Triumful handbalului românesc

Știința București-prima echipă care a adus în țară o „Cupă a campionilor europeni"

De vorbă cu antrenorul emerit C. Popescu

Handbalul românesc a cunoscut în aceste zile satisfacții supreme. La titlurile deținute de campionii mondiali în 11 — femei și vice-campioni mondiali în 11 — bărbați, s-au adăugat la foarte scurte intervale două mari izbînzi: campioni mondiali în 7 la bărbați și cîștigarea „Cupei campionilor europeni" în 7 — femei.

Succesiunea aceasta de victorii a adus handbalului nostru aprecieri unanim elogioase din partea tuturor specialiștilor, ca și recunoașterea categorică a progreselor înregistrate, în ciuda timpului scurt de cînd acest sport a fost împămîntenit la noi. Rîvna, entuziasmul, talentul și priceperea jucătorilor, jucătoarelor și antrenorilor noștri fruntași, în condițiile de creștere și dezvoltare asigurate sportului din țara noastră au făcut posibil triumful tinereții, care a cules, cu vrednicie, răsplata cuvenită celor mai buni.

★

Cea mai proaspătă victorie a fost cea a handbalistelor în 7 de la Știința București care au cîștigat pentru țara noastră primul trofeu din competițiile cunoscute sub numele de „Cupa campionilor europeni". Aceasta cu o autoritate care a devenit din ce în ce mai categorică, cu cît competiția s-a apropiat de deznodămîntul final.

In chiar ziua cînd echipa noastră a revenit de la Praga, unde a susținut — victorioasă — ultima partidă cu formația cehoslovacă Dynamo, l-am căutat pe tov. C. POPESCU, antrenor emerit, pentru o discuție care să treacă în revistă aspecte legate de prima ediție a „Cupei campionilor europeni" în 7.

— In ce a constat forța echipei noastre? am vrut să știm mai întîi de la interlocutorul nostru.

— In marea ei putere de luptă și în menținerea permanentă a dorinței și voinței de a cîștiga (aceasta pe plan moral), în atingerea și menținerea formei maxime pe toată durata competiției (aceasta pe plan tehnic), care s-a realizat printr-o judicioasă gradare a pregătirii.

— Care moment a fost mai dificil de-a lungul competiției?

— Au fost, de fapt, două asemenea momente. Primul dintre ele, în returul întîlnirii cu Spartak Subotița, în care — la București — aveam de refăcut handicapul eșecului (5—6) din prima ediție. Greutatea consta și în aceea că adversarul era deosebit de valoros și în faptul că echipa noastră nu era încă sudată, jucătoarele n-aveau încă suficientă încredere în posibilitățile lor, iar o parte dintre ele (Pădureanu, Hilde Roth, Carolina Cîrligeanu) erau indisponibile. Abia în ultimele două minute de joc am dobîndit cele două goluri care ne-au asigurat calificarea mai departe.

Al doilea mare moment dificil l-am cunoscut la Praga, în partida de retur a întîlnirii finale. A fost, de fapt, un „moment" de lungă durată, căci a ținut din minutul 6 pînă la sfîrșitul primei reprize. De la 2—1 favorabil nouă scorul devenise 4—2 pentru echipa cehoslovacă. Cu avantajul categoric din partida de la București (8—1) nu era de întrezărit că vom pierde aici Cupa, dar echipa noastră nu vroia să-și aibe succesul umbrit de un eșec fie el chiar parțial. Evoluția scorului în jocul de la Praga se datora unei greșeli a echipei noastre care la 2—1 nu a continuat să joace ofensiv, afișînd o oarecare prudență și punînd accentul pe apărare. Cum ritmul obișnuit echipei este cel ofensiv, din această schimbare i-a provenit dificultatea în care se afla. La pauză, jucătoarele noastre au înțeles că singura cale de redresare e să nu se lase dominate, ci să atace și să domine ele. Cu aceasta au surprins pe jucătoarele cehe în partea a doua a jocului, mai întîi egalîndu-le în combativitate, apoi depășîndu-le și smulgîndu-le victoria.

— Cum pot fi ierarhizate echipele întîlnite de formația noastră de-a lungul competiției?

— După părerea mea, cea mai bună a fost Spartak Subotița, pe care am întîlnit-o în primul tur. E o formație omogenă pe posturi, cu jucătoare valoroase. Din șapte titulare cinci sînt de mare valoare. O asemenea proporție nu se află la nici una dintre celelalte echipe, în rîndurile cărora pot fi numai 2—3 asemenea jucătoare. Pe locul următor situez pe Jalgiris Kaunas, nu pentru actuala valoare (care ar fi sub cea a lui Dynamo Praga), ci pentru concepția modernă de joc ce o aplică și care o poate duce departe. Ultimul loc ar reveni finalistei Dynamo Praga, care m-a dezamăgit oarecum prin lipsa ei de eficacitate. Statistica ce-am întocmit-o în jocul de la Praga mi-a arătat că din nouă jucătoare ale formației cehoslovace numai patru au tras la poartă, ceea ce e cu totul inadmisibil. In echipa noastră, de pildă, toate jucătoarele au înscris măcar cîte un gol. Marele „atu" al unei echipe e ca toate jucătoarele să știe să tragă, pentru că atunci adversarul nu-și poate concentra eficient atenția și marcajul.

— Ce învățăminte a făcut posibilă competiția?

— Destul de multe. Mai întîi că putem juca un rol de frunte și în handbalul în 7, chiar cînd în această competiție vor intra noi adversari valoroși — cum mai mult ca sigur se dă pentru ediția 1961/62 — cînd se contează pe participarea echipelor campioane ale Danemarcei, Suediei, Olandei și Ungariei.

Apoi, de-a lungul competiției am constatat că echipele participante nu practică jocul cu pivoți și că aruncă (șutează) de la distanță și semidistanță. Aceasta înseamnă că jocul ce-l practici în apărare trebuie să fie mai elastic, să ieși în întîmpinarea adversarului ca să nu-i permiți să tragă la poartă. Trebuie ca echipele noastre de club să rupă, la antrenament, cu jocul pozițional care e falimentar, și să treacă la jocul în continuă mișcare (jucătorul și mingea), un ritm rapid. Ani de-a rîndul am fost sclavii jocului pozițional. Prima care a trecut cu curaj la jocul în mișcare a fost Știința București și rezultatele se văd.

Noi sîntem la începutul practicării handbalului feminin în 7. Succesul dobîndit se cuvine să ne mobilizeze pentru o muncă și mai susținută.

Am socotit că putem încheia discuția noastră tocmai cu această ultimă recomandare făcută de competentul nostru interlocutor pentru că succesele devin mai strălucite cînd sînt consolidate și duse mai departe cu alte biruințe.

I. BOCIOACĂ

REDL NE POVESTEȘTE PERIPEȚIILE MECIULUI FINAL

Intîlnire ocazională pe stradă. Proaspătul maestru emerit al sportului și campion mondial la handbal în 7, Mihai Redl ne strînge mîna zîmbind, și, comunicativ ca întotdeauna, începe primul discuția.

După cum e lesne de înțeles, pe teme de handbal. După cîteva minute Mihai Redl — sau „Mișu" cum îi spun cei apropiați — ne mărturisește că în timpul deplasării la campionatul mondial și-a ținut un „jurnal" personal, în care multe din file sînt consumate cu impresiile despre jocul final.

— A fost ceva de neultat, continuă el.

Apoi, după ce l-am rugat să ne permită să „dezvăluim" cititorilor „Magazinului" impresiile și observațiile lui din timpul meciului final, „Mișu" foarte amabil ne-a întins caietul.

— Dar vă rog ceva... Să nu scriți chiar totul!

I-am promis că o să sărim peste unele pasaje. L-am răsfoit pe îndelete. Spre sfîrșit multe file rezervate meciului final. Să fim, totuși, „indiscreți"...

. . . . . .

„...Astăzi dăm „bătălia" cea mare. Jucăm finala campionatului mondial. Dimineață ședință tehnică. Antrenorii fac cu noi o minuțioasă pregătire teoretică a meciului. Niciun amănunt nu este neglijat. Concluzia: putem să cîștigăm. Păi, sigur că putem. După ce am învins selecționata Danemarcei, echipa unită a Germaniei, am arătat că avem posibilități. Mîncăm liniștiți. După amiază în autobuz cîntăm. Băieții sînt calmi, veseli, optimiști. Eu îi cunosc bine. Îi simt și foarte hotărîți. Am ajuns și la intrare sîntem întîmpinați cu priviri întrebătoare. Autografe, copii care ne cer însigne. Auzim vuietul sălii cînd intrăm în vestiar, unde rămînem numai noi. Simt că toți sîntem hotărîți să luptăm. Asta-i bine...

Meciul l-am început noi. Băieții erau puțin nervoși. Nu „mergea" ceva în atac. Puiu (n.n. Nodea) și Mircea (n.n. Mircea Costache II) au intrat bine la semicerc. Îi vedeam din poartă. Au atacat și cehii. Apărarea noastră a fost însă în înălțime. I-am încurajat mereu pe băieți. Simțeam că trebuie să-i țiu cu „gura". Le-am strigat mereu: Gurile sus. Îi ajutam cît puteam să nu fie prinși pe picior greșit. Am marcat noi primul gol. M-am bucurat mai mult ca toți. Acum eram și mai sigur pe mine. Aveam avantaj un gol și asta era mult, foarte mult. I-am simțit pe cehi cum sînt nervoși. Încercau să tragă decisiv și cu prindeam.

Au egalat dintr-o fază clară. Dar mi-a fost ciudă. Csermak era singur la semicerc, am strigat dar Herman i-a pasat fulgerător și... m-a prins greșit. Am plonjat totuși, dar n-am atins mingea. Apoi i-am oprit lui Duda cîteva șuturi. M-am bucurat grozav. Era cel mai periculos trăgător al cehilor. A încercat o dată să tragă prin evitare și l-a depășit pe Moser dar am fost atent. Am luat din nou conducerea. A fost foarte bine. Dar era cît pe aci s-o pățim. Mares a scăpat singur la semicerc. M-am lăsat jos și puțin în față și... l-am păcălit. El a tras sus, tocmai în fracția de secundă cînd eu m-am destins ca un arc și am prins mingea. I-am văzut fața speriată. Dar nu merge întotdeauna... Puțin mai tîrziu Lukosik m-a surprins cu un șut de la 8 m. Din nou egalitate.

Nici nu au trecut cîteva minute

M. Redl

și Rada m-a păcălit. Era pe extremă, eu am stat nițel și apoi am ieșit. Dar el a așteptat și apoi a „pus" mingea peste mine. Acum conduceau ei. Dar băieții erau calmi și hotărîți. A egalat Ivan (n.n. Ivănescu) cu o bombă cum știe el să tragă. Încurajez din nou băieții. Acum trebuia să luăm din nou conducerea. Și am luat-o. Un contraatac al lui Aurică (Aurel Bulgaru) și am condus noi cu 4—3. Mai era puțin pînă la terminarea reprizei și cehii au avut o lovitură de la 7 m. A executat Rada. Știam că trage foarte bine loviturile de la 7 m. Avea preferință pentru partea stîngă a portarului. Acolo m-am aruncat dar... prea tîrziu. Mi-a fost ciudă că am ezitat puțin. Dacă „plecam" mai repede și puțin mai sus o prindeam. Dar, repriza s-a terminat.

În cabină ne odihnim. Antrenorii vorbesc încet cu fiecare. Mie, „nea" Nicu (n.n. antrenorul federal Nicolae Nedef) mi-a spus că am apărat bine. „Nea" Vlase (n.n. antrenorul Oprea Vlase) a vorbit mult despre apărare. Avea dreptate. Totul era să-i „scoatem" din mînă. Ieșind pe teren mă gîndeam că vom cîștiga. Le-am spus băieților. Îmi amintesc că Georgică (n.n. Covaci) și Otto (n.n. Telman) au zîmbit și au spus că nici nu se poate altfel.

Repriza a doua a fost formidabilă. Nu-mi amintesc bine totul. Știu precis că la 5—5, Duda m-a prins pe picior greșit cu un șut de la distanță și că după ce am egalat la 6—6 am „scos" o minge a lui Lukosik. Mi-au strigat băieții, bravo. Dar nici eu nu i-am lăsat. I-am ținut tot timpul cu „gura". Îi dirijam pentru acoperirea perfectă a porții. Am trecut iar prin emoții. Trojan a scăpat singur la semicerc. Am ieșit la timp și n-a putut să tragă decît pe sus. Am înghețat o fracție de secundă cînd am simțit că n-am atins mingea. Dar l-am văzut pe Puiu ridicînd mîinile și am auzit mingea căzînd lîngă mine. Lovise bara. Am făcut bine că am ieșit. Apoi a mai încercat o dată Lukosik să tragă prin evitare pe lîngă Georgică. Dar... „ulciorul nu merge de multe ori la apă". M-am învățat minte și am plonjat drept în direcția mingii. M-a lovit în piept.

Am marcat noi (n.n. era 7—6 cu 2 minute înainte de a se termina. Dar, arbitrul a dat un 7 m. Tot Rada execută. Cineva, nu mai îmi amintesc, mi-a strigat să stau pe loc. Am ezitat iar. Ce rău mi-a părut. Îmi frămîntam mîinile. Tot în stînga a tras. Dacă „plecam" la timp sînt sigur că prindeam mingea. Cele 60 de minute de joc s-au terminat și scorul a fost 7—7.

În prima repriză din prelungiri cehii au început jocul. Încurajam mereu băieții. Dar nu mai era nevoie. Luptau ca niște lei. Cehii nici nu se puteau apropia de semicerc. Și ce n-au încercat... Abia după 4 minute au aruncat la poartă. Mingea asta n-am s-o uit niciodată. A tras Mares prin surprindere. Am plonjat puțin tîrziu și am atins-o doar cu vîrfurile degetelor. Mingea a „șters" bara și a ieșit afară. M-am ridicat fulgerător și am... pupat-o. Apoi am degajat la Georgică.

În cea de a doua repriză am greșit noi la început și cehii au ținut mingea mult. Știam eu ce vor ei. Să aștepte pînă în ultimele secunde, obosind apărarea noastră și atunci să arunce decisiv la poartă. Dar eram încordat la maximum, gata să mă destind ca fulgerul. Simțeam că mă dor gleznele, stînd pe vîrfuri pregătit de plonjon. Cu cîteva secunde înainte de a se epuiza aceste 5 minute Duda a tras. A fost mai ușor decît mă așteptam.

A urmat o scurtă pauză. Nu ne-am mai dus în cabină. Băieții strînși „roată" în jurul porții ascultau pe „nea" Vlase. Mă uitam la el și nu îl mai cunoșteam. Era transfigurat. Eram însă toți hotărîți. Știam că nu mai putem pierde. Simțeam toți că avem un ascendent moral față de echipa cealaltă.

Alte 5 minute de joc... Cehii nu mai era siguri pe ei. Trage Herman însă am blocat sigur. Băieții luptă apoi în atac. Era tare greu. La un moment dat Mares a fost eliminat de pe teren pentru faulturi repetate. Am avut cîteva lovituri de la 9 m. însă nicimia n-am reușit s-o transformăm.

Apoi ultimele 5 minute. Dacă și acum se termină jocul la egalitate, mîine disputăm un nou meci. Am strigat băieților: Ce facem? Vreți să mai jucăm și mîine? Mi-au zîmbit toți. Asta a fost foarte bine. Nici n-am început bine jocul și am avut un „7 m". A tras Moser. Acum mi-aduc aminte că apucasem bara în brațe de bucurie. A înscris. La primul atac al cehilor au avut și ei un „7 m". Rada a tras de data aceasta în dreapta. Bănuisem și m-am aruncat acolo. Mingea mi-a trecut printre mîini și a alunecat în poartă. Am văzut-o. Aș fi oprit-o cu ochii, dar era în poartă. Nu mai era mult și Mircea cu un curaj formidabil a plonjat și a tras printre picioarele lui Vicha. Am sărit în sus. Iar conduceam noi cu 9—8. Vedeam tabela de marcaj în fața mea. Au mai tras Herman și Duda. Le-am prins. Și apoi am auzit fluierul arbitrului. Nu știu cînd m-am trezit în mijlocul terenului. Strîngeam în brațe pe băieți. Cineva ne fotografia. Am strigat o dată tare: SÎNTEM CAMPIONI MONDIALI. Vroiam să fiu sigur!

Călin ANTONESCU

MOZAIC SPORTIV

● *VECHIUL alergător Robert Chapatte actualmente cronicar de ciclism la Miroir Sprint și crainic la televiziune, este reporterul sportiv care a făcut cele mai multe deplasări. Numai în 1960 cu ocazia diferitelor reportaje el a lipsit de acasă 248 de zile.*

● *VALERII BRUMEL „omul cel mai înalt din lume: 2,25 la săritura în înălțime" își datorează succesele și unei forțe musculare puțin obișnuite. La antrenamentele cotidiene, făcute în decurs de 6 luni, Brumel a ridicat aproape 60.000 kgr. Se vede că halterele au devenit un accesoriu indispensabil săritorilor deoarece și Iolanda Balaș le practică cu regularitate.*

● *PENTRU cei care vor să devină buni schiori specialiștii recomandă practicarea următoarelor sporturi: ciclismul (dezvoltă mușchii picioarelor), handbalul (reflexele și combativitatea), tenisul (precizia, ochiul, reflexe), voleiul (suplețe și detentă), alpinismul (rezistență și curaj).*

● *PREZENTÎND o expoziție de opere plastice inspirate din gesturile sportului, cunoscutul scriitor francez Jean Cocteau a spus: „Mulți se înșeală asupra sportului. El pretinde și o considerabilă muncă spirituală. Fără aceasta, nu vei găsi aureola și niciodată acel prestigiu al marilor poeți ai ringului, stadionului și șoselii. Mușchii vin după aceea. Toate acestea le-am învățat de la Al. Brown, Carpentier, Pelissier, Coppi, Kut, Fangio și alți campioni formidabili".*

● *ATLETUL francez Michel Jazy a calculat că după ce a cîștigat medalia de argint la Jocurile Olimpice de la Roma, el a dat 288 de interviuri presei și radioteleviziunii. Și toate pentru a istorisi același lucru.*

● *FREDERICO RUIZ, extrema dreaptă a echipei Palma din Mallorca a înscris golul victoriei în meciul cu echipa din San Sebastian. Dar el nu-și mai aduce aminte de acest fapt pentru că imediat după ce a lovit mingea cu capul a suferit o amnezie (pierdere a memoriei) totală. Ruiz se află internat în spitalul din Barcelona.*

● *IN CIPRU au fost interzise jocurile de pronosticuri sportive. Autoritățile noii republici au luat această măsură pentru că agențiile de pronosticuri erau englezești, programele cuprindeau numai meciuri din campionatul englez și beneficiile luau tot drumul Angliei. Din cîștigurile realizate de aceste agenții de pronosport, în Cipru nu a fost construit nici măcar un teren de volei.*

Viitorul adversar

În ultimii 24 de ani, patru boxeri negri: Joe Louis, Ezzard Charles, Joe Walcott, Floyd Patterson și doi albi: Rocky Marciano și Ingemar Johansson, au deținut titlul mondial la categoria grea. Patterson este primul campion de categoria grea care a dezmințit o legendă veche de 79 de ani, cuprinsă în expresia „They never come back" (ei nu se mai întorc niciodată). Pînă la Patterson, nici un campion mondial de categoria grea nu a reușit să-și recîștige titlul pierdut. Acest lucru l-a făcut tînărul boxer negru în 1960, luîndu-și revanșa asupra lui Johansson, pe care l-a învins din nou prin KO acum două săptămîni, în meciul disputat la Miami. Viitorul adversar al lui Patterson va fi probabil Sonny Liston, un alt boxer negru și de aceeași vîrstă (26 de ani), neînvins de cînd a trecut la profesionism.

ÎN CLIȘEU: Deznodămîntul meciului Patterson — Johansson.

„Note de plată"

Ipocrizia așa zisului amatorism în tenisul occidental a fost demascată recent în coloanele ziarului „Verdens Gang" de Finn Soehol unul dintre cei mai buni jucători de tenis din Norvegia care este în prezent ziarist.

„Este vorba îndeosebi de „notele de plată" pe care le prezintă concurenții la diferitele turnee — scrie el — a căror sumă este în funcție de valoarea sportivă sau de forța de convingere în timpul tratativelor cu organizatorii. În 1957 — arată Soehol în continuare — am primit la Beirut echivalentul a 350 coroane norvegiene pentru a pierde meciul meu cu suedezul Sven Davidson care era vedeta turneului. La început am dat emoții organizatorilor cîștigînd primul set înainte de a le pierde pe celelalte.

La ieșirea de pe teren organizatorii m-au invitat să-i urmez în biroul lor unde mi-au remis bani „pentru a acoperi cheltuielile mele diverse".

Fostul tenisman norvegian a relevat de asemenea că a participat la multe turnee unde „campioni cunoscuți cereau să fie întrebuințate numai mingi ale anumitor fabrici cu care ei aveau legături financiare".

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10. Interior 1400.

Între 28 martie — 7 aprilie 1961

MEIMPEX BUDAPEST

Întreprindere de comerț exterior din R. P. Ungară organizează o

EXPOZIȚIE

de aparate de telecomunicații, electrice și electronice în localul expoziției permanente a R. P. Ungare din București, Str. Batiștei Nr. 33.

Deschis zilnic între orele 10—13 și 17—20.

Romanul nostru ilustrat

Bravul soldat Svejk

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

Spre prînz Svejk fu scos din celulă. Un polițist îl luă cu el și-l însoți pe stradă. În piața Carol, o mare mulțime se afla adunată în fața unui afiș: era manifestul majestății sale împăratul cu privire la declarația de război.

— Eu l-am prezis! spuse cu mîndrie Svejk.

Ajunseră la direcția poliției, iar acolo, un înalt funcționar, după ce-i făcu o strașnică morală, îi spuse că e liber să meargă acasă, ceea ce Svejk primi cu multă bucurie. Dar înainte de a ajunge acasă, se abătu pe la cîrciumă. Acolo domnea o liniște mormîntală, deși pe la mese erau cîțiva mușterii.

— După cum vedeți, m-am întors! spuse Svejk. Dați-mi o halbă. Dar unde-l domnul Palivec, el nu s-a întors?

— I-au dat zece ani, răspunse, izbucnind în plîns, Palivcova, nevasta cîrciumarului.

Începuse războiul și armatele imperiale austriace n-o duceau prea bine. Mîncau bătaie și în Galiția și în Serbia. Dar tată că ministerul de război austriac își aduse aminte și de Svejk și îi trimise ordin de chemare.

Cînd citea ordinul prin care i se cerea să se prezinte în termen de o săptămînă la controlul medical, la Strelecky Ostrov, Svejk se afla în pat, cuprins de o puternică criză reumatică. A strigat-o pe menajera, iar madam Müllerova s-a crucit:

— Ce-o să faceți dvs. acolo? se minună ea. Nici nu vă puteți mișca...

— Nu-i nimic, răspunse înflăcărat Svejk. Am să merg în cărucior. Am să-l cer cofetarului din colț — el are unul. Ai să mă împingi dumneata din spate, pînă la militărie.

Cînd mai rămaseră două zile pînă cînd trebuia să răspundă ordinului de chemare, Svejk începu pregătirile. O trimise pe madam Müllerova să-l cumpere un chipiu militar, împrumută de la cofetar cărucior care purtase pînă atunci pe bunicul olog și paralitic, făcu rost de niște cîrje, tar menajera îi aduse pînă și floarea de recrut, iar în ziua sorocită, cetățenii orașului Praga puteau vedea un emoționant exemplu de lealitate față de tron: o bătrînică împingînd un cărucior în care se afla un ostaș

nu prea tînăr, cu floare de recrut la butonieră și care răspundea amical, cu cîrja, la saluturile trecătorilor. Din cînd în cînd omul din cărucior striga cu înflăcărare: — La Belgrad! La Belgrad!

În sfîrșit, Svejk ajunse în fața comisiei medicale, prezidate de severul medic-șef Bautze, — un om dintr-o bucată, sever și neînduplecat, care vedea în fiecare recrut un învîrtit sau un simulant.

Gol pușcă, Svejk se prezintă, sprijinit în cîrji, în fața doctorului Bautze.

— Ce te doare?

— Raportez că sînt reumatic, dar că voi sluji pînă la capăt pe mafestatea sa împăratul! declară Svejk.

— E un simulant! strigă Bautze. Umflați-i și băgați-l la arest!...

Întîmplările lui Svejk la arestul comendurii și apoi la închisoarea garnizoanei, au fost din cele mai felurite. Cert este că starea lui n-a înduioșat pe nimeni, în afară de preotul de campanie Otto Katz, mai ales cînd acesta era beat. Și cum nu era decît foarte rar treaz, preotul începu să se intereseze de soarta lui Svejk și pînă la urmă îi ceru ca ordonanță.

Așa a luat sfîrșit odiseea lui Svejk în închisoare și începu viața lui ca ordonanță a preotului militar. I s-au dat niște efecte cazone, cam largi, cam mari — înainte le purtase un burtos, cu cel puțin un cap mai înalt decît el — pantaloni îi atîrnau, bluza țîfțîia pe el ca la sperietoarele de păsări, iar pe cap purta o ca pelă care-i trecea peste urechi. Era de trei zile ordonanța la preotul Katz, dar nu-l văzuse decît o singură dată. În cea de-a treia zi fu anunțat de ordonanța locotenentului Helmich că trebuie să meargă cu el ca să-l aducă acasă pe sfînția sa. Îi povesti, pe drum, că preotul se certase cu locotenentul lui și că acum amîndoi zac beți morți. Locotenentul îi aruncase pe coridor pe popă, care adormise acolo și sforăia de zor.

Sosind la locuința locotenentului Helmich, Svejk îl scuturâ bine pe preot, iar cînd acesta deschise puținței ochii, îi salută ostășește și-l raportă:

— Cu respect vă raportez, domnule preot de campanie, că am venit să vă iau acasă.

— Acasă? Da' ce, aici nu sînt acasă?

Cu chiu, cu vai, Svejk îl ridică și-l așeză pe picioare, apoi îl prinți de perete, dar preotul se bălăbăneă de ți-era mai mare mila.

— Dar dvs. cine sînteți? bolborosi preotul.

— Supus raportez că sînt ordonanța dvs., domnule preot de campanie!

— N-am nici o ordonanță, răspunse cu greu preotul, și nici popă nu sînt, — sînt un porc. Și acum, dă-mi drumul și cară-te.

Lupta se încheie totuși cu victoria lui Svejk, care-l tîrî pe preot afară în stradă și reuși să-l propteacă de un zid, lîngă stația de trăsuri, iar el merse să tocmească un birjar.

— Îl cunoaștem foarte bine pe dumnealui, spuse unul dintre birjari. L-am mai avut de client. Mi-a vărsat în trăsură și nici cursa nu mi-a plătit-o. Pînă și locuința în care stă nu și-a putut-o aminti.

Svejk reuși totuși să se înțeleagă cu un birjar. Îl urcară amîndoi și porniră spre casă. Pe drum, preotul Katz se înveseli, începu să cînte, apoi

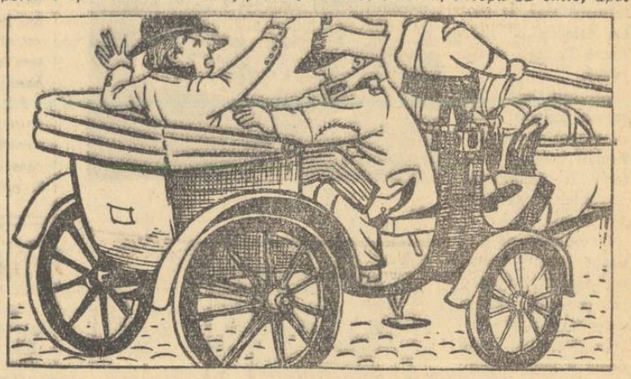

încercă să se cațere pe capra trăsurii. Dar Svejk îl împiedică și aplicînd o metodă mai energică, se răsti:

— Stai jos, n-auzi? Te-nvăț eu să fii om de treabă!

Părintele, nici gînd să se astîmpere. Aruncă batista în stradă și strigă birjarului să stea locului, că și-a pierdut bagajele... Vru să se arunce el însuși din trăsură și cu greu îl opri Svejk... Apoi, fu cuprins de o subită criză de tristețe și începu să plîngă:

(Va urma)

SFATURI
MODĂ
COSMETICĂ
GOSPODĂRIE

PĂRINȚI ȘI COPII

„Mamă, mi-e frică !"

„Mamă, mi-e frică !". Iată o exclamație pe care mulți părinți o aud adesea din gura copiilor, în împrejurări diferite. Cînd tună sau fulgeră, cînd trebuie făcută o injecție, cînd apare pe neașteptate un șoricel, unii copii manifestă adesea o reacție violentă de frică.

De ce le este frică copiilor ? Care sînt cauzele care generează această stare emotivă ?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, să vedem mai întîi ce este frica ? Trebuie să precizăm de la început că această „emoție" prezintă mai multe variații. Există o temere îndreptățită și cugetată care întărește și determină prudența și care se manifestă cu prilejul unei primejdii reale. Alteori însă asistăm la o stare de neliniște și tulburare provocate de un pericol imaginar sau de un pericol posibil dar neprobabil și exagerat. Această reacție, pe care trebuie să o combatem la copii, este un fel de groază nejustificată și în orice caz disproporționată.

Frica de întuneric este un caz tipic. Ea este, am putea spune generală, o găsim la aproape jumătate din copiii de vîrstă preșcolară. Iată de pildă cazul micului Ionel. Nimic nu-l înspăimîntă mai mult decît întunericul. Este imposibil să fie lăsat singur în cameră cu lumina stinsă, iar atunci cînd se trezește noaptea, pe întuneric, are adevărate accese de groază De ce se teme Ionel de întuneric ? Părinții, oameni foarte conștienți ne-au spus că nu obișnuiesc niciodată să-l spună copilului povești „de groază" spre a-l înspăimînta sau a-l stăpîni. De multe ori însă, aceste „povești" pot constitui o explicație a fricii copilului. Dar nu este mai puțin adevărat că frica de întuneric apare foarte des fără să putem învinui mediul familiar. În asemenea cazuri explicația constă în faptul că întunericul suprimînd controlul exercitat de vedere, dă frîu liber imaginației copilului și întețește ivirea unui sentiment de teamă.

Dar lui Emil de ce îi este frică de diferite zgomote violente, cum este de pildă tunetul ? Explicația e simplă. A văzut-o pe mama sa cît de înspăimîntată este ori de cîte ori tună și manifestă și el astfel de teamă. Este ceea ce se numește în psihologie „reflex de imitare". Dar dacă în acest caz s-a instalat un „reflex de imitare" negativ, printr-o educație adecvată putem obține un reflex de imitare pozitiv. Îl vom învăța astfel pe copii de mici să nu le fie teamă de întuneric, explicîndu-le pe înțelesul lor de ce se întunecă, îi vom face să înțeleagă de asemenea, de ce fulgeră sau tună. În toate aceste cazuri copiii trebuie să simtă însă că noi înșine nu ne speriem de fenomenul respectiv. Dacă ne vor vedea neînfricoșați, atunci cînd afară tună, treptat vor „fixa" și ei un reflex de imitare pozitiv.

Silvia este unul din copiii, din păcate nu prea rari, care are o frică grozavă de doctor. Acesta trebuie să depună eforturi serioase nu numai ca să-i poată face un vaccin sau o injecție, dar și pentru o simplă consultație. Teama Silviei este îndreptățită. Părinții ei obișnuiau s-o amenințe din fragedă copilărie că o duc la doctor să-i facă injecție „dacă nu mănîncă", „dacă pune mîna pe lucrurile lui tătucu" sau „dacă nu este cuminte". Este o greșeală de educație care poate avea urmări dintre cele mai grave. Copiii trebuie învățați să iubească medicul, ca pe un prieten, ca pe un binefăcător. Li se va arăta cum acesta i-a vindecat adeseori de boli grele sau chiar le-a salvat viața. În felul acesta, copiii vor merge la medic cu încredere, cu curaj, convinși că acesta le apără sănătatea, iar cînd le face injecții, acestea sînt spre binele lor.

În sfîrșit, iată un exemplu care arată cum se poate instala frica atunci cînd copiii sînt forțați să facă un anumit lucru care inițial le produce repulsie.

Ileana a fost anul trecut prima oară la mare. A privit marea cu neîncredere, ca pe un „pericol posibil". Chemată să intre în apă, a refuzat, dar părinții au insistat și în cele din urmă au forțat-o. Ileana a fost adusă în apă plîngînd, a fost băgată cu capul în apă, „ca să-i treacă frica", a înghițit apă și a ieșit și mai înfricoșată de cum a intrat. A doua oară nu a mai fost chip să fie dusă la apă. A stat atît de tare încît s-a adunat toată plaja. Părinții au trebuit să renunțe să-i mai facă Ilenei băi de mare. Dacă părinții n-ar fi forțat-o să intre în apă, ar fi văzut că alți copii se îmbălăzează și nu li se întîmplă nimic. „Reflexul de imitare" ar fi intrat în funcțiune. Treptat, ar fi mers și ea în apă, din ce în ce mai mult. Ileana s-ar fi obișnuit să facă baie. Se mai poate face ceva ca Ilenei să-i placă marea ? Timpul nu e pierdut. Pentru îndepărtarea fricii un mare rol îl joacă reconditionarea. În acest caz, stimulentul care produce frică se asociază cu unul care produce plăcere și astfel își schimbă semnificația emoțională. Practic, Ileana va fi dusă la mare și în acest an, i se va cumpăra o mingie de apă, un colac de cauciuc cu rățușcă sau o plută de forma unui crocodil etc. Dacă le va avea, va încerca să le folosească și va intra singură în apă. Frica va dispare treptat.

Am dat numai cîteva exemple asupra condițiilor și mecanismelor apariției fricii „nejustificate" la copil. Fără îndoială că acestea sînt mult mai numeroase, dar cele date de noi vor putea servi ca orientare părinților și în cazuri similare.

Lucia PĂUNESCU

Primăvara

Primăvara aceasta, taiorul clasic din stofă grea, cu o croială rigidă, e nevoit să facă o... retragere strategică. „Trei-piesele" din stofă, mătase, sînt favorabile anotimpului. Croiala lor mai suplă, jachetele scurte, mînecile pînă la cot, croite kimono, reverele mici sau răscroiala în jurul gîtului, sînt caracteristicile lor.

În desenele noastre, cîteva modele de „trei-piese", pe care le puteți confecționa din stofă subțire, tuiduri suple, uni sau imprimate în carouri. De asemenea rochii și jachete din același material.

Sfaturi cosmetice

Persoanele cu pielea uscată se ridează repede din cauza secreției insuficiente a glandelor sebacee și a glandelor sudoripare, pielea devenind cu timpul ca un pergament brăzdat de cute. Pielea uscată prezintă și avantaje față de pielea grasă, în sensul că nu formează puncte negre, nu lucește și în genere nu prezintă porii deschiși. Tenul uscat poate fi îngrijit cu rezultate foarte bune dacă produsele folosite sînt cele indicate și de bună calitate. Din păcate, multe femei, din lipsa cunoștințelor sau din ușurință, aplică pe față fel de fel de preparate recomandate de diverse binevoitoare — a căror folosire accentuiază gradul de uscăciune a pielii, ridînd-o de timpuriu. Ce nu trebuie să facă o persoană cu tenul uscat? — să se spele cu apă caldă și săpun — să abuzeze de pudră — să folosească loțiuni alcoolice — să-și expună obrazul prea mult la soare — să folosească creme cu bismut și mercur.

Cum trebuie îngrijit un ten uscat?

În primul rînd, indiferent dacă ne fardăm sau nu, obligatoriu vom curăța obrazul cu un lapte de demachiat sau mai indicat cu o cremă pe bază de untură sau vaselină. Apoi se va spăla cu apă simplă (de preferință de ploaie) la temperatura camerei, după care se va unge cu o cremă grasă, hrănitoare. În cazul tenurilor excesiv de uscate se recomandă ca în compoziția cremei să intre colesterina. Iată, formula unei astfel de creme: ceară albă 5 g, lanolină 10 g, ulei de parafină uz intern 25 g, stearină 5 g, vitamina F 3 capsule, colesterină 1 g, borax 0,30 g, apă 15 g. În general crema va fi aplicată cu 3—4 ore înainte de culcare și va fi apoi ștearsă pentru a lăsa pielea să respire în cursul nopții.

Sînt însă cazuri cînd este necesar ca crema să rămînă pe obraz în tot cursul nopții, constituind masca de cremă pentru noapte. Dimineața, după spălarea obrazului cu apă de la robinet, vom unge din nou obrazul cu cremă grasă după care îl putem pudra ușor fără a face abuz de pudră. Vom evita folosirea cremelor pe bază de stearat deoarece pot duce la înroșirea și descuamarea pielii. Rezultate excelente dau măștile. Cea mai recomandată este masca de parafină caldă care se menține pe obraz stînd în poziție culcată timp de 20—30 minute. De asemenea putem folosi masca de gălbenuș de ou sau masca de caolină cu miere de albine. Băile de abur se vor practica cel mult odată pe lună, luînd toate precauțiunile (ungerea regiunii din jurul ochilor, aburul să nu fie prea fierbinte etc.).

Anca BOGDAN

PĂLĂRIOARĂ

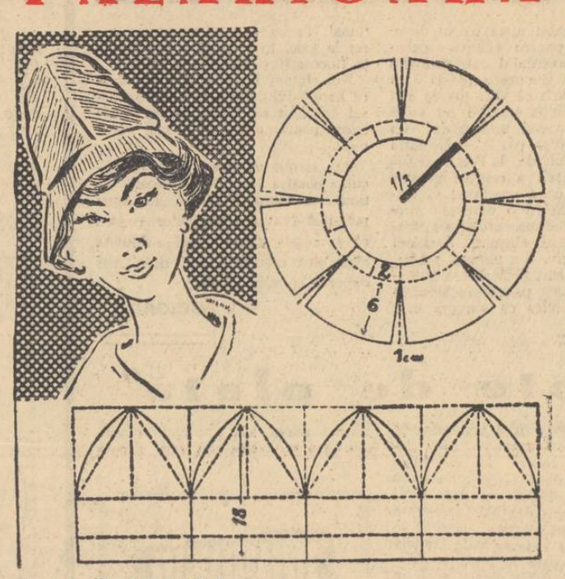

Foarte modernă și practică, această pălărioară se poate confecționa din orice material.

Linia groasă din cercul ce reprezintă borul este egală cu 1/3 din circumferința capului. Din primul cerc intrăm cu 2 cm înăuntru, formînd un al doilea cerc. De la această bandă de 2 cm prelungim borul încă cu 6 cm și decupăm stofa. În acest al doilea cerc facem 8 pense la distanțe egale, adînci de 1 cm pentru a obține un bor (ușor) lăsat în jos.

Calota este formată din 4 clini. Se ia o bucată de stofă avînd forma unui dreptunghi cu lungimea egală cu circumferința capului iar lățimea de 18 cm. O împărțim în 4 părți egale și le decupăm fiecare așa cum se arată în desenul alăturat. Unim clinii între ei, și-i coasem de banda dreaptă de 2 cm a borului.

Fig. 1 reprezintă clinii calotei uniți între ei; Fig. 2: borul gata cu pensele făcute și banda dreaptă de care urmează a se fixa calota; Fig. 3: pălăria gata confecționată.

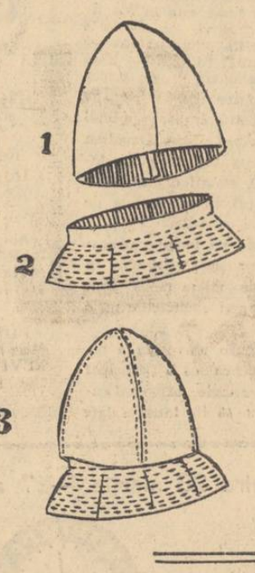

Folosirea cărnii conservate prin frig

● Carnea conservată prin frig trebuie să fie preparată acasă în aceeași zi în care a fost cumpărată. Dacă acest lucru nu e posibil, e bine să fie păstrat pachetul în răcitor sau frigider. Carnea conservată prin frig (ca și cea proaspătă) ținută mai mult timp la căldură se poate deprecia.

● Pentru a obține o mîncare gustoasă din carnea conservată prin frig, puneți fripturile, cîrnații, patricienii înghețați pe tavă, la un foc nu prea viu ; Carnea de grătar puneți-o direct pe grătar fără să o lăsați să se dezghețe.

● Dezghețați carnea lent și numai parțial, timp de două-trei ore în ambalajul ei, la temperatura camerei. În nici un caz nu grăbiți dezghețarea, deoarece aceasta duce la pierderea sucului din carne.

Interiorul

O cititoare ne cere o soluție pentru a-și transforma divanul — un simplu divan — într-un ansamblu de studio. Faceți o husă din creton și, la căpătîi, un sul gros (îl umpleți cu lînă, sau resturi de cînepă) pe care-l îmbrăcați în același creton. Un volan încrețit astupă picioarele divanului. Puteți amenaja două noptiere din două lădițe din lemn de brad, pe care-l ardeți cu lampa de benzină. Tapisați peretele cu creton, fixîndu-l pe acesta cu o stinghie subțire de lemn, de asemenea ars. La fereastră, perdeluțe din același creton.

O altă cetitoare ne întreabă cum ar putea camufla o ușă, foarte puțin decorativă.

Astupați ușa cu creton înflorat, fixat cu pineze de tapițer. Același creton vă va servi la îmbrăcatul divanului și ca perdea la ușă.

O cititoare ne întreabă: cum s-ar putea decora o fereastră care dă într-o curte interioară?

În decorația modernă a interioarelor, cretonul cîștigă tot mai mult teren. Tapisînd peretele din jurul ferestrei, fixînd un volan încrețit în partea de sus, obțineți un frumos — și vesel efect decorativ.

1

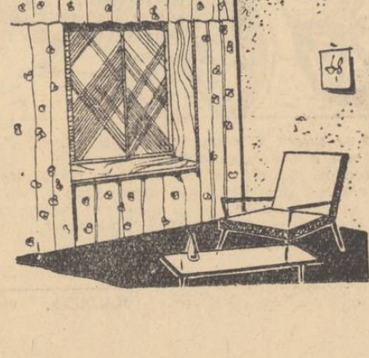

2

3

Ghidul gospodinei

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- **Crochete de cartofi ; gulaș unguresc ; mere.**
- **Clorbă de perișoare ; sărmăluțe în foi de viță ; clătite.**
- **Sote de morcovi cu frigănele ; mușchi la grătar cu murături ; plăcintă cu marmeladă și nuci.**
- **Supă de roșii, mîncare de tarhon cu carne ; găluști cu prune.**
- **Salată de vinete ; chiftele marinate ; papanași cu zahăr.**
- **Salată de zarzavat cu pîine prăjită ; șnițel cu cartofi ; compot de gutui.**
- **Salată a la russe ; varză cu carne de porc ; ruladă cu cremă de ciocolată.**

SOSURILE RECI

În afară de sosuri calde există și sosuri reci și acestea sînt în special sosurile cu ajutorul cărora facem salatele. Astăzi o să ne ocupăm de sosurile la baza cărora se găsește oțetul.

SOSUL DE OȚET OBIȘNUIT

La acest sos se întrebuințează de obicei oțetul, dar putem să-l pregătim și cu lămîie, care este bogată în vitamine și mult mai ușor de digerat decît oțetul. La pregătirea lui ne mai trebuie untdelemn, sare, piper alb sau negru.

Sosul este foarte simplu de făcut, însă pentru a fi gustos trebuie să respectăm proporțiile. Un mic sfat: sarea se topește greu în untdelemn și deci trebuie să o dizolvăm mai întîi în oțet și după ce s-a topit turnăm și untdelemnul deasupra. Proporția pentru 4 persoane este următoarea : o lingură de oțet la 3 linguri de untdelemn, un vîrf de cuțit sare și unul de piper. Se întrebuințează la ori ce salată.

SOS DE OȚET CALD

Acesta este în special destinat salatelor de cartofi, care pentru a fi gustos trebuie să fie pus peste cartofi atît timp cît ei sînt încă calzi.

Pentru 4 persoane este nevoie de : 4 legături de pătrunjel, 1-2 cepe, jumătate de linguriță de sare, un vîrf de cuțit de piper negru, 3 linguri bune de untdelemn și 1-2 linguri de oțet. Modul de preparare este următorul: Tocați mărunt pătrunjelul și ceapa în felii rotunde. Deasupra puneți sare, piper, oțet și untdelemn. Totul punem la fiert și lăsăm să dea un clocot. Se varsă peste cartofii calzi.

SOS DE OȚET CU MUȘTAR

Mult mai picant decît sosul obișnuit din oțet, el este indicat pentru a prepara salata de andive, de țelină etc. Pentru 4 persoane nu este nevoie decît de o linguriță de muștar alb care se adaugă la sosul obișnuit de oțet.

CURIERUL NOSTRU

VALENTINA — Sinaia : Pentru înlăturarea defectelor de care vă plîngeți este necesar să practicați cît mai mult sport, în special, înotul.

DAVY — Constanța : În cazul dv. este necesar să consultați un medic de specialitate.

ISABELA : Vă puteți decolora părul folosind perhidrol (50 g.) pe care îl adăugați în apa de clătit. Metoda respectivă prezintă un neajuns prin faptul că ulterior va trebui să vă decolorați rădăcina părului care crește mereu în culoarea inițială.

D. A. : Masca o aplicați după ce în prealabil v-ați curățat bine obrazul și l-ați spălat cu apă obișnuită frecîndu-l ușor cu o bucată de flanel. Rămîneți cu masca 20—30 minute în care timp peste mască ați mai întins o bucată de pînză (compresă) înmuiată în apă caldă și stoarsă bine.

SILVIA N. — Pitești : În revista Magazin din 4 martie 1961 a apărut un articol în legătură cu depilarea părului.

OPREA — București : Citiți răspunsul dat cititoarei Silvia N. Pitești. În ceea ce privește buzele este necesar să vă ungeți de mai multe ori pe zi cu alifie de strugure.

ALITI FLORICA — Topliță ; MANUELA — Ceacova ; M. M. — Constanța ; DAMIANA — Suceava ; H. P. — Iași ; MARCELA — Arad ; NARCIZA V. — Satu-Mare ; MARY ; PETRUȚA ; DANA — Curtea de Argeș ; ADRIANA — Vinju ; VIOLETA — Pitești : sînt rugate să-și indice adresa exactă pentru a le putea trimite răspunsul prin poștă.

ADI : Cînd analizăm problemele ridicate de dv. ne gîndim și la condițiile și la posibilitățile practice pe care le aveți în comuna respectivă. Acestea ne determină să vă sfătuim să adoptați prima din cele trei soluții la care v-ați gîndit. Socotim că e singura cale care poate duce la rezolvarea în cele mai bune condițiuni a tuturor problemelor.

M. F. — Simeria : Cea de a doua întrebare explică de fapt în mare parte de ce nu găsiți un răspuns la prima. În această perioadă (și mai sînt doar cîteva luni) toate preocupările, toate gîndurile dv. trebuie îndreptate într-o singură direcție : examenele. După aceea aveți timp suficient și pentru alte lucruri.. Sîntem siguri că veți reuși dacă veți face apel la voința și puterea dv. de muncă.

C. P. : Vom publica la începutul lunii viitoare modelele care vă interesează.

LIDY : În această situație se pot face multe presupuneri. Dar cel mai bine este însă să discutați cu el personal pentru a afla adevărul. Părerea noastră este, după cele relatate în scrisoare, că nu mai sînt șanse de îndreptare.

M. TĂNASE — Răcari (București) : E foarte neplăcut să fii abonat și să nu primești la timp ziarul sau revista. De aceea, sîntem întrutotul de acord cu dv. și cu ceilalți cititori care ne scriu în acest sens. Întîrzierile se datoresc organelor care se ocupă cu difuzarea presei. V-am sugera să vă adresați Oficiului raional P.T.T.R. Pe de altă parte, va interveni și redacția noastră.

ILEANA PREZĂRITU — Brașov : Spirituala dv. scrisoare care însoțea poezia „Nu", ne-a plăcut mai mult decît rîndurile scrise în versuri. Aceasta, pentru că poezia nu exprima lucruri deosebite. Încercați mai mult să scrieți proză.

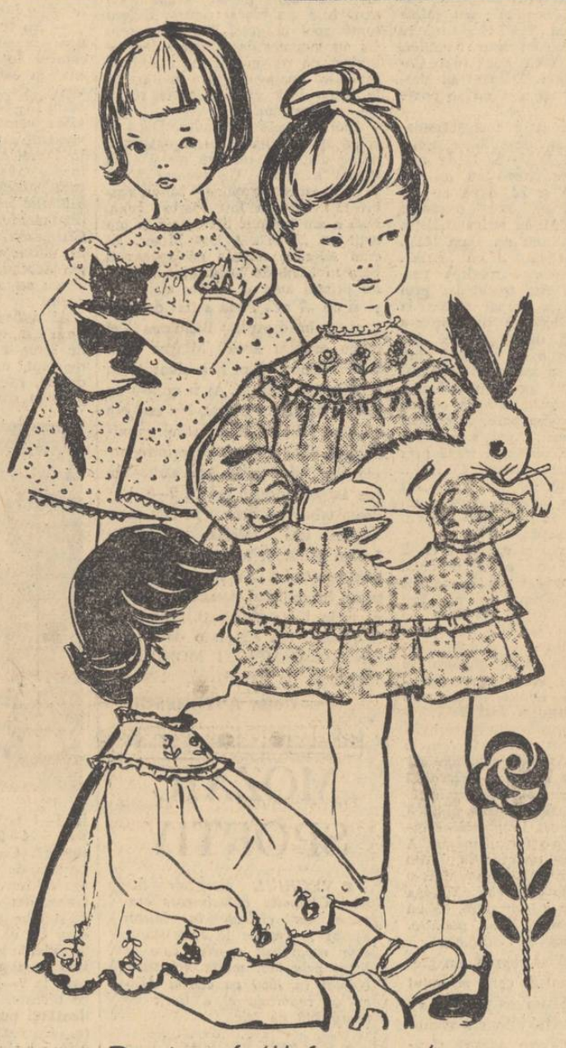

Pentru fetițele noastre

Iată trei modele ușor de confecționat. Rochițele se croiesc crețe și se fixează pe o platcă rotundă cu volănaș. Se pot confecționa cu mînecuțe scurte, lungi, sau chiar fără mînecuțe, din materiale înflorate sau uni, pe care tinerele mame le vor împodobi cu frumoase broderii colorate.

BALONSEIDE

1. — Balonseide kimono, cu guler mic, închis cu un singur nasture printr-o gaică, din care pornește linia buzunarelor.
2. — Balonseide cu linie largă ; are guler mare închis pe gît cu 2 nasturi și mai jos pe linia ce unește buzunarele, cu alți doi nasturi. Conturul buzunarelor este format din două rînduri de tighele. Mîneca pusă mai jos și largă.
3. — Balonseide cu guler mic, puțin alungit în față (închis cu un nasture ascuns) cu o tăietură în față care se continuă la mîneci și care formează și buzunarele. Mîneca în față semi-raglan iar în spate pusă. Pălărioara din același material.
4. — Balonseide kimono, cu linie largă, strîns cu un cordon. Guler mic, închis cu doi nasturi mari, cu o tăietură pe piept și cu clape care se repetă și la buzunare. Spatele simplu, fără tăietură.
5. — Balonseide, în față simplu, închis cu un nasture, mînecă largă puțin strîmtată jos; buzunarele în cusătură din părți. La spate e platcă liberă și haina larg croită și încrețită.

Desene de Beatrice BOBOCEA

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

29 *Ajungînd în blocul de 32 de etaje unde locuia, directorul serviciului Balcani se încredință că nu e urmărit, trecu printr-un coridor care ducea spre alt bloc, schimbă mai multe lifturi, urcînd și coborînd nenumărate etaje și pătrunse, printr-o ușiță dosnică, într-un birou luxos și pustiu.*

— Dumneata ești? se auzi o voce. Vin imediat!

În cameră pătrunse un om de o înălțime neobișnuită, o siluetă cunoscută din presa de mare tiraj: domnul Eduard Rockepont, căpetenia marelui concern care cuprindea faimoasa firmă „Textinghouse".

— Bigellow a leșinat, reportă de-a dreptul șeful serviciului Balcani. Cînd a auzit pomenindu-se de balotul albastru, a avut un atac de inimă...

— Sper că nimic grav... zîmbi Rockepont, plin de ironie. Îl înțeleg, adăugă el compătimitor. Trustul „Wessemer" o să fie zdrobit de „Textinghouse".

30 *Sala de consiliu a societății „Wessemer" era construită numai din materiale plastice. Putea cuprinde 160 de oameni — întreg consiliul — și era caraghios să vezi că s-au adunat acolo trei oameni cu totul. Era însă locul cel mai bine izolat, unde știau că nu se află nici un microfon.*

— Nu s-ar putea să cădem la un acord cu „Textinghouse"? întrebă Bigellow, care-și revenise iute din leșin. Să formăm un singur trust. Mă propun ca mediator.

— Tu, care treci mereu dintr-o tabără într-alta, ai mare experiență, rise amar Orșini, șeful marelui trust ce-l înfrunta pe Rockepont.

Făcea aluzie la faptul că în ultima vreme Bigellow vînduse participarea sa la „Textinghouse" în schimbul unui pachet mare de acțiunt la „Wessemer", unde i se promisese și locul de director general.

— Zece ore după ce se află de invenția rominului sîntem mînați și uniți și alții, spuse al treilea dintre oamenii ce asistau la consfătuire, Wrigley, un om care își freca mereu chelia cu mîini păroase, ca și cînd ar fi încercat să-și transfere părul. Fuzionarea nu ajută la nimic. Rominul trebuie răpit din mîinile poliției.

— Poliția e în mîinile lui Rockepont, spuse Bigellow.

— Fîndcă veni vorba — spuse Orșini, cu un ton voit indiferent, apucîndu-l pe Bigellow de un nerv — cine l-a lichidat pe omul nostru? Pusesem un agent peste drum de sediul lui Nostril.

— Era omul societății „Wessemer"? întrebă generalul mirat. Nu știam. L-a lichidat serviciul secret. Scuză-mă, n-am știut că-i omul nostru.

— A întreprins odată și serviciul secret o acțiune, spuse disprețuitor Orșini. Și-a muscat coada!

— Altădată să nu mai întreprindeți acțiuni la spatele meu, răspunse posomorît generalul.

31 *În timp ce Nostril pîndea propriul său sediu, cîteva străzi mai încolo se petrecea o scenă care la prima vedere n-avea nici o legătură cu cele povestite pînă acum.*

Într-o prăvălioară, o femeie între două

vîrste, doamna Shershow, striga scoasă din minți:

— Du-te, pleacă, ieși afară!

— Dar vă rog, doamnă Shershow, soțul meu o să găsească de lucru, o să vă plătesc tot! Dați-mi măcar un lapte-praf pentru copil.

— Afară!

O tînără care nu de mult mai era frumoasă și plină de speranțe, ieși cu fruntea aplecată. Domnul Shershow, atras de zgomot, veni din cealaltă încăpere, așezată în fundul prăvăliei, și-și găsi nevasta plîngînd.

— Ce să-i faci ? mormăi el, consolator și necăjit totodată. Tot negoțul nostru s-a topit în marfă dată pe datorie la șomeri.

— Știu, știu... dar mă doare. Am fost la nunta ei. Am țipat la ea că mi-era milă. Știi ceva? îi duc totuși o cutie de lapte praf.

În prag însă doamna Shershow se izbi de un om înalt, între două vîrste, cu păr alb și aspect sportiv, cu o față simpatică.

— Cu ce vă servim? întrebară soții, plini de nădejde. Părea, în sfîrșit, un client în stare să cumpere cu bani peșin.

— Nu m-am hotărît încă... zise necunoscutul, privind atent în jur.

— Nu cumva sînteți de la fisc?

— Nu, vreau să cumpăr prăvălia.

(Va urma)

Caricaturi primite de la cititorii noștri

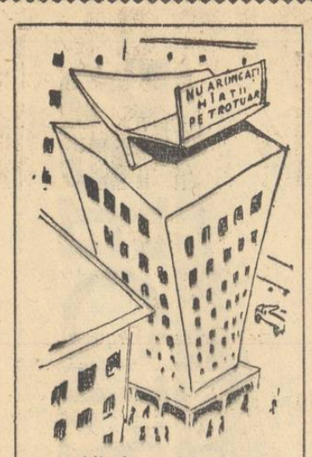

Afișaj superficial

Desen de Ion BUSAC și I. RUGINĂ — Ploiești

— Vai tu, de ce îl bați?
— Nu vezi? Mi-a rupt cea mai bună carte despre educația copiilor!

— S-a pus cu burta pe carte...

Desen de Orest TCACIUC — Vaslui

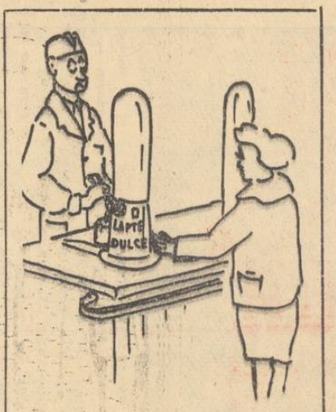

Lapte crud, vînzător fiert...

Desen de ION TRUȚESCU — București

Un om înimos...

Desen de I. DEMIAN, elev din Oradea

FACHIRUL: — Dar să nu mă doară, doctore!

Desene de Horia ȘTEFĂNESCU, ostaș

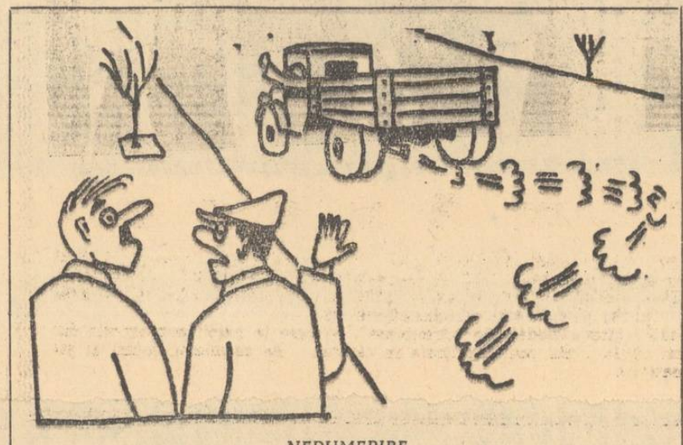

NEDUMERIRE

— Dece merge așa? Șoseaua nu-i desfundată...
— Nu e. Dar a desfundat el prea multe sticle

Desen de Corneliu PARASCHIVESCU — Ploiești

MAMA: — Cine a fost cel mai cuminte în clasă?
COPILUL: — Tov. învățător, mămico!

Desen de ȘTEFAN C. COSMA — Arad

ȘAH

A început marea revanșă

A început, în sfîrșit, mult așteptatul meci revanșă Tal—Botvinik și iubitorii jocului de șah n-au decît motive de satisfacție. Se joacă „tare", desfășurarea partidelor e vie, spectaculoasă, pasionantă chiar, în ciuda faptului că, rejucînd partidele, șahiștii rămîn adeseori pe gînduri:

— De ce a jucat oare Tal întîi nebunul la f4 și apoi l-a adus pe e3?

La ultimul meci pentru titlul mondial de box la toate categoriile, campionul lumii a fost cunoscut după nici 20 de minute de luptă. În lupta pentru supremația de șah însă acest timp nu ajunge uneori nici măcar pentru calcularea unei singure mutări. Primele patru runde — care ar putea echivala cu a șasea parte a meciului — au cerut celor doi parteneri un efort de gîndire în fața tablei de șah de nu mai puțin de 20 de ore. Ca să nu mai punem la socoteală celelalte zeci de ore pe care le-au folosit pentru pregătirea variantelor din fiecare partidă și, mai ales, pentru calcularea partidelor întrerupte.

Începutul meciului a oferit multe surprize. În primul rînd forma excepțională a lui Botvinik. În al doilea rînd maniera de joc a celor doi corifei — căci nu e deloc un lucru obișnuit să

Marele maestru Stalberg a întins mîinile. Tal n-a ghicit: în prima partidă va juca cu negrele...

vezi un jucător atît de energic și combativ ca Tal jucînd, într-o grea apărare (ca în partida a treia) de două ori Cg8! Evoluția jocului e însă pe măsura așteptărilor. De la prima partidă în care Botvinik l-a „executat" pur și simplu pe Tal, la a patra, în care sacrificiile au alternat cu contrasacrificiile și lupta s-a mutat de pe un flanc pe celălalt, meciul a oferit încă din prima sa parte o luptă acerbă pe care o urmărește cu încordare șahiștii din toată lumea, inclusiv din țara noastră.

Dacă o să auziți de altfel, în aceste zile, pe cineva spunînd „mă duc să văd meciul Tal-Botvinik", să nu credeți că glumește și nici că televiziunea ar fi hotărît să transmită meciul. Pentru că meciul Tal—Botvinik se joacă într-a-

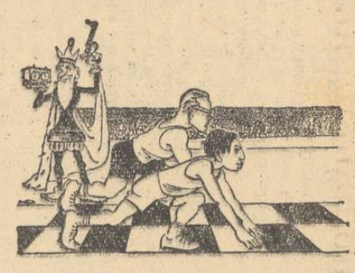

S-a dat startul...

devăr și la... București. Agenția TASS transmite, treptat, pe măsură ce se efectuează, toate mutările partidei de la Moscova și ele sînt recepționate în toate țările. Prin intermediul agenției Agerpres, la puțin timp de la efectuarea lor de către Tal și Botvinik, mutările parvin telefonic și la clubul „Progresul" de pe strada Lipscani, unde sînt așteptate de numeroși iubitori ai șahului.

După primele patru partide, rezultatul este, după cum se știe, 2½—1½ pentru Botvinik.

U. VĂLUREANU

Rezultatul concursului de „paleontologie... șahistă"

După cum am mai anunțat, concursul de „paleontologie... șahistă", adică de reconstituire a unor probleme de șah pe baza variantelor lor, s-a bucurat de succes. Acest lucru este explicabil. Întrecerile de acest fel presupun exerciții logice deosebit de atractive, presupun o activitate șahistă creatoare, adeseori la concursuri problemele reconstituite întrecînd chiar din punct de vedere calitativ lucrările originale! Trierea scrisorilor a arătat că la concurs au participat 31 de șahiști din numeroase orașe ale țării.

Problema 1, cea mai ușoară, a fost reconstituită corect de aproape toți participanții. Problema 2-a a fost cea mai dificilă, datorită elementelor strategice mai bogate pe care le cuprinde. Dificultățile de reconstrucție ale acestei probleme (în special situarea damei albe) n-au putut fi înlăturate de mulți concurenți.

În urma cercetării pozițiilor trimise de participanți, au fost declarați cîștigători ai concursului următorii trei: B. Săvulescu (Buzău), P. Leibovici (Iași) și S. Samarian (Buc.), cărora li se acordă cîte un abonament pe 6 luni, la „MAGAZIN" și cîte două cărți de șah.

Numele celorlalți participanți, în ordinea clasificării lor: locul II — P. Bernard (Bîrlad), Traian și Emilia Costea (Buc.), M. Petrescu (Buc.); locul III: Val. Ionescu (Deda); locul IV: N. Andronescu (Caransebeș), I. Moga (Buc.); locul V: B. Stegărescu (Buc.), E. Butnaru (Neaga Șarului), Cristev Liuben (Buc.), Eug. Burlacu (Buc.), G. Jitariuc (Sighișoara), Gh. Geană (Buc). Petre Ionescu (Buc)., Maria și Ionel Banea (Brașov), George Mateescu (Buc)., Klang Jerome (Buc)., Mircea Petrescu (Buc.) și T. Marcel (Buc.); locul VI: E. Tarină (Buc.). Adriana Meintz (Brăila), Paul Paul Popescu (Buc). și S. Flondor (Timișoara), Gh. Ardeleanu (Cîmpina), Arthur Sountag (Oradea), Dumitru Murgu (Or. Victoria).

*

Din cauza abundenței de material, pozițiile problemelor care au făcut obiectul campionatului din „Cupa Magazin", rezultatele și soluția problemei apărută în numărul trecut, vor apărea în numărul viitor.

Jocuri distractive

4 × 4 = 32?

Iată patru rînduri a cîte patru discuri. Mutați 6 discuri ca să obțineți 8 rînduri a patru discuri. Care sînt discurile care trebuie mutate și cum?

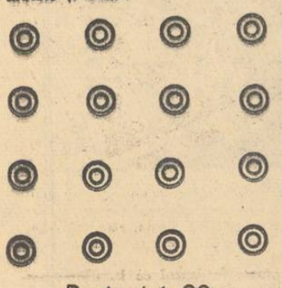

Peste tot 20

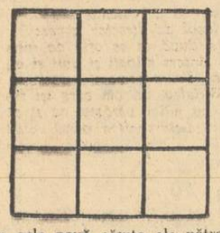

În cele nouă căsuțe ale pătratului trebuie puse cifre între 1 și 9 astfel ca vertical și orizontal pe fiecare rînd și în diagonal să avem total 20.

Cei șapte trandafiri

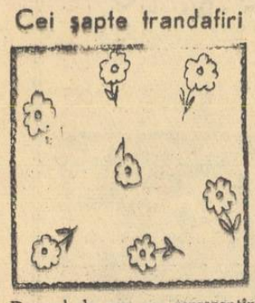

Desenul de mai sus reprezentînd șapte trandafiri trebuie împărțit în 7 părți cu ajutorul a trei linii. Cum trebuie procedat?

Cum?

Acest exagon regulat trebuie transformat prin tăieturi rectilinii într-un triunghi echilateral (cu laturi egale). Problema este destul de complicată, dar sîntem convinși

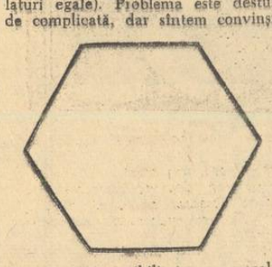

că veți găsi posibilitatea s-o rezolvați. Pentru ușurința dezlegării copiați exagonul pe o hîrtie. (Un amănunt ajutător: exagonul trebuie împărțit în 6 părți!).

Poșta jocurilor

VICTOR IONESCU — *Călărași*. Vă satisfacem dorința și vă răspundem mai... detaliat. Una mergea înainte a două (deci 3) alta între două (deci tot 3) iar alta după două (deci tot 3). Erau aceleași trei gîște, în total deci 3.

CAROL IVANOV — *Galați*. Unele din problemele care le-ați trimis sînt bune și le vom publica.

DRAGA ANGHEL. — com. Plenița și alți cititori. Nu este necesar să ne trimiteți dezlegările care apar de obicei în numărul imediat următor ci cînd aveți posibilitatea să verificați dacă soluțiile găsite de dvs. sînt cele mai bune. Vă mulțumim pentru bunele aprecieri.

FEL DE FEL • FEL DE FEL • FEL DE FEL

Dacă pietrele ar putea vorbi

Sus: piatră funerară din epoca vikingilor (datînd din aproximativ sfîrșitul primului mileniu al erei noastre). Aceste pietre, aflate în multe locuri în cuprinsul țărilor scandinave, poartă diverse simboluri cu un amestec din sînge de vită și grăsime.

Jos: fotografia reprezintă așa-numitele „morminte marine". Pe o uriașă întindere ovală — lungă de aproape 80 m. — se află blocuri de stîncă, înalte de aproape 3 m. În mijlocul acestora au fost înmormîntați morții cu podoabele, armele și uneltele lor.

Vesalius și Van Calcar

Se întîmplă adesea — și istoria culturii consemnează multe exemple — ca doi sau mai mulți oameni de știință să colaboreze pentru a desăvîrși laolaltă o operă. Sînt însă și cazuri cînd o creație s-a datorat conlucrării dintre oameni cu preocupări diferite. Și chiar dacă rolul principal a revenit unuia dintre ei, acesta, lucrînd singur, nu ar fi izbutit poate niciodată să-și vadă străduințele sale încununate de succes.

Unul dintre elevii lui Tizian — renumit pictor al Renașterii — a rămas cunoscut atît pentru pînzele și frescele sale, cît și pentru desenele tehnice pe care le-a făcut. Van Calcar, căci despre el este vorba, și-a cîștigat mari merite datorită colaborării cu genialul medic și anatomist Andreas Vesalius. De teama represiunilor inchiziției, Vesalius lucra la disecarea cadavrelor în timpul nopții. Cu obloanele la geamuri, savantul cerceta neobosit la flacăra pilpîitoare a luminării forma și așezarea organelor interioare. După indicațiile ce i le dădea Vesalius, Van Calcar desena mușchii, tendoanele, oasele, vasele sangvine sprijinindu-l astfel să facă cunoscută și altora alcătuirea corpului omenesc despre care medicii aveau pînă în secolul XVI numai idei aproximative. Desenele făcute de Van Calcar i-au servit lui Vesalius la editarea celebrei sale lucrări „De Humanis corporis fabrica" (în traducere: despre fabrica trupului omenesc) — un atlas de anatomie descriptivă de o mare valoare care a deschis vaste perspective studiului anatomiei și, totodată, fiziologiei și patologiei. Această lucrare de care s-au servit generații întregi de medici, lucrare care stîrnește și astăzi admirația pentru exactitatea observațiilor, a fost așadar un fericit rezultat al colaborării dintre un medic și un artist.

Cel mai-cea mai

● *CEL MAI mare atol din lume este atolul Bikini (în Oceanul Pacific). Americanii au făcut să explodeze deasupra lui prima lor bombă cu hidrogen.*

● *CEA MAI veche menționare despre meteori datează din anul 644 î.e.n. În noaptea de 12 spre 13 noiembrie 1833 pe întregul pămînt s-a constatat o ploaie de meteoriți care a durat peste 10 ore. În acea noapte au căzut aproximativ 240.000 de meteoriți.*

REBUS magazin

Alimentară

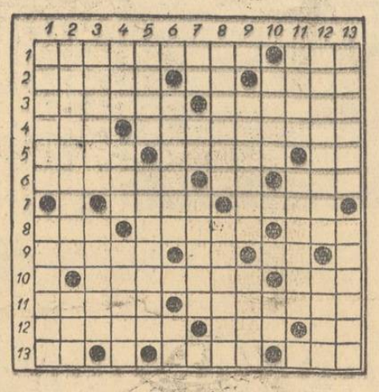

ORIZONTAL: 1) Vinde plăcinte — Masă pentru... piele 2) A face rații — Plantă textilă — Ținta perei mălăiețe 3) Condimentat — Cremvurst evoluat 4) A iubi — Pretext pentru micul dejun 5) Varietate de mere — Brînză în foițe — Suprafață 6) Un fruct cu cîntec — Pronume — Nume de fată 7) Gîrlă de chefali — Tăvăliți prin făină 8) De miel, de pește... — și de curcan — Pește din Marea Neagră 9) În ceai și în cafea — Lei! — Producătoare de lapte (pl), 10) Din lapte — Cuișoare (sing) 11) Noroi — Pe lîngă răcitură! 12) Pești de baltă — Specialitate de Jamaica — Leșie! 13) Pește înțepător — Graminee — Răsad.

VERTICAL: 1) O bătaie... bună — Plină cu sare 2) Magazin în temă — Umplutură la cozonac 3) O mîncare sîrbească — Magazin nordic... în Capitală 4) Coadă de plătică! — Un fotbalist... mare amator de somn — Visul preferat al vrăbiei 5) Cunoscută scriitoare franceză — Produs alimentar, din grîu sau orz 6) Tăvi — Resturi de covrig! 7) La frigare! — La început de masă — Cămară țărănească 8) A atița — Brutari 9) De forma covrigului — Îți întoarce vorba 10) Trage la cîntar — Două piese din tacîm 11) Însoțește pofta — Băutură alcoolică 12) Păsări — Ambarcațiune 13) Piese metalice la puști — Mărul din zicală.

M. LERESCU

MESERII

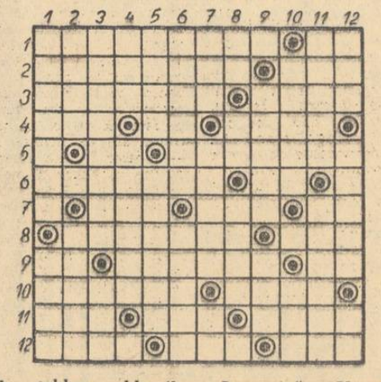

ORIZONTAL: 1. Marele nostru scriitor, autorul volumului de „Povestiri pentru vînători și pescari" — Întocmai; 2. Geniul poeziei românești care a scris poezia „Criticilor mei" — Achiziția arhivarului Chirică din „Omul cu mîrțoaga" de Gheorghe Ciprian; 3. Sculptor contemporan, creatorul lucrării în bronz intitulată „Miner" — „Sosirea guvernantei în... negustorului", binecunoscutul tablou al pictorului rus Perov: 4. Jucător de fotbal în echipa Dinamo — Perioadă de timp — Haina de lucru a bucătarului; 5. Costel Scripcaru — Subcomisar pe vremea lui Caragiale; 6. Desfășurarea unei activități — Stăpînești; 7. Domeniul de activitate al otorinolaringologilor — „...și teslar" operă de Lortzing — Afirmație; 8. Spicher — A apărea deodată; 9. Barbu Opriș — Aci puteți vedea „Doctorul fără voie" de Molière — Două litere din sondor; 10. Dau viață personajelor pe scenă — Pictor român, autorul tabloului „Arlechin și dansatoare"; 11. „Minerii" de Gheorghe Danga — Curs de apă la arabi — Unul din eroii operetei „Vînzătorul de păsări" de Zeller; 12. Poet ardelean, autorul poeziei „Plugarul" — Poezia sa „Inginerul de drumuri" face parte din volumul de versuri „Focurile sacre" — Riu în Africa.

VERTICAL: 1. Secerător — Mai marele ciobanilor; 2. Clasic al picturii românești, autorul tablourilor „Laptagiu", „Ursarul", „Petrecere cu lăutari", etc. — Cîntărețul de pe gard; 3. Conduce o întreprindere — ...la, la; 4. Riu în U.R.S.S. — Dintre tablourile sale fac parte și „Vînzătorul de ziare", „Muncitoarea de la salubritate" și „Vînzătoarea de covoare"; 5. Dramaturg spaniol, autorul piesei „Cîinele grădinarului" — A scris volumul de însemnări „Din carnetul unui medic de plasă"; 6. Poet rus, căruia îi aparține poemul „Tobosarul ceresc" — Corăbier; 7. ...de Barbu, cunoscută cîntăreață de operă — „Maiorul în...," tabloul pictorului clasic rus Fedotov — Oferă; 8. Negație — Notă muzicală — Cu gust înțepător; 9. Își exercită meseria pe case — Poartă; 10. Ies de sub pana scriitorilor — Localitate în Suedia; 11. Grup social închis și strict delimitat în India — Compozitor ceh, autorul operei „Rege și cărbunar"; 12. Acela (pop.) — Umorist american, autorul romanului „Prinț și cerșetor" — Pronume.

Yvonne BERTHOLA

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL
magazin

De vorbă cu regizorul Mircea Săucan despre primul său film artistic

Cineast de talent, Mircea Săucan s-a afirmat în ultimii ani prin realizările sale ca documentarist. Filmele documentare „Casa de pe stradă nouă" și „Pagini de viețile" au atras pe drept cuvînt asupra sa atenția iubitorilor de film. El au reținut numele regizorului, așteptînd cu interes viitoarele sale creații.

Și iată că acum, unul din noile filme artistice de lung metraj produse de studiouri „Bucureşti", „Primăvară fierbinte", poartă pe generic numele lui Mircea Săucan. Firește, trecerea tînărului regizor pe tărîmul filmului artistic a fost un îndemn să-i adresăm rugămintea de a ne acorda un interviu pentru cititorii „Magazinului".

— *M-am simțit întotdeauna atras de filmul artistic. Și, ca orice documentarist cred, am năzuit să realizez ceva în domeniul acesta. Este, deci, lesne de închipuit emoția și bucuria cu care am primit vestea că mi se încredințează regia unui film artistic de lung metraj.*

Entuziast și volubil, fără mimic artificial, în modul cum trece brusc de la o idee la alta, Mircea Săucan aproape că nu așteaptă întrebările noastre. Povestește colorat, cu dese paranteze și întreruperi, drumul parcurs de primul film artistic pe care l-a realizat, începînd din zilele și nopțile febrile ale elaborării scenariului scris împreună cu D. Carabăț și B. Meerovici.

— *De la început m-a tentat ideea de a evoca într-un film primăvara tumultuoasă a anului 1945, avîntul cu care țărănimea muncitoare a participat la înfăptuirea reformei agrare inițiate de Partidul Comunist. Am socotit extrem de interesant și cu multiple semnificații procesul trezirii conștiinței țăranului sărac, care înțelege însemnătatea sprijinului dat ei de clasa muncitoare și își cucerește o nouă demnitate de om liber.*

— Pe cît se vede aceasta e și problema centrală a filmului ?...

— *Într-adevăr, ne-a preocupat ca în decursul celor 24 de ore cît durează acțiunea să zugrăvim tabloul satului în preajma reformei agrare sub aspectul înălțării umane și ridicării pe o treaptă superioară a țăranilor săraci. Am urmărit să conferim filmului un suflu de poem pentru a exprima simbolic profundele înnoiri pe care eliberarea țării le-a declanșat în existența poporului nostru.*

Parcă presimțind că întrebarea următoare se va referi la filmările propriu-zise, cînd și unde au fost făcute, interlocutorul nostru ne lese în întîmpinare :

— *Acțiunea filmului este situată într-un sat din Moldova, unde cei doi eroi, soldații Grigore (Mircea Basta) și Tică (Ernest Maftei) sosesc acasă pentru o scurtă permisie, în pragul primăverii anului 1945. Filmările au fost în cele două sate și am început lucrul. În răstimpul cît au durat filmările, actorii au intrat în „pielea" personajelor, aclimatizîndu-se cu viața țăranilor în mijlocul cărora trăim. Gheorghe Novac, de pildă, care deține în film rolul vătăjelului Costandache, își cizelase deja faima în anii în timpul filmărilor, toți cioculînd îmbrăcat ca țoboșar și purtînd cu dinsul toba. Și ceilalți protagoniști : Eugenia Bosînceanu, Mihai Mereuță, Sandu Sticlaru, Matei Alexandru etc., puteau fi întîlniți pe ulițe în straiele personajelor cărora le dădeau viață în film.*

Cadru din film

— Toate acestea v-au înlesnit să transpuneți cu autenticitate pe ecran tabloul satului ?

— *Neîndoielnic. Cu toții, de la interpreți pînă la operatorul Costea Ionescu sau inginerul de sunet Andrei Fopp, am avut grijă să fixăm pe peliculă imaginea unor țărani veridici, care să vorbească simplu, natural, care în fiecare gest să ne întoarcem la Bucureşti, copacii din Mironești au început să înmugurească, de parcă începea o nouă primăvară.*

Timpul a trecut repede și, cu tot regretul, a sosit momentul încheierii agreabilei convorbiri cu Mircea Săucan. Înainte de despărțire, regizorul, debutant în materie de film artistic, a ținut să sublinieze încă odată aportul prețios al întregii echipe — interpreți și tehnicieni — la realizarea filmului, adăugînd o mențiune specială cu privire la rodnica colaborare cu compozitorul Anatol Vieru, care semnează muzica.

Mihail LUPU

De un mare succes se bucură filmele regizorului Ion Popescu-Gopo, în cadrul diferitelor festivaluri cinematografice internaționale. Iată-l în fotografia de mai sus reprodusă din revista „Film Spiegel", pe regizorul romîn întîmpinat cu aplauze în cadrul festivalului de la Oberhausen.

Cei ce nu apar pe generic

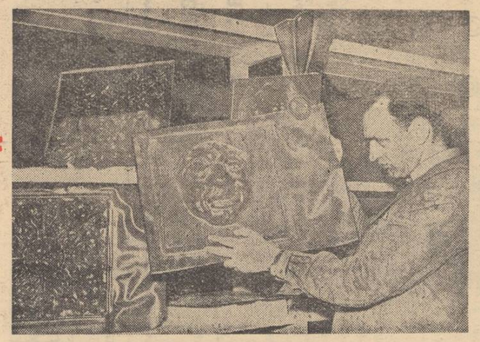

Reușita unui film o asigură nu numai regizorul, operatorul sau echipa de interpreți. Există o categorie întreagă de oameni care cu entuziasm și pricepere, se străduie să realizeze într-un timp cît mai scurt și cu cheltuieli cît mai puține, cadrul necesar filmărilor. Impreună cu fotoreporterul nostru Nicu Vasile vom încerca să prezentăm aici pe scurt și munca acestor oameni inimoși și atît de necesari.

Iată-ne în atelierul de butaforie al studiourilor de la Buftea. Parcă ne-am afla în atelierul de lucru al unui sculptor. Pe pereți atîrnă fragmente de ornamentații, de jur împrejurul nostru se află coloane, statui, lucrate în gips și ipsos. Unele ne sînt familiare. Iată statuia zeiței justiției din „Telegrame", pe cea din misteriosul castel în care se petrecea acțiunea filmului „Secretul cifrului". Fațada Teatrului Național, așa cum era înfățișată în „Darclée", e și ea prezentă. Toate sînt opera colectivului de sculptori din acest atelier, al meșterilor Enache Hărăbău, Ion Olteanu, Virgil Hergiu și alții. Acest colectiv încearcă acum o nouă metodă pentru realizarea unor fragmente de decoruri din mase plastice. Primele încercări de confecționare a ornamentelor și a armurilor din masă plastică pentru filmul „Neamul Șoimărești" au și dat rezultate. În cursul popasului nostru l-am fotografiat pe tovarășul Enache Hărăbău cercetînd o proaspătă ornamentație din material palstic (fotografia nr. 1).

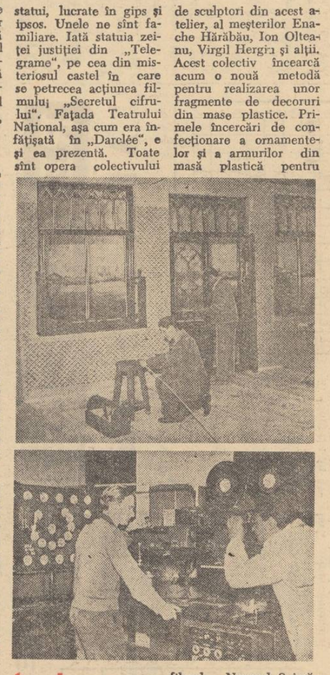

ÎN PREGĂTIRE...

Din secretele trucajelor...

După cum s-a mai anunțat, pe platourile de la Buftea se află în lucru numeroase filme. Regizorul Mihu Iulian, în frunte unei echipe valoroase de interpreți printre care se numără Irina Petrescu, Angela Chiuaru, Emil Botta, Cristea Avram, V. Rebengiuc și alții, lucrează la filmul „FEBRA", după un scenariu de Horia Lovinescu. Regizorul Sinișa Ivetici a început, împreună cu echipa lui de copii — cei mai mulți alături la primele lor roluri — turnările la filmul „VARA ROMANTICA" după un scenariu de Octav Pancu-Iași. Având la bază romanul „EUROPOLIS" de Jean Bart, scriitorul Mihnea Gheorghiu a scris un scenariu la al cărui film regizorul Paul Călinescu a început de cîteva zile filmările. În fața pregătirilor se află filmul lui Mircea Drăgan, „NEAMUL ȘOIMĂREȘTILOR", ecranizarea cunoscutului roman de Mihail Sadoveanu, de către Constantin Mitru și Al. Struțeanu. În sfîrșit, regizorul Ion Popescu-Gopo încrezător la filmul „S-A FURAT O BOMBĂ" după un scenariu propriu, far regizorul Gh. Tobias se apropie de sfîrșitul filmărilor la filmul medalion „O LECȚIE DE TEATRU", închinat artistei poporului Lucia Strudza-Bulandra."

Paralel cu activitatea de pe platouri, se lucrează în scenariile regizorale pentru filmele : „TRANSFUZIA" de Ioan Grigorescu și Dimcs Rendis, inspirat din lupta cosmonăuților împotriva fascismului, „IUBEȘTE ZIUA DE MIINE" de Petre Sălcudeanu, care pune în centrul acțiunii lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii ; „ZARI DESCHISE" de Filmu Negaș și Vitalie Ornaru ; „INTRAREA OPRITĂ» de Cornelia Sîrbu și Ecaterina Farkas ; „ZILELE ȘI NOPȚILE CORINEI POPESCU" de Paul Everac și „POST RESTANT" de Octavian Sava.

În acești timp, în redacția de scenarii a studiourilor artistic „Bucureşti» se lucrează și la definitivarea unor scenarii pentru producțiile anului viitor. Astfel, Ilie Purcaru a scris un scenariu „CIOCÎRLIA", închinat vieții pionierului aviației romînești Aurel Vlaicu ; Cornelin Leu, inspirîndu-se din lupta partidului nostru în anii ilegalității lucrează la scenariul „PENTRU CAUZA CLASEI" ; Paul Anghel lucrează la ecranizarea romanului lui Liviu Rebreanu „PĂDUREA SPÎNZURAȚILOR" ; Nicolae Țic, Radu Cosaşu și Gabriel Barbu au scris un scenariu „VICTORIE" a cărei acțiune se petrece pe un șantier de construcții ; D. Carabăț și Mircea Mohor lucrează la scenariul „A FOST PRIETENUL MEU", iar Simion Gali a terminat un scenariu pentru filmul „A TREIA IDENTITATE".

În lucru se mai află scenariile unor comedii cinematografice : „TONUL FACE MUZICA" de Constantin Cîrjan pe tema și scenariul unui film-estradă de Nicușor Constantinescu și George Voinescu.

Deseori, pe genericul unui film, alături de numele realizatorilor — regizor, operator, inginer de sunet — apare și numele autorului filmărilor combinate. Ce înseamnă aceasta ? Pentru neinițiați, filmările combinate se traduc prin „trucaje". Evident, spectatorul, așezat comod în fotoliu, asistînd la desfășurarea pe ecran a unei lupte navale, — de pildă — va lua ferită realizatorului ficțiunea, dacă trucajul e bine realizat. Dar filmările combinate sînt utilizate nu numai în cazurile cînd filmările „pe viu" sînt mai complicate, ci și în împrejurări normale.

Inginerul Alex. Popescu ne-a dezvăluit unele din secretele filmărilor combinate realizate pentru filmul „Darclee". Spectatorii își amintesc desigur scena prezentării de către Leoncavallo a operei sale „Palațe", pe scena Teatrului Național din București. Una dintre secvențe reprezintă sala teatrului, filmată în adîncime, din spre scenă. Ochiul celui mai atent spectator n-ar putea sesiza în fracțiunea de minut cît durează proiecția acestei secvențe, că personajele din dreapta sălii sînt identice cu cele din stînga. În cazul de față s-a realizat un decor care reprezenta jumătate din sala teatrului, figuranții și-au ocupat locurile în fotolii, au fost filmați și apoi printr-un sistem de oglindă specială, reflectați... de partea cealaltă.

Pentru filmarea secvențelor care se petrec în incinta Scalei din Milano s-a folosit un alt procedeu. S-au construit doar două loji. Restul lojilor, împreună cu oamenii au fost desenate. După ce, pe platou s-a făcut o primă filmare reală, cu actorii în cadrul decorului special construit, pelicula a fost introdusă într-un aparat de luat vederi stabil și s-a făcut o refilmare cu decorul desenat.

Dar trucajele nu se realizează numai la filmările obișnuite. Există la Buftea cîteva săli numite post-sincron. Totul e aranjat aici pentru reproducerea celor mai diverse zgomote. Pe jos sînt așternute, una lîngă alta, piste de ciment, bitum, marmură, parchet, dușumea și fier. Intrucît, în timpul filmărilor la „Mîndrie" și „Apropie de scare", din pricina zgomotelor de pe platourile oțelăriei Siemens-Martin n-au putut fi înregistrați pașii oamenilor, operația s-a realizat în aceste săli post-sincron. Și tot aici s-a obținut scîrțîitul zăpezii sub pași, pentru filmul „Avalanșa" prin presarea unor saci din material plastic umpluți cu praf de amidon.

Dar dacă ar fi să dezvăluim toate secretele trucajelor...

I. MATEI

REFLECTOR

In legătură cu un dublu interviu

Recent, revista „Contemporanul" a publicat părerile a doi actori (e vorba despre Liliana Tomescu și Ștefan Tapalagă) în legătură cu munca pe platoul cinematografic. In rîndurile care relatau concordanța lor cu un redactor al publicației am găsit rădăcinile unele probleme foarte interesante. Se vorbește astfel despre carențele unor scenarii scrise fără ca autorul să se gîndească la interpreți, despre necesitatea formării unei trupe cinematografice, legate de studiouri și, în sfîrșit, se atinge problema eternă a șablonizării jocului actoricesc. Toate aceste lucruri și încă altele nepomenite ne preocupă pe toți pentru că dorim ca cinematografia noastră să producă filme foarte bune.

Despre succesele unor pelicule autohtone am scris de cîte ori am avut ocazia. Am constatat cu acele prilejuri că s-a renunțat la practica dăunătoare de a se aștepta de la scenariști și regizori numai capodopere. Este acum limpede pentru toată lumea că doar încercînd de multe ori vom reuși să atingem perfecțiunea cerută. Deși nu avem o garnitură specială de interpreți de film, după umila noastră părere, nu în jocul actorilor întrebuințați pînă acum pot fi descoperite unele rămîneri în urmă. (De altfel nu cred că un actor de teatru bine îndrumat de regizor în ceea ce privește cerințele ecranului nu ar fi în stare să facă față aparatului de filmat).

Pornită pe un drum bun, cinematografia noastră trebuie să găsească și acele soluții în stare să o ajute la trecerea spre marele salt calitativ așteptat. Ce trebuie făcut ? Mi se pare foarte ciudat că pe genericele producțiilor autohtone nu apar mai des nume cunoscute de scriitori (dacă-i exceptăm pe Francisc Munteanu, Horia Lovinescu și Titus Popovici). Să nu fie aceștia în stare oare să îndeplinească necesitățile genului cinematografic ? Lucrul e îndoielnic. O cercetare atentă în jurul nostru ar duce la concluzia că fără a refuza servicille așa numiților specialiști, aportul „inginerilor de suflet" ar fi cu totul substanțial.

Regizori pricepuți și cu destulă experiență pe platou există. Cinematografia noastră e înlesnit generos școlarizarea lor și unele ecouri venite de peste granițe confirmă valoarea unora dintre cei mai buni dintre ei. Ce lipsește încă ? Mai multă îndrăznează și mai ales o viziune proprie bine fixată (Francisc Munteanu regizorul l-a bătut pe Francisc Munteanu-scenaristul în filmul „Soldați fără uniformă").

Să revenim la actori. Interviul pomenit scotea la suprafață unele nemulțumiri ale interpreților ultimei noastre producții („Nu vreau să mă însor" — pelicula mai puțin reușită ca altele). Se vorbea aici de solicitări din 7 în 7 ani și de dorința de a se scăpa de șablonizare. Este adevărat că regizorii practică încă cu frenezie „descoperirea oamenilor de pe stradă" uitînd că norocul de a da peste un actor de film excepțional este o întîmplare cu totul rară și că mai rămîne ca ei să recurgi totuși la elemente verificate de-acum.

In concluzie la gîndurile stîrnite de doleanțele celor doi actori, mai multă exigență față de scenarii, mai multă îndrăznează, mai multă muncă cu interpreții ! Avem tot ce ne trebuie pentru ca să dăm acele producții care să ducă faima țării noastre peste hotare : studiouri excelente, actori, slavă domnului cu și regizori. Un efort comun și rezultatele nu vor întîrzia să apară.

Eugen BARBU

La masa de montaj

Regizorul Savel Stiopu și inginerul de sunet Dan Ionescu fac un ultim control al peliculei la filmul „Aproape de soare".

Un băiețel ascultă o poveste

„Un băiețel se plimbă pe malul mării. El mai crede în poveștile spuse de mama. Ia în mînă, una după alta, scoicile pe care marea generoasă i le așterne la picioare și le duce la urechi. Așa i s-a spus: scoicile vorbesc, scoicile știu multe povești. Astăzi însă, scoicile rămîn tăcute. Și băiețelul înciudat le aruncă, una după alta, înapoi în mare.

Iată însă că o scoică de un format neobișnuit prinde glas. Copilul o duce la ureche și dintr-o dată i se face cunoscută o lume neobișnuită, lumea submarinilor, cu întîmplări dintre cele mai interesante. Copilul ține la ureche pînă mai unul telefon...

Așa începe filmul „Scoicile n-au vorbit niciodată" care, în ciuda aparențelor, nu se adresează în special copiilor. Este vorba de documentarul în culori pe care regizorul Virgil Calotescu, operatorul ing. Sergiu Nicolaescu și tehnicianul Gh. Stătescu îl pregătesc spectatorilor.

— *Filmul nostru* — ne spunea regizorul Calotescu — *nu ca fi o recreatare, în condițiile peisajului submarin al Mării Negre a documentarelor pitorești „Lumea tăcerii" sau „Cei patru de pe Moana". Noi ne-am propus să aducem pe ecran munca eroică și vitală a scafandrilor noștri care lucrînd la adîncimi de zeci de metri, în condiții naturale potrivnice, despletează epave de mult scufundate, aducîndu-le la suprafață, recuperînd astfel zeci de tone de fier vechi, sapă — da, acesta e termenul — fundațiile noilor diguri, controlează stațiunile vaselor sub linia de plutire, dîndu-le „vizăˮ de plecare în cursă etc. Este deci un documentar tehnic.*

— Filmarea sub apă presupune înfrîngerea unor greutăți de ordin tehnic deosebite!

— *Fără îndoială. Dar despre acest aspect al muncii noastre îți va vorbi mai competent operatorul.*

Inginerul Sergiu Nicolaescu e un vechi operator submarin. Între anii 1956-1959, el a filmat, pentru necesitățile jurnalului de actualități, cîteva secvențe submarine. Cu ajutorul unui aparat autonom cu oxigen (circuit închis) el cobora pînă la maximum 12 m. adîncime. Pentru necesitățile acestui documentar se cerea însă o coborîre mai adîncă. Acest lucru a fost realizat în anul 1960 prin construirea în atelierele studioului „Alexandru Sahia" a unui aparat cu aer comprimat cu ajutorul căruia operatorul poate coborî, cu un anume stadiu de antrenament, pînă la adîncimi medii de 40 m.

— Ați început de mult filmările, tovarășe Nicolaescu?

— *In condiții normale, filmul l-am fi putut termina în cîteva zile. Din nefericire însă, condițiile Mării Negre nu ne permit o activitate neîntreruptă. E necesar ca marea să fie liniștită, soarele să strălucească puternic iar apa să fie clară, condiții foarte rar de obținut în Marea Neagră. E deajuns să cei apus că în cursa trecută, dintr-o lună de zile cît am stat în împrejurimile Agigei și ale Capului Midia, numai 3 zile au fost utile filmării. Din această pricină n-am realizat decît circa șaptezeci din totalul metrajului, urmînd ca restul să-l realizăm în lunile iulie și august ale anului acesta. Bineînțeles, în tot acest răstimp ne-am ocupat de sarcinile operative ale jurnalului de actualități.*

— Cum se realizează colaborarea submarinăi dintre regizor, operator și scafandru în timpul filmărilor?

— *Legătura directă dintre suprafață și adînc se realizează prin telefon între regizor și scafandru. Regizorul îi comandă acestuia mișcarea, în funcție de operația pe care o are de îndeplinit. Intre timp, operatorul îmbrăcat într-un costum protector contra frigului dar îndeajuns de lejer ca să nu-i îngreuneze mișcările, „zboară" în jurul subiectului, alege cadrul cel mai potrivit de filmare și... pune „Aquaflexul" în funcțiune.*

— Cine sînt eroii documentarului dvs.?

Regizorul Calotescu răsfoiește cîteva hîrtii.

— *Toată echipa maritimă de scafandri. Filmul va avea însă ca eroi principali pe Gh. Răceanu și Constr. Davidescu, doi dintre cei mai experimentați scafandri.*

— Ce elemente noi aduce filmul în ceea ce privește filmările submarine?

— *Filmul nostru face parte dintre puținele care înfățișează operația submarină de tăiere a corpului epavelor cu ajutorul sudurii electrice. Dar, repet, cel mai important fapt e că documentarul nostru înfățișează munca oamenilor.*

I. DELEANU

Filme artistice de scurt metraj

La studioul artistic „Bucureşti" se lucrează în momentul de față la realizarea unor filme artistice de scurt metraj închinate consolidării economico-organizatorice a gospodăriilor agricole colective. Trei echipe de scenariști și regizori au început prospecțiunile pe teren în vederea alcătuirii scenariilor regizorale. Una dintre echipe este formată din scenaristul Dumitru Carabăț și regizorul Andrei Blaier, alta din scenaristul Al. Strachină și regizorul Aurel Mihales, iar cea de-a treia este formată deocamdată dintr-o... singură persoană : Francisc Munteanu care va semna atît scenariul cît și regia. Interpreții acestor filme vor fi actori amatori și profesioniști.

Regizorul Virgil Calotescu în costum de scafandru, se pregătește pentru scufundare

TINERI ACTORI DE FILM

Irina și... Irina

Camera Irinei Petrescu nu marchează la prima vedere pasiunea cinematografico-teatrală a artistei. Multitudinea reproducerilor de artă care-o impodobesc ar indica poate o preferință spre desen, arhitectură sau artele plastice — iar rafturile de cărți — Arghezi, Cehov, Zola, Dostoievski, Hemingway — ar orienta impresiile spre preferințe de ordin literar. Dacă în urmă cu ani, Irina Petrescu și-a mărturisit aptitudini pentru aceste genuri artistice, o primă luare de contact cu platoul de filmare i-a descoperit alte pasiuni, nebănuite, rămase azi definitive. „Trădarea" s-a realizat însă numai aparent, desenul și literatura rămînîndu-i prieteni apropiați, care o ajută să-și completeze profilul artistic.

Irina Petrescu este studentă în anul II al Institutului de Teatru și Cinematografie și are înscrise în „palmares" două roluri de film: Ana din „Valurile Dunării" și Rodica din comedia „Nu vreau să mă însor". Două roluri diametral opuse, care i-au cerut interpretei găsirea unor modalități de expresie diferite.

— *Am fost foarte surprinsă atunci cînd mi s-a propus rolul Rodicăi — ne spunea Irina. Nu credeam că voi putea juca un rol de comedie. M-a speriat poate și ceea ce aveam să fac în acest film: să dansez, să cînt... cu vocea altcuiva. Intr-un cuvînt să realizez ceva cu totul nou față de rolurile pe care le interpretez la Institut.*

— Și acum, după ce filmul a rulat pe ecran și a avut succes, cum vă simțiți ca actor de comedie?

— *Prefer rolurile de dramă. Cred însă că și acest rol comic mi-a folosit. Mi-a dezvăluit posibilități pe care nu mi le cunoșteam, mi-a acordat un plus de încredere în mine, dar mai mult decît atît, m-a pregătit pentru viitoare roluri.*

— Și pentru că a venit vorba, ce roluri pregătiți?

— *Cel al Irinei în filmul „Febra" pe care regizorul Mihu Iulian îl realizează după un scenariu de Horia Lovinescu și în care am ca parteneri pe Emil Botta, Cristea Avram, Victor Rebengiuc, Angela Chiuaru și alții.*

— Citeva date despre personajul pe care-l interpretați?

— *Irina e o femeie care-și urmează soțul, în Delta, cînd acesta e numit medic într-un cătun de pescari. Neadaptîndu-se, lipsindu-i un suport moral, ca se reîntoarce la București. Despre cum se va sfîrși eroarea ei, implicațiile psihologice ca și toate celelalte amănunte să păstrăm — pînă la premieră — tăcere!*

Florin Piersic alături de actorul Jean Marais (Cannes)

Intîmplări cu Florin Piersic

Tînărul actor al Naționalului, Florin Piersic, a început să „coacă" cu filmul încă de pe vremea cînd se afla în anul I la Institut. Atunci, a fucat în rolul boierului Niculiță, într-un film pentru producție, după nuvela „Păcat boieresc", de Mihail Sadoveanu. Incercarea aceasta a însemnat un adevărat eveniment pentru cei care aveau să-l urmărească pe ecran. Pentru prima oară, contact cu platoul de filmat, cu aparatele atît de... impresionante și, în general, cu viața atît de bogată și de variată a cinematografiei. Totul, absolut totul, l-a atras și l-a interesat în cea mai mare măsură.

După cîțiva ani avea să dea un examen deosebit de greu. Regizorul francez Louis Daquin căuta interpreți pentru filmul „Ciulinii Bărăganului". Intr-o zi, poposind la Studioul Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale" a rămas entuziasmat de jocul unui tînăr care susținea rolul titular din „Peer Gynt". Tînărul nu era altul decît Florin Piersic. Incredințîndu-i-se rolul țăranului Tănase, Florin Piersic știa că ne trebui să apară în film cu mustăți și cu plete... Și ce să... semene cît mai mult cu personajul, timp de două luni, înainte de începerea turnării filmului nici nu s-a bărbierit și nici nu s-a tuns... Cînd a venit, prima zi, pe platoul de filmat, aparișia lui a stîrnit un haz general.

A urmat apoi un nou și important rol: ofițerul Petre Orșa din filmul „Aproape de soare" a cărui premieră va avea loc curînd.

— Timp de aproape trei luni am filmat în otelăriile din Hunedoara. Și popasul acesta este de neuitat...

Actor de teatru, Florin Piersic, este fără îndoială un pasionat al filmului.

— Dorințe?

— Aș vrea să joc un rol de comedie lirică, de e factură cu totul inedită, în care să pot totodată cînta și dansa...

DE LA SANDA LA AMFISA

Primele roluri ale Mariei Dumitrache s-au desfășurat în fața comisiilor de profesori : Grete din piesa lui Erich Maria Remarque, „La porțile Brandenburgului", burgheza din piesa „Uragan" de Belotercovschi, „Domnișoara Cucu" din piesa lui Mihail Sebastian, „Steaua fără nume", Oana din „Viforul" de Delavrancea. Studenta în anul III al Institutului de Teatru și Cinematografie, Maria Dumitrache întreprea, în funcție de necesitățile programei de învățămînt, roluri dramatice sau de factură comică.

Intr-o zi, a fost chemată, împreună cu alte colege, să dea probe pentru un film. După hazarea probelor, i s-a propus rolul Sandei în comedia „Nu vreau să mă însor".

Maria Dumitrache ne vorbește despre emoțiile primului ei rol cinematografic.

— Am avut, cum e și firesc, mult trac, dar datorită ajutorului pe care l-am primit din partea echipei de filmare, ca și a actorilor mai experimentați, am trecut, cred eu, greu. Vreau să mai subliniez de asemenea ajutorul pe care l-am primit din partea muncitorilor uzinei „Tudor Vladimirescu", care au creat o atmosferă tovărășească, caldă.

— Acum pregătiți vreun rol pentru un nou film?

— Deocamdată, nu. Pregătesc la Institut, rolul Amfisei din piesa „Trei surori" de Cehov. E rolul unei bătrîne de 80 de ani și realizarea lui reprezintă o experiență la fel de interesantă ca primul meu rol cinematografic...

I. N.

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 182 ★ Sîmbătă 1 aprilie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Lucia Roic, talentata tînără cîntăreață a Teatrului de Operetă, s-a remarcat în ultima vreme interpretînd rolul titular al noii operete românești „Lysistrata", de Gherase Dendrino. Acrița va susține acest rol și cu prilejul turneului pe care teatrul îl va întreprinde primăvara aceasta în R. P. Polonă.

Fotografia : Mihai POPESCU

JUDECĂTOR-CUMPĂRĂTORUL

Există produse asupra cărora sînt chemați să-și spună părerea specialiști, oameni cu calificare în respectiva ramură de producție. Așa se întîmplă bunăoară cu strungurile sau tractoarele, cu motoarele electrice sau combinele. Dar există o gamă foarte largă de produse asupra cărora verdictul îl pronunță masa largă de cetățeni — consumatorii. Printre acestea se află desigur și mare parte din produsele industriei locale, destinate să satisfacă în primul rînd cerințele cetățenilor din orașul, raionul sau regiunea în care se află fabrica producătoare.

Tovarășul Gavrilă Avram, directorul întreprinderii de industrie locală „Metal-lemn"-Oradea, a primit cu multă înțelegere verdictul negativ al cumpărătorilor asupra patinelor produse de această întreprindere în anul trecut : „Nu sînt bune ; se tocesc foarte repede și în loc să alunece frinează". Multe din ele au petrecut iarna și stau și astăzi în vitrina magazinului cu articole de sport din centrul orașului. Mai mare rușinea ! Nu pentru că fără patine nu s-ar putea trăi, dar e un produs care a fost cerut pe piață iar pe el se află înscrisă marca „Metal-lemn".

Iată de ce directorul împreună cu corpul tehnic ingineresc din acel sector de producție au căutat cauzele acestei stări de lucruri. Le-au găsit și în sezonul viitor cetățenii vor găsi patine pe plac.

Lucrînd de zece ani și aproape neîntrerupt la fabricarea aceluiași produs, lăcătușul Alexandru Orban cunoaște într-atît mașinile de gătit (tip cizmă, cu cazan și fără cazan) încît, președintele comitetului sindical avea toată dreptatea cînd spunea că „Orban le poate face cu ochii închiși". Poate și asta, poate și dragostea lui pentru meserie, dar mai ales străduința de a corespunde cît mai mult nevoilor cumpărătorilor, îl face pe Orban să gîndească mereu la perfecționarea produsului, să introducă mereu „mode noi" de lucru (așa numește el raționalizările). În anul trecut lăcătușul Orban a introdus 12 asemenea „mode noi" la construcția mașinilor de gătit. Și știți cum se nasc aceste „mode noi" la Orban ? De cele mai multe ori din amănunte pe care el nu le trece neobservate.

Să istorisim despre două din cele trei aplicate numai în primele 2 luni ale acestui an.

Se obișnuia înainte ca la montarea ramei și cadrului de protecție să lucreze doi oameni. Unul ținea, altul nituia. Treabă complicată. S-a gîndit Orban, privind la cazna celor doi muncitori, că altfel s-ar putea face mai bine și în mai puțin timp. A apărut astfel în secție placa lui Orban. Grea, turnată din metal și perfect plană, placa primește pe ea mașina de gătit așternută cu piciorele în sus și în cîteva minute, o coboară cu rama și cadrul de protecție montate ! A calculat Orban și a descoperit că s-a economisit astfel și muncă și s-a făcut și treabă de calitate !

Într-o altă zi stînd lîngă toba ce învîrtea niște piese turnate pentru a le curăța de pămîntul din forme, Orban a văzut printre piese două bucăți de tablă, cu marginile ascuțite, așa cum ieșiseră din foarfecă. „Să vedem ce se întîmplă" și-a zis el și a plecat. Întors peste cîteva ore, fișiile de tablă nu mai aveau nici margini ascuțite, nici culoare neagră ; străluceau aproape, atît erau de fin șlefuite. „Dacă așa stau lucrurile cu toba asta, de ce n-am încerca noi aici și barele cadrului de protecție" ? Și lăcătușul Orban s-a adresat serviciului tehnic.

— Uite astea îmi trebuie mie ; ca barele să nu mai meargă la polizor de unde ies cu atîtea neuniformități și pe deasupra mai prind și rugină de ți-e mai mare rușinea cînd te duci la „Oțelul" (magazinul din piața 23 August) și vezi mașinile noastre cu rugină pe ele.

Ce mîndrețe de cadru au mașinile acum. Bine șlefuite, nu mai prind rugină și în toba aceea intră o dată 50 de bare nu cîte una ca la polizor, unde mai trebuia să-și piardă vremea și un om.

După „moda nouă" se fac acum și cele 7 găuri la ramă dintr-odată prin ștanțare. Nu mai e nevoie de operația de trasaj, de găurire, a crescut precizia. Cum s-ar spune procesul de producție al mașinilor de gătit este modernizat. Și Orban are grijă să-l perfecționeze mereu. Același lucru face și Teodor Popa de la fierărie. Într-o singură operație sînt acum ștanțate și răzătorile cu cele 4 fețe. La sculărie am văzut matriță nouă pentru pilnia mașinii de măcinat nuci. Mai potrivită, decît cea veche. Cumpărătorii vor aprecia. Ei sînt judecătorii.

Specialist în tehnologia construcției de mașini, inginerul Carol Bognar, tehnolog șef al întreprinderii, a deprins în ultimul timp tehnica turnării maselor plastice. Cînd a terminat Bognar facultatea, despre mase plastice nu se vorbea. Acum însă lucrează la proiectul unei mașini de injectat mase plastice, pentru confecționarea corpului ascuțitorilor de creioane. E și mai economic. Se înlocuiește aluminiu iar în loc de 800 bucăți pe zi cîte se fac acum, din mase plastice injectate se pot face 2.000. Dar lucrul principal este că vor putea fi folosite deșeurile de la întreprinderea republicană „Haia Lifschitz" care lucrează cu mase plastice.

Lucrînd la acest proiect, ing. Bognar se gîndește ca mașina de injectat să fie folosită și la alte produse care pot folosi ca materie primă, masele plastice : minerele diverselor mașini de măcinat sau tocat, minerele mașinilor de curățat porumb, minerele de bicicletă etc.

Muncitori și tehnicieni, împreună gîndesc, creează, pentru a satisface pe plan local exigențele crescînde ale cumpărătorilor. Iată unde stă secretul faimei bune pe care și-a cîștigat-o întreprinderea de industrie locală „Metal-lemn" din Oradea. Muncitorii, inginerii și tehnicienii nu încetează căutările pentru continua îmbunătățire a calității obiectelor produse, întîmpinînd astfel cum se cuvine cea de a 40-a aniversare a partidului. În fața lor stă cel mai exigent și competent judecător — cumpărătorul.

Mihai ALEXANDRU

Valea Jiului într-o duminică din primăvara 1961

Tînăra Margareta Nică repetă rolul Violetei din opera „Traviata"

Spectacol la Teatrul din Petroșani

Aspect de la cercul de artă plastică din Lupeni

Cercul de balet de la clubul minerilor din Lupeni

Se întîmpla odinioară, cînd după ani te reîntorceai într-un oraș, să găsești totul neschimbat, de parcă l-ai fi părăsit cu o zi înainte... Aceleași căsuțe puțin aplecate, cu tencuiala mîncată de ploi și de vreme, aceleași maidane pline de cîini vagabonzi care își căutau mîncarea printre gunoaie, aceleași ulicioare întortochiate, luminate numai cînd binevoia... Luna, aceiași oameni necăjiți, furișîndu-se flămînzi spre casele reci... Aceeași cafenea din centru, cu un chelner plictisit, în care beau ceai și jucau table notabilitățile : judecătorul, ofițerul de jandarmi, farmacistul... Praful și noroiul orășelelor de provincie deveniseră un fel de tradiție națională, a cărei faimă se dusese pînă departe.

Astăzi, reporterul care își înseamnă în carnet impresii dintr-un oraș, trebuie să noteze și data cînd a vizitat localitatea, altfel riscă pînă în zilele, cît ar fi ele de puține, cînd reportajul vede lumina tiparului, ca datele să fie depășite, să devină de domeniul trecutului.

Petroșani, martie 1961. *Acceleratul își domolește ritmul năvalnic, semn că ne apropiem de țința călătoriei. Petroșanii ne întîmpină, în dimineața de primăvară timpurie, cu șirurile de blocuri noi, cartiere întregi de case, răsărite parcă peste noapte — cu alei asfaltate, drepte de par din goana trenului desenate cu creionul. Unde sînt maidanele, vestitele maidane ale Petroșanilor de altădată ?*

Este duminică și călătorul care a păstrat amintirea unui pespas de demult în orășelul minerilor de pe Valea Jiului se gîndește la plictiseala unei zile cînd n-ai de lucru. Ce poți face în Petroșani decît să stai și să dormi în odăița ta de la hotel ?! De abia ai urcat scările care te conduc în centru, cînd privirile îți sînt atrase de vitrinele noului magazin cu autodeservire. Luxos, strălucind de curățenie, din belșug aprovizionat cu cele mai diverse produse alimentare, magazinul nu este cu nimic mai prejos decît cele mai noi localuri de acest gen din centrul Bucureștiului. Pașii te poartă mai departe... „Cadouri". Vitrina reflectă ce poți alege, și... poți alege ce-ți dorește inima.

În fața magazinului se oprește un autobuz. Unde se grăbesc să călătorească petroșenenii ? Aflați imediat: la Lupeni se dispută un meci de box. Bineînțeles că nu te lasă inima să nu te urci în autobuz. Ai văzut meciul alături de sutele de spectatori, dar cum ai putea să părăsești Lupenii fără să vizitezi clubul minerilor, unul dintre cele mai moderne. Este tocmai lecția de balet. Fiicele minerilor azi învață coregrafia. Alături este cercul de artă plastică, unde în orele de răgaz minerii pătrund în tainele picturii și ale sculpturii. Ai mai sta, dar trebuie să te reîntorci la Petroșani. În autobuz afli că pe marginea pîriului Sohodol, care formează hotarul dintre Lupeni și satul Paroșeni se înalță 11 blocuri, care cuprind peste 300 de apartamente, o școală și un complex comercial.

Ajungi în Petroșani. Mănînci în grabă. Vrei să te duci la meci. Dar la care ? Este unul de rugbi, altul de volei, o gală de box și, bineînțeles, alegi... fotbalul. Tot Petroșanul se îndreaptă spre stadion, atunci cum de sînt pline și cinematografele (rulează aceleași filme ca în București), cum de este atîta lume la Căminul minerilor ?

Pe drum, spre stadion, afli alte noutăți : la școala populară de artă elevii repetă opera „Traviata" (este prima oară cînd un colectiv de amatori montează o operă). Apoi meciul, ca... orice meci, cu entuziasm, încurajări...

În Petroșani, înserarea se face brusc, nici n-ai simțit cînd străzile au început să strălucească în luminile de neon. Unde să-ți continui drumul? La teatru, unde un talentat colectiv actoricesc prezintă premiera piesei „Ecou îndepărtat". Și seara, pe străzile Petroșanului tot nu te înduri să te desparți de noul prieten, care îți explică cu legitimă mîndrie: „Vedeți, aici se va construi un mare complex cultural, teatru, cinema, club... Aici se vor construi noi blocuri. Aici se va înălța..."

Sandu MARIAN

În magazinul alimentar cu autodeservire din Petroșani

Zi de meci la Petroșani

Jules Verne a vizitat și țara noastră

Reportaj deloc fantezist despre momente inedite din viața marelui scriitor

Călătorind de curînd prin țară, am ajuns într-un oraș de la poalele munților. Aici am avut ocazia să aflu cîteva crîmpeie inedite din viața ilustrului vizionar care a fost Jules Verne, creatorul primelor romane științifico-fantastice, — gen literar deosebit de gustat de tineret. Timp de aproape două ore am ascultat și notat fapte și întîmplări, care deși se petrecuseră cu aproape o sută de ani înainte, mi s-au părut deosebit de interesante.

Vizita lui Jules Verne în Romînia, cum își găsea subiectele scriitorul, prietenia acestuia cu Al. Dumas-fiul, cum a ajuns fiica unui învățător din Homorod prietena marelui scriitor, călătoria cu poștalionul de la Brașov la București și alte și alte întîmplări inedite, îmi erau povestite cu atîta căldură de interlocutoarea mea, încît mi-am dat seama că este vorba de o amintire scumpă, păstrată cu sfințenie în memoria acesteia...

Pasiune din copilărie

NANTES 1840. În orașul de pe malul Loirei, amintirea îndrăznețelor călătorii în ținuturile îndepărtate era încă proaspătă. Înconjurat de marinari și pescari, moștenind de la strămoșii săi visul expedițiilor — un străbunic fusese armator, iar altul navigator — micul Jules, deși nu avea decît 12 ani, era atras de chemarea mării, voia să cunoască țări și oameni din alte

locuri. Așa se face că, într-o zi, fiind rugat de o vecină să ducă mîncare soțului acesteia care era lucrător în port, se urcă pe un vapor care tocmai acostase. Auzind că vasul va pleca după puțin timp la Hamburg spre a transporta niște animale sălbatice pentru un circ de acolo, îi vine imediat ideea să plece și el. Prinde un moment de neatenție a marinarilor și se ascunde într-o barcă de salvare. A avut însă ghinion. Tatăl său află între timp și sosește în port tocmai cînd vaporul pornise. Cu ajutorul unei mici bărci cu pînze el ajunge vasul și-l găsește pe micul său Jules dormind zdravăn în barcă...

Un călător gurmand

PARIS, 1848. Bariera orașului este închisă... Călătorii veniți cu poștalioanele se îndreaptă spre micul han. Doi tineri — Jules Verne și prietenul său Charles Laclosse — caută și ei adăpost aici. Hangiul este însă disperat : n-are hrană pentru atîția călători. Iată un prilej de a economisi din puținii lor bani. Cei doi tineri propun hangiului să plece în satele învecinate, ca să aducă alimente. Li se dă cai și după puțin timp se întorc însoțiți de mai multe căruțe cu păsări, ouă, cartofi. Pricepîndu-se la bucătărie, se învoiesc apoi să servească călătorii. Unul din aceștia — un om voinic — întreabă dacă nu i se pot face... clătite. Jules Verne se duce la bucătărie și le face chiar el, căci hangioaica nu cunoștea acest fel de bucate. Călătorul este extrem de mulțumit și se interesează de tînărul care l-a servit. Acum se încheagă o mare prietenie. Călătorul nu era altul decît dramaturgul Dumas-fiul. Printre călători se mai afla Jacques Arago, fratele directorului Institutului de astronomie din Paris, care tocmai făcuse o călătorie de cercetări științifice în Africa. Romancier, dramaturg și călător care străbătuse toate mările globului, acesta-i povestește cîteva din peripețiile ultimei sale călătorii. Aici a mai făcut cunoștință cu un mare editor din Paris și cu un vestit fotograf, care era pasionat de problema zborului baloanelor. Fotograful făcuse tocmai o nouă experiență, încercînd cu ajutorul unui zmeu uriaș să determine puterea curenților la diverse înălțimi.

Matematică, fizică, chimie, astronomie și... mai puțin dreptul

Deși dorința tatălui său era ca Jules să devină avocat, acesta era atras de celelalte cursuri de la Universitate. Zilnic audia ba un curs de matematică, ba unul de fizică sau de chimie și doar rareori era văzut pe la Facultatea de drept. Așa se face că, după un an și jumătate, cînd tatăl său vine la Paris să-l vadă, acesta află că Jules mai are examene restante din anul I. Foarte supărat, îi pune în vedere ca pînă la sfîrșitul anului să-și dea toate examenele, altfel nu-i mai dă nici un ajutor material. Jules Verne nu și-a putut da însă examenele, iar tatăl său s-a ținut de vorbă : nu i-a mai trimis bani.

Și iată că Jules Verne intră funcționar

Simion SĂVEANU

● *(Continuare în pag. 4-a)*

In ajunul lansării omului în Cosmos

Corespondență telefonică din Moscova

NE APROPIEM DE PRIMUL ZBOR AL OMULUI ÎN COSMOS ! Aceasta a fost concluzia trasă de opinia publică mondială după recentul și răsunătorul succes al cosmonauticii sovietice — lansarea celei de a cincea nave cosmice pe orbită și readucerea ei pe Pămînt, în regiunea inainte stabilită.

Din lectura comunicatului care anunța noua și admirabila realizare a științei și tehnicii sovietice, lumea a reținut fără îndoială, pe lîngă datele privitoare la greutatea navei — 4.695 kg. — și la componența „echipajului" ei — cățeluța Zviozdocika, șoareci de laborator, cobai, broaște, microbi și alte organisme vii — fraza în care se spunea că „țelul principal al acestei lansări este perfecționarea continuă a construcției navei-satelit și a aparatelor instalate pe ea, menite să asigure desfășurarea proceselor vitale ale omului în timpul zborului său în spațiul cosmic și al întoarcerii sale pe Pămînt".

Era deci firesc ca, conferința de presă organizată la Academia de Științe a U.R.S.S. să stîrnească un interes deosebit în rîndurile reprezentanților presei sovietice și străine de la Moscova, cu atît mai mult cu cît se anunțase că în cadrul ei, renumiți oameni de știință din Uniunea Sovietică aveau să vorbească despre unele rezultate ale cercetărilor efectuate cu ajutorul navelor cosmice și că participanților la conferință aveau să le fie prezentate „cosmonautele" Belka, Strelka, Cernuska și Zviozdocika.

Ca întotdeauna conferința de presă de la Academia de Științe a Uniunii Sovietice a fost așteptată cu un profund interes. Cu trei sferturi de oră înainte de începutul ei toate locurile din sala albă, cu coloane de marmoră, erau ocupate. Cei care au venit puțin mai tîrziu au mai găsit numai cîteva locuri în picioare și doar într-o sală de alături.

Alexandr Topciev, vicepreședinte al Academiei, deschizînd conferința de presă, releva că „zborul omului în Cosmos se apropie..." Dar, remarca ilustrul om de știință sovietic, omul trăiește în fundul uriașului ocean aerian care creează, s-ar putea spune, condiții de seră pentru dezvoltarea tuturor formelor de viață, pe cîtă vreme în Cosmos el se va afla în afara atmosferei în condițiile artificiale create în interiorul cabinei ermetic închise".

Norair Sisakian, membru corespondent al Academiei de Științe, și-a consacrat expunerea sa rezultatelor obținute în direcția creării unor condiții optime de trai la bordul navelor cosmice. Din punct de vedere al posibilităților tehnice, a subliniat Sisakian, zborul omului putea fi realizat încă de anul trecut. Cea de a doua navă cosmică sovietică a avut o asemenea greutate, față de care greutatea omului nu reprezenta decît 2 la sută !

Problema principală care a preocupat ulterior pe savanți a fost aceea a creării condițiilor biologice necesare zborului, adică a acelor fenomene complexe care să fie în stare să mențină întregul proces al vieții omului. O mare însemnătate în acest sens l-au avut, printre altele, cercetările radiotelemetrice, despre care a vorbit ziaristilor academicianul Vasili Parin.

Parin nu se mulțumește cu simple explicații teoretice, ci scoate din buzunar macheta unei stațiuni radio-telemetrice, pentru a fi mai bine înțeles. La prima vedere este un aparat simplu, avînd dimensiunea unei cutii de chibrituri, dotat cu o antenă specială. Aparatul, legat cu o centură de animalul experimental, transmite pe Pămînt, în fiecare clipă, bătăile inimii animalului. La unul din cîinii care au zburat pînă acum — „Belka" — bătăile inimii au ajuns la 240 pe minut, în perioada activă a zborului, adică atunci cînd funcționau motoarele rachetei iar organismul era supus unei presiuni puternice. Îndată după trecerea la starea de imponderabilitate, bătăile inimii și-au revenit la normal. Cu alte cuvinte, savanții cunoscînd reacțiile organismului în diferite perioade ale zborului, au constatat că el poate foarte bine suporta condițiile neobișnuite pe care le va întîlni cosmonautul în Cosmos.

Aproape că nici nu și-a terminat bine academicianul Parin expunerea, că în sală au și început să apară, ca o confirmare a celor spuse, primii cosmonauți întorși pe Pămînt. Ludmila Radkevici, una dintre îngrijitoarele „obiectelor biologice", a așezat pe o masă pe cățeluța Belka iar apoi pe Strelka și pe cei șapte urmași ai ei, niște cățeluși pufoși și foarte vioi, veniți pe lume după întoarcerea mamei lor din Cosmos.

Ca întotdeauna în asemenea împrejurări, partea teoretică a conferinței de presă s-a întrerupt, iar gazetarii, la semnalele sonore ale unor francezi („Allez ! Allez !"), părăsindu-și locurile, s-au îndreptat spre „eroi". Din cauza bîzîitului și pocniturilor aparatelor de filmat și înregistrat, sala de ședințe a Academiei semăna cu o secție zgomotoasă dintr-o fabrică. Chipul „cosmonauților" a fost înregistrat pe sute de metri peliculă.

Dar de-abia au părăsit sala Belka și Strelka, cînd în locul lor, aceiași Ludmila Radkevici a adus în brațe pe Cernuska și Zviozdocika. Pe masă a apărut și o cușcă cu cobai și șobolani. S-au adunat deci în această sală aproape toate animalele care au săvîrșit zborul pe nava-satelit.

Explicațiile au devenit aproape de prisos. De aceea, biologul Oleg Gazenko, care se afla în acest timp la tribună, a declarat în chip de concluzie: *„Rezultatele zborurilor le vedeți singuri".*

Cu nimic nu se deosebesc ființele aduse la întîlnirea cu ziariștii, nici prin înfățișare, nici prin compottare de starea lor dinainte de a fi fost lansate în Cosmos. Suportînd admirabil influența complexului de factori din afara atmosferei s-au întors pe Pămînt ca și cum nu l-ar fi părăsit vreodată.

După ce „interviera" cosmonauților a luat sfîrșit, unul din gazetari s-a adresat lui Topciev cu următoarea întrebare :

— La ce înălțime se afla nava cînd s-a dat comanda de aterizare ?

Răspunsul vine prompt :

— Comanda de pe Pămînt a fost dată la o asemenea înălțime, încît aterizarea să aibă loc pe teritoriul Uniunii Sovietice.

— N-au fost cumva devieri de la punctul unde vroiați ca nava să aterizeze ?

— Nu, n-au fost devieri, răspunde liniștit acad. Topciev.

Gazetarii notează în ritm stenografic. S-a auzit apoi următoarea întrebare :

— O revistă occidentală a scris recent că în Uniunea Sovietică s-ar fi făcut în-

Al. CÎMPEANU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Mussorgski

„maestrul adevărului în artă"

Modest Petrovici Mussorgski, după pictura celebră a lui REPIN

Citiți în pagina 2-a, la rubrica „Enciclopedie" articolul despre marele muzician rus

CALEIDOSCOP

Scrierea dansului gruzin „Mtiuluri"

Scrierea dansului

Pentru a scrie vorba omului s-au creat literele, pentru muzică, notele. Cuvîntul „coregrafie" înseamnă „a scrie mișcările". Cu toate acestea, încercările pentru o asemenea scriere nu au fost încununate de succes multă vreme.

D. Ceavrișvili, maestru emerit al artei din R. S. S. Gruzină s-a ocupat ani îndelungați de sistemul ilustrării grafice a dansului (cu ajutorul căruia dansul se citește și se acordă mai ușor cu scrierea muzicii). Cercetările maestrului gruzin s-au încununat de succes.

Elevii Școlii de balet din Tbilisi copiază cu ușurință după metoda lui Ceavrișvili, scrierea de pe tablă, făcută după dans. Deocamdată se pot ilustra grafic numai dansurile populare, totuși se continuă studiile și este probabil ca acest sistem să devină universal.

TEMPERATURI... PREISTORICE

Pentru a stabili temperaturile unor epoci străvechi, se cercetează carapacea tare a unor viețuitoare marine, pentru a determina cantitatea de izotopi de oxigen pe care aceasta o conține. În acest fel s-au putut stabili, cu o exactitate apreciabilă, pînă și variațiile esențiale de temperatură din epoca glaciară. Ce-i drept, numai în regiunile de coastă.

Paleontologul ungur Miklos Kretzo a examinat, în locul viețuitoarelor marine, mii de oseminte de animale preistorice, care au fost descoperite într-o peșteră în nordul Ungariei. Din feluritele straturi de oase, el a ales pentru investigațiile sale rămășițele unor șoareci de peșteră. Aceștia, cu 18.000 de ani în urmă, fuseseră duși în peșteră de bufnițe, dușmanii de moarte ai micilor rozătoare.

Înainte de toate, Miklos Kretzo a stabilit vîrsta fiecărui strat de oseminte, iar din aceste straturi diverse a determinat speciile de șoareci de peșteră aflate acolo. Pe urmă a cercetat în ce condiții de temperatură aceste anumite specii de șoareci trăiesc în zilele noastre. În acest mod se poate stabili cu destulă precizie — după răspîndirea unor anumite specii de șoareci — care a fost temperatura din epoca respectivă.

Cu ajutorul acestei metode, savantul ungur a schițat curba variațiilor de temperatură care au avut loc acum 20.000 de ani pe teritoriul Ungariei de azi. Prin examinarea unor descoperiri arheologice asemănătoare în Bavaria, el a întocmit o curbă a temperaturilor de acum 70 de milenii a acelei regiuni.

Formația corală Piatnițki

Primul concert a avut loc în urmă cu 50 de ani. Dirijorul corului era pe atunci Mitrofan Piatnițki. Pentru a închega formația corală care avea să devină mai tîrziu un ansamblu vestit în toată lumea, a cutreierat prin multe sate. De-acolo și-a recrutat el artiștii și tot din lumea satului, de la țăranii ruși, a cules frumoasele cîntece populare cuprinse în programele prezentate.

Piatnițki și-a dat o însemnată contribuție la dezvoltarea genului muzical coral. Inzestrat cu o voce frumoasă, el a urmat conservatorul cu gîndul de a se dedica operei. Mai tîrziu și-a schimba drumul, dedicîndu-se cîntecelor rusești pe care le-a cules, armonizat și le-a răspîndit în masele largi.

În urmă cu 50 de ani, apariția unui cor popular pe scena unei săli de concert era un lucru îndrăznet. De aceea, deși apreciată de public și de critica vremii, inițiativa lui Piatnițki n-a fost sprijinită de regimul țarist. I s-a propus doar să cînte, cu „țăranii săi", în hanuri și restaurante.

Propunere pe care a refuzat-o categoric. Inițiativa a ieșit la iveală și a căpătat prețuire meritată abia după Marea Revoluție din Octombrie. La 22 decembrie 1918 corul Piatnițki a dat un concert la Kremlin. Lenin, care a asistat la concert, i-a promis atunci tot sprijinul. Așa s-a făcut că încă din primii ani ai puterii sovietice micul cor de „cîntăreți de la țară" a început să se transforme într-un mare ansamblu popular.

Printre membrii ansamblului coral Piatnițki se numără mulți oameni de talent. Toți sînt recrutați de la sate, din fabrici și uzine și odată intrați în ansamblu capătă instrucție muzicală și devin adevărați artiști.

Ansamblul a dat reprezentații în multe țări ale lumii. Anul trecut el a fost în turneu în Statele Unite, Canada și Mexic. Numeroși critici din aceste țări a făcut cronici elogioase la spectacolele date.

5 minute cu

ION ISTRATI

despre premiera piesei „Milionarii"

Ion Istrati, secretarul filialei Iași a Uniunii Scriitorilor din R.P.R., cunoscut prin povestirile sale „GRIU INFRĂȚIT", „TRANDAFIR DE LA MOLDOVA" și mai ales prin ampla scriere memorialistică „DIN NEAGRA ȚĂRANIE", semnează comedia „MILIONARII", următoarea premieră a Naționalului bucureștean.

Debutul de dramaturg ne-a determinat să ne adresăm scriitorului cerîndu-i cîteva amănunte asupra conținutului noii sale creații.

„Milionarii" — **ne-a spus el** — este o comedie din viața satului,

drept care am și numit-o comedie populară. Acțiunea ei se petrece într-un sat complet colectivizat unde există o gospodărie fruntașă cu o activitate economică pilduitoare pentru gospodăriile vecine, mai vechi și mai noi, printre care pe multe le-a și ajutat.

Voind să folosească bunăstarea materială a colectiviștilor pentru realizarea calculelor sale birocratice și carieriste, delegatul unei întreprinderi de contractări și achiziții caută să împovăreze gospodăria cu datorii imaginare. Pînă la urmă urzelile sale sînt demascate împreună cu elementele înapoiate care i-au căzut victimă. Colectiviștii, decișI să traducă în viață hotărîrile Congresului al III-lea al partidului referitoare la consolidarea continuă a gospodăriilor agricole colective, dovedesc astfel nu numai competență în rezolvarea problemelor economice ci și o maturitate politică pe măsură.

— Subiectul „Milionarilor" l-ați ales urmînd o tematică preferată?

— Desigur. Viața satului și mai ales înnoirile sale mă interesează nespus de mult. Să argumentez? Cred că nu-i nevoie. Stă mărturie ce-am scris. Concepînd „Milionarii", am socotit că acum, în actuala etapă istorică de desăvîrșire a construirii societății socialiste, sursele de inspirație sînt tot mai pline de inedit și de prospețime iar tipurile oferite de lumea satului cer, prin marea lor complexitate, prin profilul lor psihic și moral noi modalități, noi procedee de reflectare a realității. Asta explică, cred, de ce „Milionarii" este o piesă de teatru — gen, oarecum nou pentru mine — și de ce subiectul ei l-am ales tot din viața satului.

— Ați spus că teatrul e un gen „oarecum" nou. „Milionarii" nu constituie debutul de dramaturg?

— Și da și nu. Am mai scris o piesă de teatru, tot din viața satului. „Care pe care" se numea. Dar cum spunea critica, piesa publicată la vremea ei, era cumva cam anacronică. După publicare am abandonat-o. Am mai încercat să scriu o evocare dramatică închinată Unirii Țărilor Romîne. De scris teatru, fiindcă mă întrebați — trebuie să spun — am mai scris o piesă. E în stadiu de finisare.

— Cu aceste scrieri dramatice capitolul activității de dramaturg îl socotiți încheiat sau de abia la început?

— La început este, în mod obiectiv. Încheiat? Deocamdată, da. După finisarea celei de-a doua piese pe care în intenția mea aș vrea s-o adaptez cerințelor teatrului la televiziune am de lucrat asupra romanului „Tinerețe fără tinerețe", apoi partea a doua a povestirii „Din neagra țărănie" mă așteaptă. Și cam de multișor. Sînt scrieri care au plătit tribut acestui, să-i zicem, intermezzo dramaturgic.

Peste puțină vreme acest „intermezzo", cum îl numește Ion Istrati, va fi, spre satisfacția spectatorilor, un nou spectacol al Naționalului, care în Sala „Studio" va prezenta publicului bucureștean, în actuala stagiune, încă o creație originală.

V. DĂNCIULESCU

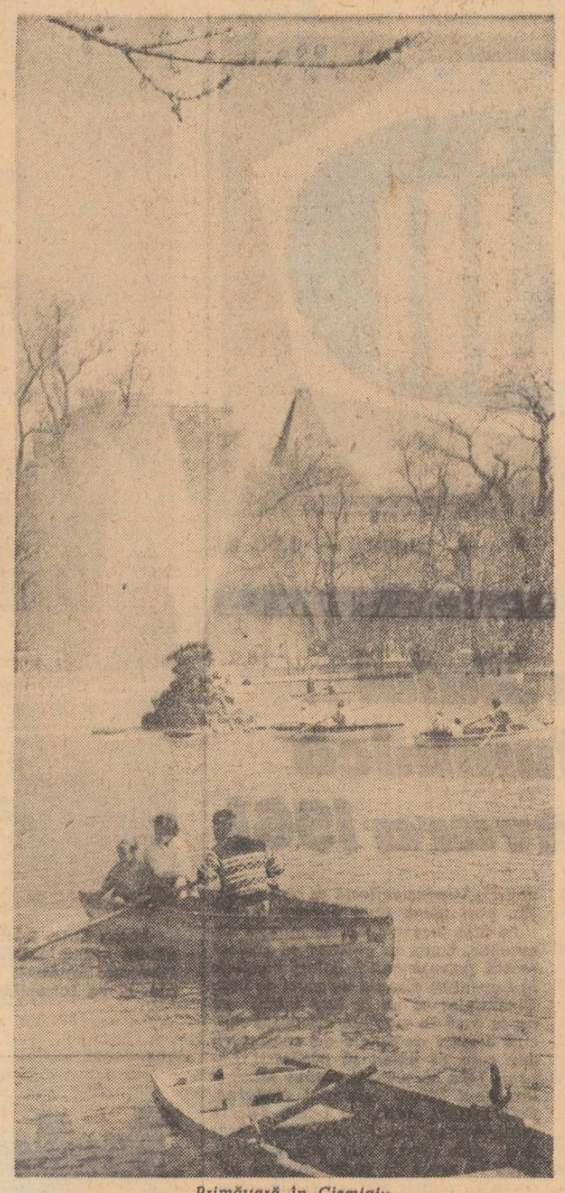

Primăvară în Cișmigiu

ENCICLOPEDIE

Muzica de-a lungul veacurilor

Mussorgski — „maestrul adevărului în artă"

În pauza primului act al dramei muzicale „Boris Godunov", în foaierele Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. iluminate feeric, pline de publicul care primise cu entuziasm realizarea excelentei echipe de cîntăreți și cîntărețe, tineri și mai virstnici, zăresc silueta cunoscutului meu, pasionatul meloman, căruia i-am făgăduit să-i spun cîte ceva despre autorul genialei opere.

Spre deosebire de unii melomani care se mărginesc să cultive un singur gen muzical, vădind pentru aceasta o predilecție exclusivă, cunoscutul meu urmărește cu egal interes și plăcere spectacolul de operă și de operetă, dar și concertele simfonice și de cameră. Cine îl cunoaște nu e surprins să-l întîlnească la concertele orchestrei „Barbu Lăutaru", sau la Teatrul satiric muzical „C. Tănase".

Mă așteptam deci la întrebarea pe care mi-a pus-o:

— Ce lucrări a mai scris Mussorgski în afară de operele, „Boris Godunov" și „Hovanscina", pe care am văzut-o recent, într-un excelent film-spectacol sovietic?

Modest Petrovici Mussorgski a compus îndeosebi în genul vocal al romanței, cu acompaniament de pian. Pornind de la forma vocală mică, de cameră, în care a realizat adevărate capodopere ca lidurile *„Camera copiilor"*, *„Cîntecele și dansurile morții"* și multe alte compoziții inspirate de textele unor poeți cu o profundă gîndire socială, ca Necrasov și Koltov, Mussorgski a ajuns să făurească mari spectacole de operă, ca *„Boris"* și *„Hovanscina"*, două geniale opere ale sale pentru că, în ambele, poporul apare ca adevăratul făuritor al istoriei. Poporul nu mai este, ca în vechea tragedie grecească, martorul acțiunii dramatice sau tragice, ci însăși protagonistul, eroul. De fapt, în opera „Boris Godunov" sînt, dacă analizăm lucrurile mai adînc, doi eroi: țarul ucigaș Boris și poporul.

Mussorgski a mai scris în formele muzicii instrumentale. Pianist genial, cu o scurtă, dar uluitoare carieră de concertist (a dat concerte în ultimii ani ai vieții) el a compus pentru acest instrument, pe lîngă lucrări de proporții mici, dar pline de expresivitate, și nemuritoarea suită *„Tablouri dintr-o expoziție"*. Pentru orchestra simfonică a conceput poemul *„O noapte pe muntele pleșuv"*, o plastică transpunere a unor tablouri fantastice, inspirate de una din legendele poporului rus. Este adevărat că „Tablourile dintr-o expoziție" le auzim, mai des cîntate decît la pian. Aceasta se datorează, în primul rînd, admirabilei orchestrații a lucrării, făcută de compozitorul francez Maurice Ravel. Și totuși, la pian, cîntată de marele pianist sovietic Sviatoslav Richter, suita „Tablouri dintr-o expoziție" răsună cu grandoare și forță orchestrală.

Reformator al teatrului muzical

După cum vezi, Mussorgski n-a scris numeric mult. Dar e o vorbă latinească: „Non multa sed multum", ceea ce înseamnă „Nu multe, dar cîte sînt, au o mare valoare și însemnătate".

Prin operele sale dramatice și mai ales prin „Boris", Mussorgski s-a situat în șirul glorios al marilor compozitori care au creat și au revoluționat teatrul muzical. El stă alături de italianul Claudio Monte Verdi, de germanul Ch. W. Gluck, de Mozart, Weber și Wagner.

Intrebarea cunoscutului meu, iscoditor din fire și însetat de o organizare mai metodică a cunoștințelor, răsună cu impetuozitate.

— Crezi, într-adevăr, că locul lui Mussorgski este printre marii reformatori ai teatrului muzical?

— Da. După cum știi, Mussorgski a făcut parte din gruparea devenită celebră în istoria universală a muzicii, sub denumirea de „mănunchiul celor 5 compozitori". Sau mai scurt spus, „grupul celor 5". Membrii acestei grupări erau Mili Balakirev, Alexandr Borodin, N. Rimski-Korsakov, Cezar Kui și Modest P. Mussorgski. Ei au lărgit și au îmbogățit sfera artei și culturii muzicale ruse, al cărei părinte și fondator a fost Mihail Ivanovici Glinka. Prin creația lor, „cei 5" au exprimat nu numai geniul artistic al poporului rus, dar au trasat o cale nouă de evoluție întregii muzici universale. Ei au ilustrat, în chip magistral, principiul caracterului popular și al formei naționale în arta muzicală și mai ales au adîncit posibilitățile muzicii de a reflecta realitatea.

Integrîndu-se în înverșunatul război literar și filozofic, cum numea Lenin acțiunea de demascare a orînduirii feudalo-țariste, „grupul celor 5" a ridicat muzica rusă pe treapta înaltă a unui mijloc de cunoaștere a vieții și de scrutare adîncă a aspectelor ei contradictorii. Făcînd acest lucru, „cei 5" au îmbinat plăcerea pe care o produce adevărata artă, cu menirea ei socială de a trezi conștiința poporului.

Soneria anunță sfîrșitul pauzei. Eram nevoiți să ne întrerupem convorbirea. Cufundat în semi-obscuritatea sălii, ascultam emoționat frumusețile partiturii, căruia David Ohanesian (Boris), Mircea Buciu (Pimen) Mihail Știrbey (boierul Șuiski), Vasile Diaconescu și Nicolae Teofănescu (călugării rătăcitori Misail și Varlaam), Valentin Teodorian (Inocentul) și alți interpreți talentați îi dădeau o vibrație adîncă, răscolitoare. Orchestra, condusă de impetuosul E. Massini, scenografia și regia, creează atmosfera sonoră, plastică și scenică, în care evoluau eroii dramei, smulși din paginile însîngerate ale străvechii cronici a uriașului popor rus.

La ce înaltă tensiune spirituală a fost concepută această operă, pe care cele mai mari teatre muzicale din lume o consideră un act de prestigiu artistic cînd o reprezintă!

Imi veni în minte fraza prin care Mussorgski arăta prietenului și sfetnicului său, criticului V. Stasov, cît entuziasm și pasiune a depus în plămădirea acestei creații dramatice: *„Am trăit în „Boris" și „Boris" s-a identificat cu mine!"*. Mussorgski n-a adaptat aidoma textul piesei lui Pușkin, ci și-a creat singur libretul.

Cuvintele amintite dezvăluie la Mussorgski, acea facultate rară, comună tuturor marilor creatori realiști, lui Dante, Goethe, Beethoven, Mozart, Cehov sau Tolstoi, de a intra adînc în viața eroilor lor, de a pătrunde esența gîndirii și acțiunii lor, de a trăi și a simți ca și cum ar fi ale lor, gesturile și vorbele acestora.

La pauza următoare, nu am mai revăzut pe simpaticul meu interlocutor dar la sfîrșitul spectacolului, la ieșirea din teatru, pe treptele largi care domină peluzele cu mireasmă primăvăratică, mă aștepta silueta lui cunoscută. Reluarăm discuția.

— Cită viață adevărată și cîtă frumusețe cuprinde această operă! exclamă cu entuziasm îndrăgostitul de muzică.

— Spune, ce ți-a plăcut mai mult?

— Multe! In afară de monologul lui Boris, corul călugărilor revoltați și mai ales, recitativul lui Pimen. E o operă în care momentele nu pot fi izolate unul de altul. Toate se completează și se întregesc.

— Intr-adevăr, așa este. In această operă nu întîlnești arii convenționale de bel-canto, menite doar să încînte auzul. Eroii dramei sînt absorbiți cu totul de destinul lor. Ei sînt angajați într-o luptă corp la corp cu soarta. Țarul ucigaș, ros de remușcări, năzuiește spre o împăcare cu poporul. Dar poporul e neiertător cu tiranii, cu cei care, pentru a obține puterea, sînt capabili să făptuiască crime. Intr-o asemenea înfruntare de proporții shakespeariene, efectele de bravură sau de coloratură cu care ne-a obișnuit teatrul de operă italian, nu-și găsesc locul. Folosirea lor ar crea impresia — după expresia lui Mussorgski, — unor „zorzoane" ridicole. Eroii cîntă cu naturalețea cu care vorbesc oamenii obișnuiți. Mussorgski a studiat cu pasiune de savant ritmica, și intervențiile vorbirii obișnuite. Și pe temeiul observațiilor sale, a făurit el impresionantul său recitativ și răscolitoarele replici și monologuri, bazate pe intonațiile și ritmica vorbirii. Muzica lui s-a plămădit astfel din observarea vieții, iar cunoașterea folclorului rus și a vechii cîntări slave, i-a oferit largi posibilități de făurire a unui limbaj crescut din tulpina artei populare și a culturii naționale ruse.

— După cîte înțeleg, Mussorgski a ilustrat în chip genial realismul muzical și „arta cu tendință".

— Așa este! El singur a spus-o. Compozitorul și-a propus, în „Boris Godunov", să dezvăluie „prezentul în trecut". Cu alte cuvinte, el năzuia să înfiereze silnicia regimului țarist din perioada următoare reformei agrare din 1861, arătînd că stăpînirea țarului a fost și în trecut, ca și în vremea sa, bazată pe crime și pe împilarea poporului. Cît despre „artă pentru artă", Mussorgski o poreclise „corneiul cu bomboane", iar despre arta adevărată, inspirată din viață și pusă în serviciul progresului social, el spunea cu multă plasticitate: *„Vreau să zugrăvesc în muzică poporul: cînd dorm ei îmi apare în față; cînd mănînc, mă gîndesc la ei; cînd beau mă trezesc cu ei în fața ochilor, aparîndu-mi în toată realitatea lui, mare, fără vopseli și fără artificii. Ce bogăție rodnică în adevăratul înțeles al cuvîntului, oferă unui muzician, limba poporului!* Și tot el spunea în schița unei autobiografii: *„Arta este un mijloc de a sta de vorbă cu oamenii; ea nu este un scop în sine. Acest principiu domină întreaga mea activitate creatoare".*

Cîteva date biografice

— Ce artist mare și ce gînditor profund! Spuneți-mi ceva despre viața lui.

— A avut o viață scurtă. S-a născut la 28 martie 1839, în satul Kavevo din fosta gubernie Pskov, și a murit tot în 28 martie, 1881, la Moscova, în spitalul militar „Nicolaievsk" în apropiere de Smolnîi.

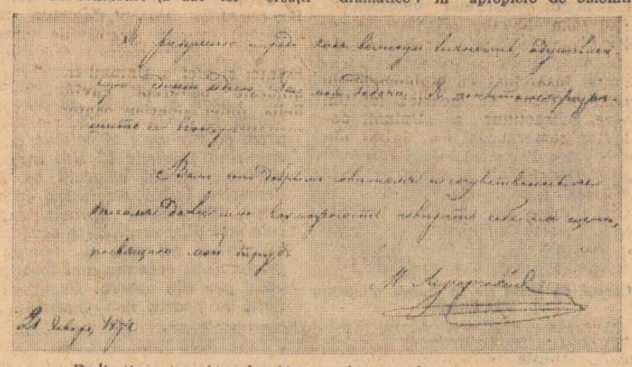

Dedicație autografă a lui Mussorgski pe reducția pentru pian o operei „Boris Godunov"

Exact în ziua cînd împlinea 42 de ani. Făcea parte dintr-o familie de nobili, moșieri de stare mijlocie, dar, ca și Alexandr Pușkin, ca și Tolstoi și alți exponenți ai culturii clasice ruse, el s-a situat pe pozițiile înaintate ale gîndirii progresiste ruse. S-a pregătit pentru cariera militară și a fost autodidact în muzică. Pianist remarcabil, cîntăreț dotat cu o admirabilă voce de bariton, a compus la început lucrări mici, a eșuat de cîteva ori în cele mari, pînă în ziua cînd l-a cunoscut pe Borodin, chimist talentat și compozitor remarcabil. Acesta i-a făcut cunoștință cu Balakirev, pianist, dirijor și compozitor, care i-a dat un timp lecții de compoziție. Mussorgski a intrat astfel în mediul muzical cel mai înaintat al vremii sale și, alături de colegii săi din „grupul celor 5", s-a dedicat trup și suflet muzicii. A renunțat la cariera militară, care contravenea flagrant convingerilor sale și a încercat, fără să reușească, să trăiască exclusiv pentru arta sa. S-a stins în mizerie, pe un pat de spital. Marele pictor Repin i-a făcut cu cîteva zile înaintea morții un remarcabil portret. Moartea prematură a acestui genial compozitor rus acuză cumplit orînduirea țaristă, care n-avea nevoie de „arta adevărată", a marelui compozitor.

★

Se făcuse tîrziu. Secera de aur a lunii noi strălucea.

— Privește — am spus cunoscutului meu. Luna nu mai are taine pentru noi. Pe bătrîna noastră planetă, popoarele își pregătesc un viitor de lumină și de mari certitudini. Dacă știința ne ajuta să cunoaștem natura, s-o stăpînim, arta este, cum spunea Mussorgski, un mijloc de cunoaștere a omului în ceea ce acesta are mai profund. De aceea, Modest Petrovici Mussorgski a fost denumit *„maestrul adevărului în artă".*

A. HARALAMB

MAGAZIN LITERAR

Preocupări și proiecte la „Editura pentru literatură"

Ultimele noutăți beletristice din literatura originală au apărut sub egida Editurii pentru literatură, instituție editorială menită să se ocupe în exclusivitate de creația literară originală din țara noastră. Poetul Ion Bănuță — directorul Editurii pentru literatură — ne-a vorbit recent despre proiectele acesteia.

Editurii noastre îi revine sarcina de a promova creația literară nouă — proză, poezia, dramaturgia, critica — inspirate din realitățile noi ale patriei, din trecutul de luptă al poporului nostru. In prezent elaborăm un plan de perspectivă cuprinzînd lucrări proiectate să vadă lumina tiparului pînă în 1965. Acest plan a fost alcătuit pe baza discuțiilor purtate în prealabil cu un mare număr de scriitori din toate generațiile care ne-au pus la curent cu lucrările șantierului lor literar și cu proiectele de viitor. Este încă prematur să citățm ce anume lucrări figurează în acest plan dar, ceea ce se remarcă din parcurgerea lui este faptul că, în prezent, atenția tuturor condeielor de valoare ale țării noastre este îndreptată spre temele majore ale realității socialiste, spre oglindirea oamenilor de astăzi, a prefacerilor gigantice pe care le trăim.

Ca și pînă acum vom reedita tot ceea ce e mai valoros din moștenirea noastră literară. Ne propunem ca pînă în 1965 să oferim cititorilor — folosind întreaga varietate de forme editoriale de la ediții complete, prevăzute cu un amplu aparat critic, pînă la colecțiile populare — tot ce are mai voloros literatura noastră din trecut, fie că e vorba de clasici sau de scriitori care au lăsat lucrări demne de atenția iubitorilor de literatură de astăzi.

În ce privește lucrările în limbile minorităților naționale sarcinile noastre sînt aceleași ca și în privința literaturii în limba romînă, respectiv promovarea unor scrieri temeinic ancorate în realitatea noastră socialistă. O dată cu aceasta desfășurăm o vastă activitate de popularizare a celor mai bune lucrări, traducînd în limbile minorităților naționale, operele cele mai reprezentative din literatura în limba romînă și reciproc, traducînd în romînește lucrările de seamă aparținînd minorităților naționale.

Cititorii revistei doresc desigur să cunoască ce lucrări vor vedea lumina tiparului. Dintre cele anunțate pe anul 1961 în lunile următoare va pleca la tipar cartea „Cu bastonul prin București" a maestrului Tudor Arghezi, un volum de aproximativ douăsute de pagini în care marele noastru poet se va înfățișa cititorilor în chip de pasionat reporter căutător, în peisajul Capitalei noastre, a urmelor trecutului de luptă și a semnificațiilor noilor înfăptuiri.

Volumul lui Radu Tudoran, „Dunărea revărsată", reconstituie un grăitor tablou de construcție: un șantier naval îndată după naționalizare; romanul „Front fără tranșee" al lui Petru Sălcudeanu reflectă consolidarea economico-organizatorică a gospodăriilor agricole colective; Nicolae Țic în „Anii tineri" ne introduce în mediul muncitorilor petroliști, făcîndu-ne cunoștință cu o seamă de eroi tineri cărora li se deschid astăzi vaste perspective de dezvoltare. Ury Benador în „Gablonz Magazin Universal" întreprinde o frescă a vieții sociale dintre cele două războaie mondiale. In limba maghiară se anunță două apariții deosebit de interesante: „Căderea arhanghelilor" de Szemler Ferenc și „Teri și Feri" de Nagy Istvan. Primul zugrăvește drumul vechii intelectualități spre revoluție, iar al doilea abordează probleme legate de educația tineretului în societatea noastră.

După cum vedeți majoritatea lucrărilor care vor lua în curînd drumul librăriilor se inspiră din actualitate, din lupta și năzuințele de astăzi ale poporului nostru condus de partid. Este un omagiu pe care dorim să-l aducem celei de a patruzecea aniversări a gloriosului nostru partid, a spus în încheiere directorul Editurii pentru literatură.

Valentin BALTAG

„Știința și tineretul"

Cartea „Știința și tineretul" cuprinde numeroase articole în care se vorbește despre aportul tinerilor sovietici la dezvoltarea științei, la înălțarea ei pe trepte din ce în ce mai înalte. Scrisă cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a Comsomolului, ea arată în același timp și contribuția adusă de acesta la progresul științei, la promovarea tinerelor cadre științifice, la lupta activă pentru întîietatea științei sovietice în lume.

Partea I-a („Viitorul nostru sînteți voi, tineretul!") cuprinde pasaje din unele cuvîntări ale lui V. I. Lenin, M. I. Kalinin, S. M. Kirov, V. V. Kuibișev, G. K. Ordjonikidze, M. V. Frunze, N. S. Hrușciov. Ele arată atenția acordată de puterea sovietică educării tinerei generații, speranțele îndreptățite puse în forțele creatoare ale tineretului.

In celelalte trei părți ale cărții intitulate „Drumul este drept, scopurile sînt clare", „A ști înseamnă a învinge" și „În muncă, învățătură și luptă se călește omul nou", numeroși oameni de știință sovietici tratează problemele de o mare varietate, insuflă, prin cuvintele lor elanul tineresc, deschid noi perspective activității științifice. Sînt A. N. Bakulev — Cît mai aproape de viață; N. N. Semionov — Mai mult curaj, nu dați înapoi în fața greutăților; S. L. Sobolev — Fii cercetător chiar de pe băncile școlii!; A. N. Frunkin — Fiți demni de grija pe care v-o poartă patria!; M. N. Țițin — Perseverența în muncă dă roade bogate; D. I. Scerbakov — Astăzi — fantezie, mîine — realitate; etc.

Un merit deosebit al cărții, merit care o face să fie plăcută la citit este stilul cald, simplu și convingător folosit de cei ce semnează articolele, este bogăția de fapte concludente ce cuprind în ele îmbolduri pentru noi și îndrăznețe realizări.

În general, „Știința și tineretul" este o carte care interesează o mare masă de cititori, chiar și pe cei neinițiați în domeniile științei.

LECTOR

Vitrina cu cărți

Gîndurile oamenilor de știință virstnici sînt pline de profunde învățăminte, ele fiind de un real folos nu numai pentru tinerii sovietici, ci pentru toți acei tineri care trăiesc în țările eliberate de sub robia capitalistă. Numai simpla enumerare a unor titluri de articole este în măsură să sugereze înalta valoare educativă a cărții. Iată cîteva doar: I. A. Kairov — Să educăm oameni demni de epoca comunismului;

Pontrețe în apă tare

Prestigiu patern

A fost o vreme cînd între Anton (tată) și Mircea (fiu) au existat raporturile obișnuite dintre persoanele aflate în asemenea grad de rudenie. Mircea punea întrebări și Anton răspundea la ele, jucîndu-și cu prestanță rolul de tată-știetot. Prin intermediul lui, Mircea a putut să afle de ce nu e cald cînd e frig, de ce pisica face „miau" în loc să facă „ham", de ce din rasolul de găină nu ies ouă gata fierte și multe asemenea informații de primă necesitate pentru un copil.

Astăzi însă, cînd Mircea a depășit vîrsta de zece ani, raporturile s-au cam schimbat. Să ne înțelegem: Anton continuă să fie tată, iar Mircea continuă să fie fiu. Dar întrebările nu mai sînt aceleași, iar răspunsurile... ehei, răspunsurile!....

— Tăticule, ce crezi, cînd Venus o să treacă în conjuncție inferioară cu soarele, o să-i putem vedea suprafața?

Anton, a cărui cunoștință cu Venus este departe de a fi intimă, caută să cîștige timp:

— A cui suprafață?

— A lui Venus!

Anton reflectează cu înfrigurare: e vorba de o stea, undeva, pe cer, mai mult chiar, de o stea pe care știm cum o cheamă. În principiu, deci, n-ar fi nici un motiv să nu i se poată vedea suprafața.

— Ăăăă, începe el, prudent... de ce nu? Mai ales cînd e în... asta... conjuncție inferioară...

— Inferioară, tăticule.

— Inferioară, pardon... Sigur... orice stea cînd e în conjuncție... hm!... inferioară, da... i se vede suprafața... Suprafața ei... înțelegi?

— Chiar dacă-s nori?

Anton zîmbește indulgent și ușurat (copilul e tot copil!):

— Dacă sînt nori, nu vedem nici luna, cum o s-o vedem pe Venus?

— Nu la noi, tăticule! Vorbeam de norii de pe Venus...

— A, de norii de pe... Asta-i altceva... Poate avem noroc să fie senin și acolo....

Mircea îl privește mirat:

— Bine, tăticule, dar pe Venus e veșnic înnorat!

„Ia te uită! își spune Anton. Trebuie să fie vesel pentru venusieștii!... Dar ce-s eu de vină?"

...

— Nu știai? întreabă Mircea, cu o notă — o notiță, deocamdată — de bănuială în glas.

— Cum să nu știu atîta lucru? Dar... ha-ha... glumeam și eu!... Știi anecdota cu cerul senin, cînd... Adică nu, asta nu-i pentru tine!

Mircea așteaptă cu răbdare ca încurcătura paternă să ia sfîrșit:

— Zice că sînt Cirus, ca la noi...

— Care Cirus?

— Norii de pe Venus... Tu ce părere ai?

Dacă Anton și-ar expune cu sinceritate părerea, Mircea ar auzi cîteva lucruri foarte puțin agreabile la adresa norilor Cirus. Dar figura mică, rotundă și serioasă din fața lui, îl face pe tată să înghebe la iuțeală un alt răspuns:

— Eu cred... cred că... Vreau să zic... precis trebuie să fie Cirus... Mirciulică, da' tu nu te mai duci să te joci puțin pe afară?

— Plouă, tăticule....

„Ca pe Venus, își spune Anton. Norocul meu!" Și așteaptă cu groază întrebarea următoare.

— Cînd te gîndești, continuă Mircea, încrețindu-și fruntea, că în aprilie o să fim atît de aproape de Venus...

— La doi pași! confirmă Anton, cu un entuziasm simulat.

— Cît face asta în ani-lumină?

— Care asta?

— Distanța pînă la Venus, în aprilie?

Ca să răspundă la această întrebare, lui Anton nu-i lipsesc decît două elemente, cît e un an-lumină și care va fi distanța pînă la Venus, în aprilie. De aceea, socotește mai indicat să nu se aventureze în cifre exacte:

— Cîțiva ani... Puțini, în orice caz... Dacă-ți pui impermeabilul...

— **Cîțiva** ani? Nu se poate, tăticule! Păi, în aprilie or să fie numai 39 de milioane de kilometri....

De data aceasta, pînă și un timpan sclerozat ar seziza nota de bănuială din vocea lui Mircea. Anton nu are însă timp s-o remarce, căci se întreabă, uluit: „Asta-i băiatul meu? Cît e de cînd i se părea departe pînă la brutăria din colț? Și acum... atît de aproape... numai 39 de milioane de kilometri..."

De spus, nu mai spune nimic. Se mulțumește să transpire. Mircea îl privește, descurajat. Poate că se întreabă și el: „Unde e tata-știetot?"

Hai să întrebăm și noi: are cineva vreo propunere pentru ridicarea prestigiului patern?

Nicolae MINEI

MAGAZIN, numărul 182, pagina 2-a

Din întîmplările lui Năică

P. conf. E. ARNO

— Tăticule, nu e voie să trecem strada cînd stopul e pe roșu.
— Nu-i nimic, nu ne vede nici un milițian...

— Năică, hai să traversăm. Și astăzi avem noroc. Nu ne vede nici un milițian...

— Tăticule, pe aici nu e trecere pentru pietoni.
— Lasă, nu ne vede nici un milițian...

— Năică, ce-ai pățit?
— Nu te speria, tăticule, ne-am jucat în mijlocul străzii, dar nu m-a văzut nici un milițian...

O cină cu «Talium» în vechiul oraș Geneva

Ancheta ziaristului francez Jean-Francis Held — cu privire la crimele colonialiste

În numărul de săptămîna trecută al revistei noastre am început publicarea interesantelor relatări ale lui Jean-Francis Held care a desfășurat o anchetă cu privire la asasinarea mișelească a conducătorului politic camerunez Félix Moumié. Cititorii noștri au luat cunoștință de noi amănunte cu privire la activitatea criminală a organizației teroriste „Mîna roșie", organizație-anexă a serviciului francez de spionaj. După cum se știe, această organizație teroristă se îndeletnicește, printre altele, cu asasinarea liderilor politici din țările care luptă pentru cucerirea sau apărarea independenței lor.

În prima parte a relatărilor ziaristului francez, cititorul a putut lua cunoștință cu o parte a activității principalelor persoane implicate în asasinarea lui Félix Moumié și cu cele întîmplate în ziua comiterii crimei. Rolul jucat de „ziaristul" William Bechtel apare mai pregnant în cursul celei de-a doua părți a articolului, publicată în acest număr al revistei.

Deși au trecut atîtea luni de la asasinarea lui Félix Moumié, opinia publică africană nu a încetat să se preocupe de cei ce au pus la cale lichidarea fizică a acestui om politic în vederea decapitării mișcării de eliberare națională din Camerun. La conferința popoarelor africane ce se desfășoară la Cairo, numele liderului camerunez a fost pomenit în repetate rînduri de către cei ce au preluat steagul de luptă din mîinile lui Moumié.

La tribuna conferinței a luat cuvîntul și văduva lui Félix Moumié. Ea a fost ascultată cu emoție și cu un viu interes. „Această conferință — a declarat ea printre altele — trebuie să elaboreze măsuri concrete în vederea dezrădăcinării colonialismului și imperialismului în Africa. Poporul din Camerun nu va înceta lupta pînă ce ultimul soldat francez nu va părăsi Camerunul".

Félix Moumié și Patrice Lumumba au căzut asasinați de mîna agenților colonialiștilor. Popoarele africane nu pot fi ucise. Iar victoria în lupta pentru independență și suveranitate națională, va fi de partea popoarelor africane.

Camerunul, exceptînd zona de influență britanică, este, în teorie, o țară independentă, numărînd ceva mai puțin de 4 milioane de locuitori, dintre care aproape un sfert scapă autorității unui guvern care se găsește într-o situație de faliment. Lucrurile sînt de așa natură încît, funcționari foarte înalți primesc salariile lor din... Franța, iar o sută de studenți care lucrează în metropolă s-au pomenit, la un moment dat, cu bursele suprimate.

Situația politică din Camerun este atît de „sigură" încît primul ministru își lasă familia... la Paris, pentru a putea fugi cît mai repede în caz de alarmă. Din 1955, cu perioade fie mai liniștite, fie de intensificare a luptelor, războiul de partizani se duce în țară, sub conducerea „Uniunii popoarelor cameruneze".

Pînă în 1958, cînd a fost omorît în cursul unei operațiuni armate, liderul „Uniunii popoarelor cameruneze" a fost Um Nyobe. Tînărul medic Félix Moumié, (care a murit la vîrsta de 35 de ani) era președinte al partidului și însărcinat cu problemele de politică externă. La moartea lui Um Nyobe, o fracțiune a „Uniunii popoarelor cameruneze" a intrat din nou în „legalitate", sub conducerea lui Mayi Matip și intensitatea luptelor armate a scăzut. În curînd — și din acest moment rolul lui Moumié devine foarte important — aripa mai radicală a „Uniunii popoarelor cameruneze" se reorganizează în așa măsură încît fracțiunea lui Matip pierde orice influență. Situația începe să evolueze rapid în dezavantajul guvernului Ahidjo, guvern care urnește orbește directivele franceze atît în țară cît și la O.N.U.

În cercurile bine informate cu privire la situația politică din Africa se consideră în genere că „Uniunea popoarelor cameruneze" este mișcarea de stînga cea mai bine organizată din continentul african, alături de cea a lui Seku Ture. Este foarte verosimil că în Camerun urma să aibă loc o manifestare a luptei împotriva guvernului Ahidjo și acest lucru nu este străin de moartea doctorului Moumié.

Se pare că primii interesați în dispariția activului conducător al „Uniunii popoarelor cameruneze" au fost înșiși „guvernamentalii" camerunezi. Acest lucru este adevărat. Dar ținînd seama de cele ce se cunosc în legătură cu asasinatul, nu este cîtuși de puțin posibil ca un guvern atît de slab ca acela de la Douala să fi putut comanda și organiza de departe o operațiune atît de delicată. **Cu atît mai mult cu cît Ahidjo nu ia întotdeauna singur hotărîrile. În realitate, dispariția lui Moumié interesa mai degrabă pe colonialiștii francezi care au păstrat încă interese considerabile în Camerun. Pentru forțele care se află în declin, terorismul constituie adesea un fel de act reflex spre a nu pierde totul imediat. Acțiunile neocolonialiștilor se traduc în Africa printr-un ansamblu de măsuri de întîrziere mai mult sau mai puțin clandestine. Afacerea Moumié nu este decît un episod al acestor acțiuni, iar William Bechtel numai un agent printre mulți alții.**

În această conjunctură, iată-l decî pe Félix Moumié lider politic, în ajunul încercării de a obține un rol de prim plan în Africa sosind la Geneva. El a sosit la Geneva la 2 octombrie și a terminat treburile cîteva zile mai tîrziu. Vrea să se reîntoarcă în Africa la 9 octombrie, dar nu găsește loc la avion decît pentru 16 octombrie. De fapt, Moumié alege itinerarii aeriene destul de complicate. El nu zboară niciodată cleasupra Franței și nici a Uniunii franceze. Se gîndește pe drept cuvînt la Ben Bella, (lider algerian capturat de autoritățile franceze în timpul unei călătorii cu avionul — n.r.). Așadar, după ce și-a terminat treburile, mai continuă să rămînă la Geneva. Pentru a nu pierde timpul, încearcă să ia contact cu ziariști, cu oameni politici, spre a-le stîrni interesul pentru cauza sa.

Odată constatată prezența taliului în stomacul lui Moumié, nu a mai fost vorba (cel puțin pentru justiția elvețiană) de a-și pierde timpul cu presupunerile. Problema este clară: cum și de către cine a putut fi pusă otrava în alimentele victimei? Se știe că Moumié, pe cale de a muri din pricina taliului, nu a putut pronunța alt nume decît acela al „Mîinii roșii".

De altfel, se pare că victima nu avea nici o bănuială precisă. Trebuie văzut cum și-a petrecut timpul dat fiind că taliul acționează după un timp ce se întinde de la o zi pînă la 5 zile de la absorbție, cel mai adesea după 48 de ore. Dinichert, judecătorul de instrucție, însărcinat cu anchetarea unei afaceri destul de delicate în ceea ce privește implicațiile sale internaționale posibile și chiar și cele sigure, a lucrat fără grabă. Fiind convocat, Chapchat a furnizat detalii cu privire la modul în care șeful său și-a petrecut timpul. Numele lui William Bechtel a fost pomenit. Atunci cînd judecătorul a trimis după acesta pentru a fi audiat, în locuință nu se găsea nici o persoană dar se găseau o serie de documente.

Înainte de a evoca în amănunt personalitatea ciudată a lui Bechtel, să anticipăm unele lucruri. De ce această întîlnire între Moumié și Bechtel?

Un director exigent

Am arătat că Moumié, care încercase să folosească profitabil timpul pînă la plecarea avionului, voia să intre în contact cu ziariștii. El s-a gîndit la Bechtel pe care îl cunoștea (nu prea bine), începînd din luna august. Atunci cînd Kingué și Ouandié principali conducători ai „Uniunii popoarelor cameruneze", imediat după asasinarea lui Moumié, au sosit la Geneva împreună cu Marta Moumié, judecătorul i-a întrebat dacă numele lui Bechtel le spunea ceva. „Destul de mult" — au răspuns cei doi oameni politici.

În august 1960, un anume William Bechtel se prezentase ca ziarist la conducerea „Uniunii popoarelor cameruneze", instalată la Accra, pentru a lua un interviu lui Moumié. Ouandié și Kingué l-au primit și i-au arătat că conducerea partidului este colectivă și că ei pot foarte bine să-i răspundă la întrebări. Bechtel și-a cerut scuze spunînd că directorul ziarului său nu ar înțelege acest lucru prea bine. Pînă la urmă, Mekou Moumié, tatăl liderului și el însuși militant, a fost rugat să prezinte pe Bechtel lui Moumié care l-a primit foarte bine. Au fost făcute fotografii. Moumié i-a spus că va pleca la Geneva, la sfîrșitul anului. **„Vă rog să-mi dați un semn de viață, căci aceasta mi-ar face plăcere"** — i-a spus Bechtel lui Moumié, lăsîndu-i și numărul de telefon al Agenției „Acmé".

În zilele acelea, așteptînd avionul, președintele „Uniunii popoarelor cameruneze" și-a adus aminte de Bechtel. Era momentul de a vedea ce făcuse „ziaristul" și ce mai putea face încă. De altfel, în acest interval, Moumié nu avea nimic mai bun de făcut. Moumié a cerut unei cunoștințe Liliana Petrelli, să telefoneze la agenția „Acmé". Era în ziua de luni 10 octombrie. Liliana a propus lui Bechtel să se întîlnească și să ia cina cu liderul african în ziua de 14 octombrie. Între timp, la 12 octombrie, Liliana dă din nou telefon la agenția „Acmé" și, pentru un motiv necunoscut, amînă întîlnirea pentru 15 octombrie, ceea ce nu va împiedica însă pe Bechtel și pe Moumié să se întîlnească totuși în grabă la 14 octombrie.

Nu insistăm asupra acestor date numai de dragul amănuntelor. Intervalul foarte scurt între momentul în care Bechtel a aflat despre prezența lui Moumié și acela în care crima trebuia să fie comisă, explică poate recurgerea la o nouă tehnică de asasinat care nu era conformă cu „tradițiile" de prudență a celor care acționau sub paravanul „Mîinii roșii".

Fiecare asasinat, fiecare atentat a fost pregătit cu grijă, ca și o operațiune militară.

Pentru asasinarea lui Félix Moumié nu mai era timp în vederea unei pregătiri amănunțite. Asasinul a ales deci otrava, ceea ce nu era chiar atît de absurd, după cum putea părea. Bechtel a conceput un plan întortochiat. El a eșuat deoarece asasinul (și dincolo de el șefii săi) au fost demascați și deoarece, după cîte se pare, moartea lui Félix Moumié nu era decît un capitol al planului. Motivele acestui eșec parțial și al scandalului politic care a urmat după aceea sînt de nedespărțit de persoana ciudată a lui William Bechtel.

O casă potrivită pentru un spion...

În seara în care au luat cina împreună după cum am arătat, Félix Moumié și tînărul său prieten Chapchat au propus lui William Bechtel să-l ducă pînă acasă cu un taxi. Bechtel a refuzat invitația pretextînd că locuiește în apropiere. În realitate, locuința lui Bechtel este la mai mulți kilometri de Geneva, spre frontiera franceză, la Chenebourg.

După un lung drum cu tramvaiul, m-am oprit în fața poștei de la Chenebourg. Am intrat în grădina lui Bechtel. Ce casă potrivită pentru un spion! Ai crede că este făcută special pentru aceasta. Ea este atît de bine ascunsă între un grup de clădiri școlare și un mare imobil încît chiar și vecinii îi ignoră adesea existența.

Bechtel a fost chiriaș la o anumită doamnă Leduc (a plecat atît de grăbit încît nici măcar nu a avut timp să rezilieze contractul). Locuința este foarte drăguță. Grădina are două intrări: una discretă dar clasică, care dă în strada Petit-Senn la nr. 13 bis. De cealaltă parte o alee traversează grădina prin mijlocul său, printre pajiști, apoi trece prin fața unui imobil și ajunge la poarta acestuia, deschisă între o băcănie și o brutărie, la nr. 42 a străzii Grand Rue, care duce pînă la vama de la Moillesullaz.

Pentru cine lucrează Bechtel

Așadar, această casă are două intrări, vecine ca din întîmplare cu frontiera franceză. William Bechtel nu locuia acolo decît cîteva luni pe an. Nu primea pe nimeni, cel puțin în timpul zilei. Nu a făcut cunoștință cu nimeni, în vecinătate, și ceea ce este de mirare pentru un om care trăia singur, el nu a luat niciodată masa la micul restaurant din apropiere, unde se gătește extrem de bine. Rareori se întîmplă ca Bechtel să rămînă cîte o lună întreagă fără a fi absent măcar cîteva zile sau chiar cîteva săptămîni.

El are un alt domiciliu „fix" la Paris. La nr. 68 din strada Vercingetorix, la primul etaj al unui imobil. Soneria funcționează. Cineva ia în mod regulat scrisorile din cutie, poate cumnatul lui Bechtel care locuiește în Bd. Senlis, aproape de Porta Pereire. Bechtel a locuit și el (printre altele) la această adresă, unde primește mereu scrisori. Dar desigur că el face cu totul altceva decît numai drumuri între Geneva și Paris. Ciudată comportare. Curios trecut.

William Bechtel are 66 de ani. Presa a relatat deja despre stilele sale de serviciu. Să le rezumăm: a luptat, se pare, la El-Alamein, pentru a lucra, în cadrele rețelei „Sussex" (această rețea era direct legată de „Intelligence Service", Bechtel a primit numeroase decorații, printre care „Legiunea de onoare", pentru merite militare, decorația britanică „Military Cross" și „Ordinul Eliberării". Cu toată vîrsta și rănile sale, el pleacă în războiul din Vietnam, unde se ocupă cu „serviciul de informații", ceea ce nu-l împiedică să participe ca voluntar la Dien Bien Fu. După aceea, în aparență, Bechtel devine mai calm. Călătorește mult: Italia, Elveția, Germania Occidentală și mai ales Africa.

William Bechtel operează din cînd în cînd pentru „biroul doi", fiind însărcinat cu diverse „misiuni". Cîtva timp este reprezentant al unei firme de automobile la Vernon: pentru automobilele „Simca", după cît se pare, adică la acea întreprindere unde cei care lucrează „la periferie" găsesc ușor posturi gras plătite, fără prea mari eforturi. Dar activitatea sa se-ndreaptă mai ales asupra Elveției, ca și aceea a superiorului său colonelul Mercier. Fără să se poată face dovada, Bechtel joacă un rol secundar și în afacerea Dubois, acel procuror general elvețian care a fost destul de serviabil spre a se pune la dispoziția lui Mercier și care s-a sinucis atunci cînd numele său a început să fie rostit fără simpatie. Și apoi mai există și „afacerea Ellenberger", în jurul căreia nu s-a făcut atîta zgomot dar care nu este mai puțin semnificativă.

L-am întîlnit pe avocatul Ellenberger la Berna. Acesta este partizan al dreptului popoarelor la autodeterminare. El este gata să apere din toată convingerea și aproape întotdeauna fără nici un profit pe militanții algerieni care au dificultăți pe teritoriul elvețian. El știe foarte multe amănunte despre foarte mulți oameni și cei care lucrează pentru „Mîna roșie" îl apreciază cu atît mai puțin cu cît este greu de intimidat. Mulțumită lui Ellenberger, Bechtel este cunoscut de poliția federală și de „Biroul doi" din Berna încă înainte de afacerea Moumié.

Povestea începe din 1 iunie 1960. Ellenberger, cînd sosea la cabinetul său, situat aproape de gara din Berna în strada Aarbergergasse, a observat că este urmărit. A luat ascensorul, a coborît apoi cîteva trepte și s-a trezit față-n față cu un bărbat care urca și pe care l-a întrebat cu răceală ce căuta. Celălalt a bîlbîit ceva despre un oarecare Mesotti. „Căutați-l în altă parte" — i-a spus avocatul fără prea multă amabilitate, urmăritorului său care a plecat deîndată.

A doua zi, același personaj a apărut pe culoarul unui alt birou din Berna, unde lucrează adesea Ellenberger. El a apărut acolo atît de puțin discret încît șiretlicul său a atras atenția unui medic care a trimis pe secretara sa pentru a afla amănunte. Secretara a văzut că necunoscutul a plecat cu automobilul și și-a notat numărul. Automobilul fusese închiriat lui William Bechtel de către un garaj din Berna. Avocatul s-a adresat poliției. Interogat la Geneva, Bechtel a vorbit despre o anumită Sonia, pe care a întîlnit-o și de care s-a îndrăgostit în Germania. Acum, îi căuta cu pasiune urma pe culoarele din Berna. Inutil de a mai spune că frumoasa Sonia nu a mai ieșit niciodată din domeniul ficțiunii, acolo unde ea se născuse pentru necesitățile momentului.

Cînd afacerea Moumié a devenit cunoscută, în presă au apărut fotografiile lui Bechtel. Una din ele a atras atenția doamnei Ellenberger, dotată cu o bună memorie a fizionomiilor. Ea și-a adus aminte de o anumită zi din anul 1958 (în acest an Bechtel se „instalase" în Elveția). În acea perioadă Ellenberger se ocupa cu apărarea a doi algerieni, Boudjaf și Issiakhem, implicați într-un proces cu... Marcel Leopold, negustorul care avea să fie în curînd după aceea omorît la Geneva de către „Mîna roșie". Boudjaf și Issiakhem au fost expulzați din Elveția, iar soții Ellenberger i-au însoțit la gară. Un bărbat destul de vîrstnic — urma de asemenea grupul, oprindu-se în apropierea lui pe peronul gării. După cum a afirmat doamna Ellenberger, acesta era Bechtel.

Bechtel — autorul de gafe

Aici apare ceea ce rămîne pentru noi misterul numărul unu al afacerii Moumié — afacere în general lămurită, cu excepția cîtorva amănunte. Acest mister este Bechtel însuși, chiar mai mult decît rolul său de agent secret. Acesta are cel mai mult în ochi.

Ceea ce știm despre trecutul lui Bechtel ni-l arată ca un om în stare de orice; un om cu multă experiență și totuși în afacerea Moumié Bechtel a săvîrșit o serie de gafe evidente chiar și pentru cel mai naiv dintre ucenicii agenților secreți.

Cea mai mare gafă a fost aceea de a fi acționat — de a fi omorît — personal. Bechtel era „bănuit" pentru mai multe motive și el nu putea să nu știe acest lucru. Călătoriile sale în Africa, afacerea Ellenberger, toate acestea, legate de prezența sa la cina din ziua de 15 octombrie, îl impuneau în mare măsură atenției poliției. Dar noi nu sîntem singurii convinși că Bechtel a fost acela care a vărsat otrava. În această privință, judecătorul Dinichert nu și-a ascuns convingerea.

Minciuna spusă lui Moumié și lui Chapchat în legătură cu domiciliul său, telefonul dat Lilianei și întreruperi bruște la 16 octombrie, sînt tot atîtea greșeli. Dar toate acestea sînt încă mai puțin grave decît fuga precipitată a lui Bechtel care și-a lăsat casa și de la Chenebourg plină de documente pe care poliția n-a avut decît să le adune. Și încă ce documente! Să încercăm să reconstituim lista acestora după izvoarele de informare cele mai serioase:

1. **Diferite fotografii ale lui Félix Moumié și a altor conducători africani.**

2. **Un carnet de note; un fel de jurnal relativ la războiul din Indochina** care cuprinde printre altele o listă a diferitelor feluri de a omorî un om fără a lăsa urme.

3. **— Fotografii ale diferitelor instituții federale elvețiene** printre care, parese, imobile și posturi de frontieră prezentînd interes militar. Existau mai ales fotografii ale postului de la Moillesullaz cu clădirile sale situate în imediata apropiere a locuinței lui Bechtel, la Chenebourg.

4. **— Planuri și proiecte cu privire la un atentat împotriva unei personalități din Berna,** care urma să fie pregătit în vara trecută. Presupunem că este vorba de Ellenberger. Posturile pe care urmau să le ocupe participanții erau indicate, ceea ce face parte din metodele „Mîinii roșii" sau a ceea ce ține locul acesteia.

5. **— În sfîrșit, un veston în buzunarul căruia au fost descoperite resturi suspecte.** Analizate de către dr. Sulzer la laboratorul poliției tehnice din Zurich, aceste resturi s-au dovedit a fi de talium.

De altfel, în urma acestor analize, judecătorul Dinichert a hotărît să lanseze la 29 octombrie un mandat de arestare împotriva lui Bechtel, mandat lansat fără prea mare succes însă.

Pe aventurierul Bechtel, acest om scund, în vîrstă, puțin șchiop și subțirel nu-l cunosc prea mulți oameni la Geneva, la Paris sau în altă parte. Această „singurătate" face parte din arsenalul de luptă al agentului secret... Directorul micii agenții de presă „Acmé" care a servit ca element de „acoperire" pentru Bechtel, dă următoarele amănunte — care de altfel nu contribuie la clarificarea lucrurilor — asupra fostului său „salariat". Portretul de copil nevinovat pe care ni l-a dat despre Bechtel și pe care l-am acceptat fără a protesta, este surprinzător.

„Nu avea o meserie, dar activitatea sa nu era de proastă calitate, povestește Directorul... (se înțelege că el... ne vorbește de ziaristică și nu de domeniul informațiilor). Agenția „Acmé" este puțin cunoscută și destul de slab apreciată de confrații genevezi. **Îmi făcea traduceri de articole de revistă din germană în franceză și eu aranjam titlurile. La vîrsta sa entuziasmul său tineresc era deosebit de plăcut. Avea un aparat vechi de fotografiat și aștepta ca mama sa(?) să-i dea altul de crăciun. Citeodată îmi aducea clișee cu totul de neutilizat, de pildă, o coloană de fum ieșind printr-o fereastră de la al patrulea etaj al unui imobil și-mi spunea: „A fost un incendiu în toată regula". Nu lucra pentru bani ci din plăcere.**

Bechtel ne vorbea puțin despre trecutul său. Dimpotrivă ne spunea: „dacă rămîn vreme îndelungată fără a pleca în Africa mă consum..." Dar nu se consuma ci pleca foarte adesea în continentul negru. De fiecare dată își aducea cîte ceva. Cum își plătea călătoriile? Nu știu nimic despre aceasta. În primăvara anului 1960 el se afla pe coasta Somaliei cu puțin timp înainte ca aceasta să-și dobîndească independența. Scria un reportaj. Uitați-vă la fotografii: ele nu spun nimic. Totuși articolul a fost cumpărat de către publicația „La Suisse". Iată un alt articol intitulat „Nkrumah, omul care se ridică". Acesta este dintr-o altă călătorie. Apoi un articol despre Congo. Unul despre întîlnirea sa cu un călător elvețian la Dahomey. Altădată s-a dus din proprie inițiativă în localitatea Rochetaillee spre a face un reportaj despre muzeul automobilelor. La el au fost găsite fotografii reprezentînd posturi de vamă... Știți, el fotografia aproape orice. Primea el sume relativ importante din străinătate? Probabil că pensia sa de invaliditate".

Prin urmare, încetul cu încetul, se desprinde imaginea unui Bechtel naiv, impulsiv și comițînd gafe. Dar aceasta este prea frumos spre a fi adevărat. Dar, după cum vom vedea, faptul că aventurierul nu este prea „serios" în aparență, cadrează destul de bine cu rolul său în afacerea Moumié așa cum el ne-a apărut în urma anchetei pe care am întreprins-o.

(Va urma)

Un cartier nou în vechiul oraș Székesfehérvár din R. P. Ungară

In ajunul lansării omului în Cosmos

(Urmare din pag. 1-a)

cercări de lansare a omului și că pînă acum mai multe persoane și-ar fi găsit moartea undeva în Cosmos. Este adevărat?

Cu toții știm că nu este adevărat. Răspunsul academicianului Topciev este însă așteptat cu interes.

— Această afirmație este produsul fanteziei sterpe a autorului articolului respectiv, spune el. Asemenea afirmații nu se fac pentru prima oară. Dar din faptul că sînt repetate ele nu cîștigă în autenticitate.

Multe întrebări s-au dat cu privire la problemele care trebuie încă rezolvate pentru asigurarea zborului omului în Cosmos. În răspunsul său, Vasili Parin a subliniat:

— Pînă nu de mult, noi stăteam în fața unor uși necunoscute. Puteam să presupunem cum organismul animalelor și al plantelor va suporta condițiile complicate din spațiul cosmic. Dar presupunerile nu constituie încă știință, ci în cel mai bun caz doar un stimulent pentru crearea ei. Această știință a fost creată și poartă numele de biologie cosmică. Acum nu mai presupunem, ci știm. Nu mai există multe probleme nerezolvate. Este drept că unele mai cer o cercetare suplimentară, dar principalul îl constituie faptul că noi știm încă de acum ce condiții va întîlni omul în Cosmos.

Și acum zborul omului

Pentru toți cei prezenți în această sală, este cît se poate de clar, că se apropie cealaltă etapă a cuceririi Cosmosului, zborul omului. Un ziarist din Chile vrea însă să știe mai multe, întrucît el a primit informații că în patria sa se vorbește insistent și se fac pronosticuri cu privire la ziua cînd va zbura primul om. Unii spun că aceasta va fi pînă la 15 mai, alții susțin că zborul primului om va avea loc la 1 mai, iar alții cred cu tărie că ziua aceasta este și mai apropiată.

— Așa dar, vor putea savanții din Uniunea Sovietică să-i spună lui, corespondentului din Chile, ziua precisă cînd va fi lansată racheta cu un om la bord, căci astfel el nu va putea nici cum să confirme unele din multiplele presupuneri ale chilienilor?

Răspunsul lui Topciev a sunat astfel:

— Zborul acesta trebuie să asigure securitatea vieții și securitatea sănătății omului. Trebuie să avem nu numai certitudinea că omul se va întoarce din Cosmos, dar și siguranța că, odată întors, atît el cît și urmașii lui vor fi perfect sănătoși. Pentru crearea condițiilor necesare asigurării vieții și sănătății se și fac toate experiențele. Omul va zbura deci atunci cînd vom avea această certitudine.

— Dar ce metode de antrenament folosesc savanții sovietici pentru primii cosmonauți?

— Programul de pregătire a omului, — sună răspunsul — include însușirea acelor cunoștințe teoretice de care cosmonautul ar putea avea nevoie pentru rezolvarea problemelor neașteptate ce i s-ar ivi în cale. Programul include și un sistem de pregătire fizică, din care amintim antrenamentele speciale menite să ridice capacitatea de rezistență și apărare față de influența factorilor cosmici. În sfîrșit, omul trebuie să aibă deprinderile necesare pentru conducerea navei și pentru menținerea legăturii cu Pămîntul.

— Ce condiții fizice trebuie să îndeplinească cosmonautul? — îl întreabă un alt curios.

Oleg Gazenko, biologul, colaborator științific al Academiei, răspunde în rîsetele aprobative ale gazetarilor:

— În orice caz, nu oricare din cei prezenți în această sală ar putea zbura.

Și apoi adăugă:

— Cosmonauții vor fi oameni relativ tineri, bine dezvoltați fizicește, cu o mare fermitate emoțională și dotați cu reflexe rapide.

Bărbat sau femeie?

Pe o ziaristă americană o interesează dacă primul cosmonaut va fi bărbat sau femeie.

Răspunde Evghenii Fiodorov:

— Cu toată egalitatea deplină care există la noi în țară între bărbat și femeie, de data aceasta preferință va avea bărbatul.

Un ziarist american pune următoarea întrebare:

— În ultima vreme, în S.U.A., se face mult caz în legătură cu proiectata lansare a unui om pe o traiectorie balistică. Unii au afirmat chiar că acest zbor ar constitui prima ieșire a omului în Cosmos. Aș vrea să știu dacă savanții sovietici au de gînd să procedeze la fel.

Răspunsul lui Fiodorov a fost din nou prompt:

— Zborul balistic, sau vertical, nu reprezintă interes. El se deosebește calitativ de cel orbital. Nu merită să cheltuim forțe pentru asemenea zboruri.

Un corespondent din R.F.G. se ridică și spune că el înțelege în ce condiții psihologice grele se va afla primul cosmonaut. Nu ar fi deci mai bine să se lanseze doi oameni deodată, cu atît mai mult, cu cît navele sovietice sînt destul de încăpătoare.

— Este adevărat că omul se va afla în condiții foarte deosebite, dar primul zbor va dura doar cîteva ore — precizează Fiodorov. În afară de asta, adaugă el, vă asigur că timp să-și depene amintirile ori să joace cărți, nu va avea...

Sala izbucnește în rîsete.

Două ore a durat conferința de presă. Întrebări au fost multe, ca și în alte dăți. Recenta conferință își are însă specificul ei. Ceea ce o deosebește de întîlnirile precedente, între savanți și gazetari, este faptul că discuțiile s-au purtat nu în jurul problemelor tehnice, care constituie de acum o etapă depășită, ci în jurul a ceea ce așteptăm cu toții (și, de ce să nu o spunem deschis), nu mai puțin decît chilienii: primul zbor al omului în Cosmos.

AL. CÎMPEANU

Moscova, 29 martie 1961.

DE PRETUTINDENI

IN 1960, navele flotei comerciale sovietice au efectuat curse în mai mult de 500 de porturi din 60 țări străine și au făcut peste 7.000 de escale. În prezent, funcționează regulat circa 70 de linii de navigație, deservite de mai mult de 300 de nave. Datorită dezvoltării relațiilor economice internaționale ale U.R.S.S., nave străine sub pavilioanele a 40 de state au făcut aproape 10.000 de escale în porturile sovietice.

●

O SPORTIVĂ cunoscută în întreaga Suedie, Brighid, s-a retras din activitatea competițională și a absolvit institutul de cultură fizică. Numită profesoară de educație fizică într-un liceu, ea și-a început cu entuziasm munca.

Totuși, după prima lună de activitate didactică, rezultatele ei erau departe de a fi mulțumitoare. Cînd direcțiunea liceului din Stock-

holm, unde funcționa, a cercetat cauzele acestei situații surprinzătoare, s-a aflat că ceea ce o împiedica pe tînăra profesoară este gloria ei sportivă. Căci în ora ei elevii, în loc să fie atenți la explicații sau să execute exercițiile cerute, urmăreau doar să obțină un autograf de la profesoara lor.

●

TIMP ÎNDELUNGAT Indonezia a fost o colonie a Olandei, iar în timpul celui de-al doilea război mondial a fost ocupată de Japonia. Influența străină a împiedicat formarea unei limbi naționale. În prezent, cea mai răspîndită limbă în Indonezia este malaieza, pe care o vorbesc aproximativ opt la sută din populație. Restul populației, răspîndită în cele 3.000 de insule ale Indoneziei, vorbește aproximativ 200 de dialecte. Guvernul indonezian a întîlnit o comisie care are drept sarcină elaborarea unei „variante" unice a unei limbi comune pentru Indonezia și Malaia. În fiecare din ședințele sale, comisia aprobă cîteva cuvinte sau noțiuni noi.

●

LA O EXPOZIȚIE de pictură din Stockholm, nu mică a fost mirarea pictorului Jens Jensen că un anumit tablou al său a stîrnit vîlvă. Mirarea sa a fost și mai mare, cînd și-a dat seama despre care tablou era vorba. Acesta se dovedi a fi o bucată de pînză, în care pictorul își împachetă de obicei paleta, și care primise titlul sugestiv „Viziune nocturnă".

●

DE CURÎND, la Brisbane, în Australia, a fost deschisă o ultramodernă închisoare, denumită cu titlu „Spre ultima șansă". Însă, chiar din

prima săptămînă după ocuparea celulelor, șapte deținuți au reușit să se sustragă pedepsei, evadînd.

●

ZIARISTUL spaniol José Vera Suarez a inventat un ziar care poate fi citit și într-o cameră întunecoasă. Opinia publică e însă de părere că, în locul ziarului cu litere fosforescente, ar fi mai eficace dacă în întreaga Spanie s-ar introduce lumina electrică.

●

LA MAINZ, în R. F. Germană, a fost pusă piatra fundamentală a unui muzeu al artei grafice mondiale. În acest muzeu va fi prezentată dezvoltarea artei grafice de la descoperirea tiparului de către Gutenberg, în 1436, pînă în zilele noastre.

●

PENTRU prima oară în istorie, Ghana va exporta cacao de la cheiurile ei proprii, ocolind Anglia. Pe

plantațiile tinerei republici independente s-a obținut o recoltă de 324.000 de tone — cea mai mare recoltă din întreaga istorie a Ghanei.

●

CU PRILEJUL începerii meciului revanșă a campionatului mondial de șah între Mihail Tal și Mihail Botvinik, Palatul Poștelor din Moscova a aplicat pe toate scrisorile o ștampilă specială, reprezentînd o tură și niște frunze de laur pe un glob terestru.

MAGAZIN MEDICAL

Interesant de ştiut... despre organismul femeii

● DE LA NAŞTERE, fetiţele au o lungime a corpului şi o greutate ceva mai mică decît a băieţilor. Către 10—11 ani fetiţele ajung din urmă băieţii, iar către 12 ani îi şi întrec. Mai tîrziu creşterea corpului fetei continuă pînă aproximativ către 18—19 ani. Băieţii însă mai au nevoie încă de cîţiva ani pentru a-şi forma pe deplin scheletul. Cercetările au arătat, că de regulă, la fete nucleii de osificare osoasă apar cu 1—2 ani mai devreme decît la băieţi, iar sudarea oaselor se face cu 4—5 ani mai repede, la fete.

● ÎN LEGĂTURĂ cu poziţia oaselor mai semnalăm la femeie şi următoarea curiozitate. Întindeţi membrele superioare cu palmele în sus. Dacă examinaţi acum cu atenţie, veţi vedea că braţul cu antebraţul fac un unghi deschis în afară. Este, ceea ce se numeşte cubitus valgus. Acest unghi este mai mic la femeie (160°) decît la bărbat (170°). Mai mult, femeia face o extensie mai bună a antebraţului pe braţ decît bărbatul.

Faceţi o experienţă simplă. Invitaţi o femeie şi alături un bărbat să întindă antebraţele la orizontal, cu palmele în sus, braţele fiind lipite de trunchi. În această poziţie, fiecare să caute să lipească cît mai bine antebraţele, pe toată lungimea lor, pe latura cubitală, corespunzătoare degetului mic al mîinii. Veţi constata, de regulă, că femeia poate să le lipească pe toată întinderea antebraţului, iar bărbatul nu.

● DE REGULĂ, coloana vertebrală a femeii este, în medie, mai scurtă cu 4 cm. decît a bărbatului. Cutia toracică este şi ea mai scurtă şi totodată mai îngustă la femeie.

CONCURSUL NOSTRU

Cine ştie... să mănînce, cîştigă!

Vă invităm să participaţi la concursul nostru de astăzi, deschis tuturor cititorilor „Magazinului". Deşi nu v-aţi pregătit special, sîntem încredinţaţi că aveţi mari şanse să treceţi cu succes prin întreaga filieră a celor nouă întrebări. De asemenea, sîntem siguri că veţi concura în mod cinstit, adică fără să trageţi cu coada ochiului la răspunsurile corecte publicate pe aceeaşi pagină la unul din colţurile rubricii.

Sînteţi gata? Atunci vă punem

PRIMA INTREBARE: Prin ce anume trebuie să se asemene masa dv. cu... emisiunea „sfatul medicului" de la radio?

...Perfect! Prin răspunsul dumneavoastră aţi dovedit, de la bun început, că v-aţi însuşit unul din principiile de bază ale alimentaţiei raţionale şi că are importanţă nu numai ce mîncăm, dar şi cînd mîncăm. Însă tot atît importantă are şi cum mîncăm. Deci, să trecem la

INTREBAREA A 2-a: Ce recomandare esenţială aţi avea de făcut cu privire la viteza consumării felurilor din care este alcătuită masa?

...Aşa este. Mergem mai departe, în acelaşi domeniu al precauţiunilor menite să ajute la buna desfăşurare a digestiei

INTREBAREA 3-a: Cum credeţi că este indicat să treacă alimentele prin gură?

...Bun! Prin urmare, sînteţi de acord că, la masă, graba strică treaba, adică strică digestia. Va fi uşor să răspundeţi la

INTREBAREA A 4-a: Cît socotiţi că ar trebui să dureze, cel puţin, masa?

...Aţi dat şi aci un răspuns exact, ceea ce înseamnă că putem trece la întrebările următoare, care se referă la un alt domeniu important. Ştiţi, desigur, că toate funcţiile organelor ce participă la fenomenele complicate ale digestiei şi asimilării sînt coordonate de sistemul nervos central, de scoarţa creierului. Pentru ca scoarţa cerebrală să-şi îndeplinească bine rolul,

INTREBAREA A 5-a: În ce fel de dispoziţie credeţi că este preferabil a sta la masă?

...Sigur că da. Aşa dar,

INTREBAREA A 6-a: Ce trebuie, în primul rînd, evitat în timpul mesei?

...Bineînţeles. Dar mai e ceva. Nu e bine să fii distrat la masă, să nu ştii ce mănînci. În legătură cu aceasta,

INTREBAREA A 7-a: Cunoaşteţi un obicei rău, pe care-l mai întîlnim, din păcate, la unele persoane în timpul mesei?

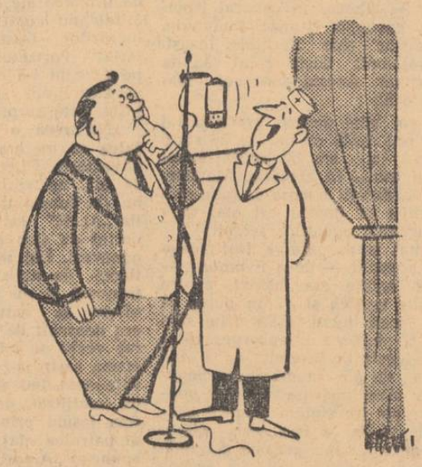

...Foarte bine! Acum, pentru că aţi susţinut cu atîta dreptate valoarea bunei dispoziţii la masă, vă rugăm să ne mai arătaţi.

INTREBAREA A 8-a: Ce fel de măsuri gospodăreşti de amenajare a mesei pot contribui la buna dispoziţie a comesenilor?

...Excelent!!! Nici nu vă mai punem problema, sîntem siguri că mergeţi la ultima întrebare (tot nu riscaţi nimic...). Să vedem puţin şi cît e cazul să mîncăm.

INTREBAREA A 9-a: Prinde bine pentru sănătate să mănînci mult?

Atenţie, nu vă pripiţi cu răspunsul. Folosiţi tot timpul de gîndire.. Cum? Răspunsul este... cît se poate de bun! Nu degeaba se spune de unii mîncăcioşi că „îşi sapă mormîntul cu dinţii". Vă felicităm din toată inima. Dacă şi faceţi aşa cum ne-aţi spus, sînteţi posesorul unui premiu de o nepreţuită valoare pentru sănătatea dumneavoastră: un stomac bun, o digestie normală, o asimilare optimă. Încă o dată vă felicităm şi... poftă bună!

Examinator
Viaţă Lungă

Ştiaţi că...

...singura metodă care permite o păstrare îndelungată a sîngelui pentru transfuzii este îngheţarea? Hematiile spălate la o temperatură de — 80° pînă la — 120° pot fi păstrate în această stare 3-4 ani, în timp ce păstrarea obişnuită a sîngelui la + 4° nu permite o conservare mai lungă de 2-3 săptămîni. Un mare avantaj al metodei este şi faptul că aplicarea ei elimină posibilitatea transmiterii hepatitei epidemice prin transfuzii.

...ţînţarii se comportă în mod variat la contactul cu unele insecticide, cum este D.D.T.-ul? Cei mai mulţi dintre ei sînt ucişi de aceste insecticide. Alţii rezistă la doze foarte mari şi continuă să trăiască nestingheriţi iar alţii supravieţuiesc de asemenea contactului dar îşi modifică obiceiurile de viaţă.

...în caz de oprire a inimii în cursul unor operaţii grele sau al altor manopere medicale, o metodă de reanimare, care poate da uneori rezultate spectaculare, este ridicarea la verticală a membrelor? Sîngele aflat în vasele membrelor cade, datorită gravitaţiei, spre cord, avînd efectul salutar al unei transfuzii aplicate imediat.

...unele peniciline se prepară actualmente pe cale cu totul sintetică, în locul metodei fermentative cu ajutorul mucegaiurilor întrebuinţate pînă acum? Unele din aceste noi peniciline E, care se administrează în tablete, produc concentraţii sangvine tot atît de mari şi tot atît de repede ca şi penicilinele injectabile. Penicilina BRL 1241 are proprietatea extrem de importantă de a fi bactericidă pentru toţi stafilococii, germeni care sînt din ce în ce mai frecvent total rezistenţi la acţiunea penicilinelor clasice. BRL 1241 este netoxică şi nu produce rezistenţă încrucişată cu alte antibiotice. Ea se administrează în injecţii.

...Rockettsia prowazeki, microorganismul care produce tifosul exantematic, poate supravieţui zeci de ani în organismul fostului bolnav? Cu ocazia unei mari oboseli sau în alte împrejurări persoana se poate reîmbolnăvi de tifos exantematic fără a mai fi reinfectată din afară prin intermediul păduchelui, singurul transmiţător al acestei boli.

Răspunsurile la „Cine ştie... să mănînce, cîştigă!"

1. Să înceapă la ore fixe.
2. A minca încet.
3. Mestecate bine şi destul de mult timp.
4. Cel puţin 30 de minute.
5. Vesel, bine dispus.
6. Necazurile, discuţiile, enervările.
7. Cititul la masă.
8. Faţă de masă de culoare deschisă, veselă strălucitoare şi aranjată cu gust, o floare pe masă
9. Nu. Excesele alimentare surmenează organele digestiei, influenţează în rău asimilarea, expun la diabet, obezitate, arterioscleroză, boli de inimă şi alte neplăceri.

Mobilier şi ambianţă

Dacă întrebuinţarea materialului plastic în realizarea a tot mai multe produse de larg consum a reuşit, dacă diversele sale compoziţii chimice, potrivit necesităţilor, au dat rezultatele scontate în chirurgie, ortopedie şi stomatologie, cu atît mai mult a putut fi folosit în fabricarea de piese necesare mobilării unităţilor sanitare, după ultimele cerinţe ale igienii şi tehnicii.

Acest fapt l-a putut constata orice vizitator al expoziţiei de mobilier medical din metal combinat cu mase plastice şi cauciuc spongios care a funcţionat în incinta Facultăţii de medicină umană din Capitală.

Chiar de la intrare, o impresie deosebit de plăcută o face covorul din policlorură de vinil, foarte asemănător linoleumului, realizat într-o frumoasă nuanţă de verde deschis. El întruneşte calităţi deosebite în ceeace priveşte rezistenţa şi aspectul, fiind şi un bun izolator termic şi fonic.

Vizitînd expoziţia, am putut vedea o diversitate de moduri de a mobila holurile policlinicilor şi dispensarelor. Prima variantă: o canapea pentru trei persoane, îmbrăcată într-o „stofă de tapiserie" din material plastic cafeniu, o masă cu două blaturi, cîteva scaune de aceeaşi culoare şi un vas cu cîteva flori discrete de sezon. Apoi, o masă joasă, albastră, cu cîteva scaune bleu şi galbene sau patru-cinci taburete verzi şi roşii, în jurul unei mese rotunde, de pe care nu lipseşc ghivecele cu plante oricînd înflorite. Toate acestea dau o pronunţată notă de ospitalitate primelor încăperi ce primesc pacientul.

Sălile de consult, mobilate într-o reuşită ambianţă de maron şi gris lucitor, sălile de studii şi cursuri dotate cu piese confortabile şi solide într-o gamă largă de culori şi modele, ca şi numeroasele variante de a mobila camerele de gardă şi cele de trecere spre consultaţii şi tratamente, întregesc sobrietatea şi distincţia acestei expoziţii, organizată de Direcţia aprovizionării din cadrul Ministerului Sănătăţii şi Prevederilor Sociale.

Mai uşoare decît cele din lemn sau metal, mai elegante şi mai ieftine, noile garnituri de mobilă în care predomină materialele plastice, devin tot mai căutate şi mai apreciate.

Opt mii piese mobilier de acest gen au fost distribuite anul trecut unităţilor sanitare din ţara noastră, urmînd ca anul acesta să depăşească cifra de 30.000.

Adina CONSTANTINESCU

NEVROZELE

Nevrozele sînt o stare de boală care apare la om ca rezultat al unui dezechilibru al sistemului nervos. Cele mai răspîndite forme ale bolii sînt neurastenia, nevroza isterică şi nevroza obsesivă.

Simptomele caracteristice ale neurasteniei sînt oboseala, chiar şi după un efort minim, stările depresive. Bolnavul devine sensibil, bănuitor, receptiv la orice gest sau mişcare, uşor impresionabil, plîngăreţ. Accesele de supărare, de enervare de cele mai multe ori nejustificate, sînt urmate brusc de stări de remuşcare.

Un tablou clinic foarte variat ca simptomatică oferă nevroza isterică şi cea obsesivă. În primul caz, în urma acceselor de isterie pot surveni paralizii, surditate, iar uneori chiar pierderea vederii, deşi din punct de vedere patologic bolnavul nu prezintă nici un fel de modificări. În nevroza obsesivă apare deodată teama de a nu se îmbolnăvi de o boală oarecare, teama spaţiilor mari, sau bolnavul nu poate suporta uşile sau ferestrele închise, avînd senzaţia că se sufocă

În trecut au existat numeroase teorii care au încercat să explice apariţia acestor boli, însă numai marele om de ştiinţă. I. P. Pavlov a reuşit să explice ştiinţific adevăratele cauze la baza cărora se află o importantă dereglare a activităţii nervoase superioare. La acest dezechilibru pot duce uneori diferitele afecţiuni curente, care macină puterile organismului, încordarea intelectuală excesivă, insuficienţa somnului în timpul căruia se regenerează celula nervoasă.

Sînt vindecabile nevrozele? Răspunsul nu poate fi decît afirmativ. O atenţie deosebită trebuie acordată somnului. În acest scop, uneori, numai la indicaţia medicului, se poate recurge la somnifere. Deobicei se administrează preparate de brom. Rezultate bune se pot obţine în majoritatea cazurilor în urma aplicării tratamentului balneoelectrofizioterapic. Se administrează, de asemenea preparate tonifiante, vitamina C şi B1. Corect tratate, nevrozele se vindecă fără urmări şi fără a provoca recidive.

T. S.

CRONICA STRĂZII

Ultimul lampagiu

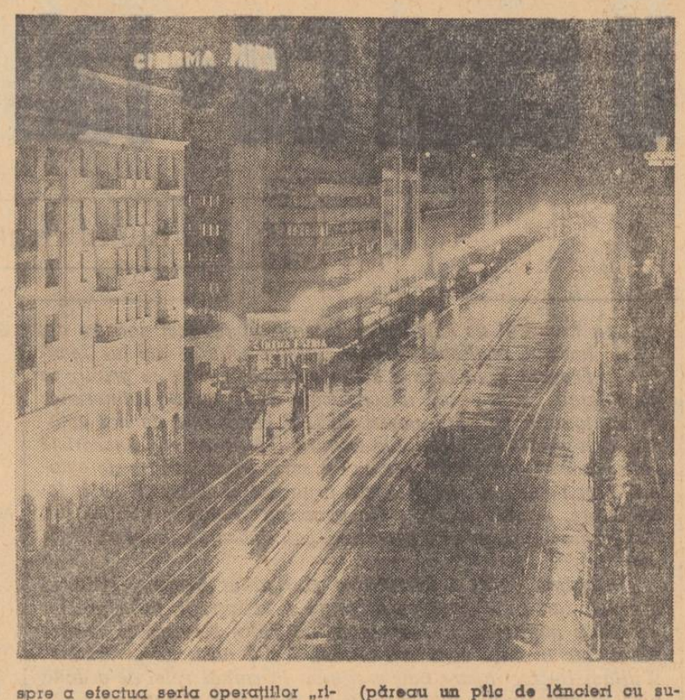

Minunată metamorfoză a Capitalei zilelor noastre! De necrezut. Cele două fotografii la care mă uit reprezintă aceeaşi imagine: o vedere panoramică a Bucureştiului. Una a fost luată cu vreo trei decenii în urmă, de pe creştetul Palatului Telefoanelor — cea mai înaltă clădire bucureşteană de atunci. Cealaltă — primăvara asta — din blocul-turn al ansamblului ridicat în spatele Muzeului de Artă al R.P.R.

În prima, priveliştea nu diferă prea mult de cea a stampelor lui Szatmary de acum peste un veac — o masă de acoperişuri aproape la acelaş nivel, dominate de turle şi cîteva blocuri „cubiste", la rîndul lor depăşite de singurul monument important al oraşului, Foişorul de Foc, geamăn sub raportul staturii cu plopul bătrîn al Cişmigiului. Ceea ce surprinde în fotografie e concentrarea clădirilor într-o zonă avînd drept punct central Calea Victoriei. Dincolo de acest arhipelag arhitectonic, spaţiul se desfăşoară pînă în zare cu largi goluri întunecate, printre care distingi niscai semne albe de case minuscule, prizărite ici-colo şi estompîndu-se pînă la contopirea cu terenul, departe unde se întinde periferia anonimă. Peisajul are ceva de gingie ştirbă, în care mijesc doar cîţiva dinţi din faţă.

În a doua fotografie, ca să continui comparaţia, gura priveliştii rîde cu o splendidă şi spectaculoasă dentiţie. Au dispărut vidurile negre ca dintr-o radiografie certificînd plăgi vindecate, spaţiul nevertebrat s-a îmbrăcat într-o osatură zdravănă. Iei seama cu uimire că ochiul tău nu mai urcă şi coboară pe denivelarea topografiei municipale ci îşi continuă traiectoria ca pe o podea aeriană acoperind egal întregul peisaj urbanistic. Pînă unde bate privirea, înaltele imobile prelungesc „sectorul central" către orizontul tupilatei periferii de odinioară. Turlele patriarhale nu se mai văd. Foişorul de foc a rămas la etajul al treilea al blocului de nouă etaje construit în apropiere, în Bul. Tolbuhin. Iar plopul din Cişmigiu ar trebui să se caţere pe umerii lui frăţine-său şi amîndoi pe stejarul bătrîn — cum fac gimnaştii „piramide" în stadion — ca să ajungă la creştetul imobilului-turn din str. Brezoianu sau la cel al replicei sale de pe chei, terminat recent.

Am admirat deunăzi, într-un asfinţit auriu de primăvară, nu în „poză", ci direct de pe terasa de la al şaptesprezecelea a blocului-turn, priveliştea Bucureştiului nou. Cu mîile sale de ferestre aprinse de asfinţit, părea o livadă imensă de portocali. Ardeau pînă la marginea Bucureştiului, denumită cîndva „periferie", unde odinioară soarele nu-ţi putea oferi asemenea spectacol feeric. Atunci ricoşa în gemuleţele opace ale cocioabelor ca să-şi consume sclipirea în vre-un ciob de sticlă de gaz lampant zvîrlit pe maidanul cu gunoaie. Acuma, toate ferestrele îţi captau cu aceeaşi intensitate, jur împrejur, cît vedeai cu ochii. Cele din Cringaşi, ca şi cele din Ferentari, cele din Colentina, ca şi cele din Floreasca.

Curînd, în cercevele s-a ivit cealaltă lumină — a nopţii, electrică, şi ca pe tot atîtea ecrane de televizor am revăzut imaginar crîmpeie familiale de tihnă şi plenitudine înregistrate de retina reporterului în raitele pe care le face din cînd în cînd în cartierele noi ale Capitalei.

Magică revărsare! O apăsare pe un buton, sau un comutator învîrtit undeva într-o centrală a I.R.E.B.-ului şi potopul luminii inundă instantaneu tot olatul oraşului. Generalizarea sistemului de aprindere automată a puzderiei de becuri publice, a redus la cîteva cele 1000 de „posturi" existente acum zece ani în Bucureşti. Ele foloseau un efectiv numeros de „aprinzători", urmaşii „lampagiilor" din perioada gazului aerian, care şi ei nu erau decît continuatorii mai moderni ai „fanaragiilor" de demult, dela începutul iluminatului cu petrol. Eram să spun că am apucat tustrele inovaţii în ordinea lor succesivă, dar mi-am adus aminte că şi cei din generaţia dintre cele două războaie le-au apucat înmănunchiate. Tustrele coexistau în cetatea lui Bucur burghezo-moşierească, însă diferenţiate social: — electricitatea în zona centrală, gazul aerian în cea imediat următoare, şi petrolul, sărăcut, astmatic, la „mahala".

Fanaragiul anacronic se încrucişa în fiece seară şi în fiece capăt de noapte cu lampagiul modern. Cel dintîi ducea în spinare scara minusculă pe care se urca spre a efectua seria operaţiilor „rituale": deschiderea ferestruicii felinarului, ridicarea sticlei de lampă ce trebuia ştearsă de funingine cu cîrpa, scăpărarea chibritului, punerea la loc a sticlei, răsucirea grijulie a fumburuşului pentru a micşora la minimum flăcăruia primejduită în nopţile cu vînt. De cîte ori nu l-am întîlnit în ulîţele din Grant, Vitan, Griviţei, Labirint, zorind spre felinarele situate la sute de metri unul de altul, /tropăind prin noroaie, ud de ploile toamnei, zgribuit de gerul iernii. Şi asta zi de zi, de două ori pe noapte, la începutul şi la expirarea ei, cînd trebuia să repete operaţia stingînd feştilele. Viaţă amărîtă, la cheremul antreprenorilor care aveau în concesie iluminatul public, plătindu-i cu simbrie de mizerie, punîndu-le la socoteală pagubele cauzate de intemperii. Într-un ziar de acum o jumătate de secol (4 octombrie 1910), am găsit următoarea notiţă:

„Lampagiii Companiei de gaz au declarat grevă din cauza salariului redus şi a tratamentului inuman la care sînt supuşi. Capitala a rămas în întuneric. Doar o mică porţiune din centru a fost iluminată tîrziu, de funcţionarii superiori ai Companiei. Greviştii s-au întrunit la clubul socialist pentru a se consfătui!"

*

Nici lampagiii pe care-i vedeai plecînd seara de la sediul lor din Bulev. Dacia, pe umăr cu „prăjina", (păreau un plic de lăncieri cu suliţe dintr-o piesă istorică) la un capăt aj căreia ardea într-o teacă o flacără de gaz metan, nu o duceau mai uşor. E drept că treaba lor era mai puţin complicată. Apropiind focul „prăjinei" de sita lămpii operaţia aprinderii se efectua instantaneu, aproape din mers.

Lampagiul a avut epoca lui... literară, ca să zic aşa. L-au exploatat „pitoresc" revuiştii şi l-a folosit satira socială punîndu-l să destăinuie, ca pe eroul lui Lesage, „Dracul şchiop", moravurile şi racilele societăţii burgheze pe care lampagiul le înregistra în peregrinările sale nocturne.

Extinderea iluminatului electric l-a transformat pe lampagiu în „aprinzător". Treabă şi mai simplicată. Desăvîrşindu-se, cum am spus, automatizarea iluminatului public, meseria de „aprinzător", nu mai are zile multe. Se... stinge şi ea. Mai ocupă cinci-şase lucrători care mai au în grijă cîteva puncte de aprinderea din străzile Traian şi Ghenadie Petrescu. La toamnă, vor trebui să se califice în altă profesiune. Ca birjarii. Ca alţi meseriaşi, ale căror ocupaţiuni sînt perimate, destinţate de progresul tehnic.

Luminile de noapte ale Bucureştiului văzute de pe terasa blocului-turn... În imaginea lor vie, imensă, nediferenţiată social vedem a poteoza victoriei populare.

F. Brunea-FOX

Jules Verne a vizitat şi ţara noastră

(Urmare din pag. 1-a)

în redacţia unei reviste săptămînale, care se ocupa mai ales cu problemele de literatură şi ştiinţă. Aici el tria materialele. Cîştigînd foarte puţin, ajunsese jerpelit, mînca o dată pe zi.

Prima idee, primul roman...

Ducîndu-se într-o zi la prietenul său fotograful, acesta-i cere sfatul pentru confecţionarea unui balon din pînză impermeabilă, pe care voia să-l umple cu aer cald. Jules Verne se duce, bate la mai multe uşi, se interesează la specialişti şi vine cu ideea: nu aer cald ci hidrogen.

Are loc marea experienţă. După mai multe peripeţii, fotograful, soţia şi copilul acestuia, se urcă în nacelă, balonul se ridică în văzduh şi apoi dispare la orizont...

Aşa i-a venit ideea scrierii primului său roman de povestiri ştiinţifico-fantastice: *„Cinci săptămîni în balon"*.

După două săptămîni, află că navigatorii aerieni sînt într-un spital parizian, că au căzut într-un rîu şi au fost scoşi de localnici. Aleargă să-şi vadă prietenul, vede că acesta are nevoie de bani şi atunci se duce acasă şi grăbeşte scrierea romanului pe care-l începuse. Avea acum un subiect destul de interesant. O dată terminat romanul, Jules duce manuscrisul scriitorului Dumas, spre a cunoaşte părerea acestuia.

şi primul succes

Îl găseşte pe Dumas tocmai cînd acesta îşi certa servitoarea pentrucă... nu ştia să facă clătite. Jules Verne îi dă lui Dumas manuscrisul şi-i promite că-i va face el desertul preferat. Dar cînd se întoarce cu farfuria plină, scriitorul era atît de cufundat în lectura manuscrisului, încît îi face semn să tacă, să lase pe masă farfuria şi să plece. A doua zi este chemat şi Dumas îl felicită, spunîndu-i că are o imaginaţie foarte bogată. Îi dă scrisoarea de recomandaţie către editorul său — Hetzel — şi-l trimite neîntîrziat la acesta.

Tînărul Verne credea că în fine acum îşi va putea publica volumul. La editură însă mai întîi i se spune să aştepte două săptămîni, dar după cîteva zile Hetzel îl cheamă şi încheie cu el un contract pe 20 ani, cu obligaţia ca Jules Verne să scrie în fiecare an cîte două romane. Romanele urmează să apară în foileton în revista „Magazin de educaţie şi recreaţie", aparţinînd tot lui Hetzel. Editorul îi dă acum un aconto de 10.000 franci, o sumă imensă pentru tînărul Verne, care avea pe atunci salariul lunar... de 100 franci! După aceea în anul 1863, romanul a apărut şi în volum.

Imaginaţia scriitorului, împletită cu dramatizarea subiectului, observaţiile morale, gustul şi judecata logică în găsirea personajelor adecvate acţiunii respective, un talent descriptiv remarcabil, cu serioase cunoştinţe ştiinţifice, aduc acestui prim roman un succes de public binemeritat.

Între timp Jules Verne s-a însurat cu o tînără văduvă, care avea din prima căsătorie două fetiţe. După apariţia primului roman, el se mută cu familia într-o casă mai spaţioasă.

La tot pasul, noi subiecte de roman

Preocupat de noua sa meserie, el îl vizitează pe bătrînul savant pe care-l cunoscuse la hanul de la bariera Parisului. Acesta i-a relevat multe din peripeţiile călătoriilor sale, punîndu-i la îndemînă chiar şi jurnalul său de însemnări. Iată deci un nou subiect de roman.

Într-o zi, pe cînd se ducea la revista unde-şi mai păstra slujba, află de un caz extrem de curios. Un englez foarte grăbit insista să i se primească cît mai repede un manuscris, căci voia să plece de urgenţă în ţară, unde era aşteptat a doua zi, adică la data de 25. Mirat de graba vizitatorului, oamenii i-au atras atenţia că în acea zi nu e 24, ci data de 23. Acesta nu voia însă să creadă acest lucru nici în ruptul capului. Ce se întîmplase? Englezul făcuse o călătorie în jurul lumii şi, mergînd de la răsărit spre apus calculase greşit zilele. Întîmplarea de mai sus l-a inspirat pe Jules Verne să scrie romanul *„Ocolul pămîntului în 80 de zile"*.

În 1871, Jules Verne se retrage la Amiens, în casa socrului său, însă îl roagă pe prietenul său fotograful, care acum era căpitan în armată, specialist în construirea baloanelor captive, să-i trimită veşti cu ajutorul porumbeilor dresaţi, lucru realizat de cîteva ori. De aici altă idee, alt subiect de roman... Jules Verne avea un frate mai mic, căpitan de vapor. Cu acesta el face o călătorie în America, prilej care-l inspiră să scrie romanul *„Un oraş plutitor"*.

Tînăra Luiza nu vrea să se mărite...

HOMOROD. 1859. În Ardeal, la Homorod, lîngă Rupea, familia învăţătorului din comună se pregătea pentru nuntă. Luiza, fiica învăţătorului, terminase tocmai şcoala şi întoarsă acasă, aflase de voinţa părinţilor ei de a o mărita cu un cizmar bogat...

Dar ei nici prin gînd nu-i trecea ca să se mărite. Şi cum o colegă de-a ei, Wilhelmina, care era orfană, plecase în Ţara Românească şi găsise la Bucureşti un serviciu bun ca brodeză, Luiza se gîndea cum să facă şi ea acelaşi lucru. Zis şi făcut. Tocmai cînd urma să se facă nunta, mireasa dispare de-acasă, ajunge la Braşov şi de aici ia diligenţa spre Predeal. După alte patru zile de drum cu poştalionul iat-o la Bucureşti. O caută pe prietena ei şi se angajează şi ea la acelaşi serviciu.

Luiza face aici cunoştinţă cu Oscar Favre, un negustor care aducea în Bucureşti catifele şi pînzeturi fine din ţările străine şi după puţin timp se căsătoreşte cu acesta. Cei doi tineri se mută în noua lor locuinţă de la Hala Traian, o căsuţă împrejmuită de grădină. Făcînd dese călătorii în străinătate, Favre răceşte grav şi aflînd că la Paris se află un bun specialist în boli de plămîni, cei doi soţi se pregătesc de călătorie. Drumul cu trenul şi cu diligenţa a durat... trei săptămîni. Avînd o rudă guvernantă la Amiens, soţii Favre se stabilesc în acea localitate, fiind găzduiţi de cele două fiice vitrege ale lui Jules Verne, care locuiau în casa bunicilor lor.

Aici Favre se întîlneşte cu Jules Verne şi în curînd între cei doi bărbaţi se leagă o puternică prietenie. Ei stau deseori de vorbă, Favre povestindu-i lui Jules Verne multe din întîmplările petrecute de el în decursul deselor călătorii făcute în diverse ţări străine.

Jules Verne în ţara noastră

Venind mereu la fiicele sale, mai ales după moartea soţiei, Jules Verne întîlneşte aici mai întîi o tînără nouă care-l atrage. Luiza îi serveşte cu cafea neagră şi dulceaţă, aşa cum erau trataţi musafirii după moda orientală. De asemenea mîncărurile gustoase româneşti pe care le făcea Luiza plac tuturor ai casei şi lui Jules Verne rămîne adesea aici la masă.

Cum după un timp banii familiei Favre s-au terminat, Luiza a început să brodeze spre a-şi putea întreţine soţul bolnav. Pe acele vremuri, fiind la modă jabourile şi manşetele, gulerele şi bluzele brodate, cele două fiice ale lui Jules Verne i-au procurat o numeroasă clientelă.

După vreo trei ani, Oscar Favre moare, însă Luiza nu este lăsată să se reîntoarcă în ţară. deoarece atît fiicele, cît şi Jules Verne, o consideau ca un membru al familiei lor. De altfel, ea le conducea de cîţiva ani gospodăria şi se împrietenise cu Jules Verne. Astfel se explică faptul că mai tîrziu, Luiza crebuind să aranjeze o problemă de moştenire de pe urma părinţilor ei din Ardeal, pleacă în Romînia însoţită de Jules Verne. Aici Jules Verne a stat o vreme şi după aceea a scris romanul *„Castelul din Carpaţi"* în care sînt descrise locuri şi oraşe din ţara noastră.

Zecile de romane scrise de Jules Verne, grupate sub titlul „Călătorii neobişnuite", au captivat milioane de cititori din toate ţările, multe din lucrările sale fiind premiate de Academia franceză. Dar odată cu gloria şi imensul prestigiu căpătat, el a fost urmărit de invidie, intrigi, calomnii, care au culminat în anul 1880 şi cu o încercare de atentat.

Venind într-o zi acasă şi descuind poarta, s-a auzit o detunătură. Jules Verne fusese împuşcat în picior. Atentatorul a încercat să fugă. Prins, el a declarat că l-a împuşcat pe scriitor deoarece nu-i plac cărţile sale. Din cauza rănii de la picior, Jules Verne a rămas şchiop tot restul vieţii sale.

Profeţii realizate

Într-o scrisoare adresată tatălui său, Jules Verne scria: *Îţi scriam deunăzi că-mi vin în minte lucruri neverosimile. De fapt, ele nu sînt neverosimile. Tot ce un om este în stare să imagineze, alţi oameni vor fi în stare să realizeze"*; iar într-o scrisoare către Carles Lemire: *„Tot ce inventez, tot ce născocesc, va rămîne în urma realităţii, fiindcă va veni un moment cînd creaţiile ştiinţei vor depăşi pe cele ale imaginaţiei"*.

Şi, într-adevăr, profeţiile sale s-au adeverit în majoritatea cazurilor. Submarinul, avionul, becul electric, folosirea gazelor lichefiate, cinematograful sonor şi televiziunea, sînt realizări ale ştiinţei moderne, folosite de mult de oameni. Chiar şi ultima sa mare viziune, zborul spre alte planete, se realizează astăzi sub privirile noastre admirative, datorită dezvoltării ştiinţei şi tehnicii sovietice.

Pline de viaţă, palpitante, stîrnind interesul maselor — copii, tineret şi chiar vîrstnici — volumele lui Jules Verne se citesc şi azi cu interes, dovadă fiind faptul că numai în ţara noastră în ultimii zece ani s-au publicat peste 700.000 exemplare din scrierile sale.

Simion SĂVEANU

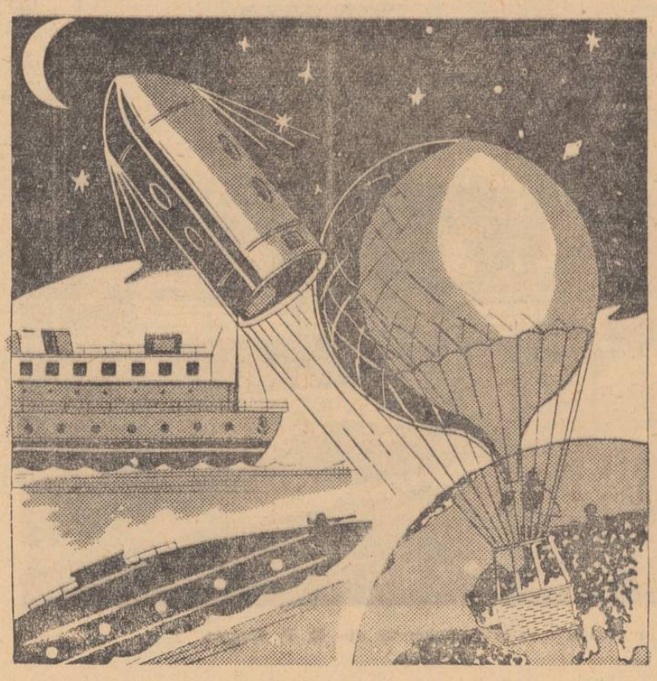

Ştiinţa şi viaţa

30 de minute cu campionul mondial de ciclism

BERNHARDT ECKSTEIN

Din clipa cînd avionul a aterizat pe pista aeroportului Băneasa și pînă cînd autobusul a plecat spre hotel am avut la îndemînă 30 de minute.

30 de minute în care timp am stat pe îndelete de vorbă cu tînărul rutier din R.D. Germană, campion al lumii în clasica probă ciclistă de fond pe circuit, Bernhardt Eckstein. *Împreună cu alți 9 alergători (printre care și fostul campion mondial de ciclism Gustav Schur) Eckstein a sosit acum cîteva zile în Capitală pentru a participa la cîteva concursuri de verificare în compania cicliștilor noștri. Toate aceste pregătiri au ca țintă o bună comportare în ediția pe acest an a „Cursei Păcii" (Varșovia—Berlin—Praga).*

Instalați comod în fotoliile din holul aerogării am discutat nenumărate lucruri, toate legate — firește — de ciclism. Ceea ce te uimește în primul rînd la Eckstein este statura sa... Căci, poate n-ați știut, campionul mondial de ciclism-fond pe anul 1960 nu are decît 1,64 m. înălțime și 48 kg — greutate! Este cel mai micuț și mai firav dintre alergătorii din lotul R. D. Germane și totuși este cel mai bun rutier amator din lume! De aici se poate desprinde faptul că nu numai forța determină calitatea performanțelor în ciclism...

Eckstein are 25 de ani. Împreună cu Schur și cu alți cicliști de frunte din R. D. Germană face parte din secția de ciclism a D.H.F.K. (Institutul de Cultură Fizică din R.D.G.). De altfel de aici au ieșit numeroși campioni ai lumii, cîștigători ai marilor întreceri internaționale. Este cum s-ar spune o tradiție a clubului să crească mari campioni... Bernhardt Eckstein este lăcătuș mecanic la uzina „Kirov" din Leipzig. S-a însurat acum un an și este puțin supărat: soția sau nu are o pasiune deosebită pentru... ciclism! De altfel acest „ghinion" îl urmărește de mult pe Eckstein: pe majoritatea membrilor familiei sale nu-i interesează sportul cu pedale. Doar unul din frații săi, Roland, încearcă să se dedice acum ciclismului.

Debutul lui Eckstein în ciclism s-a produs cu 7 ani în urmă pe meleagurile Saxoniei.

— Locuiam la Lichtenstein și prin 1954 am fost invitat la startul unui concurs popular. De atunci am început să iubesc ciclismul deși mulți mi-au spus că pentru a face performanță trebuie să ai o constituție fizică robustă. Eu le-am dovedit tuturor că o bună pregătire, o voință deosebită și multă perseverență pot înlocui cu succes carențele de ordin fizic.

— De altfel nici părinții nu v-au încurajat...

— Este adevărat. Tatăl meu — în vîrstă de 51 de ani — vine rareori la ciclism, numai atunci cînd concurez eu la Leipzig. Mama mea știe unde concurez doar prin intermediul vederilor pe care i le trimit cu regularitate. Surorile mele Luisa (22 ani), Gerdraute (20 ani) și Martina (7 ani) nu știu despre ciclism decît că Bernhardt — adică eu — lipsește uneori de acasă pentru ca să facă... nu știu ce cu bicicleta... Dietmar (12 ani) și Achim (2 ani) deși băieți, nu se interesează de ciclism. Poate cel mic să dorească o... tricicletă. Doar Roland (17 ani) vine din cînd în cînd să-mi vorbească despre primele sale succese în întrecerile cicliste...

— Fiecare cu pasiunea sa. Probabil însă că ciclismul nu este singurul lucru care vă pasionează.

— Firește. În afară de meseria de lăcătuș în care vreau să devin un performer tot atît de apreciat ca și în ciclism, mă mai pasionează muzica ușoară și arta fotografică. Din fiecare țară pe care am vizitat-o am numeroase fotografii reprezentînd fie edificii, fie peisagii sau chipul numeroșilor prieteni pe care mi i-am făcut. Din R. P. Romînă, Italia, Franța, Belgia, R. S. Cehoslovacă, Olanda, Anglia, R. P. Polonă, Suedia și din alte țări în care am concurat, am amintiri pe care le păstrez cu multă plăcere: fotografii făcute de mine.

— Cînd ați fost ultima dată în țara noastră?

— În toamna trecută.

— ?!?

— Nu, n-am participat la nici o competiție sportivă. Eram doar în trecere. Federația de ciclism din R. D. Germană a premiat anul trecut pe toți componenții echipei care a concurat la „Cursa Păcii" și împreună cu soțiile și antrenorii, am făcut o călătorie cu vasul Volkerfreundschaft, pe ruta Rostock — Tunis — Alexandria — Cairo — Pireu — Constanța, care a durat 8 săptămîni. Am revenit în țară cu trenul și am zăbovit cîteva ore în București. Sper că la toamnă să vin din nou în București.

— Cu ocazia unei noi croaziere?

— Nu. De această dată aș dori să particip la „Turul ciclist al R. P. Romîne" despre care mi-au vorbit atît de frumos Höhne, Grunzig și alții.

— Ce alte proiecte aveți?

— În primul rînd „Cursa Păcii". O performanță bună trebuie confirmată. Eu am cucerit anul trecut titlul de campion mondial, dar acest lucru nu este suficient. Pentru a fi considerat un ciclist cu o bună pregătire, pentru a-mi consolida prestigiul internațional este nevoie să confirm această performanță printr-un rezultat valoros în marea confruntare internațională de lung kilometraj „Cursa Păcii".

— Cine credeți că va învinge?

— Fără îndoială, cei mai buni. Noi ne pregătim intens, dar același lucru îl fac și rutierii sovietici, ca și cei belgieni, olandezi, romîni etc. Doar întrecerea va putea spune cine s-a pregătit mai bine. Vorbind în continuare despre proiectele mele trebuie să amintesc și de campionatele mondiale din Elveția. Voi căuta să fiu în cea mai bună formă pentru a realiza o performanță valoroasă. La federație au sosit numeroase invitații din diferite țări. Antrenorii le discută cu grijă și apoi ne vor comunica hotărîrile lor. La ora actuală nu cunosc asupra cărora dintre ele s-au oprit, dar sînt convins că voi evolua în numeroase întreceri de o zi sau două.

— De cîte ori ați îmbrăcat tricoul echipei naționale?

— De 20 de ori.

— Care este cel mai bun prieten pe care îl aveți?

— Mi s-a pus de multe ori această întrebare și răspunsul a surprins. Eu sînt prieten cu toți alergătorii din echipă. Cel mai bun dintre ei este Schur. Faptul că anul trecut eu l-am învins la campionatele mondiale a făcut pe mulți să creadă că între noi s-a produs o ruptură. Nu este adevărat. Schur m-a ajutat să cîștig titlul, pentru că noi am pus mai presus de orice interesele patriei. De la el am învățat numeroase lucruri și el a fost primul care m-a felicitat cu căldură pentru victorie. De aceea sîntem cei mai buni prieteni.

— În încheiere...

— ...dați-mi mie voie să doresc cicliștilor romîni, care se află în plină ascensiune noi succese și mai valoroase decît cele obținute în anul 1960.

Hristache NAUM

Cine să mă învețe tehnica?

Unul din fenomenele cele mai îmbucurătoare înregistrate în ultima vreme în fotbalul nostru este preocuparea și larga discuție ce se face pentru îmbunătățirea tehnicii individuale a jucătorilor noștri.

Punctul de vedere pe care s-a situat federația de fotbal a reușit să polarizeze atenția tuturor factorilor interesați, care au aderat cu convingere, chiar dacă aceasta s-a făcut în etape succesive.

Pe parcursul desfășurării acțiunii întreprinse s-au înregistrat și primele rezultate. La o serie dintre echipele noastre (și nu numai ale categoriei A), ca și la un număr de jucători, munca depusă a dus la îmbunătățiri calitative. Mă refer, de pildă, la echipe din categoria A cum sînt Dinamo București, Știința Cluj, U.T.A., Steagul Roșu (pe lîngă C.C.A., la care a existat aproape permanent această preocupare), din categoria B, la Știința Craiova, Metalul Tîrgoviște, Academia Militară București, Jiul Petroșani, Știința București etc., după cum mă gîndesc și la o serie de jucători în plină transformare, pentru că i-a cîștigat și i-a convins aceeași preocupare: Dridea (Petrolul), Czako (U.T.A.), Ungurolu (C.S.M.S. Iași), Mureșan (Știința Cluj). Greavu (Rapid), O. Popescu (Știința Cluj), Datcu și Ștefan (Dinamo Obor), Szigeti și Năftănăilă (Steagul Roșu Brașov), Gane și Petru Emil (Știința Cluj), Dragomirescu (C.S.M.S. Iași), Crișan și Eremia (C.C.A), Bărbulescu (Știința Craiova), Florescu (Dinamo București), Popescu (Știința București), I. Ionescu (Rapid), Sorin Avram (Steagul Roșu Bacău), Crăciun (Jiul Petroșani) etc.

N-am cuprins în această categorie jucători cu preocupări mai vechi în această direcție, cum ar fi, de pildă, Apolzan, Alexandrescu, Bone, Constantin, Tătaru, Jenei (C.C.A), Petschovsky — pe prim plan — și Pîrcălab (U.T.A.), Matelanu (Știința Cluj), Ene II și Tîrcovnicu (Dinamo București), Meszaros și Fusulan (Steagul Roșu Brașov).

Treptat amploarea interesului suscitat pentru apropierea și dobîndirea unei tehnici cît mai ridicate la proporții de masă, ceea ce poate constitui cea mai sigură și solidă platformă de plecare.

O întrebare ce mi-a adresat-o un jucător mi-a atras atenția asupra unei nelămuriri încă existente, care trebuie spulberată, pentru că ea poate deveni dăunătoare. Într-o discuție în care jucătorul în cauză se dovedea atent și dornic să afle unele rezolvări pentru mici probleme, de asediu tactic fotbalistic, ce-i preocupau, mai mult într-o doară și oarecum rușinat de impasul în care se afla, a întrebat: „Cine să mă învețe pe mine tehnica? Mai mă uit eu la ceea ce fac jucătorii noștri de vîrf (mai bine cotați tehnicește), urmăresc și evoluția marilor jucători din străinătate ca ne vizitează, citesc și materiale de specialitate, dar... am încă stîngăcii în execuția unora dintre procedeele tehnice. Mai ales că antrenorul meu nu-mi urmărește amănunțit pregătirea, pentru că trebuie să se preocupe și de ceilalți jucători, nu numai de mine".

În ceea ce acest interlocutor ocazional îmi spunea se află, de fapt, una din cauzele principale ale rămînerii în urmă, pe plan tehnic, a jucătorilor noștri. „Cine să mă învețe pe mine tehnica?" — e de fapt exprimarea concretă a ceea ce gîndesc mulți dintre jucătorii noștri și anume că, cumva, tehnica pe care ei trebuie s-o stăpînească trebuie să le vină de la factori din afară, ei urmînd să fie numai niște audienți (atenți și binevoitori) ai unor cursuri teoretice și practice. Nu vreau să spun că din aceasta ei și-au făcut o poziție, ci numai că s-au complăcut să creacă în această mentalitate, care ține de conduita lor generală.

Tot ceea ce interlocutorul meu a făcut pentru îmbunătățirea pregătirii lui tehnice a fost util: și faptul că a urmărit evoluția buniilor noștri tehnicieni, ca și a celor din echipele de peste hotare ce au jucat la noi, și faptul că a studiat materialele diferiților specialiști. A fost util, dar nu suficient pentru că i-a lipsit esențialul. Tehnica trebuie s-o învețe singur fiecare jucător, printr-o muncă fără preget, făcută cu entuziasm, sîrguință, răbdare și risipă generoasă de energie. Un procedeu tehnic, oricare ar fi el (stopul, pasa, șutul etc.) se cere exersat mereu, nu numai pînă la însușirea lui ireproșabilă și aplicarea lui fără nici un fel de efort, ci tot timpul cît ești un „practician activ al fotbalului. Cu alte cuvinte, tot timpul cît durează cariera fotbalistică a unui jucător, el trebuie să-și desăvîrșească măestria printr-o pregătire continuă, tenace, atentă, care să mențină cît mai sus nivelul tehnic atins. Nici unul dintre marii jucători ai lumii n-a procedat și nu poate proceda altfel, pentru că fără o asemenea pregătire, el ar înceta destul de repede să mai fie un virtuos, pentru care conducerea balonului nu mai are secrete.

Și atunci, care e rolul antrenorului în pregătirea tehnică a jucătorilor? Unul deosebit de important: să afle care sînt defectele din tehnica fiecăruia dintre jucătorii de care se ocupă și să arate ce și cum trebuie făcut pentru corectarea lor. De aici încolo, fiecare jucător trebuie să devină propriul lui profesor, propriul lui supraveghetor, intransigent cu cea mai neînsemnată îngăduință ce ar fi tentat să și-o acorde — antrenorul lui păstrînd însă mereu vie atenția asupra evoluției acestui proces de pregătire.

La acest stadiu al discuției cu interlocutorul meu am avut impresia că el s-a dovedit sincer convins și hotărît asupra ceea ce are de făcut de aici încolo și pentru că acesta este pasul următor ce se cere făcut și de către alții dintre jucătorii noștri, porniți să cucerească cetatea tehnicii, am socotit util să le împărtășesc și lor ceea ce a preocupat și preocupă acum pe unul dintre colegii lor...

C. TEAȘCA
antrenor de fotbal

Varietăți • Varietăți • Varietăți

Fructe putrede

În boxul din Occident s-a împămîntenit un termen nou care, trebuie recunoscut, deși nu are nimic de-a face cu sportul reflectă pe de-a-ntregul decăderea pugiliștilor profesioniști. Este vorba de „fructele putrede", acei boxeri care ajunși la capătul carierei lor, dezechilibrați și lipsiți de mijloace își oferă serviciile peste tot pentru a fi... bătuți.

Despre această categorie de boxeri s-a ocupat recent ziarul vest-german „Die Welt". „Ei — scrie ziarul — fac parte din programul oricărei reuniuni profesioniste de box. Onorariul lor este la fel de neînsemnat ca și arta lor de a se apăra. Își țin numai capul plecat și încasează conștiincios bătăi. Reacția publicului alternează între contrariere și amuzament, fiecare după temperament".

Ziarul relatează cazul boxerului vest-german Bobby Warmbrunn care, după cum scrie la vîrsta de 36 de ani și „fruct putred" de maserie a doborît „recordul celor lipsiți de speranță. Din anul 1956 nu a putut să cîștige măcar o singură dată. Din 1956 — adaugă ziarul — el se agață de ring pentru a se lăsa bătut pentru o bucată de pîine. Organizatorii îl cunosc și știu dinainte bătaia pe care o va primi".

Acum — subliniază ziarul — Warmbrunn boexază numai în străinătate. El este căutat ca „fruct putred". Reprezentarea boxului vest-german zace la pămînt. Ar trebui ca exportul mărfurilor proaste să fie interzis și în sport".

Cererea ziarului „Die Welt" pare îndreptățită. Dar pentru cine cunoaște jungla boxului profesionist, existența acestor „fructe putrede" este de deplin întemeiată. Ei sînt doar cei care aduc profituri organizatorilor și managerilor. Chiar dacă pentru aceasta ajung să se înfoiască și să accepte să fie bătuți cu regularitate.

Sărituri peste butoale

Cîteva sute de bancheri și industriași americani au asistat luna trecută, în lipsă de alte distracții, la ultima ediție a „campionatelor mondiale" de... sărituri peste butoale. Iată cum a descris desfășurarea acestui „campionat" corespondentul din New York al ziarului elvețian „Neue Züricher Zeitung":

„La Grossingers, un hotel cu prețuri scumpe aflat în munți la numai trei ore distanță de New York s-au desfășurat „campionatele mondiale" de sărituri peste butoaie. Bine-înțeles pe gheață și cu patine. Jim Waldo, un patinator din Portland (Oregon), a sărit peste 16 butoaie și a fost declarat campion mondial. Dar încă în timpul festivității de premiere a învingătorului oaspeții blazați ai hotelului s-au dus în sala de bal bine încălzită unde atenția lor a fost concentrată asupra unui campionat mondial de... Cha Cha Cha.

Săriturile peste butoaie — scrie ziarul în continuare — nu par să fie cel mai popular sport în S.U.A. dar patronii hotelului invită în fiecare an pentru o săptămînă pe cei mai buni patinatori cărora le asigură transportul și cheltuielile de cazare astfel încît acolo sînt adunați 15 concurenți.

Pentru ce sare un om cu patine peste butoaie? — întreabă ziarul. Pentru că mă distrează — a spus Jim Waldo. Leo Lebel din New York, clasat pe locul doi, sare peste butoaie pentru că și tatăl lui a făcut la fel. Dar cea mai deosebită explicație a fost dată de Robert Ronald Herrera, un frizer din New York: „Pentru că o dată pe an pot petrece o săptămînă gratuit la Grossingers și pot să-mi iau chiar și soția cu mine...".

Acum un sfert de veac

1 APRILIE 1936. Planicka, portarul echipei de fotbal Slavia Praga și al reprezentativei Cehoslovaciei, a fost desemnat cel mai popular fotbalist din Europa.

1 APRILIE 1936. Se apropie sezonul de vară și în toată Capitala, la cei aproximativ 800.000 locuitori, nu există decît două șranduri: Kiseleff și Lido. Cel de-al treilea a fost transformat în piață de zarzavaturi...

2 APRILIE 1936. O nouă victimă a boxului profesionist: după disputarea unui meci la Paris, boxerului marocan Moustapha Ben Amar i s-a făcut rău. Transportat la spital, el a murit înainte de a i se mai putea da vreun ajutor.

3 APRILIE 1936. La un meci de fotbal din divizia B, disputat la Iași, arbitrii de tușe s-au prezentat pe teren în... costum de stradă. Un comunicat federal atrage atenția „tușierilor", că au obligația să intre pe teren echipați la fel ca și arbitrii de centru.

3 APRILIE 1936. Lucrările pentru renovarea stadionului O.N.E.F. periclitează activitatea atletică bucureșteană. Cum aceste lucrări vor continua pînă la mijlocul verii, iar altă pistă de atletism nu mai există la București, grupările interesate s-au decis să solicite primăriei Sectorului I Galben drept de folosire a... velodromului din șoseaua Ștefan cel Mare. Nu este desigur o pistă reglementară, dar cînd nu există altceva, nu ai ce face...

6 APRILIE 1936. În divizia B la fotbal, Sportul Studențesc învinge Elpis Constanța cu 2—1. Golul victoriei este marcat de un tînăr și talentat jucător, încă elev de liceu: aripa stîngă Gică Popescu.

7 APRILIE 1936. În Franța se fac tot mai auzite glasurile care cer boicotarea Jocurilor Olimpice de la Berlin din cauza caracterului rasist pe care hitleriștii vor să-l imprime acestei competiții.

8 APRILIE 1936. Hugo Meisl, una dintre cele mai reprezentative figuri ale fotbalului european, demisionează din postul de secretar general al federației austriace și din cel de selecționer unic. Criticile care au fost aduse cu prilejul recentului meci Austria—Cehoslovacia (1—1) stau, pare-se, la baza acestei demisii. Meisl nu poate suporta să i se spună că faimosul „Wunderteam" a îmbătrînit...

9 APRILIE 1936. Campionatele de tenis ale Uniunii Sovietice sînt cîștigate de două nume noi: la simplu bărbați Kudriavțev îl învinge în patru seturi pe fostul campion Novikov, iar la simplu femei fosta campioană Belonenko pierde, în două seturi, în fața tinerei Tepliakova.

O familie profesionistă de tenismeni

O căsătorie celebrată în urmă cu cîțiva ani în lumea tenisului amator prilejuiește acum multe bătăi de cap organizatorilor tradiționalului turneu internațional de la Wimbledon. Într-adevăr, în împrejurări diferite, jucătorii respectivi și anume Ilse Davies-Buding, soțul ei Mike Davies și copilul lor Michael Davies au ajuns... profesioniști.

D-na Ilse Davies a absolvit un curs de manechine a unei case celebre de mode și se îndeletnicește în prezent cu prezentarea diferitelor modele de costume pentru tenis. Mike Davies a anunțat că intenționează să semneze un contract cu celebrul patron al circului profesionist Jack Kramer iar fiul lor a și început să pozeze ca model pentru reclamă la diferite fabrici producătoare de materiale destinate tenisului.

În aceste condiții organizatorii turneului de la Wimbledon își pun întrebarea dacă familia Davies se mai poate bucura de statutul acordat... amatorilor. Lucrul cel mai curios este că pînă acum nu s-a putut ajunge la nici o concluzie. Aceasta, deoarece tînăra d-nă Davies este o femeie frumoasă și organizatorii se gîndesc și la... încasări!

Romanul nostru ilustrat

Bravul soldat Svejk

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

— Sînt singur pe lume! Fie-că mîlă de mine!...

Deodată redevenit grav și solemn, se ridică în picioare în trăsură și salută o ființă imaginară:

— Cu respect raportez, domnule colonel, că sînt beat turtă! Se apleacă după aceea spre Svejk și-i spuse: — Nu vă supărați, domnule, parcă v-am mai văzut undeva. N-ați fost niciodată la Viena? Cred că v-am cunoscut la seminar...

Deveni tot mai volubil. Declamă versuri latinești, îl rugă pe Svejk să-i tragă cîteva palme... — „Asta face bine la stomac... Ajută digestia", apoi îl rugă să-i răsucească un picior, să-i taie unghiile, să-i scoată dinții din față, să-i taie capul și să-l arunce în Vltava...

Ajunseră în sfîrșit în fața locuinței și popa fu zmuls din trăsură, tîrît pe scară ca un balot și azvîrlit pe o canapea. Refuză să plătească birjarul, susținînd că a venit pe jos, apoi, într-un acces de mărinimie, aruncă pungа întreagă — „Nu contează banii la mine". În pungă nu se aflau însă decît 36 de creițari, care nici pe departe nu acopereau tariful cursei. Noroc că birjarul, scotocind prin buzunarele preotului, descoperi o piesă de cinci coroane și se declară mulțumit.

Otto Katz adormi buștean, iar a doua zi de dimineață, Svejk îl găsi lungit pe divan, într-o dilemă pe care nu o putea dezlega.

— Cum dracu am ajuns din pat pe canapea?

Svejk îl lămuri. Mahmur și trist, preotul își scotoci buzunarele și descoperi că cei 36 de creițari nu-i ajung pentru a-și putea cumpăra un rachiu zdravăn de nuci, care i-ar putea drege stomacul.

— Ce-ar fi să vînd canapeaua? se adresă el ordonanței. Nu, mai bine du-te la căpitanul Snabl și cere-i să-mi împrumute 100 de coroane. Dacă nu reușești la Snabl, te duci la căpitanul Fișer. Și dacă nici la ăsta nu-ți merge, amenetăm pianul...

Svejk, cu vorba lui mieroasă, cu înfățișarea lui blîndă, izbuti peste tot. Se

întoarse acasă fluturînd trei hîrtii de cîte o sută de coroane și-i povesti preotului cum a procedat:

— Mi-ați spus să scornesc ce mi-o trece prin cap, numai să nu mă întorc fără bani. Le-am spus că aveți de plătit pensie alimentară fetei, ca despăgubire. M-au întrebat despre ce fată e vorba, dacă e frumoasă și le-am răspuns că e frumoasă foc și că n-are decît 15 ani. Mi-au cerut adresa ei și le-am dat adresa unei babe surde de pe strada noastră, iți sfîrșit Svejk expunerea victorioasei lui expediții.

— A, dar era să uit. Afară pe coridor așteaptă oameni pentru pian. I-am chemat ca să-l ducă la casa de amanet... Am găsit și un cumpărător pentru canapea. Vine după prînz.

— Oi, numai boroboațe mi-ai făcut! exclamă furios preotul, lovindu-se cu mîinile de cap.

— Vă mai raportez cu respect că am adus cinci în loc de două sticle cu rachiu de nuci. Să fie. Să avem ce bea... Și acum, vă întreb: pot să duc pianul la casa de amanet?...

Cînd se întoarse de la casa de amanet, Svejk îl găsi pe preot în fața unei sticle golite de rachiu de nuci. Se îmbătase din nou sfinția sa și filozofa. Svejk își scoase cizmele, îl dezbrăcă și-l așeză în pat, unde popa începu curînd să sforăie de răsuna toată odaia.

Din toate timpurile, pregătirile pentru masacrarea oamenilor s-au făcut în numele lui dumnezeu sau a vreunei alte ființe socotită superioară. Înainte de a-și decapita prizonierii, fenticenții oficiau un serviciu divin. Înainte de a-și mînca învinșii, canibalii din Polinezia făceau slujbe religioase. Sfînta închiziție proceda la fel înainte de a-și arde pe rug victimele.

Nici marele măcel care a fost războiul mondial nu putea, firește, să înceapă fără binecuvîntarea bisericească. Preoții militari se rugau și oficiau slujbe pentru victoria părții a cărei pîine o mîncau, iar execuțiile soldaților răzvrătiți nu se puteau face — doamne ferește! — fără prezența preotului.

Cînd se trezi din ultima lui beție, preotul militar Otto Katz îl chemă pe Svejk și-i spuse:

— Mîine mergem să ținem sfîntă slujbă la garnizoană. Pînă una-alta, fierbe-mi un grog.

Svejk îi prepară un grog strașnic, care-l entuziasmă pe popă. După ce băură cîteva stacane, porniră să caute altarul de campanie, treabă care le ceru cam multișor, spre nerăbdarea crescîndă a trupelor, adunate pe cîmpul de exercițiu. Acolo preotul avu neplăcuta surpriză să constate că soldatul care făcea întotdeauna oficiul de dascăl era plecat pe front. Dar cum Svejk se oferi să-i țină locul, lucrurile se aranjară.

Popa mai ținu doar să se încredințeze că Svejk se pricepe la treburile astea și brava ordonanță îi dădu depline asigurări:

— N-am făcut-o niciodată pe dascălul, dar cine știe ce ispravă n-o fi. Mare scofală să mă învîrtesc în jurul dvs. cum se învîrte pisica în jurul păsatului fierbinte, să vă spăl mîinile și să vă torn vinișor...

Într-adevăr, la slujbă lucrurile au mers ca pe roate. Popa a ținut o scurtă cuvîntare, apoi a făcut slujba, în timp ce Svejk se așeza cînd în dreapta, cînd în stînga altarului. Ofițerii și soldații se distrau și ei de minune. În timp ce

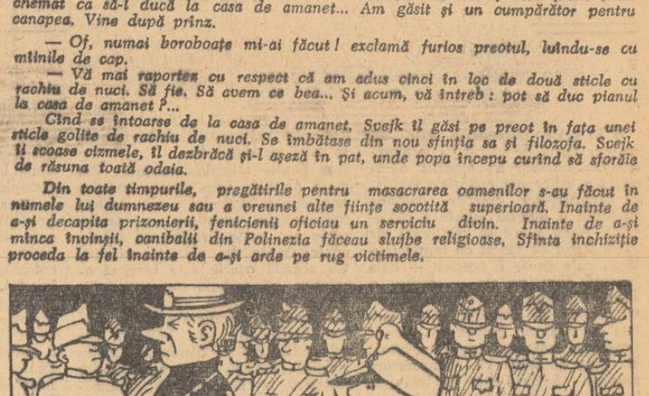

primii, roată în jurul colonelului, își povesteau anecdote și rideau pe înfundate; soldații își treceau de la unul la celălalt țigările, încît un norișor albastru se ridica deasupra trupei.

Slujba se termină, iar preotul și Svejk plecară acasă, unde ordonanța își aduse aminte că nu este de aceeași religie cu cel care a oficiat și, ca atare, slujba nu poate fi valabilă.

Preotul căzu o clipă pe gînduri, apoi îl bătu prietenește pe umăr pe Svejk și-i spuse:

— Nu-i nimic. Bea matale din vinul ăsta sfințit care a mai rămas în sticlă și se cheamă că te-ai întors în sînul bisericii!

(Va urma)

Vă prezentăm azi

Clubul sportiv „Victoria"

Cluburile sportive create în anii regimului nostru sînt, ca să folosim o expresie figurativă, niște „uzine de sănătate" unde alături de performerii deja cunoscuți, se formează printr-o muncă plină de migală, implicînd pasiunea, viitorii campioni și recordmeni, schimbul de mîine al mișcării noastre sportive. Această impresie de rivnă stăruitoare, urmărind țeluri precise, cu sentimentul siguranței împlinirilor, ne-a însoțit tot timpul vizitei ce am făcut-o la cîteva secții ale organizației sportive care cuprinde pe salariații din întreprinderile producătoare de bunuri de larg consum și pe cei din comerțul de stat.

O croitoreasă în piele pe urmele Elenei Leuștean

In sala de sport a Școlii medii de comerț „N. Crețulescu" am urmărit timp de două ore activitatea secției de gimnastică, tumultoasă și exuberantă ca și primăvara care izbucnea afară în mugurii zarzărilor și caișilor. Veniseră la antrenamentul săptămînal o mulțime de fete tinere, majoritatea lor eleve la diverse școli profesionale din Capitală. Erau printre ele țesătoare, croitorese, filatoare, vînzătoare și chiar viitoare maestre în arta culinară. Din toate profesiile, tinere îndrăgostite de sportul gimnasticii. Dima Margareta, tînără bucătăreasă la restaurantul „Dunărea", ne-a dovedit că priceperea de a prepara o musaca gustoasă nu exclude grația spagatului și nici iscusința pasului elastic pe bîrnă. Ca să nu mai vorbim de siguranța tehnică și plastica perfectă a tinerei Viorica Pleavă, elevă la școala profesională de pielărie „Kirov". Campioană de junioare, membră a lotului republican de perspectivă, Viorica Pleavă nutrește ambiții mari și antrenorii săi întrezăresc în ea o a doua „rîndunică a Mării Negre" (Elena Leuștean).

Mielu Doculescu pregătește surprize

Vreo 12 băiețandri loveau de zor sacii grei de piele, în puching-baluri, săreau coarda, se cățărau pe spaliere cînd am ajuns în sala de box de la fabrica Bere-Grivița. Dintr-un colț, meșterul Doculescu, cu ochi de cunoscător, privea atent lucrul febril al noilor săi elevi. Și fiindcă tot l-am deranjat, fostul campion la semigrea, astăzi un priceput și apreciat antrenor, ne pune în problemă. „Secția de box a clubului Victoria a fost reorganizată doar de cîteva luni și are un efectiv de 30 tineri care vin regulat la antrenamente. Așteptăm și alții. Sala este deschisă tuturor celor ce doresc să învețe boxul. În afară de Istrate, Ailenii, Pavel și Dumitrache ceilalți sînt tineri, foarte tineri, dar pe ei mă bizui mult. Am nădejdea că voi scoate cîțiva boxeri buni. Mă gîndesc la Vladimir Cornea un „greu" de 21 ani, la Vasile Cuciureanu, Petre Aurel, Vasile Dobre. În curînd îi veți vedea în ring". Așteptînd roadele, nu putem decît să dorim muncă spornică secției de box.

Pepinieră de cicliști

Cine a urmărit cursele cicliste de șosea în ultimii ani nu se poate să nu fi zărit în primul pluton măcar cîteva tricouri bleu-albastre. Continuînd tradiția Flamurei Roșii, clubul Victoria manifestă o grijă de „îndrăgostit" pentru secția de ciclism, „copilul preferat" al grupării. Tovarășul Ion Mardare (responsabilul secției organizatorice) cu care am făcut cîteva Tururi ale R.P.R. este dispus oricînd să te întrețină cîteva ore despre activitatea cicliștilor. Mîndria secției este centrul de tineret, o veritabilă pepinieră de rutieri și pistarzi pentru sportul nostru cu pedale. Primele promoții au și dat cîțiva cicliști cu solide posibilități: Gheorghe Vasilescu, Simion Mihălțeanu, Cornel Niculescu, Constantin Tudose (acum în prima echipă a lui Dinamo), Harilaus Chelaidite, campion de ciclocros la juniori, Gheorghe Bălănică, Radu Gheorghe. Dacă mai adăugăm că anul trecut Ștefan Porceanu a cîștigat campionatul republican de semifond la velodrom, Constantin Baciu pe cel de ciclocros și că Moiceanu Constantin a purtat 4 etape tricoul galben în Turul R.P.R. este evident că secția de ciclism, antrenată de Marin Niculescu, s-a străduit să dea o „producție" de calitate bună.

Impuls sportului de performanță

Prea multe trofee nu vom găsi în vitrinele clubului Victoria care a fost înființat doar cu 3 ani în urmă și are un efectiv de aproximativ 400 de sportivi, repartizați în 12 ramuri. Tînărul club Victoria își crește și își selectează cu răbdare astăzi — campionii de mîine, depistînd elemente apte pentru sportul de performanță în centrele de copii și tineret, la campionatele de masă ale școlilor profesionale, ne spune tovarășul I. Avramescu, tehnicianul clubului. La Victoria, ce-i drept, nu lipsesc nici sportivii de clasă: campioni ai țării, membri ai loturilor reprezentative. Constantin Antonescu, campion mondial de tir, canotoarele Florica Ghiuzelea, Elena Lipalit și Cornelia Bardaș, voleibalistul Marcel Rusescu, tintașa Anca Goreti, mărșăluitorul Ion Barbu, gimnastul Ștefan Hărgălaș, atleta Viorica Belmega, au făcut prin comportarea lor, ca prezența clubului Victoria să fie remarcată la cele mai importante competiții republicane. Trebuie totuși să recunoaștem că este încă puțin. Și apoi dacă secțiile de canotaj, ciclism, tir, gimnastică

Tînăra gimnastă Viorica Pleavă

au corespuns în parte exigențelor sportului de performanță, nu același lucru se poate spune despre volei, atletism (cu excepția marșului), baschet, fotbal, al căror progres este aproape neînsemnat. Promovarea elementelor tinere și desăvîrșirea pregătirii lor tehnice trebuie făcute într-un ritm ceva mai viu.

Epilog cu un veteran

Întîmplarea a făcut ca finalul reportajului de față să-l scriem la posea, într-o după amiază cu mult soare și vînt șui de primăvară, unde l-am întîlnit, grăbind „pe călcîie", sub copaci, pe mărșăluitorul Dumitru Paraschivescu. Vă mai amintiți? Dumitru Paraschivescu este în afara Iolandei Balaș, singurul atlet romîn care și-a înscris numele pe lista recordmanilor mondiali: 1h08'28" la 15 km. marș în primăvara anului 1949. Au trecut 12 ani de atunci. Dumitru Paraschivescu, comunist și strungar fruntaș, unul din cei mai iubiți sportivi ai clubului Victoria, deși a împlinit 38 ani, nu se lasă. Cîte perechi de pantofi o fi rupt și cîți kilometri o fi „bătut" Paraschivescu în 25 ani de activitate în sportul atletic? Nu știe poate nici el. Știe numai că la început, cînd lucra la patron la „Leonida" mergea deseuș la concursuri și cînd pleca în alt oraș la vreun campionat i se oprea salariul. („Astăzi — ne spunea Paraschivescu — e o fericire să faci sport; ce n-aș da să fiu iarăși tînăr, să pot răspunde grijii partidului stabilind recorduri de care să se ducă vestea").

I. GOGA

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10 interior 1400.

SFATURI MODA COSMETICA GOSPODĂRIE

PĂRINȚI ȘI COPII

Dezordonata

Cîntecul înșirat cu glas subțirel de copil se întrerupse brusc. Mioara privi cu ochii mari și speriați catastrofa produsă. Păpușa zăcea la pămînt, cu unul din brațe rupt și strivit. Era tocmai păpușa preferată, Lilica, cu rochița roz și bucle blonde. Desigur că Lilica suferea îngrozitor. La gîndul ăsta ochii Mioarei se umplură de lacrimi și un hohot de plîns abia înăbușit o cutremură toată.

Bunicul, autorul involuntar al catastrofei, o mîngîie ușor pe păr.

— Nu plînge Mioară. Lasă! Îți cumpără bunicul altă păpușă.

— Ba n-ai să cumperi nimic, se auzi deodată, în spate, vocea supărată a mamei. Așa-i trebuie dacă nu-și pune bine lucrurile. E o dezordonată!

Durerea pentru suferința păpușii era atît de mare încît Mioara nici n-o văzuse pe mama intrînd în cameră.

Fetița nu spuse nimic și înghițindu-și anevoie lacrimile se aplecă, ridică păpușa de jos, o strînse în brațe și o întrebă în șoaptă:

— Te doare?

Lilica, văzînd cît este de necăjită, îi răspunse plină de curaj.

— Un pic.

— Mai rabdă puțin. Diseară vine tătucu. O să-l rugăm să-ți pună mîna la loc. Tătucu le știe pe toate. Nu ne-a reparat tot el tractorul?

Și Mioara așeză ușor păpușa pe pătucul ei din dormitorul improvizat sub masă. Lilica închise ochii și adînci imediat.

Mioara o privi gînditoare. Apoi oftă uitîndu-se împrejur. Nici sub masă nu-i bine. Unde să-și mai așeze jucăriile? Mămica o ceartă mereu că este dezordonată și că nu le pune la un loc, dar unde să găsească un loc? Un timp le-a ținut sub pat, dar mămica a spus că nu-i bine pentru că sub pat este praf și întuneric. Atunci a scos pantofii lui tătucu din noptieră și le-a așezat acolo, dar mămica s-a supărat iar, i-a dat jucăriile afară și a pus pantofii lui tătucu la loc. Sub masă n-ar fi rău dar se pot întîmpla multe. Ca astăzi. Bunicul s-a așezat să scrie o scrisoare și cînd s-a sculat a călcat chiar pe mîna păpușii. Dacă bunicul îi va cumpăra alta, așa cum i-a promis, unde s-o pună bine? În dulap nu se poate pentru că mămica îl ține încuiat și ea nu știe cum să-l descuie. În cutia de scrisori n-ar fi rău dar este așezată tocmai în vestiar. Acolo nu-i lumină decît dacă aprinzi lampa și ea nu ajunge la comutator decît dacă se suie pe un scaun.

Atunci unde? Și Mioara a adormit în seara aceea fără să fi putut rezolva problema care o frămîntă.

Bunicul s-a ținut de cuvînt și a doua zi o păpușă la fel de frumoasă ca Lilica își luă locul printre jucării.

Mioara începuse s-o iubească aproape tot atît de mult ca pe Lilica și amîndouă îi erau tovarășe de joc nedespărțite. Păpușa cea nouă dispărea uneori fără urmă, pentru ca să apară iar nu după mult timp. Întrebată unde o punea Mioara răspundea cu gravitate: „Am pus-o bine". „Mă mir că ți-ai pus și tu ceva bine după cît ești de dezordonată", spuse mama, cînd auzi prima dată răspunsul fetei.

Într-o seară mama căutînd ceva în bufet descoperi locul în care păpușa era pusă bine. Castronul de supă de la serviciul de masă pentru musafiri devenise un pătuc improvizat pentru păpușa cea nouă.

— Ce copil dezordonat! Ia uite ce i-a dat prin minte, exclamă ea consternată, unde s-a găsit să facă pat pentru păpușă.

Tatăl ridică ochii de pe ziar și privi gînditor spre corpul delict: pe fundul castronului de supă așternut cu îngrijire dormea păpușa cea nouă.

— Dimpotrivă, spuse el. Cred că fetița noastră e foarte ordonată. Eu mai cred că ar fi bine să ne străduim să-i găsim un coltișor care să fie numai al ei.

Olga LĂZĂRESCU

FUSTE ȘI BLUZE

Desene de Ludmila OGRINJEANU

1). Bluză sport cu guler rotund, fentă lată cu nasturi, mîneca cu manșetă și buzunare pe piept. Fusta cu pliuri spre mijlocul feței are o fentă cu doi nasturi prinși lîngă tiv.

2). Din material în dungi, dispuse vertical se poate confecționa această bluză care are ca singură garnitură o fundă din dunga închisă la culoare a materialului bluzei. Fusta pe cordon are cîte două mici falduri în părți

3). Pentru vară o bluză simplă cu o bantă crestată în mijloc, ce conturează decolteul. Fusta ușor încrețită are garnituri de tighele executate din ață în culoarea bluzei.

4). Bluză tricotată din ață de cusut cu mîneca 3/4, guler cu colț și fentă cu trei nasturi. Este purtată pe o fustă din pluș-cord încrețită pe cordon și cu buzunare mari aplicate

5). Bluză sport cu o montură originală la umăr este prinsă în talie pe un cordon de elastic. Fusta dreaptă cu două pliuri duble libere.

6). Bluză simplă cu guler bărbătesc, mîneci scurte și manșete. Fusta din stofă sau bumbac cusută cu pliuri duble în față și spate iar pe șolduri, buzunare aplicate cu joc de dungi.

7). Ținută cochetă realizată printr-o bluză purtată peste o fustă plisată.

Ghidul gospodinei

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- Strudel de spanac; țelină cu carne; coltunași cu maglun.
- Supă de carne cu găluști de griș; rasol cu sos de hrean; orez cu lapte.
- Fasolica cu smîntînă; mîncare de prune cu carne; papanași cu zahăr.
- Bors rusesc; budincă de carne cu cartofi; compot.
- Urzici piure cu ochiuri; rostbif cu cartofi; mîncărica.
- Omletă cu brînză; ruladă de carne cu salată; fructe.
- Ciorbă de perișoare; friptură la grătar cu cartofi prăjiți; savarină cu frișcă.

SPANACUL, URZICILE ȘI ȘTEVIA

Spanacul este o legumă foarte bogată în vitamine, răcoritoare și laxativă. El se digeră ușor și se pretează la multe feluri de preparate. Tot atît de bune sînt urzicile și ștevia, dar mai ales urzicile care sînt foarte bogate în fier. Și acum cîteva rețete:

ȘTRUDEL DE SPANAC

Pentru 6 persoane: 5 ouă, 200 g. șuncă sau 250 g. carne tocată, 100 g. unt, 1 kg. spanac, sare, piper, 3 dl. smîntînă (12 linguri). Se amestecă bine untul cu gălbenușurile la care adăugăm șunca tocată mărunt sau carnea dată prin mașină și prăjită, spanacul — bine spălat — fiert și tocat mărunt, sare și piper după gust; la sfîrșit, albușurile bătute spumă împreună cu smîntîna. Această compoziție o punem în foi de strudel (aproximativ un sfert de kg.) o rulăm și o așezăm într-o tavă unsă. O punem la cuptor și o lăsăm să se rumenească. Cînd este gata se toarnă deasupra puțin unt topit și se presară cu parmezan. Este foarte bun ca felul I.

SPANAC LA CUPTOR

Se spală și se curăță 1 kg. de spanac, se opărește, după care se toacă mărunt. Facem un piure din el, dintr-o jumătate de lingură de unt, aceeași cantitate de făină, o ceașcă de lapte sau smîntînă, sare și piper. În această compoziție rademă 50 g. brînză. Separat prăjim cîteva felii de pîine albă în unt sau untdelemn, tapetăm cu ele o formă rezistentă la foc, care și pe ea am uns-o. Turnăm deasupra piureul de spanac bine scăzut. Peste el presărăm 2—3 linguri de brînză rasă și puțin pesmet alb. Această budincă o lăsăm la cuptor atît ca să prindă o coajă rumenă.

SUFLE DE SPANAC CU CIUPERCI

Pentru 6 persoane: 1 kg. de spanac, 100 g. ciuperci, 3 ouă, 40 g. unt, 20 g. parmezan, sare și piper. Din spanac facem un piure obișnuit, cu lapte sau smîntînă, pe care-l amestecăm cu gălbenușurile de ou, parmezanul ras, albușurile bătute spumă, sare și piper. Separat curățim ciupercile, le înăbușim cu puțin unt și cîteva felii de lămîie. Într-o formă unsă și tapetată, turnăm piureul de spanac pe care îl alternăm cu ciupercile. Se ține la cuptor o jumătate de oră, se servește imediat la masă.

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

32 *Consiliul secret al celor trei căpetenii ale trustului „Wessener" era pe sfîrșite.*

— E simplu, repetă generalul Bigellow. Oricum o întoarcem, trebuie să punem mîna pe romin. Pentru asta însă trebuie să trec peste prefectul poliției, care-i omul lui Rockepont.

— Dragul meu — îl întrerupse cu o mirare ironică Orsini — credeam că omul nostru înseamnă mai mult decît prefectul poliției. Noi ți-am cedat un pachet de acțiuni demn de un șef al serviciului secret — și nu de un polițist acolo...

— Înțelege, te rog, situația — spuse generalul. Ca să trec peste prefectul poliției, e nevoie să am dezlegare de la președintele statului. Rockepont abia așteaptă să mă scoată de la serviciul secret.

— Da, da, spuse Orsini plictisit, dar trebuie să ne grăbim. Simt aici prezența unei mîini străine. Ești sigur că Mușat ăsta n-avea o bandă a lui?

33 *— Clădirea e rezistentă? Aveți frigorifer?*

Timp de o jumătate de oră, cumpărătorul picat din cer îi bombardase pe șoții Shershow cu tot felul de întrebări. Părea însă că nu dorește să afle răspunsul; pînă la urmă pătrunse nerăbdător în încăperea din fund.

— E cam mică, zise temător dl. Shershow, nu cred să aveți loc aici pentru un frigider mai mare.

— Hm... Dar nu cumva mai aveți ceva loc în curte? Aș face o prelungire...

— Da, zise iute Shershow, e acolo un spațiu gol care mărginește o clădire veche a poliției. Uitați-vă, poftiți! O să trebuiască însă o autorizație, dacă vreți să faceți o prelungire.

— Bine, bine, zise celălalt preocupat. Cît cereți pe prăvălie?

După cinci minute, tîrgul era făcut.

— Banii îi căpătați pe loc, formele le facem poimîine. Poftim banii — și acum, duceți-vă.

Domnul Shershow își privi soția cu ochii umeziți de emoție: „Sîntem salvați" spuneau ochii lui. Ea zîmbi cam trist către noul proprietar.

— Ați cumpărat toată marfa — dar dați-ne voie să luăm, de noroc, două cutii de lapte praf. Am promis că le duc unei prietene, pentru copilul ei.

După o jumătate de oră, îndărătul zidului de beton care despărțea prăvăliaorele de curtea poliției, patru pickhamere porneau la asalt, mușcînd din asfalt. Lucrătorii erau acoperiți de materiale plastice izolatoare de zgomot — și de altminteri zgomotul se pierdea în larma marelui oraș.

34 *Ultimele ore ale pîndei, cele mai incordate, Nostril și le pierdu într-o tocmeală neașteptată. Inspectorul Bishop, ajutorul lui de totdeauna, se așezase lîngă el cu un zîmbet care nu prevestea nimic bun.*

— Nostril dragă, spuse el, ți-am făcut plăcerea: îi țin la mine în secție pe copiii și nevasta lui Mușat. Dar... mă-nțelegi... nu pot să-i țin arestați mai mult de 24 de ore fără să raportez șefului — se pare că-i vorba de o afacere mare, o invenție, mai știu eu ce. Disciplina, mă-nțelegi...

— Înțeleg, zise Nostril. Capeți zece la sută.

— Cin'zeci, zîmbi Bishop. Frățește.

— Douăzeci.

— Pentru tine ce nu fac eu? Treizeci la sută.

— S-a făcut.

— Știi, eu sînt o fire bănuitoare. Meseria. Am nevoie de garanții.

— Ce garanții? Poți oricînd să mă denunți — asta-i cea mai bună garanție.

Bishop dete să iasă pe ușă și se întoarse, cu mîna pe clanță.

— A, era să uit. N-aș vrea să mi se întîmple vreun accident, ceva, și pe urmă să ai tu de suferit. Așa că e mai bine să știi: am lăsat, în patru locuri diferite, scrisori care să fie deschise după moartea mea. Am pus acolo tot ce-am putut afla despre cazul Mușat. Nu te supăra, am vrut să-ți evit orice neplăcere.

— Îți mulțumesc, glăsui Nostril solemn.

Se ridică de pe scaun și își strînseră mîna cu gravitate.

(Va urma)

Sfaturi cosmetice

Adeseori pielea obrazului prezintă o dilatație a vaselor mici capilare care dă obrazului un aspect neplăcut. Acest neajuns denumit în medicină cuperoză se poate datora tulburărilor de circulație, tulburărilor hepatice, funcțiilor ovariene și intestinale care nu sînt normale, lipsei de vitamina P în organism care face ca vasele capilare să fie fragile, constipației, colitei precum și multor altor cauze. Cuperoza se formează, în general, pe pomeți, aripile nasului și în cazuri mai grave poate cuprinde tot obrazul. Ca și în alte boli, la primele semne trebuie să consultăm medicul specialist care este singurul în măsură a stabili dacă într-adevăr este vorba de cuperoză și nu de o simplă roșeață și care va prescrie tratamentul adecvat în vederea înlăturării acestui neajuns. Orice neglijență face ca starea obrazului să se agraveze, cuperoza accentuîndu-se cu trecerea timpului din ce în ce mai mult. Cuperoza poate apare atît pe un ten uscat cît și pe unul gras. În afară de tratamentul intern prescris de medicul de specialitate este necesar să acționăm și local. În acest scop vom aplica pe obraz, zilnic, comprese cu infuzie de mușețel în care s-a adăugat 1% extract de hamamelis. Rezultate satisfăcătoare se obțin și prin aplicarea zilnică a următoarei creme: extract hamamelis fluid 30 g, soluție de adrenalină 1% 30 picături, lanolină 30 g.

Ce trebuie să facem ca să evităm accentuarea cuperozei? Un lucru foarte important este regimul alimentar, care va fi cît mai ușor posibil, evitîndu-se mezelurile, băuturile alcoolice, sosurile, vinatul, condimentele, murăturile. După masă o infuzie caldă de hamamelis bine îndulcită este foarte indicată. Ne vom feri a expune obrazul la soare atît în timpul verii cît și în timpul iernii. Vom proteja obrazul împotriva intemperiilor ungîndu-l cu o cremă grasă hrănitoare și aplicînd apoi un strat ușor de pudră. Nu vom folosi niciodată apa prea caldă sau prea rece. După aplicarea măștilor nu vom trece peste față ghiață cum se obișnuește de multe ori. Vom combate constipația, această inamică a sănătății. În acest scop vom lua seara la culcare o lingură de ulei de parafină uz intern sau dimineața o linguriță de miere de albine cu un pahar de apă. Masajul zilnic este deasemenea foarte indicat. La masaj vom folosi o cremă grasă hrănitoare cu vitamine ca spre exemplu: lanolină 15 g, ceară albă 5 g, stearină 5 g, ulei de parafină uz intern 30 g, borax 0,30 g, apă 15 g, vitamina A 1 fiolă, vitamina F 4 capsule, colesterină 1 g.

Anca BOGDAN

N. R. — Cititoarele Cristu-Medias; Stella; Dobrian Teodor; Cezarina-Buzău; Lili-Brașov, sînt rugate să-și indice adresa exactă pentru a li se trimite răspunsul prin poștă.

Noutăți din industria ușoară

● *Țesăturile și tricotajele din fire relon* au ocupat un loc important în gama de țesături, folosite pentru confecționarea modelelor de confecții și tricotaje, cu care țara noastră a participat, între 19—31 martie 1961 la cel de-al 12-lea Congres Internațional al modei, care s-a ținut la Berlin (R.D.G.). Pentru a stimula și mai mult inițiativa de folosire a firelor sintetice românești colecția finală de confecții și tricotaje a fost aleasă, de această dată, din colecția unui număr sporit de fabrici de confecțiuni și tricotaje. În curînd aceste produse vor fi prezentate și publicului din Capitală și alte orașe.

● *Cartela de culori pentru lîna pură* elaborată de Laboratorul Central din D.G.I.T.-M.I.U. cuprinde 48 de nuanțe. Pentru fiecare nuanță se pune la dispoziția întreprinderilor textile, rețeta (denumirea colorantului folosit și procentul), precum și probele de rezistență la purtare, determinate în laborator și anume rezistența la lumină, la apă rece, la spălat 40 grade C, la transpirație, la frecare și la călcat.

Noi tipuri de mobilă în U. R. S. S.

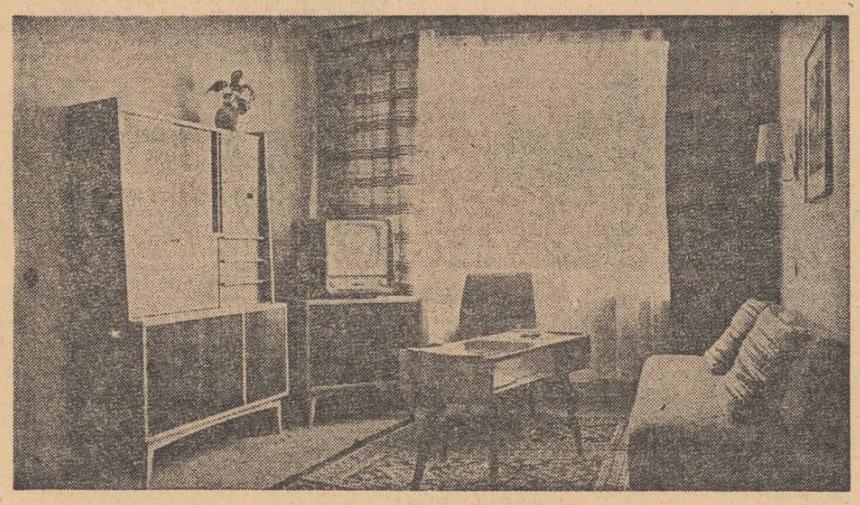

Cameră comună. Modelele de mobilă au fost elaborate la Combinatul de reparații și construcții de prelucrarea lemnului din Talin (R. S. S. Estonă).

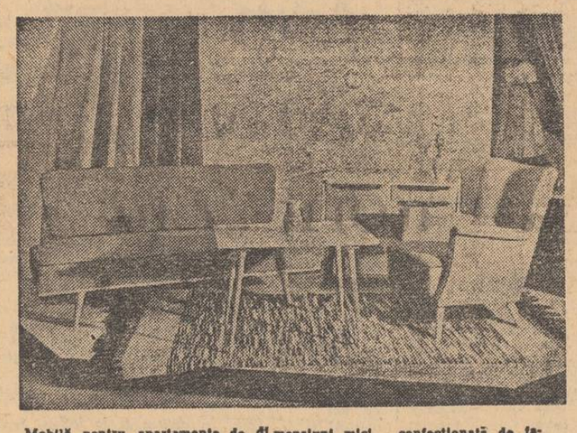

Mobilă pentru apartamente de dimensiuni mici, confecționată de fabrica de mobilă „Standart" din Talin (R. S. S. Estonă).

„Confortabil, frumos și ieftin" — aceasta este deviza sub care arhitecții, proiectanții și artiștii sovietici concep noua mobilă, corespunzătoare noilor tipuri de interioare. Institutiile și întreprinderile care realizează modelele și fabrică mobila, se străduiesc ca diferitele sortimente să aibă o concepție arhitectural-artistică unitară, să fie originale, ca, în cele din urmă, să fie produse în serie.

Astfel, în laboratoarele fabricilor, în birourile proiectanților și în institutele de artă, apar variate tipuri de mobilă. Dar ca să slujească drept etalon, să-și ocupe în sfîrșit locul pe banda rulantă, fiecare „mobilă-prototip" trebuie să întrunească sufragiile opiniei publice și ale cumpărătorilor, organizîndu-se în acest scop expoziții experimentale.

Tradițiile naționale și gusturile fiecăruia dintre popoarele Uniunii Sovietice își află o strălucită întruchipare în operele artiștilor și arhitecților de interioare. Specificul național și desenele ornamentale la cele mai reușite modele de mobilă sovietică se armonizează în mod organic cu formele și proporțiile moderne, înfrumusețează în chip ingenios și dau un aspect sărbătoresc obiectelor casnice.

Iată, de pildă, proiectul unei garnituri de mobilă pentru bucătărie-sufragerie într-un apartament de două camere, realizat de proiectanții Institutului științific-experimental al Academiei de construcție și arhitectură a Ucrainei — M. Senina, L. Vasilenko și V. Savcenko. Autorii proiectului au găsit o rezolvare deosebit de fericită pentru adaptarea specificului național la interioare moderne, utilizînd, într-un cadru în general luminos, combinații de culori caracteristice artei populare ucrainene — roșu și alb. Elementele ornamentale populare ucrainiene împodobesc cu multă discreție și poezie mobila, finisată cu materiale plastice moderne. Carpete, fețe de masă, brodate cu motive ornamentale naționale, ceramică decorativă și vase tradiționale, dar în forme moderne, dau interiorului un farmec deosebit. Foarte curînd fabricile de mobilă din Ucraina vor trece la producția de serie a acestor piese originale, confortabile și la un preț convenabil.

Curierul nostru

AL. GH. NEGULESCU — Bîrlad: Nu ne îndoim de cele ce spuneți în legătură cu calitatea lucrărilor dv. Păcat însă că ele nu corespund specificului revistei noastre. Încercați la Editura științifică.

P. VORONCA — Rădăuți: Statul popular orășenesc — în cazul școlarizării dv. nu are nici o obligație. Nici chiar întreprinderea la care lucrați. Pentru a urma cursurile respective trebuie să vă interesați personal de acest lucru.

MIRCEA GOLCEA — Brad: V-am scrie cu dragă inimă, dar nu dispunem de textele și de partiturile de care aveți nevoie. S-ar putea însă ca, adresîndu-vă Teatrului satiric muzical „C. Tănase" din București, să aveți toate șansele de a le obține.

ZENOVIA BALOȘESCU — Satu Mare: Înaintați o cerere Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale. Răspunsul ce-l veți primi are totodată și caracter de probă legală.

IANA VLADIN — Deva: În adevăr, Institutul de artă teatrală „I. L. Caragiale" organizează pregătiri pentru cei care doresc să se înscrie. În cazul dv. acest lucru nu este de actualitate. Mai aveți încă trei ani pînă la încheierea studiilor medii. Puteți însă să începeți de pe acum pregătirile dacă simțiți că domeniul teatral vă „cheamă" și că veți putea realiza ceva în el.

ION DUMITRAȘCU — Galați: Atît țigările „Carpați", cît și cele „Favorit", întrunesc toate condițiile pentru a fi de bună calitate. La întrebarea dv. care este țigara cu cel mai mic efect dăunător asupra organismului, vă răspundem — țigările de ciocolată. De acestea sîntem cel mai siguri...

S. AVRAM — R. Vîlcea: Nici materialul despre „Antartica" nu se deosebește de celelalte. Ca atare, observațiile anterioare sînt valabile și pentru acesta. Căutați să vă ghidați după recomandările ce vi le-am dat.

O. TEODORESCU — Hîrlău: La institutele de învățămînt superior nu se primesc candidați care nu au trecut examenul de maturitate.

T. POPESCU — Găești: Scriitorului Marin Preda scrieți-i la revista „Viața românească". În cor, locul băsilor este în dreapta, cu condiția ca dirijorul să nu-i mute în stînga...

TUCU S.: La începutul scrisorii dv. ne spuneți că v-ați gîndit la o formă mai eficace de a discuta cu noi. Sîntem întru totul de acord cu această formă și vă așteptăm. Pînă atunci, gîndindu-ne la cele scrise de dv. am ajuns la concluzia că nu cunoașteți motivele reale ale situației actuale. Ceea ce vi s-a spus pînă acum nu merită a fi luat în serios: sînt niște pretexte de moment, prin care se caută o ieșire „onorabilă" dintr-o încurcătură creată poate chiar cu rea intenție. Desigur nu ar fi de demnitatea dv. să căutați cu orice preț să obțineți respectarea promisiunilor inițiale, dar nici nu trebuie să lăsați neexplicate manifestările surprinzătoare care au loc acum. Va trebui să analizați și să puneți la punct fiecare problemă nou intervenită pentru a nu se crea impresia că sînteți dispusă să acceptați orice.

PUȘA M. — Arad: În prezent nu există nici în București astfel de cursuri. Cînd se va intenționa deschiderea lor vă vom anunța în timp util.

ELENA VASILESCU, str. I. C. Frimu nr. 37, Găești, Regiunea Argeș; SUZANA FACKELMANN, com. Sebiș nr. 573, Raionul Gurahonț, Regiunea Crișana; LIGIA SĂLĂJANU, com. Sebiș, nr 691, raionul Gurahonț, Regiunea Crișana; IULIA GROZEA, str. M. Sebastian nr. 20, Brăila; GHEORGHE CHIRILĂ, T.C.M.M. Anina, Raionul Reșița, Regiunea Banat; MARIA TEODORIAN, str. Spiru Haret nr. 6, Caracal, Regiunea Oltenia; CORNELIA TOMA, str. M. Sebastian nr. 20, Brăila; TIBERIA TRIFON, str. Mihai Viteazul nr. 10, Sebeș Alba, Regiunea Hunedoara: vă publicăm adresele pentru a putea face schimb de vederi.

NADIA — Tr. Severin: Școala care vă interesează pe dv. se află în București pe str. Lt. Lemnea nr. 9 și se numește Școala de coregrafie. Adresați-vă în scris secretariatului acestei școli și veți primi lămuririle necesare. În ce privește băiatul, trebuie să ne scrieți ce vîrstă și ce pregătire are pentru a vă putea spune părerea noastră.

SANDU S. — Dobrogea: Acum este prematur să vă dăm astfel de lămuriri. Abia în vară vor putea fi definitivate și cunoscute o serie de instrucțiuni privind cursurile ce vă interesează.

E bine să știți

● În orice gospodărie este azi necesar fierul de călcat cu termoregulator. Într-adevăr, apariția neîncetată a atîtor noi materiale textile, cu caracteristici diferite, impune fiecăruia o tehnică aparte a călcatului. Acest lucru se realizează de către fierul de călcat cu termoregulator, care poate fi potrivit — dela butonul fixat pe ele — pentru o anumită țesătură. La atingerea limitei maxime de temperatură suportată de țesătura respectivă, fierul întrerupe automat supraîncălzirea. E bine de știut că temperatura propice fiecărui tip de țesătură, pentru care fierul prezintă indicative pe comutator, se realizează abia la 4-5 minute după punerea fierului în priză. Ca atare, operațiunea de călcat se va începe numai după scurgerea acestui interval. De regulă generală vom ști că țesăturile din celofibră, inclusiv cele denumite mătase artificială (viscoză), se calcă pe dosul lor.

● Dintre articolele recente din mase plastice, vom atrage atențiunea asupra articolelor de toaletă (de exemplu savoniera cu capacperie sau noile periuțe cu mîner, confecționate din material plastic). Cu această ocazie este bine să amintim că trebuie să cunoaștem natura materialului plastic folosit. De exemplu savoniera este din material polivinilic, iar mînerul din relon. Desigur că denumirile materialelor plastice, ca și ale fibrelor sintetice, nu lămuresc pe consumator și ca atare s-ar părea că unele confuzii nu pot avea importanță. Pentru consumator important este să cunoască dacă materialul respectiv intră în grupa termoplasticilor — adică a celor care se topesc începînd dela 70°C — sau grupa termorezistentelor — adică a celor care nu se îmmoaie sub acțiunea căldurii și sînt insensibile la acțiunea solvenților. De exemplu articolele de toaletă confecționate din materiale termoplastice (din grupa polivinilelor) au o serie de avantaje foarte importante pentru consumator: nu-și pierd culoarea, indiferent de durata de folosire, sînt ușoare, practic incasabile, nu se aprind (în schimb se înmoaie între 70-80°C și se topesc la 80-84°C), rezistă la acțiunea apei și a microorganismelor (nu putrezesc). Pentru curățirea acestora nu se va folosi decît apa călduță și săpunul, în nici un caz solvenții (benzina, neofalina, acetona etc.), care au proprietatea de a-i dizolva. Actualmente experimentările au arătat că și mînerele din relon (din grupa poliamidelor) s-au dovedit a fi extrem de indicate.

Doina POPA

PARDESIE ȘI BALONZAIDE

Tendința actuală este ca materialele să fie suple, iar croiala cît mai puțin complicată. Alt lucru care-și face mult loc este mîneca treisferturi și chiar și mai scurtă (deasupra cotului).

Primele două modele sînt cu două fețe, cu o croială simplă și buzunar în cusătura de la subțioară, iar pe fața cealaltă este un buzunar aplicat. Al doilea model se face fără guler, acesta fiind suplinit de eșarfa lată și destul de lungă, spre a putea fi folosită și drept cordon. Modelul al treilea este larg, încheiat la două rînduri, și cu un guler mare fantezi. Al patrulea are o croială clasică, 6 nasturi mari, avînd garniturile de la guler și buzunare din tricotaj, urson, blăniță tunsă etc. Ultimul are o croială dreaptă, raglan, caracteristică fiind cuta mare, lungă, pornită de la subțioară.

Desene de Tanți PFENNINGS

In locul glasvandului

...despărțirea se poate face cu o serie de stelaje folosind ca bibliotecă sau etajere, pentru diverse glastre, bibelouri sau alte lucruri decorative. În fața stelajelor se pot pune perdele.

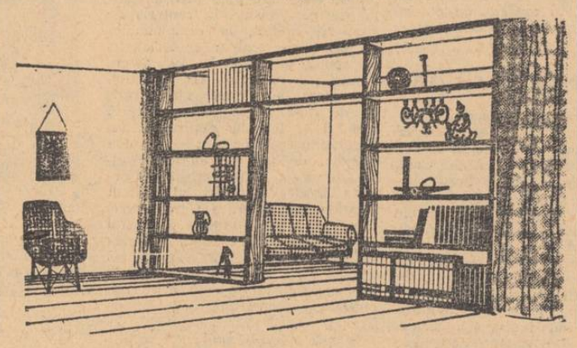

Catrene de 1 april

Oferite cititorilor pentru a le dedica celor vizați

Mi s-a mai slăbit vederea
sau e doar o simplă glumă ?
„Incepînd de astăzi, berea
se servește... fără spumă"

★

De cîte ori îl îndrumez,
îmi spune, hotărît și clar :
„De azi, încolo, lichidez
cu lipsurile... la cîntar..."

Citea avizul afișat
și calcula urmările :
„De astăzi, s-au contramandat
și toate... deplasările..."

★

I-am spus : — „Să-ți faci numaidecît
o operație la git !
Nu vezi că ți-a crescut, bătete,
un coșcogeamite... burete ?"

Colegii îl felicitară
(stringîndu-i mîna foarte viu)
pentru frecvența exemplară
pe care-o are-n... Cișmigiu

★

Se împlinește săptămîna
de cînd un vis l-a torturat :
era 1 april... și mîna
părea că i s-a mai... scurtat.

Mircea CODRESCU

FRED GHENADESCU

— Am rezolvat-o!
— Nu te cred! Azi e 1 aprilie!...

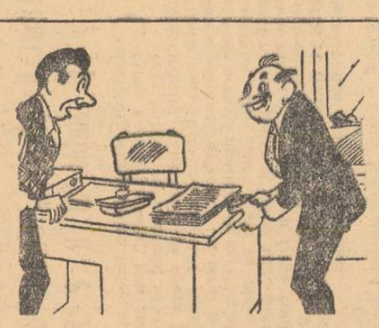

PREGĂTIRI

— Ajută-mă să mut biroul cu fața la geam ! Sîntem în toiul campaniei de primăvară și trebuie să supraveghez cîmpul!...

G. BADEA

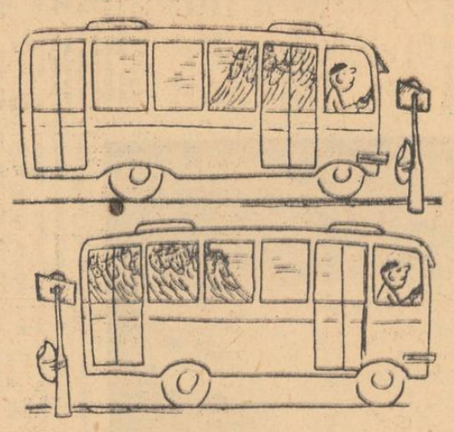

Fără cuvinte

E ARNO

Atenție motocicliști !

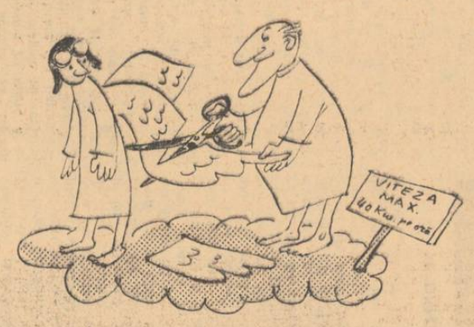

Fără cuvinte

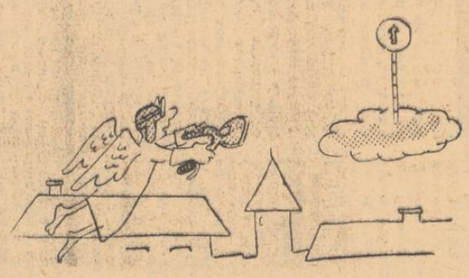

Fără cuvinte

S. NOVAC

Unii cititori înapoiază cărțile împrumutate la bibliotecă rupte și murdare.

— Cartea asta a fost grozavă! M-a făcut praf!
— Dar nici dumneavoastră nu v-ați lăsat mai prejos!...

MATTY ASLAN

IN ANTRACT

— Ce nu-mi place mie la teatru, sînt pauzele : teribil de scurte, dom-le...

REBUS magazin

CU ACEI

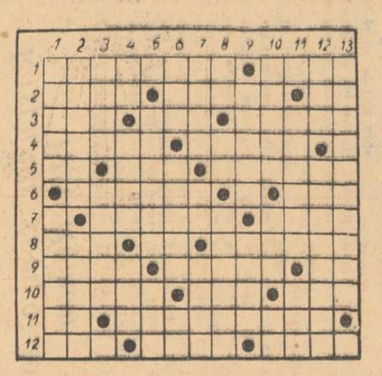

ORIZONTAL: 1. Literă — Salcîm. 2. Susținător — Nume — Vîrf de cracă ! 3. Patruped tibetan — Proverbială ascunzătoare pentru mițe — Aici se vînd produse din lapte. 4. Acră — A lovi. 5. Ac întors ! — Nu acolo — Atenanse (sing.). 6. „Coș" zburător — Localitate în Japonia. 7. Operetă de Strauss (neart.) — Muncitor cu acul! 8. Parte a urechii care se pătrunde cu acul și poartă cerceI — Pronume — Plantă plină de ace și totuși comestibilă (pl.). 9. Emotivitate — „Ața" curelarului — Haralambie Sorescu. 10. Locuitor în Uniunea Sovietică — Pachet de tutun moldovenesc — Legendă. 11. Tică Niculescu — Făcui cu ou și cu oțet (fig.). 12. Judecător în Infern — Flori cu sămînță somniferă — „Rîndunică" de salon.

VERTICAL : 1. Palindrom nautic — Parte din ie (pl.). 2. Sărac, în limba lui Creangă — O rană ! 3. Crustacei care merg numai în... marșarier — Satul lui Avram Iancu. 4. În temă — Buerebista și Decebal — Figură geometrică. 5. Localitate din Ardeal vestită prin frumoasele sale cusături naționale — Așa sună toba. 6. Filofteia alintată — Osul bazinului (med.) — Pe sol 7. Iată (od.) — Acuarelă fără note ! — Mat, dar nu la șah. 8. Rac supt ! — Pronume — Lemne fasonate pentru gard. 9. Ambasadori (od.) — Piatră. 10. Socotitoare — Între ieri și mîine — Radu Fotache. 11. Capitală — Pace. 12. Document dramatic — Unul din Văcărești. 13. Pe tractor !

Ion BERBECEANU

Din an în an

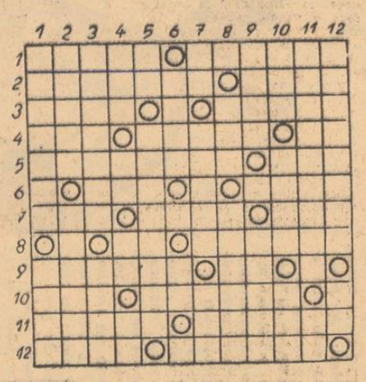

ORIZONTAL : 1) A scris poezia intitulată „Anii, clinii..." din volumul „Se-arată lumea" — Autorul volumului de poezii „Anii de fum", 2) O pătrime din an — O sută de ani 3) La un an odată — Pămîntul îl ocolește într-un an de zile 4) Apel telefonic — Scriitor sovietic, autorul romanului „Orașe și ani" — E chiar un an ! 5) Extraordinar — Anul geofizic internațional 6) Dialect francez — Pentru felicitările de Anul Nou 7) Mistuit de foc — Invidie — Lună a anului 8) Într-o nucă ! — Sute și sute de ani 9) Impovărat de ani — Cuier ! 10) Oază în Sahara — Strînge roadele muncii unui an de zile 11) Nume feminin — Are anii pentru serviciul militar 12) Flori somnifere — Poet romîn, autorul poemului „Balada anului 1933".

VERTICAL : 1) Dramaturg romîn, coautor al piesei de teatru „Anii negri" — Povestire pentru anii copilăriei 2) Scriere istorică în care evenimentele sînt înregistrate an cu an — Erou al Griviței luptătoare din anul 1933 3) Un an cu întîmplări favorabile — „Trec anii, trec lunile-n goană / Și-n zbor săptămînile..." (G. Topîrceanu) 4) Echipă de fotbal — Radu Ionescu — Cetate de acum cîteva mii de ani — Pronume 5) Conjuncție — A face urări de Anul Nou unei probleme — Lac în Africa 7) La stop ! — Autorul romanului „După douăzeci de ani" — Nu duce lipsă 8) Peisaj — Pînă la o anumită dată a anului. 9) Rîu care trece prin localitatea Stratford din Anglia, locul de naștere al lui Shakespeare — Anii unui plan cincinal 10) Zăpadă — Rîu în Latium — Arhipelag în Malaezia 11) A scris „1907, Din primăvară pînă-n toamnă" — Aduc partea doua ! 12) „Anii de...", titlul unui volum din opera maestrului M. Sadoveanu — Liniște.

Dan LAURENȚIU

Scurt!

ORIZONTAL: 1) A.b.c. — Gelatină 2) Fel — Mamă 3) „E" — Perfect. 4) Generale — Zi. 5) Din Renania — Dig — F. 6) Enervări — Deții. 7) Agățată — Singur 8) Riu spartan — Unealtă — P.T.T. (Numai o literă !) 9) L — E — Speteză 10) Mărunțită — Riu sudanez. 11) Oi — Erou 12) Finețe.

VERTICAL : 1) Ape — Os 2) Căila 3) Puternici — Fel — 4) Conține etan (fem) — Amăgi. 5) Dibaci (fem.) — At 6) Cu ser — Boală primăvăratecă. 7) Dau — 1 m.c. 8) 12 luni (pl.) — Bun (fem.) 9) Semn ortografic — Diftong — Bețe! 10) Vocale — X — Ceas 11) I — Cu utilaj 12) „Bine" (pl.).

D. BĂDULESCU

FOTBALISTICA

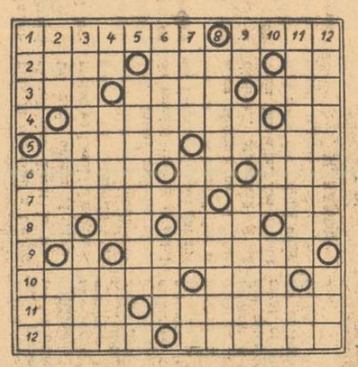

ORIZONTAL: 1) Odată cu primăvara își deschide larg porțile — Toată lumea pe stadion ! 2) Competiție eliminatorie — Pe lîngă minge — Durata campionatului. 3) Măsură de timp — Verb la... cap, sau la... poartă — Nume feminin. 4) Jumătate de meci — 3,14. 5) Spațiul din fața porții, măsurînd 16 metri — Cel mai bun portar din lume. 6) Partea doua a campionatului de fotbal care a început la 19 martie — Nicolae Constantin — Totalitate. 7) Visul echipei conduse — Loc de acostare pentru vase. 8) Notă muzicală — Plantă textilă — Veche măsură de greutate — Campion. 9) Pepiniera echipei naționale. 10) A ieși pe teren — Minge afară din joc. 11) Ocazie cu care greu te mai întîlnești — Responsabilul echipei pe teren. 12) Filele campionatului — Impetuoasă extremă la C.C.A.

VERTICAL: 1) Rezultatul meciului — Reînceperea campionatului de fotbal. 2) Prima parte a campionatului — Pește cu icre negre — Mobilă. 3) Minge respinsă sau reținută de portar — „Ghionul" înaintașilor. 4) Afirmație — Vechi popor germanic (pl.) — Interjecție. 5) Tinere talente (fig.) 6) Înaintaș la Farul Constanța — Animal rumegător din Tibet. 7) Grații feminine — Gaz nobil — Anton Teodorescu. 8) Aspectul exterior al unui sportiv — Generatoare de... lacrimi 9) Mihai Tănăsescu — Apă vocalică — Acordat. 10) A se opri din mers — Orășel în S.U.A. 11) Tur și retur — Careu.. agrar. 12) Trage cel mai des la poartă — Numărul portarului.

Adrian MITU

ȘAH

Rezultate din „Cupa Magazin" Semifinala ediției I

GRUPA C. Aurel Georgescu (Buc.) a cîștigat la Dan Alexandru (Buc.), P. Minciunescu (Buc.), Al. Ionescu Vornicu (Buc.), Huciu Vasile (Hunedoara) și Ad. Rădulescu (Constanța). **Ad. Rădulescu** a pierdut la Dan Alexandru, Huciu Vasile și Paul Popescu și a cîștigat la P. Minciunescu și Al. Ionescu Vornicu. **P. Popescu** a învins pe Huciu Vasile, P. Minciunescu, Dan Alexandru și A. Ionescu Vornicu.

CLASAMENT I. N. Popescu (București) 7 puncte din 8, II-II **P. Popescu** și **A. Georgescu** (București) cu cîte 6 puncte din 7.

Partidele din grupele A., B., C. și D. din semifinala „Cupei Magazin" trebuie să se încheie pînă la data de 10 aprilie. Partidele neîncheiate pînă la această dată vor fi trimise de către ambii jucători pe adresa redacției în indicarea variantelor de cîștig sau remiză, pentru a fi adjudecate.

★

Iată mai jos pozițiile corecte ale celor trei probleme care au format obiectul concursului sintetic de reconstrucție.

Problema nr. 1

S. Lloyd
1877

Albul dă mat în 2 mutări
Sol 1. Da1 !

Problema nr. 2

C. Mansfield
Premiul I la „Hampshire Teleg and Post"
1919

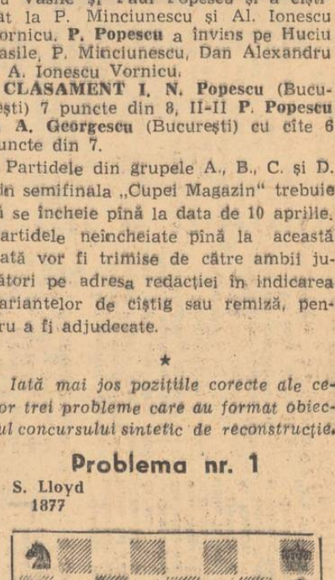

Albul dă mat în 2 mutări
Soluția 1 Df5 !

Problema nr. 3

A. Galițchi
Premiul I la „Suhmatniie obrazrenie" 1892

Albul dă mat în 2 mutări
Soluția 1. Na4 !

IN CURÎND VA FI ORGANIZAT UN NOU CONCURS ASEMĂNĂTOR !

Recorduri originale

Englezul H. Jarvis și germanul Eberhardt Wilhelm au stabilit recorduri originale în domeniul șahului prin corespondență. Începînd din anul 1930 și pînă acum, ei au disputat — jucînd cîte 20 de partide în același timp — nu mai puțin de 1000 de partide ! Una din mutările partidelor a durat aproape... opt ani. În anul 1939 războiul a întrerupt întîlnirea dintre ei. După terminarea războiului, în 1946, jucătorii au reluat partidele din pozițiile în care ele rămăseseră cu opt ani în urmă.

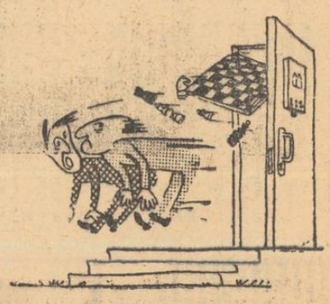

— Cît privește mutarea lui Tal, o vom analiza la mine. Eu sînt burlac...

Jocuri distractive

CU NOUĂ PIESE

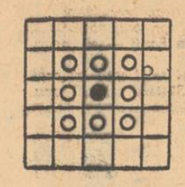

Pe o masă de joc de dame (șaski) în miniatură sînt 9 piese (opt albe și una neagră). În patru mișcări trebuie să se cîștige toate piesele exceptînd bineînțeles una. Se joacă întocmai ca la jocul de dame. Se începe cu piesa neagră din mijloc și pînă la urmă ea e singura care rămîne.

ARITMETICA

Aveți la dispoziția dvs. 8 de 8. Adunațile între ele astfel ca suma totală să fie egală cu 1000.

Folosiți cifrele de la 1 la 8 în așa fel încît adunate între ele să dea rezultat 9999.

CARE-I GREȘEALA ?

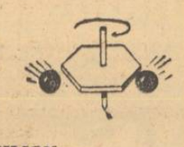

Acest desen, reprezentînd un exagon învîrtindu-se repede în jurul unui ax și două bile negre conține o greșeală. Știți care-i greșeala ?

UN BILION

Un om numărînd zi și noapte fără întrerupere poate număra un bilion ?

Spuneți cît ar dura cu aproximație numărătoarea ?

CINE ȘTIE ?

Această bucată de placaj trebuie transformată într-un pătrat cu ajutorul a numai două tăieturi fără să se arunce nimic.

CEI ȘAPTE TRANDAFIRI

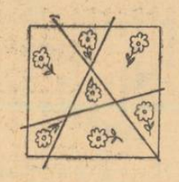

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 181

4x4=322

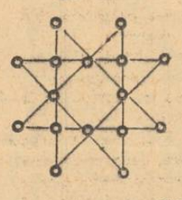

PESTE TOT 20

5	8	7
7	5	8
8	7	5

CUM ?

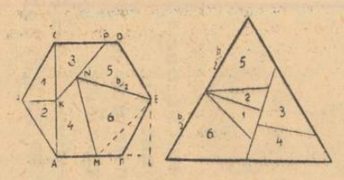

● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel

Cum am sărbătorit „Ziua Mamei"

(Relatarea unui membru al familiei)

Din toate ideile care au apărut la noi în ultima vreme, cred că cea mai frumoasă este aceea de a serba, odată pe an, Ziua Mamei.

O asemenea idee cîștigă teren mai ales într-o familie mare, ca a noastră. Așa că ne-am hotărît să sărbătorim cu mult dichis Ziua Mamei. Planul ni s-a părut strașnic. Ne-a făcut pe toți să ne dăm seama cît de multe a săvîrșit mama pentru noi, de-a lungul anilor și toate eforturile și sacrificiile pe care le-a făcut de dragul nostru.

Așa că ne-am pus în gînd să fie o zi mare, o adevărată sărbătoare pentru întreaga familie și să facem tot ce ne stă în putință ca mama să se simtă cu adevărat fericită. Tata s-a hotărît să-și facă o zi liberă la birou, ca să ne ajute la pregătiri, iar sora mea, Anne, și cu mine, nu ne-am dus la școală și nici Mary și Will nu s-au dus la liceu.

Plănuisem să facem din ziua aceasta ceva cum e Anul Nou, așa că ne-am hotărît să împodobim casa cu flori, cu pancarte deasupra căminului și cu tot soiul de lucruri de soiul ăsta. Am rugat-o pe mama să scrie pancartele și să aranjeze decorația, fiindcă ea le făcea totdeauna de Anul Nou.

Fetele au socotit că ar fi drăguț să-și pună rochiile cele mai bune, pentru asemenea ocazie mare și să-și înoiască și pălăriile. Mama le-a arnajat splendid pălăriile și tata și-a cumpărat patru cravate de mătase pentru el și pentru noi, băieții, ca suvenir de Ziua Mamei. Eram gata să-i cumpărăm și mamei o pălărie nouă, dar a ieșit la iveală că mama ținea mult la vechea ei bonetă gri și amîndouă fetele au spus într-un glas că-i vine grozav de bine. Așa că nu i-am mai cumpărat.

Ei, și după gustarea de dimineață am pregătit o surpriză pentru mama : să luăm o mașină și să o ducem la o plimbare frumoasă, la țară. Mama poate foarte greu să-și permită asemenea desfătare, fiindcă e ocupată cu gospodăria mai toată vremea. Și, firește, acum este așa de frumos la țară, că ar fi strașnic să o luăm o dimineață întreagă să se plimbe.

Dar chiar în dimineața sărbătoririi ne-am schimbat puțin planul, fiindcă tatei i-a dat prin cap că ar fi și mai frumos dacă am lua-o pe mama la o partidă de pescuit. Tata a spus, că, odată ce tot angajăm mașină, mai bine ar fi să ne ducem spre colinele unde sînt pîraie cu pești. După cum spunea tata, dacă hoinărești fără rost n-ai mult chef, pe cînd dacă te duci direct la scop, asta sporește plăcerea plimbării.

Așa că ne-am convins cu toții că ar fi mai drăguț pentru mama să aibă și ea un scop, oricum. Se nimerise că tata tocmai căpătase o undiță nouă și ne spuse că ar putea s-o folosească și mama, dacă vrea, bineînțeles, ba chiar i-o ceda ei complet — numai că mama a spus că preferă să nu pescuiască ea, ci să se uite cum pescuiește tata.

Așa că am aranjat totul pentru excursie și am rugat-o pe mama să prepare niște sandvișuri și să pregătească ceva gustări, în cazul că ni se face foame, deși nici vorbă că aveam să ne întoarcem acasă pentru o masă copioasă, întocmai cum se întîmplă de Anul Nou. Mama ne-a împachetat totul într-un coș.

Ei, pe urmă, cînd a sosit mașina, a ieșit la iveală că nu prea era loc, fiindcă nu ne gîndisem la coșul cu gustări și la trusa de pescuit a tatei — era limpede că n-o să încapă toate.

Tata a spus să nu ne facem griji pentru el ; el poate foarte bine să rămînă acasă și să lucreze prin grădină ; putea, de pildă, să sape un șanț pentru gunoaie, ca să facă economie de un om. Ne-a mai spus să nu ținem seama că de trei ani nu asucese măcar o zi de vacanță adevărată ; voia să nu ne stea în cale, să ne ducem, să fim fericiți, să petrecem frumos toată ziua și să nu ne pese de el. Ne spuse că ar putea să tragă la sapă toată ziua și că de fapt fusese un prost că se gîndise că ar putea fi odată vacanță și pentru el.

Dar sigur că ne-am gîndit cu toții că nu se face să-l lăsăm pe tata acasă, mai ales că știam că ar ieși cu scandal. Cele două fete, Anne și Mary, ar fi rămas bucuroase acasă, să ajute la pregătirea mesei, numai că ar fi fost mai mare păcatul, pe o zi atît de frumoasă și cu pălăriile lor noi. Numai să fi spus mama o vorbă și ar fi rămas acasă. Will și cu mine am fi renunțat, dar din nefericire nu i-am fi fost de niciun folos la pregătirea mesei.

Așa că pînă la urmă s-a hotărît ca mama să rămînă acasă și să aibă o plăcută zi de odihnă prin preajma casei, pregătind printre picături și masă. De altminteri, oricum, mama a mărturisit că nu se omoară după

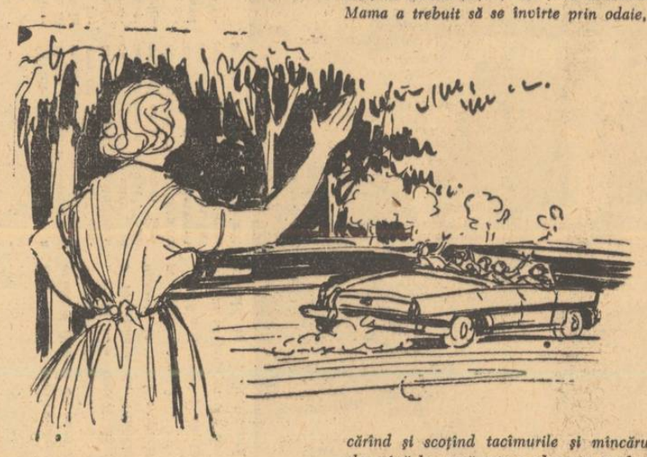

pescuit și tot era cam răcoare pe afară, deși era o zi splendidă și însorită, dar tatei i-a fost teamă ca mama să nu răcească dacă ar veni cu noi.

Ne spuse că nu și-ar ierta niciodată dacă ar tîrî-o pe mama razna prin ținut, ca să răcească zdravăn, cînd ar putea să stea acasă și să se odihnească frumos. Tata ne-a mai spus că era de datoria noastră să căutăm să o lăsăm pe mama să obțină toată odihna și tihna posibilă, după toate cîte făcuse pentru noi toți și spuse că, în special din cauza asta, se gîndise la o partidă de pescuit : ca să-i asigure și mamei puțină liniște. Ne spuse că tinerii înțeleg rareori ce mult înseamnă tihna pentru oamenii care încep să îmbătrînească. Cît despre el, mai poate face față virtejului vieții, dar pe mama vrea s-o ferească cît mai mult.

Așa că am pornit-o la plimbare, după ce am strigat de trei ori ura pentru mama, cărînd și scoțînd tacîmurile și mîncărurile, dar pînă la urmă tata a observat treaba asta și a spus că, pur și simplu, nu-i mai permite, că vrea s-o cruțe și s-a ridicat și a adus cu mîna lui alunele de pe bufet.

Cina a durat destul de mult, s-a făcut haz tot timpul și cînd am isprăvit de mîncat, toți am vrut s-o ajutăm pe mama să strîngă masa și să spălăm farfuriile, numai că mama ne-a spus că ține să facă ea singură treaba, așa că am lăsat-o, ca să-i facem și ei odată pe plac.

Cînd s-a isprăvit petrecerea, era tare tîrziu, iar cînd am sărutat-o cu toții pe mama înainte de a ne duce la culcare, ne-a spus că a petrecut cea mai minunată zi din viața ei și cred că avea și lacrimi în ochi. Așa că ne-am simțit cu toții grozav de răsplătiți pentru tot ce făcusem.

Stephen LEACOCK
scriitor canadian
(In romînește de EUGEN B. MARIAN)

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

DO·RE·MI SPECTACOLUL magazin

• **TEATRUL de Operă și Balet al R.P.R.** va prezenta în primele zile ale lunii mai în premieră, noua operă românească „Fata cu garoafe" realizată de compozitorul Gh. Dumitrescu după un libret de Nicolae Tăutu. Regia acestui spectacol va fi semnată de Maestrul Jean Rinzescu, iar scenografia de Ion Ipser.

• **INTR-UN** stadiu avansat cu repetițiile se află noua montare a Teatrului Muzical din Brașov, „Lăsați mă să cînt" !", de Gherase Dendrino, în regia lui Nicușor Constantinescu.

• **OPERA** „Petru Rareș" de Eduard Caudella va vedea în cursul acestui stagiuni lumina rampei. Valoroasa operă istorică care a fost reprezentată doar o singură dată în țara noastră și anume în anul 1900, va intra în cursul acestei primăveri pe afișul Teatrului Muzical din Galați.

• **OPERA** română din Cluj va monta două opere într-un act : „Casa din pădure" de Tudor Jarda, al cărui libret este inspirat din lupta antifascistă și „Leul și lepurașul", după Esop, o operă-fabulă pentru copii de Max Eizicovici.

• **OPERA** maghiară din Cluj a prezentat de curînd în premieră spectacolul „O seară de balet" alcătuită din baletele : „Tricornul" de De Falla, „Bolero" de Ravel, și „Priculiciul" de Zeno Vancea. Coregrafia spectacolului aparține lui Vasile Marcu. În momentul de față interpreții teatrului fac pregătiri intense în vederea montării operelor „Don Carlos" și „Falstaff".

• **PENTRU** a da posibilitatea unei mai depline valorificări a întregului ansamblu, Teatrul de Operetă a inițiat de curînd organizarea unui recital de balet și a unui concert care urmează să fie susținute de corpul de balet și de orchestra teatrului. Amîndouă spectacole vor avea loc în cursul lunii viitoare.

• **DUPĂ** montarea baletului „Păcală" de Viorel Doboș, colectivul Teatrului de Stat din Iași va pune în scenă operele „Cavaleria rusticană" de Mascagni și „Paiațe" de Leoncavallo. Repetițiile se desfășoară sub îndrumarea regizorilor George Zaharescu și Dumitru Tăbăcaru. Tot la acest teatru se află în studiu opera istorică „Alexandru Lăpușneanu" de Al. Zirra.

Baletul pe scena noastră

Interviu cu Mihai Brediceanu, directorul Teatrului de Operă și Balet al R. P. R.

— *Este știut faptul că în ultimii ani colectivul Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. s-a străduit să acorde o atenție mai mare afirmării baletului pe scena noastră. Ce ne puteți spune despre rezultatele dobîndite în această direcție ?*

— Cred că nu putem vorbi de realizările baletului nostru fără a arăta condițiile în care de fapt s-a născut. Dacă înainte vreme era ca și inexistent, figurînd mai mult în spectacole ca element „decorativ", în anii vieții noi, baletul primei scene lirice a țării a ajuns, datorită condițiilor create, o adevărată măiestrie interpretativă ce îl alătură colectivelor valoroase din alte țări. De la 20 de membri cît număra înainte, baletul Operei bucureștene a ajuns astăzi la peste 100, cuprinzînd numeroși soliști care au reprezentat cu cinste arta țării pînă în cele mai îndepărtate părți ale lumii. Contactul nemijlocit cu realizările valoroase ale balerinilor sovietici, abordarea problemelor din domeniul artei interpretative de pe poziția realismului socialist au constituit factorii esențiali în crearea unei arte autohtone de balet cu un stil specific.

Toate aceste condiții ne-au permis să trecem la punerea în scenă a unor spectacole ce reclamă virtuozitate din partea interpreților.

„Coppelia", „Fintina din Baccisarai", „Romeo și Julieta", „Căluțul de aramă", „Floarea roșie", „Concert în fa", „Tricornul", precum și cele două valoroase lucrări ale lui Ceaikovski *„Lacul lebedelor"* și *„Spărgătorul de nuci"* sînt numai o parte dintre baletele clasice care s-au bucurat de montări deosebite. De asemenea, s-au creat premizele afirmării creației originale de balet. În ultimii ani pe scena noastră au fost prezentate cîteva asemenea lucrări ca : *„Harap alb"* și *„Călin"* de Alfred Mendelsohn, *„Haiducii"* de Hilda Jerea, *„La piață"* de Mihail Jora și *„Priculiciul"* de Zeno Vancea. Un aport deosebit la afirmarea artei noastre interpretative peste hotare l-a adus colectivul de balet cu prilejul turneului din anul trecut de la Sofia și Moscova care, după cum se știe, s-au bucurat de un viu succes.

— *Mergînd mai departe pe linia îmbogățirii acestor rezultate, ce măsuri a luat conducerea teatrului pentru o mai deplină valorificare a aptitudinilor balerinilor, a creației originale de balet ?*

— În această direcție țin să precizez că pe viitor vom spori eforturile pentru ca baletul să fie mai bine reprezentat în repertoriu. În momentul de față, lucrăm între altele la montarea operei „Orfeu" la care corpul de balet își va aduce o contribuție însemnată. Că să reliefeze mai convingător conținutul dramatic al acestui muzicale, baletul va fi chemat ca, prin ajutorul plasticei, gesticei, mimicei, cît și al combinațiilor coregrafice, să ilustreze mai convingător acțiunea pe de-a întregul ei. În acest fel, prin viziunea maestrului Oleg Danovski, baletul va avea o largă desfășurare în acest spectacol — fidel expresiei operă-balet. În ceea ce privește planurile de viitor, intenționăm să punem în scenă baletul *„Giselle"* de Adolphe Adam cu a cărui montare s-a prezentat magistral pe scena noastră în turneu cu cîțiva ani în urmă Teatrul Academic de Operă și Balet „Kirov" din Leningrad, avînd în rolurile principale pe vestiții balerini Natalia Dudinskaia și Constantin Sergheev. De asemenea, ne mai gîndim să montăm și un balet romînesc de mari proporții. Deocamdată avem în studiu baletul lui Mircea Chiriac „Iancu Jianu".

M. DAMIAN

O reușită apariție în baletul „Spărgătorul de nuci", o constituie cuplul Irinel Liciu — Celu Barbu (Mașa mare și Frințul).

INTERVIU CU... MUZICA

Răspunde compozitorul Elly Roman

Ca să iei un interviu compozitorului Elly Roman, nu-ți trebuie prea multă introducere. E suficient să-i spui că-i vorba de muzică și reușita e sigură.

Trebuie numai să fii foarte atent și în casul cînd nu știi să stenografiezi să poți scrie cel puțin 60 de cuvinte pe minut. Fiindcă cu care-ți vorbește despre muzică te scutește uneori să-i mai pui întrebări.

— Zilele acestea am fost *la Constanța unde am luat parte la repetițiile și la premiera operetei al cărei libret l-am scris împreună cu Sanda Diaconescu : „Fetele din Murfatlar".*

Scoase din sertarul biroului un vraf de scrisori primite din U.R.S.S.

Moscova, Leningrad, Rostov pe Don, Smolensk, Kirov, Odesa, Saratov, Donbass, Kiev, Kalinin, Kuibîșev, Sevastopol și altele.

— *Fiecare scrisoare, fiecare cuvînt sînt pentru mine clipe de mari satisfacții și emoții.*

Într-adevăr toate exprimau dorința ascultătorilor de a avea partitura și cuvintele cîntecului.

— *Ce v-a inspirat în realizarea cîntecului ?*

— *Frumusețea orașului Moscova și prietenia oamenilor de acolo.*

— *Observ o diversitate de ritmuri în noile dvs. compoziții. Asta mă face să cred că nu aveți în mod special un ritm preferat.*

— *Ritmul meu preferat este acela care nu trădește prin el însuși. Ci ritmul care ajută la răspîndirea melodiei. Nu cel scris numai așa, de dragul ritmului.*

— *Știu că ați scris și cîntece sportive printre care și cel închinat de copii, „Șotron echipa de pitici". Ați abandonat genul ?*

— *În această direcție, „Stafeta" a fost preluată de fiul meu Peter Paul Roman, care și-a făcut debutul la radio cu cîntecul : „Pe stadionul însorit".*

— *Ce proiect aveți pentru viitor ?*

— *Voi scrie muzica unei comedii cu cîntece inspirate din mediul sătesc.*

— *Vă urez succes și vă mulțumesc.*

Cezar GRIGORIU

Valentin Loghin obține un frumos succes în rolul titular al operei „Boris Godunov", a cărei premieră a avut loc în această stagiune la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.

Noutăți de la „Electrecord"

O vizită recentă făcută la „Electrecord", ne-a pus în cunoștință cu ultimele noutăți în domeniul înregistrării muzicii de operă și a muzicii vocale. Astfel, au fost înregistrate și sînt în curs de apariție următoarele discuri : un disc micro, cu un diametru de 25 cm., cuprinzînd arii din operele „Evgheni Oneghin" și „Dama de pică" de Ceaikovski, „Cneazul Igor" de Borodin și „Boris Godunov" de Mussorgski, cîntate de Valentin Teodorian, Maria Volosescu, Petre Ștefănescu-Goangă, Elena Cernei și Traian Popescu. Acompaniamentele sînt susținute de orchestra simfonică a cinematografiei dirijată de Mircea Cristescu și orchestra Operei de Stat din Cluj, dirijată de Anatol Chisadji.

Sînt de asemenea terminate înregistrările pentru un disc micro cu un diametru de 30 cm. care va cuprinde arii din operele „Năpasta" de Sabin Drăgoi, „Ion Vodă cel Cumplit" de Gh. Dumitrescu, „Halka" de Moniuszko, „Mireasa vîndută" de Smetana și „Viforul" de Suchon, cîntate de Traian Popescu, Cornelia Gavrilescu, Mircea Buciu, Lucia Stănescu, Lia Hubic și Elena Vătafu.

Un însemnat eveniment pentru iubitorii muzicii de operă va fi apariția pe 3 discuri „Electrecord" a operei „Bărbierul din Sevilla" de Rossini, a cărei înregistrare integrală a fost realizată în sala Palatului R.P.R. cu o tinără și valoroasă distribuție a Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. : Nicolae Herlea, Valentin Teodorian, Magda Iancu-lescu, Valentin Loghin, Constantin Gabor, etc.

Un sector interesant al activității „Electrecordului" îl constituie editarea unor discuri de muzică vocală. Marta Kessler și Emilia Petrescu, soliste ale Filarmoniciî de Stat „George Enescu", acompaniate la clavecin de Kurt Mild din Cluj, au înregistrat arii din muzica vocală preclasică engleză, franceză, germană și italiană (secolele XVII—XVIII) care vor apare în cursul acestui an sub forma unui disc micro. În același timp, se află în curs de apariție un disc de lieduri românești cuprinzînd 7 cîntece pe versuri de Clement Marot de George Enescu, lieduri de M. Jora, Zeno Vancea, Paul Jelescu, Tudor Ciortea, Diamandi Gheciu și Pascal Bentoiu.

Se proiectează de asemenea editarea unui disc cuprinzînd ciclul „Călătorie de iarnă" de Schubert, în interpretarea basului Marius Rintzler și a unui disc cuprinzînd ciclul de lieduri „Dragoste de poet" de Schuman, interpretat de Dan Iordăchescu, acompaniat la pian de Valentin Gheorghiu.

I. D.

Presa cehoslovacă despre „Plugarul pe Bistrița"

La Ostrava în Republica Socialistă Cehoslovacă a avut loc de curînd premiera operetei românești „Plugarul pe Bistrița" de Filaret Barbu. Iată cîteva rînduri din ziarul „SVOBODNE SLOVO" din Brno despre acest eveniment :

O OPERETĂ ROMÎNEASCĂ PE SCENA TEATRULUI DIN OSTRAVA

Opereta inspirată din viața plutașilor de pe Bistrița oferă librețiștilor și compozitorului suficiente posibilități ca să lasă din cercul vicios în care de cele mai multe ori compozitorii acestui gen din ultimii patruzeci de ani, s-au încurcat.

Baronii, grofii, conții și alte asemenea ființe lipsite de azi.

Compozitorul Filaret Barbu a cunoscut tehnica operetei vieneze și a ales motivele din cîntecele și jocurile românești, și cum d.sa este compozitor priceput, a izbutit o construcție bună.

Nunta lui de pe Bistrița, cu un libret oarecum naiv, este foarte plăcută la auz, se simte în ea vervă, gust și un colorit strălucitor.

Opereta a fost pusă în scenă de regizorul J. Paci, iar partea muzicală de A. Kaspar.

Interpretarea a fost la înălțime, s-au remarcat în rolurile prime Maria Strnadova și Zdenek Rusicka, și ca voce și ca joc de scenă.

După premiera de la Ostrava, opereta „Plugarul pe de Bistrița" a intrat în repertoriile la teatrul de operetă din Bratislava.

ÎN CLIȘEU : Maria Strnadova (Ileana) și Zdenek Rusicka (Tudor) pe scena din Ostrava (R. S. Cehoslovacă).

REFLECTOR

Muzica pentru toți

Decenii de-a rîndul, s-a crezut că omului de jos, cum i se spunea dintr-o înfățuare socială nejustificată, îi este accesibilă numai muzica de bodegă sau oful nupțial, susținut de lăutari la ureche. Apropierea numelui lui Beethoven de mase părea o insultă, „Toapa" era condamnată virtualmente la romanța pe tambal. Snobii de la Ateneu, căzuți duminica în fotolii, după lungi nopți de petrecere, ca să-și numească somnolența matinală „ascultare religioasă" a muzicii grele, au avut grijă să țină departe de zidurile sacre mulțimea însetată de cultură. Operația era exercitată și în alte domenii, cu ajutorul aceloraș practici: prețuri inaccesibile, obligația costumului de gală etc., etc.,

Slavă domnului, grajdurile au fost măturate și porțile atencelor au fost deschise tuturor. Omul cu mîna scorojită de schițele fierului, ciocănarul nădușit și metalurgistul cu fața iluminată de flăcări au început să găsească bucuria violoncelului și a pianului. Adevărul este că sensibilitatea reală la armonie, tot la oamenii aceștia trebuia căutată, nu în inimile reci ale snobilor, cea mai nesuferită categorie de oameni pe care o cunosc.

Aparîția filărmonicei în uzine a fost salutată ca un eveniment, pe bună dreptate. Tot astfel, cursurile de inițiere muzicală organizate de posturile noastre de radio, tot astfel concertele-lecții sau recent înființatul conservator muncitoresc.

Odată cu revoluția, porțile sălilor de concerte s-au deschis, așadar, larg, mergîndu-se pînă acolo încît s-au adus lîngă mașini cele mai bune orchestre pe care le avem.

Și iată că iș felul acesta a crescut numărul formațiilor muzicale, a crescut numărul executanților și al ascultătorilor, se formează gustul celor mulți pentru operă, simfonie — lucrări devenite accesibile marei mase a oamenilor muncii.

Minunatele coruri populare, formate din oameni din popor, au fost invitate pe scînduriile celor mai vestite scene și n-au fost puțini aceia care au descoperit peste noapte farmecul cîntecelor născute lîngă focuri nocturne, prin munții și văile țării. Țăranii executînd un ținn după note, iată ceva de neconceput pînă mai ieri obtuze.

Apar tot mai des orchestre sătești și lucrul mi se pare îmbucurător. În curînd vom putea auzi poate fanfara nica din comuna Săcele, să zicem. Nu trebuie să ne mirăm. Odată cu concursurile republicane ale echipelor de teatru și de dans trebuie sporită grija față de formațiile muzicale necunoscute pînă acum.

Pretutindeni în țară, poporul nostru generos dă talente viguroase și astăzi nu se mai poate vorbi de primejdia trecutei geniu ignorat sau pierit în mizerie. Este deajuns să apară cea mai tînără „speranță" și conservatoarele noastre, cei mai buni profesori sînt gata să o ajute.

Muzica pentru toți — și aceasta este o cucerire, între multele cuceriri ale clasei muncitoare din țara noastră.

Eugen BARBU

Urmașii cobzarului îi sporesc faima...

„Cu ocazia deplasării orchestrei Barbu Lăutaru la Combinatul de industrializarea lemnului Călărași, muncitorii, inginerii, tehnicienii de la această întreprindere transmit calde mulțumiri..." Asemenea cuvinte din inimă, prietenești, care închid în ele bucuria atîtor iubitori ai muzicii populare romînești sosesc mereu la Filarmonica de Stat „George Enescu". Ele sînt o recunoaștere și o prețuire a meritelor unui colectiv harnic de instrumentiști, care cu talent și vînă duc înapoi, în popor, tezaurul de melodii pe care geniul anonim l-a creat de-a lungul veacurilor.

Cum reușesc acest lucru?

Repertoriul de concerte al orchestrei „Barbu Lăutaru" ne arată limpede : mîine are loc un concert la Ateneu pentru muncitorii secției de turnătorie ai uzinelor „Semănătoarea". Sub bagheta artistului emerit Ionel Budișteanu, orchestra „Barbu Lăutaru" prezintă un program structorilor de mașini agricole un bogat program de muzică populară cu concursul unor soliști bine cunoscuți : Maria Lătărețu, Angela Moldovan, Emil Gavriș și alții. Marți, 4 aprilie, orchestra va concerta la Casa de cultură a raionului Gheorghe Gheorghiu-Dej iar duminica viitoare din nou la Ateneu. Pe rînd, orchestra merge în vizită la iubitorii muzicii populare, iar ei îi întorc vizita, devenind oaspeții sălii de la Ateneu...

Preocupare permanentă, strîngerea legăturilor cu masele largi de auditori, merge mînă în mînă cu îmbogățirea neîncetată a repertoriului și a tematicii concertelor. Creații populare noi, inspirate de viața liberă și înfloritoare pe care o trăiesc astăzi oamenii muncii din țara noastră, vin să se adauge celor din fondul de aur al folclorului romînesc. Ele sînt primite cu mult interes de către public, nu numai datorită versurilor inspirate din actualitate, dar și frumuseții ritmurilor și melodiei în care cîntăreții populari învesmîntează o simțire bogată, poetică. Cîntece ca *„La mai zi"* și *„Lauzi cum mă-ntreabă satul"* au intrat în repertoriul permanent al orchestrei.

Pentru a educa temeinic gustul artistic al publicului concertelor sale, orchestra „Barbu Lăutaru" pregătește un ciclu de concerte destinate să înfățișeze stilurile muzicii populare romînești. Un prim concert, care va avea loc în luna mai la Ateneu sau într-una din marile întreprinderi ale Capitalei, va prezenta stilul muntenesc de deal și de cîmpie. Programul concertului va cuprinde toate genurile muzicii populare care ilustrează acest stil.

În sfîrșit, sosirea zilelor călduroase ne face pe fiecare să gîndim la aproapierea concediilor. Și urmașii bătrînului cobzar se gîndesc la... noi. Două turnee prin stațiunile de odihnă precum și prin centrele muncitorești, vor face bucuria miilor de oameni ai muncii, la munte sau la mare. Purtat de-a lungul și de-a latul țării, cîntecul romînesc cunoaște, astfel, sub ochii noștri acea faimă pe care Barbu Lăutaru n-a apucat s-o trăiască în vremea sa : ascultătorii concertelor populare ale orchestrei care poartă numele marelui înaintaș, se numără acum cu sutele de mii.

Eugen ATANASIU

În cabină, după spectacol...

Valentin Teodorian în rolul Arlechinului din opera „Paiațe"

Între muzica de operă și muzica ușoară

— Niciodată n-am despărțit muzica în *grea* și în *ușoară*, ci în bună și în rea — ne-a mărturisit într-una din zilele trecute Valentin Teodorian, deopotrivă cîntăreț de operă și interpret al multor melodii de muzică ușoară...

— *Și cum s-a născut dragostea pentru muzica ușoară ?*

Și tot „Electrecordul" a încercat apoi o inovație în materie : imprimarea unui gen de muzică ușoară cîntată în toată plenitudinea, cu o intensitate care să nu semene a „disat". Pe măsură ce imprimam muzica ușoară mă atrăgea tot mai mult și îmi devenea tot mai dragă. Și am început totodată un studiu serios, în care am primit și primesc prețioase îndrumări din partea dirijorului Teodor Cosma.

— *Și cum pregătiți melodiile ?*

— Studiez fiecare partitură, fac repetiții speciale.

— *Așadar, ați luat cu adevărat în serios muzica ușoară.*

— Întocmai ! Nu o fac ca o simplă fantezie, ci pentru că îmi place cu adevărat. Mă atrage datorită sincerității exprimării, accesibilității pentru marele public, sentimentelor calde și directe cu care se adresează maselor.

— *Și cum treceți de la o imprimare de muzică ușoară, la rolul respectiv pe scena operei ?*

— S-a întîmplat ca într-o zi să imprim cîntecul *Ileana* și *Cînd a trebuit* la „Electrecord" și pînă la ora cînd a trebuit să mă duc direct la teatru unde aveam să interpretez pe Lenski din „Oneghin". Vă închipuiți că era o deosebire fundamentală între melodia piesei de muzică ușoară și stilul lui Ceaikovski, cald dar sobru. A trebuit să fac o mare sforțare ca să ies dintr-o... atmosferă și să intru într-alta. Am izbutit însă chiar din cabină unde m-am regăsit...

N. SANDU

Opera „Vasul fantomă" în pregătire la Timișoara

Propunîndu-și premiera cu „Vasul fantomă" de Richard Wagner pentru începutul lunii aprilie se înțelege că munca ce se depune la Opera de Stat din Timișoara în aceste zile este asiduă. De cum pătrunzi în instituție, într-o zi cînd se repetă — deși celelalte zile nu prea există, cu excepția reposou-lui legal — freamătul și animația specifică evenimentelor în prag de... inaugurare, se face simțită în orchestră, la cabine de unde răzbat arii, în sala de mîine a corului, peste tot fiind vizibile pregătiri intense. Dar pentru a lega toate aceste compartimente, munca lor, într-un tot unitar este necesar să încep — în studiul actual al pregătirilor — din sala scenografilor, unde tînărul pictor Ovidiu Sturza — care a debutat cu succes pe acest tărîm în ultima premieră „Hansel și Gretel" le transpune prin machetele și decorurile create, pe coastele Norvegiei, în anii de la jumătatea secolului al XVII.lea.

— Vedeți ? ne arată pictorul o pînză. Reprezintă tărmul abrupt al mării, mediul ca să zic așa al desfășurării acțiunii în actul I. Aici acostează, silite de furtună, vasul lui Daland corăbierul norvegian și cel al olandezului. Ne-am străduit să redăm cît mai autentic peisajul sălbatec al coastei stîncoase ce l-a impresionat atît pe Wagner, după cum se știe, Wagner, urmărit de creditori, a părăsit în grabă Riga unde, prin anul 1839 era director la Teatrul de Operă, dar, în drum spre Londra, silit de furtună acostează în Norvegia... Dincoace e casa lui Daland, locul acțiunii actului II, casa în care trăiește Senta fiica lui, iubită cu pasiune de vînătorul Erik, iar actul III se va desfășura în acest cadru : tărmul stîncos al mării și casa lui Daland. Am încercat să subliniem și prin mijlocirea scenografiei acțiunea dramatică a operei și mai ales a sfîrșitului tragic cînd Senta se aruncă în valuri ca semn al dragostei nețărmurite pe care i-o purta olandezului rătăcitor...

La cabine și chiar pe scenă, repetînd actul I și III — l-am cunoscut și pe cîntărețul care pregătește rolurile. Am constatat cu acest prilej că în privința interpretării nu a fost desminți-tă, nici acum tradiția bănățeană : și acest spectacol are două distribuții complete : Francisc Kadar și Marius Sola vor cînta în rolul lui Daland ; Marieta Grebenișan — Mărie și Gabi Genea, în rolul Sentei ; Nicolae Zaharia și Titus Movaru, pe Erik ; Tomiță Popescu și Mircea Emandi pe cîrmaci, iar Margareta Rădulescu și Lia Macarie, pe Mary.

Pentru buna reușită a spectacolului, conducerea Operei, a invitat la Timișoara pe regizorul Panait V. Cottescu artist emerit din București și pe dirijorul Lucian Suriașu din Cluj. Prezența lor ei a prilejuit un valoros schimb de experiență, învățămintele reliefîndu-se în calitatea unui spectacol care, fără a face pronosticuri, se întrezărește a fi de un înalt nivel. E interesant de subliniat concepția regizorală a maestrului Cottescu în definirea olandezului — care nu va apare ca un personaj cu aureolă mistică, izvorît din legendele vremilor ci — ca un om care, dornic să învingă barierele cunoașterii lumii de pînă atunci, călătorește învingînd obstacolele naturii și mentalitatea epocii, mentalitate închistată în dogmele aspre ale religiei... Cotul, pregătit sub conducerea dirijorului Eduard Weiser, va interpreta cîntece de o frumusețe rară cum și acele al torcătoarelor din actul II și cel din actul III țesut pe un motiv marinăresc. Dar, să nu anticipăm. Publicul va și desigur să aprecieze la justa ei valoare după premieră munca pe care colectivul operei timișorene a desfășurat-o pentru reprezentarea celebrei lucrări wagneriene.

Virgil LAZĂR

O cifră respectabilă

500... Acesta este numărul manifestațiilor culturale în afara scenei organizate în cei 4 ani de existență, de către Opera de Stat ieșeană, în scopul stimulării gustului pentru muzica de operă în rîndul maselor largi de cetățeni. O asemenea cifră respectabilă ne-a îndemnat să-i solicităm tovarășului Ion Goia, directorul Operei, următorul interviu.

Întrebare : *În ce constau cele 500 de spectacole consacrate scopului pe care îl urmărești ?*

Răspuns : *Înțelegînd menirea pe care o avem am considerat necesară încă de la începutul activității instituției noastre, inițierea unor acțiuni de cuprindere și atragere spre genul de operă a unor mase cît mai largi de oameni ai muncii și îndeosebi a tineretului din întreprinderi, școli și facultăți. Asemenea acțiuni au avut forme variate cum ar fi : spectacole-lecții, audiții-lecții, concursul „Prietenii operei", cuvîntul muzical, seri muzicale, recitaluri și concerte, ghidul muzical, etc. Să luăm bunăoară concursul „Prietenii operei" prin care am urmărit să-i inițiem tineretul muncitor și studios ieșean, în domeniul muzicii și în special al operei; să-i stimulăm gustul pentru acest gen de artă. Tematica acestui concurs este axată pe baza și creația unor compozitori ale căror opere sînt reprezentate pe scena noastră. Astfel, a fost organizat concursul cu temele „Puccini și opera sa" și „Dezvoltarea instituțiilor muzicale în R.P.R." la care au participat elevii claselor a 10-a ale școlilor nr. 2 și 3 din Iași, sau concursul cu tema : „Bizet și opera Carmen", concursuri fiind mulțumiri ai fabricilor „Moldova Tricotaje" și „Textila Roșie". Pregătim acum al 7-lea concurs „Prietenii operei" avînd ca temă „Bărbierul din Sevilla" și „Don Pasquale" la care concurează studenții institutelor de medicină și politehnică.*

Întrebare : *Ce alte forme de popularizare s-au bucurat de succes ?*

Răspuns : *Recitalurile și concertele prezentate la locul de producție ale oamenilor muncii. Programul acestor spectacole cuprinde arii și fragmente din opere, piese muzicale ale diferiților compozitori, fragmente de balet și dansuri, etc. În mediul rural conținutul spectacolelor a avut un caracter mai popular, fiind incluse în program lucrări cît mai accesibile maselor de spectatori. Unele din aceste manifestări au fost organizate în colaborare cu Filarmonica de Stat „Moldova" și orchestra populară „Doina Moldovei". Numai în stagiunea trecută au fost organizate aproape 100 asemenea recitaluri și concerte, printre care la Complexul C.F.R., Casa Universitarilor, Atelierele de reparat material rulant „Ilie Pintilie", Școala medie nr. 2, apoi la Negrești, Murgeni, Vaslui, Tg. Frumos, Bălțați, etc.*

Despre felul cum au fost primite aceste manifestații culturale îți spune numai faptul că la spectacolul prezentat recent în comuna Leapcă, raionul Pașcani au participat peste 700 țărani muncitori. De altfel, la acțiunile cultural-educative, organizate pînă acum în afara spectacolelor incluse în repertoriul obișnuit, au participat aproape 150.000 de cetățeni,

Întrebare : *Ce plan aveți pentru viitor în această direcție ?*

Răspuns : *Intenționăm să organizăm cabinete muzicale în întreprinderi și instituții, răspunzînd astfel dorințelor numeroși oameni ai muncii. De asemenea com intensifica acțiunea de popularizare în mediul rural. Sîntem hotărîți să lărgim și să adîncim munca de popularizare a muzicii în rîndul maselor largi de oameni ai muncii, a declarat în încheiere tov. ION GOIA.*

M. BERAM

Laureați ai concursului național „George Enescu"

DAN GRIGORE
premiul I-plan

La 17 ani, tînărul pianist s-a impus printr-o înaltă virtuozitate a execuției. Prima oară a pus mîna pe clape la... trei ani și jumătate cînd a început să cînte la o pianină. Cel dintîi concert mai important La sutfinut la 14 ani în sala Dalles cînd a început să devină cunoscut.

ELEONORA GEANTĂ
premiul I-vioară

Este elevă în clasa patra a Conservatorului de Muzică „Ciprian Porumbescu" și a trela... violonistă în cîrdul familiei. Părinții ei sînt profesori de muzică și amîndoi pasionați violoniști. Cu entuziasmul celor 20 de primăveri abia împlinite, Leonora lupta să urce pe treptele măestriei, tradiția muzicală a familiei.

FLOREA GEANTĂ
premiul II-plan

Este sora Leonorei Geantă și a patra instrumentistă a familiei. Tînăra elevă a Conservatorului de Muzică „Ciprian Porumbescu" este apreciată pentru calități-le interpretative deosebite

ILARION IONESCU-GALAȚI
premiul I-vioară

Deși a absolvit de curînd conservatorul, talentat violonist a acumulat o experiență destul de mare în cadrul unei bogate activități concertistice susținute cu diverse filarmonici din țară. La Concursul Național al tinerilor soliști din anul 1959, s-a clasat pe primul l...

ELENA SIMIONESCU
premiul III-canto

Tînăra soprană este apreciată pentru străduința ce o are studiază la clasa maestrei Arta Florescu. Ca solistă a ansamblului U.T.M., Elena Simionescu a luat parte în ultimii ani la turneele pe care această formație le-a susținut peste hotare, producîndu-se totodată și cu prilejul festivalurilor internaționale ale tineretului de la Varșovia, Moscova și Viena.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 183 ★ Sîmbătă 8 aprilie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

DIN SUMAR:

Cronica străzii
DEGUSTATORII DE... APA
de F. Brunea-FOX

Portrete în apă tare
LA MECI, cu d. HYDE
de Nicolae MINEI

Magazin literar
La ce lucrează scriitorii clujeni

Magazin medical
Cum e mai sănătos să facem piața

Spectacolul — Magazin
FILMUL OCCIDENTAL

Ce e nou în moda confecțiilor

SPORT
Mîine la Sofia: CROSUL BALCANIC

Laminatorii reșițeni în iureșul întrecerii

Macaralele circulă scrîșnind împovărate pe bolta halei, purtînd în brațele metalice legături enorme de șine, tablă. Agregatele huruie stringînd între valțuri lingouri uriașe de oțel, aduse din pintecul cuptoarelor la temperaturi incandescente. La început răsvrătite parcă, lingourile aruncă în jur mii de scîntei, fumegă cuprinse ca de o aprigă minie, dar se lasă apoi legănate printre cilindrii ca niște copii cuminți, suferind resemnate transformările la care le supun laminatorii. Iar aceștia supraveghează atenți agregatele, studiază schițe, trasează planuri, hotărîți să nu întîrzie nici un minut să pună în valoare noi rezerve interne care să ducă la realizarea angajamentelor luate în cinstea aniversării partidului.

Laminatorii reșițeni nu îndeplinesc numai o muncă fizică; ei conduc cu pricepere agregatele, transpun în fapt noi idei, menite să ridice randamentul mașinilor, să îmbunătățească producția și calitatea produselor. Iată, am văzut la șine un dispozitiv ciudat adaptat de curînd la 3 calibre, spre sfîrșitul fazei de laminare. Este un sistem de suflătoare cu aer comprimat, sincronizat ingenios cu un alt sistem de perii de șters. Știți la ce folosește? La curățirea oxizilor, care pînă recent scădeau mult calitatea șinelor. Acum oxizii sînt curățiți chiar în cursul procesului de producție.

— Și calibrajele le-am modificat, ne spune prim laminatorul Ioan Andruș Lepa. S-au făcut corectări care au dus la îmbunătățirea calității. Aceste reproiectări s-au făcut și la linia de profile mijlocii. Totul se reexaminează, se transformă.

Ioan Andruș Lepa are dreptate: totul se transformă aici. La cuptorul cu propulsie s-a văzut că arderea nu este uniformă, pricină din care nu se putea menține toleranța admisă. Atunci s-au făcut modificări la vatră și tiraj. Acum cuptoarele de propulsie pentru laminatoarele de profil ușoare și mijlocii lucrează bine. La unele cuptoare adînci sistemul de închizătoare la capace era defectuos. Descoperind aceste neajunsuri, oamenii au conceput un nou tip de închizătoare care asigură o etanșeitate perfectă a capacelor și deci o ardere normală. Asemenea preocupări găsești de altfel peste tot în secțiile de laminare ale Combinatului Metalurgic din Reșița. Le găsești, pentrucă paralel cu producția oamenii învață: laminatorii de la linia fină și tablă urmează acum un curs de specializare de 3 luni iar 24 dintre ei urmează școala medie serală. Le găsești pentrucă aici au fost promovați cu curaj în muncă de răspundere numeroși oameni tineri și valoroși: Gh. Donțiu, V. Sîrbu, Florea Popa sînt doar cîțiva din numeroșii maiștri tineri crescuți în uzină din rîndurile celor mai buni laminatori, care au dovedit în noua lor muncă multă pricepere și inițiativă.

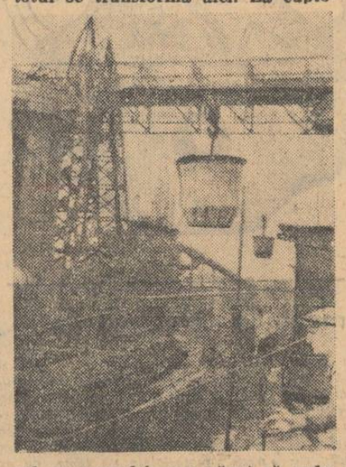

...La secția laminoare a Combinatului Metalurgic din Reșița, întrecerea socialistă pentru îndeplinirea angajamentelor luate în cinstea aniversării partidului este în plină desfășurare. Inginerii lucrează intens la elaborarea unor instrucțiuni tehnologice, lucru care va fi afișat la toate liniile...

...La șeful secției sună telefonul. La capătul celălalt al firului este profesorul de matematică Georgescu de la școala medie serală. El transmite bucuros că tînărul V. Dobîrceanu a știut perfect la geometrie. În anul trecut V. Dobîrceanu a fost elev fruntaș, dar anul acesta s-a lăsat pe tînjeală. Utemiștii l-au discutat într-o adunare, iar Dobîrceanu a promis solemn că se va pune pe carte. Și acum profesorul comunică mulțumit că tînărul și-a ținut cuvîntul. Iar vestea s-a răspîndit curînd în secție și Dobîrceanu a primit felicitările cuvenite: „Un muncitor fruntaș nu poate fi codaș la învățătură", i-au spus pe bună dreptate tovarășii săi de muncă...

...La planificare s-au înregistrat noi cifre: pînă la 27 martie a.c. laminatorii reșițeni au dat cu 850 tone șine de calitatea I-a mai mult decît erau prevederile. Și aici s-a constatat cu satisfacție că planul s-a depășit considerabil la toate profilele, numai linia de tablă elaborînd pînă la data respectivă 2200 tone finite peste sarcini; 3170 tone metal a fost laminat la toleranțe negative peste prevederi, iar indicii pe secție au crescut cu 2,46 la sută cei extensivi și cu 3 la sută cei intensivi față de plan.

...Sînt fapte ce subliniază însuflețirea cu care laminatorii desfășoară întrecerea socialistă, inițiativa lor creatoare pentru valorificarea tuturor posibilităților de care dispune secția. Sînt fapte care ne fac să întrezărim realizarea înainte de termen a angajamentului anual de a elabora 10.000 tone laminate peste plan și de a îmbunătăți cu 10 la sută calitatea șinelor.

Ing. VIRGIL LAZĂR

O comună ca atîtea altele pe Valea Mureșului

Colectivista Orosz Rozalia — O bună dactilografă

Pe Orosz Rozalia am întîlnit-o la sediul sfatului popular al comunei Singeorgiu de Mureș. Bătea la mașină cu îndemînare. Își legase baticul pe cap, ca toate văduvele din sat, într-un fel aparte, altfel decît femeile măritate cărora le trăiesc bărbații sau fetele care sînt înainte de măritiș. Fiecare sat de pe valea Mureșului își are tradițiile sale, deși în trecut toate aveau aceiași soartă vitregă: întunecime, noroi, analfabetism, mortalitate infantilă exasperantă.

Acum Orosz Rozalia bate la mașină. Nu-i dactilografă... Dar a învățat să bată bine, corect și repede...

Își povestește viața cu glasul scăzut:

— Am trăit cu bărbatul meu anii cei mai grei, războiul, foametea... Atunci mi-a murit de difterie fetița... Avea 10 ani... Pe atunci nu era nici medic în sat, necum circumscripție sanitară ca acum, cu trei medici și patru surori. Mi-a murit fetița în brațe, în timp ce așteptam să vină bărbatul meu cu o căruță cerută de la unul din țăranii mai avuți din sat... A căutat mult pînă a găsit o căruță... Cînd a început să ne meargă mai bine, mi-a murit și bărbatul... Într-un accident... Pe urmă au început să se schimbe lucrurile în comună. Era pe vremea comitetului provizoriu. Văzîndu-mă singură, văduvă cu copil mic (băiatul meu avea doar doi ani) tovarășii de la comitetul provizoriu m-au angajat ca curieră... Mai tîrziu am intrat, cu pămîntul meu și al bărbatului, căpătat la reforma agrară, în gospodăria colectivă. Băiatul e acum la școala profesională electrotehnică din Tg. Mureș... L-au operat la clinică niște profesori universitari. Nu numai că nu i-a fost rău la clinică, dar s-a și îngrășat, atît de bine l-au îngrijit. Acum sînt mulțumită. Colectiva, deși a fost an secetos, a plătit anul trecut, numai în bani, cîte 16 lei de fiecare zi muncă. Da... Băiatul mi-e sănătos, în casă am tot ce ne trebuie, sînt mulțumită cum trăim.

Și așa cum o picătură de apă întruchipează întregul ocean, tot așa și viața lui Orosz Rozalia reflectă transformările uriașe din viața săracilor de odinioară din Singeorgiul de Mureș.

În ultimii 10 ani s-au construit aici 406 case noi, așa cum arată casa lui Alexandru Savu din clișeul nostru. Cum se vede în fotografie, Maria și Alexandru Savu stau în fața casei noi, cu trei camere și dependințe, grajd și șură, discutînd despre planurile lor actuale. Băiatul mai mic sentoarce curînd de la armată. Piatra din curte a fost adusă pentru fundațiile casei lui.

— Mario, aici o să începem să săpăm fundamentul casei lui Petre.

În nouă ani de trai în colectivă soții Savu construiesc a doua casă, mare și luminoasă.

★

Analfabetismul a fost izgonit din comună. Școala a fost modernizată și lărgită cu noi săli de clasă. În anul 1944 școala era frecventată de 280 de elevi. În prezent numărul școlarilor din Singeorgiul de Mureș este de 880. Cine a auzit, înainte de eliberare, la Singeorgiu de Mureș sau în oricare alt sat, despre „sală de gimnastică"? Nimeni! Și acum, priviți fetițele Maria Cazan, Sandor Erzsiké, Köver Ildiko, Erkedi Rozalia, Boni Iolan, Santo Maria și Maria Rațiu cum vin vesele de la ora de gimnastică, unde au jucat volei.

Înainte de eliberare nu era lumină electrică în sat. Acum toate cele 887 de case ale Singeorgiului de Mureș sînt luminate electric. La fel ca și noul cămin cultural și biblioteca cu peste 7.000 de volume. În trecut nu era aici nici cămin cultural, nici bibliotecă.

Acum, bibliotecarul Racz Karoly abia mai prididește singur să împrumute cărțile celor peste 1100 de cititori din comună, care numai anul trecut au împrumutat 10.085 de cărți. Printre cititorii cei mai devotați ai bibliotecii sînt colectivista Barta Lidi, întovărășiții Alexandru Muică și Vizi Marton, sau elevii Gergelyfi Mihaly și Magyarosi Tibor.

La Singeorgiul de Mureș, unde în 1944 erau doar 4 aparate de radio, în prezent sînt peste 900 de aparate de radio recepție, mai multe chiar decît numerele de casă! Acest lucru se întîmplă fiindcă în multe case, atît bătrînii cît și tinerii căsătoriți își au aparatele lor de radio. „Fiecare ascultă ce-i place!", cum spune bătrîna Maria Muică.

V. KONYA
Fotografii: Nicu VASILE

Casa nouă a colectiviștilor Maria și Alexandru Savu — una din cele 406 case noi construite în comună.

Motocicliștii și bicicliștii din comună au trecut cu mult peste o mie...

Magazinul universal, întotdeauna bine aprovizionat.

Centrala de termoficare pentru încălzirea apelor balneare.

Bătrîna Maria Muică și-a cumpărat de curînd un aparat de radio „Concert".

După ora de gimnastică și după un meci de volei în sală...

Pe buze cîntecul, în mînă o ramură de măslin

Am fost la concertul Ymei Sumak. Nici acum nu pot să uit emoția pe care am trăit-o. Cîntecul privighetorii din Peru ne purta pe întinderea nemărginită a preriilor bătute de vînt, ne urca la înălțimea amețitoare a Anzilor, ne făcea să simțim clocotul și zbuciumul Amazoanelor. Diferitele sale suvoaie, viguroase, felurite și pitorești, întocmai ca pămîntul Americii de sud care le-a zămislit, formau pînă la urmă un singur mare torent. Și acesta era un imn închinat soarelui, ca simbol al fertilității și belșugului, un imn închinat vieții celei puternice și atotbiruitoare.

În timp ce ascultam trilurile neasemuite, mi-am adus aminte de o convorbire pe care o avusesem cu cîteva zile înainte cu Yma. Povestea despre turneul pe care l-a întreprins recent în Polonia. La un moment dat am văzut-o că închide ochii, cutremurată. Cîteva minute n-a mai scos o vorbă. Apoi și-a revenit și a istorisit cu un glas în care simțeam vibrarea unei intense dureri, ce se întîmplase. Își amintise de vizita pe care a făcut-o la Auschwitz.

„Am fost prin locurile unde fasciștii construiseră sinistrele mașini ale morții, spunea. Pășeam de la o baracă la alta și aveam senzația că trăiesc un coșmar cumplit. Lîngă mine se afla Carlos, fiul meu. Îi arătam cele ce ni se înfățișau înaintea ochilor și-i spuneam: „Ține minte!" A fost ceva înspăimîntător, de neînchipuit. Timp de cîteva zile n-am mai putut să fac nimic. N-am mai fost în stare să cînt".

Am asociat în minte cele două ipostaze în care mi-a fost dat s-o văd pe Yma Sumak. Și mi-am dat seama că între ele există o legătură strînsă, organică. Artista care cîntă cu atîta dăruire și inspirație viața cu bucuriile și frumusețile ei, nu putea să nu fie zguduită de ororile pe care le-a văzut, orori pe care le-au adus omenirii fascismul, războiul. De aici nu poate decurge decît concluzia că fascismului trebuie să i se pună capăt, că omenirea trebuie izbăvită de război, că trebuie consolidată și întărită, prin toate mijloacele, pacea în lume. Și dacă stăm și ne gîndim, Yma Sumak, prin cîntecul ei închinat vieții, își aduce din plin partea de contribuție la îndeplinirea acestui minunat și nobil țel. De aceea am și aplaudat în persoana ei nu numai un artist valoros și reputat, ci și un partizan al păcii, însuflețit de calde sentimente umaniste.

Ion PAVELESCU

Oameni cu aripi

Un vis milenar al omenirii pe cale de înfăptuire

Genialul savant rus Țiolkovski spunea odată că Pămîntul este leagănul rațiunii, dar... că nu poți trăi toată viața în leagăn. Aceste cuvinte exprimă minunat năzuința milenară a omului de a se desprinde din încleștarea gravitației terestre.

Și omul a început prin a-și făuri aripi, încercînd să imite mai întîi zborul păsărilor; dar străduințile lui de a zbura prin forța mușchilor n-au fost încununate de succes. Curajoșii se prăbușeau, plătind cu viața temerarele lor încercări.

Icar și urmașii lui

De bună seamă că lui Icar, fiul lui Dedal, îi revine cinstea de a deschide cortegiul pionierilor aerului. Nu vom repeta aci binecunoscuta legendă, ci ne vom mărgini să-l citățm pe Ovidiu, care descrie într-una din operele sale cum și-au construit aripile cei doi prizonieri ai regelui Minos.

„Au așezat penele cu chibzuință, fiecare din ele fiind ceva mai scurtă ca cea care îi urma, într-o gradație aproape insensibilă. Penele de la mijloc le-au prins cu fire de lină, iar cele de la extremități cu ceară, dîndu-le o ușoară curbură, spre a imita aripile păsărilor. În apropiere era o colină, nu de înălțimea unui munte, dar care domina șesul. De acolo s-au avîntat, în primejdioasa lor călătorie".

Urmașii lui Icar se numără cu sutele. Cousin vorbește în „Istoria Constantinopolului" de un sarasin care, în secolul al XII-lea, a trecut în zbor deasupra hipodromului metropolei bizantine. Italianul Guidotti, englezul Hook, francezii Le Besnier, Dante și Paucton și-au făurit aripi de diferite tipuri, încercînd să se ridice în aer cu ajutorul lor.

Printre puținii care au abordat în mod științific problema zborului prin forța mușchiului se numără marele artist al Renașterii, pictorul, chimistul, mecanicul și fizicianul Leonardo da Vinci. În „Istoria științelor matematice în Italia", Libri scrie: „Leonardo da Vinci a studiat îndelung mișcările animalelor și zborul păsărilor. El a întreprins aceste cercetări pentru a încerca dacă e posibil ca omul să zboare". Într-adevăr, Leonardo ne-a lăsat lucrarea „Codice sul volo degli uccelli" (Codice asupra zborului păsărilor) și numeroase schițe reprezentînd mașini de zburat.

Cuceritorii oceanului aerian

Într-unul din cele mai vechi monumente ale literaturii ruse, „Cuvîntul lui Daniel Zatocikin", publicat la începutul secolului al XIII-lea, se descriu petrecerile populare la slavi. Se spune aci: „Unii își dădeau drumul de pe o biserică sau de pe o casă înaltă, cu ajutorul unor aripi de mătasă".

În secolul al XIV. Nikitka, robul fiului boierului Lupatov, și-a construit aripi cu care a zburat deasupra suburbiei moscovite Alexandrovskaia. În anul 1699, strelițul Serov din Riazan a executat un zbor „prin forța brațelor sale", iar 30 de ani mai tîrziu, fierarul Ciornîi

Radu NOR

● *(Continuare în pag. 4-a)*

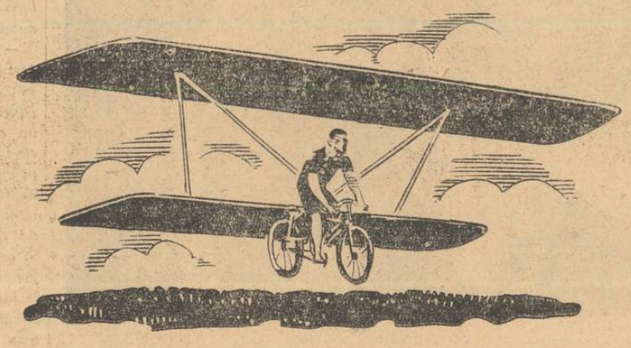

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Eroi literari și atitudini de viață

Don Quijote și donquijotismul

Într-o Spanie plină de contraste izbitoare, în care huzurul nobilimii se învecina cu mizeria poporului iar sinceritatea cu ipocrizia, se naște, în primii ani ai veacului al XVII-lea, o carte ciudată din paginile căreia se desprinde o pledoarie generoasă pentru dreptate, înțelepciune și solidaritate umană.

Pînă la Don Quijote al lui Miguel Cervantes — primul roman modern al literaturii universale — genul epic se complăcuse în evocarea faptelor cavalerești. Dar miturile eroice sau aventurile de dragoste, povestite direct ori alegoric, spuneau prea puțin despre adevăratele preocupări și năzuințe ale gîndirii acelei vremi. În povestirile feudalității, studiul caracterelor era absent, iar pictura realității convențională.

Și iată că, dintr-odată, romanul dobîndește calitățile ce-i lipseau. Cu Don Quijote va dispare indiferența față de social și îngustimea de orizont a sensibilității, dar va căpăta drept de acces în conștiința posterității un tip de erou care, în cele din urmă, a umbrit identitatea părintelui său literar.

Fenomenul, deși extrem de rar, nu e neobișnuit. Marele Flaubert punea pe seama geniului asemenea întîmplări: „Scriitorii trebuie să se aranjeze astfel — recomanda autorul lui Salammbo — încît posteritatea să creadă că ei n-au trăit. Poeții cei mai mari sînt acei despre a căror viață nu știm nimic sau aproape nimic, un Homer, un Shakespeare, un Rabelais".

Viața lui Miguel Cervantes de Saavedra este îndeajuns de cunoscută. Cuprinsă între anii 1547 și 1616, bîntuită de tot felul de lipsuri și supusă tuturor încercărilor (ostas rănit la Lepauto, prizonier, rob la pirați, apoi agent fiscal etc), existența scriitorului nu e lipsită de interes. Numai că interesul posterității se manifestă mai puternic și mai viu față de operă, decît față de cel care a creat-o. Am putea chiar spune, fără teama de a greși, că Cervantes nu s-a bucurat nici pe departe, postum firește, de o-norurile pe care cultura universală le-a făcut eroului său, tristul cavaler de la Mancha.

Și aceasta desigur nu întîmplător. Don Quijote, după cum vom vedea, nu e numai un personaj celebru, ci și cel care a pus în circulație o atitudine de viață, un fel anumit de a răspunde la nedreptățile și abuzurile asupritorilor. Don Quijote, sau mai bine zis drama lui Don Quijote, este drama acelor oameni care înlocuiesc cunoașterea obiectivă, lucidă, prin iluzii. Dorința sa de a le scoate realități este cert o slăbiciune, rămîne însă pe deplin pozitivă și exemplară setea de adevăr și omenie a ilustrului personaj.

Cele trei călătorii rătăcitoare pe care le săvîrșește eroul lui Cervantes pe meleagurile Spaniei însorite sînt stimulate de literatura bogată în peripetii. Adamis de Gaula, Diana de Montemayor și altele, exaltă fantezia lui Don Quijote și îi stimulează înclinarea spre fapte măreț.

În răstimpul acestor deplasări, incapabil să se orienteze realist, el se pune singur în situații ridicole, ia niște mori de vînt drept uriași și se lasă, în imensa sa naivitate și bună credință, păcălit de hangii și de unii țărani. Dar dacă acesta este rezultatul, intenția este lăudabilă totuși, fiindcă Don Quijote vrea să-și cinstească dragostea pentru dulcineea din Toboso făcînd, pretutindeni pe unde trece, dreptate și neputînd să suiere samavolnicia și egoismul. Felul său de a fi este adesea savuros, hazliu, însă în raport cu societatea timpului. Don Quijote propune (scena în care își dăscălește scutierul, pe rubiconul Sancho Panza e grăitoare), o morală alcătuită din simplitate, dreptate și dăruire obștească.

Astfel, deși azi se obișnuiește persiflarea unor păreri care nu răspund realității prin etichetarea lor ca „donquijotisme", nu trebuie să uităm că această apreciere nu privește atitudinea în sine, ci lipsa de eficacitate a mijloacelor propuse să ducă la repararea unei nedreptăți, la îndreptarea unui abuz.

Simpatia cu care înconjurăm, dintr-o perspectivă contemporană, figura cavalerului rătăcitor este, în ciuda limitelor pomenite, îndreptățită. Faptele lui Don Quijote subliniază contrastul tragic dintre idealurile generoase și căile pe care acesta și le alege pentru a le înfăptui. Din acest punct de vedere, romanul lui Cervantes unitar și de profund substrat polemic cu societatea exploatatoare și cu deprinderile ei, este istoria destrămării unor avînturi cărora le lipsește luciditatea.

Hazul ce rezultă dintr-o asemenea ipostază nu e niciodată odios. Risul pe care îl provoacă nu pare lipsit de tristețe; de aici amărăciunea pe care această operă de artă, direct sau indirect protestatară, o naște în cititorul receptiv la chemările timpului său.

Moartea lui Don Quijote în momentul smulgerii din nebunie este încă o dovadă că Cervantes vedea o incompatibilitate între visurile personajului și condiția lor de realizare într-o lume prost întocmită.

Cu binecunoscuta-i competență și expresivitate, acad. Tudor Vianu a definit sintetic destinul agitat al lui Don Quijote: „Ceea ce alcătuiește însă caracterul unic al povestirii lui Cervantes provine din faptul că, deși în cuprinsul ei ni se povestesc faptele nebunești și vrednice de rîs ale unui om cu mintea rătăcită, acesta ne este înfățișat în același timp ca o personalitate de mare înălțime morală, însuflețită de sentimentele cele mai umane și mai generoase, gata totdeauna să ajute pe cei slabi și pe cei nedreptățiți și ca o minte plină de înțelegerea cea mai adîncă și mai înțeleaptă a vieții".

Flacăra acestei existențe patetice luminează paginile primului roman modern.

H. ZALIS

PE URMELE UNOR VECHI CIVILIZAȚII

Sînt bine cunoscute importantele descoperiri arheologice efectuate de filiala din Cluj a Institutului de Istorie al Academiei R.P.R., sub conducerea tovarășului acad. C. Daicoviciu, în Munții Orăștiei. Cu acest prilej cetățile și așezările din centrul statului dacic de odinioară și-au dezvăluit toate tainele. Astăzi oricare turist poate vizita și admira cetățile de la Piatra Roșie, Costești, Blidaru, Crăidștea Muncelului etc., vestigii de preț ale trecutului, care amintesc de viața și lupta eroicilor daci.

În ultimul an cercetătorii filia-

Aspect din timpul săpăturilor la Soporul de Cîmpie

lei și ai Muzeului de arheologie din Cluj, în strînsă colaborare cu cei ai altor muzee transilvănene, au făcut noi și interesante descoperiri pe întregul teritoriu al Ardealului, descoperiri de o mare însemnătate științifică.

Deosebit de numeroase și variate, ele pun la încercătură pe cel care ar avea intenția să le prezinte publicului larg. Ne vom opri deci doar la cîteva care ni se par mai interesante.

Printre descoperirile cele mai însemnate se numără, desigur, cea din comuna Pecica, Raionul Arad. Săpăturile efectuate la hotarul dintre comunele Pecica și Rovine au dus la descoperirea unei bogate așezări fortificate natural, care depășește cadrele unei așezări sătești și datează din cea de-a doua vîrstă a fierului. Săpăturile au scos la iveală un atelier de turnat obiecte din bronz (cu tipare de lut, creuzete, o nicovală de fier, dălți de bronz etc.). De asemenea, s-au descoperit mai multe locuințe cu vetre de foc și gropi de alimente, precum și mai multe monete de argint.

Cercetările au dus la concluzia că așezarea a durat pînă în prima jumătate a secolului I era noastră, cînd a fost distrusă de iazigii veniți în cîmpia Tisei în timpul împăratului Tiberiu. Cercetătorul Ion Crișan care a condus lucrările de la Pecica, a identificat această așezare cu anticul polis citat de Ptolomeu ca existînd în extremul vest al Daciei sub numele de *Ziridava*.

Interes prezintă faptul că pe același loc s-au descoperit urme de așezări omenești și din alte apoci, ceea ce dovedește continuitatea vieții pe aceste meleaguri: o bogată așezare din epoca bronzului aparținînd culturii Periam-Pecica (s-au găsit foarte frumoase piese de artă ceramică, oglinzi, podoabe etc.), precum și un cimitir de înhumație din secolele XI—XII din care s-au săpat peste 100 de morminte.

Cercetările sînt abia la început. Fără îndoială că săpăturile ce se vor mai efectua vor permite să se afle noi date privind existența și traiul populației dacice în vestul Transilvaniei.

Cu ajutorul cetățenilor

Plin de semnificație este faptul că o seamă de descoperiri au putut fi efectuate datorită sprijinului pe care populația a ținut să-l acorde cercetătorilor, participînd activ la săpături. Colectiviștii din Noșlag, Raionul Aiud, bunăoară, au ajutat pe cercetători să scoată la iveală mai multe așezări și cimitire antice situate pe prima terasă a Mureșului. S-a constatat cu acest prilej o îndelungată locuire a ținutului, începînd din neolitic și continuînd pînă în epoca feudală. Explicația? Salinele apropiate, punct de atracție pentru oameni. Cercetările sînt de o deosebită importanță confirmînd încă odată continuitatea vieții populației băștinașe și dînd indicații despre formarea poporului romîn (așezările descoperite sînt din sec. IV—V, VII—VIII și IX—X).

Sprijinul cetățenilor s-a făcut vizibil și cu prilejul săpăturilor de la Orheiul Bistriței unde s-a dezvelit un castru roman din sec. II-III e.n. Important este că în interiorul castrului s-au găsit produse ceramice ale populației dacice băștinașe, ceea ce arată pe de o parte existența populației băștinașe în această zonă, iar pe de altă parte faptul că ea întreținea un contact direct cu militarii romani.

Și elevii își aduc contribuția lor la cercetări. La Huedin, bunăoară, ei au descoperit o întinsă așezare din prima vîrstă a fierului. Și ca să terminăm cu acest capitol, trebuie să amintim și de o descoperire a unor studenți de la facultatea de istorie, în cadrul practicii lor: la Gura Baciului, lîngă Cluj, ei au dezgropat o așezare din prima cultură neolitică care folosește ceramica (cultura Cris).

Sub temeliile noilor șantiere

Marile lucrări de construcție ce se desfășoară în Ardeal, ca de altfel în întreaga țară, sînt un bun prilej pentru cercetători de a face noi descoperiri. De aceea, la mai toate lucrările de escavații participă și arheologi.

Cu un astfel de prilej la Gherla, unde se ridică un combinat de industrializarea lemnului s-a făcut o descoperire de mare valoare: o diplomă militară romană care dă noi indicii despre organizarea administrativă și politico-militară a Daciei romane în perioada constituirii Daciei Porolisensis ca provincie aparte.

De asemenea, cu prilejul săpăturilor efectuate la șantierele din orașul Cluj s-au găsit printre altele monete romane din epoca postaureliană (după abandonarea Daciei de către romani), ceea ce dovedește continuitatea locuirii orașului Napoca și în acea perioadă.

Și mai edificatoare sînt săpăturile efectuate la Oradea, în colaborare cu muzeul regional Crișana. În cartierul Salcea, la punctul numit „Ghețărie" s-a găsit o interesantă așezare cu urme aproape neîntrerupte din neolitic și pînă în feudal. S-a constatat aici un aspect cultural nou constînd din contopirea și încrucișarea mai multor culturi (Tisa III, Bodrogkeresztur, Coțofeni și Baden). S-a stabilit deci că aici exista un punct de interferență între populația de pe teritoriul țării noastre cu cea din Ungaria și din Occident, punct numit provizoriu „faciesul Oradea".

Un alt rezultat important al cercetărilor de aici este înregistrarea unei așezări și a unui cimitir al populației băștinașe, datînd din sec. X e.n.

Și acestea sînt doar o infimă parte din descoperirile arheologice făcute...

M. PAULIAN

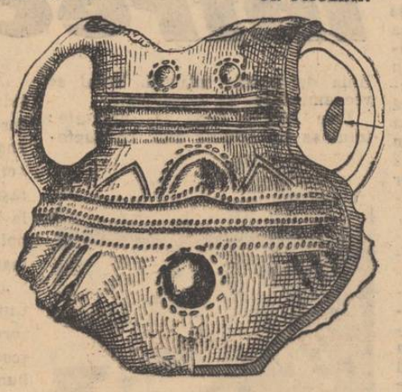

Cărțile și mașinile electronice

Zilnic apar în lume mii și mii de lucrări tipărite. Un mare interes îl prezintă lucrările de știință și tehnică. Ce este nou în metalurgie? Care sînt ultimele realizări în construcția tunelelor? Mii și mii de întrebări se nasc zilnic. Răspunsurile pot fi găsite în referatele care apar într-un număr impresionant: peste un milion pe an.

În prezent în Uniunea Sovietică se pune cu multă acuitate problema construirii unei mașini electronice, care să poată asigura informațiile necesare în domeniul științei și tehnicii. Recent a avut loc la Moscova o consfătuire consacrată prelucrării informațiilor științifice, traducerilor cu ajutorul mașinilor electronice și citirii automate a textelor. Mașina electronică de informații, care se va construi într-un viitor apropiat, va putea fi folosită pentru traducerea imediată a textelor și extragerea datelor necesare. Problema cea mai grea constă în proiectarea instalației de „memorie", care să poată răspunde rapid la întrebările puse. Mașina electronică va fi dotată cu o instalație program care va alege datele necesare înregistrate în „memorie", va traduce, va împărți materialele pe teme, va exclude asemănările.

În 1961—62, în Uniunea Sovietică se va construi o mașină electronică care va putea da informații cu privire la apariția cărților noi de știință și tehnică. Această mașină va alcătui indicatoare bibliografice după autori și teme ale lucrărilor apărute și înregistrate în „memoria" mașinii. Ulterior, va începe construcția mașinilor complexe de tradus și de alcătuirea referatelor.

Și poate că peste puțin timp vom adresa acestei mașini întrebările noastre, primind răspunsurile exacte.

N. B. Pentru reporteri va exista atunci posibilitatea de mult visată de a întîlni... „interlocutorul" care să nu refuze (așa cum se întîmplă uneori) interviurile solicitate.

INTRE 15 — 25 APRILIE 1961

Întreprinderea Ungară de Comerț Exterior pentru Produse ale Industriei de Instrumente METRIMPEX

ORGANIZEAZĂ O EXPOZIȚIE DE APARATE DE LABORATOR

în localul expoziției permanente a Camerei de Comerț a R. P. Ungare din București, Str. Batiștei Nr. 33.

Expoziția este deschisă zilnic între orele 10—13 și 17—19

MAGAZIN LITERAR

La ce lucrează scriitorii clujeni

În Cluj se desfășoară o vie activitate culturală, la care concură, bineînțeles și scriitorii. O întîlnire recentă cu tov. DUMITRU MIRCEA, secretarul Filialei Cluj a Uniunii Scriitorilor din R.P.R., ne-a pus în posesia informațiilor referitoare la această activitate, ca și la proiectele scriitorilor clujeni.

— Ce lucrări s-au predat edițiunilor?

— În ultimul timp s-au predat editurilor cîteva lucrări, cu tematică variată, interesantă. Menționăm astfel un roman al lui Nagy Istvan care îmbrățișează problemele educației comuniste a tineretului, un volum de nuvele al scriitoarei *Orosz Irén* cu tematica din lupta partidului desfășurată în ilegalitate, piesa „Neamurile" de *Teofil Bușecan*, inspirată din viața nouă a satului, un volum de nuvele a lui *Gligore Beuran*, două volume de versuri ale poeților *Kiss Jenö* și *Ion Rahoveanu*.

În curs de definitivare se află și alte lucrări, cum sînt volumele de versuri ale poeților *Aurel Rău, Aurel Gurghianu* și *Victor Felea*, romanele lui *Vasile Rebreanu* și *Nicolae Pîrvu*, piesele de teatru ale lui *D. R. Popescu* și *Déak Támas*, volumul de studii critice al lui *Söni Pal*.

— *Din cele menționate mai sus, se poate observa că Filiala din Cluj acordă un sprijin însemnat promovării tinerelor talente.*

— Întocmai. Cenaclurile literare din oraș, cît și din mai multe localități din regiune, se află în atenția Filialei, iar elementele talentate sînt încurajate. Prin publicarea unor materiale — dintre care majoritatea au fost citite și discutate în cadrul acestor cenacluri — s-au făcut cunoscute tinere talente ca Emil Bunea, Ion Cocora, Veress Zoltan, Augustin Buzura, Octavian Georgescu.

— *Am observat, în ultimul timp — înclinație mai mare spre dramaturgie. Ce ne puteți spune în acest sens?*

— Este un lucru real. Numărul scriitorilor preocupați de problemele scenei crește; concomitent, se strîng și relațiile de colaborare cu teatrele clujene. În cadrul Filialei s-au discutat anul acesta șase dintre cele mai bune piese prezentate la concursul instituit de Teatrul Maghiar de Stat, în colaborare cu sfatul popular regional. Nu de mult, Naționalul clujean a reprezentat noua piesă a lui *Teofil Bușecan* „Neamurile" și studiază alte două piese de debut scrise de *Dumitru Radu Popescu* și *Al. Căprariu*.

M. SASU

VITRINA CU CĂRȚI

Ion Creangă: „Povestea lui Stan Pățitul"

De curînd a apărut în vitrinile librăriilor o nouă ediție a poveștilor și povestirilor lui Ion Creangă, ale cărui opere sînt atît de mult îndrăgite de cititorii de toate vîrstele. Interesul cu care publicul primește aceste opere demonstrează că ori cîte ediții s-ar scoate, cu toate că lucrările lui Ion Creangă s-au tipărit în anii noștri în tiraje de masă, ele găsesc în permanență noi și noi amatori a le avea la îndemînă. De aceea ni se pare nejustificată ideea de a i se da volumului titlul uneia din-tre povestiri (nu cea mai semnificativă), cu scopul — poate — de a fi atrași cît mai mulți cititori către acest volum. Ultima ediție din operele marelui nostru scriitor, putea să poarte simplu titlul „Povești" căci valoarea operelor sale nu este pusă la încercare de curgerea timpului.

Prefața semnată de C. Dimisianu, bogată în date, suferă însă deoarece folosește un limbaj puțin inteligibil. Se întîlnesc de pildă astfel de exprimări: „(Creangă)... ocupă două cămărițe lipite pe jos cu pămînt" (pag. IX); „vorbirea acestor oameni, fie ei roi de povestire realistă, fie de basm, se aseamănă prin caracterul ei oral", (pag. XII) etc.

Ilustrațiile lui Val Munteanu, nu reușesc în totalitatea lor să redea atmosfera de basm creată de autor. Unele chipuri sînt inexpresive, incremenite.

Culeasă cu o iscusință mai mare, culegerea ajută în felul acesta pe cititori să parcurgă cu mai multă ușurință paginile ei, minunatele isprăvi ale popularelor personaje din povestile scriitorului humuleștean.

Mark Twain: „Un yankeu la curtea regelui Arthur"

În romanul său „Un yankeu la curtea regelui Arthur", Mark Twain a urmărit să ironizeze falsa strălucire a epocii de început a feudalismului, caracterizată de obicei prin poezia cavalerismului, a lealității feudale a iubirii trubadurilor. Pe atunci, în jurul curților regale și nobiliare se crease o adevărată aureolă. Totul era exagerat la maximum cu scopul de a mentine exploatarea prin folosirea miturilor, a grandoarei ametitoare.

Mark Twain a căutat în romanul său să dezbrace aceste personaje ridicole de veșmintele lor de gală, să le arate în toată sinistra lor înfățișare. Și a pornit-o prin a pătrunde în castelul Warwich din Anglia unde cunoaște un bătrîn american ce-i încredințează un manuscris, după care moare a doua zi.

Manuscrisul povestește niște teribile aventuri ale autorului său care se pomenește deodată că trăiește în secolul VI al erei noastre. Acum, în fața ochilor lui se desfășoară o sumedenie de întîmplări, care de care mai ciudate și mai dezgustătoare pe care le înseamnă pe hîrtie.

Mark Twain, cu pana sa ironică, a căutat să le descrie cu multă fantezie.

Romanul publicat în colecția „Biblioteca pentru toți" se citește cu viu interes, cu plăcare deosebită chiar dacă cititorul a mai parcurs cîndva rîndurile spumoasei scrieri a marelui Mark Twain.

C. S.

ENCICLOPEDIE

Ioan Giovanni Dimitrescu

Împlinirea a 100 de ani de la nașterea tenorului Ioan (Giovanni) Dimitrescu, ne amintește vitregia unor vremuri de mult și pentru totdeauna apuse, cînd marile talente lirice românești erau obligate, din cauza desconsiderării artei de către clasele stăpînitoare cosmopolite, să pribegească prin țări străine pentru a-și valorifica talentul.

Alături de mulți alți celebri artiști de operă români care s-au impus pe scenele cele mai importante din Europa și cele două Americi, Ioan Dimitrescu își proiectează calitățile vocale și scenice cu un talent demn de ilustra generație din care făcea parte.

Fiu al unui ciopitor în piatră din Iași, Ioan Dimitrescu s-a născut în ziua de 19 decembrie 1860 (2 ianuarie 1861). După terminarea studiilor liceale ocupă un post de funcționar la primăria din localitate. Aici, într-un birou al arhivei, îl aude cîntînd primarul de pe atunci al orașului Iași, scriitorul Nicu Gane. La recomandația și insistențele acestuia, se înscrie la Conservatorul ieșan (15 noiembrie 1878) unde urmează cursurile de canto cu prof. Enrico Mezzetti, armonia, contrapunctul și compoziția cu prof. Gavril Muzicescu, declamația și arta dramatică cu prof. Mihail Galino, fiind în același timp și angajat al Teatrului Național din Iași.

În 1884 Ioan Dimitrescu vine la București pentru perfecționarea studiilor muzicale la clasa de operă a profesorului George Stephănescu de la Conservatorul din Capitală.

Alături de elevii mai vechi ai ilustrului profesor, Ioan Dimitrescu ia parte la deschiderea primei stagiuni de operă, cîntată numai de artiști români și în limba română, debutînd în seara zilei de 28 septembrie 1885 în rolul lui Edgard din opera „Lucia di Lamermmoor" de Donizetti, sub conducerea artistică și muzicală a maestrului George Stephănescu.

La succesul acestui spectacol inaugural, consemnat cu elogii de presa timpului, contribuția tenorului dramatic Ioan Dimitrescu a fost dintre cele mai valoroase.

Interpretarea aceluiași rol la spectacolul din 28 decembrie 1885, alături de celebra Adelina Patti, îi atrage laudele primadonei și o deosebită prețuire din partea celor mai exigenți melomani și critici muzicali din Capitală.

În aceeași stagiune cîntă în opera „Traviata" și obține un mare succes în opera „Ernani" de Verdii (rolul Ernani 29 martie 1886), alături de Zoe Nicolescu-Aman (Zina de Nori).

După încheierea primei stagiuni de Operă Română, Ioan Dimitrescu pleacă în Italia, spre a-și desăvîrși arta.

În urma intervenției impresarilor străini și datorită nepăsării cercurilor conducătoare ale Rominiei burghezo-moșierești, stagiunea următoare a Operei Române nu se mai deschide, luîndu-i locul opera italiană. Ioan Dimitrescu rămîne în străinătate, dar vine în țară aproape în fiecare an, contribuind prin spectacole de operă și concerte la promovarea artei lirice românești.

Numele tenorului romîn Ioan Dimitrescu s-a înscris cu litere de aur pe programele Operelor din Moscova, Petersburg, Harcov, Kiev, Roma, Milano, Paris, Londra, Lisabona, Madrid, New-York și în principalele orașe din America Latină.

Ioan Dimitrescu era posesorul unui vast repertoriu de operă, din care amintim operele în care a avut un succes excepțional: Lucia, Ernani, Rigoletto, Aida, Bal mascat, Othello, Trubadurul, Cavaleria Rusticană, Palațe, Africana, Samson și Dalilla, Carmen, Ebreea, Faust, Hughenoții, Lohengrin și Tanhausser pe care le cîntă în limbile: italiană, franceză, germană, engleză și română.

Într-un sfert de veac de strălucită carieră artistică, alături de Elena Teodorini, Hariclea Darclée, D. Popovici-Bayreuth, Grigore D. Gabrielescu și alții, tenorul Ioan Dimitrescu a afirmat și a consacrat peste hotare, cu un talent excepțional, arta lirică românească. Din numeroasele sale concerte pe cele mai mari scene ale lumii, nu lipseau cîntece din folclorul românesc sau de compozitori români.

Vocea sa de tenor absolut, puternică și melodioasă, cu acel „do" luat cu multă ușurință, precum și excepționalele sale calități scenice, alături de o vastă cultură muzicală, l-au situat printre cei mai de seamă artiști de operă ai timpului.

În urma unei crize de neurastenie, datorită vieții zbuciumate și excesului de muncă pentru a-și cîștiga existența, în anul 1913, Ioan Dimitrescu s-a stins într-un parc din Londra.

Artist de operă cu reputație mondială, tenorul Ioan Dimitrescu, victimă a claselor stăpînitoare din Rominia burghezo-moșierească, este un stegar al culturii muzicale românești progresiste de la sfîrșitul veacului trecut.

Comemorarea a 100 de ani de la nașterea tenorului Ioan Dimitrescu este o ocazie de a scoate în evidență marea atenție și prețuire de care se bucură astăzi arta muzicală în patria noastră.

G. IONAȘCU

Pentrete în apă tare

La meci, cu d. Hyde

Acum vreo sută de ani, romancierul englez Richard L. Stevenson și-a înfiorat cititorii, povestindu-le cazul d-rului Jekill, inventatorul unei poțiuni care avea darul să dezlănțuie cele mai josnice instincte ale omului. D-rul Jekill a experimentat elixirul pe propria lui persoană, ceea ce a dus la transformarea sa în brutalul, ferocele, sadicul d. Hyde.

Am crezut întotdeauna că o astfel de prefacere a omului e posibilă numai într-o fecundă imaginație de romancier. De duminica trecută nu mai sînt atît de sigur. Căci duminica trecută am fost la meci cu vecinul meu, Gică.

De 8 ani locuiesc alături de Gică și încă nu i-am găsit nici un cusur. E liniștit, prietenos, săritor la nevoie — pe scurt, dacă vecinii ar forma o specie zoologică, Gică ar intra cu siguranță în încrengătura „Vecinus optimus".

O nouă confirmare a calităților sale am avut-o pe drumul spre stadionul „23 August". În troleibusul cu o capacitate proiectată de maximum 60 de persoane și cu o încărcătură de minimum 130, Gică a suris indulgent colosului care se instalase pe piciorul lui sting, a renunțat cu eleganță la restul de 35 de bani pe care i-l datora taxatoarea, a cedat — cu arhaică eleganță — unei tinere călătoare locul pe care ar fi putut să-l ocupe, a avut, deci, o mulțime de gesturi mici, dar grăitoare, care dovedeau cît de profundă este amprenta lăsată asupra lui de multimilenara civilizație umană.

Întîmplarea a făcut să ședem alături în tribună. Înaintea meciului de deschidere, Gică mi-a povestit cu multă duioșie despre cei doi porumbei pe care-i hrănește zilnic pe pervazul ferestrei de la bucătărie:

— Îmi ciocăne în geam și, dacă nu le dau numaidecît de mîncare, se impacientează... Nevasta mea îi adoră. Să o auzi cum gîngurește împreună cu ei și le spune... Ce faceți, imbecililor?

Tocmai mă întrebam cum ar fi gîngurit nevasta lui Gică dacă n-ar fi adorat porumbeii, cînd mi-am dat seama că ultimele trei cuvinte nu erau un citat din declarațiile ei, ci aparțineau direct lui Gică și se adresau jucătorilor de pe teren. Meciul începuse de cîteva clipe și ceva — nu știu ce — stîrnise iritarea vecinului meu.

Un minut sau două, am urmărit încordat salturile mingii pe gazonul tuns scurt. Deodată, am fost zguduit de un răcnet monumental, emis în imediata apropiere a urechii mele:

— Asta-i pasă? Arde-i la cotonoagă!

Autorul răcnetului era Gică. Dar nu cel pe care-l știam eu. Unde dispăruse blîndul Gică, milosul columbofil, ireproșabilul vecin, hiperpoliticosul călător din troleibuz? Se volatilizase parcă undeva, în văzduhul subțire de primăvară și locul lui îl ocupase un Gică congestionat, cu gura crispată de furie și cu un pumn amenințător, îndreptat spre teren. Pe jumătate ridicat de pe bancă, într-o poziție de altfel foarte incomodă pentru vîrsta lui, acest Gică-Hyde avea aerul că asistă nu la un meci de fotbal, ci la un masacru colectiv, căruia îi aducea încurajările sale. Cam așa trebuie să fi arătat Nero, în momentele lui de uitare de sine, atunci cînd era spectatorul unei sîngeroase lupte de gladiatori.

Nici vocea nu mai era cea pe care mă obișnuisem s-o aud la Gică. Ea trecea acum de la basul profund al lupului flămînd, la suieratul strident al cobrei înfuriate. Dar și la un capăt și la celălalt al acestui imens registru, se simțea vibrînd regretul că pe teren nu se înregistrează morți, cît mai mulți morți. Dovadă, obsedantul refren care revenea mereu dealungul acestei lugubre șansonete a desființării fotbalistului de către fotbalist:

— Omoară la el!

Admițînd că lucrurile s-ar fi desfășurat conform dorințelor atît de violent exprimate de Gică, soțiile lui Caricaș, Oaidă, Dinulescu și Mafteuță ar fi fost acum văduve, iar copiii arbitrului C. Nitescu și-ar fi plîns tatăl. Mai ieftin ar fi scăpat Mîndru și Smărăndescu II, care ar fi rămas doar infirmi pe viață. Restul jucătorilor de la „Progresul", dacă ar fi urmat indicațiile lui Gică, ar fi abandonat definitiv fotbalul, apucîndu-se de meserii pentru care, după spusele vecinului meu, au aptitudini incomparabil mai mari: cei mai mulți ar fi devenit cîrpaci calificați, ceilalți ar fi început să se îndeletnicească cu măcelăria sau plivitul culturilor de cartofi.

Stupefacția mea nu a mai cunoscut margini atunci cînd mi-am dat seama să, de fapt, Gică e un susporter al „Progresului". Torentul de invective nu izvora dintr-o ură nestrămutată față de această echipă, ci era expresia unei dezamăgiri în dragoste. Am verificat acest lucru pe propria mea piele, atunci cînd am îndrăznit să aplaud un gol înscris în poarta „Progresului". Gică a îndreptat spre mine o privire scînteietoare de dușmănie și m-a întrebat, cu tonul cu care un călău binecrescut se informează de ultima dorință a victimei sale:

— Asta-i gol?.. Ești un...

Dar o nouă dezamăgire, provocată de data asta de Baboie, m-a împiedicat să aflu ce sînt, căci Gică s-a întrerupt pentru a-l invita pe înaintașul „Progresului" să iasă de urgență la pensie. Am așteptat cu inima strînsă sfîrșitul meciului, în certitudinea că vorbele grele pe care avea să mi le spună Gică nu puteau să nu marcheze ruperea oricăror relații de bună-vecinătate.

Într-adevăr, de cum a auzit fluierul final al arbitrului, Gică s-a întors spre mine:

— Și cum îți spuneam... Porumbeii ăia sînt un deliciu... Mi se topește inima cînd îi aud cum fac: u-gu-u... u-gu-u... u-gu-u...

D. Hyde pierise fără urmă. Lîngă mine se afla din nou d-rul Jekill...

Nicolae MINEI

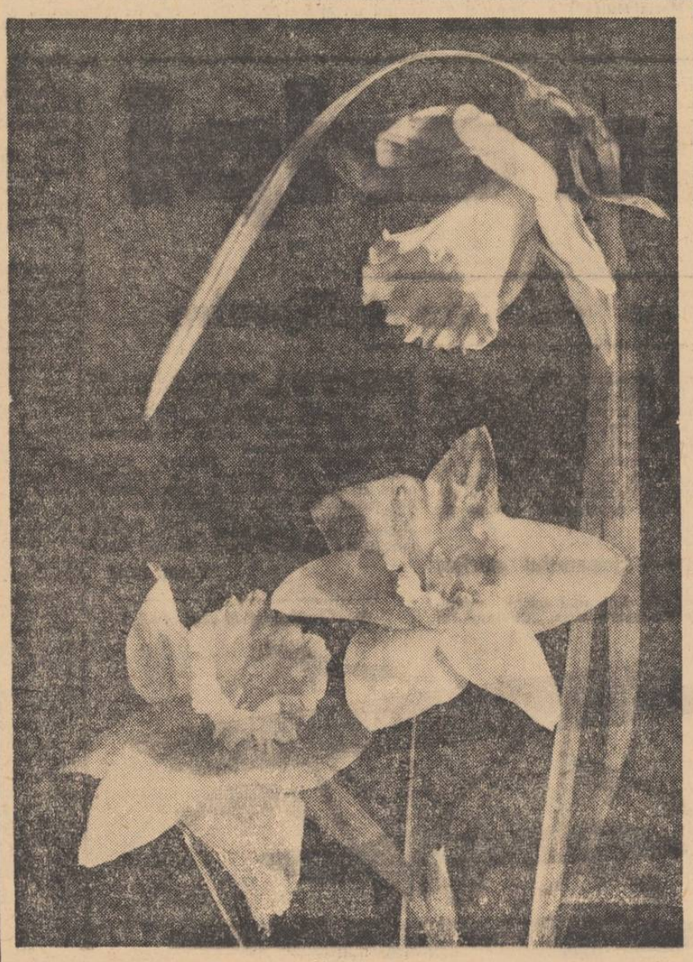

Narcise.

Fotografia: Mircea FARIA

Interviu cu... muzica

Ne răspunde compozitorul Gherase Dendrino

Primul care ne-a întîmpinat în fața porții din str. Rosmarin nr. 5, a fost poștașul cartierului.

— Pe maestrul Gherase Dendrino îl căutați?

— Exact!

— Aici stă! Chiar acum i-am adus niște scrisori. Primește foarte multe. Și din Odesa și din Leipzig, din Dresda, Budapesta, de peste tot de pe unde i se joacă opereta „Lăsați-mă să cînt".

Am intrat în curte. Cum era de așteptat, l-am găsit în fața pianului.

— Cred că n-ai fost inspirat că te-ai gîndit la mine. După cum bine știi, nu e mult timp de cînd am terminat opereta Lysistrata. Faptul că scrierea ei mi-a luat mai mult de un an, mă face să cred că n-am să-ți pot spune prea multe lucruri noi. Îți închipui că în acest timp n-am avut altă preocupare muzicală. Este o idee foarte bună. Dacă nu trimestrial, cel puțin la șase luni, dar trebuie făcut un asemenea concurs. Aceasta ar duce la stimularea creației în acest domeniu. Eu sînt „pentru". Cît privește cea de a doua întrebare răspunsul e clar: cîntecul trebuie să fie simplu, melodios, să reușească a fi iubit de masele de ascultători.

Cu aceasta interviul a luat sfîrșit în acordurile noului vals pe care-l compune Gherase Dendrino.

Cezar GRIGORIU

— Fiindcă tot sînteți la pian, ați putea să-mi spuneți la ce lucrați?

— Lucrez la un vals.

— Cine a scris textul?

— Maestrul de balet Oleg Danovschi.

— E și textier de muzică ușoară?

— Nu! Dar întrucît valsul va fi fără cuvinte, subiectul lui va fi bine înțeles din montarea unui tablou coregrafic pus în scenă de Oleg Danovschi.

— Sînt cîțiva ani de zile de cînd nu ați mai scris muzică ușoară. Ați abandonat cumva genul?

— Genul de operetă pentru care m-am dedicat în ultimul timp, m-a făcut ce-i drept, să părăsesc muzica ușoară. Asta nu înseamnă că am abandonat-o. Dimpotrivă! Mă voi reîntoarce la muzica ușoară, gen pentru care am toată dragostea. Dovadă e că am și început.

— O ultimă întrebare. Ce părere ați avea de un concurs trimestrial al cîntecelor de muzică ușoară și ce condiții ar trebui să întrunească o melodie care aspiră la primele locuri?

— O ultimă întrebare, în care-mi ceri două răspunsuri...

— Știți... le-am legat ca să fiu mai scurt...

— Fie! Un concurs al cîntecelor de muzică ușoară... o competiție...

Din întîmplările lui Năică

P. cont. E. ARNO

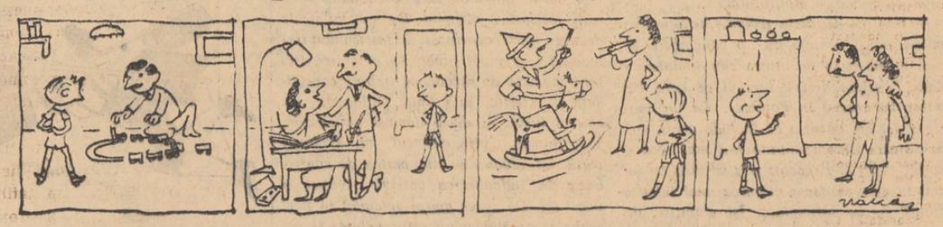

— Astăzi, tăticu mi-a spus: „Uite, Năică, ți-am adus un tren, dar să nu pui mîna pe el, că îl strici...".

— Mama i-a ... tăticului: „Ce carte interesantă de colorat i-am adus băiețelului nostru...".

— Tata i-a spus mamei: „Nevastă, ce bine am procedat că i-am cumpărat lui Năică aceste jocuri...".

...Și atunci, le-am spus părinților: dacă o să iiți cuminți, o să vă dau voie să-mi cumpărați și o tobă!...

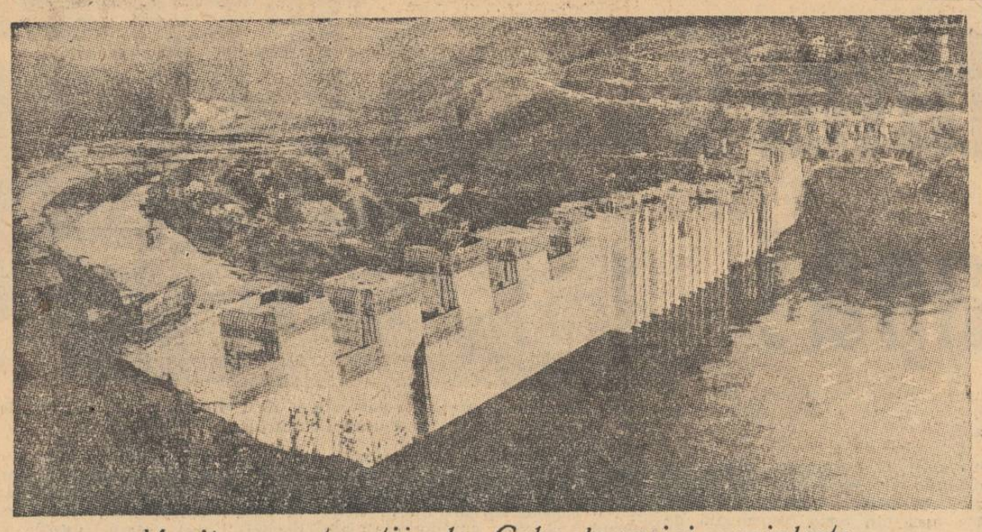

Marile construcții ale Cehoslovaciei socialiste

Orlic, pe Vltava

H_2O = kWh !

O ecuație misterioasă? Evident, nu. E vorba, după cum își poate da oricine seama, de egalitatea dintre două simboluri: apa = energie electrică. Sau, mai corect spus, apă curgătoare egal cu energie electrică. Sau, pentru a exprima în modul cel mai concret acest raport, putem spune că fluviul Vltava din R. S. Cehoslovacă furnizează energie electrică prin hidrocentralele instalate pe cursul său.

Vltava slăvită în poeme simfonice și în poezie s-a dovedit ascultătoare și s-a supus constructorilor cehoslovaci. Ea și-a strunit apele puternice și la Orlic (aproximativ 95 km. la sud de Praga) a intrat în funcțiune o mare hidrocentrală. Turbinele uriașe au început să se învirtească, hergheliile de cai putere să gonească pe rețele...

Relatînd pe larg despre succesul hidroconstructorilor de la Orlic, o revistă cehoslovacă a alăturat în paginile sale două imagini sugestive. Cea dintîi înfățișa macheta — în funcțiune — a unui baraj la care efectua studii un cercetător hidrolog. Din barajul în miniatură țîșneau două șuvițe de apă... A doua fotografie arăta aproximativ în același unghi uriașul baraj Orlic din care țîșneau două torente năprasnice de apă. Între fotografii — un titlu laconic: „Realitate și teorie..."

Orlic, al șaselea baraj intrat pînă acum în funcțiune din cele zece planificate pe Vltava este, desigur, un monument al contemporaneității. Un perete uriaș din beton așezat de-a curmezișul fluviului pe o lungime de 305 metri și atingînd o înălțime de 90,5 metri! În vecinătatea barajului se află însă și un alt monument din vremuri de demult trecute. Este vorba de bătrînul castel Orlic, construit în urmă cu șase veacuri pe malul Vltavei și care a fost martorul tăcut al atîtor și atîtor momente zbuciumate ale istoriei. De la începutul secolului XVIII și pînă în 1948 castelul a fost proprietatea unei familii de aristocrați austrieci. Odată cu începerea construcției barajului s-a trecut și la măsuri de consolidare a castelului care urmează să fie transformat în muzeu.

Terminarea barajului Orlic, care va lucra cu toată capacitatea sa în anul 1963, a oferit, bineînțeles, un cîmp larg de activitate ziariștilor și fotoreporterilor. Imagini ale unor plimbări pe noul lac apărut la adăpostul barajului, ale noilor sate construite în apropierea fluviului, în locul celor aflate pe fundul lacului, „mutarea" unei vechi capele, turbinele ultramoderne, centrala automată de conducere, iată cîteva din subiectele prinse pe pelicula filmului și filele blocnotesului. Dar mult mai semnificativă, prin prisma intrării în funcțiune a hidrocentralei de la Orlic, apare cifra 21.884 alături de 7515. Prima cifră exprimă în kWh producție electrică a Cehoslovaciei în 1959, în timp ce a doua cifră arată cît s-a produs în anul 1948. E vorba aproape de o triplare...

MERIDIANE

Criza teatrului în occident

Ziarele burgheze vorbesc tot mai des despre criza prin care trece teatrul din Occident. Este vorba atît de o criză a pieselor de bună calitate, deși autori de talent există, cît și despre greutățile economice tot mai numeroase care ridică mereu noi obstacole în calea propășirii artei dramatice. În presa din occident apar sumedenii de informații cu privire la greaua situație a slujitorilor Thaliei, în cutare sau cutare țară. Semnificativ este însă faptul că cele mai interesante relatări pot fi găsite deobicei în alte ziare decît cele care apar în țara despre care e vorba.

Astfel, londonezul „Times" vorbește pe larg despre primirea ostilă care s-a făcut unei piese la „Comedia franceză" iar parizianul „Le Monde" scrie despre refuzul guvernului englez de a mai construi un teatru național. Mai departe, date interesante privind criza teatrului de pe Broadway putem obține prin intermediul publicației vest-germane „Süddeutsche Zeitung". După cum se vede, atunci cînd nu sînt supuse unor influențe interne, ziarele burgheze pot să-și informeze pe larg cititorii despre racilele teatrului... din alte țări capitaliste.

Ziarul „Times" relatează despre manifestația organizată de studenții parizieni cu prilejul premierei unei piese scrisă de Henry de Montherlant, colaborationist notoriu.

„Aproape 100 de studenți din Paris, — scrie ziarul englez — nemulțumiți de repertoriul „Comediei franceze" pe care îl denumesc „sec ca praful" au reușit să oprească în două rînduri reprezentarea în augustul teatru a piesei „Cardinalul de Spania" de Henry de Montherlant. Primul act de abia începuse în fața unei săli pline, cînd s-au auzit strigătele din primul rînd, din staluri și reluate apoi cu entuziasm de galerie „Jos Montherlant" și „Trimiteți-l pe Montherlant în Spania".

Ziarul nu ne vorbește despre subiectul piesei dar judecînd după personalitatea autorului și reacția puternică a studenților ne putem da lesne seama de caracterul ei profund reacționar.

Poliția a intervenit și a reușit pentru un timp să liniștească spiritele în sală. Aceasta nu a ținut însă mult. „Tulburările au continuat cu aceeași intensitate, în timp ce cortina a fost coborîtă — relatează mai departe ziarul. După ce poliția a îndepărtat mai mulți demonstranți, spectacolul a fost reluat. După antract, strigătele au fost reluate și au fost aruncate bombe urît mirositoare. Cortina s-a lăsat din nou și poliția a intervenit din nou îndepărtînd încă 50 de studenți care au fost reținuți pentru identificare și apoi puși în libertate".

Să răsfoim acum paginile ziarului vest-german „Süddeutsche Zeitung". Vom da peste unul din articolele consacrate problemelor de teatru, intitulat „Criza teatrului de pe Broadway". Încă din capul locului autorul afirmă: „Există impresia că „criza teatrului american" atît de des citată a căpătat acum aspecte acute. Dacă noul critic al ziarului „New York Times", Howard Taubman, caracterizează o piesă ca „Avocatul Diavolului" de Dore Schary drept „profund mișcătoare", considerînd-o ca un succes al acestei stagiuni, trebuie să te întrebi dacă se mai poate vorbi de criterii de critică în lumea Broadway-ului. Această piesă se ocupă de toate. Găsești aci catolicism pentru catolici, anticomunism pentru anticomuniști, homosexualitate pentru homosexuali.

Piesa este destinată unui anumit gen de public, puțin numeros însă influent în viața economică și politică a Statelor Unite. Este vorba de partea cea mai reacționară a burgheziei americane.

Să traversăm acum Atlanticul și să ne oprim în Anglia. Pentru a afla însă care este situația scenelor în bătrînul Albion să citățm cîteva aprecieri dintr-un articol apărut în ziarul parizian „Le Monde" sub titlul „Londra nu va avea un Teatru Național".

„Guvernul englez a renunțat la construirea unui Teatru Național și hotărîrea sa a creat amărăciune în cercurile artistice. Campaniile de presă, intervențiile în Cameră, manifestațiile organizate chiar de actori, n-au reușit să facă să fie îndeplinit un proiect vechi de zece ani. În prezent, va trebui să se retragă în mod discret prima piatră pusă pe malul stîng al Tamisei, acum 10 ani, de către regina mamă, pe atunci suverană a Angliei..."

Suma care ar trebui să fie cheltuită pentru ridicarea unui teatru național este apreciată la aproximativ două milioane de lire. Autoritățile engleze pretind că retragerea fondurilor nu este determinată de considerente financiare. Argumentul nu rezistă criticii și opinia publică engleză nu a lăsat să se înțeleagă că a fost convinsă. Se știe doar că în Anglia se cheltuiesc sume tot mai mari pentru înarmare și că din această pricină balanța de plăți a țării este din ce în ce mai deficitară. Cînd cursa înarmărilor îi costă pe contribuabili sute de milioane, de unde să se mai găsească două milioane de lire pentru construirea unui teatru?

În acest timp autoritățile pretind că vor continua să subvenționeze teatrele particulare. În același timp se încearcă să se susțină că ridicarea unui teatru național ar „întreține un sentiment de gelozie din partea provinciei, care se consideră neglijată din punct de vedere al teatrului". Straniu argument. Cine împiedică oare autoritățile engleze să înființeze teatre permanente și în provincie pentru a nu stîrni asemena sentimente de gelozie? De bună seamă că, printre altele, tot cursa înarmărilor.

Ciuperci... cu gust antic

Profitînd de una din însoritele zile ale primăverii care a sosit și la Roma, în acest an mai devreme decît de obicei, doi deputați italieni, Donini și Mammuccari, au pornit-o la plimbare prin împrejurimile „Cetății eterne". Ajungînd în pitorescul Tivoli, și plimbîndu-se printre ruinele monumentelor istorice de mare valoare artistică, vestigii ale civilizației antice romane, pașii i-au dus la Villa Adriana, una din cele mai însemnate complexe de clădiri de pe vremea imperiului roman — construită de împăratul Adrian, acum 1.800 de ani și mai bine.

Li s-a părut suspect, celor doi deputați, că o parte din cele 100 de odăi (ulterior s-a constatat că 40) în care era adăpostită odinioară garda împăratului roman — „cento camere" cum i se mai spune — a fost închisă cu un zid de piatră cioplită de puțin... antică. Și cercetînd lucrările mai de aproape, au făcut o constatare care, adusă apoi la cunoștința parlamentului, a scandalizat profund opinia publică italiană.

Intrînd în odăile cu pricina, deputații au descoperit cu uimire că în locul lespezilor de piatră pe care au răsunat odinioară pașii pretorienilor, se află o foarte îngrijită cultură de ciuperci comestibile, cărora se pare că le-a priit foarte bine mediul cald și umed creat, în aceste încăperi construite din piatră de tuf calcaros, prin înălțarea zidului care le atrăsese atenția. Lespezile erau acoperite cu un strat respectabil de pămînt bine gunoit iar pereții despărțitori dintre cele 40 de camere locuite altădată de membrii gărzii imperiale, fuseseră demolați pentru a nu stînjeni dezvoltarea culturii de ciuperci. Cu alte cuvinte expeditivul cultivator al acestor trufandale gras plătite de gurmanzii italiei, a avut grijă să asigure toate condițiile pentru o recoltă de ciuperci bogată.

Scandalul care a izbucnit a luat proporții cînd s-a aflat, în cursul cercetărilor, că ingeniosul cultivator de ciuperci era în posesia unor acte în regulă din care reieșea că luase legal în arendă respectivele încăperi din Villa Adriana care i-au fost arendate de către însăși... „Administrația zonei arheologice" din împrejurimile Romei...

O CINĂ CU „TALIUM" IN VECHIUL ORAȘ GENEVA

În acest număr al revistei noastre terminăm publicarea interesantelor relatări ale ziaristului francez Jean-Francis Held cu privire la odioasa asasinare a liderului politic din Camerun, Félix Moumié.

Ancheta minuțioasă pe care acesta a întreprins-o în Elveția a permis aflarea unor amănunte extraordinare cu privire la activitatea pe care o duce „Mîna roșie", agentură a serviciilor secrete franceze. Lucrînd mînă în mînă cu serviciile secrete și cu polițiile din alte state colonialiste, ocrotită cu bunăvoință de autoritățile țărilor unde își desfășoară activitatea, organizația teroristă „Mîna roșie" lucrează în slujba celor mai reacționare cercuri politice și economice interesate în continuarea exploatării țărilor coloniale, în reprimarea luptei pentru cucerirea independenței, în menținerea unor poziții puternice în statele care au făcut oarecari pași pe calea obținerii independenței. În vederea atingerii acestor obiective, serviciile secrete occidentale recurg în special la arma terorii, la asasinarea conducătorilor mișcărilor de eliberare națională.

Asasinarea lui Félix Moumié nu este nici primul și probabil, nici ultimul caz de acest gen.

„Mîna roșie" nu acționează însă numai împotriva politicienilor din Africa. Acțiunile represive ale cercurilor ultracolonialiste sînt îndreptate în egală măsură și împotriva oamenilor politici din teritoriile metropolitane. Asasinate sînt comise și împotriva unor persoane care nu au nici un fel de legătură directă cu acțiunile politice întreprinse în legătură cu lupta de eliberare națională a popoarelor africane.

Cîteva acte agresive comise în ultima vreme confirmă întru totul concluziile anchetei întreprinse de Jean-Francis Held.

La Evian, localitatea unde urmează să înceapă tratativele franco-algeriene, primarul Camille Blanc a fost asasinat. El primise mai înainte o serie de scrisori în care era amenințat cu moartea. S-a acționat, adică după una din metodele clasice ale „Miinii roșii". Amenințarea cu moartea a fost realizată deși serviciul siguranței franceze a anunțat că a prevăzut și cîntărit totul. Aproape o mie de polițiști și jandarmi se găseau în localitatea Evian. Totuși, bomba a putut fi pusă la locuința primarului, acesta a fost omorît iar asasinii nu au putut fi încă prinși!

Cercurile ultracolonialiste au încercat să-l asasineze și pe cunoscutul om politic francez, François Mitterrand, fost ministru. Locuința sa, aflată pe una din străzile principale ale Parisului, a fost grav avariată de explozia unei bombe.

Ultracolonialiștii au mai încercat să arunce în aer linia ferată Paris-Clermont-Ferrand.

După cum se vede, toate aceste acte criminale fac parte din planul general de acțiune al cercurilor ultracolonialiste împotriva luptei popoarelor africane pentru obținerea independenței lor.

Asasinatul, teroarea, mai pot provoca victime, mai pot face să curgă șingele unor patrioți africani. Toate acestea nu vor putea salva însă de la pieire odiosul sistem colonial.

Mulțumită depozițiilor, verificărilor de informații și elementelor extrase din informațiile obținute în urma anchetei polițienești și procurate de confrați ai noștri sau de diferite personalități, am putut încetul cu încetul să ne facem o idee destul de precisă despre rolul jucat de agentul francez Bechtel în afacerea Moumié. Adesea, aceste elemente (în special acelea care se referă la persoana lui William Bechtel) s-au arătat greu de interpretat sau contradictorii în așa măsură încît unii au fost tentați cîteodată să pună la îndoială veracitatea acuzațiilor grele care apasă asupra sa. Din fericire există comunicatul domnului Dinichert — „judecător de instrucție al secției a IV-a" — care a cunoscut îndeaproape afacerea.

Prin însăși originea lor (magistratura elvețiană nu are reputația de a face apel la fantezie sau la provocare) extrasele următoare din comunicatul judecătorului Dinichert acordă întreaga lor greutate oficială acuzațiilor pe care le aducem anumitor servicii speciale franceze.

În raportul judecătorului, publicat la 30 decembrie, se pot citi următoarele: *„Ancheta a permis să se stabilească cele ce urmează (...) Domnul Moumié a declarat medicilor spitalului cantonal că el crede că a fost otrăvit cu talium de către „Mîna roșie". Diferite analize făcute la Geneva și la Zürich, la cererea medicilor, au arătat că bolnavul a fost într-adevăr otrăvit cu talium (...). Autopsia a arătat că victima decedase în mod incontestabil de pe urma unei otrăviri cu talium. Cantitatea de otravă găsită în abdomen a fost atît de mare încît otrava trebuie să fi fost luată la 8-10 ore înainte de apariția primelor simptome.*

...Numeroasele controluri și investigații au sfîrșit prin a face să apese bănuieli foarte serioase asupra numitului William Bechtel, cetățean elvețian și francez, (Bechtel are două pașapoarte — N.R.), *fost ofițer în armata franceză, ziarist domiciliat la Geneva. Acesta din urmă, care sub paravanul ziaristicii exercita o activitate de informații prejudiciabilă Elveției, l-a întîlnit pe domnul Moumié (...) apoi a luat cina cu acesta din urmă într-un restaurant din orașul vechi unde domnul Moumié a băut două pahare de vin Pernod dintre care unul ar fi avut, după cum a declarat domnul Moumié, un gust ciudat (...). Percheziția efectuată în locuința sa* (a lui Bechtel — N.R.) *a permis să se adune indicii importante în sprijinul acuzării sale, indicii care, în situația prezentă, nu pot fi dezvăluite. Există toate motivele să se creadă că liderul camerunez a fost înlăturat datorită rolului politic pe care-l juca".*

Un agent neîndemînatec

Chiar dacă nu ținem seama că precauțiunile pe care un magistrat trebuie să le ia, chiar dacă nu depășim interpretarea literară a textului, rolul lui Bechtel este totuși confirmat. Mai ales, cînd sînt cunoscute „importantele indicii în sprijinul acuzării sale". Problema care se pune este următoarea: cum se face că Bechtel, „agent profesional" însărcinat cu o misiune, s-a comportat în așa fel încît să o compromită într-un mod atît de evident. În legătură cu aceasta nu putem să emitem decît o singură ipoteză care însă cadrează cu faptele. În mod efectiv, William Bechtel nu este un agent secret cu care șefii săi să se poată mîndri. Am citat pînă acum informațiile cele mai cunoscute pe care le-am găsit în privința lui. Dar, există și altele.

În realitate, Bechtel este un fel de maniac al „serviciilor speciale". El nu este prost, dar este impulsiv. El este adesea luat drept unul căruia nu i se poate încredința decît o activitate precisă, remunerată „cu bucata", de către serviciile secrete. În Elveția, el lucra mai ales, se pare, pentru „biroul nr. 2". În această calitate, se pare, s-a „ocupat" în mod special de Elenberger.

De cîtva timp, Bechtel a fost ținta unor atacuri în legătură cu Moumié și cu naționaliștii africani în general. În perioada afacerii Moumié exista la Geneva (printre alții) un oarecare Richard care avea însărcinarea să pună un oarecare frîu extravaganțelor lui Bechtel. Șefii acestuia din urmă nu bănuiau desigur pînă unde mergeau aceste extravaganțe. De altfel agenți „perfecți" nu sînt numeroși pe piață...

Deodată Liliane Friedli cheamă de la Gstaad: Moumié a sosit! Trebuie să acționeze și încă repede...

Am arătat mai înainte cum cinci zile mai tîrziu Moumié trebuia să plece cu avionul în Africa unde îl aștepta Seku Ture. Să încercăm acum să urmărim ceea ce s-a petrecut în mintea lui Bechtel.

Calcularea loviturii

Să i se pregătească o cursă ca lui Ould Acuida sau Ait Ahcène? Imposibil. Nu mai era timp suficient pentru pîndă, pentru recunoaștere, nu mai era timp pentru efectuarea activității „cusută cu inițialele „Miinii roșii". Nu mai era timp să se găsească un trăgător cu sînge rece. Pe de altă parte, ceea ce nu era cazul pentru alte „execuții", Bechtel dispune de mijloace pentru a-i inspira încredere lui Moumié. De altfel, Moumié nu nutrește bănuieli la Geneva așa cum fusese cazul la Londra unde a scăpat de la un atentat. Bechtel a fost chimist (este cunoscut și înscris ca atare la Geneva). El concepe un plan subtil menit să-i satisfacă pe șefii săi și să-i pună în valoare competența sa: otrava.

Bechtel își calculează lovitura. Taliul, el știe acest lucru, nu este o otravă cu efect fulgerător. A doua zi după cină Moumié va lua avionul. Va muri la Konacry sau la Accra și asasinatul va fi pus pe seama lui Seku Ture, de pildă, sau a vreunui tovarăș din „Uniunea popoarelor cameruneze". Bechtel cunoaște Africa. El știe că o astfel de „lovitură" poate să încurce în mod serios socotelile tinerelor forțe democratice africane. El începe să acționeze! Aici există două ipoteze: fie că el îi convinge pe șefii săi că acesta este planul cel mai bun, fie că pentru modalitățile de execuție vrea să-i pună pe aceștia în fața faptului împlinit și să le facă o surpriză. În acest din urmă caz, „eminențele cenușii" ale „biroului nr. 2" au fost slujite.

Împrejurările execuției acestui plan sînt cunoscute: otrava (din pricina alcoolului, a dozei sau a oboselii) acționează prea repede. Înnebunit (știe că Moumié este medic, capabil deci de a pune repede diagnosticul), Bechtel fuge, după ce mai face un anumit număr de gafe, lăsînd în urmă toate piesele de care este nevoie pentru a edifica poliția. El a plecat fără îndoială direct în Germania occidentală, unde rețeaua de spionaj franceză este bine organizată, și s-a plasat „la adăpost", la Bonn. Dată fiind situația șefii săi s-au văzut nevoiți să-l acopere. Treabă ingrată pentru „Interpol"! (Poliția internațională a țărilor capitaliste — N.R.). Și iată motivul pentru care moartea lui Felix Moumié a fost atît de puțin conformă tradițiilor de anonimat ale serviciilor secrete.

Această afacere pune, de bună seamă, problema „protecției" de care se bucură agenții francezi pe teritoriul elvețian. „Biroul nr. 2" s-a ferit — acest lucru se știe — de complicații. „Afacerea Dubois constituie un element pozitiv pentru a dovedi acest lucru, dar personalități elvețiene bine informate sînt de părere că, în general, la nivelul federal, înalții funcționari „au mîinile curate" și că guvernul elvețian nu apreciază de loc grupurile de spioni care încep să conteze tot atît de mult ca și ceasurile spre a face Elveția vestită în lume.

În cadrul poliției și mai ales în apropierea frontierei lucrurile nu stau astfel. Contactele sînt frecvente și eficace cu polițiștii francezi care, după cum se spune, se consideră la Geneva ca acasă. Lucrurile stau astfel încît rețeaua care era considerată ca serios „deranjată" prin afacerea Dubois și prin cele următoare n-a fost atinsă; aceeași oameni continuă să rămînă la locurile lor. Este ușor de ghicit că în această atmosferă presiuni de toate felurile se exercită aproape pe față. Iată un exemplu recent privitor la afacerea Moumié.

Televiziunea elvețiană a invitat-o pe Marthe Moumié precum și pe Ouandié și Kingué, membri ai biroului politic al „Uniunii popoarelor cameruneze", să participe la o emisiune cu privire la Camerun. Prin intermediul poliției a fost anunțată ambasada Franței și la intervenția ambasadorului Dennery emisiunea a fost anulată.

Să trecem acum la un stil puțin deosebit de exercitare a „dreptului de influență": a aceluia care nu se mai exercită numai în străinătate ci și în Franța. Printre exemplele nenumărate vom alege unul care nici de data aceasta nu este străin problemei ce ne interesează. Este vorba de afacerea Hirsch.

Compromis în falimentul băncii „Banque Mercantile", Hirsch a părăsit Geneva după ce a delapidat 10 milioane de franci elvețieni și apoi s-a refugiat în Franța. Elvețienii au lansat un mandat internațional de arestare (încă unul!) dar toate cererile de extrădare au rămas zadarnice. Și totuși, la prima vedere, nu era vorba de o afacere politică. Dar se știe că Hirsch este agent francez. Acest bancher dădea informații „biroului nr. 2" asupra plasărilor de capital efectuate în Elveția de către F.L.N. (Frontul eliberării naționale din Algeria — N.R.) și asupra mișcărilor acestor fonduri. A trebuit ca Hirsch să se compromită în legătură cu „bonurile de tezaur" pentru ca să fie nevoit să părăsească Elveția și să i se ușureze fuga la Casablanca... Hirsch nu este primul care a fost protejat în acest fel. Și nici Bechtel.

Cînd acum cîțiva ani germanii au cerut informații din „registrele" poliției franceze asupra unor indivizi fugiți și care fuseseră implicați în asasinatul traficantului Puchert („căpitanul Morris"), ei s-au izbit de un adevărat zid. „Nu avem fișe la acest nume", au răspuns francezii. Ceva mai tîrziu un funcționar de la poliția din Bonn a făcut o vizită de serviciu colegilor săi parizieni și a avut acces la fișier. Acolo el a descoperit fără greutate „biografiile" celor pe care îi inspecta. Am putea continua astfel pe coloane întregi.

Un episod din lupta pentru oprimarea popoarelor coloniale

Prezenta anchetă nu privește întregul cîmp de activitate al „Miinii roșii". Afacerea Moumié, după cum am văzut, este un episod al luptei pe care o duc cercurile guvernamentale colonialiste pentru a întîrzia emanciparea țărilor din Africa. Dincolo de Bechtel se desprinde structura unei vaste întreprinderi de subversiune și de spionaj, de comploturi și de asasinate la originea căreia se află Franța.

Mai întîi este vorba, se înțelege, de aspectul politic al acestor acțiuni. Este apoi vorba de aspectul „informațiilor" care se culeg, aspect care ne interesează în mod direct.

În ultimul timp am auzit mult vorbindu-se despre un misterios domn „M.R." ale cărui birouri se află în strada Danielle Casanova la Paris. Domnul M.R. este în legătură cu o „agenție de presă" necunoscută ziariștilor (deci încă o agenție de presă!) și al cărei domeniu de acțiune este Africa neagră. În ultimul timp un tînăr camerunez a luat contact cu domnul M.R. Activitatea acestuia intriga de multă vreme „Uniunea popoarelor cameruneze". Bine pus la punct cu problemele africane, domnul M.R. (fost înalt funcționar în Oubangui-Chari și Camerun) i-a vorbit studentului (pe care încerca să-l înroleze) cam în următorul fel: „Lucrăm pentru Africa, spre a îndepărta amenințarea... Colaborăm activ cu conducătorii actuali Ahidjo etc. Îi ajutăm să se mențină etc."

Domnul M.R. a fost printre altele, întemeietorul secției sindicale „Force Ouvriere" în Camerun. Era vorba de a contracara acțiunea Confederației Generale a Muncitorilor din Camerun, care este sub conducerea „Uniunii popoarelor cameruneze". Prezența acestui personaj activ apare de fiecare dată cînd este vorba de a împiedica activitatea elementelor progresiste cameruneze. Se spune că el se afla în Elveția în momentul omorîrii lui Moumié. Iar la sesiunea O.N.U. din februarie 1959 domnul M.R. se găsea la New York. El a încercat să-l convingă pe Ouandié să-l sacrifice pe Moumié".

Acum cîteva zile domnul M.R. a fost expulzat din... Katanga! Acest lucru ar putea surprinde. Chombe nu este doar sever cu agenții colonialiști! Adevărul este aproape comic: domnul M.R. fusese însărcinat să organizeze arîergarda lui Trinquier. Or, se știe că cercurile militare belgiene nu sînt cu totul favorabile prezenței mercenarilor francezi chiar în locul de unde Belgia obține cele mai mari profituri.

Activitățile lui M.R. ni se par demne de interes. (Se pare că el coordonează misiunile „confidențiale" în regiunea Africii Centrale). Aceasta rezultă și din ancheta întreprinsă de un tînăr militant al „Uniunii popoarelor cameruneze" (ea a fost dusă timp de săptămîni întregi). Ancheta a confirmat și alte știri obținute mai înainte cu privire la activitatea lui M.R. și duc spre aceleași concluzii: în Africa neagră ca și în Africa de nord anumite cercuri din Franța desfășoară eforturi deosebite și nu se dau înapoi de la folosirea nici unui mijloc pentru a menține oamenii pe care i-au instalat și a căror misiune este de a întîrzia (în lipsă de altceva mai bun) emanciparea țărilor semicoloniale.

Dovada este făcută într-un mod cît se poate de convingător: asasinatul politic organizat este una din armele diplomației noastre ca și șantajul, amenințarea, corupția. Bineînțeles că guvernul nu a simțit nevoia de a se justifica în legătură cu acțiunile care dezonorează o mare națiune și din pricina cărora prietenii noștri din străinătate devin din ce în ce mai rari. De fiecare dată autoritățile se mulțumesc să „acopere" pe asasini, pe spioni, și își iau deci asupra lor răspunderea pentru acte pe care, am vrea să credem, nu întotdeauna le ordonă.

„Luarea de atitudine" a autorităților (care nu se manifestă cu violență decît față de democrați și de partizanii păcii) se rezumă la o imensă umilință în fața faptului împlinit, cînd acest fapt este săvîrșit de către ultracolonialiști sau de către oamenii în uniformă.

DE PRETUTINDENI

UN ZOOLOG - german a constatat că pămîntul nisipos de cîmpie, la o adîncime de 25 cm., conține, după anotimp, 25.000 — 75.000 de ființe policelulare pe metru pătrat. Pămîntul luncilor mlăștinoase este mai populat. Acolo, savantul respectiv, a găsit 55.000—90.000 de organisme policelulare. Toamna, cele sînt mai numeroase, iar în luna februarie se găsesc cele mai puține.

●

IN COLECȚIA muzeului Ermitage din Leningrad a fost descoperit recent un bust executat de sculptorul italian Lorenzo Bernini. Matușevici, colaborator științific al muzeului, a arătat că acest bust a fost lucrat de Bernini în ultimii zece ani ai vieții sale, cam prin anii 1670 — 1680. Se presupune că lucrarea e un autoportret al sculptorului.

●

UN COMERCIANT din New York și-a denumit restaurantul „Panoptic viu". Angajații restaurantului — de la chelner și pînă la bucătar — sînt persoane care seamănă cu o oarecare celebritate istorică sau cu o stea de cinema.

●

GUNNAR NILSEN, locuitor din Frederickstadt își îngrașă porcii... cu muzică. În „paradisul porcilor" (astfel și-a denumit Nilsen creșcătoria de porci) un magnetofon cîntă valsuri vieneze. După Nilsen, muzica contribuie efectiv la creșterea în greutate a porcilor. Firește... pe lîngă muzică, mai e nevoie și de ceva porumb.

●

NU ÎNTOTDEAUNA 1792 reprezintă un număr. O familie franceză din localitatea Coulomiere ar fi purtat numele de 1792. Cei patru fii se numeau așadar: Ianuarie 1792, Februarie 1792, Martie 1792 și Aprilie 1792.

●

SE SPUNE că împăratul persan Kir cunoștea numele fiecărui soldat din armata sa, iar Temistocle numele fiecăruia dintre cei 20.000 de locuitori ai Atenei. Și Gambetta, un politician al secolului XX, era înzestrat cu o memorie prodigioasă: știa pe dinafară, cuvînt cu cuvînt, toată opera lui Victor Hugo și versurile lui Ossian.

●

ÎN STATUL sud-american Columbia există un fluviu Cauca, ale cărui ape sînt „de oțet". Aciditatea ridicată a apei se explică prin aceea că, într-o parte a cursului său, fluviul trece în apropierea unui vulcan. Apa conține 1,1 la sută acid sulfuric și 0,9 la sută acid clorhidric. Firește, că în această apă nu trăiește nici un pește.

●

IDEEA construirii canalului Panama este veche de mai bine de 400 ani, datează adică din perioada cînd Spania dispunea de bogății imense și milioane de indieni pe care îi putea folosi drept forță de muncă gratuită. Poate că încă de pe atunci ar fi fost realizat canalul dacă arhiepiscopul din Madrid nu l-ar fi sfătuit pe regele Filip al II-lea, argumentînd în felul următor: „Oamenii nu trebuie să desfacă ceea ce a unit domnul".

●

LA CHICAGO a fost prinsă o lunatecă care s-a dovedit a fi o hoață căutată vreme îndelungată. Îmbrăcămintea ei constă dintr-o elegantă cămașă de noapte. Cînd fu descoperită, în timpul unei spargeri, simulă o bolnavă nefericită și inofensivă care nici nu știe că se găsește într-o casă străină. Ani de zile a avut succes cu această tactică, reușind să „agonisească" o vilă spațioasă și două mașini.

●

UN MARINAR din Germania occidentală, procurîndu-și un halat alb, intră cu aroganță în cel mai elegant spital din Rotterdam (Olanda) și se îndreptă spre sala de mese. Zile în șir a mîncat împreună cu personalul medical, fără a fi atras atenția. Pentru a-și economisi banii, dormea noaptea pe o canapea în sala de așteptare, trezind bănuielile portarului care descoperi înșelăciunea.

●

ÎN 1959, venitul ghicitoarelor din Statele Unite s-a ridicat la fabuloasa sumă de 135 milioane dolari. După ce a fost publicată această statistică, s-a înființat o ligă americană împotriva superstițiilor. Una dintre faimoasele ghicitoare din New York — după cum se vestește — a și ghicit din cărți că... liga nu va avea nici un viitor.

●

ÎN ORĂȘELUL suedez Kungalv o serbare școlară a fost întreruptă de un episod tragic: petrecerea era în toi cînd a intrat în sală un băiat de 17 ani, îmbrăcat în haină de „cowboy", și a început să tragă focuri de revolver la nimereală. Unul dintre elevi — Per Altrar, în vîrstă de 18 ani — a murit, iar patru copii au fost grav răniți. Despre elevul travestit în cowboy s-a aflat că este un pasionat cititor al romanelor de aventuri sîngeroase și că n-a scăpat nici un film de cowboy dintre cele prezentate la televiziune.

MAGAZIN MEDICAL

Dermatomicozele

Unele ciuperci parazite pot da boli de piele destul de neplăcute, cunoscute sub numele popular de „pecingine" și „chelbea". Aceste micoze sau dermatomicozele (cînd se localizează la nivelul pielii) sînt cunoscute de mult timp ca boli cu o mare contagiozitate care pot determina adevărate epidemii în colectivitățile de copii.

Dermatomicozele cu localizare la nivelul regiunilor păroase și unghiilor pot fi tratate și mai ales prevenite prin aplicarea cu strictețe a regulilor de igienă și a medicamentelor specifice.

Microsporia și tricofiția (pecinginea) sînt dermatomicoze ale pielii capului care apar la copii, fiind mai frecvente între 8-10 ani și vindecîndu-se spontan către pubertate. Ele pot da însă și leziuni persistente care determină în timp pierderea părului.

Microsporia se prezintă sub forma unor plăci cu un diametru de 2-5 cm. Perii sînt rupți aproape de rădăcină, ca și cum ar fi tunși mai scurt.

Tricofiția se caracterizează prin plăci asemănătoare însă de dimensiuni mai mici (0,5 — 1 cm. diametru). In afara formei uscate, mai există și tricofiția supurată care se însoțește deobicei de dureri de cap, febră moderată, stare generală proastă etc.

Una din bolile de piele cele mai frecvente este intertrigoul dat de ciuperci. Această boală se localizează în pliciile pielii, între degete, sub brat etc. Ciupercile se dezvoltă în aceste cazuri, datorită iritației produsă de frecare și transpirație.

In ultimii ani, tratamentul bolilor provocate de ciuperci a progresat mult prin introducerea unui antibiotic cunoscut sub numele de micostatin. Acest preparat se administrează pe baza prescripției medicale pe cale bucală și sub formă de pomezi.

Un element important în combaterea acestei boli, care are uneori caracter de masă, este profilaxia. In acest scop, este necesară depistarea cît mai timpurie a bolii, cînd aceasta nu s-a extins pe o porțiune mare a corpului și desigur — privind epidemiologic — la un număr prea mare de oameni.

Important din punct de vedere igienic este să se asigure îndepărtarea și stîrpirea pisicilor și cîinilor vagabonzi care pot transmite micoza. Educația sanitară pentru propagarea regulilor de igienă și dezinfecție trebuie să fie extinsă cît mai mult în colectivitățile de copii, la personalul frizeriilor și băilor publice.

Dr. A. P.

IGIENA RESPIRAȚIEI COPILULUI

Aparatul respirator este o poartă de intrare în organism a nenumărați agenți ce pot produce diferite îmbolnăviri. Astfel, prin aparatul respirator pătrund microbi și virusuri ai diverselor boli contagioase ca de pildă rujeola, scarlatina, difteria și altele. Gripa, bronhopneumonia sau tuberculoza pulmonară, sînt de asemenea, boli cu poartă de intrare în aparatul respirator. Prin diferitele părți ale aparatului respirator ca de pildă nas, faringe, laringe, trahee, bronhii, plămîni, pot pătrunde în organism substanțe toxice chimice din mediul înconjurător, pulberi toxice și fibrogene, particule radioactive etc. Imbolnăvirea aparatului respirator, înseamnă de fapt îmbolnăvirea întregului organism. Iată de ce este foarte important a da o deosebită atenție aplicării diferitelor măsuri de creștere a rezistenței organismului față de îmbolnăvirile cu poartă de intrare aparatul respirator.

Respirația corectă este o primă măsură de protecție a aparatului respirator. Incepînd din fragedă copilărie, este necesar să se deprindă copiii să respire corect.

Prima respirație se face după legarea cordonului ombilical. Noul născut respiră diafragmatic din cauză că toracele acestuia e scurt, cilindric cu coastele orizontale ceea ce face ca mișcările respiratorii să fie insuficiente. Pentru aceste motive cît și pentru faptul că capacitatea alveolelor pulmonare este de trei ori mai mic la noul născut decît la adult, respirația copilului mic este foarte accelerată. De aceea noul născut respiră în mod normal de trei ori mai repede decît adultul. Cu cît copilul e mai mic, cu atît respirația acestuia este mai rapidă. O dată cu vîrsta, respirația devine mai rară: la 7 ani de 25 ori pe minut iar la 12-15 ani de 20 ori pe minut, în timp ce adulții respiră de 14-18 ori pe minut. Tot la vîrsta școlară începe diferențierea tipurilor de respirație în funcție de sex: la băieți de tip abdominal, la fete de tip toracic. Pentru a păstra în stare cît mai bună funcția respirației, este indicat să educăm copiii pentru a respira egal cu un ritm regulat nici prea profund, însă nici superficial. Acest ritm respirator se poate obține prin antrenament. Pentru antrenarea aparatului respirator se indică gimnastica respiratorie. Exercițiile de gimnastică, trebuie să se facă în aer liber sau în cameră, cu ferestrele larg deschise. Copiii vor fi învățați să facă exerciții de gimnastică care să destindă la maximum cutia toracică, cu participarea tuturor grupelor musculare care iau parte la actul respirator.

Sportul este de asemenea un mijloc foarte bun de întărire a aparatului respirator. Cele mai indicate sporturi care contribuie la dezvoltarea aparatului respirator sînt înotul, schiul, gimnastica, voleiul, baschetul etc.

Foarte importantă este educarea copiilor de a respira pe nas. Respirația nazală încălzește aerul inspirat prin contactul cu mucoasa rino-faringelui, ferind astfel organele respiratorii cît și smaltul dinților de influența dăunătoare a aerului rece inspirat direct pe gură. Totodată respirația nazală curăță aerul inspirat de pulberi și bacterii prin reținerea lor pe mucoasa nasului și faringelui.

Capacitatea vitală pulmonară se dezvoltă foarte mult mai ales la copii între 6—10 ani, ceea ce dovedește că are loc sporirea consumului de oxigen și eliminarea bioxidului de carbon. Aceasta implică necesitatea de a menține în permanență aer curat în încăperea în care locuiește copilul și de a organiza astfel timpul acestuia încît preșcolarul să stea cel puțin 5 ore pe zi în aer liber iar școlarul 3—4 ore. De asemenea, se va da o deosebită atenție păstrării poziției corecte de către copii la masă și în bancă, deoarece o poziție incorectă duce la o proastă dezvoltare a cutiei toracice și deci a funcției aparatului respirator.

O mare grijă trebuie dată prevenirii răcelilor și gripei la copii în anotimpul rece. Aceasta se poate obține printre altele și prin măsurile de întărire a rezistenței aparatului respirator al copilului ca de pildă gimnastica respiratorie, sportul și călirea organismului.

In fine, deoarece una din măsurile principale pentru igiena aparatului respirator al copilului o constituie menținerea permanentă a aerului curat în camera acestuia, e necesară recomandarea pentru părinți și îndeosebi pentru tată de a nu fuma în camera copilului. Iar mai tîrziu o dată cu adolescența va trebui să se arate tinerilor cît de dăunător este fumatul pentru aparatul respirator ca și pentru sănătatea întregului organism de altfel.

V. E.

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

ALEXANDRU N. ALEXANDRU — *București:* Ne surprinde faptul că pînă în prezent nu ați consultat nici un medic. Jena pe care o manifestați este cu totul inexplicabilă. Dv. singur apreciați că în astfel de cazuri este greu de recomandat un tratament concret prin corespondență, fapt ce corespunde întru totul realității. Insistăm pentru un consult la un medic specialist dermatolog, căci numai în felul acesta veți putea beneficia de cel mai bun tratament. Pînă atunci puteți folosi Nervatil sau Carbaxin 2 tabl zilnic. Trebuie de asemenea păstrat un regim alimentar în care să evitați condimente (ardeiat, piperat), alcooluri, cărnuri conservate etc.

V. ROATĂ — *Roman:* Suferința pe care o aveți se poate rezolva foarte ușor. Pentru fisura anală vă sfătuim să vă prezentați cît mai curînd posibil la un medic chirurg în vederea operației.

În cazul dv. numai în felul acesta veți putea obține vindecarea.

A. POPESCU — *București:* Deoarece ați urmat multiple și variate tratamente pentru boala de care suferiți, considerăm că în cazul dv. numai intervenția chirurgicală poate aduce vindecarea completă. In acest sens vă sfătuim să vă adresați unui medic specialist chirurg în policlinica teritorială de care aparțineți.

Pînă atunci faceți băi calde de șezut cu mușețel și introduceți zilnic 1—2 supozitoare de spasmoverin.

V. M. *Craiova:* Regretăm că nu ați putut obține răspunsul nostru în revistă, aceasta datorîndu-se numărului mare de scrisori ce sosesc la redacție și spațiului relativ limitat pentru răspunsuri la scrisorile ce nu au adresă de retur. Dacă ați fi consemnat adresa de domiciliu, răspunsul l-ați fi obținut mult mai repede.

Pentru problema ce vă preocupă s-ar putea să fie posibilă o intervenție chirurgicală. Este necesar să vă adresați fie secției de chirurgie a spitalului Fundeni, fie secției de chirurgie plastică din spitalul de chirurgie reparatorie ce funcționează în fostul spital de urgență, fie secției de chirurgie spital C.F.R. 2 București.

ILEANA — *București:* La vîrsta pe care o aveți se obțin mai greu rezultate. Trebuie să vă faceți un control radiologic al membrelor inferioare și a coloanei pentru a verifica situația cartilagiilor de creștere. Dacă osificarea acestor cartilagii nu s-a făcut încă, atunci pe baza unui tratament bine condus se poate ajunge la o situație mulțumitoare.

K. D. — *Lupeni:* Veți putea învinge neajunsul pe care-l aveți printr-un serios efort de voință.

Ca medicație vă recomandăm să folosiți Carbaxin după avizul medicului din circumscripția din care faceți parte.

CARNET balneo-climatic

• O APĂ MINERALĂ se deosebește de o apă dulce nu prin aceea că una ar conține substanțe minerale și alta nu. In realitate, ambele feluri de ape conțin substanțe minerale, numai că apa minerală le conține în cantitate mai mare, iar apa dulce în cantitate mai mică. Apele minerale sînt denumite acele ape, care în majoritatea lor au proprietăți terapeutice asupra diferitelor afecțiuni.

• VALOAREA unei ape minerale nu este determinată atît de gradul de concentrație al apei, cît de prezența unor anumite substanțe și raporturi dintre acestea. Deci, pot fi ape cu un grad mic de mineralizare care să producă efecte terapeutice mari și în schimb alte ape cu o concentrație foarte mare să fie inutilizabile din punct de vedere terapeutic.

• IN CUNOSCUTA stațiune balneară Covasna se află în centrul orașului o mică baltă numită „Balta Dracului", din care citeodată izbucnește cu putere atît apă carboqazoasă, cît și un soi de nămol cenușiu.

In urmă cu 94 de ani, a avut loc o asfel de izbucnire, care a fost atît de puternică încît întreaga piață a comunei și împrejurimile au fost inundate.

• RENUMELE lacurilor sărate de la Ocna Sibiu datează de foarte multă vreme.

Atras de această faimă, un ambasador de la curtea lui Mihai Viteazu, s-a dus odinioară în această localitate pentru a-și îngriji sănătatea și se pare că nu a fost deloc decepționat.

O mare parte a lacurilor din jurul stațiunii sînt provenite din vechile exploatări de sare din timpul romanilor.

• PE LOCUL unde se află astăzi minunata stațiune balneo-climaterică Sovata, cu milioane de ani în urmă se afla o lagună a mării. Din cauza climei calde din acele vremuri, apele s-au evaporat și s-a depus la fund sare. In decursul vremurilor, sarea s-a acoperit cu produsele de erupție a vulcanilor, apoi s-au format niște găuri care s-au umplut cu apă. Astfel au luat naștere cunoscutele lacuri sărate de la Sovata, atît de apreciate în tratamentul bolilor de femei, precum și a diferitelor forme de reumatism și altele.

Dr. I. LEGIC

Cum e mai sănătos să facem piața

După cum corespund sau nu din punct de vedere igienic, alimentele pot ajuta la întărirea organismului sau, invers, pot deveni de-a dreptul dăunătoare. Ambele posibilități merită a fi luate serios în considerare, ținînd seama că alimentația influențează zi de zi sănătatea omului, de la un capăt la celălalt al vieții.

Una din condițiile elementare pe care trebuie să le îndeplinească orice aliment spre a nu fi vătămător, este aceea de a nu servi drept mijloc de transport pentru microbi, virusuri sau ouă de paraziți intestinali, oferindu-le posibilitatea de a pătrunde în căile digestive.

Progresele mari în deservirea tot mai igienică a publicului nostru consumator sînt azi bine cunoscute. Necontenit apar piețe și magazine alimentare noi, moderne, perfect amenajate și dotate. Organe speciale de control supraveghează respectarea normelor prevăzute de legislația sanitară a țării și iau, la nevoie, măsurile de îndreptare corespunzătoare.

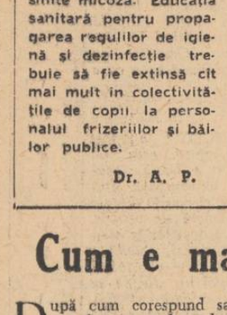

Pînă aici, toate bune. Există însă o graniță, și anume clipa în care alimentul părăsește rețeaua de desfacere și intră în posesia consumatorului. Dincolo de acest hotar, nimeni nu mai are vreo putere. De consumator — de el singur — depinde dacă se va irosi sau nu tot ce se face pentru a i se păzi sănătatea.

Iată pentru ce momentul în care pornim să ne facem piața ar trebui să ne prilejuiască

un mic auto-examen. Procedăm igienic sau nu? Lăsăm pe cititor să-și dea singur răspunsul. In definitiv, fiecare știe dacă greșește sau nu și poate găsi ușor soluția, de la caz la caz. Doar sînt la mijloc reguli igienice simple și îndeajuns de bine știute. Prin rîndurile de față ne am propus numai să stimulăm această mică analiză critică a propriului nostru comportament, cînd ne aprovizionăm. Totuși, am îndrăzni să aducem și cîteva propuneri. Nu multe, numai trei.

PRIMA PROPUNERE. Dar mai întîi o întrebare. Ce ați zice dacă ați auzi că în aceleași vehicule în care se transportă carnea, mezelurile sau pîinea, s-ar transporta și zarzavaturile, legumele și fructele? Desigur, v-ați indigna, și pe bună dreptate. Aceste din urmă produse sînt prin definiție „murdare". Ele nu pot fi consumate decît bine spălate, curățate, fierte etc. etc. In vecinătatea lor, alte categorii de produse alimentare s-ar infecta cu ușurință. Bineînțeles, o astfel de învecinare nu se produce niciodată în mașinile organizațiilor comerciale. Din nefericire, ea se produce destul de des în... plasa cu care ne întoarcem de la piață. Și acum, să formulăm lapidar prima propunere: sac special pentru zarzavaturi, legume și fructe, numai pentru ele. Altceva nu ducem în acest sac și nici marfa de la Aprozar nu o punem în altă parte.

A DOUA PROPUNERE. Ni se întîmplă să cumpărăm unele produce care vor trece printr-o preparare culinară, alături de altele care se consumă ca atare, fără a mai cunoaște acțiunea sterilizantă a focului. Nu totdeauna hîrtia în care sînt ambalate asigură o bună separare a lor, unele de altele, cînd stau înghesuite în sacul de cumpărături. Uneori, carnea sau telemeaua udă hîrtia și strică toate pachetele. Dar cît de lesne le putem izola bine! E suficient să ne luăm de acasă cîteva pungi

de plastic. Simplu curat și igienic.

A TREIA ȘI ULTIMA PROPUNERE se află în legătură cu o prejudecată pe care o mai întîlnim surprinzător de frecvent. Cu niciun aliment nu ne purtăm, poate, atît de vitreg cum ne purtăm cu pîinea. O ducem în mînă, la subțiori, sub mîneca pardesiului sau în plasă, alături de cele mai felurite obiecte, mai mult sau mai puțin comestibile, fără să ne pese că ajunge direct, așa cum am adus-o acasă, pe masa noastră și în gura copiilor noștri.

Dr. Al. GHEORGHIU

MAGAZIN, numărul 183, pagina 4-a

Cronica străzii

Degustătorii de... apă!

Dacă nu citeam într-un ziar parizian că Academia franceză are de furcă binișor cu definirea cuvîntului „expert", care, din punct de vedere **fiscal**, dă naștere la interpretări arbitrare (expertul este un profesionist, indiferent de specialitatea sa?), habar nu aveam despre existența „degustătorilor de apă". Această îndeletnicire figurează într-o categorie aparte de experți și cazna celor patruzeci de „nemuritori" e să găsească pentru fiecare soi o identitate precisă. Bunăoară, în ce categorie „imposibilă" trebuie plasat expertul în pietre prețioase, care, dintr-o aruncătură de ochi, ca și medicul, stabilește boala sau sănătatea diamantelor și briliantelor?

Dar degustătorul de vinuri, care nu face decît să-și clătească gura cu fel de fel de soiuri, însă al cărui diagnostic e hotărîtor pentru desfacerea sau lîncezirea unei producții viticole? Dar specialistul în mirosuri, în a cărui sentință olfactică rezidă succesul sau chixul vreunui parfum scump?

Publicația în chestiune nu ne spune la ce soluții s-a ajuns și nu ne oferă un tablou cuprinzător al experților, în care am fi fost curioși să vedem ce loc i se dă bunăoară... cronicarului literar, și el considerat expert în domeniul respectiv, sau specialistului în obiecte de artă. In schimb, am luat cunoștință cu interes că a fost promovată ca „delicată" și cu totul aparte, o specialitate modestă și discretă de care nici publicul francez nu avea habar. Aceea a **degustătorilor de apă.**

E vorba de slujbașii serviciului hidraulic, care au rolul ingrat, indiferent dacă li-e sete sau ba, să constate cu propria lor gură calitatea apei din Sena, consumată de parizieni. Cu alte cuvinte, „palatul" lor sensibil e chemat să discearnă în lichidul potabil ce nu provine de-a dreptul de la izvor, prezența clorului care aseptizează apa, sau a hiposulfitului ce neutralizează mirosul dezinfectantului.

La fiece jumătate de oră exper-

...Din oră în oră degustătorul de apă își face datoria...

tul își umple gura cu apă și lui îi revine misiunea să comunice telefonic laboratoarelor afectate rezervoarelor, rezultatul, reglînd numai cu papilele limbii dozajul chimic al celei mai ieftine și prețioase băuturi. Nu ne mirăm că ocupația acestor anonimi gargarizați a fost calificată drept delicată și că academicienii încă n-au ajuns s-o catalogheze.

★

Ce zic cei de la uzina de apă din Grozăvești, despre această îndeletnicire originală și austeră practicată în țara... șampaniei? Spre marea mea uimire, pentru inginerul chimist Șerban Constantinescu, șeful laboratorului de la mai sus pomenita unitate, unde m-am deplasat, întrebarea a suscitat un... zîmbet.

— Nu știam că degustarea, care-i ultima fază dintr-o serie întreagă de examene incontinuie de laborator, menite a certifica potabilitatea apei debitate populației, constituie o îndeletnicire separată. Noi o considerăm inclusă în complexul analizelor curente efectuate din patru în patru ore, organoleptice, bacteriologice etc. Ultimul control să-i zicem gustativ — se săvîrșește tot de către chimiștii noștri, care, din oră în oră, iau o gură de apă de la canea ca să constate dacă e plăcută și că întrunește acele condiții indefinisabile sub raport senzorial, (cînd e vorba de acest lichid „insipid, inodor și incolor"), dar care te face să exclami cînd o bei: „Tiii, că-i bună!" Sub acest raport, orice consumator de apă e un expert, căci în ultima instanță el decide dacă apa merită sau nu calificativul laudativ. Noi i-o dăm cu toate garanțiile sanitare și ne considerăm mulțumiți cînd publicul o găsește și plăcută la gust, cum ne străduim s-o realizăm. Căci de la sursa ei și pînă la paharul din care o bem, itinerariul apei potabile urmează o lungă serie de peripeții și operații ce merită a fi cunoscute nu numai de reporterul-cronicar.

★

Poate că nu toți bucureștenii știu că ditai cantitatea de apă pe care o folosesc pentru trebuințele lor de fiecare zi — culinare, fiziologice, igienice..., pe care unii o și mai risipesc lăsînd-o să curgă șuvoi din robinete fiindcă își închipuie că provine de la uriașa Dunăre!... poate că nu știu că potopul ăsta de apă ni-l dăruiește Dîmbovița. Ei da, 70 la sută din ceea ce consumăm, bînd, scăldîndu-ne, cu ceea ce se udă parcurile și se stropesc glastrele din balcoane, se spală străzile Capitalei etc. etc. nu falnicul Dunăbiu ni le furnizează ci gîrla asta a noastră, pîrpirie, modestă, cuminte. Chiar restul de 30 la sută nu se aduce de aiurea, ci se scoate tot din teritoriul orașului, din puțurile de adîncime. Numai în cazuri excepționale, cînd Dîmboviței îi mai seacă ugerile, se recurge la debitul Argeșului. In acest scop funcționează la o adică apeductul Argeș-Arcuda-București.

Carevasăzică, pentru a ajunge și a răzbi la etajul al șaptesprezecelea al blocului-turn, Dîmbovița trebuiește mînată și... urcată, operație ce se face cu ajutorul pompelor. De curînd, pentru a putea satisface nevoile de alimentare cu apă a populației sporite și a miilor de apartamente noi, s-a mai construit o stație de pompare, Uzina Sud.

Dar ca să fie potabilă, mai întîi Dîmbovița înainte de a intra în București suferă un prim control sanitar la Arcuda și nu i se dă „permis de circulație" pînă n-a îndeplinit o serie de „formalități": limpezirea, filtrarea, dezinfecția. A doua carantină o așteaptă la laboratorul uzinei din Grozăvești, unde este controlată înainte de a se „expedia" în oraș, analizîndu-se probele luate chiar de la pompele de apă.

Cum am arătat, operațiile constau în examenul bacteriologic efectuat de doctorii Mircea Zarma și Immer Mihai, în examenul biologic făcut de specialistele Ionescu Maria și Ionescu Ana și în examenul organoleptic — dozarea clorului — efectuat de către chimiștii Manole Elena, Mușatescu Paraschiva, Florescu Valeria și Clenc Camelia. Acestea lucrează în tură. Din ceas în ceas, zi și noapte, neîntrerupt, chimistele gustă apa. Văzîndu-le cu cîtă aplicație săvîrșesc operația, mi-am promis ca la primul prilej să închin pentru munca lor austeră și neobosită un pahar cu... vin.

F. Brunea-FOX

Sala mașinilor la stația de pompare a apei București-Sud, intrată de curînd în funcțiune

O comună ca atîtea altele pe valea Mureșului

(Urmare din pag. 1-a)

Spre seară, după încetarea lucrului, deseori vezi la Singeorgiul de Mureș asemenea „întruniri" ad-hoc ca cea din clișeul nostru. Motocicliștii și bicicliștii se opresc în jurul vreunei noi motociclete sau motorete, purtînd vii discuții despre „compresie" sau „aprindere", despre cauciucuri și mărci de biciclete. Și oamenii au întotdeauna ce vorbi. Inainte, pe vremea regimului burghezo-moșieresc, în comună erau doar 15 biciclete (și acestea proprietatea notarului, jardarmilor, a comercianților și a vătafilor grofului). Iar acum sînt înregistrate peste 1.000 de biciclete, 30 de motociclete, 18 motorete, și două autoturisme.

Colectiviștii și întovărășiții din Singeorgiu de Mureș (86 la sută din familiile de țărani muncitori sînt membrii gospodăriei colective, iar restul sînt întovărășiți), nu trebuie să mai bată calea pentru a face cumpărături în oraș. Cooperativa de desfacere a deschis, aici, în ultimii ani, 6 magazine, două bufete și un restaurant, precum și un magazin universal, modern, în care se vinde de la motociclete pînă la ace de siguranță. In ultimii 10 ani desfacerea de mărfuri a sporit, în prețuri comparabile, de 6 ori. Anul trecut s-au desfăcut aici de 9 ori mai mulți pantofi, de 8 ori mai multe țesături, de 3 ori mai multe tricotaje, de 15 ori mai multe biciclete, de 20 de ori mai multe țigle și ciment decît în anul 1950.

Baia ioduro-sulfuroasă din Singeorgiul de Mureș a fost mult dezvoltată și modernizată în ultimii ani. Aici vin să facă băi calde nu numai locuitorii Singeorgiului de Mureș, ci și bolnavi din diferite orașe ale regiunii și ale țării. Anul acesta s-au construit noi bazine și o centrală de termoficare pentru încălzirea apei tămăduitoare.

...Singeorgiul de Mureș, una din numeroasele comune ale patriei noastre.

V. KONYA
Fotografii: Nicu VASILE

Oameni cu aripi

(Urmare din pag. 1-a)

nala Groza „a zburat nici prea sus, nici prea jos, dar a obosit și s-a lăsat pe acoperișul bisericii". In anul 1724, în satul Pehleț, vechilul Ostrokov s-a ridicat în aer cu niște aripi în formă de cutii.

Prezicînd poporului rus victoria asupra aerului, genialul savant Mendeleev scria: „Alte țări au țărmuri întinse la oceanele de apă. Rusia, în comparație cu suprafața ei, are puține. In schimb față de toate celelalte țări civilizate, ea posedă țărmuri nesfîrșite la oceanul aerian liber. De aceea, rușilor le este mai la îndemînă să le cucerească pe acestea, cu cît această cucerire se face fără vărsare de sînge... Odată cu construirea unui vehicol comod și accesibil tuturor, se va deschide o epocă nouă, care va marca începutul istoriei civilizației moderne".

Previziunea marelui om de știință și-a găsit o strălucită confirmare: savanții ca Mojaiski, Jukovski, Țiolkovski, Ceaplighin, Iliușin și Tupolev au dus faima aviației sovietice în lumea întreagă.

Și în țara noastră au existat oameni care au încercat să imite zborul păsărilor. Să amintim doar legenda meșterului Manole: pentru a-și salva viața, el și-a construit aripi de șindrilă, cu care s-a aruncat de pe turnul bisericii Curtea de Argeș. Deosebit de interesantă este întîmplarea pe care o relatează Șutu în „Iașii de altă dată". Autorul povestește că fiul domnitorului Sturza poreclit „Sturza-Vițel" (datorită considerabilei sale forțe fizice precum și obiceiului său de a se plimba ducînd în spinare un vițel) a construit, prin 1870, o pereche de aripi cu care nădăjduia să poată zbura. La Ștefănești a fost înălțat un foișor, dar Sturza-Vițel a cedat profesorului său de gimnastică, Spinți, cinstea de a se arunca din vîrful acestuia. Rezultatul acestei experiențe îl putem deduce dintr-o zicală ce circula printre țăranii din partea locului „O chicat ca neamțu din turn".

In ciuda acestor încercări nereușite, în țara noastră s-au ridicat adevărați eroi ai aviației, ca Vlaicu și Vuia, care au adus glorie aripilor românești.

Aidoma păsărilor cerului

Odată cu construirea primelor avioane cu motor, interesul pentru zborul prin forța mușchiulară scade considerabil. Cu toată reușita experienței campionului francez de ciclism, Gabriel Poulain, care în 1919 a străbătut în zbor distanța de 12 metri, utilizînd o bicicletă cu aripi, oamenii de știință considerau utopică ideea zborului omului prin propriile sale puteri. In „Encyclopédie par l'image", editată de Hachette în 1924, citim: „Calculul arată că pentru a susține și a menține zborul continuu al unui om, este necesară o forță minimă de 3 c. p. O persoană poate, printr-un efort excepțional, realiza această performanță pentru cîteva secunde, dar nici o musculatură umană nu va fi capabilă să susțină efortul un timp mai lung".

In ciuda acestei afirmații sentențioase, savanții au continuat să studieze principiile mecanice, ale zborului păsărilor și insectelor, relațiile între greutatea și forța musculară, funcțiile biologice — și au ajuns la o serie de concluzii importante.

S-a stabilit de pildă că puterea necesară efectuării unui zbor exclusiv prin forța mușchilor, fără forțe adiționale externe (energie potențială, viteza vîntului etc), este în funcție de greutate. S-au determinat și condițiile optime ale zborului omului prin forța musculară. Prin analogie cu zborul berzei, s-a ajuns la concluzia că un aparat de zbor animat de forța musculară a unui om (70 kg omul și 30 kg accesoriile de zbor) trebuie să aibă următoarele caracteristici: suprafața aripilor — 6 m.p.; viteza — 1,82 m/sec, lungimea aripii — 3,15 m, durata unei bătăi de aripă — 0,592 sec., etc.

Un alt aspect al aceleiași probleme este dat de densitatea diferită a trupului oamenilor și păsărilor. Pentru obținerea unor condiții de zbor similare, este necesar să se construiască aparate de zbor cu o densitate aproximativ egală ca cea a păsărilor sau insectelor, astfel ca aerodinamica întregii mașini să fie similară cu cea a modelelor naturale. Transferul forței musculare asupra aripilor precum și informațiile senzoriale cu privire la condițiile de zbor trebuie să se bazeze pe fiziologia de zbor a păsărilor și insectelor, deoarece regularizarea reflexelor de zbor este o condiție esențială.

După cum relatează revista engleză „Nature" savanții Guenther și Guerra de la universitatea din Valparaiso (Chile), au ajuns la concluzia că în condițiile actuale, în urma cunoștințelor dobîndite și a materialelor disponibile, (metale și mase plastice ușoare), zborul omului prin forța musculară este posibil și trebuie experimentat.

Concomitent, tehnicienii sovietici încearcă, cu rezultate promițătoare, un aparat de zbor pe principiul bicicletei, acționat de asemenea prin forța musculară.

Viitorul este al bioaripilor

Dar oamenii de știință nu se vor opri aici. Ca și în toate celelalte domenii, se tinde spre eliminarea efortului fizic, deci, în cazul nostru, spre crearea unor aripi care să se miște... singure.

Se vor putea oare crea aripi care să bată aerul, ca niște membre vii, fără ca omul să le acționeze prin forța mușchilor săi?

Cu ajutorul biocurenților, această idee fantastică ar putea deveni realitate. Să ne amintim de mîna mecanică, prezentată la pavilionul sovietic al Expoziției Universale de la Bruxelles. Vizitatorul își îmbrăca o brățară metalică și comanda aparatului anumite mișcări. După același principiu au fost realizate proteze pentru infirmi și se proiectează un batiscaf condus de biocurenți, pentru cercetarea adîncurilor oceanelor.

Oare această posibilitate de transmitere a comenzilor creierului nu ar putea fi utilizată și într-un sistem de mișcare a unor aripi?

Răspunsul îl găsim deocamdată într-o povestire a scriitorului sovietic Gleb Anfilov. Acesta prevede construirea unor aripi care să funcționeze după principiul mușchilor vii, care să fie alimentate cu o soluție specială avînd o compoziție asemănătoare sîngelui și care să se supună ordinelor transmise prin biocurenți. „Aripile hemomecanice", cum le numește Anfilov, vor avea în interiorul lor „inimi" artificiale, prin care va pulsa biosoluția și ele vor respira".

Bioaripile vor executa șase mișcări: răsucire, desrăsucire, bătaie în sus, bătaie în jos, înclinare și întinderea părții din față, toate în urma unor semnale transmise de biocurenții creierului omului antrenat special.

Ipoteza pare fantastică! Dar nu au devenit oare atîtea proiecte — socotite mai ieri utopice — realități ale zilelor noastre? Amintiți-vă de felul cum priveau părinții noștri, în tinerețe, televiziunea, energia nucleară sau zborurile cosmice!

Poate peste cîțiva ani, vreun cutezător va îmbrăca primele bioaripi. Curînd după aceea aparatele de acest fel vor fi la îndemîna oricui. Aidoma lui Icar — dar un Icar ce nu se va mai prăbuși — omul se va avînta în văzduh, plutind prin oceanul aerian, la fel de ușor și de grațios ca un înotător ce se afundă în apele limpezi ale mării.

Radu NOR

Bioaripile lui Anfilov

SPORT

Cei mai buni crosişti din ţările balcanice se întîlnesc mîine la Sofia

Capitala Bulgariei, Sofia, a fost aleasă să fie anul acesta gazda întrecerilor ediției a VI-a a „Crosului Balcanic" de atletism, care se va alerga la 9 aprilie.

Atleți din toate țările balcanice sînt anunțați ca participanți la această competiție, care se prevede a fi una din cele mai interesante din istoria ei.

Deși a trecut un an de la ediția precedentă, în amintirea spectatorilor noștri a rămas viu succesul deplin obținut de atleții noștri în întrecerea care a avut loc pe hipodromul Băneasa, din Capitală. Într-o pasionantă dispută cu cei mai buni atleți de specialitate din Iugoslavia, Bulgaria, Grecia și Turcia, reprezentanții noștri au cîștigat categoric și detașat pe echipe și la individual, ocupînd — de altminteri — primele trei locuri, prin Constantin Grecescu, A. Barabaș și Tadeus Strzelbinscki.

Am amintit acestea pentru că laurii cîștigați atunci au impus și obligații celor ce i-au cucerit. De cîte ori a venit în discuție participarea la ediția anului 1961, fondiștii noștri au afirmat cu toată convingerea: „Victoria de la București ne obligă să ne pregătim cu toată atenția și rîvna pentru Sofia".

Se cuvine să spunem că n-au fost numai vorbe din partea lor, ci și eforturi și seriozitate în pregătiri, ce le-am putut înregistra, ca fapte, la epoci diferite. I-am văzut prin luna ianuarie lucrînd temeinic prin împrejurimile stadionului Tineretului din Capitală și pe aleele parcului „I. V. Stalin". Erau atunci la circa două luni de la începerea pregătirilor care continuaseră cotidian, fără întreruperi, pe stadionul Dinamo, pe aleele parcului „I. V. Stalin", pe potecile pădurii Băneasa.

I-am revăzut, cam după o lună, prin februarie lucrînd pe „aleea bicicliștilor" de la șosea, pentru ca după o altă lună, la 19 martie, ei să-și dea ultimul examen pentru Sofia: o întrecere de selecție pe potecile pădurii Snagov. Rezultatul acestei întreceri, care poate indica o ierarhie actuală, pe un parcurs măsurînd 10 km — cît „Crosul Balcanic" — a situat detașat pe primul loc pe Constantin Grecescu.

Varietatea locurilor unde și-au desăvîrșit pregătirea a fost urmarea unui obiectiv urmărit să fie atins și anume obișnuirea alergătorilor noștri cu specificul traseului pe care vor concura în capitala Bulgariei. În ultimele trei ediții, „Crosul Balcanic" și-a avut traseul pe hipodromuri. Anul acesta el a fost ales pe aleele Parcului Libertății din Sofia. Plecarea se va da de pe stadionul Armatei Populare de unde, după un urcuș de circa 400 metri se va ajunge pe teren plat în pădure și mai departe, traversînd și străzi pavate, într-o tură care va măsura 5.000 de metri și care va fi acoperită de două ori. De aici, „schimbarea de decor" din pregătirile atleților noștri, ca și preocuparea ca aceste pregătiri să fie corespunzătoare unuia dintre cele mai grele trasee de concurs.

Cîte ceva despre alergătorii străini

Alergătorii celorlalte țări participante și-au pus și ei la punct pregătirile, pentru că cucerirea titlului de campioni balcanici exercită un adevărat miraj asupra lor. Pentru valoarea unora dintre ei indicații oferă crosurile naționale ce le-au disputat pe distanța de 10.000 metri. Pe cel al Turciei l-a cîștigat, de pildă, Mouharrem Dakilic, pe care spectatorii noștri îl cunosc din ediția de anul trecut, în care a terminat pe locul patru — fiind primul sosit dintre concurenții străini. Crosul național al Greciei l-a cîștigat Giorgios Papavasiliu, învingînd — cu 2 secunde și, respectiv cu 9 secunde — pe Ioanos Glezos și Mihail Sideris, cîteși trei concurenți și în ediția 1960. Alergătorii bulgari au fost marea surpriză a „Crosului Balcanic" din 1959 unde au cîștigat un loc, care se credea că nu poate scăpa echipei Iugoslaviei. În schimb, în 1960, ei au fost de nerecunoscut ocupînd locul V din 5 țări participante. În același timp, nu și-au ascuns hotărîrea să se reabiliteze în ediția ce va urma, în care sînt gazdele. Se poate anticipa că alergătorii bulgari vor fi cu adevărat redutabili, avantajați fiind și de mediul ambiant după cum în considerație cîștigat în același stil, conducînd de la plecare pînă la sosire. La echipe victoriile s-au împărțit între Iugoslavia (1959) și R.P.R. (1960). În această din urmă ediție, atletele noastre — Elisabeta Teodorof, Florica Grecescu și Georgeta Dumitrescu — au ocupat în ordine locurile 2, 3 și 4, cucerind astfel cu autoritate titlul de campioane balcanice la echipe.

La această probă, care se va alerga pe un traseu măsurînd 2.000 metri, echipele vor fi alcătuite din

Grecescu trece primul linia de sosire (Ediția 1960 a Crosului balcanic)

trebuie luați, cu toată seriozitatea și concurenții iugoslavi și albanezi.

Competiția deschisă atletelor

O dată cu competiția rezervată bărbaților se va desfășura și ediția a III-a a „Crosului Balcanic" deschisă atletelor. În edițiile precedente, la individual victoria a revenit excelentei alergătoare Gül Ciray (Turcia) care la Belgrad (în 1959) ca și la București (în 1960) a cîte patru alergătoare dintre care primele trei sosite din fiecare formație vor conta pentru clasamentul pe echipe.

★

Întrecerile de la Sofia vor fi un nou prilej pentru atleții și atletele din țările balcanice să se cunoască mai bine, să se împrietenească. Le urăm succes în competiția lor sportivă, care constituie și ea o contribuție la cauza păcii între popoarele din această parte a lumii.

I. BOCIOACĂ

Varietăți • Varietăți • Varietăți

Un nou scandal în baschetul american

Conducătorii sportului american obișnuiesc să se laude peste tot cu așa zisul amatorism al sportului din S.U.A. Și unul din sporturile în care chipurile amatorismul este mai riguros respectat, afirmă ei, ar fi baschet-balul. Se știe firește că în S.U.A. există numeroase echipe de baschetbal profesioniste, dintre care cea mai faimoasă este echipa Harlem-Globetroters compusă numai din adevărați maeștri în acest sport, cu toții fiind sportivi de culoare. Dar, afirmă conducătorii sportului american, adevăratul baschet se joacă în universitățile din S.U.A. unde domnește „cel mai sever și mai pur amatorism".

Realitatea nu vrea însă să se conformeze acestor propagandiști ai sportului american și dezminte fără milă afirmațiile lor mincinoase. Mai sînt vii în memoria sporticilor și milioanelor de participanți la pariurile sportive din S.U.A. peripețiile marelui scandal din 1951 în care au fost implicați 32 sportivi de la 7 facultăți. Nu mai puțin de 86 meciuri au fost „aranjate" de sportivi pentru ca cei care-i plăteau cu mii de dolari să cîștige la pariuri sume considerabile.

Dar marii afaceriști nu s-au descurajat. Ziarele, bine plătite de ei, au început să publice din nou ample reportaje despre marile întîlniri interuniversitare și amatorii de pariuri s-au îngrămădit iar în încăpătoarele săli de joc. A trecut puțină vreme și au început să circule noi zvonuri despre meciuri vîndute. Timp de 10 ani majoritatea oficialilor din sportul universitar, antrenorii și ziariștii sportivi au făcut însă pe „n-aude, nu vede".

Dar ulciorul a trebuit să se spargă pînă la urmă. Și așa după cum aflăm din săptămînalul ilustrat american „Newsweek", din 27 martie 1961, procurorul orașului New-York a dezvăluit că doi membrii a două societăți de pariuri pe scară națională — Aaron Wagman și Ioseph Hacken — au fost arestați sub acuzația de a fi mituit sportivi pentru a nu marca puncte în două meciuri. El a anunțat, de asemenea, că 3 jucători universitari de baschetbal — Hank Gunter și Art Hicks de la Seton Hall din New Jersey și un alt sportiv, deocamdată neidentificat, de la Universitatea din Connecticut au fost puși în urmărire pentru a fi arestați. Actul de acuzare arată că meciurile în chestiune sînt: înfrîngerea cu 112—77 a echipei „Seton Hall" de către „Dayton" în sala Madison Square Garden, pentru care Hicks și Gunter au primit cîte 1000 de dolari fiecare și înfrîngerea echipei universității din Connecticut cu 83—71 de către echipa „Colgate" în meciul jucat la Hamilton, New York, pentru care un sportiv ar fi fost plătit cu 1500 de dolari.

Cabinetul procurorului refuză să facă alte comentarii dar nu numai la New York ci în întreaga țară s-a răspîndit zvonul că alte 15 facultăți — printre care 3 din orașul New York — sînt implicate în noul scandal.

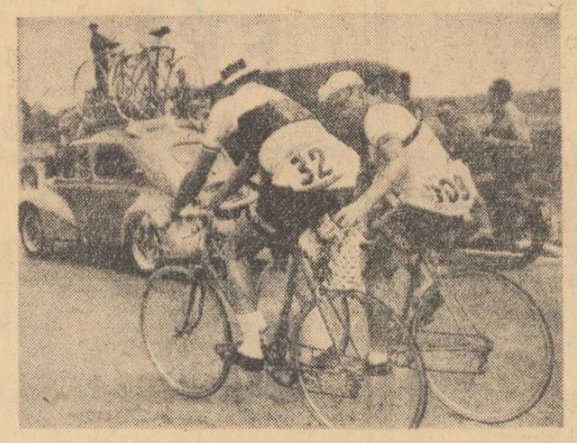

Rik van Looy și „servitorul" său, Soorgelos — în timpul unei curse

„Confesiunea unui gregario"

Cuvîntul italian „gregario" (cel din mulțime) adoptat în limbajul cronicilor cicliste îi desemnează pe acei alergători care de voie sau de nevoie se transformă în valeți ai marilor vedete ale ciclismului profesionist. Meseria de gregario este dintre cele mai nefericite. El trebuie să fie oricînd la dispoziția șefului său; să-i poarte bidoanele cu apă, să-l împingă la urcușuri, să-i dea roata sa dacă acesta a spart, să-i ducă trenă, să-i prindă pe cei evadați din pluton etc., etc. Și mai ales să nu-și încerce șansele de a cîștiga cumva vreo etapă pentru a nu periclita poziția liderului său sau a-i stîrbi din glorie. Un gregario model trebuie să renunțe la orice veleități, să-și piardă complet personalitatea, condamnat astfel la un anonimat definitiv.

Toți marii campioni cicliști din apus au avut valeții lor: Bartali pe frații Rossello, Coppi pe Carrea, Bobet pe Barbotin, Anquetil pe Forestier.

Moda de a avea un gregario s-a răspîndit și mai mult în ultimii ani cînd diferitele echipe cicliste au fost preluate de către firmele comerciale din Italia și Franța. Sînt interesante în acest sens „mărturisirile" pe care le face în ziarul „Gazzetta dello Sport" alergătorul belgian Edgar Soorgelos angajat de aproape 3 ani „gregario" la Rik van Looy, „regele" curselor clasice, campion mondial și liderul firmei extrasportive (rișnite cu cafea) Faema. Iată ce spune Soorgelos despre condiția sa de gregario: *„La început speram să ajung și eu un campion, dar de cînd am intrat la Rik mă mulțumesc cu resturile care rămîn de la victoriile lui. Am o soție și două fetițe pe care trebuie să le întrețin. Să alerg pe cont propriu n-aș mai putea acum. Uneori cînd ajungem cu plutonul spre capătul unei etape simt tentația să fiu și eu măcar odată primul. Eram bun sprinter, dar „sluțba" mi-a creat un complex: cînd îl știu pe Rik în spate mi-e teamă să nu i se întîmple ceva și apoi să fiu tras la răspundere".* Soorgelos povestește un episod din Turul Italiei de anul trecut: *„Era într-o etapă în Dolomiți. Rik murea de sete și mi-a cerut să-i aduc de unde oi ști apă. Am descălecat și am intrat într-o bodegă de pe marginea șoselii de unde am luat cîteva sticle de oranjadă, bere, limonadă. Mi-era greu să pedalez cu această povară și văzîndu-l pe Rik la un urcuș l-am strigat să mă aștepte. Dar s-a făcut că nu mă aude. Ca să pot continua cursa pe munte am aruncat una cîte una în șanț sticlele cu răcoritoare. Cînd am ajuns în față, Rik mi-a aruncat o grămadă de insulte și mi-a dat o palmă. În ziua aceea el nu a avut apă dar a trebuit să-l împing mai mult ca de obicei".*

Gregario, sclav pe bicicletă, ce rol ingrat și nedemn ți-a fost hărăzit în neomenoasa organizare a sportului profesionist.

I. GOGA

Sprinterul Abdou Seye — antrenor

„Nu fără o strîngere de inimă mă gîndesc la toți bunii prieteni pe care i-am lăsat la Saint-Maur", a declarat Abdou Seye — triplul recordman al Franței, la sosirea sa la Dakar, unde va ocupa postul de antrenor național de atletism. „Este mult de lucru aici pentru a pune la punct antrenamentul sportiv", a adăugat el. „O să încep cu lotul atleților care-mi vor fi încredințați. Am ferma convingere că pe parcurs ei vor progresa".

Un record mai puțin cunoscut

Real Madrid, de cinci ori învingătoare în „Cupa Campionilor Europeni", deține și un record european mai puțin cunoscut, acela al numărului de funcționari care-i sînt necesari la fiecare meci pentru a se ocupa de cei 100.000 de spectatori care iau loc în stadionul Santiago-Bernabeu. Clubul din Madrid întrebuințează nu mai puțin de 1.200 persoane.

Dintre aceștia peste 150 sînt polițiști care păzesc împrejurimile și interiorul stadionului pentru a asigura buna desfășurare a partidelor care de multe ori sînt întrerupte de numeroasele scandaluri.

• Mozaic sportiv • Mozaic sportiv

● LA SANTIAGO DE CHILE a început în luna martie un concurs pentru cel mai bun afiș al campionatului mondial de fotbal din anul 1962 care va avea loc — după cum se știe — în Chile. Numeroși artiști profesioniști și amatori au manifestat un viu interes pentru cea mai grandioasă competiție a sportului cu balonul rotund, prezentînd numeroase lucrări. O comisie specială va premia la sfîrșitul concursului cea mai bună lucrare.

● CUNOSCUTUL fotbalist francez Just Fontaine, care a suferit acum cîtva timp pentru a doua oară, un grav accident la piciorul drept se află în convalescență la Cannes, la locuința părinților săi.

Just Fontaine speră să reia antrenamentele peste cîteva luni.

● MICHELINE OSTERMAYER, dublă campioană olimpică (disc și greutate) la Londra 1948, acum în vîrstă de 38 de ani, intenționează să reapară în fața publicului, dar de data aceasta nu ca atletă ci ca pianistă. Ea pregătește un recital pe care îl va da într-una din sălile din Paris. Un amănunt interesant dar mai puțin cunoscut: Micheline Ostermayer este ultima strănepoată a lui Victor Hugo.

● POTRIVIT celor scrise în cartea „Noi jucăm handbal" semnată de trei suedezi: Mattsson, Danielsson, Jonsson — jucătorul ideal de handbal trebuie să posede următoarele calități: viteza unui sprinter, suplețea unui săritor, forța unui aruncător, condiția fizică a unui alergător de semifond, tehnica unui jongleur, ochiul tactic al unui fotbalist virtuos. Publicînd acest citat, ziarul „Tutto Sport" remarcă: „Handbaliștii romîni se pare că au dovedit toate aceste calități și chiar ceva mai mult la Dortmund".

● NOUL CAMPION MONDIAL de box la categoria cocoș (versiune N.B.A.) este Eder Joffre, un boxer brazilian care l-a învins prin abandon pe italianul Pierro Rollo. Joffre are 26 de ani și consideră că succesele sale se datorează respectării unui riguros regim vegetarian.

● VICTOR VAN SCHIL și Rene Heuwelmans, cei doi cicliști belgieni care au concurat anul trecut în Turul R.P.R. au debutat fiecare cu cîte o victorie în primele curse de primăvară disputate anul acesta în Belgia. Ziarul „Les Sports" scrie că ei au toate șansele să fie incluși în echipa pentru Cursa Păcii sau în cea pentru Turul Franței de amatori.

● EDIȚIA A II-A a Cupei campionilor sud-americani la fotbal va reuni echipele: Palmeiras (Brazilia), Independiente (Argentina), Santa Fe (Columbia), Barcelona Guayaqvil (Equador), Penarol (Uruguai), Colo-Colo (Chile), Universitario (Peru), Oruro (Bolivia). Finala va avea loc la 15 iunie, iar echipa cîștigătoare se va întîlni cu învingătoarea cupei similare din Europa.

● FOSTUL campion mondial de box la categoria grea Rocky Marciano, se spune că a devenit unul dintre cei mai buni jucători de golf din S.U.A. El își permite chiar să lovească mingea așezată pe nasul unuia dintre adversarii săi. Bineînțeles că această ultimă figură o face în cadrul programelor de reclamă ale televiziunii americane unde s-a angajat după ce a abandonat titlul mondial.

● A FOST inventat un nou aparat care va avea darul să-i bucure pe sportivi. E vorba de un home-trainer (antrenament la domiciliu) destinat mărșăluitorilor. Pe o planșetă de cauciuc, așezată pe un dispozitiv cu role se poate parcurge orice distanță fără să-ți părăsești camera, ba mai mult, fără să înaintezi un singur pas. Primul care a inaugurat acest gen de antrenamente a fost campionul olimpic Don Thomson.

● CONTRAR tuturor așteptărilor noul antrenor al reprezentativei braziliene de fotbal a fost ales în persoana lui Oswaldo Aimore. Acesta a funcționat pînă acum la clubul F. C. Taubate, unul din partenerii echipei Bucureștiului. Aimore este succesorul lui Vincente Feola care s-a angajat la un club argentinian.

● ADVERSARUL principal al echipei noastre reprezentative de hochei ca și al tuturor celorlalte echipe — inclusiv campioana mondială „Trail Smoke Eaters" — a fost la ultimul campionat mondial... gheața.

Într-adevăr, așa după cum a declarat majoritatea echipelor participante — gheața la acest campionat a fost foarte proastă și ea n-a permis jucătorilor să-și arate adevărata măiestrie.

● O SELECȚIONATĂ de fotbal din Sète a învins într-un meci de fotbal selecționata echipajului unui vas sovietic de pasageri aflat într-un port mediteranian.

La ieșirea de la acest meci foarte amical, un corespondent anonim și devotat peste măsură echipei din Sète a telefonat redacției revistei „Miroir Sprint" anunțînd în acest fel rezultatul: Sète a învins echipa U.R.S.S. cu scorul de 6—1.

Impresii de la turneul juniorilor

Corespondență telefonică din Lisabona pentru revista „Magazin"

Billy Wright a avut desigur emoții pe terenul de fotbal în atîtea zeci de meciuri internaționale susținute în echipa Angliei în ultimii ani, echipă al cărui căpitan a fost. Chiar în tricoul în care a jucat unul din meciuri, cel puțin așa le place englezilor să povestească, un alt Billy Wright, aceasta de ceară, se află printre personajele celebre care zîmbesc vizitatorilor din tot atît de celebrul muzeu londonez întemeiat de Madame Toussot.

Toate acestea nu l-au împiedicat, acum cînd este antrenorul echipei de juniori a țării sale, să aibă emoții, poate tot atît de tari și mai ales să fie de părere că într-o competiție ca turneul de juniori U.E.F.A. nu totdeauna cei mai buni ajung în finală. Mai ales cînd există un complex de împrejurări, ca acelea prin care a trecut echipa sa, pe spinarea căreia s-a calificat Portugalia și care a trebuit să sufere și asaltul Italiei, căutînd același drum.

La Porto, în primul joc Portugalia a întîlnit Italia. După 80 minute de joc: 0—0. Totul depindea de meciurile celor două echipe împotriva Angliei. Formația, antrenată de Wright, învinsă mai întîi de Portugalia cu 4—0, a fost pusă apoi la grea încercare de către italieni. Pentru italieni un rezultat de 5—0, pentru portughezi un gol al englezilor. Și chiar 100 de goluri și italienii n-ar mai fi putut să se califice, ceea ce s-a și întîmplat și Portugalia merge mai departe, va cîștiga poate, jucînd într-adevăr bine și mai ales pe teren propriu.

Ținînd seama tocmai de experiența propriei sale echipe, antrenorul englez, solicitat să-și dea părerea înaintea semifinalelor asupra celor mai bune echipe participante la turneul din Portugalia, a indicat printre primele, chiar ca prima, echipa țării noastre. A ținut desigur seama în primul rînd atît de jocul tehnic și organizat al juniorilor noștri, de faptul că ei au terminat la egalitate cu prima clasată din serie, Germania occidentală, din singura serie care a avut patru echipe.

Din cîte a explicat Wright, echipa noastră a fost cea mai valoroasă din turneu. Aceasta nu înseamnă nici pentru el, nici pentru alți spectatori ai meciurilor susținute de formația noastră, că n-au fost și lipsuri, mai ales în ceea ce privește eficacitatea, capitol deficitar al fotbalului nostru în general. Este desigur lucrul la care s-au gîndit și componenții echipei noastre privind în zilele de repaus valurile Oceanului Atlantic lovind digurile micii localități San Pedro de la 30 de km. de Lisabona, unde se află cartierul general al participanților.

Natura încîntătoare — aproape plină vară — cu uriașe mușcate înflorite, printre cactuși tot atît de mari, la umbra eucaliptilor sau a pinilor semănînd cu uriașe umbrele, n-a putut consola nici pe Gane, nici pe Tomeș, nici pe Frățilă pentru golurile pe care nu le-au înscris, deși ocazia li s-a oferit deseori. De cîte ori nu i-am auzit în lungile călătorii cu turneul la Porto, celebrul oraș al vinului și Coimbra cu vechi instituții culturale, vorbind despre acestea, hotărînd să obțină mai mult la meciul următor.

În căminul „O Secolo", în care locuiesc la San Pedro, străduindu-se să înțeleagă tîlcul cuvintelor din cronicile sportive, lucru care nu le-a fost greu ținînd seama că limba portugheză este foarte apropiată de română, au discutat ca adevărați prieteni ce sînt în legătură cu ce au de făcut. Că au reușit în parte, demonstrînd un fotbal frumos, corect, organizat, tehnic, este lucru cert, subliniat de ropotele de aplauze ale spectatorilor și de elogiile gazetelor portugheze, de la ziarele ce poartă titlul: „O Primeiro de Janeiro", „O Comercio de Horto", „Jornal de Noticias", „Mundo de Sportivo", „O Secolo". Poate doar primul din ele are nevoie de traducere. „O Primeiro de Janeiro" însemnînd 1 ianuarie.

În general, la un asemenea rezultat concluziile ce se trag, indiferent de ceea ce scrie presa și ceea ce spun specialiștii, nu sînt dintre cele mai bune. Dar tocmai de aceea am prezentat lucrurile în această ordine, pentru că efectiv echipa noastră a făcut o foarte bună impresie și mulți au fost aceia — la un asemenea turneu asistă numeroase persoane competente — care sînt de părere că încă puține eforturi și vom avea posibilitatea să obținem performanțele scontate. Mai ales că un astfel de turneu nu-i poate solicita pe toți deopotrivă, ținînd seama și de valoarea adversarilor, de ordinea meciurilor, de numărul lor mare într-un răgaz de timp mic.

Dar cîte alte lucruri interesante nu se pot discuta în legătură cu un asemenea turneu. Întorși în țară, antrenorii și specialiștii cluburile și jucătorii vor avea cuvîntul. Pînă una alta, competiția nu a luat sfîrșit încă și poate la ora la care citiți aceste rînduri, din capătul celălalt al continentului arbitrul fluieră începutul meciului final. Cred că echipa țării organizatoare are cea mai mare șansă să cîștige.

Tudor VORNICU

Lisabona, 6 aprilie 1961

O limonadă preparată cu SIROP DE MĂCIEȘE înviorează și fortifică

Conține vitamina C. Se găsește la magazinele de plante medicinale — CENTROCOOP

În București: b-dul Bălcescu nr. 16

UNIUNEA CENTRALĂ A COOPERATIVELOR DE CONSUM

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10. Interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

Bravul soldat Svejk

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

Așa se făcu că Svejk mai oficie și alteori ca dascăl, alături de preot — iar în loc de vin sfințit bău coniac, spriț, sau ce se putea găsi și totul fu în cea mai perfectă ordine.

Svejk a dus-o bine ca ordonanță la preotul de campanie Otto Katz. De aceea îi veni tare greu cînd trebui să-l părăsească. De fapt, nu a fost după voia lui. Și nici preotul nu s-ar fi despărțit de credincioasa lui ordonanță, dacă nu ar fi avut ghinion mare la cărți. Dar să vă povestim cum s-au întîmplat lucrurile.

Într-o zi, preotul Katz juca „douăzeci și unu" acasă cu locotenentul-major Lukas. Avea însă un ghinion amarnic. Și-a pierdut toți banii, a pierdut tot ce putuse vinde, iar pînă la urmă și-a pus la bătaie și ordonanța.

— Ia să vedem, domnule locotenent, cam cît mi-ați da cu împrumut dacă v-aș ceda ordonanța? Să știți că e un tip și jumătate. Asemenea ordonanță n-ați mai întîlnit vreodată.

— Cît să-ți împrumut? Păi, o sută de coroane... Să știi însă, că dacă nu capăt înapoi banii în trei zile, îți iau ordonanța. Mi-o trimiți la mine acasă. De acord?

Căzură de acord, preotul luă împrumutul, pierdu — ce ghinion! — și suta asta de coroane și plecă acasă.

Acolo îl aștepta Svejk. Nu-i veni prea ușor preotului să-i spună cele întîmplate. Pînă la urmă însă îi povesti totul, iar Svejk se întristă profund.

— Știți ceva? găsi Svejk soluția. Am și eu o sută de coroane puse de o parte. Vi le dau cu împrumut. Mergeți la locotenentul Lukas și plătiți-i datoria.

— Bravo, bravo Svejk se bucură preotul. Dă încoa suta.

Apoi dădu fuga la Lukas, unde partida de „douăzeci și unu" continua cu furie. Explică popa de ce a revenit, — că vrea să-și plătească datoria, dar tocmai în clipa aceea începea o nouă partidă și nu-l lăsă inima să nu pronunțe: — Banco!

Mîză totul și, bineînțeles, pierdu. Și uite așa trebui Svejk, trei zile după aceea, să-și facă catrafusele și să plece la noul său ofițer, locotenentul Lukas.

Acuma, e bine să-l cunoaștem și pe acest locotenent Lukas. Tipul ofițerului activ creat de monarhia austriacă. Lukas era un fel de taler cu două fețe. În lume vorbea numai pe nemțește, dar cînd se afla printre cehi, spunea, în șoapte bineînțeles că și el e ceh și vorbea cehește. Ținea la soldații din trupă și soldații

țineau și ei la el. Era un om drept, iubea animalele, numai ordonanțele nu le putea suferi. Le bătea cît și cînd putea.

Cînd i se prezentă, Svejk auzi următorul discurs:

— Ascultă, camarade, pe dumneata mi te-a recomandat preotul Katz, mi-a spus că te pricepi la toate. Bagă de seamă. La mine s-au perindat pînă acum vreo 12 ordonanțe, dar cu nici una nu m-am împăcat. Eu îți cer să fii harnic, să nu mă minți și să-mi fii foarte credincios. Orice îți cer trebuie să execuți. Chiar dacă ți-aș pretinde să intri și în foc. E-n regulă?

— Vă raportez cu respect, domnule locotenent, că am înțeles. Nu e bine cînd omul minte. Nu e bine cînd omul nu e cinstit, pentru că cel cinstit e prețuit de toți.

După acest schimb de păreri generale asupra raporturilor dintre ei, locotenentul trecu la instrucțiuni mai concrete:

— Acum să-ți spun: să știi că la mine vin mereu în vizită cucoane. Unele mai rămîn la mine și peste noapte. Tu ai de făcut următoarele: dimineața, te înființezi cu cafeaua cu lapte la pat.

— Da, da, foarte bine, domnule locotenent. Dar nu trebuie să intru așa, pe nepusă masă, că eu știu cum sînt cucoanele. Dacă le trezesc din somn? Și eu am primit într-o zi vizita unei fete. Și ce credeți că mi s-a întîmplat? Cînd ne simțeam mai bine, hop! servitoarea cu cafeaua cu lapte la patul nostru. Ei, vedeți?

— Bine, bine, Svejk, e adevărat că trebuie să fim cu băgare de seamă cînd avem de-a face cu cucoanele, răspunse oarecum plictisit locotenentul Lukas. Pe urmă curmă discuția și-i spuse ordonanței că el trebuie să plece la cazarmă. Era de serviciu.

— Vezi, ai grijă de casă. Fă curat peste tot, mai uită-te la canar și la pisică și să fie totul în ordine, ne-am înțeles?

— Raportez că am înțeles, domnule locotenent, veni, prompt, răspunsul lui Svejk.

Locotenentul plecă și Svejk se apucă să facă ordine în casă. Făcu o curățenie de mai mare dragul. Cînd se întoarse locotenentul raportă bucuros:

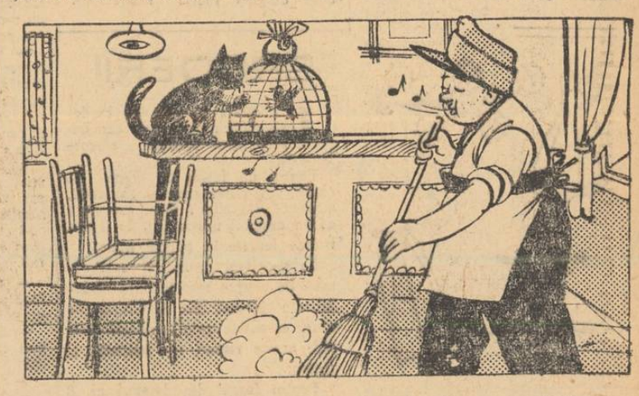

— Totul e în cea mai bună ordine, domnule locotenent. Curățenia. — curățenie. Doar pisica n-a avut ce face și a mîncat canarul.

Vestea asta îl aduse la disperare pe ofițer, care, cum spuneam, iubea nespus animalele. Dar Svejk reuși să-l îmbuneze povestindu-i despre cunoștințele lui în materie și mai ales despre cîini. Atît îi vorbi despre grifoni, încît locotenentul se înduplecă să primească un dar. Svejk își luă obligația să-i facă rost, chiar a doua zi, de un grifon. Dar un grifon cum nu s-a mai văzut. Să-l mănînci, de frumos și deștept ce e.

Apoi Lukas se duse la culcare. După ce adormi tun, veni Svejk să-l trezească:

— Să trăiți, domnule locotenent, nu mi-ați dat nici o dispoziție cu privire la pisică...

— Ieși afară, nenorocitule, ai trei zile de carceră!...

(Va urma)

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

Pentru orele de curs

Pentru orele de curs recomandăm studentelor ci teva rochii, sarafane, jachete și bluze practice și cochete:

1. Din țesătură cu dungi, o rochie care are garnituri dintr-un material unit asortat uneia din culorile materialului.

2. Bluză sport cu guler mare croit cu forme, fustă butonată pe un șold iar deasupra un pieptar din stofă groasă sau lină.

3. Sarafan cu talia prelungă și buzunare tăiate oblic între care este un cordon fixat cu nasturi. Bluza din bumbac cu dungi, gulerul, manșetele și fenta de travers.

4. Din tweed, acest sarafan original cu o tăietură modernă și lejeră este purtat cu un pulover cu guler mare întors.

5. Pe o bluză unit și fustă în carouri puteți îmbrăca acest pulover care are mineca kimono și un mare decolteu.

6. Bolero închis la spate cu garnituri de bordaje late la guler și tiv din materialul fustei cu corsetă înaltă.

7. Rochie din țesătură ecosez cu guler mare ușor degajat la git. Lărgimea feței este prinsă cu un cordon lat în falduri spre interior.

Desene de Ludmila OGRINJEANU

Mici transformări

...care aduc nota 1961 (unor lucrări încă perfecte și de purtat). În stînga, cum arată, în dreapta, ce au devenit prin modificare.

1. — Cordonul lat dispare în favoarea unuia îngust, gulerul și manșetele primesc o mică garnitură (piele, rips, catifea) și totul se poartă pe un tricou fără guler.

2. — Jacheta taiorului se scurtează iar gulerul dispare fiind suplinit de un fular (ce se poate înlătura nefiind cusut).

3. — Taiorul la două rînduri se poate transforma într-o rochiță de primăvară, butonierele dispărînd mascate de cele două pliuri mari.

PĂRINȚI ȘI COPII

Conversație în parc

Ca în toate zilele de odihnă, mai ales acum cînd pomii încep a-și împodobi coroanele cu straiele primăverii, într-un parc public găsești cam greu locșorul liniștit pe care-l cauți. Iată însă că întîmplarea mi-a venit în ajutor și am descoperit într-un colț o bancă cu un loc liber. M-am pomenit alături de două femei în toiul unei discuții foarte interesante.

Tema conversației lor mi-a captat imediat atenția — era vorba de copii, — și cu îngăduința cititorilor voi reproduce fragmente din cele ce am surprins și eu.

— Draga mea, nu te supăra, dar procedezi greșit. În felul acesta cheltuiești o groază de bani! Cum poți să te supui în halul ăsta tuturor capriciilor unui copil?

— Bine, dar nu e vorba de nici un capriciu! Ți-am spus doar. Nu fac decît să-i dau ce-i promit. Și nu promit niciodată dacă știu că nu mă pot ține de cuvînt.

— Vorbe, draga mea, vorbe! Ce înseamnă „nu mă pot ține de cuvînt"? Copilul știe să te judece dacă nu te ții de cuvînt? Uite-ți băiatul. Pur și simplu nu-și găsește loc. A venit un alt copil cu o tricicletă și a venit să ți se plîngă: vrea și el una. Tu ce-ai făcut? I-ai promis că peste o săptămînă îi cumperi și lui una. Ai realizat ceva? Nimic. Pariez că dacă-i promiteai că-i cumperi tricicleta chiar azi, acum era bucuros și erai și tu liniștită.

— Cum să-i promit așa ceva?! Pînă săptămîna viitoare într-adevăr nu pot să-i cumpăr.

— Dar nu ți-am spus să-i cumperi azi. Ți-am spus doar să-i promiți.

— ?

— Văd că nu ne înțelegem. Să știi că eu am experiența mea. Copilul nu se supune dacă nu-i prinzi slăbiciunea pentru ca apoi s-o speculezi cu abilitate. Uite al meu. Îi place grozav să călătorească cu autobuzul. Bineînțeles că n-am să mă plimb toată ziua pe traseele Capitalei de dragul lui. Speculez în schimb la maximum plăcerea asta pe care o are. Îi promit de pildă că dacă mănîncă tot, îl plimb cu 37. Ei bine, să-l vezi cum mănîncă. Mai mare dragul. După ce a mîncat, s-a terminat! Îl iau cu vorba, îi mai spus o istorioară, îl trimit la joacă și gata. Mai devreme sau mai tîrziu uită de autobuz. Dar în cîte cazuri nu procedez la fel. Așa mi-l țin la respect. Copilul e copil,

— Dar copilul, fiind chiar copil cum spui tu, o să-și dea seama într-o bună zi că-l tragi mereu pe sfoară și sistemul n-o să mai dea roade.

— Da de unde! Crezi că e mai dibaci ca mine? E adevărat că în ultima vreme a cam început să se îndoiască. Dar nu rezistă! Îi dau astfel de asigurări încît e imposibil să nu cedeze pînă la urmă.

— Să știi că... am început să ne înțelegem — ca să folosesc vorbele tale. Dar nu m-ai cîștigat de partea ta. Uite vezi, asta e diferența între noi. Eu nu promit copilului prea multe, dar îmi țin întotdeauna făgăduiala.

Tu în schimb, îi promiți cîte-n lună și stele fără să-i dai nimic. În ciuda aparențelor, copilul e totuși mai... „dibaci" ca tine. Ai să vezi. Numai că atunci va fi prea tîrziu. El își va fi pierdut și cea mai mică urmă de încredere în tine. Și ce ai să-i mai... „promiți" atunci? Că nu-l vei mai minți? N-o să te creadă. Ascultă-mă ce-ți spun. Sfatul meu este să abandonezi de pe acum, pînă nu e prea tîrziu sistemul ăsta „original" de a-l face pe copil ascultător cu orice preț. Nu sînt mare meșteră în ale educației dar un lucru știu bine: mințind copilul nu faci decît să-l îndepărtezi.

★

N-am mai rămas în parc. Se apropia ora întîlnirii cu un grup de prieteni așa că am părăsit cele două femei care probabil au continuat să-și facă cunoscute opiniile. Pentru mine devenise clar că una din ele era departe de a putea da o desăvîrșită educație copilului ei. Ce n-aș fi dat însă ca alături de mine să fi fost și să fi ascultat conversația toate mamele care mai cred că se poate obține „cuminția" copiilor, indiferent de metodele pe care le folosesc.

L. MINDIRIGIU

BRODERII

Iată cîteva modele de broderie pentru persoanele care doresc să-și execute singure lenjeria.

Pentru un furou de crepe de chine, veți putea coase o ghirlandă, alcătuită din cîteva flori, executată ca în desenul nostru (nr. 1) și din frunze lucrate în puncte pline.

La decolteul rotund al unei cămăși de noapte recomandăm modelul din desenul nr. 2. Cîteva ramuri executate prin broderie fină. Sub aceste ramuri se execută și feston.

Pentru furoul din desenul nr. 3 va trebui să faceți un tiv lat, menținut apoi printr-o linie frîntă, ca în desenul nostru. La baza fiecărui triunghi prindeți materialul în așa fel ca să formeze un fel de barete. Vîrfurile triunghiurilor se împodobesc cu un punct stamină, la fel și în interior, (se înfășoară ața de mai multe ori pe ac și apoi se trece prin material).

În desenul nr. 4 vă recomandăm să aplicați acestei cămăși de noapte un galon decupat, prin care puteți trasa o panglică care formează în talie un nod.

Ghidul gospodinei

DIFERITE PRĂJITURI PENTRU CEAI PLUM-KEK

Cantități: 125 g. unt, 125 g făină, 125 g. zahăr pudră, 4 ouă, 100 g. stafide, puțină coajă de portocale din dulceață tăiată mărunt, 1 păhărel de rom. Într-un castron frecăm ouăle cu zahărul 20 de minute. Separat frecăm untul pînă se face ca o alifie. Peste el adăugăm ouăle, făina, romul și fructele (stafidele și coaja de portocală). Amestecăm totul foarte bine după care turnăm această compoziție într-o formă unsă și tapetată cu făină. Se coace la foc potrivit 45 de minute.

PESMEȚI PENTRU CEAI

Cantități: 250 g. făină, 100 g. zahăr, 3 ouă, 200 g. unt, 2 pachețele de zahăr vanilat, puțină sare. Frecăm într-un vas ouăle cu zahărul, untul, puțină sare și vanilie. După ce a devenit o cremă compactă adăugăm făina punînd această cocă pe o planșetă unde începem să o frămîntăm bine de tot. O lăsăm să se odihnească o oră după care întindem de grosimea unui creion. Tăiem pesmeții în forme diferite, pe care îi punem la copt pe o tavă unsă. Cînd s-au rumenit îi așezăm pe o farfurie și îi presărăm cu zahăr vanilat.

COVRIGEI DIN NUCI SAU MIGDALE

Cantități: 300 g. zahăr, 300 g. nuci sau migdale, 2 albușuri de ou, zeama de la o jumătate de lămîie. Se dau prin mașină nucile, iar dacă avem migdale le pisăm în piuliță bine de tot. Le amestecăm apoi cu zahărul pudră și albușurile bătute spumă plus zeama de la o jumătate de lămîie și un pachețel de zahăr vanilat. Formăm covrigei de dimensiuni dorite pe care îi punem în cuptor într-o tavă unsă. Cînd se rumenesc sînt gata.

BEZELE PENTRU CEAI

Punem într-un castron 2 albușuri de ou, 200 g. zahăr pisat și un pachețel de vanilie și le amestecăm bine de tot timp de o jumătate de oră. După aceea adăugăm 140 g. făină, puțină coajă de lămîie rasă. Din această compoziție facem mici turtițe pe care le punem pe o tavă unsă și le coacem la un foc potrivit. Nu trebuie să se rumenească decît foarte puțin.

STELUȚE CU MIGDALE

Cantități: 250 g. unt, 250 g. făină, 140 g. zahăr, 140 g. migdale, un gălbenuș de ou, 50 g. ciocolată rasă, coajă de lămîie și zeama de la o lămîie, un vîrf de cuțit scorțișoară, 4—6 cuișoare pisate. Punem pe planșetă făina plus toate celelalte lucruri pe care le frămîntăm bine de tot, la început cu cuțitul iar apoi cu mîna. Întindem apoi o foaie, groasă ca un creion pe care o tăiem cu o formă în steluțe. Le punem pe o tavă unsă și le coacem la un foc potrivit.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- Supă de roșii cu orez; ficat cu sos de ceapă; budincă de cătite.
- Cartofi umpluți cu brînză; pîrjoale moldovenești cu salată; compot.
- Suile de morcovi; limbă cu sos de roșii; griș în formă de compot.
- Ciorbă de fasole boabe; cîrnați de purcel pe varză; fructe.
- Ciorbă de miel; friptură de miel la cuptor; strudel de nucă.
- Marinată de pește; ghiveci cu carne; compot de visine.
- Ochiuri cu mămăliguță; mîncare de rinichi; colțunași cu brînză de vaci.

RIȘNIȚA UNIVERSALA

Iată un nou articol de gospodărie, prezentat de industria de articole de uz casnic. Ea poate fi folosită cu același succes pentru măcinarea cafelei, piperului, scorțișoarei, cuișoarelor, zahărului sau sării.

Pentru a o întrebuința cu spor va trebui să procedăm astfel: desfacem paharul, din corpul rișniței, rotindu-l ușor spre stînga, scoțînd concomitent și minerul de învîrtire. În partea de jos a paharului se află un surub, care folosește la reglarea gradului de finețe a operației de măcinat. Strîngînd tare acest surub vom obține granule foarte fine, în timp ce lăsîndu-l complet desfăcut, granulele vor rămîne mari. Desigur că între aceste limite, experiența ne va arăta cît va trebui să manevrăm surubul. După ce am reglat astfel gradul de măcinare, montăm paharul la loc în lăcașul său, avînd grijă ca nervurile de prindere să pătrundă în spațiile respective ale părții inferioare a corpului rișniței. Pentru fixare, rotim acum în sens invers — spre dreapta —, însă fără să forțăm. Materialul de măcinat se introduce în partea superioară a rișniței, pînă la nivelul sitei, în care scop în prealabil rotim ușor capacul spre stînga, ceea ce ne îngăduie să-l ridicăm. Pentru refixare se face operația inversă, de rotire ușor spre dreapta. Acum începe măcinatul, punînd minerul și rotind numai spre dreapta, ușor și fără forțare. Dacă simțim o cît de ușoară blocare înseamnă că trebuie să reglăm finețea de măcinare. După întrebuințare vom avea grijă să clătim cu apă, atît capacul, cît și paharul, lăsîndu-l la uscat, fără a le șterge, operație care ar putea să producă șqîrieturi și să dereglceze astfel rișnița.

ȚESĂTURI SPECIALE PENTRU COPII

Industria textilă din țara noastră este în permanentă dezvoltare. În anul 1961, de pildă, producția țesăturilor de bumbac va crește cu 17 la sută față de cea realizată anul trecut. Pe aceeași perioadă producția țesăturilor din fire sintetice va crește cu 27 la sută, a stofelor din lînă cu 20 la sută etc. Dezvoltarea permanentă a industriei noastre textile permite satisfacerea tot mai bună a cererilor și exigențelor consumatorilor

În acest an, se pune un accent deosebit pe crearea unor țesături speciale pentru copii, în modele, contexturi și colorit specific tinerești.

Au fost realizate stofe în culori deschise pentru rochițe, contexturi speciale pentru pardesie și paltonașe. Stofele realizate sînt mai ușoare, din fire superioare și totodată cu rezistență mărită.

A. MIHAELA

CE E NOU ÎN MODA CONFECȚIILOR

Înainte de a vorbi despre modele, să vorbim despre materiale. Căci oare munca de creație nu începe de la alegerea materialului? În noile colecții de confecții creatorii au știut să pună în evidență modelul prin țesătura și țesătura prin model. Așa bunăoară, pentru rochii de după masă în modele drepte, în pliuri mari, am remarcat țesătura tweed; pentru modele sport, cu fusta mult evazată, în general pentru persoane tinere, catifeaua cu nervuri mici; pentru bluze am remarcat în deosebi picheturile. În sfîrșit să amintim că velurul (catifeaua de bumbac) cîștigă teren, așa cum e și de așteptat, dat fiind marele avantaj în purtarea și întreținerea acestui material. Celofibra este un alt material care se folosește mult. Țesătura de celofibră, care este astăzi realizată în industrie în condițiuni calitative superioare, se pretează excelent pentru rochiile de purtare (ne referim la stofele în amestec cu celofibră).

În pas cu vremea, colecțiile cuprind un număr foarte mare de modele impermeabile. Modelele, fie că sînt pentru bărbați sau pentru femei, au fața dublă, la ultimele, în garnitură, cuprinzîndu-se obligatoriu și pălăriuța din același material (în general s-a folosit țesătura „Tomis", care s-a dovedit de un apret foarte rezistent). De la cupa clasică, cu un singur rînd de tighel, pînă la modelele fantezi cu șapte rînduri de tighele, unele cu cordon fals, însăilat la spate, gama de impermeabile rupe monotonia îmbrăcămintei de ploaie, mai ales la bărbați.

Îmbrăcămintea exterioară pentru femei se axează, în primul rînd pe pardesie-raglane cu diferite sisteme de prindere a cordonului (ne-a plăcut în special cordonul care se poate strînge fie în spate, fie în față). Pentru birou, practice și elegante, cupluri din fustă (catifeaua în primul rînd) și bluză.

Impresionant de mare este numărul modelelor pentru copii. Rochițele, fie că sînt din stofă sau bumbac, în majoritatea cazurilor, au motive brodate și foarte multe garnituri.

PRACTIC

Sfaturi cosmetice

Odată cu venirea primăverii, cu încălzirea treptată a vremii, urmare a creșterii acțiunii razelor solare, unele femei observă că, pe nesimțite, pe fața lor au apărut o serie de pete mici care se înmulțesc destul de repede dăunînd frumuseții. Neajunsul acesta îl prezintă în special femeile blonde, roșcate, cu pielea fină și sensibilă. Pistruii și petele se localizează în special pe frunte, nas, obraji și mîini, unele persoane fiind pigmentate pe toată suprafața pielii. În general, în timpul iernii, la majoritatea persoanelor pistruii dispar, soarele și vîntul putînd provoca însă reapariția lor, de aceea este necesar ca odată cu sosirea primăverii să ne ferim pe cît posibil de a ne expune obrazul la soare folosind ca preventiv creme și pudre antisolare. Aceste preparate sînt produse obișnuite pe bază de lanolină, untură sau vaselină în care se încorporează substanțe ca spre exemplu chinină 4 g. la 100 g. cremă sau 20 g. oxid de zinc, sau pudre obișnuite la care se adaugă 3 la sută chinină.

În afară de tratamentul preventiv prin care se întîrzie apariția pistruilor dar nu se obține un efect complet, este necesar de cele mai multe ori să recurgem la tratamente mai mult sau mai puțin drastice folosind substanțe exidante sau săruri de bismut și mercur. Uneori pistruii sau petele sînt atît de rebele încît este necesar să se aplice un tratament special cu zăpadă carbonică, care să provoace o ușoară cojire a pielii. Toate aceste tratamente este bine să fie făcute sub controlul medicului sau al cosmeticienei.

Insist asupra acestui lucru deoarece majoritatea femeilor în dorința de a îndepărta acest neajuns folosesc diverse preparate conținînd substanțe vătămătoare care pentru moment dau rezultate satisfăcătoare, cu timpul însă pielea se ridează, se ofilește și se dezhidratează. De aceea de cîte ori am avut ocazie am accentuat asupra faptului că toate aceste preparate trebuie folosite cu mare prudență și numai în cazurile cînd nu există alte posibilități de tratament. Aplicarea acestor produse se va face timp de 2 săptămîni apoi se vor folosi creme nutritive cu vitamine și numai dacă este nevoie vom relua tratamentul.

În alegerea preparatelor contra pistruilor vom ține seama de natura tenului și de sensibilitatea lui specifică. În cazul tenurilor grase cele mai indicate sînt loțiunile care datorită alcoolului pe care îl conțin sînt în același timp și degresante. Iată formula unei astfel de loțiuni: hidrochinină 5 g., acid fosforic 1 g., alcool 50 g., apă 50 g. Sticla cu soluție va fi ținută la întuneric deoarece lumina poate descompune soluția. Tot în cazul tenului gras rezultate bune se obțin ștergînd obrazul cu suc de lămîie proaspăt. Odată pe săptămînă este indicată aplicarea unei măști decolorante compusă din drojdie de bere 20 g. amestecată cu 2 linguriță apă oxigenată. Se menține pe obraz 30 minute apoi se scoate cu apă călduță. Obrazul se poate șterge cu perhidrol 10 g. amestecat cu 90 g. apă. În cazul tenurilor uscate se vor folosi creme conținînd substanțe exidante. Indicăm mai jos formulele a 2 astfel de creme.

1. Perborat de sodiu 15 g., acid fosforic 2,5 g., vaselină albă 40 g.; 2. Hidrochinină 2 g., camfor 1 g., acid salicilic 0,50 g. și cremă pe bază de lanolină 30 g. Aceste creme se aplică seara la culcare și se pot menține și în cursul nopții. Desigur acest tratament durează mai mult, circa 3—4 săptămîni însă este preferabil preparatelor cu acțiune violentă deoarece acestea vor provoca mai tîrziu neajunsuri destul de neplăcute.

Indiferent de preparatele pe care le folosim acestea nu vor fi aplicate niciodată în jurul ochilor, această porțiune fiind necesar a fi unsă cu o cremă hrănitoare.

ANCA BOGDAN

PARAVANUL

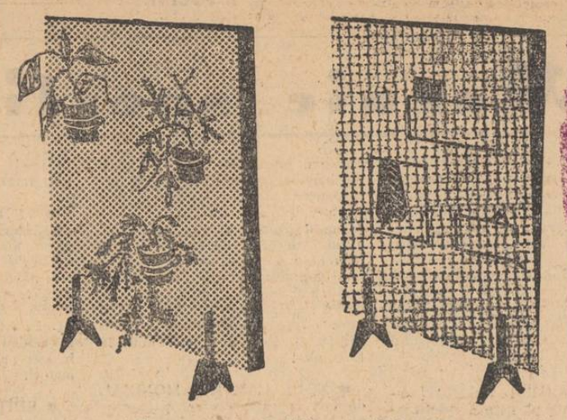

este un ajutător prețios la împărțirea spațiului unei camere mari, care are mai multe întrebuințări. Se face, după cum se vede în schiță, cu două fețe la fel de frumoase, pe una fixînd mai multe ghivece (nu prea mari), cu flori (de preferință atîrnătoare) prin intermediul unor brățări făcute din sîrmă, benzi metalice sau chiar curele sau chingi, toate frumos vopsite sau lustruite. Pe partea cealaltă se fac diverse pungi-buzunare în care se pot ține la îndemînă mici lucruri vestimentare (mănuși, fular, batiste etc.) sau de-ale gospodăriei (cîrpă de praf sau de ghete, o mică mătură sau perie).

Curierul nostru

MIMI B: Pentru aceasta va trebui să vă înscrieți la cursurile de zi ale Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" din București, Bd. Schitu Măgureanu nr. 1. Aceasta înseamnă să renunțați la servici. Prin școala populară de artă nu puteți realiza decît în mică măsură ceea ce doriți. Și la institut și la școală, cursurile încep în toamnă.

MIHAELA B. — București: Este greu să vă dăm un răspuns prin intermediul rubricii noastre. Cazul dvs. este mult mai complicat și merită să fie discutat mai pe larg. Vă propunem două soluții: să ne trimiteți o adresă sau să veniți dvs. la redacție.

MIRCEA ȘI MIHAI: Scoli de genul celor ce vă interesează pe dvs. se vor deschide în toamnă. În presă vor fi publicate la timp informații despre acest lucru. Este bine însă să țineți legătura cu secția de învățămînt a sfatului popular din orașul dvs care va primi între timp instrucțiunile necesare.

ODETA — București: S-ar putea ca în intențiile lui să fie cinstit. S-ar putea numai, dar din cele ce ne-ați relatat dvs. nu putem fi prea siguri. Nici dvs. bineînțeles. Un lucru este însă clar: pe dvs. nu vă interesează cîtuși de puțin sub acest nou aspect. De aceea trebuie să-i explicați acest lucru cu multă fermitate și să-i cereți să nu mai continue pe acest drum, întrucît este în primul rînd spre răul lui. Credem că veți reuși să vă faceți înțeleasă și că veți pune capăt acestui episod neplăcut.

I. NEGREANU — București: Vă mulțumim pentru atenția cu care ne înconjurați. Morala epigramei dv. Deși la schimburi de vederi / Curs rapid s-a dat scrisorii / mai rămîne o vedere / „Curier" cu... cititori, ne-a pus pe gînduri.

VICTOR DROBOT — București: Aveți stil, cunoașteți regulile versificației, aveți perseverență. Trebuie însă să exersați mai mult pentru a da piese mai bine finisate. Vă dorim succes!

GHEORGHE BACĂ — Viișeul de Sus: Trimiteți o cerere secției de învățămînt și cultură a sfatului popular orășenesc Timișoara.

MARIETTA LUCAN ȘI GINA SOLCAN, de la școala de muzică din Iași, str. Cuza Vodă nr 29; ECATERINA NIȚU, comuna Buftea, Raionul Răcari, Regiunea București; vă publicăm adresa pentru a face schimb de vederi.

Pungulița de chei

...se face foarte ușor și va apăra bine buzunalele de rupere. Cel mai indicat material este o piele nu prea bătoasă pe care o putem coase fie cu bentițe subțiri de piele sau cu ață foarte tare. Dimensiunile, croiala, etc., se văd în desenul care face inutile explicații suplimentare.

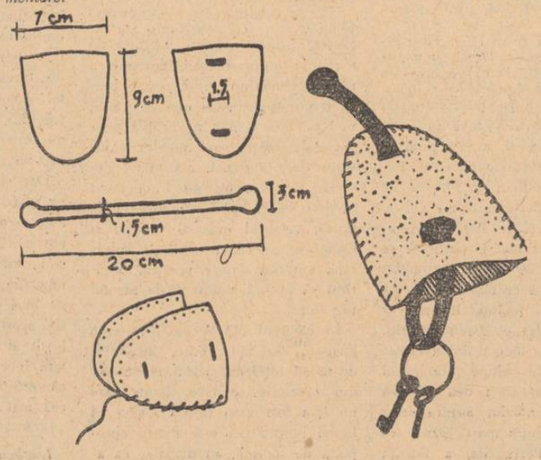

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

35 *Dimineața, la sfîrșitul „blocadei invizibile", Nostril, în ciuda corpolenței sale, urcă treptele cîte două pînă la etajul întîi, unde își avea biroul. Pe coridor se opri încremenit: un miros neplăcut îi izbea nările.*

— Mister Nostril! îi spuse timid femeia de serviciu, de ce nu lăsați o cheie, să facem curățenie și la d-voastră?

Nostril strînse din pumni: își amintise că și în dimineața spargerii fusese izbit de același miros, un iz de flori care au stat peste noapte într-o cameră.

Cu degete tremurînde de nerăbdare, descuie ușa exterioară, de fier, a biroului său. Simți înăuntru o rezistență, ca și cum un corp moale dar masiv ar fi stat de cealaltă parte a ușii. Se opinti, izbuti să deschidă ușa și rămase cu răsuflarea tăiată.

Pînă la jumătate din înălțimea încăperii, o uriașă masă de pînză albastră ocupa întreg spațiul.

Chemînd oameni în ajutor, își croi drum cu greu pînă la dulapul de fier. Bășicile de cauciuc, chimicalele, mai totul dispăruse. Rămăseseră doar cîntarele, dar pînă și platanele lor de celuloid fuseseră răpite.

— Scoateți o dată afară pînza asta afurisită! urlă inspectorul.

Cu tot ce puteau găsi la îndemînă, oamenii sfîșiau bucăți interminabile de pînză, transportîndu-le cu greu afară.

— Stop! țipă Nostril. Se apropie de doi oameni care duceau o bucată de pînză. Avea pe ea o pată ruginie. Nostril ceru o lupă și privi atent: erau urme de sînge.

Cînd camera fu, în sfîrșit, degajată de grămezile albastre ale pînzei, Nostril văzu că i-a dispărut aproape tot mobilierul: cazorul, biroul, telefoanele, două biblioteci încărcate cu anale judiciare și cărți polițiste, perdelele, tava cu plăcinte, cuierul, scaunele, aproape întreg mobilierul cu excepția dulapului de fier.

36 *Pe jos zăceau niște obiecte de metal. Lui Nostril îi părură cunoscute; pînă la urmă, stupefiat, își dădu seama că erau broaștele de la propriul său birou, dispărut.*

— Cine naiba, înainte de a fura un birou, se apucă să demonteze broaștele și să le lase la fața locului?

Problema era măruntă față de imensa aglomerare de ciudățenii pe care le prezentau evenimentele. Nostril știa, simțea, că lucrurile au ajuns într-un stadiu prea enorm, prea caricatural: nu se mai putea. Dezlegarea enigmelor era aproape, foarte aproape.

„Nostril — își spuse inspectorul — ai o oră, maximum o oră, ca să afli adevărul, dacă vrei să mai cîștigi ceva în afacerea asta. Peste o oră, presimt, o să fie prea tîrziu".

Comandă o nouă tavă cu plăcinte, dar nu apucă să guste decît prima îmbucătură. Subit, azvîrli cît colo toată tava.

— Alo, toată lumea, căutați pînza în camera specială, la subsol. Healey, inginerul să fie legat în camera de observație.

În mare grabă, polițiștii porniră să execute ordinele.

37 *Inspectorul trase o perdea, ascunzînd astfel privirilor așa-zisa cameră specială, care era despărțită printr-un geam gros, din plumb, de camera de observație. Act, la postul subteran de observație, Mușat ședea pe un fotoliu, legat fedeleș.*

— Domnule inginer, domnule inginer — îi șopti Nostril la ureche — te felicit pentru invenția dumitale. Vineri noaptea, cînd te-am percheziționat, credeam că ai ascuns ceva în tivul bătistei și l-am desfăcut. M-am mirat eu că nu-i un tiv cusut, dar credeam că e vreo noutate a industriei plastice. Prostul de mine! credeam că a pătruns la mine în birou o bandă de spărgători și că a lăsat pe locul spargerii un balot de pînză...

Nostril se întrerupse și duse telefonul la ureche:

— Ascultă, Healey, ai venit? Grăbește instalarea! Nu, nu-i nevoie să-i legi.

Se întoarse spre romîn și continuă:

— Așa-zisa bătistă a dumitale, bucata aceea de pînză pe care ți-am confiscat-o și pe care am pus-o în dulap, e o substanță nouă. Probabil vie, plantă, burete, adunare de microorganisme, nu știu eu ce, secretul o să mi-l spui dumneata. E vie pentru că se înmulțește. Azi pui în dulap o simplă bătistă, tar peste noapte — dacă ai rupt tivul care oprea creșterea bătistei — mica fișie de pînză, devorînd, înghițind, asimilînd toate hainele și hîrtiile din dulap, ba chiar și hîrtii secrete, crește și crește, crește atîta că nu mai încape în dulap, pînă la urmă sparge și broasca dulapului, numai ca să-și facă loc.

Mușat ședea încordat în fotoliu, pă rea că nu aude nimic.

(Va urma)

Jocuri distractive

IMPĂRȚIREA MERELOR

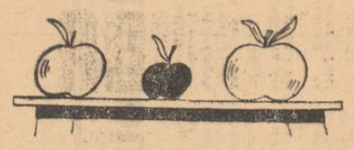

În fața dumneavoastră se află trei mere de diferite mărimi care trebuie astfel împărțite încît fiecăruia să-i revie o parte egală. Primul măr (din stînga) este egal cu trei sferturi din mărul al treilea, iar acesta este de două ori mai greu decît cel din mijloc.

Cum se poate face o împărțire dreaptă?

ÎNTREBĂRI...

...Doi cetățeni intră într-un local. Unul dintre ei era tatăl celuilalt. Cum se explică acest lucru?

★

...Cineva și-a construit în așa fel casa încît ferestrele tuturor celor patru pereți erau cu fața spre sud. Cum a putut să se realizeze acest lucru?

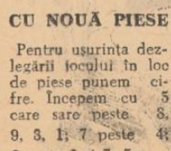

SE POATE?

Vă cerem ca din figura alăturată să scoateți un chibrit astfel ca din restul chibriturilor să puteți alcătui trei dreptunghiuri.

UNDE-I MIJLOCUL?

Cineva a primit o foaie de hîrtie de formă foarte neregulată (așa cum arată desenul) și i s-a cerut să găsească mijlocul. Care sînt posibilitățile de a-l afla?

NUMĂRUL 100

Cineva afirmă că numărul 100 poate fi scris cu ajutorul a patru cifre sau a șase cifre. Se pare că este imposibil. Totuși dacă veți reflecta, sîntem convinși că veți găsi soluția.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 182

ARITMETICĂ

888 + 88 + 8 + 8 + 8 = 1000
1234+8765=9999.

UN BILION

Dacă un om numără pe minut pînă la 200, ajunge într-o oră la 12.000. Numărînd cu aceeași viteză, zi și noapte fără întrerupere, ar număra pe zi 288.000, pe an 105.120.000. Pentru un bilion ar fi necesar cam 9500 ani...

CARE-I GREȘEALA?

Discul e desenat greșit. Dacă s-ar învîrti repede colțurile nu ar fi vizibile și discul ar părea rotund.

CU NOUĂ PIESE

Pentru ușurința dezlegării jocului în loc de piese punem cifre. Începem cu 5 care sare peste 8, 9, 3, 1, 7 peste 4, 6 peste 2 și 7, 5 peste 6 și problema e rezolvată.

	1	2	3	
	4	5	6	
	7	8	9	

CINE ȘTIE?

MATTY ASLAN

— Ești sigură că aici ai pus tu la iernat costumele mele de vară? Înăuntru nu văd decît cîteva molii...

FRED GHENADESCU

DACTILOGRAFĂ DISTRATĂ

— Mai termină cu pisica aia, tov. Rodica! Iar ai scris „mi-au" într-un singur cuvînt...

T. PALL

— AH! PRIMĂVARA

— Don-șoară, îmi spuneți și mie cît aveți ceasul?...

— Din cauza unui dinte, șase luni n-am mai putut de picioare...

— ?!?

— ...Atît am alergat la policlinică pînă mi l-a plombat!

S. NOVAC

— Dragă, parcă ai tu o mătușe la Arad, pe care n-am văzut-o de 10 ani... Ce-ar fi să mă reped duminică pînă acolo?...

E. ARNO

— Îngerașule, cu mine ajungi mai repede!...

Din pricina nepotului

Pasagerul s-a cuibărit comod pe platforma tramvaiului, alături de manipulant, privește cu atenție în oglinda retrovizoare, apoi cu glas tare și sigur, hotărăște:

— S-au urcat toți călătorii. Dă-i drumul!...

Manipulantul îi aruncă o căutătură nelămurită, privește la rîndul său în oglindă și pornește vagonul...

Pasagerul se înghesuie în manipulant și se interesează:

— Pînă la Grădina Icoanei mai e mult, tovarășe manipulant?

— Mai e, mai e...

— Mulțumesc, dar vezi, fii atent la stop!... Așa... acum e verde... bagă de seamă... săptămîna trecută am fost martor la un accident pe bulevard...

— Lasă-mă tovarășe, nu mă ține de vorbă, și treci mai la dreapta... Uite d-aia se întîmplă accidente!...

— Ai dreptate!... Dai de cîte un pasager care te fură cu vorba, te sîcîie, pierzi controlul manivelei și gata boroboața! Păi știi dumneata ce mi-a povestit nepotul meu?... Acum vreo două săptămîni, la o intersecție... Dar fi atent, măi omule! Ce naiba mă lași să vorbesc în vînt?...

— N-am vreme de taifas acum!... na! Cît pe ce să trec pe roșu!...

— Condu și dumneata mai cu luare aminte!... Tocmai îți atrăgeam atenție. Un caz asemănător a-n intîlnit pe linia lui 19. Un pasager povestea manipulantului, sînt doar și pasageri din ăștia, care toacă, toacă, dă-i cu vorba în sus, dă-i cu vorba în jos, nu se mai opresc deloc...

— Lasă-mă tovarășe! Na! Era să nu mai opresc nici eu. Aici e stație!...

— Pînă la Grădina Icoanei mai e mult?...

— Mai e, mai e...

— Gata, pornește! S-au urcat toți!... Tovarășe, nu te înghesui pe platformă!... Împiedici manipulantul, și dacă se întîmplă ceva manipulantul e de vină! Auzi, tovarășe manipulant?... Un caz asemănător pe linia lui 14. Mi-a povestit nepotul meu. Un individ la fel, se înghesuia... Hei, tovarășe manipulant, asculți?

— Ia tovarășe mîna de pe manivelă!...

— Păi dacă nu ești atent ce-ți vorbesc!

— Nu-mi vorbi, încetează! Te rog să nu-mi vorbești!... Citește acolo, scris cu litere mari: „Nu întrețineți discuții cu manipulantul. Pericol de accidente".

— Păi eu ce-ți vorbeam? Voiam să-ți pomenesc de accidentul provocat din pricina unora care vă țin de vorbă pe traseu!... Că sînt și din ăștia...

— Aici coborîți. E Grădina Icoanei!

— Da? Dar eu nu cobor aici. Nepotul meu locuiește lîngă Grădina Icoanei și voiam să știu unde coboară el... Eu merg la Gara de Nord!...

— La Gara de Nord? Păi tramvaiul ăsta nu merge încolo!...

— Aoleu!... Cum? Nu merge? Oprește tovarășe! Oprește... Aoleu! Așa sînteți voi ăștia de la I.T.B.!... Îi luați călătorului banii pe bilet, și-l duceți aiurea, fără să vă intereseze unde anume are omul treabă!... La fel a pățit și nepotul meu...

Al. VIANU

Covrigeii buclucași

(Povestire fantastică dar neștiințifică)

Înainte de a intra la „Mioriță" ca să beau un lapte bătut, m-am aprovizionat cu covrigi calzi de la toneta învecinată. Cînd o să vreți să mîncați covrigi să aveți bani potriviți. Altfel riscați să pățiți ca mine. Pentru cei doi covrigi împletiți, am plătit doi lei. Bucata costă însă 80 de bani așa că mi s-a dat restul... dar în natură, sub forma altor doi covrigi de proporții mult mai reduse. Am primit, deși cu cei 40 de bani urma să iau tramvaiul. Aveam unele bănuieli că taxatorul nu va accepta să-i ofer cei doi covrigi drept contravaloare a biletului, așa că, în fața paharului cu lapte bătut, m-am hotărît să încep cu unul din ei. Am încercat să-l rup. Cu o mînă... cu amîndouă... Mi-am încordat toate forțele... Zadarnic. Cîteam pe fețele celor din jur, care mă priveau straniu, compătimirea. Am apelat deci la covrigii cei mari și l-am lăsat pe... mezin să se odihnească alături de geamănul său din buzunar. Cînd am ajuns acasă, am făcut o nouă tentativă... Nu însă înainte de a-mi lua unele măsuri... Am făcut un duș ca să-mi reîmprospătez forțele, am ridicat de cîteva ori halterele cu care fac gimnastică matinală, am boxat cu un adversar imaginar și apoi am declanșat... o nouă ofensivă. Eșec total! Din nici unul din cei doi covrigei n-am reușit să clintesc măcar o cojită. Am schimbat tactica. Am așezat covrigeii pe prag și cu o piatră mai grea am încercat să sfărîm cele două rotocoale de cocă. Rezultatul a fost că mi-am strivit unghia degetului gros de la mîna stîngă. Am descoperit însă, după o profundă chibzuință, o altă metodă mai ingenioasă. Am pus covrigeii în dreptul țițiilor ușii și, apoi am închis-o. Ușa a ieșit din țîțîni și mi-a căzut în cap iar cei doi covrigei s-au rostogolit pe jos — unul sub șifonier, celălalt... Pe celălalt nu l-am mai găsit și nici n-am perseverat în această direcție. Aveam un avantaj. Puteam să-mi concentrez eforturile asupra unuia singur. Așa eram convins că o să-i vin de hac. Am pus apă la fiert. După ce a clocotit bine, am scufundat covrigul în ea de cîteva ori. Ba l-am lăsat să zacă pe fundul ceainicului pînă cînd apa s-a răcit. Cînd l-am scos, covrigul era pietrificat. Înfuriat, m-am îmbrăcat în grabă. L-am luat și am plecat cu el pe bulevard. Aici l-am așezat pe șinăa tramvaiului. Dar, vai! Și acum mi se face părul măciucă la amintirea celor petrecute! Cînd tramvaiul a ajuns la covrig, a deraiat... (tramvaiul nu covrigul). Noroc că a fost o singură victimă. Dar mi-am revenit repede din lesin. După ce s-a încheiat procesul verbal mi-am luat covrigul și l-am dus acasă. Toț n-am rămas în pagubă. Nepotu-meu care a găsit și celălalt covrigel și-a confecționat o trotinetă de toată frumusețea. Pun rămășag că n-o să ghiciți din ce l-a făcut roțile.

Adrian DĂSCĂLU

REBUS magazin

TAIE

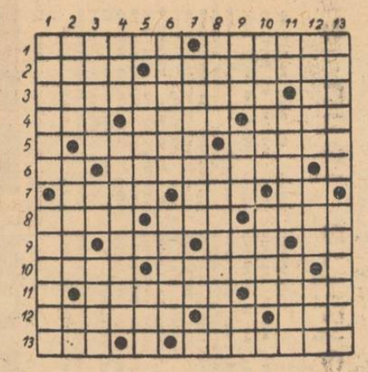

ORIZONTAL: 1) Cuțitul de argint — Armă în formă de baston, cu secure la un capăt 2) A tăia — „Cuțitul" de la teava puștii (pl.) 3) Se leagă și se taie... cu mîna — Pronume 4) Diminutiv feminin — Lupta cu baionetele — Lăcașul săbiilor 5) Nu-l taie capul — Șanțul tăiat de-a lungul unui șurub 6) Ce-i trebuie cuțitului ca să fie... ascuțit. Unul din conducătorii Revoluției franceze de la 1789, care a spus maestrului de ceremonii al lui Ludovic al XVI-lea: „Du-te și spune celor care te-au trimis că noi sîntem aici prin voința poporului și că nu vom pleca decît prin forța baionetelor". 7) Grad de nobleță în Anglia — Tisă — Capăt de spadă. 8) Neîntrecut povestitor, autorul istorioarei „Toporul și văcșoara" — Ceașcă — Tăietură 9) Prepoziție latină — Epoci — Pronume — Articol 10) Gura lumei — A tăia. 11) Taie pîrtie prin zăpada imaculată — Arme ca: spada, sabia, baioneta, etc. 12) Prins în nituri — Doi roman — E necesar vieții. 13) Pronume în temă — Clasic al picturii românești, autorul printre altele al tabloului „Tăietorul de lemne".

VERTICAL: 1) Sportul săbiilor — Taie sîrmă, taie cuie. 2) Îi taie tot curajul — Arma muschetarilor — Apucă! 3) „Pe muche de cuțit" — 365 zile — Acești. 4) Aceea — Autorul versurilor „.... Se mișcau îngrozitoare ca păduri de lănci și săbii. / Tremura înspăimîntată marea de-ale lor corăbii"... („Scrisoarea III-a") 5) Cuțit mare de bucătărie pentru tocat carne — Urît. 6) Aici se taie vitele — Cu muchia retezată. 7) Atîrnată — Cobalt. 8) Lanț de munți în Carpați — Cuțit chirurgical. 9) Imită sforăitul — Tichie orientală — Măsură agrară — Taie lemnul în două. 10) A îndruma — Itinerar. 11) Pronume — A ocoli — Convoi. 12) Lopățica cu care se curăță cuțitul plugului (pl.) — Nume feminin — Invitație pentru lichide. 13) Îți toacă vrute și nevrute — Fiecare dintre cele două perechi de unghiuri formate în interiorul a două drepte paralele tăiate de o secantă, de o parte și de alta a acesteia.

Ștefan STOIANOVICI

Flori... flori... flori...

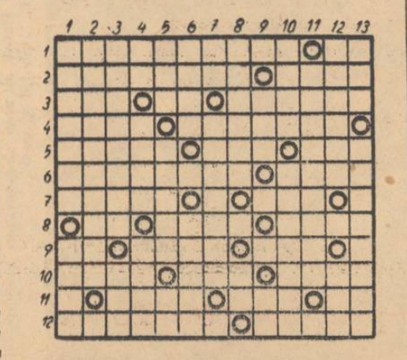

ORIZONTAL: 1) A scris ciclul de poezii „Lăcrămioare", „Floarea oceanului" ș.a. — La revedere! 2) Miozotis (3 cuv.) — Tînăr frumos... ca o floare! 3) Diminutiv feminin — Cobalt — Rezeda. (Floare cu petale galbene-aurii, plăcut mirositoare). 4) Înfățișare — Plantă acvatică cu inflorescențe în formă de spiculețe. 5) Cinstit — Pentru — În refrenul cîntecelor populare. 6) Florile mici albe ale acestei plante erbacee seamănă cu nasturii (pl.) — Material transparent. 7) Arcuit (poetic) — Floare într-un singur exemplar. 8) Însoțește strigăturile la horă — Șef al protocolului domnilor moldoveni — Floare cu petale albăstrui sau roșietice, tulpinită fragedă și frunze de un verde-închis (pl.) 9) Pană la despicat lemne — Necaz (Reg.) — Eleganță. 10) Poet — Prenumele poetului care a scris: „E rîndunica firii bujorul să-nflorească, viitoarea să se-nalțe, amurgul să coboare și globul să rotească mereu pe lîngă soare" (în poezia „Cîntec pentru legea cea mare") — „...florilor" de Sadoveanu. 11) A stîrni admirație — Ciocîrlie în „Legenda ciocîrliei" de Alecsandri — Dar. 12) „...-de-munte" sau flori-de-colț — Tema!

VERTICAL: 1) Floare dintr-o frumoasă pînză de Luchian — Barza țărilor calde. 2) Floare cu petale galbene, dispuse în spic la capătul unei tulpinițe drepte, verticale. 3) A scris poezia „Floare albastră" — Orășel și... stradă (l) în Franța. 4) Calciu — Acesta — Altă denumire pentru un sentiment născut între doi tineri. 5) Nectarul florilor. Dest are frumoase flori trandafirii reunite în buchete, această plantă este apreciată mai mult pentru frunzele sale mari, de un verde închis. — A început muzica! 6) Floare cu petale galbene, tulpină erbacee și frunze lanceolate — Plantare de flori, de exemplu. 7) Are și traducătorul ceva de spus — „Dăruiți iubitelor lalele"! 8) Un buchet de flori de onomastică. (pl.) — Nina Liliacescu. 9) Provincie în Ecuador — Insulă cu fortăreață în care a fost închis contele de Monte Cristo. 10) Cei 3 „cucuieți" ai caprei — Arbore fructifer dezmierdat 11) Floare „feciorelnică" cu petale galbene-verzui și tulpina tirîtoare. 12) Element al corolei care dă culoarea și frumusețea florii — Nostalgie. 13) Interjecție — Cei ce se ocupă cu îngrijirea zburătoarelor din floare în floare.

Julieta FLOREA

INVERSA...

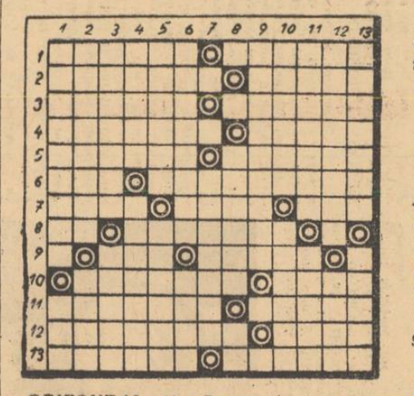

ORIZONTAL: 1) Compacți — Dă 2) Atac — Docil 3) Morari — Veselă 4) Asociată — Driblat 5) Pierdută din ochi — Matinală 6) A dispărea — Obositor 7) Atic! — Balene — Codași 8) N-ai — Prinse 9) Ai — Acel 10) Moarte — Nimeni 11) Concentrați — Oscilant 12) Certată — Scrie 13) Cunoscut — Necunoscut.

VERTICAL: 1) Dezbinat — Bărbos 2) Acorduri — Mărunt 3) Îngrijit — Zenit 4) Scrisă — Invia 5) Dulci — Omiși 6) Calmantă — Apatie 7) De mînă 8) Bogate — Ga! 9) Dezvelite 10) Animale — Apuseni 11) Neprietenoasă — Binefăcător 12) Cumsecade — Fii 13) Ființă reală — Etalat.

Ticu ANTIPA

NOTA: Cuvintele soluție au sens contrar definițiilor.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

DIN AN ÎN AN

ORIZONTAL: Banus — Stancu — Anotimp — Veac — Rară — I — Soare — Alo — Fedin — An — Necrezut — Agi — G — Oii — M — Plic — Ars — Inat — Mai — O — Uc — Secole — Bătrîn — Ri — E — Lir — Toamnă — S — Stela — Recrut — Maci — Beniuc.

SCURT!

ORIZONTAL: Litere — Aspic — Altitudine — MA — Citate — Ideal — Unanime — Ieri — Renan — Moi — EF — Iritări — Ai — I — Acăiată — Cuc — Iri — Ac — Poștă — Le — M — Este — It — I — Tocată — Oii — Animale — Brav — Capilaritate.

CU ACE!

ORIZONTAL: Caracter — Acăt — Arac — Iacob — CR — Iac — Sac — Lacta — Acidă — Ataca — C — Ca — Aci — Acaret — Nacelă — I — Ano — A — Liliac — Acar — Lob — Ea — Uraici — Trac — Cosoi — HS — Iacut — Pac — Mit — TN — Bălăcărit — Eac — Maci — Frac.

FOTBALISTICA

ORIZONTAL: Stadion — Meci — Cupă — Luft — An — Oră — Sari — Ema — R — Repriză — Pi — Careu — Iașin — Retur — NC — Tot — Egalare — Dană — La — In — Oca — As — U — B — Tineret — Apărea — Aut — U — Rară — Căpitan — Etape — Tătaru.

SAH

Încep semifinalele primului campionat republican prin corespondență

Peste două zile, la 10 aprilie, începe o nouă etapă a întrecerilor de șah prin corespondență: semifinalele primului campionat republican 1960—1962. Pentru calificarea în finala care va începe anul viitor concurează nu mai puțin de 132 de jucători împărțiți în 12 grupe de cîte 11. Dintre semifiniaiști 36 sînt cîștigători ai grupelor de sferturi de finală (jucători de categoria a III-a, a IV-a, a V-a și fără categorie). Ceilalți sînt calificați de drept: jucători de categoria a II-a, I-a și candidați-maeștri.

Alb Dan Alexandru (Buc.).
Negru Aurel Georgescu (Buc.).

Jucată prin corespondență în cadrul „CUPEI MAGAZIN" ediția I, semifinală, grupa „C".

Într-o variantă teoretică din apărarea franceză, albul a dezlănțuit un atac vehement pe flancul regelui. Un atac energic, dar scurt, trecător ca o ploaie de primăvară... În fața defensivei partenerului, albul n-a găsit cele mai bune continuări, a intrat la rîndu-i în apărare grea și, pînă la urmă, a pierdut partida care a durat aproximativ un an.

1. e4, e6	15. 0—0—0, Cf8
2. d4, d5	16. Dd3, Nd7
3. Cc3, Nb4	17. Df3, Tg8
4. e5, c5	18. De3, C:b4
5. a3, cd	19. Ne2, Cc6
6. ab, dc	20. f4, 0—0—0
7. Dg4, Ce7	21. h5, Ca5
8. D:g7, Tg8	22. h6, Nc6
9. D:h7, Dc7	23. Dc3, Rb8
10. Cf3, Cd7	24. f5, Tc8
11. Nb5, T:g2	25. Da3, Nd7
12. h4, cb	26. D:d6+, D:d6
13. N:b2, Db6	27. e:d6, e5!
14. Cd4, Cc6	

și albul cedează deoarece după plecarea calului din d4, pierde pionul f5 și atacul negrului este decisiv.

Adversarul la jocul prin corespondență n-a văzut cursa...

„Un meci tare fără compromisuri"

Un fost campion mondial despre meciul revanșă Tal-Botvinic.

Într-un articol publicat în revista „Moscow News", fostul campion mondial de șah dr. Max Euwe (Olanda) și-a împărtășit impresiile în legătură cu întîlnirea revanșă Tal-Botvinic. După ce a arătat că Moscova, „Mecca a tumii șahiste", găzduiește în ultima decadă pentru a cincea oară un meci pentru titlul mondial, și că de tot atîtea ori Botvinic s-a numărat printre protagoniști, Euwe subliniază faptul că întîlnirile decisive s-au încheiat de două ori la egalitate (cu Bronștein și Smîslov) și de trei ori în favoarea pretendentului la titlu (Smislov, cînd l-a deposedat de titlu pe Botvinic, acesta din urmă cînd și-a luat revanșa și, anul trecut, Tal). „Se pare că este mult mai ușor să cîștigi cel mai înalt titlu șahist decît să-l menții" adaugă Euwe. Desigur că afirmația marelui maestru olandez se bazează și pe propriile experiență. Iici el n-a reușit să mențină mult timp titlul de campion mondial cîștigat la Alehin!

Cu privire la șansele celor doi jucători Euwe apreciază că „tînărul erou Mihail Tal are șanse bune, chiar foarte bune. Stilul său creator care l-a condus către mari succese în trecut va juca și acum un mare rol în această luptă".

Un lucru e sigur, scrie Euwe, este o luptă tare, fără compromisuri, în care nu-și găsesc loc așa numitele „remize de salon".

O PARTIDĂ DE LA OLIMPIADA DE LA LEIPZIG

Alb Kostro
Negru Smislov

1. e4, e5	12. Nf4, Cd8
2. Cf3, Cc6	13. Ng3, Tb8
3. Nb5, Cf6	14. Tab1, Ce6
4. 0—0, C:e4	15. Cf5, f6
5. d4, Cd6	16. e:f6, T:f6
6. N:c6, b:c6	17. Ce3, Tf8
7. d:e5, Cb7	18. Te1, Dg6
8. De2, Ne7	19. Dd2, d6
9. Cc3, 0—0	20. Ce2, Nd7
10. Cd4, Nc5	21. Cc1 ? Nb4 și
11. Td1, De8	albul cedează.

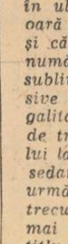

SOLUȚIA PROBLEMEI NR. 4. 1. Cd5! cu amenințarea de mat 2. Cf4 La apărările negrului 1... Te6+ și.. Tf6 albul dă mat cu 2.Ce4 și respectiv 2.Cf5 (prin deschiderea liniei damei albe și interferarea turei și nebunului negru). Problema are o cursă tematică în care au căzut probabil și unii dezlegători S-ar părea că după 1.Ch5 amenințarea 2.Cf4 mat nu se mai poate para: 1...Tf6 2.Cf5 mat și 1... N:g8 2.Cc4. Împotriva amenințării create prin 1.Ch5 negrul se apără însă cu 1... Ng6! la care albul nu mai poate da mat. Sînt remarcabile jocurile create de bateria albă.

● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel

NATURA — AȘA CUM E...

Ce știți despre rotifere?

Nu de mult a apărut în vitrinele librăriilor din țara noastră, o lucrare științifică de proporții impresionante: peste 1.100 de pagini despre rotifere. E vorba de opera biologului romîn — dr. Ludovic Rudescu. 29 de ani a lucrat autorul lucrării la desăvîrșirea ei.

Opera biologului romîn s-a bucurat de o primire excepțională în cercurile științifice de specialitate. Peste 70 de scrisori primite pînă acum din partea Academiilor și specialiștilor din Moscova, Leningrad, Kiev, Ordjonikidze, Tartu (R.S.S. Estonă), Sopron (R.P. Ungară), Praga, Gent (Belgia), Mauttern (Austria), Sundsvell, Upsala (Suedia) — aduc mulțumiri Academiei R.P.R. și autorului operei.

Dar ce sînt rotiferele? Vom căuta să răspundem la această întrebare.

ÎNAINTE DE ADAM...

Rotiferele — animale nevertebrate, a căror mărime oscilează între 40 microni și 2 mm. — s-au aflat printre primii locuitori ai planetei. Specialiștii trec rotiferele în rîndul animalelor cosmopolite. Ele pot fi întîlnite pînă la o adîncime de 400 m și o altitudine de 4000 m în apele salmastre și dulci de la un pol geografic la celălalt al planetei noastre. Răspîndirea lor pe un spațiu atît de vast se datorește — în afara aparității lor timpurii pe glob — și a unei rezistențe extraordinare față de condițiile variabile ale mediului. Particularitatea de a duce o viață latentă le-a permis răspîndirea în cele mai îndepărtate colțuri ale pămîntului, de către animale și păsări.

Ceea ce prezintă însă un interes deosebit sînt alte particularități, dar despre asta în capitolele următoare.

ȘI LACRIMILE NOASTRE...

Da, și lacrimile noastre pot conține rotiferi. Cercetătorul *Voigt* a descoperit în 1957 prezența rotiferului *Philodina erythrophtalma* în lichidul lacrimal al omului. El nu se sperie nici de faptul că lacrimile sînt, după cum se știe, sărate, așa cum nu le este teamă de o aciditate ridicată. Dar ceea ce este de-a dreptul uimitor, e rezistența la temperaturi foarte variate. Un rotifer arctic rezistă la o temperatură pînă la — 75° C. În starea de *anabioză* (viața latentă), rotiferele pot rezista nu mai puțin de 5 ani în condiții de uscăciune completă. Unele rotifere pot trăi în ape termale (Băile 1 Mai, Oradea), unde temperatura este de plus 50° C. Uimitor este faptul constatat de cercetătorul *Kunheit*: el a supus în stare de anabioză rotiferi timp de 5 ani la o uscăciune completă, 21 de zile la —271° C, și apoi la o expunere la —78° C. Rotiferii și-au revenit după acest regim „auster".

25.000.000 DE INDIVIZI ÎNTR-UN M³ DE APĂ

Cercetătorii romîni Virginia Enăchescu și Ion Mălăcea au constatat în apele din apropiere de Chitila nu mai puțin de 25.000.000 rotifere într-un m³ de apă. În alte ape, bunăoară în cele ale Deltei Dunării, biologul Rudescu a determinat 2.000.000 de indivizi într-un m³.

Numărul atît de mare al rotiferelor și răspîndirea lor în natură nu sînt lipsite de importanță.

Ne apropiem de obligația de a explica rolul rotiferelor în natură, dar ne-ar poticni de greutatea de a găsi un titlu corespunzător acestui capitol.

Ne-am gîndit să-l intitulăm...

MORILE DIN ADÎNCURI

Dar cititorul își va da seama că este incomplet. Da, pentru că rotiferele „macină" materii vegetale vii ultramicroscopice (nanoplancton și bacterii), materii vegetale și animale moarte (detritusuri), transformîndu-le în hrană pentru animale. Și nu pentru că rotiferele constituie ele însăși o hrană substanțială pentru animalele acvatice. Micimea lor este compensată de numărul lor extraordinar. Nu este nici primul nici ultimul caz în natură (țînțari, rîme etc).

Prezența lor în apă este de o mare importanță pentru hrana peștilor. Ele constituie „materia primă" din care natura „fabrică" pești.

PORTRETUL UNUI MIC NECUNOSCUT

Nu publicăm nici o fotografie a rotiferului, pentru că nici unul din cele 2500 de specii nu este fotogenic — și chiar dacă ne-am hotărî să o facem ne-am izbi de un inconvenient: unul n-ar reuși să-i reprezinte cu succes pe toți ceilalți.

Urît și mic — așa cum e — rotiferul are un rol extrem de important în natură. Fără el, lacurile și bălțile ar fi sortite unei dispariții rapide. Materia organică s-ar depune cu repeziciune și ar nivela bazinele respective. Ele frînează această evoluție și ajută la menținerea configurației lor geografice un timp mai îndelungat: zeci și chiar sute de ani.

APRECIERI

...din momentul primirii ei — cartea a și intrat în fondul de aur al cărților de determinare, de care eu însămi mă folosesc pentru prelucrarea datelor culese de mine" — scrie prof. Dr. Tarnogradski — unul din cei mai mari specialiști în rotiferi ai Uniunii Sovietice, iar prof. A. Ruttner (Austria) se întreabă dacă după primirea unei astfel de lucrări mai este necesară o prelucrare a rotiferelor care i-a fost cerută pentru „Tierwelt Mitteleuropas" referindu-se la cartea biologului romîn L. Rudescu.

Eugen PANIGHIANȚ

NOUTĂȚI FILATELICE CEHOSLOVACE

Poșta cehoslovacă nu rămîne cu nimic datoare modei mondiale a emisiunilor tematice. După colecția dedicată anul trecut păsărilor domestice, ni se oferă o emisiune a păsărilor de apă și vad. Intrarea pictorului Ota Janecek în familia graficienilor de mărci, este salutată ca un fenomen de dorit. Autorul a prezentat păsările în poziția lor caracteristică, statică sau mobilă și în mediul lor natural. Gravorii Bedrich Housa (Nr. 1, 2, 6) și Jiri Svengsbir (Nr. 3, 4, 5) au colaborat cu pictorul. Mărcile bicolore avînd mărimea 23 × 41 mm. sînt imprimate cu presa rotativă de oțel (gravură de culoare neagră) în combinație cu presa rotativă de profunzime (culoarea complimentară a mediului).

S-au emis următoarele valori și subiecte:

1 — 25 haleri — culoare albastră: pasărea care se vaită noaptea (Nycticorax nycticorax L.) Această pasăre de noapte cu ochii de culoare carmin și trei pene pe creștet, scoate strigăte stridente noaptea.

2. — 30 haleri — culoare verde. Rădașca mare (Podiceps cristatus L.) este cea mai decorativă pasăre a apelor cehe, ea are culori metalice și strălucitoare și un „pena" bizar.

3. — 40 haleri — culoare verde albastră. Ciovlică motată (Vanellus vanellus L.) pasăre activă de baltă, acrobat aerian colorat viu în nuanțe de bronz, are un moț negru pe creștet.

4. — 60 haleri — culoare trandafirie. Bitian cenușiu (Ardea cinerea L.) Pasăre frumoasă de apă mică, înaltă de circa un metru, are pene lungi și negre pe creștet.

5 — 1 coroană — culoare maro deschis: Gisca mare, pasăre migratoare (Anser anser L.), de culoare gri cu nuanțe galbene și albastre.

6 — 1,60 coroane cehoslovace — culoare violetă. Rață sălbatecă (Anas Platyrhyncha L.) Se găsește în toate apele europene. Rățoiul atrage privirile în mod deosebit, datorită luciului metalic al capului, gulerului, ciocului portocaliu și a penelor de pe spate, cochet ondulate.

Botanica imprimată pe mărci își spune din nou cuvîntul

În dorința laudabilă de a răspîndi faima imprimatelor metalice multicolore de origină cehoslovacă, după emisiunile „Mărcile pentru copii", „Costume" și „Ciuperci", primim o nouă serie alcătuită din șase valori reprezentînd flori europene comune. Ideia aparține profesorului Karel Svolinsky și colaboratorului său, graficianul și gravorul Ladislav Jrika. Mărcile au dimensiunile de 23 × 30 mm. și sînt imprimate în patru culori, pe formate mici, avînd numai cîte 16 mărci.

În decembrie se va emite și seria „Fluturi" de Svabinsky și astfel toamna acestui an va fi foarte prodigioasă pentru colecționarii cehoslovaci.

Au apărut următoarele valori:

20 haleri — culori galben, portocaliu, verde, negru. Floarea căprioarei (Doronicum Clusii Tauschi).

30 haleri — culori trandafiriu, verde, roșu, negru. Cartofiorul european (Cyclamen europaeum L.).

40 haleri — culori galben, verde deschis verde închis negru. Primăvara plesuvă (Primula auricula L.).

60 haleri — culori verde, roșu, maron gri. Rădăcina alpină (Semperivum montanum L.).

1 coroană cehoslovacă — culori violet, verde albastru, negru. Dinture Clusiuv (Gentiana Clusii Parr et long).

2 coroane cehoslovace — culori galben verde, violet gri. Cusca calului — Slovacia — (Pulsatilla slavica Reuss).

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

In studiouri — pe ecrane

● **LA HOLLYWOOD** s-a început de curînd ecranizarea nuvelei lui Gogol „Taras Bulba". Rolul principal este deținut de Tony Curtis.

● **SOPHIA LOREN** va deține rolul principal în filmul „Madame Sans-Gêne". În rolul lui Napoleon va apare actorul englez Peter Sellers.

● **JULES DASSIN** semnează regia filmului „Aspasia", care se turnează acum la Atena. Aspasia a adunat în jurul ei cele mai luminate figuri ale timpului în care a trăit, printre alții și pe Pericle. Rolul titular al filmului este deținut de Melina Mercouri (cunoscuta publicului nostru din filmul „Cel care trebuie să moară").

● **„BOEMA 1961"** este titlul filmului creat de regizorul francez C. B. Aubert. Acțiunea se desfășoară în Cartierul Latin din Paris și aduce pe ecran dragostea dintre un tînăr pictor — Daniel — și o fată albă — Francoise. Protagoniștii principali ai filmului sînt Francoise Giret și Gordon Heath.

● **SÎNT trei ani de cînd** șeful unei organizații fasciste din Anglia, Oswald Mosley, împreună cu banda lui, a dezlănțuit în Anglia o mișcare rasistă, care merge aproape pînă la linșajul negrilor. Despre aceasta vorbește filmul regizorului Bazil Dearden tăcut după scenariul lui Jack Green, Titlul filmului este „Victima urei".

● **SIMONE SIGNORET**, care a cucerit premiul pentru cea mai bună interpretare feminină la Festivalul internațional al filmului de la Cannes, pentru rolul principal din filmul „Drumul spre înalta societate", turnează în filmul „Zile grele", în care îi are ca partener pe americanul Reginald Kernan.

● **DUPĂ** o noapte de alcool și ruletă, evadare cu 180 km. pe oră cu un Plymouth de opt cilindri pe marile șosele americane... Un pneu sare în aer. Vitezomania, whisky-ul și evadarea sfîrșesc în cele din urmă în șanțul viscos al drumului spre Los Angeles. Printre cioburi și fierărie zdrobită, o tînără actriță de cinema a Hollywood-ului : Belinda Leo, 26 de ani, victimă a modului de viață american... De astădată nu mai este vorba de un film : e un fapt adevărat.

● **REGIZORUL** american Stanley Kramer dă o viguroasă ripostă conformismului, segregației și macchartismului în noul său film, „Diavolul a fost creat de om". Actori ca Frederick March, Spencer Tracy, Gene Keliy încarnează personajele simbolice ca Marele Business, Mincinos, Adevărul, etc. Stanley Kramer este autorul filmului mult discutat „Pe plajă", după romanul lui Nevil Shute, un rechizitoriu la adresa militariștilor americani.

Simone Signoret este protagonista filmului „Zile grele".

● **UN NARCIS SACRU**, cățărîndu-se pe nori în suspensie, o intrigă catehizantă cu îngeri fără sex și demoni cu perucă, o blondă neurastenică care mestecă tone de chewing-gum, o cabană cutrerată de fantome... Tot acest bizar decor formează cadrul ultimului film al cunoscutului cineast suedez Ingmar Bergman : „Fîntîna Fecioarelor", care nu a fost solicitat pînă în prezent decît de cîteva case de distribuție.

● **CINEASTUL** englez Denis Horne, unul din liderii mișcării „Free Cinema" din Anglia, a realizat recent un film despre tinerii delincvenți din Londra, „The teddy boys". În care face răspunzătoare de rătăcirea acestor tineri, educația și morala burgheză... Filmul a fost cenzurat de statul englez fără nici o explicație.

● **LUCETTE DAURIGNAC**, scenaristă și vedetă a filmului francez, în urma concedierii sale abuzive de către studiourile din Marsilia, a încercat să se sinucidă, după doi ani de șomaj, timp în care își vînduse parohiile din Occident...

● **ÎN TIMP** ce cunoscutul modelier parizian Michel del Castillo lansează vestoane a la Maurice Chevalier, marchizele, ducesele și prințișorii în exil pe marile Șenel, în lipsă de alte preocupări au inventat un premiu Goncourt al farmecului cinematografic masculin, a cărui înălțime standard nu trebuie să depășească cu nici un milimetru 1,70 m. Dacă cei doi frați Goncourt ar fi trăit nu s-ar fi felicitat deloc pentru faptul că au fost aleși arbitri al plicticselii și snobismului organizatorilor acestui concurs...

SPECTACOLUL
magazin

Domnia bunului plac

Tot mai des, cineaștii progresiști din Occident se izbesc în ultima vreme de piedicile ridicate în fața creației lor de către comisiile de cenzură investite cu drepturi nelimitate. Acuzația frecventă la adăpostul căreia filmele le sînt fie interzise, fie amputate de foarfecele cenzurii este aceea de „imoralitate". De fapt, asemenea filme nu propagă imoralitatea (ceea ce, firește, nu numai că este permis ci și încurajat în măsura în care poate deruta tineretul occidental de la marile probleme ale vieții) ci, dimpotrivă, demască desfrîul claselor dominante.

Așa s-a întîmplat, de pildă, cu filmul „*Bucuria de a trăi*" („Le dolce vita") realizat de Federico Felini și distins cu Marele premiu al Festivalului de la Cannes, anul trecut. Pentru vina de a fi zugrăvit orgiile ce au loc în „înalta societate" italiană, filmul a fost interzis tinerilor sub 18 ani precum și enoriașilor episcopii catolici.

Renumit pentru spiritul închizitorial în care trateză filmele, procurorul orașului Milano s-a găsit nu odată în conflict chiar cu alte comisii de cenzură, inclusiv cu cea din Roma, care, în cazul unor filme ca „*Aventura*" de Michelangelo Antonioni s-au mulțumit inițial cu unele tăieturi. Nu sînt greu de prevăzut și consecințele artistice sau financiare ale acestei cenzuri care nu înseamnă altceva decît domnia bunului plac al celor mai reacționari ideologi ai burgheziei și Vaticanului.

Exemplul cunoscutului cineast Alberto Lattuada — unul din promotorii neorealismului în anii de după război — este concludent. Filmul său situlat „*Adolescenții*" care ridica o problemă de interes pedagogic și social specifică vîrstei, a fost pur și simplu interzis, bineînțeles cu aceeași etichetă de imoralitate. Dar iată ce spune Lattuada despre situația creată prin această interdicție : „*Astfel, eu cu m-am aflat în alternativa de a intenta un proces sau de a-mi masacra filmul amputînd idcea esențială*

pe care am vrut s-o trasez". Drumul pe care l-a ales Lattuada nu e greu de ghicit : el a întentat proces. Totuși, lucrurile nu sînt chiar atît de simple. O spune tot el : „*În acest timp, producătorul italian* (care a finanțat filmul „*Adolescenții*" — n.n.) *s-a apucat să-l masacreze pentru a obține cu orice preț intrarea filmului pe ecrane. Ce-mi rămîne deci de făcut dacă nu să deschid un nou proces pentru a-l împiedica pe producător să-mi păstreze numele pe genericul unei opere care nu va mai fi a mea?*".

Încercări similare fac și alți cineaști, peregrinînd dintr-o țară în alta cu speranța de a găsi comisii de cenzură „mai blînde". Rezultatul nu este însă de loc îmbucurător. Recent și în Franța a fost înasprită cenzura. Construcțiuni artificiale privind componența comisiilor de cenzură, instituirea unei precenzuri a scenariului precum și a materialului publicitar despre filme, îngreunează și mai mult activitatea creatoare a cineaștilor.

Un alt cineast italian, Marco Ferreri, plecat în 1956 la Madrid spunea : „*Cea mai grea problemă de rezolvat este evident, aceea a libertății de exprimare care pretinde rezerve mari de curaj și imaginație. Frecvențura (cenzura scenariilor) a interzis proiectul meu cel mai apropiat care urmărea să arate moartea unui bătrîn și respectabil politician în timpul unei vizite la o femeie ușoară și dificultățile provocate de prezența cadavrului. Critica oficială* — a adăugat el — *nu mă iubește de loc iar Direcția generală a cinematografiei, cu atît mai puțin*".

Mult lăudata „libertate" a artistului în lumea capitalistă apare astfel în adevărata ei lumină nu numai pentru creatori ci și pentru milioanele de spectatori ai filmelor.

UN GLADIATOR AL SECOLULUI XX

Marii afaceriști ai filmului capitalist confecționează prin orice mijloace „senzații tari". O întîmplare, petrecută recent în occident — performanța cumplită a unui regizor din Madrid — ilustrează această practică degradantă, care amenință însăși existența artistului.

Într-o peliculă de proporții supradimensionale, cu titlul „Goliat și uriașii", cîțiva metri de celuloid trebuiau să fie înregistrați cu o veridicitate dusă pînă la absurd, astfel încît spectatorul să simtă desfătarea groazei, atît de scumpă unor asemenea „concepții" regizorale.

În acest scop, ispitit de o recompensă băneaască apreciabilă, dresorul Joaquimo Barranca, împreună cu cei trei lei ai săi, a acceptat să se joace cu propria sa viață. Trei zile în șir, fiarele au fost înfometate, ca să apară în fața camerei îndeajuns de naturale și sălbatice. După aceea, fiarranca a fost aruncat în cușca lor, drept pradă. „Rezistă, băiete !", îl îndemna regizorul, în timp ce il filma pe nefericitul gladiator al secolului XX, zbătîndu-se în ghiarele fiarelor dezlănțuite.

În cele din urmă, sîngerînd din zeci de răni, dresorul a putut să părăsească cușca. Regizorul își „regizase" senzația, iar bossul societății de filme îi mulțumi cu mărinimie lui Barranca, nefericitul statist al unui sîngeros joc, care își încasă astfel... „salariul groazei".

ECOURI

● **JULIEN DUVIVIER** pregătește turnarea unui nou film, intitulat „Dezertorii".

● **ANOUK AIMEE** interpretează unul dintre rolurile principale din filmul „Sodoma și Gomora" care se toarnă în prezent la Roma.

● **CLAUDE AUTANT-LARA** pregătește o nouă versiune a „Contelui de Monte Cristo" cu Louis Jourdan ca interpret principal.

Tragedia unei artiste

Greta Garbo, gloria filmului american de acum un sfert de veac, trăiește astăzi în cea mai neagră mizerie... Frițiof Billquist, biograful celebrei vedete de cinema, după ce arată într-un recent articol apărut în presa franceză că încercarea artistei de a reveni în cinematograf poate fi considerată definitiv ratată, face apel la generozitatea admiratorilor statornici ai Gretei Garbo, implorînd un ajutor material... Artista are astăzi aproape șaizeci de ani. Ea este însă demodată pentru gusturile magnaților filmului american care se întrec în a lansa false talente, numai „sexy" să fie... Pe businessmenii faimosului trust hollywoodian Metro - Goldwyn - Mayer, care au încasat milioane de dolari exploatînd talentul acestei mari artiste, nu-i interesează astăzi mizeria în care se zbate fosta celebritate a cinematografului. Un artist în Occident este doar un instrument, o sursă de profituri în mîinile capitaliștilor. În ziua în care o nouă „stea" le poate oferi mai mult, ei își abandonează fără remușcare victima. Dolarul nu cunoaște milă...

Greta Garbo a fost una din puținele vedete de cinema care s-a revoltat împotriva cupidității și necinstei magnaților din Hollywood. Un film cu Greta Garbo însemna în 1936 milioane de dolari din care vedeta nu primea decît o infimă parte. Ea era o adevărată sclavă supusă clauzelor inumane ale faimoaselor contracte imaginate de lăcomia și afacerismul Hollywood-ului. După douăzeci și cinci de ani de tăcere, ziarele occidentale vorbesc din nou de Greta Garbo. De astă dată în accente triste, dureroase. Pretutindeni numai compasiune și regrete... Dar vedeta nu are ce face cu ele. Are nevoie de un sprijin material la bătrînețe nu de cheta publică a foștilor ei admiratori. După mediocra comedioară „Ninoșka", un film nereușit în care businessmenii americani au pus-o să joace rumba, nimeni nu s-a mai gîndit la Greta Garbo. Uitată de America dolarului, gonită de rapacitatea Hollywood-ului, vedeta s-a retras undeva la periferia unui mare oraș occidental unde își poartă incognito mizeria și imaginea unei Americi indiferente, a unei Americi supuse dolarului, nemiloasă și ingrată față de orice valoare autentică.

G. C.

REFLECTOR

Negustorie pe pînză

Există și o negustorie pe pînză și ca a adus ani de zile buni în unele buzunare lacome. Actori foarte buni, regizori și mai buni, scenariști inteligenți, au fost siliți să dispară în anonimat, pentru a lăsa loc acelora care au transformat o opiță artă într-un spectacol penibil. Magnații cinematografici americane, lipsiți multă vreme de o concurență serioasă, au terminat prin a crede că filmul de serie ajunge pretutindeni maselor de spectatori. Cu trei cartoane înfățișînd eternul decor Arizona și cu mereu același cowe-boy inegalabil, intrînd și ieșind pe fereastră cu fata la subsuoară, cu patruzeci de focuri de pistol pe minut și cu trei cai fotogenici, iată „rețeta" de senzații. Milioane de kilometri de peliculă submediocră au ocolit lumea, terminînd prin a îngropa cu totul sub un morman de celuloid prestigiul cinematografiei americane. Nu se poate spune că în ploaia de westernuri n-au existat și încercări de a se ieși la suprafață. Ele au rămas însă izolate și impresia ultimă despre Hollywood este aceea că aici s-a ridicat ani de-a rîndul monumental mediocrități.

Apariția cinematografiei sovietice, cu marile ei realizări și mai apoi nașterea neorealismului, au marcat în timp cădereа în neant a producțiilor neserioase, ajutate fără succes de montări nemaivăzute, de lubricitate și în cele din urmă de apologia crimei, făcută în imagini dezgustătoare. Încercările americane de a înnăbuși cinematografia franceză, singurul adversar de suprafață pînă la război (și chiar după) s-au terminat printr-un eșec. Chiar publicul occidental, mare consumator de povești amoroase, spirituale sau nu, dar obligator triviale, a început să respingă pe rînd peliculele destinate celor peste 18 ani.

Fără a fi susținătorii unui puritanism învechit, susținem că cinematografia a dovedit în multe ocazii că poate să fie o artă viabilă. Astăzi putem vorbi despre capodopere născute pe platourile de filmare. Gîndiți-vă la Crucișetorul Potemkin, la Alexandru Newski și la Ivan cel Groaznic; gîndiți-vă la Moartea unui ciclist, la Strada și la De doi bani speranță. Lista este impresionantă și nu e cazul s-o completăm.

De unde tragedia cinematografiei de peste ocean ? Între de la primatul intereselor comerciale, element transformat în bumerang pentru că oamenii nu au o inteligență mărginită cum cred negustorii de idei din redacțiile studiourilor yankee. Ca iubitor al filmului, cu prilejul unor călătorii am intrat în mai multe cinematografe din Atena și Roma, să spunem. Săli goale, lunga sală închise ; afișe mari la intrare anunțînd compelări, prețuri scăzute. Cu toată reclama sufocantă, ingheniile visată nu se produceau. Optimiștii au anunțat vina acestei delăsări a spectatorului pe televiziune. Eroare.

Cred că publicitatea făcea ea însăși un deserviciu easelor de filme. Compoziția afișelor era de la o poștă stereotipă. Într-un colț : femeia fatală, cu picioarele dezvelite. Sus, un cap de asasin, pe la mijlocul hîrtiei tipărite cu cele mai țipătoare culori, nelipsitul pistol sau pumnal. Recunoașteți că după zece asemenea afișuri, stai acasă pentru că știi la ce să te aștepți. Vizionarea filmelor a fost o repetată și chinuitoare deceptie. Aceiași pumni în falcă, aceiași goană cu automobilul, aceiași flăcău deștept și blond, aceiași criminal cu chipul ascuns pînă în ultima secvență. Absența oamenilor din fotolii spunea totul : Destul, domnilor ! Ne-am săturat. Vampirele voastre ne-au vindecat de curiozitate pentru desurile femeiești, inteligența invariabilă a detectivului cu pipă ne-a obosit.

Italienii au aruncat ultima lopată peste racla hollywoodiană. Oameni voiau oameni pe ecran, nu supermani. În locul poveștilor roze cu contese sau doamne de lumea bună, spectatorul de rînd dorea să se vadă pe sine în lupta de fiecare zi pentru existență și fericire. Că și aici s-a ajuns la un abuz, asta e altă poveste.

Migrarea vedetelor peste ocean în sens invers constituie pentru cinematografia americană cel mai serios avertisment din ultima vreme. Milioanele de dolari cheltuite pentru reconstituirea circurilor romane mai aduc puțini curioși la case, din ce în ce mai puțini. Dar ce va fi mîine ? După închiderea sălilor, iată și sigilarea studiourilor, șomajul actoricesc și ruina negustorilor de povești stupide. Ce va urma ?

Eugen BARBU

De ce se închid studiourile franceze ?

Cinematografia franceză este amenințată de cîtăva vreme cu restrîngerea masivă a posibilităților ei de producție. Numai în regiunea pariziană, după închiderea studiourilor de la Neuilly (vîndute unui trust industrial și date spre demolare) cele din Courbevoie („Photosonor") au aceeași soartă. La rîndul lor, studiourile „François I" au fost cedate unui post de radio particular.

Recent, s-a aflat vestea alarmantă potrivit căreia urmează să fie închise studiourile de la Joinville și Victorine, din apropiere de Nice. Cauzele care au hotărît aceste proiecte lamentabile adevăratul motiv al procesului general ce se desfășoară în ritm accelerat începînd din anul trecut. Este vorba în fond despre rentabilitatea capitalurilor investite în aceste studiouri, capitaluri pe care proprietarii vor să le transfere în alte afaceri cu mai multe posibilități de cîștig. În același timp, terenurile pe care sînt instalate studiourile constituie obiectul ofertelor unor societăți care vor să construiască pe locul studiourilor, obiective în stare să aducă profituri sporite. Se spune că în acest scop li s-a propus proprietarilor studiourilor din Boulogne sume pînă la opt sute de milioane pentru achiziționarea terenului de care dispune. O ofertă asemănătoare a fost făcută proprietarilor studiourilor din Billancourt.

Astfel, soarta cinematografiei franceze care se află practic în mîinile cîtorva grupuri de afaceriști gata să părăsească o investiție pentru alta, riscă să devină tragică. Dacă prevederile se vor adeveri întrutotul, cinematografia franceză va dispune anul viitor numai de 37 platouri (față de 54 în 1948) și de 113.110 metri pătrați de teren utilizabil pentru construcții de decor în exterior față de 200.000 m² în 1948.

Hollywood-ul în criză

Într-adevăr, nimic nu mai poate salva Hollywood-ul. Nici importul de vedete exotice, nici voga trișorilor lui Jach Kerouac, nici goliciunea inspăimîntătoare a filmelor denumite în derîdere de către americanul de rînd „sexy-bluff", nimic dar absolut nimic.

John Cassavates nu este însă singurul american care să recunoască criza gravă prin care trece Hollywood-ul de mai multi ani. Și criticul Kenneth Anger în cartea sa „*Hollywood — Babilon se prăbușește*", susține că nimic și nimeni nu mai poate salva cetatea corupță de mincinoșii și dolari, sufocată de macchartism și segregație rasială, de conformism și blazare și de toate relele vieții capitaliste. Ultimii ani au fost pentru Hollywood ani de agonie ale acestui uriaș bolnav de mediocritate, crahuri comerciale și trivialitate.

Genul Yul Brynner și-a pierdut prizа în fața publicului, cu povești sordide, de felul „Au fost șapte criminali teribili", în timp ce filmele generației invinse (Jungla de asfalt, Maidan, Furie de viață), au obosit spectatorii și au dovedit neîndemînare în imitarea trucurilor cinematografice utilizate de cineastul francez Marcel Carné.

Nici vestitele „love story", acele mici dramolete, parfumate cu sirop de zmeură în care „fata", o blondă explozivă era răpită în cele din urmă de un „dur", nu mai store nimănui lacrimi.

Să vorbim de Hollywood 1960 : filme mistice, catechizante ca lacrimogenul „Pollyanna" sînt impuse publicului de concernul marei publicități cinematografice. Vin apoi filmele de duzină dedicate vitezomaniei, drogării și imbecilizării tineretului american cu mirajul aventurii și al neantului. Aceste filme asa-zise educative servesc mai ales tinerilor delicvenți de la periferia marilor orașe americane, mai ales gangsterilor, mai ales viitorilor criminali.

Nici un succes în 1960 la Hollywood. Ci numai eșecuri, scandaluri, falimente. Invazia mediocrității pătrunde în cele mai vechi studiouri, corupe regizori talentați ca Ingmar Bergman, artiști de seamă... totul pentru comercializarea vieții americane, pentru a colora în roz realitățile din S.U.A. În timp ce țările socialiste au un film nou, uman, în timp ce filmul francez poate vorbi de acel tinerese efort demult „nouvelle vague", filmul italian se poate mîndri cu un nou realism, Hollywood-ul agonizează din lipsă de idei și mediocritate. În locul lui, cîteva companii ale unor cineaști entuziaști, speră să să refacă prestigiul filmului american prin orientarea lui spre realism și idei generoase.

G. CUIBUȘ

Pe platourile de filmare

VITTORIO DE SICA — actor și regizor binecunoscut — turnează în prezent filmul „*Judecata cea din urmă*" după un scenariu de Cesare Zavattini. Filmările sînt realizate la Neapole, la din distribuție fac parte Vittorio Gassman, Renato Rascel, Alberto Sordi și Anita Ekberg.

REGIZORUL grec, Mihail Kakoianis, (cunoscut ca realizator al filmului „Fata în negru") a terminat filmul „Sfîrșitul creditului" în care demască fățărnicia moralei burgheze. Rolul principal îl interpretează Ellia Lambeti (interpreta principală din „Fata în negru"). Eroina filmului, dorind să îndrepte situația băneacă a părinților ei, se învoiește să în în căsătorie pe un om bogat, pe care nu-l iubește, nu-l stimează. Însă în ajunul nunții ea se revoltă împotriva tiraniei tatălui, refuză să se mărite și își părăsește familia care se ruinează.

REGIZORUL STANLEY CRAMER (S.U.A.) a răspuns unui redactor al revistei „Sovietski Ekran" la o întrebare privitoare la proiectele sale. Între altele el a arătat că va turna filmul „Procesul de la Nürnberg", care va fi

realizat în Europa. În acest film vor apare Laurence Olivier și Spencer Tracy. El va mai turna filmul „Bravii mei băieți". Are și un scenariu propriu pentru o comedie cinematografică cu titlul „Ceva mai puțin serios", însă deocamdată nu dispune de timp pentru a-l transpune pe ecran.

BOURVIL și Michele Morgan, excelentul comic și excelenta artistă dramatică vor apare împreună în filmul „*Fortunat*", pe care îl regizează Alex. Joffe. Alături de ei în film mai joacă și Gaby Morlay. Acțiunea filmului se petrece în Franța în timpul ocupației germane.

ÎN SUEDIA se turnează actualmente filmul „*Extraordinarele aventuri ale lui Nils Horgersvon*", după cunoscutul roman al Selmei Lagerlöf. În rolul principal al filmului apare Sven Lundberg, un copil de 8 ani.

MARINA VLADY va fi protagonista filmului „Mincinoasa" pe care se pregătește să-l realizeze tînărul regizor francez Jacques Deville după un scenariu de Nina Companeez.

MARINA VLADY și Jean Marrais vor fi protagoniștii unui nou film francez care se turnează

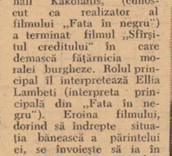

în prezent în Franța, în regia lui Jean Delanois. Filmul este o traspunere pe ecran a unui roman din secolul al XVII-lea, „Prințesa de Clèves" de Marie Madeleine Laffayette. Scenariul aparține lui Jean Cocteau.

MARCEL CARNE va turna filmul „Dama cu camelii". Spre deosebire de variantele cinematografice anterioare ale „Damei cu camelii", scenariul noului film nu este realizat după piesa lui Alexandru Dumas și nici după opera „Traviata" care s-a inspirat și ea din aceeași dramă ci după romanul pe care Alexandru Dumas l-a scris după prezentarea piesei.

Știrile publicate în ziarele străine, care arată că Marcel Carne va începe această ecranizare neobișnuită pentru dînsul, vin să desmintă încă odată afirmațiile după care în Occident artistul s-ar bucura de „libertatea creației". Experimentatul maestru al cinematografiei franceze, Carne a declarat nu odată că ceea ce-l atrage în mod deosebit este tema actualității și că numai o mare nevoie l-ar putea sili să „pradeze" această temă și să se adreseze istoriei. Nedorind să facă compromisuri, el rămînea deseori fără lucru timp îndelungat, uneori chiar ani de zile, atunci cînd nu găsea sprijin în realizarea unor filme consacrate problemelor actuale ascuțite.

Faptul că regizorul s-a adresat de data aceasta romanului lui Alexandru Dumas, constituie o concesie făcută de Carne stăpînilor cinematografiei franceze. Despre ce „libertate de creație" poate fi vorba de vreme ce un mare regizor este nevoit să facă ceea ce nu ar dori, i-ar plăcea, ci ceea ce îi cer producătorii care dau banii. Căci în caz contrar riscă să rămînă fără de lucru.

Cum lucrează Georges Sadoul

Cunoscutul cineast francez Georges Sadoul este un neobosit lucrător. El scrie monografii și articole, participă la aproape toate festivalurile cinematografice internaționale. Totodată el călătorește mult : a fost la Cannes și Veneția, la Moscova și Pola, la Karlovy-Vary și Punta del Este. Este membru al jurului numeroaselor festivaluri cinematografice. Recent a vizitat numeroase țări din America latină. Toate acestea fac parte din munca sa la uriașa „Istorie universală a cinematografiei" pe care o scrie.

Se pune în mod firesc întrebarea : cum reușește el să facă față unei teme cu adevărat imense, de necuprins ? Tot el ne răspunde : „Cititorii știu bine că un istoric nu poate vedea toate filmele despre care trebuie să vorbească. Mă bizui de multe ori pe articole și recenzii, pe corespondențe ale colegilor mei din lumea întreagă. De fiecare dată cînd mă aflu într-o țară cer să mi se arate filmele pe care nu le cunosc încă".

În prezent, Georges Sadoul termină capitolele din lucrarea sa „Istoria universală a cinematografiei", consacrate „cinematografiei mute". Totodată el lucrează la o monografie despre cinematografia franceză și la un supliment la această monografie cuprinzînd date despre 200 cineaști francezi, regizori, acteri, operatori și compozitori precum și la o cronologie completă a filmelor franceze.

Un film povestit:

Strada prerriilor

SCENARIUL : Denis de la Pathelliere și Michel Quaiard după romanul lui René Lefevre ; REGIA: Denis de la Pathelliere; IN ROLURILE PRINCIPALE : Jean Gabin, Claude Brasseur, Roger Dumas, Marie José Nat, Leon Zitrone, Paul Frankeur.

Cînd a plecat în război, în 1940, Henri Neuveux a lăsat acasă doi copii, pe Odette și pe Louis. Reîntors după doi ani acasă, el găsește

un al treilea copil, Fernand, după nașterea căruia soția încetase din viață. Deși știe că Fernand nu-i copilul lui, Neuveux îl crește cu aceeași dragoste ca și pe ceilalți doi.

Anii trec. Neuveux, care și-a reluat ocupația de maistru constructor, muncește din greu pentru a-și putea crește copiii. El se străduie să le asigure acestora o educație aleasă, înlocuind pe cît posibil căldura dragostei de mamă. Pe măsură ce cresc însă, copiii cad sub influențe nesănătoase.

Ei devin tot mai nemulțumiți de viața modestă, dar cinstită, pe care le-o oferă tatăl lor. Louis, un talentat ciclist, pe cale de a deveni campion al Franței, se lansează într-un șir de afaceri dubioase. Odette, furată și ea de mirajul unei vieți ușoare, comode, amăgită de puterea banilor, devine amanta unui bătrîn de 50 de ani. Încercările lui Neuveux de a-i aduce pe calea muncii oneste, pe calea demnității umane, se lovesc de împotrivirea celor doi.

O amărăciune profundă îi provoacă lui Neuveux și comportarea lui Fernand. În urma unei certe cu profesorii, Fernand fuge de la internat. Găsit de poliție, este închis într-o casă de corecție. La procesul care se intentează lui Fernand, o avocată angajată de amantul Odettei, încearcă să acrediteze ideea că vinovat de decăderea morală a acestuia ar fi chiar Neuveux care, chipurile, n-ar avea calitățile morale pentru a-l educa. O ripostă

hotărîtă împotriva calomniilor pe care le debitează oficialitatea „moralei burgheze" împotriva lui Neuveux prin gura acestei avocate, o dă însuși Fernand, aflat pe banca acuzaților. El cere să fie lăsat alături de cel căruia ani de-a rîndul i-a spus tată și a cărui cinste e mai presus de „onorabilitatea" claselor conducătoare.

75

BIBLIOTECA CENTRALA
SIBIU

Omul în Cosmos!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 184 ★ Sîmbătă 15 aprilie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

O victorie fără precedent a omului sovietic asupra forțelor naturii, cea mai măreață cucerire a științei și tehnicii, triumful rațiunii umane!

O FAPTĂ DE EROISM CARE VA TRECE PESTE VEACURI ȘI ÎN CARE SÎNT ÎNTRUCHIPATE GENIUL POPORULUI SOVIETIC, PUTERNICA FORȚĂ A SOCIALISMULUI

108 minute care au uimit omenirea

În dimineața acelei zile istorice de 12 aprilie 1961, cînd vocea atît de cunoscută a lui Levitan, unul din crainicii postului de radio Moscova, a început să rostească textul comunicatului special al agenției „TASS" cu privire la primul zbor din lume al unui om în spațiul cosmic — omenirea a fost parcă împietrită de uimire și emoție. De la un capăt la altul al globului, măreața realizare a geniului poporului sovietic stîrnea aceeași colosală impresie — omenirea devenea conștientă că trăiește un moment epocal al istoriei sale.

„LA 12 APRILIE 1961, ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ A FOST PLASATĂ PE ORBITĂ ÎN JURUL PĂMÎNTULUI PRIMA NAVĂ COSMICĂ-SATELIT DIN LUME AVÎND UN OM LA BORD, NAVA „VOSTOK", („Răsăritul") — citea rar, cu vocea sa caldă, Levitan.

„PILOTUL COSMONAUT AL NAVEI COSMICE-SATELIT „VOSTOK" ESTE AVIATORUL-MAIOR IURI ALEXEEVICI GAGARIN, CETĂȚEAN AL UNIUNII REPUBLICILOR SOVIETICE SOCIALISTE.

„LANSAREA RACHETEI COSMICE CU MAI MULTE TREPTE S-A DESFĂȘURAT CU SUCCES. DUPĂ CE I S-A IMPRIMAT PRIMA VITEZĂ COSMICĂ ȘI EA S-A DESPRINS DE ULTIMA TREAPTĂ A RACHETEI PURTĂTOARE, NAVA-SATELIT A ÎNCEPUT ZBORUL LIBER PE ORBITĂ ÎN JURUL PĂMÎNTULUI...".

Și crainicul continuă:

„...Greutatea navei cosmice satelit cu pilotul cosmonaut este de 4.725 kg., fără a lua în considerare greutatea ultimei trepte a rachetei purtătoare.

S-au stabilit și se mențin comunicații prin radio în ambele sensuri cu cosmonautul Gagarin. Frecvențele emițătoarelor pe unde scurte de pe bord sînt de 9,019 MHz și 20,006 MHz, iar gama undelor ultrascurte — 143,625 MHz. Cu ajutorul unor sisteme radiotelemetric și de televiziune se fac observații asupra stării cosmonautului în zbor.

COSMONAUTUL GAGARIN A SUPORTAT ÎN MOD SATISFĂCĂTOR PERIOADA PLASĂRII PE ORBITĂ A NAVEI-SATELIT „VOSTOK" ȘI ÎN MOMENTUL DE FAȚĂ SE SIMTE BINE".

„Vostok!", „Gagarin!", „Primul om în Cosmos!", — vestea se răspîndește mai repede decît fulgerul. Deși omenirea era prevenită, deși această nouă și colosală etapă a asaltului spre zările nesfîrșite ale spațiilor interplanetare fusese precis și temeinic pronosticată de oamenii de știință sovietici — și nimeni în lume nu mai poate pune azi la îndoială prevederile acestor oameni — abia acum ea cuprindea în toată amploarea ei, în toată măreția, acest eveniment, pentru care toate adjectivele și superlativele sînt epuizate.

Emoții și uimire în întreaga lume

La poșta centrală din capitala Uniunii Sovietice era o forfotă și o animație cum numai acești cronicari moderni, care sînt reporterii și corespondenții de presă, o pot crea. Cu greu pot face față telefonistele atît de experimentate ale acestui oficiu, comenzilor de convorbiri internaționale. Toate metropolele lumii, avertizate, așteaptă, cu un minut mai devreme, vești noi.

Marile posturi de radio din lume își întrerup programele obișnuite și transmit „știrea fulger". „L'Europe 1", cel mai important post de radio francez, reușește să retransmită vocea lui Iuri Gagarin, care comunică de pe bordul navei satelit primele sale impresii. Londra, Roma, Budapesta, Bruxelles-ul, Pekinul, București — își întrerup emisiunile și transmit comunicatul oficial al agenției TASS. La New York e plină noapte — e ora 2 cînd sosește prima telegramă. Toate emisiunile radiofonice nocturne sînt însă întrerupte și crainicii transmit uluitoarea veste.

În cîteva minute numele lui Gagarin a devenit celebru, nemuritor. De acest nume se va lega, pentru totdeauna, DATA ACEASTA MEMORABILĂ DE 12 APRILIE 1961, DATA CÎND OMUL SOVIETIC, PRIMUL ÎN LUME, S-A AVÎNTAT SPRE COSMOS, cînd unul din visele de milenii ale oamenilor a devenit realitate vie.

Un om a pătruns în Cosmos. În aceste momente nava satelit care-l adăpostește și-l poartă — mașina gigant, mașina minune concepută și realizată de cea mai avansată știință și tehnică din lume, știința și tehnica sovietică — zboară pe o orbită dinainte stabilită în jurul Pămîntului. În întreaga lume este urmărit, cu nestăpînită emoție, istoricul zbor.

Cosmonautul comunică

La baza grupului care are misiunea de a-l întîmpina pe primul pilot cosmonaut Iuri Gagarin la înapoierea lui pe Pămînt, se află, în afară de specialiști și oameni de știință, și trimișii speciali ai marilor ziare sovietice. Gheorghi Ostroumov, trimisul special al „Izvestiei", a sosit acolo încă în zorii zilei de miercuri — înainte chiar ca radioul să fi anunțat vestea lansării navei satelit „Vostok".

În camera în care se află el acum sînt două hărți mari: pe una din ele este marcat, cu o linie roșie traseul navei cosmice „Răsăritul"

(● *Continuare în pag. a 2-a*)

ENTUZIASM ȘI ÎNFLĂCĂRATĂ BUCURIE

În dimineața zilei de 12 aprilie minutarele ceasornicelor au cronometrat actul de naștere al zborului omului în Cosmos. Iar tictacul, aparent monoton, al minutarelor a fost urmărit febril și de milioanele de oameni din țara noastră care, cu adîncă emoție, au ținut să fie martorii împlinirii visului milenar al omenirii cînd primul cosmonaut a pătruns în lumea plină de fantasme a astrelor. Peisajul sideral și-a primit primul său oaspete, pe aviatorul maior Iuri Alexeevici Gagarin, cetățean al Uniunii Sovietice. Vestea aceasta transmisă pe calea undelor a făcut ocolul țării noastre de la un capăt la altul și ecoul ei puternic stăruie pretutindeni. Iar reporterul, cronicarul vieții cotidiene, s-a străduit să înregistreze aspecte din această diversitate de manifestare de sentimente.

O filă nouă în istorie

Ora 10 dimineața... La sediul Radioclubului Central al R. P. R. este animație mare. Dar ce se aude? Un radioamator, cu vocea sufocată de emoție, anunță:

— Atențiune. Treceți pe lungimea de undă...

— S-a întîmplat ceva?

— Uimitor. Se aude vocea lui Gagarin!

Este prima voce care se aude din Cosmos. Într-un alt colț al țării, la Galați, radioamatorul Paul George trăiește și el acest copleșitor eveniment. Îl aude și el pe temerarul cosmonaut.

Este o voce care înscrie o filă nouă în istorie.

Pentru Iuri Gagarin

Pauză de dimineață la uzinele „Grivița Roșie". Muncitorii abia ieșiți din halele imense așteaptă cum se spune, „cu sufletul la gură" lîngă difuzoarele stației de radioamplificare. Tinerii cazangii din brigada U. T. M. „Vasile Roaită" stau încordați. Deodată vestea poposește în mijlocul lor ca o explozie a energiei creatoare a oamenilor. Se aude rar și sacadat: „Maiorul sovietic Iuri Gagarin a aterizat în bune condițiuni în regiunea stabilită din Uniunea Sovietică".

Și deodată, spontan, izbucnesc aplauze; oamenii se îmbrățișează comunicînd cu emoție și dragoste, marea lor bucurie.

D. TABACU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Într-o pauză muncitorii de la fabrica „Electroaparataj" subliniază prin aplauze vestea zborului cetățeanului sovietic Gagarin în Cosmos.

IURI GAGARIN LA MOSCOVA!

MOSCOVA triumfătoare l-a primit pe Iuri Gagarin. Orașul de 7 milioane de locuitori trăiește grandioasa sărbătoare națională a întregului popor sovietic, sărbătoarea întregii omeniri.

Bulevardele și piețele capitalei sînt împodobite cu steaguri și panouri multicolore, pretutindeni se văd portretele primului cosmonaut. Fețele miilor de oameni care au umplut străzile sînt luminate de zîmbete. Megafoanele transmit cîntece despre patrie, despre eroii ei care au acoperit de glorie pentru veacuri prima țară socialistă din lume.

Drumul lung de 33 de km. dintre aeroportul Vnukovo, unde sosește astăzi primul pilot cosmonaut din lume și centrul Moscovei a devenit principala arteră a planetei noastre. Aici Iuri Gagarin, fiul unui țăran din Smolensk, va străbate ultimii 33 de km. ai măreței sale călătorii.

Dis-de-dimineață mii de oameni s-au adunat de-a lungul traseului triumfalului marș al primului cosmonaut. Astăzi toate drumurile au dus spre prospectul Lenin. Luminat de razele strălucitoare ale soarelui de primăvară, orașul este deosebit de frumos și are un aspect festiv. Moscova este împodobită ca în zilele marilor sărbători naționale. La toate casele au fost arborate drapele de stat ale Uniunii Sovietice. Pretutindeni se văd panouri, pancarte și lozinci multicolore, baloane.

Dar nici o dată pînă acum deasupra orașului nu s-au înălțat portretele pilotului de 27 de ani al cărui nume nu era cunoscut aproape de nimeni în urmă cu trei zile și care acum va rămîne pentru totdeauna în istoria civilizației.

Astăzi fața simplă, tipic rusă, a lui Iuri Gagarin te privește de pe fațadele caselor, de pe sutele de mii de steguleț, de pe panglici și insigne. La chioșcuri — rînduri lungi de oameni cumpără cărți poștale cu portretul primului cosmonaut.

Un detaliu inedit al orașului au devenit panourile înguste de o culoare verde strălucitoare pe care este înfățișat mărețul traseu cosmic.

De-a lungul șoselei — un torent neîntrerupt de automobile și autobuze împodobite cu steguleț și ghirlande multicolore. Aproape toți cei care se îndreaptă spre aeroport țin în mîini buchete de flori.

Aeroportul Vnukovo. În curînd aici trebuie să sosească cu avionul, din regiunea unde a aterizat nava cosmică, Columbul Cosmosului.

La multe primiri festive a fost martor acest aeroport al capitalei. Dar ceea ce se petrece astăzi este cu totul ieșit din comun. Aici așteaptă de mult timp mii de moscoviți și alte mii sosesc necontenit.

În toate limbile lumii se pronunță în aceste zile, numele rusesc de Gagarin. Și acum numai acest nume îl auzi deasupra cîmpului de zbor. Pe uriașul panou care împodobește fațada aerogării sînt înscrise călduroase cuvinte de salut la adresa primului cosmonaut, cetățeanul sovietic Iuri Gagarin. Pe ziduri se pot vedea portretele lui V. I. Lenin, N. S. Hrușciov, precum și portretul cosmonautului Gagarin.

Pentru a-l întîmpina pe eroul Cosmosului, la aeroport au sosit reprezentanți ai întreprinderilor din Moscova, cei mai de seamă oameni de știință, constructori. Mulți dintre ei au participat prin munca și prin cunoștințele lor la grandiosul asalt al Cosmosului, început acum aproape 4 ani, cînd oamenii sovietici au în ceput, pas cu pas, să deschidă calea spre adîncurile Cosmosului.

Și, după cum este și firesc, pe aeroportul Vnukovo se află acum foarte mulți corespondenți ai agențiilor telegrafice sovietice și străine, ai ziarelor, radioului și televiziunii, operatori ai cinematografiei.

Pe aeroport se aud diferite limbi

(● *Continuare în pag. a 3-a*)

108 minute care au uimit omenirea

(Urmare din pag. 1-a)

Aparate de radio, telefoane, aparate de telecomunicație. Sosește un raport telefonic:

— Startul s-a desfășurat cu succes! Nava încă nu s-a plasat pe orbită, dar cosmonautul a și transmis: „VĂD PĂMÎNTUL ÎNVĂLUIT ÎN CEAȚĂ!".

Pe urmă, în aparatul de radio răsună vocea lui Levitan, crainicul. Transmite comunicatul „TASS".

Și iar minute de încordată așteptare.

„Navei-satelit — notează în continuare trimisul „Izvestiei" — *i-a trebuit ceva mai puțin de o oră și jumătate pentru a purta primul om deasupra globului. Pe vremuri, Magelan a trebuit să navigheze trei ani pe oceane pentru a înconjura planeta noastră. Cosmosul oferă alt drum, mult mai rapid.*

Cosmonautul zboară! Este un fiu al Țării Sovietelor. Iar acum, în camera statului major, pe oamenii de aici îi interesează, așa cum îi interesează desigur pe oamenii de pe întregul pămînt în primul rînd care este starea sănătății pilotului navei cosmice și cum se simte el. Radioul răspunde. Trecînd deasupra Americii de Sud, Gagarin a transmis: „mă simt bine, zborul se desfășoară normal".

În tot timpul zborului, așezat comod în scaunul său special din cabina navei, Gagarin participă în mod perfect conștient la desfășurarea uluitoarei sale călătorii, urmărește și reține cu atenție felul cum funcționează aparatajul automat de bord, menține legăturile radiofonice cu baza pămînteană.

Gagarin transmite: **„Privesc Pămîntul. Vizibilitate bună. Vă aud excelent".**

Apoi, din nou, cu același laconism: **„Zborul continuă bine. Privesc Pămîntul. Vizibilitate bună... Se poate vedea totul. Unele zone sînt acoperite de nori cumulus".**

Mai tîrziu, vocea lui Gagarin revine: **„Continui zborul. Totul este normal. Totul funcționează perfect. Funcționează totul perfect. Merg mai departe".**

În sfîrșit, o nouă radiogramă din Cosmos: **„Mă simt bine. Mă simt plin de vigoare. Continui zborul. Totul se desfășoară bine. Mașina funcționează normal".**

La baza grupului de aterizare, ziaristul Ostroumov își continuă reportajul pe care-l va trimte „Izvestiei":

„Sună telefonul. Un glas emoționat anunță":

— Iuri Gagarin este la noi! Ura!...

Telefonează oamenii care au reușit deja să strîngă mîna curajosului călător. Aterizarea a decurs admirabil și, fără a mai aștepta elicopterul, Iuri Gagarin s-a dus singur în întîmpinarea oamenilor care îl văzuseră pe cînd mai era încă în aer.

Zborul, despre care se va vorbi peste ani și peste veacuri, a luat sfîrșit. Omul nostru sovietic, care a întreprins o călătorie eroică în Cosmos, este din nou printre noi, este din nou în familia noastră.

„Elicopterul l-a transportat pe Iuri Gagarin în localitatea în care a auzit la telefon vocea lui Nikita Sergheevici Hrușciov. Primul secretar al C.C. al P.C.U.S. l-a felicitat din inimă pe comunistul Iuri Alexeevici Gagarin — cuceritorul Cosmosului, fiu al marii patrii socialiste.

Întrebările cu care este asaltat omul care a privit Pămîntul din lumea exterioară nu mai contenesc. Curiozitatea este explicabilă. Iuri Gagarin povestește:

— Cerul este foarte, foarte întunecat, în timp ce Pămîntul este albăstrui.

Împreună cu Iuri Gagarin a venit și arbitrul sportiv I. G. Borisenko. El a înregistrat cele trei recorduri mondiale stabilite de Iuri Gagarin în timpul minunatului său zbor: recordul de înălțime, recordul de durată și recordul greutății înălțate.

L-am văzut pe Iuri Gagarin chiar acum. Este un om scund și solid; zîmbitor, așa cum poate fi un om cu adevărat fericit. A coborît de pe scara avionului. E îmbrăcat într-o salopetă de culoarea cerului și poartă o cască de zbor. Cei care au ieșit în întîmpinarea lui îl felicită și-l sărută".

Zborul se încheie cu un succes strălucit

În jurul orei 11, din nou Levitan irumpe în difuzoarele aparatelor de radio-recepție:

„La ora 10,25 (ora Moscovei — n.n.), **după zborul în jurul Pămîntului, în conformitate cu programul stabilit, a fost declanșat sistemul de frînare și propulsie și nava cosmică satelit „Vostok", cu pilotul cosmonaut maiorul Gagarin, a început să coboare de pe orbită în vederea aterizării într-o regiune stabilită din Uniunea Sovietică".**

Puțină vreme după aceea, populația Uniunii Sovietice și a întregii lumi, primește vestea mult așteptată.

„TASS" TRANSMITE:

„După efectuarea cu succes a cercetărilor prevăzute și îndeplinirea programului de zbor, la 12 aprilie 1961 ora 10,55 (ora Moscovei), nava sovietică „Vostok" a aterizat cu bine într-o regiune stabilită din Uniunea Sovietică. AVIATORUL COSMONAUT, MAIORUL GAGARIN, A COMUNICAT: „ROG SĂ SE RAPORTEZE PARTIDULUI ȘI GUVERNULUI, PRECUM ȘI LUI NIKITA SERGHEEVICI HRUȘCIOV PERSONAL, CĂ ATERIZAREA A DECURS NORMAL, CĂ MĂ SIMT BINE, CĂ NU AM TRAUMATISME ȘI CONTUZII".

Primul zbor din lume al unui om în Cosmos a luat sfîrșit cu un succes strălucit. Victoria eroismului, a științei, a tehnicii sovietice, este desăvîrșită!

N. S. Hrușciov îl felicită telefonic pe Gagarin

Aviatorul sovietic Iuri Gagarin își îndreaptă primul său gînd, în clipa terminării cu succes a zborului, către partid, către guvern, către conducătorii fericitului destin al poporului sovietic.

Iar Nikita Sergheevici Hrușciov, care a urmărit cu cea mai mare atenție pregătirile și lansarea navei-satelit „Vostok" și zborul primului cosmonaut din lume, îl caută la telefon, imediat după aterizare pe Iuri Gagarin și are cu el o convorbire telefonică, pe care o reproducem, în cele ce urmează, după textul agenției „TASS":

„Iuri Gagarin îi mulțumește șefului guvernului sovietic, pentru telegrama de felicitare: „Sînt fericit să vă raportez, spune pilotul cosmonaut, că primul zbor în Cosmos s-a încheiat cu succes".

N. S. Hrușciov îl felicită încă o dată pe Iuri Gagarin.

— Prin fapta dv. de eroism, spune el, ați încununat de glorie patria noastră, ați dat dovadă de curaj și eroism în îndeplinirea unei misiuni de mare răspundere. Prin fapta dv. eroică ați devenit nemuritor, deoarece sînteți primul om care a pătruns în Cosmos.

N. S. Hrușciov se interesează cum se simte Gagarin

— Mă simt bine, **răspunde** pilotul. Întregul aparataj de pe nava cosmică a funcționat cu precizie, în timpul zborului am văzut de la mare înălțime Pămîntul. Se puteau vedea mările, munții, orașele mari, fluviile, pădurile.

Iuri Gagarin adaugă că în nava cosmică s-a simțit bine, „ca acasă".

— Voi fi bucuros să mă întîlnesc cu dv. la Moscova, **spune șeful guvernului sovietic.** Împreună cu dv., împreună cu întregul nostru popor, vom sărbători într-un cadru festiv această măreață faptă de cucerire a Cosmosului. Să vadă întreaga lume de ce este capabilă țara noastră, ce poate să înfăptuiască marele nostru popor, știința noastră sovietică.

— Fie ca acum să ne ajungă din urmă toate țările, **spune Iuri Gagarin.**

N. S. Hrușciov răspunde:

— Bine ziceți, fie ca țările capitaliste să ajungă din urmă țara noastră, care a deschis calea spre Cosmos și care a trimis primul cosmonaut din lume".

N. S. Hrușciov spune că alături de el se află Anastas Mikoian, care îl roagă să-i transmită lui Iuri Gagarin, felicitări și salutări cordiale.

Iuri Gagarin mulțumește.

La întrebarea șefului guvernului sovietic, dacă soția lui Iuri Gagarin știa că acesta va zbura în Cosmos, aviatorul cosmonaut răspunde afirmativ.

N. S. Hrușciov îl roagă să transmită un salut cordial soției și copiilor săi. El transmite de asemenea un salut tatălui și mamei lui Iuri Gagarin. „Au tot dreptul să se mîndrească cu fiul lor, care a săvîrșit o atît de măreață faptă de eroism" — spune **N. S. Hrușciov.**

„Ați săvîrșit o faptă glorioasă, care va trăi de-a lungul secolelor", subliniază **Nikita Hrușciov.**

„Pe curînd, la Moscova. Vă doresc toate cele bune" — **încheie el convorbirea**

Cei 1200 de Gagarini din Moscova

La Moscova, vestea că Iuri Gagarin a aterizat cu bine, că zborul în Cosmos al primului om din lume s-a încheiat cu un succes strălucit, a stîrnit valuri de entuziasm și justificată mîndrie a cetățenilor capitalei sovietice.

„În Piața Roșie se cîntă și se dansează — relatează corespondentul agenției „Agerpres". **Este un miting uriaș, spontan. Cînd într-o parte, cînd într-alta izbucnesc strigăte de „ura!" în cinstea primului cosmonaut, cetățeanul sovietic Iuri Gagarin. În timp ce scriu, pe străzile Moscovei se alcătuiesc coloane din mers. O mulțime imensă este adunată în Piața Manejului. Toți sînt nerăbdători să cunoască cît mai multe despre Gagarin. Se interesează de adresa lui Gagarin, de vîrsta lui, de părinți și de rude. Vor să-i felicite. Dar treaba celor de la birourile de informații nu este ușoară: numai la Moscova sînt 1200 de locuitori cu numele de Gagarin...".**

Mulți dintre acești Gagarini, asaltați, s-au văzut nevoiți să facă declarații. Varvara Gagarina, artistă la „Bolșoi Teatr", a spus, adresîndu-și cuvintele pilotului erou: **„Sînt mîndră de dv. scumpul meu concetățean care porți același nume cu mine, mă bucur ca toți oamenii sovietici și totuși, probabil, ceva mai mult decît ei".**

La redacția agenției „TASS" sosesc numeroase telegrame cu adresă neobișnuită: „MOSCOVA — COSMOS — GAGARIN".

Este emoționantă declarația făcută unui corespondent de presă de către Papanin, el însuși promotor al aviației, de două ori Erou al Uniunii Sovietice: „Este greu să exprimi în cuvinte bucuria și mîndria pe care am resimțit-o pentru scumpa noastră patrie socialistă, cînd am auzit comunicatul cu privire la primul zbor în lume al unui om în spațiul cosmic. Inginerii, oamenii de știință, tehnicienii și muncitorii au realizat o performanță extraordinară".

New-York — ora 2 noaptea

La New York, așa cum am arătat, prima veste a fost înregistrată pe teleimprimatoarele agențiilor americane de presă la ora 2 noaptea: **„În Uniunea Sovietică a fost lansată pentru prima dată în lume nava cosmică-satelit „Vostok", avînd pe bord un om. Primul cosmonaut este cetățeanul sovietic Iuri Gagarin".** Pe ecranele televizoarelor au apărut de îndată anunțări „extra": „Atențiune! Atențiune! Un comunicat special! Un nou triumf impresionant al rușilor în Cosmos!"

Dimineața, ziarele au fost smulse din mîinile vînzătorilor. Titlurile lor uriașe spuneau: **„S-a realizat! Un rus se află în spațiul cosmic, el înconjoară Pămîntul în 89 de minute"** („New York Herald Tribune"). **„Sovietele au lansat un om pe o orbită, cu el se menține legătura prin radio. Primul cosmonaut se simte admirabil!"** („New York Times"). Același ziar publică, alături de știrile și relatările privind zborul navei-satelit „Vostok", vestea cu privire la eșuarea lansării de către S.U.A. a rachetei „Polaris", în zona Oceanului Atlantic.

Agenția „United Press International" cere o declarație lui James Webb, directorul administrației naționale pentru problemele aeronauticei și cercetării spațiului cosmic. **„O realizare splendidă!"** declară Webb.

Comentatorul agenției subliniază că **„lansarea și plasarea pe orbită a navei cosmice avînd pe bordul său un om, constituie cea mai spectaculoasă realizare în domeniul rachetelor, de cînd Uniunea Sovietică a inaugurat era cosmică cu primul sputnic, la 4 octombrie 1957...**

Londra: Noutatea sec olului

O senzație și o efervescență extraordinară a stîrnit vestea zborului primului om în Cosmos, la Londra. Presa engleză a intitulat-o de altfel „NOUTATEA SECOLULUI". Despre importanța și semnificația pe care opinia publică engleză o acordă acestui mare triumf al oamenilor sovietici vorbește faptul următor: miercuri dimineața, plecînd la lucru, cetățenii Londrei, întîlnindu-și cunoscuții, nu s-au mai salutat cu secularul lor salut tradițional **„how do you do?"** („Ce mai faceți?"), ci și-au pus întrebarea: **„Ați auzit? Uniunea Sovietică a lansat un om în Cosmos!".**

Primele ediții ale ziarelor cuprinzînd relatarea zborului lui Iuri Gagarin au apărut pe străzile Londrei în jurul orei 10. „Evening Standard" își intitulează prima pagină: **„Măreața și temerara inițiativă a omului: un cosmonaut pe orbită! În dimineața zilei de 12 aprilie întreaga lume a aflat despre cea mai măreață călătorie din istorie".**

Fizicianul Bennet Mc. Innes de la observatorul regal din Edinburgh, declară unui corespondent de presă: **„Ne-a impresionat în mod excepțional această realizare. Ținînd seama de progresul rapid din domeniul cercetărilor cosmice obținut de oamenii sovietici, ne așteptam totuși la această știre. Zborul omului în Cosmos apropie ziua cînd se va putea trimite pe Lună un om însoțit de instalații științifice".**

Aceeași senzație, aceeași admirație pentru marea realizarea sovietică, la Tokio, la Bruxelles, la Berlin, la Roma sau la Paris.

Eroul Cosmosului - cetățeanul sovietic Iuri Gagarin

Maiorul Iuri Alexeevici Gagarin, cetățeanul sovietic Gagarin, comunistul Gagarin, — pionierul cuceririi Cosmosului, **„acest Cristofor Columb al spațiului sideral"**, cum l-a denumit o mare agenție occidentală de presă, este un om tînăr. A împlinit abia vîrsta de 27 de ani.

S-a născut în ziua de 9 martie 1934, în familia unui colhoznic din raionul Gjatsk, regiunea Smolensk (R. S. F. S. R.). **În 1941 s-a înscris la școala medie, dar a trebuit să-și întrerupă cursurile școlare din cauza invaziei hitleriste,** care a lovit, încă din primele săptămîni ale războiului, locurile sale natale.

După victoria armatelor sovietice asupra hoardelor hitleriste, familia Gagarin s-a stabilit în orașul Gjatsk, unde Iuri a continuat școala medie. Studios și harnic, în 1951 Iuri Alexeevici Gagarin absolvise cu foarte bune rezultate școala de meserii din orașul Liuberți, din apropierea Moscovei. Căpătase calificarea de specialist modelier-turnător. În același timp, absolvise și o școală pentru tineretul muncitor.

După terminarea cursurilor medii, Iuri Gagarin a studiat la Institutul tehnic industrial din Saratov, pe Volga, institut pe care l-a absolvit, cu note excelente, în anul 1955.

Pasiune pentru aviație

Încă de pe vremea cînd urma cursurile Institutului, Gagarin a început să activeze în aviație, studiind la aeroclubul din Saratov. După terminarea Institutului, în 1955, Gagarin a început să urmeze școala de aviație din Orenburg, pe care a absolvit-o, cu diplomă de merit, în 1957.

În același an el a devenit pilot în aviația sovietică.

În anul 1960 Iuri Alexeevici Gagarin a fost primit în rîndurile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

Căsătorit cu Valentina Gagarina, în vîrstă de 26 ani, absolventă a școlii sanitare din Orenburg, Iuri are două fetițe: Elena, în vîrstă de 2 ani și Galea, în vîrstă de o lună.

Tatăl lui Iuri are 59 de ani și muncește ca tîmplar. Mama lui, Ana, este casnică. Cei doi părinți ai lui Iuri, împreună cu o soră și doi frați ai lui, locuiesc în Gjatsk.

La Gjatsk - în casa părintească

Din ziua de 12 aprilie, de cînd vestea faptei de neîntrecut eroism al lui Iuri a făcut înconjurul Pămîntului, casa părintească din Gjatsk a devenit un adevărat loc de pelerinaj. Oficiul poștal din vechiul orășel rus nu mai prididește primind telegrame și scrisori de felicitare pe numele familiei Gagarin. Chiar în aceeași zi de 12 aprilie, la locuința Gagarinilor s-a prezentat un corespondent al agenției „TASS".

Mama, Ana Alexeevna Gagarin, nu se afla acasă — era plecată la Moscova. Corespondentul l-a găsit, cu ochii strălucind de fericire, mîndrie și emoție, pe tatăl eroului, pe tîmplarul Alexei Gagarin. Acesta i-a declarat:

— Iată, m-am gîndit eu: un om de-al nostru, sovietic, nu altcineva, a devenit primul cuceritor al Cosmosului. Acest lucru este firesc. În țara noastră tineretului îi sînt deschise toate drumurile pentru cutezanțe și fapte de eroism.

Pe urmă, Alexei Gagarin a început să povestească despre fiul său.

— De copil a fost un spirit harnic, îi plăcea să muncească, învăța bine, era modest. Iubea sporturile și aeromodelismul. Cînd avea puțin timp liber, construia aeromodele și planoare. Citea cu pasiune cărți despre aviație și aviatori, citea cărțile lui Jules Verne și ale lui Țiolkovski și-și făurea vise pentru timpul cînd oamenii vor putea zbura spre alte planete.

Mîndri și la fel de fericiți sînt felcerița Zoia și șoferul Valentin, sora și unul din frații lui Iuri.

— Astăzi, în casa noastră este o zi cum nu a mai fost vreodată! spune, cu lacrimi de emoție în ochi, Zoia.

— Iuri este extrem de atent și săritor la nevoie, nu numai față de familie, ci și față de toți tovarășii săi, adaugă Valentin.

Iuri Gagarin, primul cosmonaut din lume, a adus celebritate și glorie întregii sale familii — fapta lui măreață a adus slavă întregului popor sovietic, patriei socialismului biruitor!

In acea dimineață de neuitat

Despre mecanica formării, așa din senin parcă, a valurilor marine, pe întinsul oceanului pînă adineauri liniștit, există precise explicații științifice. Dar despre mecanica altui fenomen, asemănător întrucîtva — cel al orașului tălăzuit într-o bună dimineață de șocul unei emoții năpraznice?

Pînă la clipa ce i-a declanșat-o, orașul își depăna activitatea de fiece zi. Strada pulsa în cadența sa obișnuită. Trecătorii nu-și întrerupeau mersul decît la răspîntiile cu semafoare roșii, ca să lase cale liberă tramvaielor, autobuzelor. Ridicau din cînd în cînd privirea spre „altitudinile" ce i-o solicitau, adică spre electricianul ce menta o lampă fluorescentă pe bulevard, cocoțat pe acel foișor instalat pe un autocamion al I. R. E. B.-ului care se stringe și se întinde ca un pahar de voiaj. Sau spre balconul de la al optulea al vreunui bloc nou, printre zăbrelele căruia luceau în lumina dimineții de primăvară bucle blonde ale unui copil.

Priveau în sus, pietonii, din cînd în cînd, peste mișcarea străzii, fără să presimtă că acuși, acest gest intermitent și sporadic va deveni un GEST UNANIM AL ORAȘULUI îndreptat întrebător și palpitant mai sus, spre văzduhul albastru. Orașul era încă la „temperatura normală", ca să zic așa. Ca și mine, mulți veneau de la piață cu plasa încărcată... În magazine forfota de sezon... Prin ferestrele birourilor de la parter se vedeau degetele dactilografelor pianotînd clapele mașinilor de scris... În Cișmigiu băncile erau încă goale... Din troleibuz ochii pasagerilor ridicați spre orologiul Ministerului Agriculturii, înregistrau placid ora nouă...

Cum a „explodat" de odată știrea nemaipomenită? A adus-o în troleibuz călătorul urcat la o stație? L-am auzit pe taxator exclamînd: „Ce spui, tovarășe? Un maior sovietic?" Toate capetele s-au întors spre el. Chiar, o clipită, și cel al manipulantului. „A spus la radio" — a adăugat călătorul.

Strașnică uimire pe fețe. Comentarii. Cu reflex, privirile țintite prin ferestre spre cer. La stația următoare, trei sferturi din pasageri au coborît precipitat din vehicul.

★

O pietricică pe oglinda unui lac pînă atunci neted. Așa s-a declanșat în București „fenomenul". Și undele stîrnite pe tot întinsul orașului de întîile știri se vor propaga fulgerător, intensificîndu-se pe măsura punerii în circulație de noi amănunte. La intrarea magazinelor cu aparate de radio, afluență pe trotuare. Evenimentul a devenit „senzația" dimineții. Numele celui dintîi voiajor al spațiului cosmic, Iuri Alexeevici Gagarin, e deja pe toate buzele. Pe străzi îl rostesc cu un fel de uluită admirație, trecătorii. Prinzi frînturi:

„Ce curaj!"... „A mers atît de sigur... Știința sovietică..." „Intră în istorie..." „Spunea unul înainte care a auzit ultimele știri la radio că a comunicat că se simte bine și..." „Abia a fost deasupra Americii de sud și uite-l cît ai bate din palme deasupra Africii..."

Și oamenii mergeau animați de o indescriptibilă surescitare și din cînd în cînd ridicau privirile spre azur.

★

Pe la orele 12, ediția specială a „Informației" a mai venit cu o rafală de insuflețire, cînd s-a aflat că nava cosmică „Vostok" și-a terminat temerara călătorie, aterizînd cu bine într-o regiune dinainte stabilită din Uniunea Sovietică. Foile erau literalmente smulse din mîinile vînzătorilor. Cine nu apuca una, citea peste umărul cetățeanului mai norocos. Vedeai cetățeni sărind la stații din tramvaie, autobuze, ca să înșface un exemplar sau să se aplece peste cel al vreunui pieton. Oamenii radiau de-o bucurie admirativă, înfrigurați de ideea că un semen al nostru, un cetățean al marei Țări a Socialismului a mai confirmat încă o dată cu bravura și eroismul său, geniul poporului sovietic pus în slujba științei și a păcii.

★

La un șantier din Giulești am văzut sus pe schele, grupuri-grupuri de zidari strînși în jurul unui tovarăș ce făcea lectura ziarului. Ascultau și din cînd în cînd înălțau ochii spre văzduh.

★

Orașul e în febră. Are temperatura marilor entuziasme. Palpită, zîmbește visător ca atunci cînd ești transportat de povestiri nemaipomenite. Și parcă ceva din dirzenia Făt-Frumosului călător prin Cosmos se transmite galvanic în suflete, în mușchi. Ochii sclipesc mai strălucitori, brațul izbește ciocanul cu mai multă forță, cîntărețul a găsit un tril deosebit, poetul o metaforă epocală. Bucureștiul vibrează ca o strună pe care inimile poporului, ale țării, ale lumii s-au împletit ca să întoneze omagial rapsodia închinată pilotului cosmonaut Iuri Gagarin.

★

Am văzut în fața Universității o studentă azvîrlind în aer o garoafă roșie: „Ție, erou al Infinitului!"

★

Acestea sînt impresiile unui reporter dintr-o dimineață de aprilie, ziua a 12-a. Dintr-o neuitată miercuri, ce se va perpetua cu numele și data calendaristică în vecii-vecilor, spre gloria pilotului-cosmonaut Gagarin și a poporului său.

F. Brunea-FOX

Gînduri de la mii de kilometri

Odată cu publicarea datelor biografice ale primului cosmonaut din lume, Iuri Alexeevici Gagarin, a devenit mai drag, mai apropiat, de fiecare om al muncii din patria noastră. Micuța Galea, fetița de numai o lună de zile, poate fi mîndră de un asemenea părinte, asupra căruia se îndreaptă în prezent atenția lumii întregi. Dar cum se poate comunica mai repede cu acest mare erou al zilelor noastre? Prin nenumărate mijloace tehnice moderne, ca: radioul, telegraful, telefonul.

Să-i însoțim și noi, în acest scop, pe bucureșteni, la diferite ghișee poștale și cabine telefonice.

La Oficiul P.T.T.R. nr. 49, din Capitală își făcu intrarea un grup de harnici oțelari de la Uzinele „23 August". Abia ieșiți din schimb, metalurgiștii cerură o „blanchetă" — formular pe care cel mai vîrstnic dintre ei așternu, cu litere groase, cuvintele: *„Iuri Alexeevici Gagarin. Moscova. U.R.S.S. Vă felicităm călduros cu ocazia lansării dv. în spațiul cosmic. E o victorie epocală pentru întreaga omenire".*

Intrăm apoi în vorbă cu un grup de studenți de la Institutul de Arhitectură, pe care-i întîlnim la Oficiul poștal București I. Gălăgioși, viitorii arhitecți comentează cu însuflețire temerarul zbor al omului în Cosmos. Unul din ei se adresă nerăbdător funcționarei de la ghișeu:

— Cînd ajunge telegrama noastră la Centrul experimental cosmic din Moscova?

— În mai puțin de un ceas!

Fericiți, studenții răsuflară ușurați și mulțumiră călduros pentru răspunsul dat. Explicația fu bine primită și de alți expeditori, prezenți la acest ghișeu: de medicul Nicolae Turcu, directorul Spitalului „Ștefan Stîncă", care adresează tovarășului N. S. Hrușciov, partidului și guvernului U.R.S.S. și primului cosmonaut, o entuziastă telegramă, dimpreună cu *„cele mai entuziaste felicitări pentru epocala realizare a științei și tehnicii sovietice"*; de Carmen Paraschios, secretară a Comitetului de luptă pentru pace nr. 7, din Raionul N. Bălcescu, care *„felicită călduros pe I. A. Gagarin pentru strălucita izbîndă obținută în Cosmos"*; de mulți alți oameni ai muncii din Capitală.

Emoționantă este și telegrama adresată Școlii de muzică nr. 6 din Yalta (U.R.S.S.) de către elevii școlii de muzică de 7 ani nr. 101 din București: *„Întorși din excursia efectuată în U.R.S.S., de unde avem amintiri de neuitat, vă adresăm cele mai calde felicitări cu prilejul lansării în Cosmos și a întoarcerii cu succes pe Pămînt a primului cosmonaut din lume. Fapta eroică a maiorului Gagarin constituie și pentru noi o mîndrie, un exemplu de a obține succese la învățătură".*

Aceeași animație a domnit și la oficiile poștale din diferite localități din țară. *„Felicităm din toată inima pentru această extraordinară înfăptuire, pe Iuri Alexeevici Gagarin"*, scriu în telegrama lor muncitorii și tehnicienii de la fabrica „Dunărea" din Galați. *„Glorie științei și tehnicii sovietice. Glorie primului cosmonaut. Dorim fotografia dv."*, scrie în telegrama adresată lui I. A. Gagarin, merceologul Mihai Ontanu din Bacău. *„Felicitări și îmbrățișări"* adresează telegrafic celui dintîi cosmonaut din lume și pensionarele Elena Popovici și Adela Avram din orașul Piatra Neamț. Asemenea urări pornite din adîncul inimii, au fost adresate poporului sovietic, specialiștilor în construcții de nave cosmice, neobositilor cercetători științifici din U.R.S.S., de către Dumitru Drăghiceanu, în numele colectivului Întreprinderii de gospodărie orășenească Focșani, de muncitorii întreprinderii locale „Metalochimica" din Regiunea Bacău, de pionierii și elevii școlii nr. 1 Făgăraș și ai școlii nr. 3 Oradea etc.

Mircea SCRIPCĂ

Entuziasm și înflăcărată bucurie

(Urmare din pag. 1-a)

Constantin Zamfir, șeful brigăzii de tineret, spune mișcat:

— Ați văzut? Și unde mai pui că Iuri Gagarin a fost muncitor modelier-turnător, este comsomolist iar anul trecut a fost primit în rîndurile Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Numai în țara constructorilor comunismului putea fi obținută o asemenea victorie epocală.

Tinerii cazangii se întorc bucuroși la muncă. Astăzi își vor depăși cu siguranță planul pentru Iuri „al lor"

O gospodină despre Cosmos

Să intrăm acum într-un magazin pe bulevardul Magheru. O femeie între două vîrste a venit după cumpărături:

— Cum vă numiți?

— Maria Șeitan și sînt casnică, adică gospodină. Iar soțul meu este merceolog.

— Ați aflat vestea cea mare?

— Desigur, de două ore.

— Și la ce vă gîndiți?

— La curajul lui Gagarin și, să vă spun sincer, la mama lui.

— De ce anume?

— Și eu sînt mamă și ce mamă care din lume n-ar fi mîndră să dea un asemenea fecior omenirii!

Yma Sumak cîntă pentru primul cosmonaut

Moment emoționant în sala Palatului R. P. R. În seara aceasta are loc un concert dat de celebra cîntăreață peruviană Yma Sumak. În ambianța fascinantă a sălii vocea atît de cunoscută farmecă asistența. Deodată, tăcere! Ce s-a întîmplat? Stați că ne lămurește crainicul îndată:

— În cinstea lui Iuri Gagarin Yma Sumak va cînta „Podomoskovsniie Vecera" (adică „Serile în jurul Moscovei") de Soloviov Sedoi.

Un tunet de ovații străbate de la un colț la altul sala. Yma Sumak cîntă pentru eroul care a intrat în legendă, pentru Iuri Alexeevici Gagarin.

Să aplaudăm și noi.

Și noi sîntem la fel de fericiți

Meciul s-a terminat. Și totuși, curios. Oamenii nu comentează golul înscris de Ozon din 11 metri pentru Rapid în meciul cu Steagul Roșu. Astăzi este un subiect uimitor la ordinea zilei.

— Ai văzut ediția specială?

— Nu, deoarece ca să pot să o cumpăr trebuie să fac meleu ca la rugbi.

— Eu am reușit să o iau.

— Înseamnă că ești... sportiv veritabil.

— Și ce spune?

— Iuri este sănătos și foarte fericit.

— Și noi sîntem la fel.

★

Ziua în care primul cosmonaut, un om sovietic, a pășit în lumea siderală s-a încheiat. Dar și a doua zi aceeași atmosferă de veritabilă sărbătoare continuă. Pretutindeni, pe străzi, în holurile cinematografelor, în sălile facultăților, în școli, în căminele culturale de la sate, oamenii muncii din țara noastră comentează cu entuziasm uluitoarea veste despre epocala victorie a științei și tehnicii sovietice.

La ora cînd apar aceste rînduri, ambianța aceasta de fervoare și caldă bucurie se conturează pretutindeni ca un omagiu adus legendarei victorii a constructorilor comunismului.

D. TABACU

Omul în Cosmos!

Iuri Gagarin la Moscova!

Primul om al spațiului cosmic a fost un comunist

Primul om care a învins legea gravitației, primul om care a efectuat un zbor cosmic a fost un comunist. „Nu constituie o întîmplare, scria „l'Humanité" — faptul că pionierii spațiului cosmic sînt sovietici, adică oameni aparținînd unei societăți eliberate de prejudecăți religioase și bazate nu pe profitul individual, ci pe devotament și colectivitate. Istoria oamenilor în Cosmos abia a început. Într-o anumită măsură, ea va oglindi istoria teres tră a oamenilor dar, la rîndul ei, ea va influența această istorie".

Într-adevăr, faptul că primul om care a reușit să deschidă epoca zborurilor în spațiile siderale a fost un comunist, are o semnificație hotărîtoare pentru viitorul omenirii.

Ziarul „New York Times" scria într-un editorial al său: „Acest eveniment reprezintă realizarea superioară de pînă acum în tehnica spațiului cosmic și oferă dovada cea mai impresionantă a întîietății sovietice în domeniul motoarelor puternice pentru rachete".

Dar nu numai despre motoare este vorba; nu numai despre întîietatea în acest domeniu vorbesc oamenii de pretutindeni. Este vorba, în primul rînd, de faptul că primul zbor cosmic a fost făcut de Iuri Gagarin, un om obișnuit sovietic.

Și fără să vrei pe buze îți vin cunoscutele stihuri ale lui Maiacovski în care răsună declarația plină de conștiința mîndriei de a fi cetățean al Uniunii Sovietice:

Priviți!
Jinduiți-mă!
Sînt cetățean
al marelui Stat Sovietic!

Da, numai cetățenii statului socialismului victorios s-au dovedit a fi în stare să pregătească și să realizeze acest zbor legendar în Cosmos și să obțină o victorie fără precedent asupra forțelor naturii.

Această senzațională victorie a geniului poporului sovietic a polarizat atenția întregii omeniri. Ziarele și posturile de radio de pretutindeni transmit nenumărate și ample relatări cu privire la zborul istoric întreprins de Iuri Gagarin.

Scria ziarul „Times": „Este neîndoielnic acum că rușii i-au depășit pe americani. În actuala stare de lucruri, rușii nu au lăsat să dăinuie nici măcar o posibilitate de discuție. Să aducem deci omagii rușilor. Ei au stimulat imaginația așa cum au făcut, în secolul al XV-lea, marile descoperiri geografice. Este sigur că va urma explorarea acestei lumi noi. Maiorul Gagarin a deschis o cale și poate că el însuși va fi primul care va călători în Lună și apoi spre alte planete".

Să ne scoatem pălăria

În timp ce Iuri Gagarin a înconjurat Pămîntul, în timp ce omenirea întreagă l-a sărbătorit pe el și pe cei ce au realizat strălucita navă-cosmică care a permis să se înfrîngă legea gravitației universale, în timp ce pe străzile Moscovei mulțimea își manifesta entuziasmul, la Cape Canaveral, racheta „Redstone" cu care Statele Unite speraseră să trimită primul om în spațiu, continua să se afle pe platforma de lansare.

Continuă să se afle acolo întrucît zarva propagandistică întreținută de luni de zile în legătură cu piloții americani care sînt pregătiți în vederea zborului în jurul Pămîntului nu se bazează decît pe planuri fanteziste și pe o supraevaluare voită a posibilităților tehnice actuale a Statelor Unite.

Un tehnician de la Cape Canaveral declara unui corespondent al agenției „Associated Press" în legătură cu triumful sovietic și cu rămînerea în urmă a Statelor Unite: „Trebuie să ne scoatem pălăria în fața oamenilor de știință sovietici. Ei au realizat ceva remarcabil".

Semnificative sînt aprecierile savanților americani von Braun și Teller. Werhen von Braun, directorul centrului Marshall pentru zboruri în spațiul cosmic, a declarat: „Sînt dezamăgit, deoarece și de data aceasta venim pe locul al doilea". El a adăugat că Statele Unite „vor trebui să alerge nebunește ca să-i ajungă din urmă" pe sovietici în cursa pentru cucerirea spațiului cosmic. La rîndul său, Eduard Teller, numit părinte al bombei cu hidrogen americane, a declarat într-o conferință ținută în fața Asociației constructorilor și inginerilor navali că S.U.A. au pierdut întrecerea pentru lansarea unui om în Cosmos din cauza „anilor de meditații lipsite de imaginație și cu caracter meschin în problema construirii proiectilelor". „Ne-a lipsit imaginația, inițiativa — a adăugat el — și chiar și acum sîntem prea meschini în cercetările noastre".

Ore suplimentare

Primul zbor al unui om în jurul Pămîntului a determinat o serie de oficialități americane să se întrebe — încă odată — care sînt cauzele rămînerii în urmă a Statelor Unite.

Comitetul pentru problemele spațiului al Camerei reprezentanților a convocat la 13 aprilie pe experții de frunte americani în problemele spațiului cosmic „pentru a-i întreba dacă nu ar putea să lucreze ore suplimentare, în urma performanței cosmice sovietice". Comitetul, relatează agenția „tot mai nemulțumit de programul spațial al S.U.A.", a convocat patru oficialități printre care pe James Webb, directorul Administrației naționale pentru problemele aeronauticii și cercetarea spațiului cosmic — N.A.S.A. — și pe adjunctul său, dr. Dryden. Ei au fost chemați pentru a-și prezenta „părerile și impresiile" în legătură cu realizarea sovietică. Cu acest prilej, James Fulton, membru al comitetului, a declarat că „a sosit timpul ca N.A.S.A. să înceapă să lucreze mai multe ore pe săptămînă", pentru a scoate S.U.A. din „impasul cosmic".

Așadar, din nou, ca și după lansarea primului satelit artificial sovietic al Pămîntului, se cere savanților americani să lucreze mai mult.

Din nou, după aproape patru ani, se cere sporirea fondurilor. Se cer milioane de dolari în plus deși numai cu dolari nu se poate face nimic atunci cînd însăși sistemul capitalist constituie principalul factor determinant al rămînerii în urmă a științei și tehnicii burgheze.

Progresul nu se poate bizui numai pe bani.

Un moment culminant

Presa din întreaga lume, comentînd pe larg istoricul zbor, scoate în evidență marea forță a socialismului, creșterea permanentă și impresionantă a prestigiului internațional al Uniunii Sovietice.

„Lansarea cu succes de către oamenii de știință sovietici a unui sputnik avînd un om la bord — scria „New York Times" — și înapoierea lui cu bine după ce a zburat timp de 89 de minute de-a lungul unei orbite circumterestre va fi glorificată ca una din cele mai mari realizări din istoria dorinței eterne a omului de a supune forțele naturii... zborul tînărului Iuri Gagarin este momentul culminant al unei istorii care a început cu sute de ani în urmă și la a cărei dezvoltare au contribuit mințile multor oameni de multe naționalități".

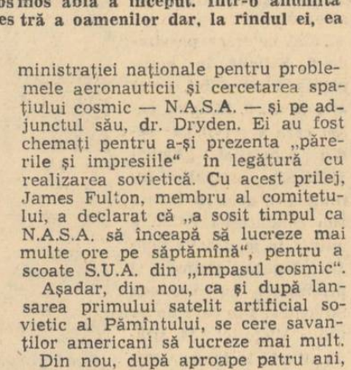

Țiolkovski: — Bravo, tinere, știam că vei reuși!
Desen de H. LERU

„În momentul de față, scrie ziarul în continuare, această performanță sovietică trebuie privită ca un eveniment de însemnătate politică și psihologică în sensul că ridică încă o dată, nemăsurat de mult, prestigiul internațional al Uniunii Sovietice. Din punct de vedere militar, lansarea cosmonautului este o nouă dovadă grăitoare a faptului că Uniunea Sovietică dispune de motoare-rachetă mult mai puternice decît S.U.A. pentru lansarea rachetelor balistice intercontinentale".

„Așa cum călătoriile lui Columb și Magellan au deschis o nouă epocă pentru întreaga omenire, zborul efectuat cu succes la 12 aprilie pe o orbită în jurul Pămîntului de către cosmonautul Iuri Gagarin, în vîrstă de 27 de ani, pune întreaga lume în fața unui nou capitol din istoria ei, subliniază într-un articol redacțional „New York Herald Tribune". Prin zborul navei-satelit „Vostok" omul a trecut pragul universului".

După ce declară în continuare că, din punctul de vedere al istoriei, naționalitatea deschizătorului de drumuri n-ar fi chiar atît de importantă, ziarul scrie în continuare: „Și totuși, dacă se spune că fapta de eroism a lui Gagarin constituie un triumf al întregii omeniri, aceasta nu înseamnă negarea faptului că ea constituie un triumf pentru Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Ar fi o autoînșelare dacă am socoti că vom cîștiga întrecerea pentru Cosmos sau chiar că rămînem în urmă numai în unele amănunte nu prea importante".

Din toate părțile globului

Sosesc la Moscova mesaje de felicitare adresate conducătorilor de partid și de stat; mii și mii de scrisori și telegrame de salut au fost trimise gloriosului popor sovietic.

Șefi de state și guverne, personalități politice de frunte din întreaga lume și-au exprimat admirația lor față de strălucita realizare a oamenilor sovietici.

Macmillan spunea în mesajul adresat lui N. S. Hrușciov: „În numele guvernului britanic vă adresez felicitări călduroase în legătură cu marele succes al savanților, tehnicienilor și astronauților dv. care au realizat zborul omului în spațiul cosmic. Este un eveniment istoric".

Generalul de Gaulle i-a adresat lui N. S. Hrușciov următorul mesaj: „Reușita savanților și astronauților sovietici face onoare Europei și omenirii. Sînt fericit să vă prezint omagiile mele și să vă adresez cele mai călduroase felicitări".

Președintele Kennedy spunea în mesajul său adresat lui N. S. Hrușciov: „Poporul Statelor Unite împărtășește satisfacția poporului Uniunii Sovietice în legătură cu zborul incununat de succes al astronautului, care reprezintă prima pătrundere a omului în Cosmos. Vă felicităm pe dv. și pe oamenii de știință și inginerii sovietici care au făcut cu putință această realizare".

Agențiile din întreaga lume continuă să transmită relatări emoționante cu privire la declarațiile unor oameni simpli sau a unor politicieni din toate țările lumii.

În cadrul unui raid-anchetă efectuat pe străzi de către reporterii postului de radio belgian, trecătorii întrebați au răspuns: „formidabil, fantastic, senzațional!"

La Rabat, postul de radio marocan a vorbit pe larg despre „fantastica realizare" a U.R.S.S.

Agenția „Associated Press" relatează o serie de răspunsuri pe care corespondenții ei le-au primit în diverse părți ale lumii. Mai înainte, agenția apreciază că de la Londra pînă la Hongkong și în America latină toată lumea a fost profund emoționată de lansarea cu succes, pentru prima oară în istorie, a unui om în spațiu. Majoritatea imensă a tuturor celor cu care corespondenții agenției au stat de vorbă, consideră realizarea U.R.S.S. drept o victorie extraordinară asupra Statelor Unite.

Iată cîteva răspunsuri primite de corespondenții agenției.

O tînără pereche de suedezi a spus, cu entuziasm: „Poate că copiii noștri vor pleca în Lună pentru a-și petrece luna de miere".

Învățătoarea londoneză Movy Kinsey a spus: „N-am fost surprinsă dar totuși am fost fascinată".

Umoristul american James Thurber a spus: „Americanii se numără printre popoarele cele mai curajoase din lume dar totuși ei sînt cei mai nervoși. Da, pînă mîine seara, alți 250.000 americani vor alerga la psihiatri doar din cauza acestui rus în Cosmos".

Raul Bueno, un avocat din Peru, a spus: „Consider că realizarea rușilor este mai importantă decît descoperirea Americii de către Cristofor Columb... Lansarea cu succes a unui om în spațiu și readucerea sa pe Pămînt dovedește că Statele Unite se află pe locul doi în acest domeniu".

În Cuba, relatează aceiași agenție, oamenii au declarat că realizările U.R.S.S. arată că sistemul comunist este mai bun decît cel capitalist. „Savanții ruși lucrează pentru glorie, în timp ce americanii lucrează pentru bani" — a spus o femeie.

Asemenea exemple s-ar putea cita la nesfîrșit.

Într-un cuvînt, s-ar putea spune că întreaga omenire progresistă a salutat din inimă și a aplaudat cu frenezie extraordinara realizare a oamenilor sovietici: zborul în Cosmos a primului om — cetățeanul sovietic Iuri Gagarin.

(Urmare din pag. I-a)

Sînt prezenți aici diplomați, fruntași ai opiniei publice și oameni de știință din străinătate. Nici unul dintre ei nu poate rămîne astăzi indiferent. De 3 zile întreaga lume se află sub impresia nemaiîntîlnitului zbor al cosmonautului sovietic. Cele 108 minute, în timpul cărora nava cosmică „Vostok" s-a aflat în zbor, au zguduit întreaga omenire.

„În fața ochilor noștri se săvîrșește cea de-a doua uriașă revoluție din istorie. Dumneavoastră faceți pentru întreaga lume mai mult decît vă puteți imagina", a declarat englezul James Aldrige.

Pentru a-l întîmpina pe eroul cosmonaut, pe aeroportul Vnukovo a sosit de la Soci Nikita Hrușciov. Pe aeroport se află și alți conducători ai partidului comunist și ai guvernului sovietic.

In ziua de neuitat de 12 aprilie, imediat după ce nava-satelit „Vostok" a aterizat cu bine, Nikita Hrușciov l-a felicitat cu căldură pe Iuri Gagarin pentru remarcabila sa faptă de eroism. In telegrama sa de salut se spunea: „Vă îmbrățișez. Pe curînd la Moscova".

Și iată că pînă la această clipă mai sînt doar cîteva minute. Toți privesc nerăbdători spre cer.

Nikita Hrușciov salută cu cordialitate o femeie tînără, de statură măruntă. Este Valentina Gagarina, soția cosmonautului. Nina Hrușciova îi dă un buchet de flori. Tot aici se află rudele lui Gagarin sosite din regiunea Smolensk, — tatăl său un bătrîn timplar rus, și mama sa. N. S. Hrușciov le strînge mîna și le spune: „Vă felicit pentru fiul dv. care este un erou".

Se apropie clipa emoționantă. Mii de oameni privesc turboreactorul „IL-18" care se apropie de aeroport și pe bordul căruia se află cosmonautul. Avionul este escortat de 7 avioane cu reacție conduse de piloți în mijlocul cărora a trăit Iuri Gagarin și care, în numele patriei, cinstesc nemuritoarea faptă de eroism a tovarășului lor.

Timpul se scurge extrem de încet în timp ce uriașul avion „IL-18", care a aterizat pe aeroport, se apropie de mulțimea celor care au venit să-l întîmpine.

Dar, iată că se deschide portiera și pe scară coboară un om de statură mijlocie, vînjos. Este îmbrăcat într-o manta cu petlițe albastre și epoleți de maior al Armatei Sovietice.

Acest grad i-a fost decernat înaintea zborului în Cosmos.

Un chip senin și voios. Un zîmbet vesel, cald. Coboară repede pe pămînt, pe acel pămînt care cu două zile în urmă îi apărea ca un glob albastru de la înălțimea de 300 km., de unde, undele radio aduceau glasul lui liniștit, sigur: „Mă simt bine. Mă simt plin de vigoare. Mașina funcționează normal".

Eroul cosmonaut coboară pe scară și cu un pas vioi se îndreaptă spre șeful guvernului sovietic. Sute de oameni îl salută prin urale pe primul cuceritor al Cosmosului.

De la tribună, Iuri Gagarin prezintă raportul lui Nikita Hrușciov:

Tovarășe prim-secretar al C.C. al P.C.U.S., președinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., raportează maiorul Gagarin: Sînt bucuros să vă raportez că misiunea Comitetului Central al P.C.U.S. și a guvernului sovietic a fost îndeplinită. Primul zbor cosmic din lume s-a efectuat pe nava cosmică sovietică „Vostok". Toate sistemele și utilajul au funcționat cu precizie, ireproșabil. Mă simt excelent. Sînt gata să îndeplinesc ori ce altă misiune a partidului și guvernului.

Nikita Hrușciov îl îmbrățișează părintește pe eroul cosmonaut, îl sărută și îl ține mult timp îmbrățișat.

— „Te felicit", spune Nikita Hrușciov.

Eroul Cosmosului este salutat cu căldură de conducătorii Partidului comunist și ai guvernului sovietic. Kliment Vorošilov, Leonid Brejnev, Frol Koslov îl sărută din toată inima.

Răsună imnul de stat al Uniunii Sovietice.

In timpul în care maiorul Gagarin se îndreaptă spre tribuna unde se află conducătorii sovietici, deasupra aeroportului se rotesc avioanele din escorta de onoare.

Nikita Hrușciov îl îmbrățișează cu căldură pe Iuri Gagarin și îl conduce la membrii familiei Gagarin care se află la tribună. Eroul cosmonaut își îmbrățișează și își sărută soția, mama, tatăl, toate rudele și cunoștințele. Ei sînt emoționați, au lacrimi în ochi, dar în același timp zîmbesc cu bucurie.

Un grup de copii urcă la tribună cu buchete uriașe de flori pe care le oferă lui Iuri Gagarin, conducătorilor partidului și guvernului, rudelor și prietenilor eroului.

N. S. Hrușciov îl prezintă pe maiorul Gagarin conducătorilor partidului comunist și guvernului sovietic. Pilotului cosmonaut i se oferă zeci de buchete de flori. Membrii Prezidiului C.C. al P.C.U.S. îi mulțumesc maiorului Gagarin pentru extraordinara sa faptă de eroism. Nina Hrușciova, soția șefului guvernului sovietic îi oferă eroului un buchet de flori.

Nikita Hrușciov și Iuri Gagarin se îndreaptă apoi spre membrii corpului diplomatic. Și diplomații străini îl felicită pe eroul cosmonaut.

Inclinînd capul și cu un zîmbet larg pe buze maiorul Gagarin răspunde la felicitările diplomaților.

In aclamațiile entuziaste de salut I. A. Gagarin și N. S. Hrușciov se îndreaptă spre automobil. Gagarin salută cu ambele mîini ridicate deasupra capului, pe cei ce au venit să-l întîmpine.

Nikita Hrușciov, Iuri Gagarin și soția sa Valentina iau loc într-un automobil deschis, împodobit cu ghirlande de trandafiri. Cortegiul de automobile, însoțit de motocicliști, se îndreaptă spre Moscova. El trece prin largi bulevarde pline de oameni pentru a ajunge în Piața Roșie unde Iuri Gagarin a fost pentru ultima oară cu cîteva ore înaintea plecării spre locul de unde a decolat nava cosmică „Vostok".

Astăzi el vine aici ca un om a cărui faptă de eroism va rămîne în veci ca un exemplu de bărbăție, curaj și eroism, în numele slujirii omenirii.

Cum să nu-ți amintești în aceste clipe de cuvintele rostite de Iuri Gagarin în ajunul zborului navei-satelit „Vostok". Vorbind în fața tovarășilor săi el a spus:

„Sînt foarte bucuros și mîndru că fac parte dintre primii cosmonauți... Nu voi cruța nici forțe, nici eforturi și nu voi da înapoi de la nimic pentru a îndeplini cu demnitate misiunea încredințată de partid și guvern. Plec cu inima deschisă și cu o mare dorință să îndeplinesc zborul în Cosmos".

Zeci de mii de moscoviți entuziasmați îl salută pe eroul Cosmosului. Coloana de automobile se îndreaptă spre Kremlin.

Mulți dintre cei care l-au întîmpinat pe Iuri Gagarin au sperat că o vor vedea pe fetița cosmonautului, dar mama n-a luat-o pe aeroport pe Lenocika care are doi ani. In schimb, fetița a dat unui corespondent al TASS-ului primul său interviu din viață.

La întrebarea: „Fetițo, știi unde este tăticul tău?", aceasta a răspuns: „In deplasare".

„Iar acum spune-mi ceva pentru tăticu", i-a spus corespondentul.

„Vino mai repede, mi-e dor de tine, vino..."

Șoseaua, de obicei atît de liniștită, care duce de la Vnukovo la Moscova, străbătînd șesul, și de pe care zăpada s-a topit de foarte puțin timp, este astăzi de nerecunoscut. Mii de oameni din satele învecinate și din Moscova — unii cu automobile, unii cu bicicliete, alții pe jos — au parcurs un drum lung pentru a-l vedea mai curînd și a-l saluta pe primul cosmonaut.

Mașina din capul coloanei a intrat în oraș.

La intrarea în Moscova mașina din capul coloanei a fost întîmpinată de un șir nesfîrșit de oameni. Printre ei sînt mulți copii, pionieri cu steaguri, tobe și trompete. Ei poartă lozinci cu litere scrise de mînă, copilărește.

Coloana de automobile trece de-a lungul culoarului îngust format de miile de oameni. Mulți dintre ei au aparate de filmat și de fotografiat. Cu cît înaintează mai mult mașinile, cu atît sînt mai dense șirurile de oameni pe trotuare, cu atît sînt mai multe flori. Din difuzoarele instalate pe acoperișurile caselor se aude continuu muzică.

Piața Roșie este împodobită sărbătorește. Pe fațada clădirii din fața zidului Kremlinului se află portretul lui Lenin și o pancartă cu cuvintele: „Înainte, spre victoria comunismului!". Deoparte și de alta se află pancarte de pînză roșie pe care sînt înscrise urări în cinstea Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, în cinstea marelui popor sovietic — constructor al comunismului. Pe fațada clădirii Muzeului de Istorie se află un panou uriaș: pe fondul drapelului de stat al U.R.S.S. — portretul lui Lenin, iar puțin mai jos — imaginea navei cosmice și portretul primului cosmonaut din lume — Iuri Gagarin.

In razele soarelui de aprilie strălucește macheta rachetei cosmice cu o lungime de 22 m. Ea simbolizează parcă noua eră în care a păși omenirea, era cuceririi Cosmosului care a fost deschisă de geniul oamenilor sovietici.

La tribunele aflate de ambele părți ale Mausoleului se află muncitori, fruntași în agricultură, oameni de știință, scriitori, oameni de stat și fruntași ai vieții publice, deputați în sovietele supreme, ofițeri superiori din armata sovietică. Sînt de față membri ai corpului diplomatic, personalități și delegații din străinătate aflate la Moscova.

Nerăbdarea crește clipă de clipă. La ora 14,30 un torent de aplauze străbate Piața Roșie: la tribuna mausoleului apare Nikita Hrușciov, șeful guvernului sovietic, Iuri Gagarin, conducătorii partidului comunist și ai guvernului U.R.S.S., soția și părinții eroului.

Ovațiile răsună minute în șir. In numele întregului popor sovietic moscoviții îi salută pe oamenii de știință, muncitorii, inginerii și tehnicienii sovietici care au repurtat o remarcabilă victorie în cucerirea Cosmosului, le urează noi succese. Ei îl salută din toată inima pe Iuri Gagarin. Eroul Cosmosului le răspunde salutîndu-și compatrioții cu mîna ridicată.

MAXIM RÎLSKI

Slavă

Din mii și mii de piepturi se sparge în rafale
Un cînt de slavă-n lume, din toate mai de preț:
Stăpîn e astăzi omul pe spații siderale,
Căci țara i-a dat aripi spre zborul îndrăznet.

Înfăptuit e visul prin om, și nu-i minune,
E biruința minții și-a gîndului sublim,
Iar glasul lui Țiolkovski a prins azi să răsune,
Chemîndu-ne-mpreună spre stele să pornim.

Pe-ntregul glob, voi oameni, slăviți azi viitorul,
Iar cei ce vor războiul — mai curme zelul lor:
Din Comsomol un vultur spre zări luîndu-și zborul,
Sub flamura lui Lenin va fi nemuritor!

În romînește de M. DJENTEMIROV

(„Pravda", 13 aprilie 1961)

Start spre Cosmos

O rachetă uriașă cu mai multe trepte, având la bord cabina cu cosmonautul, este gata de plecare. Este așezată într-o ramă metalică, ațintită spre cer. Specialiștii care au pregătit racheta pentru zbor se îndreaptă spre cupola cenușie de beton care se află nu departe și în care zăresc, în loc de ferestre niște crăpături.

Acolo este dispus pupitrul de comandă. E liniște deplină. Pînă și stufișurile din jur au înmărmurit parcă, în așteptare. S-a aprins un semnal. În apropierea rachetei nu se mai află nici o persoană. Peste cîteva clipe un nou semnal atrage atenția că totul este gata de plecare. La pupitrul de comandă se apasă pe un buton. Se aude o pocnitură și în aceiași clipă din coada rachetei izbucnește o lumină albă, orbitoare.

Sunetul, de o forță incomparabilă cu cele mai zguduitoare fenomene ale naturii, crește cu fiecare particulă de secundă. Este neobișnuit nu numai prin forța, ci și prin intonațiile sale. Căci nu-l poți asemui nici cu mugetul motoarelor reactive, nici cu loviturile unor prese gigantice, nici măcar cu exploziile. Semăna numai cu sine însuși.

În tot acest timp racheta stă nemișcată, pînă cînd, deodată, se cutremură, se rupe de pămînt și începe să se înalțe. Viteza crește clipă de clipă, iar la un moment dat racheta se zărește doar ca un fum de foc pe cer, după care dispare. Acesta este unul dintre cele mai grele momente pentru cosmonaut.

Înainte de a se situa pe orbită racheta își accelerează continuu viteza, timp de 9 minute. În această etapă a zborului greutatea cosmonautului crește de zeci de ori. Sîngele îi devine greu ca plumbul și nici cu cele mai grele sforțări nu-și poate mișca măcar un deget. Această stare nu ar fi putut fi normal suportată fără îndelungatele antrenamente anterioare. De aceea, cosmonautul nostru s-a antrenat în cabina centrifugală, cu ajutorul căreia s-au găsit mijloacele necesare pentru sporirea rezistenței organismului pilotului față de creșterea propriei sale greutăți. Unul din aceste mijloace a fost găsit de mai multe ori. S-a constatat că omul rezistă mai bine la accelerarea vitezei cînd aceasta acționează de la piept spre spate. Nu întîmplător deci cosmonautul este așezat în cabină în poziție culcată cu pieptul spre stele...

„LOCUINȚA" COSMONAUTULUI

Pilotul navei a „locuit" într-o cabină ermetic închisă, de cîțiva metri cubi, al cărei prototip a fost pregătit de savanții sovietici încă din anul trecut. Ea a fost experimentată cu ocazia lansării primei nave satelit, la 15 mai 1960. Ulterior, în această cabină s-a folosit o întreagă faună, care s-a simțit admirabil în Cosmos.

Pe navă totul este calculat cu precizie, nu există nimic de prisos. Unul din sistemele de aparate instalate în cabină este destinat regenerării aerului, alte aparate întreținerii unei temperaturi constante, al treilea complex servește întreținerii unei legături permanente cu stațiile de pe pămînt. În cabină există un sistem complex de aparate electronice de calcul și de comandă, care înlocuiesc multe din acțiunile omului. Viteza colosală cu care se mișcă nava și în general împrejurările neobișnuite care vor surveni în viața omului în timpul zborului, impun calcule rapide, precise, care nu pot fi făcute de astronauți în timpul scurt de care dispun pentru a se orienta. De aceea aparatele înlocuiesc multe din organele de simț ale pilotului. Pe baza rezultatelor calculate de aparatele electronice, astronautul trebuie să dea comenzi diferitelor agregate ale navei cosmice. Dar și munca aceasta o îndeplinesc mai precis, și ceea ce este și mai important, mai rapid, instalațiile automate de pe navă.

După cum știm, cabina este ermetică. Lucrul acesta este necesar, printre altele, pentru menținerea atmosferei necesare, pentru ca nici un strop de aer să nu se poată împrăștia în spațiul interplanetar. Dar dacă un meteorit sparge cabina? În cîteva minute aerul din ea dispare. Dar paralel cu clima din cabină, savanții au creat o „microclimă". Această microclimă se află între organismul cosmonautului și costumul de scafandru în care este îmbrăcat.

Experiențele precedente au arătat însă că posibilitatea ciocnirii cu meteoriți și deci necesitatea utilizării microclimei, este foarte rară. În afară de asta cabina este dotată cu instalații de radiolocație, care, anunțînd din timp apariția pericolului, îngăduie schimbarea cursului corăbiei și ocolirea unei ciocniri periculoase.

În cabină au fost create și rezervele de hrană necesare. Ele sînt aicătuite în parte din planta microscopică Hlorella. Primul cosmonaut însă s-a aflat în afara spațiilor terestre doar cîteva ore. Luîndu-și dejunul, face apoi doar cîteva ocoluri în jurul Pămîntului și se întoarce înainte de masa de prînz. Această hrană pe corabie poate avea în etapa actuală mai mult o semnificație simbolică...

Al. CÎMPEANU

Moscova, aprilie

Moscoviții aclamă cu entuziasm măreața victorie a eroului Cosmosului, Iuri Gagarin

După semnarea Comunicatului

Vizita delegației de partid și guvernamentale a R. S. Cehoslovace în țara noastră s-a desfășurat

Sub semnul unei tradiționale și trainice prietenii

Vreme de o săptămînă țara noastră a găzduit oaspeți dragi: delegația de partid și guvernamentală a R. S. Cehoslovace în frunte cu tovarășul Antonin Novotny. Vizita, urmărită cu mare interes de oamenii muncii, a avut un larg ecou în țară la noi și peste hotare; ea a dovedit încă o dată cît de trainică este prietenia dintre popoarele noastre și cît de însemnată este contribuția acestei prietenii la întărirea forței, unității și coeziunii întregului lagăr socialist.

Înalții oaspeți au vizitat orașul București; au zăbovit printre muncitorii de la uzinele „Republica" și „23 August", au admirat noul cartier de la Floreasca, Piața Gării de Nord, elegantul complex arhitectonic și sala Palatului R.P.R. Ei au putut astfel cunoaște cu cîtă însuflețire se muncește pentru înnoirea Capitalei noastre, cu cît drag și devotament se străduiesc constructorii să creeze opere menite să dea orașului chip strălucitor și oamenilor muncii mereu mai bune condiții de locuit.

La Borzești, la Onești, la Săvinești, la Bicaz, oaspeții au putut vedea cu cîtă însuflețire se înfăptuiesc prevederile mărețului plan trasat de cel de-al III-lea Congres al partidului. Ei au vizitat aici întreprinderi și construcții care oglindesc istorica transformare a țării noastre, au cunoscut avîntul muncii creatoare și viața nouă pe care o trăiește poporul nostru.

Cu nespusă dragoste solii țării prietene au fost întîmpinați și la Galați. Aflîndu-se printre constructorii de nave, printre harnicii muncitori de la fabrica de plăci aglomerate de la Brăila, la combinatul chimic de la Chișcani, membrii delegației de partid și guvernamentale a R. S. Cehoslovace au cunoscut simțămintele de sinceră și frățească dragoste pe care poporul nostru o nutrește poporului cehoslovac. Totodată ei au putut cunoaște succese ale industriei noastre și însuflețirea cu care muncește poporul nostru pentru desăvîrșirea construcției socialiste la noi în țară.

În Regiunea Dobrogea înalții oaspeți au vizitat litoralul românesc și frumoasele sale stațiuni: Mamaia, Eforie, Vasile Roaită, Mangalia, au vizitat portul precum și gospodăria agricolă colectivă „Filimon Sîrbu" din Comana. Și aici solii poporului frate cehoslovac au fost primiți cu dragoste, oamenii muncii făcîndu-le cunoscute izbînzile lor, împărtășindu-le proiectele de viitor, clădite pe temelia de granit a muncii dîrze, entuziaste, călăuzite de partid.

Rodnicia întîlnirilor cordiale care au avut loc cu prilejul vizitei, tratativele dintre delegațiile de partid și guvernamentale ale Republicii Populare Române și Republicii Socialiste Cehoslovace care s-au desfășurat într-o atmosferă sinceră, tovărășească, au confirmat încă o dată prietenia care unește popoarele noastre și hotărîrea neclintită de a întări și dezvolta mai departe alianța trainică și colaborarea dintre ele, în lupta comună pentru victoria socialismului și a păcii.

Populația Mangaliei a primit cu dragoste pe înalții oaspeți

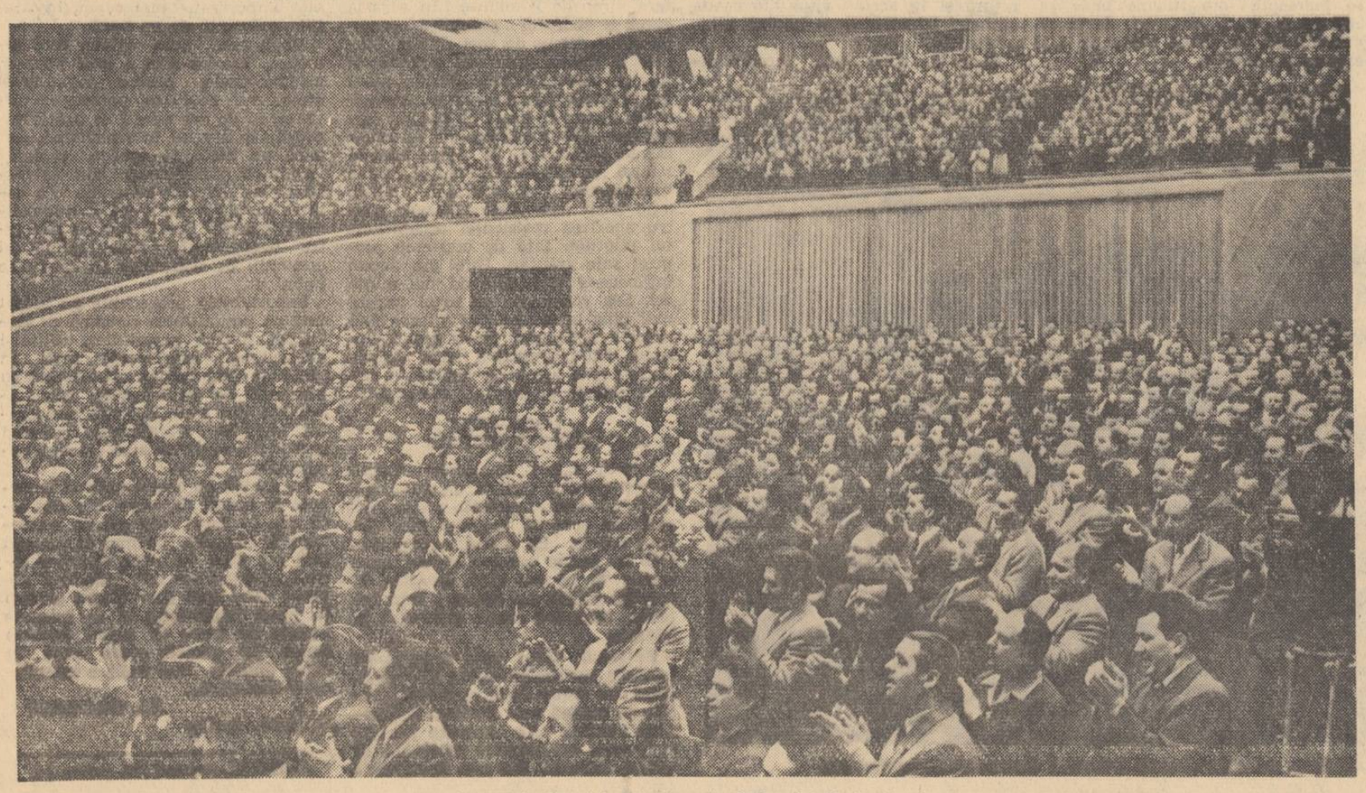

Aspect de la mitingul din sala Palatului R. P. Romîne

Mărturii ale unei lupte glorioase

În oricare parte a Bucureștiului te-ar purta pasul vei întîlni locuri ce au intrat în istoria luptei revoluționare a eroicei noastre clase muncitoare condusă de gloriosul ei partid.

De multe ori, purtat de treburi prin cine știe ce cartier, te oprești în fața unor case cu înfățișare modestă, pe fațada cărora stau prinse plăcarde de marmură. În cuvinte puține și sobre, literele încrustate pe luciul marmurei amintesc de evenimentele ce s-au petrecut acolo, cu ani în urmă, în timpul cruntei terori burghezo-moșierești. Alteori, plăcile acestea aduc aminte trecătorilor că pe caldarîmul pe care calcă s-a scurs sîngele celor care au plătit cu viața, „îndrăzneala" de a lupta pentru o viață mai bună, omenească.

Să facem o scurtă plimbare prin frumoasa Capitală ce se pregătește să întîmpine cea de a 40-a aniversare a înființării Partidului Comunist din Romînia și să poposim înaintea cîtorva locuri ce evocă prin prezența lor, un trecut de jertfe și victorii.

Dar mai întîi să ne oprim în piața fostului Teatru Național, nimicit de bombe în trecutul război mondial. Aici se găsește un monument pe lespedea căruia se văd adesea coroane mari de flori sau chiar numai simple buchețele. Să citim inscripția: „În ziua de 13 decembrie 1918 în piața Teatrului Național s-a tras din ordinul guvernului burghezo-moșieresc în muncitorii care demonstrau pentru libertate și o viață mai bună. Au fost uciși mișelește 102 muncitori.

GLORIE ETERNĂ EROILOR ȘI MARTIRILOR CARE AU CĂZUT ÎN LUPTA PENTRU LIBERTATEA ȘI BUNĂSTAREA POPORULUI MUNCITOR.

Coloana muncitorilor tipografi din Capitală se îndrepta spre întrunirea de la sediul partidului socialist și al sindicatelor din str. Sf. Ionică. În acest loc ea a fost întîmpinată cu focuri de armă trase din ordinul generalului Mărgineanu. 102 morți, numeroși răniți, — iată bilanțul bestialei represiuni.

Nici gloanțele ucigașe, nici regimul de mizerie n-au înfrînt însă voința și elanul clasei muncitoare.

Masacrul din piața Teatrului Național a mărit și mai mult ura împotriva exploatatorilor, mișcarea muncitorilor luînd un și mai mare avînt ca urmare a victoriei Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

...În centrul Bucureștiului, pe str. Academiei, la nr. 35—37, vom întîlni o placă comemorativă care vorbește despre începuturile partidului nostru. Ea este așezată la intrarea unui bloc unde fusese redacția ziarului „Socialismul". Inscripția glăsuiește astfel: „Pe acest loc a fost casa în care s-au ținut primele ședințe (în zilele de 8, 9 și 10 mai 1921) ale Congresului de constituire a Partidului Comunist din Romînia".

În urma presiunii maselor a fost desigilat sediul partidului socialist din str. Sf. Ionică, astfel că lucrările au putut fi continuate aci. Actualmente, pe locul vechiului sediu se află unul din corpurile ansamblului arhitectonic din vecinătatea Palatului Republicii.

Partidul Comunist din Romînia, creat la 8 mai 1921, a ridicat lupta seculară a poporului nostru pentru eliberarea națională și socială pe o treaptă superioară. Deși după arestarea delegaților la Congresul de constituire, activitatea partidului a fost practic interzisă, deși poliția a închis sediile, a interzis ședințele, a suprimat ziarul „Socialismul", lupta comuniștilor s-a intensificat. Pentru construirea partidului pe baza principiilor organizatorice leniniste, înarmat cu o strategie și o tactică revoluționară, s-a pus problema organizării celui de-al II-lea Congres. Pregătirile pentru acest Congres care avea să se țină la Ploiești în 1922, s-au făcut într-o casă conspirativă din str. Pompiliu Eliade nr. 9.

...Mergînd pe bulevardul Nicolae Titulescu, la nr. 35 se poate vedea casa în care a fost între anii 1921—1924 sediul Comitetului Local București al Partidului Comunist din Romînia, sediul Comitetului Central al Uniunii Tineretului Socialist și sediul redacției ziarului „Tineretul socialist". E o casă modestă, cu o fereastră spre stradă și cu o poartă de fier. Privind-o, nu-ți vine parcă a crede că aici s-a desfășurat o activitate atît de clocotitoare, că între pereții ei s-au luat hotărîri de importanță istorică.

Puternicile lupte de clasă ale clasei noastre muncitoare au făcut ca incintele fabricilor să devină martore ale multor evenimente de o deosebită importanță. Ca urmare a intensificării exploatării, mișcarea grevistă a luat proporții impunătoare. În fruntea acestei mișcări s-a aflat Partidul Comunist din Romînia. Una din aceste mărturii ne-o oferă placa comemorativă pusă pe zidul uzinelor „Timpuri noi" (fost Lemaitre). Aici a fost asasinat în 1930 de zbirii regimului burghezo-moșieresc romîn, muncitorul cazangiu Petre Ionescu.

...Trecînd pe strada Sf. Apostoli, întîlnim la nr. 36 o inscripție care ne arată că aici a fost între anii 1928—1929 sediul Consiliului General al Sindicatelor Unitare din Romînia iar pe Calea Victoriei, nr. 168, sediul Comitetului Central al Blocului Muncitoresc Țărănesc, redacția ziarelor „Înainte" și „Munca zilnică", între anii 1928—1929. De aici, în 1931, sediul s-a mutat în Calea Moșilor nr. 25 unde era și organul său de presă, „Deșteptarea".

Pentru mobilizarea și organizarea maselor în lupta împotriva exploatării capitaliste, un rol de seamă l-a avut de îndeplinit ziarul „Scînteia", apărut în ilegalitate, la 15 august 1931. Din cauză că poliția urmărea să-i descopere sediul, redacția și tipografia se mutau foarte des dintr-un loc în altul. Între alte sedii sînt și cele din str. Ecoului nr. 29, str. Mocanului nr. 1 și str. Soldat Candrea nr. 27.

O căsuță de asemenea modestă, cu gard de scîndură de pe strada Mitropolitul Grigore nr. 69, aproape de Observatorul Astronomic, a servit drept sediu pentru conferința pe țară a muncitorilor ceferiști în vederea pregătirii luptelor din ianuarie—februarie 1933. Pe Calea Griviței 261, aproape de podul Grand s-a ținut consfătuirea Comitetului Central de acțiune a muncitorilor ceferiști care a hotărît ca tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej să-i reprezinte la conferința convocată de Uniunea C.F.R. din C.G.M. ce trebuia să aibă loc în decembrie 1932. Placa memorială spune:

„În această clădire — fostul local al sindicatelor C.F.R. — a avut loc în decembrie 1932, sub conducerea tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, ședința Comitetului Central de acțiune a muncitorilor ceferiști, în vederea pregătirii eroicelor lupte revoluționare din februarie 1933, care au înscris o pagină glorioasă în istoria clasei muncitoare din țara noastră".

Locul unde s-au desfășurat aceste lupte este vizitat cu venerație de cei ce sînt oaspeți ai Capitalei, de școlari și studenți, de numeroși cetățeni care țin să aducă un pios omagiu eroicilor luptători ai Griviței luptătoare. Placa din curtea Complexului C.F.R. arată că:

„La 16 februarie 1933 au căzut în acest loc, uciși mișelește de guvernul burghezo-moșieresc, sute de muncitori ceferiști care luptau sub conducerea Partidului Comunist Romîn împotriva regimului de exploatare capitalistă, împotriva subjugării țării de către imperialismul anglo-american pentru a cuceri o viață mai bună poporului muncitor de la orașe și sate.

Glorie eternă eroilor și martirilor care s-au jertfit în luptă pentru pace, libertate și bunăstarea poporului muncitor".

Ceva mai departe, o placă de bronz. Această placă amintește de utecistul Vasile Roaită, răpus de gloanțe în timp ce trăgea sirena:

„Grivița roșie cinstește jertfa de sînge a tînărului erou Vasile Roaită, evocînd marele său spirit revoluționar și mobilizator. Cu brațele încleștate pe minerul sirenei, cu trupul sfîrtecat de gloanțe, a căzut la 16 februarie 1933, în lupta pentru libertate și apărarea cauzelor drepte".

...Cel ce trece pe strada A. Saligny, în apropierea Cișmigiului, se va afla la nr. 6, înaintea casei care a servit ca sediu asociației „Amicii U.R.S.S.", asociație înființată în anul 1934, care sub conducerea P.C.R. a militat în mod activ pentru legături strînse și prietenești cu Uniunea Sovietică. Din casa de pe Calea Victoriei 134, stradă situată în inima Capitalei, în 1939, postul ilegal de radio-emisiune „Romînia liberă" difuza cuvîntul partidului îndemnînd la luptă pentru răsturnarea dictaturii fasciste, împotriva pregătirii atacului tîlhăresc contra Uniunii Sovietice. Iar dacă cumva călătorul va trece pe liniștita stradă Școala Floreasca, va ști că la nr. 34 a funcționat tipografia ilegală a C.C. al P.C.R. în perioada anilor 1941—1944, tipografie unde s-a tipărit și ziarul „Romînia liberă".

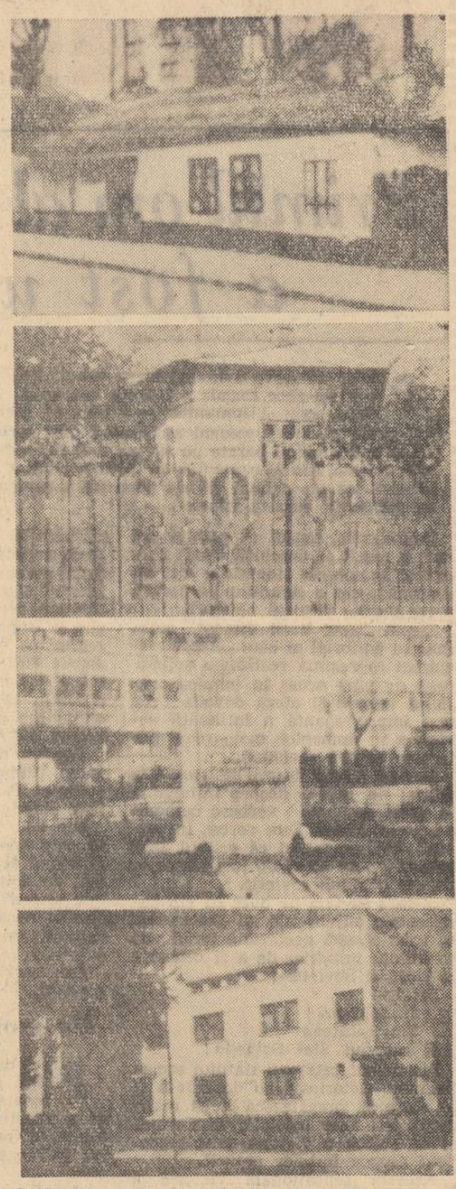

Iată cîteva din locurile din București care amintesc de glorioasa istorie a partidului nostru

De pregătirea și înfăptuirea insurecției armate de la 23 August 1944, zi care marchează eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist și care a deschis poporului nostru calea spre fericire și progres sînt legate multe locuri din Capitală. Astfel, în str. Ștefan Gheorghiu nr. 1 (fost Eliza Filipescu), a funcționat comandamentul formațiunilor de luptă patriotică, în casa din str. Armenească nr. 15 a avut loc ședința din noaptea de 13—14 iunie 1944 cînd s-a hotărît constituirea unui comitet militar sub conducerea partidului; în casa din str. C. Burcă 27, au avut loc ședințele conspirative ale partidului pentru pregătirea insurecției armate de la 23 August 1944.

În lupta pentru nimicirea trupelor fasciste aflate în Capitală și pentru împiedicarea altora de a pătrunde în oraș în scopul zădărnicirii acțiunilor forțelor populare s-au obținut importante victorii. Acestea s-au produs în luptele de la Școala superioară de război, de la sediul Comandamentului aviației germane (str. Ilfov 6), de la podul și din pădurea Băneasa etc.

Toate aceste case și locuri amintite precum și alte multele care li se adaugă, ilustrează lupta neobosită dusă de partid în decursul celor patru decenii de activitate glorioasă. Bucureștiul este un adevărat album viu, cu imagini grăitoare despre un trecut glorios și despre un viitor înfloritor, clădit sub soarele socialismului și păcii.

Const. SÎRBU

MARCA FABRICII

Marca fabricii „Emailul Roșu" din Mediaș este larg cunoscută. Ea însoțește o serie de produse de consum nelipsite din orice gospodărie. Ați ghicit desigur. Este vorba de cratițe, oale, ligheane, ceainice și alte asemenea obiecte confecționate din tablă emailată de care ne folosim mai în fiecare zi. Și pentru că au o utilizare atît de largă, cumpărătorii doresc ca aceste produse să fie durabile, aspectuoase, frumos colorate, într-un cuvînt de bună calitate și de un sortiment cît mai variat.

În jurul acestor cerințe sînt polarizate și preocupările principale ale colectivului acestei fabrici, angrenat în întrecerea socialistă în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea partidului.

Măsurile luate pe linia îmbunătățirii calității privesc întreg procesul de fabricație, de la materie primă și pînă la produsul finit.

Așa, bunăoară, laboratorul își aduce o parte și mai substanțială de contribuție la controlul fabricației. Aici s-a luat măsura efectuării de analize pe loturi mici de materii prime (tablă, cuarț, feldspat etc.) astfel încît să se evite pătrunderea în fabricație a materialelor necorespunzătoare. Pentru acest lucru, în ultimul timp laboratorul a fost dotat cu o serie de aparate noi, printre care și cel la care lucrează ing. Dumitru Nicolau și la care se poate determina coeficientul de dilatare a emailului.

La secția de email a fost recent automatizată operația de încărcare și descărcare a cuptoarelor de ars vase. Printr-o simplă apăsare pe un buton de la tabloul de comandă vasele sînt scoase automat din cuptor și tot automat introduse altele pentru ardere. Efectele acestei măsuri sînt evidente. Capacitatea de utilizare a cuptoarelor crește cu 17 la sută. Pe baza rezultatelor obținute, în acest an urmează să se automatizeze la toate cuptoarele de ars, operația de încărcare și descărcare.

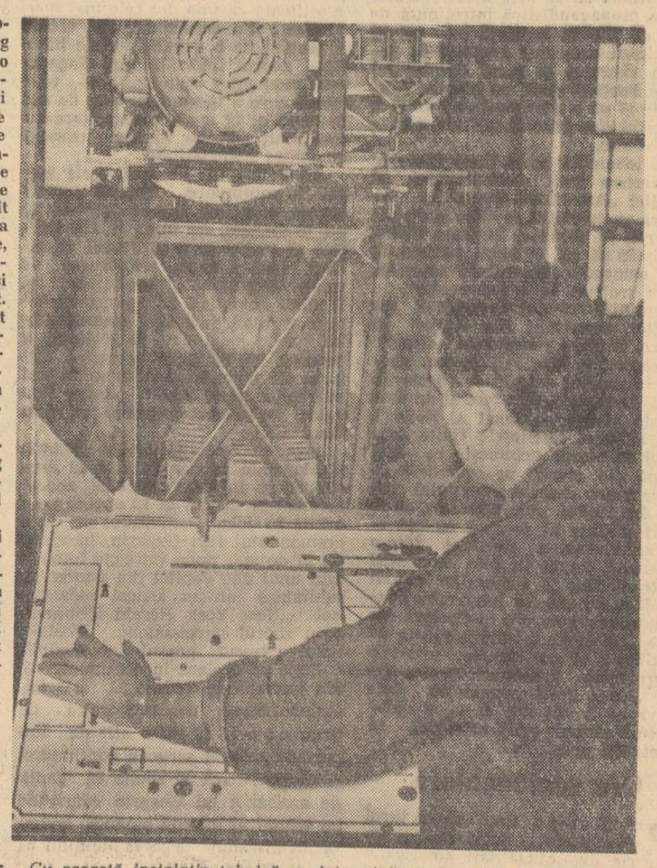

Cu această instalație tehnică se determină coeficientul de dilatare a emailului

Vitrina improvizată cuprinde o parte din noile articole pe care colectivul fabricii le va introduce în fabricație în cursul acestui trimestru și care vin să îmbogățească gama articolelor de uz casnic existente în prezent în magazine. Care sînt acestea? Oala sub presiune, oala pentru fiert lapte, vas pentru păstrat pîine. Ceainic esențar și cutie pentru reziduri alimentare cu pedală.

În studiu se află realizarea altor produse ca rîșnița electrică, aparatul de curățat legume și altele.

Noile articole, ca și cele existente în prezent în fabricație, urmează să fie produse în acest an în 8 culori față de 3 cît se executau în 1960. Va fi și aceasta o măsură eficientă a îmbunătățirii aspectului acestor produse de uz casnic mult solicitate de cumpărători.

Cleopatra RĂDULESCU

Fotografia: A. CONSTANTINESCU

ISTORICUL VOLEIULUI

în cuvinte și imagini

Jocul de volei, o disciplină sportivă născută nu de multă vreme, s-a impus în scurt timp printre cele mai îndrăgite ramuri sportive. El a luat o amplă dezvoltare polarizînd interesul unui număr din ce în ce mai mare de tineri.

Popularitatea de care se bucură voleiul și în țara noastră, numărul mare de practicanți, succesele de prestigiu dobîndite de echipele reprezentative ale țării la diferitele campionate mondiale și europene au făcut să crească considerabil interesul iubitorilor de sport pentru acest joc.

Din dorința de a pune la dispoziția cititorilor revistei „Magazin" amănunte privind evoluția voleiului de-a lungul anilor vom publica începînd cu acest număr un istoric al lui, în cuvinte și imagini.

★

În primăvara anului 1895 a poposit în orășelul Holyork din Statele Unite profesorul american de

educație fizică William G. Morgan, trimis aici să se ocupe de educația fizică a elevilor școlilor din localitate. În Holyork, Morgan a fost preocupat — încă din primele zile — de găsirea unui joc, puțin costisitor, care să poată fi la îndemîna atît a elevilor cît și a muncitorilor lipsiți de posibilitatea de a prac-

tica sporturile la modă pe vremea aceea (tenisul de cîmp și baschetul). Inspirîndu-se de la tenis, el a împărțit în două sala de gimnastică a școlii, a ridicat plasa la 1,83 m. și a fixat numărul de jucători pentru fiecare echipă la 5.

Primele jocuri au atras — ca orice noutate — un mare număr de spectatori. Un cronicar al vremurilor relata prin anul 1900 — referindu-se la primele începuturi ale voleiului — un fapt foarte amuzant. Într-una din zile un grup de gospodine care se întorceau de la piață au poposit pentru cîteva cli-

pe în sala școlii, atrase de entuziasmul celor care asistau la desfășurarea unui joc între două echipe de școlari. Ele au fost atît de fermecate de frumusețea acestui joc încît au uitat cu totul de îndatoririle casnice. Ba mai mult, unele dintre ele au pătruns pe teren pentru a lovi și ele măcar o singură dată mingea.

La început voleiul s-a jucat cu o minge de baschet. Greutatea sa era însă mult prea mare și cerea foarte mult efort pentru a putea fi trecută peste plasă. Mai tîrziu, de la mingea de baschet s-a îndepărtat anvelopa utilizîndu-se pentru

joc doar camera. Aceasta era însă mult prea ușoară. După o serie de încercări, Morgan a reușit să confecționeze o minge asemănătoare cu cea pe care o folosim astăzi.

Jocul inventat de Morgan s-a numit la început „minonette". Această denumire n-a rezistat mult timp și la congresul directorilor de

educație fizică ținut în anul 1896 la Springfield, jocul a fost botezat voleibal după ideea principală — respingerea mingii — „to volley the ball".

Text: Marcel RUSESCU
Desene: Matty ASLAN

IN JURUL UNEI... RETROGRADARI

Cei de la „Progresul" să retrogradeze?
Lung prilej de vorbe și de ipoteze!

Unii spun că Mîndru, singur e de vină
Că la el în poartă n-a fost zi senină
Și că orice minge trasă-ncet sau tare
Lesne-i intră-n plasă chiar printre picioare
Și-a avut norocul de apărători
Că-s băieți de treabă și sînt răbdători
Și-au fost toți maeștri în ale lor roluri
De-au intrat în poartă doar atîtea goluri...

Alții spun că totuși, nu-i de vină el
Că din contră, Mîndru i-un portar model
Însă apărarea este o ingrată
Caricaș și Soare mereu o fac lată
Ioniță face pe „brazilianul"
Iar Maior nu joacă nici cît căpitanul
Cu-așa apărare ori și ce portar
Zamora să fie tot ar fi-n zadar

Alții nu dau vina doar pe apărare
Ci spun că pricina e la-naintare
Oaidă trage-n nouri; iară Dinulescu
Se driblează singur. Nici Protopopescu
Și cu Maiteuță n-au jucat mai fin
Muncă fără fotbal a făcut Marin
Smărăndescu parcă joacă de nevoie
Poți să faci echipă numai cu Baboie?

Buba, mai zic unii, nu-i la-naintare
Fiindcă orice-am spune toți au clasă mare:
Oaidă e ca Dobai; iară Dinulescu
E mai bun ca Humis. Nici Protopopescu
Și cu Maiteuță nu sînt mai prejos.
Marin are dribling și trage frumos
Smărăndescu joacă degajat ca Stroe
Mai ceva ca Bindea joacă azi Baboie
Toți sînt ași în fotbal, excepționali
Doar majoritatea-s internaționali.

Peștele, mai spune-o vorbă din popor
De la cap se strică — de la antrenor
Dacă nu-i sudează cu antrenamentul
Nu mai merge treaba — s-a dus clasamentul.
Fotbalu-i știință, ce vrei, nu e poarcă
Cine nu-l cunoaște, goluri nu mai marcă
Geaba au talente, stofă, clasă mare
Cînd lipsește capul e vai de picioare.

Alții, dimpotrivă, spun de antrenor
Că-i băiat de treabă și e muncitor.
„Ori și ce s-ar spune, știe fotbal mare
Și-are și-o metodă bună de predare
Dar cînd jucătorul nu-i ascultător
Geaba-și sparge capul bietul antrenor.
Ce-ai vrea să le pună creier și-n crampoane?
Sau să inventeze ei niște volane
Care să conducă mingea printre bare?
Asta n-ar fi fotbal, ci mistificare."

. . . . . .

Ei, și știți aseară după ce-a stat ploaia
Ce-a aflat Tănțica de la Procopoaia
Cînd s-a dus să-ntrebe ce e cu Progresul?
Că dacă echipa nu-și dă interesul
Și dacă nu-și schimbă brusc metodele
O să fie prima, dar la anu-n „B".

Ciupi RĂDULESCU

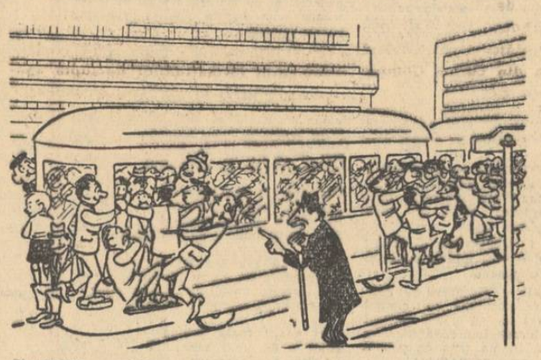

NAIVUL: — Vă rog frumos, care tramvai duce la stadion?!

Desen de Fred GHENĂDESCU

SPORT

Discuție despre fotbal

cu antrenorul N. Dumitrescu de la U.T.A.

Echipa arădană U.T.A. este una din favoritele publicului spectator din întreaga țară, datorită jocului ce-l practică. Preocuparea permanentă pentru însușirea unei tehnici cît mai bune, pentru o concepție proprie de joc, ca și pentru ridicarea și promovarea de cadre tinere, care să țină pasul cu progresul, a făcut ca formația arădană să-și cîștige galoanele de frunțașă în fotbalul nostru și — în același timp — marea simpatie a obișnuitilor stadioanelor noastre.

La acestea ne-am gîndit, zilele trecute, cînd o întîlnire cu Niculae Dumitrescu, unul dintre antrenorii echipei U.T.A., ne-a sugerat ideea unei discuții în jurul unor probleme actuale ale fotbalului nostru, văzute și prin prisma muncii ce o duce la formația arădană.

Am început discuția noastră cu o solicitare pentru o problemă cu caracter general:

— Am vrea să vă cunoaștem părerile dv. asupra comportării echipelor noastre în actuala ediție a campionatului categoriei A.

— La echipele noastre s-a produs o oarecare îmbunătățire valorică, mai ales la acele formații ai căror antrenori au înțeles că trebuie să lucreze în interesul general al fotbalului nostru și ai căror jucători, de asemenea, și-au înțeles menirea. În prima parte a campionatului am observat, prin contactul ce mi l-au prilejuit jocurile susținute de U.T.A., un progres tehnic și al organizării jocului — care s-a dovedit a fi mai accentuat la Dinamo București, C.C.A., Steagul Roșu, Petrolul și... U.T.A.

În etapele ce s-au disputat pînă acum din returul campionatului s-au prezentat mai bine echipele care au avut loturile complete în pregătire. În schimb, Dinamo București și C.C.A. care au dat cei mai mulți jucători pentru turneul selecționatei Bucureștiului în Brazilia nu au comportări prea bune deoarece n-au putut să facă pregătirea specifică necesară unei reluări a campionatului. În felul acesta, deși turneul din Brazilia a folosit prin schimbul de experiență ce l-a prilejuit, el n-a permis jucătorilor acestor echipe să-și facă pregătirea corespunzătoare pentru începerea unei competiții. Cred că această pregătire nu trebuie axată în principal pe susținerea de jocuri, ci pe o pregătire fizică generală și specială, iar jocul în sine să fie numai un mijloc de verificare. Sînt, de pildă, de părere că turnee cum a fost cel din Brazilia trebuie organizate fie imediat după terminarea campionatului — cînd echipele sînt încă în formă — fie cu 2-3 săptămîni înainte de începerea campionatului, deci după ce echipele și-au făcut o pregătire de bază suficientă.

Pot să-mi sprijin și să-mi exemplific „punctul de vedere" cu Progresul București, care a susținut prea multe jocuri grele la începutul perioadei pregătitoare și nu l-a sfîrșitul ei, cum e indicat să se facă. La fel a procedat și Știința Timișoara, care a început perioada pregătitoare cu... un joc la două porți.

— Se joacă mai bine anul acesta decît anul trecut?

— Față de campionatul precedent se observă o creștere, dar ea e prea mică în raport cu ceea ce se așteaptă și cu condițiunile create.

— Ce trebuie făcut, practic?

— După părerea mea, în prezent se dă o prea mare atenție jucătorilor avansați, ca să se culeagă rezultate imediate și se neglijează valorificarea cadrelor de juniori care ar putea aduce un reviriment în fotbalul nostru. Juniorii nu sînt priviți cu toată atenția de cluburile noastre. Se aleargă după jucători gata formați, care pot fi folosiți imediat în loc să ne ocupăm cu rădăcare de creșterea propriilor juniori, jucătorii de mîine. Cred că măcar în principalele orașe ale țării ar trebui organizate centre de instruire pentru juniori, conduse de antrenori foarte bine pregătiți. Aici s-ar putea grupa și instrui cei mai buni juniori, crescuți și repartizați apoi la diferite echipe.

Și aș mai vrea să discut și o altă latură a aceleiași probleme, adică asupra aceea ce practic cred că trebuie făcut.

Pe plan continental, prin echipa noastră reprezentativă ne-am măsurat cu succes, ani de-a rîndul, cu cele mai bune formații de juniori. Dar pentru aceasta atenția a fost concentrată asupra unui grup restrîns de jucători juniori, neglijîndu-se caracterul de masă ce ar fi trebuit să-l aibă o asemenea acțiune. Nici ceea ce se întîmplă cu jucătorii care au depășit vîrsta junioratului nu constituie o preocupare temeinică. Nu toți jucătorii care și-au terminat junioratul pot fi promovați imediat în echipa I, pentru că nici atîtea locuri libere nu sînt și nici toți n-au valoarea necesară. Ce se face cu acești jucători, unde joacă ei? Sînt întrebări care rămîn fără răspunsuri mulțumitoare pentru că, înainte de toate acestei categorii de jucători îi lipsește competiția specifică, campionatul tineretului — ceea ce ar fi extrem de folositor tuturor cluburilor din A. Pentru toți jucătorii între 18—21 ani, care nu-și găsesc locul imediat în echipele prime, campionatul tineretului va însemna totdeauna un mijloc sigur pentru continuarea pregătirilor, pentru rodare, pentru creștere calitativă.

— Cum se rezolvă la U.T.A. problema cadrelor?

— Există o preocupare pentru creșterea copiilor, de la vîrsta de 12—13 ani. Mai întîi se face depistarea lor. Din doi în doi ani, în luna aprilie, se face un trial la care vin, în medie, 300 copii din Arad. Aceștia sînt urmăriți de toți antrenorii care, constituiți apoi într-o comisie, selectează circa 30 dintre acești copii cu calități deosebite, la care ei întrevăd posibilități de progres. Copiii aceștia sînt instruiți pînă ajung la o valoare care să le permită să joace într-o echipă. Așa au fost crescuți la Arad: Jeney, Igna, Capaș, Koszka, Pop, Tîrlea etc.

— Vă solicităm și o apreciere asupra noii orientări din fotbalul nostru.

— Apreciez ca bună această orientare, pentru că ea dă posibilitate jucătorilor să aibă un cîmp mai larg de acțiune, le dezvoltă personalitatea, îi face să fie mai creatori. În cadrul echipei munca a fost împărțită mai rațional. În plus, ea obligă pe jucători să se pregătească mai bine, ca să poată corespunde rolurilor ce le revin.

★

Un antrenor al unei echipe fruntașe si-a spus „punctul de vedere" într-o serie de probleme din fotbalul nostru. Mulțumindu-i, ne-am gîndit că asemenea discuții pot și trebuie continuate și cu alți specialiști. Ne vom strădui să realizăm acest lucru în numerele viitoare ale revistei noastre.

I. BOCIOACA

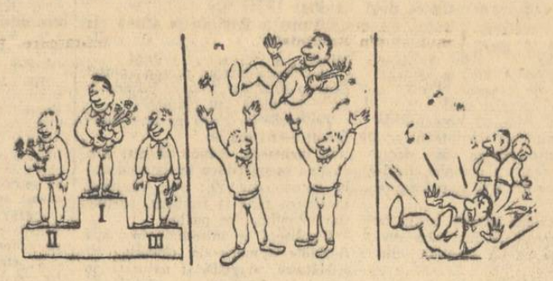

Fără cuvinte

Desen de C. BADEA

• Mozaic sportiv • Mozaic sportiv

● ZLATA PRAHA (Praga de aur), capitala R. S. Cehoslovace se va îmbogăți în următorii ani cu noi grandioase construcții sportive. Pe malul riului Vltava, la 4 km. de centrul capitalei, va fi construit un stadion de 100.000 locuri sub tribunele căruia se va amenaja o piscină de înot. Tot la Praga va fi construit un Palat al Sporturilor de aproximativ 20.000 de locuri.

● COMENTÎND eșecul de la Chambery (0—17) cu Franța, ziarul „Gazzetta dello Sport" scrie că rugbiul italian suferă de patru defecte capitale: placajul, jocul la picior, apărarea colectivă, lipsa de mijlocași centri și trei sferturi. Cronicarul ziarului italian cere să se ia măsuri pentru remedierea acestor lipsuri în vederea meciului pe care Italia îl va susține la 11 iunie la București.

● JUCÎND fără Pele la Buenos Aires, echipa braziliană F. C. Santos a făcut o exhibiție mediocră fiind fluierată de public. Santos a fost învinsă cu 2—1 de Bocca Juniors și cu 3—1 de Racing. Lipsa lui Pele s-a făcut resimțită. Celebrul jucător de culoare nu este bolnav sau accidentat, ci pur și simplu se află în grevă. El a declarat ziariștilor că nu va reapare în rîndurile formației Santos pînă cînd conducătorii clubului nu vor satisface unele revendicări materiale pe care le cere atît pentru el cît și pentru coechipierii săi.

● S-A CALCULAT că de la sosirea sa în Spania (septembrie 1953) și pînă la 15 ianuarie 1961, cunoscutul jucător de fotbal Alfredo Di Stefano a susținut cu echipa sa, Real Madrid, 400 întîlniri. Bilanțul: 269 victorii, 55 meciuri nule, 76 înfrîngeri.

Numărul golurilor marcate de Di Stefano: 23 din penalti, 20 din lovituri libere, 60 cu capul și 249 cu piciorul.

● PENTRU Jacques Anquetil, cursa ciclistă a Saint-Claude-ului s-a terminat cu o... întîlnire de box. La kilometrul 50, Anquetil a avut o vie discuție cu Hassenforder, care de mai multe ori îi trecuse prin față împiedicîndu-l să se desprindă din pluton. Foarte impulsiv, Hassenforder l-a lovit cu pumnul în față pe Anquetil proiectîndu-l pe o grămadă de pietriș. Anquetil s-a rănit la un braț și la față. Vrînd să se răzbune, Anquetil s-a repezit spre Hassenforder spre a-l lovi. El a fost însă oprit și împins la o parte de către un polițist, după cum se vede și în fotografia noastră. În cele din urmă Anquetil a abandonat cursa. Rănile suferite din cauza acestui incident sînt ușoare.

★

● INTERNAZIONALE va cîștiga campionatul Italiei fără doar și poate, acesta era acum o lună pronosticul majorității cronicarilor de fotbal din Italia. Dar de la 12 martie Internazionale a suferit șase înfrîngeri, ultima în fața lui Lazio (0—1) în sferturile de finală ale „Cupei Italiei".

Antrenorul Helenio Herrera care se lăuda că Internazionale este cea mai bună echipă din Europa nu mai face acum nici o declarație. Gurile rele spun că victoriile obținute de Internazionale în sezonul de toamnă nu ar fi prea „curate".

● CURSELE cicliste profesionale desfășurate în această primăvară în țările apusene au provocat numeroase accidente. Aproape 20 alergători au suferit fracturi și răniri grave fiind necesară internarea lor în spital. Printre ei se află și Gastone Nencini, cîștigătorul de anul trecut al Turului Franței. Căzînd într-o prăpastie în timpul cursei Mentone — Roma, Gastone Nencini s-a rănit la cap și a zăcut timp de cîteva săptămîni în spital. Participarea lui la Turul Italiei este incertă. Francezul Cloarec și italianul Fornara se află internați în spitalul din Sienna.

● *„MIRACOLUL german s-a prăbușit la picioarele Anzilor"* — acest titlu a apărut în ziarele sud-americane după înfrîngerea pe care fosta campioană a lumii, echipa R. F. Germane, a suferit-o la Santiago în fața statului Chile. Antrenorul echipei germane Sepp Herberger a declarat că temperamentul jucătorilor și al publicului, dar mai ales ritmul infernal impus de echipa chiliană au fost irezistibile.

O limonadă preparată cu SIROP DE MĂCIEȘE înviorează și fortifică

Conține vitamina C. Se găsește la magazinele de plante medicinale — CENTROCOOP

În București: b-dul Bălcescu nr. 16

UNIUNEA CENTRALĂ A COOPERATIVELOR DE CONSUM

Cutia cu scrisori

OCTAVIAN ANDRAȘ — Arad: 1) Coperta „Almanahului Femeii" din anul 1960 nu o înfățișează pe sportiva la care vă referiți dvs.; 2) Fostul internațional de fotbal, maghiarul Hidekuti, este în prezent antrenorul formației italiene Fiorentina. De cînd se ocupă de pregătirile acestei echipe, italienii nu au pierdut nici un joc.

ION I. TEODOR — Brăila: Ne este dificil să vă răspundem la întrebările ce ni le adresați. Vă rugăm să vă adresați secției de sport a Radioteleviziunii, care este singura în măsură să vă dea răspunsurile ce le doriți.

STERE ȘTEFAN — București: 1) În pagina de sport a revistei noastre au apărut fotografiile boxerilor Pattersson și Johansson. Vă rugăm să cercetați colecția revistei noastre pe anul 1961. 2) Celebrul portar Zamora este în prezent antrenor în Spania. Cu cîtva timp în urmă Zamora a fost solicitat să se ocupe de pregătirile echipei naționale. Se pare însă că el a refuzat.

PREDA OPRICA — București: Am primit materialele dvs. și le-am reținut spre a fi publicate.

ȘTEFAN IONESCU — Bacău: Fostul voleibalist Dumitru Mediănu, pe care, după cum spuneți dvs., l-ați admirat atît de mult în decursul carierei sale sportive, este în prezent doctor radiolog la Spitalul Fundeni și antrenează echipa Voința București care activează în campionatul orășenesc de volei.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10. Interior 1400.

Romanul nostru ilustrat

Bravul soldat Svejk

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

Grăbit să plece în oraș pentru a găsi grifonul făgăduit locotenentului, Svejk fu întîmpinat la ușe de o doamnă tînără și elegantă, care-l căuta pe Lukas. Aduse cu ea și două valize zdravene, bine îndesate, pe care le căra un hamal.

Nici n-apucă Svejk să-i spună că locotenentul său nu este acasă, că doamna, cu un gest autoritar, porunci hamalului să ducă valizele în casă. Svejk se opuse însă cu dîrzenie.

— Mi se pare că nu ești în toate mințile, băiete! se răsti doamna. Nu vezi că am venit în vizită la domnul locotenent?

— Regret, eu nu știu nimic, n-am primit ordin să vă las în casă. Am mai auzit eu de-al d-astea. Tot așa, cofetarul Belcicky de pe strada noastră i-a dat drumul unuia să-i intre în casă și ăla i-a golit dulapul de haine și și-a luat tălpășița...

Doamna se stăpînxi cu greu să nu izbucnească. Pînă la urmă căzură de acord să meargă împreună la cazarmă și să-l caute pe locotenent.

La cazarmă, Svejk își făcu de treabă cu una, cu alta, stătu de vorbă cu soldații despre situația frontului — și trecură astfel cîteva ceasuri bune de așteptare. În sfîrșit îl descoperi locotenentul Lukas, mirat că îl află acolo. Svejk îi dădu biletul prin care doamna îl anunța că a venit să se refugieze la el, deoarece e urmărită de bărbatul ei. Semna: „A ta, Katy".

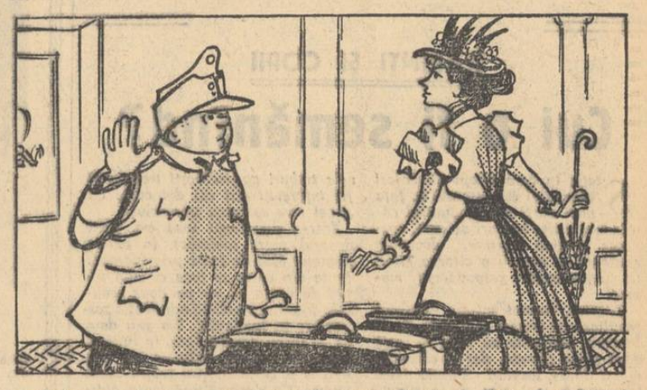

Lukas nu păru prea entuziasmat de cuprinsul misivei. N-avu însă încotro și-i trimise și el un bilețel doamnei, în care-i spunea că e de serviciu la cazarmă și că o roagă să se ducă acasă și să-l aștepte. În ce privește pe ordonanța lui, i-a dat ordin să-i stea cu totul la dispoziție.

Se reîntoarsă după aceea acasă, unde tînăra doamnă începu să joace cu multă autoritate rolul de stăpînă a casei. Îl puse pe Svejk să bată covoarele, să facă o curățenie exemplară, să spele geamurile și să mute mobila. Apoi îi ceru să schimbe așternuturile și-l trimise după mîncare. Cînd se potoli, doamna își îmbrăcă un minunat halat de casă, se așeză la masă, mîncă bine, bău o sticlă cu vin, fumă și se culcă.

Cînd se întoarse acasă, locotenentul Lukas ținu șfat cu ordonanța sa: căutau soluția să scape cît mai repede de acest musafir nepoftit. Svejk fu de părere că cea mai bună soluție este să-l anunțe pe soțul doamnei asupra adresei actuale a scumpei lui soțioare. Propunere pe care locotenentul o acceptă. Svejk ticlui scrisoarea și o expedie.

Nu trecură multe zile și doamna Katy se trezi că bărbatul ei dă năvală în casa locotenentului.

Cu aerul cel mai natural, Katy făcu prezentările. Apoi discutară despre mersul războiului, despre negustoria de hamei — era ocupația domnului Wendler, soțul doamnei — după care cei doi soți se pregătiră de plecare.

Odată încheiată această aventură nedorită, Svejk avu în sfîrșit răgazul să se ocupe de grifon. Aflase el de o javră de rasă, la care stăpînii ei păreau că țin ca la ochii din cap. Nu era lăsată niciodată singură. O plimba în fiecare zi o servitoare, între piața Havlicek și parc.

Svejk se dădu în vorbă cu servitoarea. Îi spuse că nu e din Praga, că e de la țară.

— Și eu is de la țară. Din Vodnany.

— Ce vorbești? Păi sîntem vecini... Eu sînt din Protivin.

Mai vorbiră ei despre locurile natale, pînă ce Svejk cîștigă încrederea femeii, apoi află toate tabieturile cățelușului, cînd e scos la plimbare, cine-l plimbă, cum îl cheamă, — află că Lux e răsfățat și mofturos și că mușcă javra...

Nu-i trebui apoi multă bătaie de cap lui Svejk să umfle cîinele și să vină cu el frumos de curea acasă, la locotenentul Lukas. Între timp, îi ticluise un pedigreu ales și-i schimbase numele în Max. Lukas fu încîntat de dar și îi făgădui lui Svejk, la soldă, 50 de coroane.

Nu vă mai spunem însă ce scandal și ce tevatură era în timpul acesta în casa colonelului Frederic Kraus, superiorul locotenentului Lukas, căci el era stăpînul prețiosului cățeluș. De altfel, catastrofa se produse foarte curînd, cînd locotenentul Lukas, terminînd ora de curs cu soldații în termen redus, ieși într-o după amiază la plimbare și luă cu el, frumușel de zgardă, pe năstrușnicul Max. Avea o întîlnire cu o doamnă pe una din străzile centrale ale Pragăi și voia s-o impresioneze cu cățelușul lui de rasă. Dar n apucă să ajungă la locul de întîlnire că auzi din spate o comandă autoritară: — Stai! în timp ce cîinele începu să se agite, lătrînd și dînd bucuros din codiță. Pasă mi te, își recunoscuse fostul stăpîn, — pe însuși colonelul Kraus, care și plimba corpolența prin străzile din centru.

Colonelul, țeapăn și protocolar, pe un ton care nu admitea nici o replică, i se adresă locotenentului:

— De cînd au obiceiul domnii ofițeri să iasă la plimbare cu cîini furați?

Fisticît la culme, locotenentul Lukas nu putu decît să bolborosească o scuză:

— Dar... domnule colonel... cîinele acesta nu e furat... e cîinele meu...

— Al d-tale Îndrăznești? E al meu, d-le locotenent, e Lux al meu!...

Le care cățelușul, auzindu-și numele adevărat, cu și mai multă bucurie începu să se gudure și să-și agite coada.

Colonelul își reluă cățelușul, iar Lukas se urcă într-un vagon de tramcai, grăbit să ajungă cît mai repede acasă și să se răfuiască cu Svejk. Acesta primise tocmai vizita unui camarad. Stăteau în bucătărie la o cafea și tăifăsuiau despre șansele Austriei în război. Ajunseră amîndoi la concluzia că împăratul e complet țîmpit dacă își închipuie că va putea cîștiga războiul.

— Numai de s-ar termina odată! Să mîncăm o papară zdravănă și să se facă odată pace și liniște...

Dar tată că se întoarse din plimbare locotenentul și cei doi trebuiră să-și curme convorbirea.

(Va urma)

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

PĂRINȚI ȘI COPII

Cui o fi semănînd?

Stația în care aștept de obicei tramvaiul este așezată în fața unei curți mari înăuntrul căreia mai multe corpuri de casă, spațioase și bine îngrijite, dovedesc existența în comun a cîtorva familii cu preocupări gospodărești majore.

Treptat, treptat mi-au devenit familiare nu numai perdelele de la ferestre, straturile cu flori și cele două pisici tărcate, dar și chipurile unora dintre locatari. Atenția mi-a fost atrasă, mai ales, de o siluetă ceva mai plină, cu părul înfășurat întotdeauna într-o basma de culoare nedecisă și de copia ei fidelă, o fetiță de vreo cinci ani pe care o zăream jucîndu-se mereu singură, deși în curțile învecinate se auzeau glasuri cristaline de copii.

Ceea ce m-a izbit la fetiță a fost asemănarea cu mama, iar la mamă, nu atît chipul cît glasul. Un glas de „ceartă" cu inflexiuni de „artag". Obiectul certei, la care asistam prima dată, a fost una din pisicile tărcate care-și stabilise locul de odihnă pe covorașul din fața ușii. O voce blîndă a chemat pisica dar glasul iritat continua să se audă, deși nu mai avea nici obiect, nici interlocutor.

Peste cîteva zile, același glas iritat protesta împotriva unui cartof plin de pămînt, care picase dintr-o plasă, nu așa din întîmplare în fața ușii, ci fusese pus desigur dinadins ca să strice estetica intrării. Peste două zile, obiectul certei a fost poarta lăsată deschisă de cineva grăbit. Într-o duminică dimineață a fost rîndul soțului despre a cărui incapacitate în ceea ce privește unele treburi gospodărești trebuia să fie informați atît cei din curte cît și cei care așteptau tramvaiul.

Într-o dimineață însă am găsit decorul puțin schimbat. În bătaia primelor raze de soare primăvăratic, fetița din curte se juca cu altă fetiță de vîrsta ei, iar pe două scăunele joase era etalată o întreagă gospodărie în miniatură. Nu știu de-a ce se jucau dar deodată, în liniștea dimineții însorite, izbucni un glas nervos și certăreț. Am întors capul uimită. Cu dezinvoltură puțin obișnuită, fetița gazdă își certa musafirul, care puțin speriat se dăduse cîțiva pași îndărăt și asculta nedumerită avalanșa de cuvinte care se abăteau asupră-i cu o viteză care nu-i dădeau prilejul să plaseze măcar două-trei cuvinte. Ascultă un timp și profitînd de o mică pauză, îi spuse privind cu regret spre jucării :

— Mă duc să mă joc cu Dana. Nu vreau să mă mai joc cu tine. Tu știi numai să te certi. Nimeni nu se joacă cu tine.

Și întorcîndu-i spatele, ieși grăbită pe poartă.

Văzîndu-se singură, ochii primei fetițe se umplură de lacrimi. În acea clipă mama ieși din casă.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu vrea să se mai joace cu mine, zice că eu nu știu decît să mă cert. Eu numai mă jucam așa.

— Ce să-ți fac, dacă nu știi să te joci. Și prinzîndu-mi privirea interesată pe deasupra porții, adăugă:

— Cui o fi semănînd, frate dragă, așa certăreață ?

Olga LĂZĂRESCU

In zilele de primăvară

— Pentru o talie mai plină, dungile, dispuse pe lung, vor avantaja întotdeauna silueta. La această rochie, gen cămașă, linia fustei ușor evazată, estompează, de asemenea formele. Un cordon îngust pleacă din pensele laterale.

— Din material pepit, rochie netăiată în talie, care este ușor marcată în față de cordon ; garnitură de pichet la decolteu și mînecuțe.

— Complet, din tweed, cu jacheta mai lungă și bordaje dintr-o culoare asortată. Bluza, uni, are o garnitură asimetrică, pînă în talie, din aceiași culoare ; se termină cu o fundă.

— Talon cu linia reverelor prelungită mai jos de talie ; cei doi nasturi sînt prinși cu un „rulou" din același material, care se înoadă într-o parte.

Desene de Bebe VARLAM

Sfaturi cosmetice

O condiție prealabilă și esențială pentru îngrijirea eficientă a tenului este cunoașterea tipului de piele, a caracteristicilor care impun utilizarea unora sau altora dintre preparatele cosmetice existente. Loțiunile, emulsiile, crema și pudra se află, de regulă, lîngă oglinda fiecărei femei, dar compoziția acestora nu trebuie să ne fie cîtuși de puțin indiferentă deoarece, chiar dacă la început nu se observă nici un inconvenient, cu timpul, încep să apară unele efecte dăunătoare care pot fi, uneori, iremediabile Iritațiile, descuamările, coșurile sînt cele mai frecvente consecințe ale folosirii unor preparate cosmetice, necorespunzătoare tenului respectiv. De aceea în alegerea preparatelor este obligator să ținem seama de natura tenului nostru deoarece este o mare greșeală să aplicăm pe un ten gras o cremă care conține grăsimi, sau să folosim loțiuni alcoolice sau astringente pe un ten uscat.

Cum identificăm natura tenului? Luăm o foiță de țigară și o trecem peste față uitîndu-ne mereu în zare. Dacă foița se pătează înseamnă că tenul este gras. Deoarece în majoritatea cazurilor tenul este combinat vom căuta să identificăm fiecare porțiune pentru a putea aplica în mod distinct preparatele adecuate. Pielea grasă este, în general, caracteristică persoanelor brunete la care glandele sebacee secretă în exces. Ea se caracterizează prin aspectul lucios și unsuros în special în regiunea frunții, aripilor nasului, și bărbiei. În general glandele sebacee secretă din abundență sebum în perioada de pubertate. Această secreție abundentă duce la astuparea orificiilor foliculilor pilo-sebacei ceea ce are drept consecință formarea de puncte negre și coșuri. O secreție normală de sebum este chiar necesară atît pentru păr cît și pentru piele deoarece formează un strat protector, împotriva intemperiilor, a umezelii, și altor factori externi. Pielea grasă cu toată secreția de sebum este de cele mai multe ori aspră, deaceea pentru menținerea frăgezimii și supleței se vor aplica creme uscate sau semigrase.

Procedeul de a degresa pielea cu diferite substanțe îndepărtînd astfel de pe obraz grăsimea existentă nu face decît să înrăutățească starea grasă a pielii, deoarece provoacă o hipersecreție a glandelor sebacee.

Pielea grasă se mai caracterizează printr-o culoare galben-murdară și prin porii dilatați. Neluarea de măsuri în vederea închiderii porilor și nefrigrijirea unui ten gras, duce la dilatarea porilor astfel încît pielea capătă cu vîrsta aspectul punctat al unei coji de portocală.

Cum identificăm un ten uscat ? Procedeul este același ca și în cazul tenului gras cu deosebire că foița de țigare trecută peste față nu prezintă pete de grăsime. Pielea uscată se caracterizează printr-o insuficientă secreție de grăsime, are porii mici, este netedă și mată. Spre deosebire de pielea grasă, pielea uscată prezintă dezavantajul că se ridează repede tocmai din cauza lipsei stratului protector de grăsime. Tenul uscat se poate datora și lipsei de apă adică este un ten deshidratat.

Pielea normală se caracterizează prin faptul că nu este nici grasă nici uscată, și are porii mici. Cele mai multe persoane prezintă însă un ten combinat, deaceea în îngrijirea zilnică se va ține seama de acest lucru, aplicînd pe regiunile respective, produsele cele mai adecuate.

Anca BOGDAN

GIMNASTICA

După orele de lucru, cîteva exerciții ușoare de gimnastică ne înviorează complet.

Figura 1. Rotirea umerilor. Mișcarea se execută din față spre spate, ținînd palmele întinse în dreptul taliei.

Figura 2. Cu palmele ridicate în dreptul feței, executați aceeași mișcare, în sens invers, silindu-vă a nu îndepărta brațele de corp.

Figura 3. Aceleași mișcări, se execută cu ajutorul altcuiva, ținînd brațul perfect întins.

Fiecare figură se repetă de 10 ori.

Vopsitul în casă

O haină veche sau purtată poate să capete un aspect nou, proaspăt, prin vopsit. Bineînțeles țesăturile mai delicate (ca satenul, catifeaua, etc.) le vom da la vopsit în oraș dar pentru bluze, eșarfe, chiar rochii, din țesături obișnuite, putem să facem economie, vopsindu-le singure acasă.

Ce obiecte trebuie să avem pentru aceasta ?

— Un vas mare și adînc preferabil din fier emailat, aluminiu, aramă; unul sau două bețișoare netede și curate ; o planșetă sau masă acoperită cu o pînză curată pentru uscat ; mănuși de cauciuc — dacă vreți — pentru a nu vă păta mîinile ; un eșantion din materialul care urmează să fie vopsit.

Ce trebuie să știm ?

În evaluarea cantității de apă necesară la baia de vopsit, trebuie ținut cont de volumul și greutatea materialului. În general să fim atente de la început să nu fie apă prea puțină sau vopseaua prea diluată.

Țesătura care urmează să fie vopsită va fi bine spălată și clătită în prealabil; mare atenție să nu rămînă pete de grăsime. Dacă e haină, să fie complet descătușată.

Trebuie să știm că obiectul de vopsit — muiat mai înainte în apă — nu se introduce în vas decît după ce vopseaua e complet dizolvată. Se pune în apă și o lingură de sare.

Ca să obținem nuanța dorită la vopsit, e necesar să încercăm mai întîi culoarea pe un eșantion din material.

În tot timpul operației de vopsire mișcăm țesătura cu cele două bețișoare, pentru ca vopseaua să se prindă uniform.

După fierbere materialul se va lăsa să se răcească în baia de vopsea, mișcîndu-l de asemenea din cînd în cînd.

Primul clătit se face în apă la temperatura țesăturii în momentul clătitului; se umblă ușor cu materialul, nu se freacă și nu se stoarce; la mătase se adaogă în ultima apă o lingură de oțet.

Pentru vopsit și clătit e preferabil să folosim apă de ploaie.

Însfîrșit, după ce ați tinut seama de toate indicațiile date și v-a

reușit „operația" un sfat post-operatoriu :

Obiectul vopsit nu se atîrnă la uscat ; riscați să iasă cu marginile pătate.

Se rulează într-un prosop plușat care va suge apa, apoi se întinde la uscat pe masă sau planșetă.

Țesăturile se calcă pe dos, indiferent de natura lor.

În încheiere, e bine să mai știți că lîna se introduce în baia cu apă la aproximativ 50°; se continuă încălzirea pînă la fierbere, se ține timpul indicat pe pachet.

Bumbacul se introduce în apă fierbînte aproape de clocotit.

Mătasea vegetală și naturală se introduce în apă suportabilă de mînă.

Mătasea artificială nu e bine să fiarbă.

Articole de faianță pentru menaj

Foarte curînd, în magazine, vor apare modele noi de veselă din faianță pentru masă, care se remarcă printr-un format plăcut, oarecum eliptic și decorat cu motive folcloristice. Cu acest prilej vrem să atragem atenționea cititorilor noștri asupra acestei producții de mare consum în continuă creștere. Producția de articole de faianță pentru menaj se confundă, în fapt, cu producția noului combinat de sticlărie și ceramică din Sighișoara.

Tehnica modernă își spune aici cel mai nou cuvînt al său. Aproximativ 40.000 de farfurii, cești, căni și alte vase de menaj poposesc zilnic în magaziile de produse finite ale fabricii, după ce au trecut prin șirul de mașini semiautomate care fasonează cu dibăcie, obiecte, imitînd astfel, însă în condițiuni de cea mai înaltă productivitate, munca străveche a olarului.

La început 40 la sută, în viitorul apropiat 80 la sută din producția fabricii va purta semnele măiestriei pictorilor ceramiști. Există variate metode de decorare, începînd de la cele de mare randament, prin aplicarea foițelor imprimate, așa numite decalcomanii, pînă la pictura de mînă, de cel mai înalt nivel artistic.

Realizarea unei fabrici de asemenea proporții și la cel mai înalt nivel tehnic cunoscut astăzi în lume, corespunde cererii tot mai mari de articole din faianță pentru menaj pe piața internă. Capacitatea fabricii va atinge aproximativ 3.000—3.500 tone anual.

E bine să știți

● *Dacă culoarea unei țesături iese la spălat, practic nu aveți ce face, fiind vorba de o deficiență de rezistență a colorantului. Această „șîngerare" a colorantului este însă gradată și anume : poate să iasă stînd numai în apă (cazul cel mai grav), poate să iasă la spălat sau numai la frecat. Va trebui deci să procedați întotdeauna la o verificare a rezistenței materialului în cele trei ipoteze de mai sus. Fiecare din aceste încercări se face pe un colț al materialului, care nu se vede la purtare.*

Rezistența la apă o încercați lăsînd colțul respectiv în apă la temperatura camerei, de seară pînă dimineața.

Rezistența la spălat o încercați înmuind același colț timp de 30 minute în soluție clocotită de apă și săpun. Veți aprecia rezultatul obținut în același mod ca mai sus.

În sfîrșit pentru a vedea dacă colorantul materialului va rezista la frecat, veți face următoarea încercare : luați o cîrpă albă curată, umezită, cu care frecați același colț așezat pe o suprafață plană, de minimum zece ori la stînga și la dreapta. Frecarea o veți face pe partea colorată. Rezultatul este favorabil dacă culoarea nu a ieșit pe cîrpa cu care am frecat.

● *Pentru a scoate luciul de pe haine amestecați într-un vas apă (cam un pahar) cu o lingură de amoniac. Frecați haina bine cu peria muiată în acest conținut. Limpeziți cu apă curată, pentru a scoate murdăria lăsată de clăbucul amoniacului și apoi lăsați să se usuce bine. După aceea întindeți frumos haina pe masă și cu grijă și răbdare, frecați foarte ușor stofa cu glaspapier, pentru a-i reda scămoșarea ei originală, care s-a uzat odată cu purtarea. Veți călca apoi haina împrospătată astfel, avînd grijă să călcați peste o cîrpă udă.*

Garnituri din material alb

O garnitură albă dă prospețime rochiei, fie ea din stofă (bleumarine sau pepite) ca în desenele nr. 1, 2 și 3 sau la un tailor de in (desen nr. 4).

Uneori albul poate forma întreg modelul — ca în desenele nr. 5, 6, 8, 10 și atunci se pretează mai bine materialele uni sau cu desen alb.

O altă serie o formează gulerele, începînd de la cele mai simple pînă la gulerele mari, revere mari sau ca cele din desenele nr. 7, 9, de cele mai multe ori detașabile ; la scoaterea lor rămîne o rochie simplă, nepretențioasă.

Desene de Beatrice BOBOCEA

GHIDUL GOSPODINEI

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Budincă de spanac ; anghemah de miel; șarlotă de cacao.
— Ciorbă de urzici ; vrăbioare la grătar cu salată verde ; mere în aluat.
— Sparanghel cu smîntînă, sărmăluțe în foi de spanac, tartă de vișine.
— Urdă cu ceapă verde ; mazăre cu carne ; compot de caise.
— Ciorbă de sfeclă ; șnițel pane cu salată verde ; fructe.
— Salată orientală ; stufat de miel ; lapte de pasăre.
— Sparanghel au gratin ; pui în pesmet cu cartofi prăjiți, catalf cu frișcă.

SPARANGHELUL

Sparanghelul este o legumă de primăvară care are darul să ațîțe pofta de mîncare fiind totodată și diuretic. Acest zarzavat este recomandat să se mănînce cît mai proaspăt, fiindcă altfel devine ațos.

SPARANGHEL CU SOS DE SMINTINA

Cantități pentru 6 persoane : 1 kg. sparanghel, 20 g. sare, 100 g. unt, 50 g. făină, 4 linguri zeamă de sparanghel sau lapte și 6 linguri de smîntînă. Se curăță și se fierbe sparanghelul în apă cu puțină sare timp de un sfert de oră în clocot. Facem un sos alb, din cantitățile de mai sus, bine fiert, pe care îl dregem cu smîntînă. Il servim lîngă sparanghelul scurs de apă și așezat pe o farfurie lungă.

SPARANGHEL AU GRATIN

Cantități pentru 6 persoane : 1 kg. sparanghel, 2 dl. sos alb, 150 g. parmezan, sare. Se fierbe sparanghelul se scurge bine și se taie în bucățele de 4—5 cm. Se unge o formă rezistentă la foc, în care se așează alternînd un rînd de sparanghel peste care turnăm puțin sos alb ș.a.m.d. Deasupra presărăm puțin pesmet și 2—3 linguri de parmezan. Trebuie să stea la cuptor 30—40 minute.

SPARANGHEL PRAJIT

Curățăm sparanghelul pe care îl punem să fiarbă în apă sărată. După aceea îl lăsăm să se scurgă și să se răcească. Luăm fiecare fir în parte, îl dăm prin făină, ou bătut și pesmet. Astfel sparanghelul pregătit îl prăjim în untdelemn sau unt. Este foarte aspectuos să-l lăsăm întreg, dar putem să-l tăiem și în două sau trei.

BUDINCA DE SPARANGHEL CU JAMBON

Cantități pentru 6 persoane: 1 kg sparanghel, 75 g. unt și 4 ouă întregi. Sosul alb : 40 g. unt, 40 g. făină, 4 dl. lapte, 200 g., jambon, 2 ouă fierte tari. Fierbem sparanghelul, îl tăiem bucățele de 1-2 cm. Separat frecăm untul cu 4 ouă întregi, iar deasupra adăugăm sosul alb făcut din cantitățile indicate. Tăiem jambonul în bucățele și îl punem și pe el în sparanghel. Toată această compoziție o turnăm într-o formă rezistentă la foc, în care se așează alternînd un rînd de sparanghel peste care turnăm puțin sos alb ș.a.m.d. Deasupra presărăm puțin pesmet și 2—3 linguri de parmezan. Trebuie să stea la cuptor 30—40 minute.

SPARANGHEL CU SOS TARTAR

Cantități pentru 6 persoane: 1 kg. sparanghel, 2 gălbenușuri de ou, 2 dl. untdelemn, o lămîie, puțin tarhon, sare și piper. Se fierbe sparanghelul în mod obișnuit, se așează pe o farfurie lungă și se servește cu următorul sos : facem un fel de maioneză din ouă, untdelemn, lămîie în care adăugăm 2—3 bucățele de tarhon tăiat mărunt. Dacă dorim putem să mai punem și cîteva rondele de castraveciori din oțet.

SFATUL BUNICII

Cît îi sînteți voi de dragi,
Gura morfolită-n fragi
Nu-i făcută pentru voi,
Tată, mamă și pisoi !

Nimeni nu-i sărute fața
Ca petala, ca dulceața
Și nici mîna pîn-la cot
De alviță și compot !

Nu e vrerea nimănui
De-i răsare vreun cucui
Să-l sărute, știu eu, doară
Că așa n-o să-l mai doară...

S-a-nvoit de ieri ma' mare
Că nu-i e cu supărare
Pentru el, de cîte ori
Va primi ea sărutări !

Vasile DIMA

CURIERUL NOSTRU

I. MICU — București: Problema este de competența spațiului locativ raional.

WILI — Cluj : N-am auzit pînă acum nimic din cele relatate de dv. privitor la una din lucrările scriitorului Jules Verne. Și apoi chestiunea ridicată, nu interesează. Cert este un lucru : romanul amintit a reușit să reziste vremurilor datorită calității sale incontestabile.

DR. JULES — București : Compozitorului Popovici scrieți-i pe adresa Uniunii Compozitorilor — Calea Victoriei nr. 141.

DAN SIPOTEANU — Comănești : Dați-ne voie să v-o spunem... deschis : aveți haz ! Mai încercați, însă pe teme la ordinea zilei. Și încă ceva : scrieți mai scurt.

CRISTINA I. VELOAICA — Cluj : Scrisoarea dv. o vom înmîna scriitoarei Sidonia Drăgușanu.

T. GRIGORE — București : Pentru stabilirea vechimii în cîmpul muncii urmează să vă găsiți martori cu care ați lucrat împreună și care au asupra lor fie un titlu de pensie doveditor, fie acte de vechime.

TAMARA T. — București : Articolul „Cum a învățat Dănuț să vorbească" cuprinde multe generalități, ceea ce îl face nepublicabil. El nu ridică o problemă de educație, ci se mărginește doar la cîteva constatări de suprafață. Am desprins însă din el căldura inimii de mamă care-și iubește copilul și este preocupată de buna lui creștere. Dacă așa este Dănuț cum ni-l descrieți aveți cu ce vă mîndri.

VICTOR FERU și EUGEN MANOLESCU, Bd. Muncii nr. 149, București ; CORNELIA HLEAGIU, str. Ștefan cel Mare nr. 265, Brăila : NICU RUSU, str. Crișului nr. 2, Cluj ; CECILIA RĂDULESCU, str. Gh. Dimitrov nr. 11, Pitești ; ALEXANDRINA POPESCU, str. V. I. Lenin nr. 10, Sibiu ; VASIA MARINESCU, blocul 106, ap. 21, Hunedoara ; MICU RICUȚĂ, șos. Iancului nr. 67 București : doresc să facă schimb de vederi.

TOIU — Petroșani : Propunerea dv. de a crea o rubrică intitulată, „Din istoria descoperirilor tehnice" ni se pare interesantă în forma care ne-o sugerați și cu materialele ce ni le-ați trimis. Vom discuta această problemă foarte curînd.

D. SCHOR — Iași : Din cele trei poezii ne-am oprit la aceasta :

ECHIPA NOASTRA

Echipei noastre de zidari
I se cunoaște bine sporul :
Azi ne găsiți la un etaj,
Mîine sîntem la următorul.

Opt ore un apartament !
Atît am hotărît sorocul
Ne ținem de angajament
Și-n două luni e gata blocul.

Și-așa nu zăbovim de loc...
Cum terminăm am și plecat !
Din cîte au fost, un singur bloc
Să stăm pe loc ne-a obligat.

Aici găsiți toată echipa
Cînd e de unul trebuință
E blocu-n care de un an
Avem cu toții ...locuință.

Pentru fetițele noastre

Par trei modele diferite... Și totuși, cele trei rochițe au același tipar : simplu, comod, și, totodată... cochet !

Rochița din stofuliță pepit o completăm cu o bluză de bumbac sau liniță. Rochița de stambă, de asemenea, poate fi completată printr-o jachetică într-o culoare potrivită sau din același material.

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul

„Secretul inginerului Mușat"

de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

38 *Pe urmă — zise Nostril — balotul dumitale de pînză, crescînd mai departe, mi-a înghițit covorul, biroul, scaunele, tot ce nu era metal. Adică tot ce nu era, într-un fel sau altul, materie organică, lemn, adică fostă plantă, fibre de stofă. Pînza se înmulțește numai prin locurile sfîșiate, numai pe-tiv, nu ?*

Mușat tăcea.

— La laborator, pînza s-a dezagregat imediat — nu poate fi analizată. Dar dumneata o să-mi spui toate secretele ei. Știi de ce? Pentru că pînza înghite orice materie organică, înghite deci și oameni vii. Dacă nu ne spui secretul, vom fi nevoiți să studiem singuri felul cum se înmulțește misterioasa dumitale pînză vie. Privește!

Cu un gest brusc, Nostril dete perdeaua la o parte. Prizonierul scoase un strigăt de groază. O femeie și o fetiță, cu spatele lipit de sticla metalică, se fereau de atingerea mormanelor albastre, în timp ce un băiat, copilul lui Mușat, stătea cu fața întoarsă spre inginer. În lumina artificială a subteranului, pînza parcă palpita, unduia.

— Vezi ce interesant? spuse inspectorul. Înainte pînza nu se mișca, pentru că mijlocul pînzei nu se înmulțește, ci numai marginea. În balot, marginea ei avea cîteva sute de metri. Acum însă, cînd pînza a fost ruptă în nenumărate bucăți, fișiile rupte totalizează kilometri întregi, „viteza" ei de înmulțire a crescut de mii de ori. Cred că mai întîi mormanele de pînză o să-ți înăbușe familia, pe urmă o s-o strivească, și abia la urmă o s-o devoreze: căci le-am pus în cale tot felul de obiecte, să aibe din ce crește, să aibe ce asimila. Vorbești?

39 *Nostril îl privi lung, văzu că inginerul tace și-i spuse :*

— Bine, nu-ți mai cer nici o formulă. Dar sînt curios cum poate fi oprită creșterea pînzei astea ciudate. Căci dacă ar crește mereu, n-ar putea fi folosită : și-ar face o doamnă cine știe ce rochie scurtă după ultima modă și pînă la sfîrșitul balului s-ar pomeni că i-a trecut de pantofi, în chip de trenă. Te-ai culca seara în pijama și te-ai trezi dimineața într-o magazie de textile. Probabil dumneata știi cum se poate opri creșterea, cum să faci tivul. Nu-ți cer nimic ; doar atît — du-te și salvează-ți familia ! Oprește balaurul ăsta de pînză !

— Eu sînt mort ! răspunse Mușat. De cînd am încăput în mîinile voastre, mă consider mort, pe mine și ai mei. De ce să vă dau secretul ? — imediat ce-l veți avea, mă veți omorî pe mine și familia mea — iar pînza asta, menită să îmbrace omenirea întreagă, va deveni în mîinile voastre vreo blestemată armă de război, un adevărat balaur, ca acum. I-ați și găsit folosință !

Nostril puse mîna pe clanță :

— Plec și te las să vezi cum mor ai tăi. Dacă vorbești, ai măcar o șansă să-i salvezi — dacă taci, îi vezi murind sub ochii tăi.

— Stai ! strigă Mușat. Cu viața lor poți să mă șantajezi o lună, două, un an... — însă dacă-i ucizi, gata, ți s-a dus ultimul atu. Asta am vrut să-ți spun. Acum, du-te !

40 *Abia apucase Nostril să iasă din cameră, cînd o mînă grea i se puse pe umăr :*

— Ești arestat !

— Cum, de ce ? Cine sînteți ?

— Știi prea bine ! îi spuse o voce, și Nostril îl recunoscu pe generalul Bigelow. De ce n-ai înștiințat serviciul special ? Nu știai că orice capturare de invenții trebuie comunicată ?

— Chiar mîine voiam să vă înștiințez.

— Dragă Nostril, spuse prietenos generalul, să-ți fie țărîna ușoară. Ca să pătrund aci, a trebuit să iau mandat de la președinte. Asta nu se iartă. Voi raporta că te-ai opus serviciului special și că ai fost ucis în timpul luptei. Care ți-e ultima dorință ? Poate o plăcintă cu vișine ?

— Văd că mi-ați studiat obiceiurile, rise amar Nostril. Nu, domnule general, ultima mea dorință e să fac un serviciu țării. Mă omoriți pentru că știu prea multe. Vreau însă să vă previn că mai e un cetățean care cunoaște tot cazul.

— Numele !

— O pensie pentru familie și un loc onorabil la cimitir — și veți avea numele.

— S-a făcut. Ai cuvîntul meu de onoare.

Nostril își aminti de renghiul cu scrisorile pe care i-l lucase Bishop.

— Am lăsat la mai mulți avocați, în testament, amintirile mele. Le-am spus însă : „Dacă se iveste o pensie mare, aruncați testamentul în foc".

— 100 de dolari pe săptămînă. Numele !

— S-a făcut, zise Nostril. 100, da ? Numele omului e Bishop. Inspectorul. E asociatul meu. Dacă primesc eu un glonte în ceafă, să primească și el.

(Va urma)

Jocuri distractive

PAHARUL ŞI BUTOAIELE

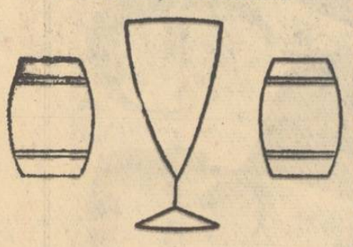

Vă prezentăm două butoaie şi un pahar. Tăiaţi fiecare butoi în 3 părţi (în total deci în 6 părţi) şi compuneţi cu ele paharul din desen.

CELE 12 BECURI

În vederea unei reuniuni tovărăşeşti un electrician a fost rugat să aranjeze 12 becuri în 6 rînduri a cîte 4 becuri fiecare. După o scurtă socoteală, el a indicat felul cum trebuie aranjate becurile. Dv. ştiţi cum ?

FISELE

În faţa dvs. se află aşezate zece fise în două rînduri a cîte cinci. Mutaţi numai patru fise astfel ca să aveţi cinci rînduri a cîte patru fise.

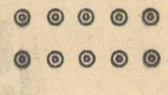

DE CE ?

Cineva mi-a povestit următoarea întîmplare : Un prieten a murit subit zilele trecute. El împreună cu soţia sa s-au dus la o plimbare în pădure. Acolo el adormi la umbra unui copac şi visă că era un nobil francez din timpul revoluţiei care fusese condamnat la ghilotină şi aştepta pe eşafod să fie executat. Chiar atunci soţia sa îl atinse din greşeală cu evantaiul pe ceafă. Socul a fost atît de puternic — legat de visul său — încît el muri imediat.

Am răspuns interlocutorului meu că povestea în forma aceasta nu poate fi adevărată. De ce ?

CERCURI ŞI LINII

Acest desen este alcătuit din 5 cercuri şi 7 linii. Puteţi însă lega 5 cercuri între ele cu... 8 linii fără a se întretăia vreo linie cu alta ?

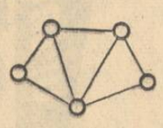

Soluţiile jocurilor apărute în numărul 183

NUMĂRUL 100

$99^{3/3}$ şi $99^{30/30}$

ÎNTREBARI

Erau soţ şi soţie.

★

Casa a fost construită la polul nord.

ÎMPĂRŢIREA MERELOR

Raportul de mărime este 6, 9 şi 12. Se ia un sfert de la al treilea măr şi se adaugă la cel de al doilea măr.

UNDE-I MIJLOCUL ?

Problema se rezolvă printr-un truc. Se udă cu un chibrit muiat mereu în apă conturul desenului şi se aşează într-o cratiţă plină de apă. Apoi se picură uşor apă pe desen. Apa nu trece de desen. Apoi se ia un ac şi se pune vîrful în stratul de apă de peste hîrtie, fără a se atinge hîrtia. Aceasta începe să se învîrtească şi nu se va opri decît cînd acul va fi în mijlocul hîrtiei.

SE POATE ?

C. TABACU

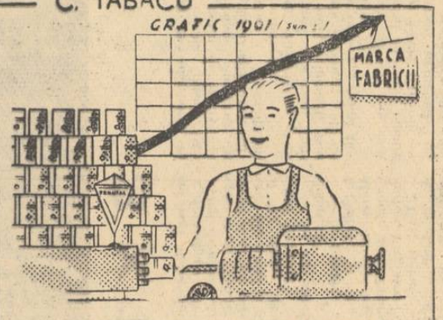

Un nou obiectiv pe graficul întrecerii

M. CAPĂTĂ

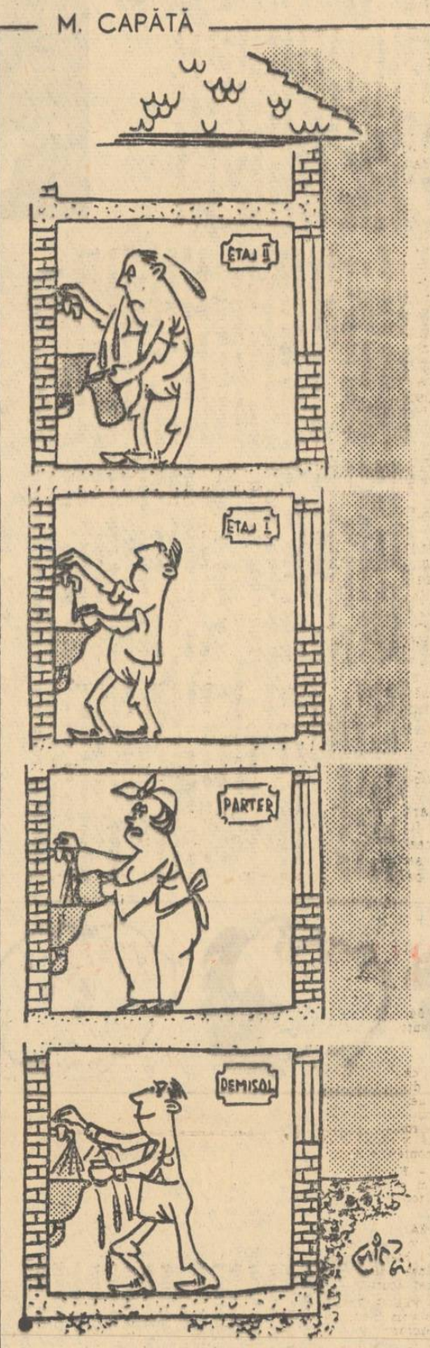

Poveste fără... apă!

MATTY ASLAN

— Dacă-mi spuneţi ce mai e cu cererea mea, vă spun şi eu care-i portul din cinci litere care leagă lacul Peipus de golful Finic...

In urbea mea...

În urbea mea „patriarhală",
schimbarea este radicală...
În fiecare an, apare
un nou aspect edilitar :
nu mai cunoşti „Grădina
„publică" în care
am tras întîiul fum dintr-o
ţigare,
un alt maidan s-a prefăcut
în... scuar,
iar cel mai important eveniment recent
e un... teatru extraordinar...

În plus, nu mai există vechea
„Stradă Mare"
cu cele cincisprezece cafenele,
construcţiile iau amploare
şi cresc cu o viteză colosală,
iar uliţa copilăriei mele
s-a transformat în...
magistrală...
Ce este însă demn
de remarcat
e că şi oamenii s-au
transformat
fundamental.

Mircea CODRESCU

S. NOVAC

Sistemul de stampilare a biletelor de tramvai şi autobuz duce uneori la murdărirea mîinilor şi hainelor călătorilor

— Tovarăşe controlor, te rog să mă crezi că am scos bilet, dar l-am pierdut. Ca dovadă uite... data imprimată pe mînă!

FRED GHENADESCU

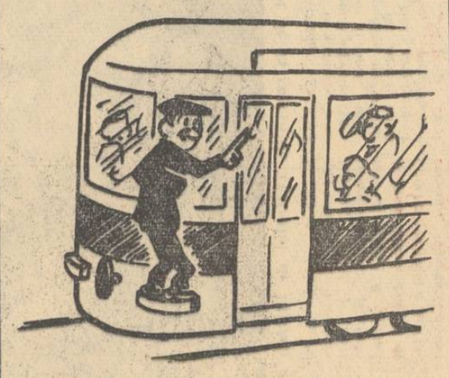

— Eu nu călătoresc pe scări...

— Nu iau rîndul nimănui

— Eu nu calc pe iarbă...

— Eu nu urc prin faţă...

— Eu nu fac răutăţi, fac aluzii !...

ŞAH

„Cupa Magazin" : Rezultate şi clasamente

SEMIFINALA EDIŢIEI I : GRUPA „A" : I. Găban (Tr. Severin) a cîştigat la Gheorghiu Gabriel şi I. Popovici (Buc.), a remizat cu Racoce Romeo (Buc.) şi a pierdut la Gh. Maricuţoiu (Roşiori de Vede); I. Noman (Constanţa) a cîştigat la Klang J. (Buc.) şi a pierdut la Racoce. Racoce a mai cîştigat la Maricuţoiu şi Klang.

Clasamentul final : 1—2. N. Botezatu (Sinaia) şi Klang J. 7 puncte; 3. Racoce Romeo 5 puncte; 4—5. Ismail Noman şi Gh. Maricuţoiu 4 puncte; 6—7. Gheorghiu Gabriel şi I. Găban $3^1/_2$ puncte; 8—9. Ad. Lepedatu (Ocna Mureş) şi D. Popovici (Timişoara) 1 punct.

S-au calificat pentru finala „CUPEI MAGAZIN" **N. Botezatu** şi **Klang Jerome.**

Termenul de încheiere a partidelor în grupele E, F şi G se fixează pentru 10 mai 1961. Partidele neîncheiate pînă la această dată vor fi trimise redacţiei pentru adjudecare, indicîndu-se totodată variantele de cîştig sau remiză.

Dv. ce aţi muta ? (5)

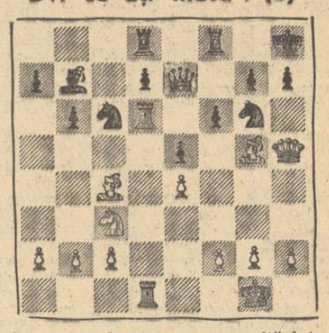

În poziţia de mai sus survenită într-o partidă Capablanca — Camposs — 1927, fostul campion mondial cuban a încheiat partida în favoarea sa într-un mod foarte spectaculos.

Campionatul R. P. R. pe echipe pe anul 1961

MASA I-a

OLTEANU SERGIU (I.T.B.)
Dr. O. TROIANESCU (Progresul)

1. d4 d5. 2. c4, d:c4 3. e3. Aici se joacă de obicei 3.Cf3, pentru a preveni răspunsul negrului 3. e5, dar, în ultimul timp s-a constatat că această variantă dă complicaţii favorabile albului.

3... Cf6 4. Nc4 e6 5. Cf3 c5 6. 0—0 a6 7. e4! Această mutare surprinzătoare a mai fost jucată pînă acum în trei partide şi anume : Gheler—Koc 1957, Petrosian—Sherwin 1958 şi Kluger—Dr. Szilly 1959. *7... C:e4 8. d5!* Maestrul olandez Van Scheltinga a recomandat acest puternic răspuns, care obligă pe negru să se apere cu cea mai mare precizie pentru a evita distrugerea rapidă a poziţiei sale. *8... Ne7 9. d:e6 D:d1 10. e:f7 Rf8. 11. T:d1 Ng4! 12. Cbd2! C:d2.* La 12... Cd6 13. Nd5. C:f7? 14. N:f7... R:f7 15. Ce5+! cîştigă Nq4.

13. Nd2 :, N:f3. Negrul caută să neutralizeze avantajul material al albului de pe aripa regelui, dar perechea de nebuni, pionul f7 şi dezvoltarea mai bună a pieselor albe, vor decide partida. *14. g:f3 Cc6 15. Nd5 Cd8 16. Nf4 Tc8 17. Tde1 Cc6.* Se ameninţă puternic 18. Nd6!, iar la 17... C:f7 alb cîştigă pionii a6 şi b7 şi cu ei partida.

18. Tad1 Cd4 19. Ne5! Td8. Grăbeşte sfîrşitul, deşi la 19... Cc6 ar fi urmat : 20. N:c6 b:c6 21. Td7... Td8 22. Nq7:... R:g7 23. T1e7 !... Td7 24. T:d7.

20. N:d4×! c:d4 22. T:d4; h5. 22. Tde4 Td7. Permite o încheiere frumoasă.

23. T:e7!! T:e7 24. Tc1 şi negrul cedează. Se pierde un turn într-o poziţie fără speranţă.

O coincidenţă interesantă este faptul că în una din partidele mai sus citate şi cea mai recentă (Kluger—Szilly) în care s-a jucat aceeaşi deschidere cu aceeaşi variantă, partida s-a decis tot în favoarea albului, tot cu o mutare de turn şi tot la mutarea 23-a.

Comentarii de Sergiu OLTEANU

Concurs de compoziţie şahistă

Revista letonă de şah „SAHS" — al cărei redactor şef este Mihail Tal — anunţă în ultimul său număr organizarea unui concurs tematic de probleme. Se cere compunerea unei probleme cu mat în două mutări pe o temă fixată de redacţie. În poziţia iniţială (dinainte de mutarea-cheie) la două sau mai multe mutări ale albului există pregătite răspunsuri corespunzătoare de mat ale albului. După mutarea cheie, albul ameninţă să dea maturile din jocul aparent. Negrul se apără cu aceleaşi mutări din jocul aparent, la care albul răspunde însă cu alte maturi. Iată o problemă ilustrînd această temă.

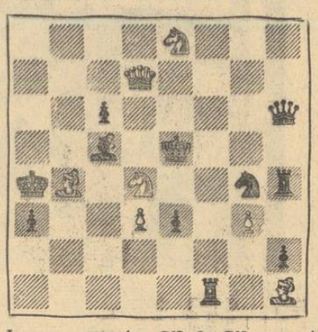

Joc aparent: 1... Cf2 2. Cf3 mat; 1... Cf5 2) Cc6 mat. Aceleaşi mutări ale negrului sînt provocate de soluţia problemei 1.Nc3! cu ameninţările 2) Cf3 şi 2) Cc6 mat. Prin mutarea calului din g4 ambele ameninţări sînt parate, întrucît se leagă calul alb din d4. Apar însă alte maturi permise de interferarea turnului din f1 şi a damei din h6:1...Cf6 2. De6 mat şi 1...Cf2 2.Df5 mat.

Termenul de concurs este 1 octombrie 1961. Problemiştii care vor să participe la acest concurs sînt invitaţi să trimită lucrările lor pe adresa Federaţiei române de şah, str. Vasile Conta 16, cu menţiunea „Pentru Comisia de probleme şi studii".

Acvariu

Peştele Haplochromis multicolor *este originar din valea Nilului. Ajunge la 8 cm. lungime şi este ovipar. La această specie este interesantă îngrijirea specială pe care o dă icrelor depuse şi mai tîrziu puilor : icrele depuse, într-un număr de 80—100 bucăţi, femela le ia în gură. Puii ies din icre peste 8 zile, dar cel puţin încă 4-5 zile se mai întreţin în gura „leagăn" a mamei, pentru a se feri de pericol. În această perioadă femela nu se hrăneşte. Dar grija mamei se mai manifestă încă mult timp prin faptul că în caz de pericol îşi ia puii în gură şi îi duce în locuri diferite. Masculul este indiferent în toate aceste situaţii.*

● *Peştele* Betta splendeus *— originar din Tailanda, Siam şi Malaya — poartă numele de „peştele luptător" şi nu creşte mai mare de 7-8 cm. lungime. Doi masculi din această specie nu pot fi ţinuţi în acelaşi acvariu, deoarece se muşcă şi se bat între ei. Deţinătorii de Betta în ţările de origine fac pariuri asupra lor, la fel ca în luptele de tauri sau de cocoşi. În timpul reproducerii masculul face cuib din spumă şi fixează fiecare bob de icre în acest cuib, pe care-l păzeşte pînă apar puii. Imediat după depunerea icrelor, femela trebuie îndepărtată.*

● *Peştele* Copeina arnoldi *este originar din partea inferioară a fluviului Amazon şi Rio Para. Reproducerea lor este foarte originală : masculul şi femela sar din apă cîteva clipe pe o frunză de plantă la suprafaţa acvariului, pentru a depune icrele şi pentru a le fecunda. Deoarece icrele sînt pe deasupra apei, pentru menţinerea lor în stare umedă, masculul aruncă mereu cu coada apă pe frunză, adică pe icre. După cca. 3-4 zile, la o temperatură de 26-27 grade Celsius, puii ies din icre şi cad de pe frunze în apa acvariului.*

● *Peştele* Lebistes verticulatus, *care este cunoscut sub numele de „gruppi", este originar din Venezuela, Trinidad şi insula Barbados şi este cel mai răspîndit peşte de acvariu. Masculul este de 2 cm., iar femela creşte pînă la 5 cm. lungime. Femela naşte aproape lunar de fiecare dată pînă la 140-150 pui vii. Această specie se reproduce fără intervenţia omului şi este foarte asociabil în acvariu cu alte specii. În Germania pasionaţii crescători de gruppi îşi au asociaţia lor separată (Guppigeselschaft) faţă de restul acvarofililor.*

Sînt rezistenţi şi frumos coloraţi, iar la lumină artificială au nuanţe splendide.

● *Peştele* Yiphophorus hellevi *sau „purtătorul de sabie", este răspîndit printre acvarofilii noştri. Coada masculului prezintă o prelungire, ca o sabie. Este foarte prolific, născînd pînă la 60—70 pui vii, care trebuie apăraţi, deoarece femela mamă îi mănîncă imediat. Pentru a evita pierderea puilor, femela trebuie să o separăm într-o „maternitate".*

REBUS magazin

La pescuit

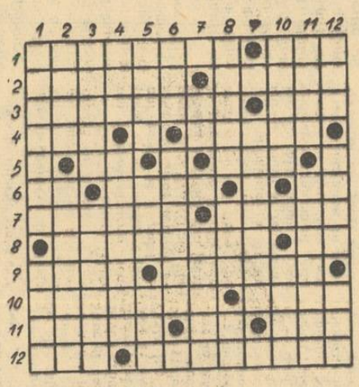

ORIZONTAL : 1) Rudă cu păstrăvul — Paner... pentru prins peşti 2) Scăunaş la capătul luntrei de pescuit — Coş de nuiele pentru prins peşti 3) Peşte marin de forma unui fus gros (pl.) — Crustaceu 4) ...de Barbu — Prinde raci 5) Apucă ! — Localitate în insula Sahalin 6) Prepoziţie latină — Peşte care... face muzică (pl.) — Nu... în barcă ! 7) Plasă de pescărie (pl.) — Peşte din familia crapului 8) Reţea cu ochiuri largi care se adaugă voloculuí obişnuit pentru încurca mai uşor peştele (pl.) — Peşte sol ! 9) Peşte din Marea Neagră asemănător cu nisetrul, care îşi depune icrele în regiunea gurilor Dunării (pl.) — Înşelat, ispitit 10) Luntre pescărească cu fundul lat (pl.) — Avea odinioară în grijă treburile oraşului 11) Înainte de a ajunge domn al Moldovei se ocupa cu pescăria — Coadă de caracudă ! — Literă cirilică 12) Pronume — Crap mic.

VERTICAL : 1) Pasărea... barcagiu — A se încălzi la soare sau a expune ceva la soare ca să se usuce 2) Colibă servind de adăpost provizoriu pescarilor — Destrămat, desfăcut (vorbind de impletituri) 3) Peşte răpitor de apă dulce, căutat pentru carnea lui albă (pl.) — Peşte de... tipografie (pl.) 4) În refrenele vocale — Peştişori de mare de culoare argintie, întrebuinţaţi deobicei ca nadă 5) Vîslă — Final de cîntec spaniol — Apar 6) În acest loc — Asfixiat prin înec 7) Doctor — Plină de apă 8) Dor — Strigăt de corb — Ape ! 9) Ace îndoite la capătul sforii undiţei de pescuit 10) Peşte de baltă din familia crapilor — Perla gîndirii 11) Pălămidă de baltă — Baltă mică 12) Unealtă de pescuit făcută dintr-o reţea de sfoară — Bucată de somn de la pîntece sau de la coadă — Peşte... liniştit.

D. BARTOLOMEU

CHEI

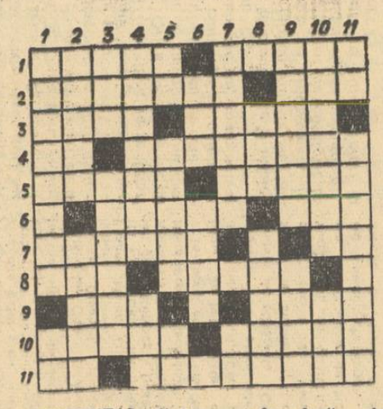

ORIZONTAL : 1) Servesc la încheiat — Cheie de..., punctul cel mai de sus al unei bolţi 2) „Un vînăt giulgiu se-ncheie nod / Pe... goale". (Eminescu) — Cureluşă de meşină 3) Locuinţă pentru flori — Atmosfera în chei... 4) Argint — Afluenţa ei... 5) ...i-a făcut nişte chei lui ! — Are nevoie de o cheie 6) Încăpăţînaţi — Elite ! 7) Cărţi cu cheie — Chel pe jumătate 8) Măsuri de suprafaţă — Foloseşti cheia 9) Campioni — De dimensiuni mari 10) A îmbunătăţi — Un fel de cheie... 11) Eu m-am întors — Învelis protector pentru o broască fără cheie...

VERTICAL : 1) Cheiţă pe cămaşă — Cheia de aur, carte pentru copii de A. Tolstoi 2) „Alfa şi...", altă formulare pentru „cheia şi lăcătul" — Cele mari au o cheie (simbolică) ! 3) Prepoziţia preţurilor — Îşi are cheiurile în Londra 4) „...albinelor"..., basm de fraţii Grimm, în care Prostilă trebuia să scoată din fundul lacului cheia de la lăcătuş domniţei — Închei pe jumătate 5) Cămaşă cu cheiţă — Arbori care cresc prin locurile umede — Abis 6) Ce-i lipseşte cheilui ? (prima silabă) — Unchi 7) Accidenţi la cheie — Ochi de lanţ 8) Nume feminin — Ladă verticală cu cheie ! 9) Oraş în Cehoslovacia — Insulă în Oceania 10) Se încheie între state — Locul urechii în care intră... zăvorul 11) Le găseşti în cheile Tătarului — În sfîrşit, să vedem şi unde se fac cheile.

N. CORNEA

Noutăţi

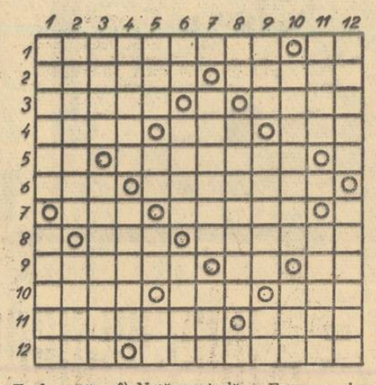

ORIZONTAL : 1) Adeptă nouă şi înflăcărată — Bis! 2) A spune din nou — Nu spune nimic nou (dar nici vechi!) 3) Solidari — „... veche,... nouă", volum de tablete de T. Arghezi 4) E chiar nouă! — Specie de moluşte gasteropode — „Al nouălea...", roman de I. Ehrenburg 5) Contravaloare — Noi, de puţină vreme 6) Din nou — Aparţine timpurilor noi 7) Teapă — Rămas ca viţelul la poarta nouă 8) E de viţă, fie nou sau vechi ! — Oamenii noi,... 9) A se tîngui — Dar — Literă slavonă 10) Vin nou — Noi,... ei ! — Joc de culori 11) Nu-l interesează lucrurile noi — Felicităm de Anul Nou 12) Nume de fată — Afişele anunţă un nou spectacol.

VERTICAL : 1) Nou-născuţi — „Ciocoii vechi şi noi" de N. Filimon 2) Innoit — Începe o săptămînă nouă 3) Narcotic — „Din nou la Estradă" 4) Culege ultimele noutăţi — Popor antic din Scoţia 5) Literă cirilică — În semn! — Nouă la ambele capete! — Carte poştală 6) Notă muzicală — Fenomen datorit căruia sunetul se aude din nou — Zăvor 7) Nou, neobişnuit — Ceasuri 8) Unt şi din nou unt! — Suferă de scăderea globulelor roşii în sînge 9) Oraş în Norvegia — „...sau povestea unui mic indian", roman de Ludwig Renn — A chiui 10) Cele noi se numesc neologisme — Nu duce lipsă 11) Rezultatul adunării: nouă plus nouă! — Fac ca nou! 12) Sclipesc în pomul de Anul Nou — „Timpuri Noi".

Valentin MIREA

INTRE 15 — 25 APRILIE 1961

Intreprinderea Ungară de Comerţ Exterior pentru Produse ale Industriei de Instrumente METRIMPEX

ORGANIZEAZĂ O EXPOZIŢIE DE APARATE DE LABORATOR

în localul expoziţiei permanente a Camerei de Comerţ a R. P. Ungare din Bucureşti, Str. Batiştei Nr. 33.

Expoziţia este deschisă zilnic între orele 10—13 şi 17—19

Redacţia : Piaţa Scînteii, Tel. 17.60.10. Administraţia : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

3 x 15

Într-una din seri, în cabina fraților Grigoriu de la Teatrul „C. Tănase", un grup de colegi le-au adresat o caldă urare : — La mulți ani și noi succese...

...Era, într-adevăr, o aniversare ! Așa cum spuneau unii, glumind, trio Grigoriu împlinise... 45 de ani de carieră... Adică fiecare câte 15 !...

— *De 15 ani* — ne-a mărturisit cu vădită emoție în glas Cezar Grigoriu — *am apărut împreună pe scenă, seară de seară, am trudit mereu împreună și nu ne-am despărțit niciodată.*

— Cum s-a constituit trio-ul ?

— *Atracție pentru muzică am avut încă din timpul cînd eram elevi de liceu. La început, Angel, cel mai mare dintre noi, a format un trio cu doi colegi de-ai lui. Apoi l-a... cooptat pe George, cîntînd cu el și cu un coleg și, în cele din urmă m-a... inclus și pe mine, constituind „trio Grigoriu".*

— În ce spectacol ați debutat ?

— *În opereta „Sibille", la Savoy, în care jucau Marcel Anghelescu, George Groner, Silly Popescu, Geo Barton, Virginica Popescu...*

...Dar, trebuie să știți că, în afara acelorași preocupări pe care cei trei frați le au în cadrul activității micului lor ansamblu, fiecare a pornit totodată și pe un drum de muncă diferit. George e compozitor, Cezar face regie, iar Angel scrie texte.

— *Și ca să nu ne despărțim nici în aceste străzanii* — spune Cezar Grigoriu — *ne dăm... întîlnire, după ce fiecare se poate prezenta cu vreo realizare, ne consultăm între noi și apoi continuăm munca împreună. Așa am procedat de pildă la realizarea spectacolului „Concertul tinereții".*

...I-am lăsat pe frații Grigoriu în cabină. Mai aveau destul timp până să apară în lumina reflectoarelor, pe scenă. Cu siguranță că pînă atunci aveau să discute cu aprindere despre un alt proiect, despre o nouă încercare, despre o „idee". Pasiunea lor pentru muzică, pentru creație, este cunoscută. Și după 15 ani de activitate se prezintă cu un rodnic bilanț.

N. SANDU

Aspect de la repetițiile Teatrului de Estradă al Regiunii București

„Hai să rîdem !"

În vizita pe care am făcut-o la Teatrul de Estradă al regiunii București am găsit colectivul artistic în febrilitatea pregătirilor pentru prezentarea noului concert spectacol cu titlul „Hai să rîdem !". Autorii Mircea Crișan, împreună cu Al. Andi și Radu Stănescu în viitoarea premieră multe aspecte specifice din regiune, utilizînd varietatea mijloacelor artistice pe care le oferă estrada. Din desfășurarea scenariului, menționăm : „Cuiul", „Să nu-ți vers focul în căsnicie", „Ca sarea în bucate", „Irresponsabilitatea", „Conferința", „Un teren amenajat", „Socotitorii", iar dintre cîntecele care însoțesc și înfrumusețează spectacolul pe întreg parcurs se cuvine să relevăm melodiile : „Rîzi că viața e frumoasă", „Spune da !", „Di călțuțule" de Florentin Delmar, „Cînd o să-ți treacă supărarea" și „Fata care-mi place" de Marcel Ionescu (care girează și direcția muzicală a spectacolului). Spectacolul pun în scenă de Cristian Munteanu, are în distribuție pe artiștii Lucica Zorini, Andrei Armanco, A. Papanicola, Mișu Popescu, Ioana Radulavescu, Meri Mărgărit, pe cîntăreții Nicu Stroescu, Gioni Dimitriu, Paliu Rodica, Marian Iorga, Fănică Băcanu, Puica Armanco, Valeriu Nițescu, și cu dansatorii Toni Lunzeanu, Mili Paul, Nelu Dumitrescu, Bunea Niculae, Teo Covali, Cristina Acsinteanu, Marietta Ionescu.

Sandu MARIAN

SPECTACOLUL
magazin

Cînd și cum ați debutat ?

Indiferent de genul de teatru pe care-l practică, actorul își amintește întotdeauna cu dragoste și cu emoție de primii pași pe scenă, de prima întîlnire cu spectatorii, de debut. Cîțiva actori și cîntăreți ai Teatrului Satiric-Muzical „C. Tănase" ne-au împărtășit împrejurările debutului lor.

N. STROE, artist emerit:

— De fapt, noi, actorii, debutăm continuu, odată cu fiecare spectacol. De aceea aș putea spune că PRIMUL MEU ROL e întotdeauna cel din viitoarea premieră.

Și a adăugat zîmbind :

— *Totuși, cînd ați debutat... prima oară ?*

— Prima oară am avut... două debuturi. Unul în teatrul de proză și altul în teatrul de revistă. Cel din teatrul de proză a avut loc în anul 1924. Fiind încă elev de liceu am fost... admis în figurație la Teatrul „Mic", în spectacolul cu piesa „Marea ducesă și chelnerul". În sfîrșit, în 1930, marele animator al teatrului de revistă care a fost Constantin Tănase, a pus... ochii pe mine și de atunci mi-a rămas revista la inimă...

— *Care a fost primul rol la „Cărăbuș"?*

— Vreți să spuneți treime sau chiar pătrime de rol... Eram atît de nesigur de mine cînd începeam să cînt, încît în primul spectacol, care se intitula „Ai n-ai dăi" n-am avut curajul să apar decît în tertete și cuartete.

MIRCEA CRIȘAN: — *Prima mea întîlnire cu revista a avut loc în toamna anului 1944. Urma să fac figurație și cîteva mici prezentări în spectacolul „Ca la noi la nimeni" de Ion Pribeagu. Numai că, datorită unei inițiative... personale, am fost... avansat solist, chiar din seara premierei.*

— Cum s-a întîmplat aceasta?

— *La un moment dat cînd mă aflam... singur în scenă, în loc să stau un minut cum era prevăzut, am stat 20 de minute pentru că — vrînd să fac colegilor și publicului o surpriză — am... executat cîteva imitații de actori: Al. Finți, N. Stroe, Trestian, Antonescu-Cărăbuș. Publicul s-a amuzat copios, numărul meu de imitație a rămas definitiv în spectacol, iar eu am rămas definitiv în teatrul de revistă...*

DORINA DRĂGHICI : — *Deși cîntasem mai de mult, pe scena Teatrului „C. Tănase" am apărut mai de curînd, în anul 1952, în revista „Fără mănuși". Eram imediat după ce participasem la concertul din cadrul „săptămînii muzicii ușoare românești", care a avut loc în sala Ateneului și unde lansasem melodiile „Drag îmi e bădița cu tractorul" de Ion Vasilescu și „Marinică-Marinică" de H. Mălineanu.*

ZIZI ȘERBAN: — *După Ficîțica ani de studii de balet la operă, m-am prezentat la un concurs pe scena „Cărăbușului". Elena Burmaz, actuala mea colegă, proaspăt trecută atunci din corpul de balet în rîndul solistelor, făcea parte din comisia de examinare.*

— Și v-a dat... notă de trecere?

— *Odată ce mă vedeți aici...*

— În ce revistă ați debutat?

— *În „Vox Populi", „Vox Tănase", Era în 1936...*

— Atunci pot să scriu că aveți 25 de ani de teatru?

— *Numai să precizați că atunci cînd m-am prezentat la concurs eram foarte, foarte, foarte tînără...*

I. ANTONESCU-CĂRĂBUȘ: — *Eram elev la școala de arte și meserii, cînd, îndrăgostit de teatru, m-am prezentat la Teatrul „Majestic", condus de Stroe și Vasilache, oferindu-mi serviciile ca... desenator de decoruri, plancarde și afișe. Încet, încet, am început să bat și gongul, să trag și cortina, pînă cînd am intrat și în scenă. Și de atunci, în scenă am rămas..*

— Dar, am observat că la prima pasiune, desenul, nu ați renunțat...

— *Dă, prima dragoste nu o uiți niciodată!*

GICĂ PETRESCU: — *Fe mine m-a... descoperit pentru teatru bunul meu amic H. Nicolaide. El m-a adus prima oară pe scenă, în spectacolul „Luna știe dar nu spune".*

— Cîntați sau spuneați cuplete?

— *Cîntam! Cupletist am devenit mai tîrziu, printr-o împrejurare.*

— Care?

— *Îmbolnăvîndu-se Maria Tănase, mi s-a încredințat mie cupletul pe care-l debita ea: „Mi s-a făcut de scenă"...*

DIDI IONESCU. — *Am debutat, în 1944, cîteva luni după eliberare. Și, cîta timp, am jucat... cu pasiune în toate tablourile de ansamblu și finalurile de revistă unde nu spuneam nici un cuvînt. Cînd nu eram în scenă, stam lipiți de Arlechin și urmăream cu nesaț spectacolul... Ajunsesem să cunosc toate rolurile pe dinafară. Le mai știu și azi... Și prin 1946, într-o seară, a lipsit o actriță. Directorul de scenă al spectacolului, N. Stroe, nici n-a mai întrebat cine știe rolul. Mi-a spus cîteva cuvinte de încurajare și m-a trimis în scenă. Mi-am luat inima în dinți... și asta a fost tot!*

MARA IANOLI : — *Am debutat în 1945, într-un spectacol muzical de amatori, care a avut loc în sala școlii medii „Gh. Lazăr". Și nu mult timp după aceea am cîntat, pentru prima oară la posturile noastre de radio, alături de profesorul meu Edmond Deda.*

HORIA CĂCIULESCU : — *Fiind student, am fost... selecționat într-un spectacol prezentat de artiștii amatori din facultăți. De acolo am mai făcut un... pas, ajungînd pe scena profesionistă și debutînd într-un scheci-parodic intitulat „Cadavrul viu".*

N. S.

De sus în jos : N. Stroe, Mircea Crișan, Dorina Drăghici, Zizi Șerban, Gică Petrescu, Didi Ionescu, Mara Ianoli, Horia Căciulescu.

văzuți de I. ANTONESCU-CĂRĂBUȘ

„Revista 62", „Tonul face muzica" și altele

Noul repertoriu al Teatrului Satiric-Muzical „C. Tănase" - De vorbă cu Sandu Eliad, directorul teatrului -

— Ce spectacole noi vor fi prezentate la Teatrul Satiric-Muzical „Const. Tănase" ?

— I-am întrebat pe regizorul Sandu Eliad, maestru emerit al artei și directorul teatrului.

— Ne aflăm în plină repetiție cu „Revista 62" de Nicușor Constantinescu și George Voinescu. În spectacolul acesta, printre alții, vor apare : N. Stroe, Maria Tănase, Vasile Tomazian, I. Antonescu-Cărăbuș, Lavinia Slăveanu, Gica Petrescu, Elena Burmaz, Gabi Pascu, Horia Căciulescu, Puiu Călinescu, Didi Ionescu, Dorina Goga.

— Cine semnează muzica noii reviste ?

— Paul Hurmuzescu, Nicolae Patrichi, Edmond Deda, Vasile Veselovschi și alții.

Zilele viitoare va intra în repetiție un nou spectacol. Este vorba de un spectacol-concert ale cărui muzici au fost scrise în cea mai mare parte de compozitorul Elly Roman. Concertul — spectacol se va intitula „Tonul face muzica".

— Cine semnează textele ?

— Al. Andy, Mircea Crișan și Radu Stănescu.

— Distribuția ?

— Aici vor apărea : Gigi Marga, Mara Ianoli, surorile Kosak, N. Nițescu, Sorina Dan, Lidia Roman, R. Hodovanski, frații Grigorescu, Norocel Dimitriu, Silvia Pascal, Grigore Caligari și Mircea Crișan.

În încheiere, directorul Teatrului „C. Tănase" ne spune :

— Pe scena Teatrului nostru se va reprezenta de asemenea, un concert — spectacol cu muzica de H. Mălineanu și textele de Jack Fulga și Aurel Felea. În cadrul acestui spectacol va concerta orchestra de jazz „Bucureștii".

REFLECTOR

ESTRADA

Artiștii Al. Giugaru, Ion Manu, Fory Eterlle, Geo Barton, N. Gărdescu, G. Trestian, Nae Roman și H. Nicolaide despre legăturile lor vechi și noi cu estrada

Tradiția teatrului de estradă este veche în Romînia. Gen popular aducînd în sălile de spectacol mii de oameni — Revista — cum i se spunea, a folosit versul și sceneta pentru a satiriza moravuri personale, ajungîndu-se pînă la biciuirea politicienilor corupți. Tribună a nemulțumirii populare, estrada aduna în jurul său artiști deosebiți, cum a fost regretatul C. Tănase și autori de texte virulente.

Nu se poate face însă o confuzie între anumite excese din trecut și formula oarecum nouă din zilele noastre a Teatrului satiric-muzical. Sîntem departe de scheciurile ieftine lansate pe scenele cinematografelor în pauzele dintre două filme, sîntem departe de penibilele spectacole cu iemei pe jumătate dezbrăcate. Gustul trivial al burgheziei pentru așa-numitele secrete de alcov a fost îngropat odată cu dispariția degustătorilor pornografiei.

Genul ușor, cum i se spune cam pe nedrept, ore în zilele noastre o dezvoltare prodigioasă. Compozitori, regizori, dansatori, actori și autori de texte s-au adunat în jurul teatrelor de estradă din toată țara. Estrada, gen eclectic, adună în mulțimile ei cîntăreți, coregrafi și comici începători. Spectacolele distrează și au un important rol educativ. S-a renunțat, cum era firesc la glumele nesărate, fără conținut, s-a trecut la o selectare a muzicii, terită de declarațiile stereotipe de dragoste și s-a dezvoltat cupletul satiric, atît de gustat de public.

Despre succesele din ultimii ani obținute în acest domeniu, ziarele au scris la timp. Vom aminti numai spectacolul Revista 58, care a fînuit alîșul și în anul următor, melodia Marinică, Marinică, compozițiile regretatului Ion Vasilescu și cele mai recente ale înzestratului Radu Șerban. Scenele Teatrului de estradă au prilejuit cîteva debuturi promițătoare (în Concertul tinereții) și sperăm că se va merge pe linia promovării elementelor înzestrate, descoperite în echipele de amatori sau în ansamblurile Teatrului satiric-muzical.

După această sumară trecere în revistă a realizărilor estradei ne permitem cîteva sugestii. S-a observat, pe bună dreptate de către cronicarii noștri, o oarecare oboseală și repetiție a mijloacelor, mai ales în scheciurile pe teme actuale. O lărgire a numărului celor ce scriu cuplete se impune de multă vreme și pînă acum nu s-a făcut tot ce se așteptа. Unele glume sînt răscunoscute și variantele oferite de autori nu reușesc să aibă succesul scontat. Se observă și o ușoară stagnare în muzică. Unde sînt, se întreabă spectatorii, acele cîntece care să treacă rampa și să lie înțelate imediat de către ascultători? Despre neglijențele stînjenitoare din textele lor am mai scris. Ignorarea cunoștințelor elementare de gramatică face încă farse unor oameni bine intenționați. Orice încercare de a scuza inițiativele și lipsa de imaginație nu are fond și noi sperăm în continuare că în cele din urmă compozitorii îi vor convinge pe colaboratorii lor că o melodie frumoasă nu poate salva un vers sub orice critică.

Se mai poate vorbi de asemenea de o împietrire a formelor estradei. Lumea voiește să rîdă de birocrat, de palavragiu, de procesoman, de tinerii bulevardiști, de amatorii de căsătorii în serie, de leneși, de delapidatori, de scandalagii, dar numai la aceste tipuri ne putem referi la infinit cu aceleași mijloace ?

Estrada trebuie să răspundă fulgerător evenimentelor importante din viața noastră și nu se poate spune că n-au fost cazuri cînd compozitori și textieri s-au aflat la înălțimea întîmplărilor extraordinare petrecute în viața omenirii (vezi Cîntecul rachetei). Imaginație, promptitudine, talent, iată ce așteptăm și pe viitor de la slujitorii genului, numit pe nedrept ușor...

Eugen BARBU

Scenă din spectacolul „Concert-expres"

Estrada în regiunile țării

Constanța : O premieră și un turneu

În sală lumina era stinsă. Pe scaune, doar cîțiva spectatori răsleți : sînt o parte din instructorii echipelor artistice de amatori din regiune — profesori și învățători — care urmează cursurile de specializare ale școlii populare de artă din Constanța. Regizorul Ia invitat să asiste la o repetiție a piesei : „Iubesc, iubesc" pe care colectivul secției de estradă a Teatrului de Stat din Constanța a pregătit-o pentru a o prezenta în cîteva orașe din Regiunea Muntenia—Dobrogea.

Scenă din spectacolul „La mare și... la mai mare !"

Vali Manolache, Vilja Ionescu, Mariana Negrul, Geni Manolache și Nae Ivănescu împreună cu Lucica Pîrvulescu și D. Bitang din cadrul secției de estradă și comedie.

Finalul actului I al spectacolului „La mare și... la mai mare !"

În aceste zile. Cum este și firesc, atenția lor este îndreptată atît către ceea ce se petrece pe scenă, cît și către indicațiile date de regizorii din sală. Au venit doar să învețe „pe viu" cum se lucrează un spectacol.

— Repetiția se află într-un stadiu avansat. Pe scenă au apărut și decorurile. Jocul actorilor este închegat și interpretarea apropiată de cea din seara premierei. De altfel, pînă în ziua după vizita noastră, premiera a și avut loc.

— Așa după cum v-ați putut convinge și dv., ne-a spus tov. C. Dinischiotu, regizorul spectacolului, piesa pe care am repetat-o este o comedie după cum au intitulat-o Mass și Cervinski — autorii ei — un vodevil. Isprăvile lui Șiindov — eroul principal — care prin minciunile sale își creează lui și altora numai încurcături, stîrnesc rîsul dar și judecata prietenilor săi și speram a spectatorilor. Muzica lui Tabacinicov dă spectacolului violiniste deosebită.

— Interpretează numai actori ai secției de estradă ?

— Apropo în totalitate : Cine mai colaborează la realizarea spectacolului ?

— Conducerea muzicală aparține lui Aurel Manolache, iar scenografia și costumele lui Febus Ștefănescu.

Într-unul din foaierele teatrului am întîlnit restul colectivului secției de estradă, în frunte cu întreaga orchestră. Făceau ultimele repetiții înainte de plecarea în turneu cu spectacolul „La mare și... la mai mare", repetiții necesare cerute de faptul că în vederea turneului, spectacolul a fost îmbogățit. În curînd, timp de 45 de zile, actorii estradei constănțene vor putea fi cunoscuți pe scenele teatrelor și căminelor culturale din numeroase orașe și sate ale țării.

Sonia MARCARIAN

LA TG. MUREȘ

După ce a prezentat la Tg. Mureș premiera unui nou spectacol, intitulat „Cîntecele și dansurile popoarelor". Ansamblul secuiesc de cîntece și dansuri a plecat în turneu la Brașov și în cîteva orașe din Regiunea Mureș—Autonomă Maghiară. Coregrafia majorității dansurilor a fost semnată de meștri coregrafi din Capitală.

TRIFOXUL

A stîrnit se intitulează un nou dans de salon pentru tineret ale cărui caracteristici au fost prezentate, în cadrul unui cenaclu la Uniunea Compozitorilor, de către compozitorul Aurel Giroveanu.

— Muzica acestui gen se compune din trei măsuri în loc de patru, ne-a declarat compozitorul Giroveanu. *Iar figurile dansului sînt inspirate din dansurile folcloristice.*

— Ați realizat o astfel de muzică ?

— Pînă în prezent am compus două bucăți : „Trifoiul", (text de Aurel Felea) și „Cei șase îndrăgostiți" (text de Constantin Cîrjan).

Pentru iubitorii de muzică ușoară

Casa de discuri „Electrecord" a inițiat de mai multă vreme o colecție intitulată „Interpreți romîni de muzică ușoară". Din această colecție au apărut pînă acum o serie de discuri, micro de 17 cm. diametru, cuprinzînd cîte patru piese interpretate de cîte un solist vocal sau instrumental. Astfel, au apărut în această colecție discuri dedicate cîntăreților Gică Petrescu, Dorina Drăghici, Nicolae Nițescu, Florin Dorian, Roxana Matei, Trio Grigoriu și soliștilor instrumentali Ianci Körössy (pian); Alexandru Imre (clarinet), Horia Ropcea (acordeon).

În cursul acestei luni colecția se îmbogățește cu două noi discuri. Unul va cuprinde patru piese interpretate de cîntăreața Gigi Marga și anume : „Zi cu soare", rumbă de Vasile Veselovschi, „La teatrul nou din orășel", slow de Marcel Ionescu, „În excursie", foxtrot de Hary Segers „Comeoprima", slow de Tocani. Al doilea disc va cuprinde patru bucăți interpretate de Valentin Teodorian și anume : „Nu te pot uita" („Non dimenticar") de Galileri, „Romantica" de Renato Rascel, „Piove" de D. Modugno, „Telegramă" de Marini Garcia.

★

O altă colecție inițiată de „Electrecord" este intitulată „Compozitori romîni de muzică ușoară". În această colecție au apărut pînă acum compozitorilor Ion Vasilescu, Elly Roman, H. Mălineanu.

În cursul acestei luni va apare în colecția „Compozitori romîni de muzică ușoară" un disc cu patru piese de compozitorul Radu Șerban : „Un cîntec de dragoste" (cîntă Florin Dorian), „A fost deajuns o melodie" (cîntă Aida Moga), „Pomul cu vrăbii" (cîntă Roxana Matei), „Un trecător" (cîntă Gică Petrescu).

Tot în luna aceasta va apare un nou disc cu 14 piese cuprinzînd o serie de bucăți de compozitori romîni și compozitori de peste hotare. Printre acestea se numără : „Cei șase îndrăgostiți" de Aurel Gîrbovan (cîntă Trio Grigoriu) ; „În Cuba" de Edmond Deda (cîntă Roxana Matei); „Vînătorul de alune" de Emanoil Ionescu (cîntă Lavinia Slăveanu) ; „Nu te supăra" de Elly Roman (cîntă Mara Ianoli) ; „Spune, spune" de Elly Roman (cîntă Nicolae Nițescu) ; „Zi cu-soare" de Vasile Veselovschi (cîntă Gigi Marga) ; „Un cîntec de dragoste" de Radu Șerban (cîntă Florin Dorian) ; „Ochi dragi" de Babaev și „Poate" de Rozner (ambele cîntate de Marina Voica) ; „Domani" de Minucci și „Piccolissima Serenata" de Ferrio (ambele cîntate de Gianni Spinelli) ; „E miezul nopții" de Cozzoli (cîntă Dorina Drăghici).

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 185 ★ Sîmbătă 22 aprilie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Poporul romîn deplin solidar cu cauza dreaptă a Cubei eroice

Agenda acestei săptămîni a înscris pe filele ei, printre alte evenimente însemnate și o mare diversitate de manifestații consacrate sprijinirii ferme a luptei pline de abnegație a eroicului popor cuban, împotriva bandelor de mercenari, care au fost trimise să înceapă agresiunea armată împotriva Cubei. Ceea ce se desprinde în mod pregnant din privirea retrospectivă a zilelor din urmă pe care reporterul le-a trăit cotidian cu condeiul în mînă este fără îndoială unanima adeziune a poporului nostru și solidaritatea sa deplină cu cauza Cubei eroice. Această solidaritate și adeziune și-a găsit expresia emoționantă în participarea nemijlocită a oamenilor la evenimentele petrecute. Numeroasele telefoane și scrisori ale cititorilor noștri au scos în evidență dorința lor fermă de a-și spune cuvîntul în mod răspicat, de a-și afirma profunda simpatie cu vajnicii luptători ai revoluției cubane care de pe coastele Mării Caraibilor au luptat în mod glorios cu arma în mînă apărînd pămîntul patriei cotropite.

Încă din primele ore după ce posturile noastre de radio au anunțat agresiunea imperialistă împotriva Republicii Cuba, în marile fabrici și întreprinderi, pe străzi, în căminele studențești sau în stațiile de tramvai și autobuze oamenii și-au spus în unison părerea lor categorică în această privință. Ne amintim, de pildă, scurta declarație pe care ne-a dat-o cu acest prilej în primele ore, muncitoarea ANA NEGULESCU de la întreprinderea „Industria bumbacului".

— Lucrez în această întreprindere — **spunea ea** — de peste 20 de ani și am apucat vremurile robiei capitaliste cînd eram exploatați la sînge de hrăpăreții proprietari ai fabricii noastre din acele timpuri. Înțeleg acum destul de bine de ce cercurile agresive care au jecmănit, pînă nu de mult, bogățiile Cubei, nu se împacă cu gîndul că eroicul popor al acestei țări și-a cucerit libertatea. Sînt din toată inima alături de bravul popor cuban și sînt convinsă că pînă la urmă cauza lui dreaptă va birui...

Oamenii de știință și artă își spun cuvîntul

Ambianța aceasta de înflăcărată susținere a cauzei Cubei eroice a inclus și cuvîntul eminenților oameni de știință și al oamenilor de artă și de litere de prestigiu din țară noastră, cunoscuți și apreciați peste hotare. Cu prilejul celor două mitinguri care au avut loc în ultimele zile în aula Bibliotecii Centrale Universitare din Capitală și la studioul Teatrului Național „I. L. Caragiale", reprezentanți autorizați ai intelectualității noastre și-au afirmat cu vehemență și energie adeziunea lor unanimă, cu lupta fermă a poporului cuban. „Atentatul împotriva libertății și independenței — spunea cu acest prilej academicianul ANDREI OȚETEA, directorul Institutului de istorie al Academiei R. P. Romîne — unui popor care nu amenință pe nimeni și care nu cere decît să fie lăsat să urmeze drumul avîntului economic și al îmbunătățirii soartei sale, este o sfidare directă la adresa tuturor popoarelor iubitoare de pace și o amenințare împotriva păcii generale". Iar acad. ZAHARIA STANCU, subliniind cu prilejul mitingului oamenilor de artă și de litere: „Noi toți oamenii de artă și de litere, atașați cauzei clasei muncitoare din patria noastră, atașați construcției socialismului, protestăm cu indignare, cu desgust și adîncă mînie împotriva agresiunii imperialiștilor americani săvîrșite contra păcii și bravului popor cuban"...

Un aspect al grandiosului miting din Piața Universității

O cerere fermă

Un moment de mare intensitate al manifestațiilor acestei săptămîni a fost

D. TABACU

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Marea întrecere

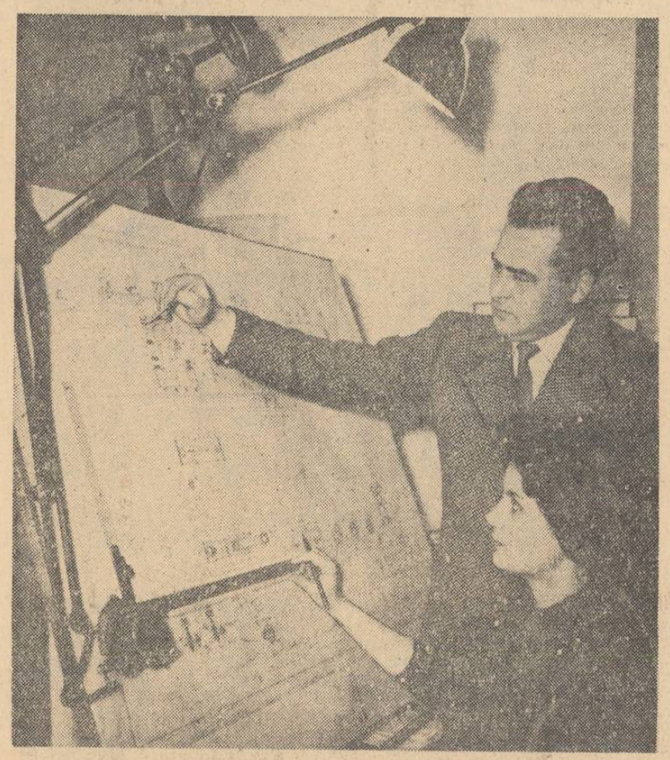

Inginerul Aurel Ionescu și desenatorea Maria Sîrbu în fața unei noi proiectări

Gazdă ospitalieră, „IPROCHIM", și-a primit în urmă cu cîteva săptămîni colegii de la celelalte institute de proiectări din Capitală. Au discutat împreună conținutul a două file ordonat dactilografiate, două file pe care se așterneau cuvinte cu deosebită semnificație, sub titlul comun „Chemare la întrecere". Tema: Calitatea, obiectiv principal al întrecerii. La sfîrșitul discuțiilor și-au strîns mîna tovărășește și au plecat fiecare la locul de muncă cu dorința fierbinte de a concretiza propunerile făcute.

Răspunzînd la chemarea lansată de „IPROCHIM", toate institutele de proiectări bucureștene sînt astăzi cuprinse în întrecere. Alături de ceilalți oameni ai muncii, proiectanții contribuie la realizarea sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al partidului, dau viață Directivelor C.C. al P.M.R. cu privire la principalele criterii în întrecerea socialistă în cinstea aniversării partidului.

Printre aceste angajamente menționăm: creșterea productivității muncii prin adoptarea în proiectare a celor mai economice și moderne procese tehnologice, organizarea procesului de producție, automatizarea și mecanizarea producției; proiectarea instalațiilor cu randamente sporite față de instalațiile existente; dimensionarea judicioasă a elementelor de construcții și instalațiilor; îmbunătățirea proceselor tehnologice și funcționale; promovarea procedeelor industriale de execuție a construcțiilor. Acestea, completate cu alte obiective care întregesc preocuparea inginerilor și tehnicienilor din „IPROCHIM" pentru realizarea indicilor de plan. Din rîndul lor se remarcă: realizarea în proporție de 102 la sută a planului de producție, reducerea conturilor de deviz a lucrărilor proiectate în cursul anului 1961 cu circa 50 de milioane lei, față de faza anterioară de proiect aprobat; obținerea unui beneficiu peste plan de 600.000 lei și ca încheiere „IPROCHIM" se angajează ca planul de proiectare pe anul 1961 să-l termine la 22 decembrie a.c.

Institutul de proiectări chimice din Capitală se mîndrește cu rezultate deosebite, consecința muncii intense, organizate, demne de un colectiv strîns unit. Inginerii și tehnicienii de la „IPROCHIM" și-au adus contribuția la proiectarea unor construcții cu care ne mîndrim ca: Uzina de fibre sintetice tip relon de la Săvinești, Uzina de sodă de la Govora, Uzina de îngrășăminte fosfatice de la Năvodari, Combinatul de cauciuc sintetic de la Borzești.

Întregul colectiv este hotărît să raporteze partidului la aniversarea celor 4 decenii de existență realizări mai importante în munca lor.

Cornel TABACU

Spre zilele luminoase de mîine

Totdeauna am întîlnit vizitatori la Muzeul de istorie a partidului; dar în aceste zile, mai mulți ca deobicei. Deunăzi, cît de vaste-i sînt sălile, am aflat chiar grupuri așteptînd la rînd. Înăuntru erau oameni veniți din fabrici, din instituții; erau studenți, ostași, pionieri. Unii, bucureșteni; alții sosiți de mai departe: de prin Țara Birsei, de prin Oltenia, din Reșița, din Ploiești. Cu toții vin aici, în aceste zile să vadă, să învețe, să înțeleagă, să primească în sufletele lor, mesajul cald și dătător de rîvne noi în muncă, mesajul de luptă pe care partidul l-a rostit neîntrerupt, vreme de patru decenii, întruchipînd cele mai nobile aspirații ale celor muncitori, pentru fericirea poporului nostru, pentru libertatea și independența patriei, pentru socialism!

În sălile Muzeului de istorie a partidului, vizitatorii trec grupuri, grupuri prin fața documentelor rînduite sub geamuri; privesc fotografii, privesc manifeste, privesc machete și diorame, privesc obiecte care au aparținut unor luptători care azi nu mai sînt printre noi dar a căror amintire glorioasă rămîne să strălucească pe veci. Oamenii privesc și învață.

Mă alătur unui mănunchi de tineri opriți în fața unei diorame care înfățișează o sală modestă, asemănătoare unei clase de școală cu cinci ferestre mari. Sînt în mijlocul ei cîteva șiruri de mescioare; în capăt o masă — a prezidiului desigur — străjuită de steaguri și de portretele lui Marx și Engels. În această sală — cu patruzeci de ani în urmă — la 8 mai 1921, s-a întrunit Congresul general al Partidului Socialist care a hotărît crearea Partidului Comunist din Romînia și afilierea la Internaționala a III-a Comunistă.

Glasul ghidului îl aud limpede; tinerii ascultă cu atenție; unii dintre ei notează: *„Partidul Comunist din Romînia, a cărui aniversare o vom sărbători în curînd, este rezultatul unui îndelungat proces de dezvoltare istorică a poporului nostru muncitor, rezultatul luptei seculare a poporului nostru pentru dezrobirea sa socială și națională, luptă care a fost continuată și ridicată pe o treaptă superioară de mișcarea muncitorească revoluționară".*

În altă parte a sălii, nu departe de tineri, un grup de ostași privește cu atenție tipărituri și manifeste. În „SOCIALISMUL" — publicație ilegală — din 14 iunie 1924 se spune: *„Partidul Comunist trăiește și va trăi! Din pămîntul în care voește să-l îngroape oligarhia. Partidul Comunist renaște cu noi puteri. Alungat de la suprafața legalității, el va continua și în ilegalitate lupta, lărgindu-și activitatea și organizația și adîncindu-și rădăcinile în masele poporului muncitor".*

Adevărul acestor cuvinte îl ilustrează puternicele mișcări greviste din Valea Mureșului, grevele muncitorilor de la societățile „Vega" și „Concordia" din Ploiești, greva metalurgiștilor din Oradea. La sfîrșitul anului 1925 și în 1926 grevele de la „Industria lînii" din Timișoara, de la tipografia „Țăranul" din București, de la uzinele „Reșița" de la Anina și din alte întreprinderi. Concomitent cu desfășurarea luptelor greviste au loc în sate tot mai multe acțiuni ale țăranilor îndreptate împotriva poverilor fiscale și execuțiilor silite.

La începutul crizei economice, în august 1929, proletariatul dă una din cele mai eroice lupte ale sale în Valea Jiului, la Lupeni. Eroica grevă a fost sîngeros înăbușită; 30 de mineri și-au dat viața, peste 100 au fost răniți, familii întregi au rămas pe drumuri, fără nici un ajutor... Glonțul ucigaș a lovit trupul minerilor, dar nu și voința lor de luptă. Dîrzenia lor, eroismul lor, au arătat hotărîrea nestrămutată a muncitorilor de a se opune ofensivei burghezo-moșierești.

Privesc chipurile senine ale ostașilor, ochii lor care caută, curioși, să vadă. Unii dintre flăcăii aceștia, înalți și spătoși, vor fi poate feciori de mineri. Poate nepoți ai celor ce-au căzut atunci...

Trec mai departe și mă apropii de pionierii strînși — buchet de cămăși albe, cravăți roșii și chipuri curioase — în fața sirenei lui Roaită. *„El nu era mult mai mare decît voi, dragi copii, cînd a murit pentru cauza poporului..."* aud glasul învățătoarei.

Alama sirenei lucește, mîngîiată de lumină. Lucește și tace în sala solemnă a muzeului. În 1933 mîna unui copilandru și voința unui utecist o făcuse să sune, să cheme la luptă... Sirena lui Roaită! Cîte versuri au slăvit-o, cîte cîntece au înălțat-o! Iat-o, lucind sub ochii noștri în sala muzeului...

Sirena lui Roaită, Grivița Roșie... Pionierii privesc; unii dintre ei, chiar la „Grivița Roșie", în curtea atelierelor, în zilele aniversării glorioaselor lupte din februarie 1933 și-au primit cravata roșie de pionier. Ei au simțit atunci, în ceasul acela solemn, că datoria lor e să continue exemplul strălucit de hotărîre și abnegație a clasei muncitoare, lupta sa eroică care a arătat că proletariatul stă de strajă intereselor fundamentale ale poporului.

Luptele din ianuarie—februarie 1933 care au avut un pronunțat caracter politic antiimperialist, antifascist, antirăzboinic, au apărat interesele naționale ale poporului în lupta împotriva exploatării capitaliste, împotriva fascizării țării și dominației trusturilor străine. Luptele din februarie 1933 au avut un puternic ecou în masele celor exploatați și asupriți din țara noastră. Cu luptele ceferiștilor s-au solidarizat nu numai muncitorii dar și păturile cele mai largi ale maselor muncitoare neproletare: intelectuali, funcționari, studenți.

Mă despart de grupul de pionieri și păsesc către macheta legendarei Doftane. În jurul ei sînt strînși oamenii ciorchine. Alții privesc, alături, o celulă întunecoasă, cu ușa grea, cetluită în fiare. E de la Doftana. Privesc hainele vărgate, cătușele: le purtau comuniștii la Doftana... Dinaintea celor de față se aprinde strălucitoare, lumina evocării...

Doftana! Cît de mult spune poporului nostru acest nume! Cît de mult spune despre dîrzenia comuniștilor, despre lupta lor neînfricată, despre încrederea nestrămutată în biruință, în împlinirea zilelor luminoase pe care azi le trăim și de care, cu toții ne bucurăm.

Ani în șir au stat comuniștii în celulele ei. Au stat aici și erau tineri, plămădiți și ei din carne și sînge. O viață aveau, pe care o dată numai o ai de trăit, și-au trecut-o ani îndelungați aici, în temnița rece.

Privesc din Doftana prin gratii de fier
Departe în zare un petec de cer
E cerul sub care, închisă și ea,
Se mistuie-n chinuri tovarășa mea...

Ah! Spargeți-mi zidul și lanțul sfărmați
Să zbor ca un șoim peste-naltii Carpați,
Să-mi string înc-odată tovarășa mea
Și iar să m-avînt în lupta cea grea.

Mai presus decît iubirea de mamă și soție, mai presus decît dragostea pentru copii, mai scumpă decît făptura iubitei, era, pentru comuniștii aici întemnițați, încrederea în cauza sfîntă pe care o apărau și pentru care luptau.

Căci soarele nu poți să-l stingi nici în sînge
Dreptatea nu piere niciînd;
Un corp, un creier poți rupe, poți frînge,
Dar nu poți distruge un gînd.

Așa cîntau comuniștii. Ei vedeau (cîntecul „Legenda Doftanei", e din 1937) că nu-i departe ziua eliberării, cînd:

Pe locul Doftanei atunci se-nălța-va
Ca martor, un roș mausoleu.

Cuvîntul cîntecului, care rostea încrederea comuniștilor, s-a împlinit: Doftana e monument istoric. Macheta ei, pe care o privesc mii și mii de oameni, trezește în suflete și-n gînd amintirea eroicelor lupte, admirația nestrămurită pentru cei ce-au suferit, încrederea în gloriosul partid al comuniștilor care, din primul ceas al existenței sale, s-a dovedit a fi călăuza sigură, rostea un cîntec din 1937. Și cîntecul, cîntec omenesc, de dragoste, se încheia:

(● *Continuare în pag. a 2-a*)

Un grup de oameni ai muncii vizitează Muzeul de istorie a Partidului.

DIN SUMAR:

Omul sovietic a înfăptuit un vis de milenii al omenirii

—▣—

Cetatea Dîmboviței

—▣—

MAGAZIN MEDICAL

—▣—

GEORGICA
de Nicolae MINEI

—▣—

REFLECTOR
de Eugen BARBU

Reportaj din Cuba

de Dumitru Popescu

O unitate a miliției cubane

...Plecasem spre Cuba. Pe pagina a patra a ziarelor pe care le luasem din aeroport erau mari rubrici de știri din care reieșea că în Marea Caraibilor războiul plutea în aer. În avionul companiei „Sabena" erau teancuri de ziare și reviste pe paginile cărora, în rînduri orizontale groase, negre, cuvîntul Cuba era de asemenea prezent. În aerogări, la chioșcurile de ziare din Budapesta, Praga, același cuvînt semnaliza, negru, ca un semafor. Cuba... Cuba... Cuba... Ca un S.O.S.: Pericol... pericol... pericol. Titlurile groase ale ziarelor exprimau o adîncă îngrijorare. Nu slăbiți nici o clipă ochii de pe Cuba, păreau că spun. Nici o clipă...

Mergeam spre Cuba. Mai aveam de străbătut, pînă acolo multe mii de kilometri. Dar pe măsură ce lăsam în urmă orașele Europei răsăritene și înaintam spre vest începeam să simt, să pipăi parcă chiar o ciudată încercuire ce se închidea de departe în jurul țării spre care mergeam. Un fel de baricade, o nevăzută împletitură de sîrmă ghimpată ca în jurul unui lazaret, al unui loc contaminat de ciumă.

La Bruxelles acest „cordon sanitar" m-a oprit. Biletele mele de călătorie au devenit de-o dată caduce. Funcționarii birourilor de voiaj mi-au pus în față un buletin nou, un imprimat abia tipărit și au ridicat din umeri cu fățărnica lor dezolare profesională.

— Cuba? Regretăm... Este imposibil. Își plimbau degetele pe rubrici verticale și orizontale care se întretăiau:

— Romînia—Cuba... Imposibil.

Noile imprimate erau categorice. Pe oriunde am fi luat-o, chiar dacă am fi zburat fără nici o escală, ni se cereau vize speciale. Era prima linie a carantinei instituită de Occident pentru Cuba. Regimul de călătorie se înăsprise, vizele se dublau, se triplau.

Am intrat la ambasada americană din Belgia și am cerut o viză de trecere spre Cuba pe deasupra teritoriului american. Cei de la consulat ne priveau de la birourile lor pe furiș pe sub lentilele ochelarilor. Simțeam privirile lor întepîndu-ne din toate părțile. Cînd întorceam capul se aplecau asupra hîrtiilor de pe birou.

Am completat aici cîteva formulare de dimensiunile unor broșuri, am dat o declarație, am făcut o autobiografie, mi-am lăsat amprentele. Nu-mi amintesc exact, dar cred că am informat oficiul diplomatic american și asupra stării dinții

(● *Continuare în pag. a 3-a*)

SPRE ZILELE LUMINOASE DE MIINE

(Urmare din pag 1-a)

conducătorul ferm și încercat al poporului nostru...

Prin sălile Muzeului de istorie a partidului, trec mereu, mereu, grupuri de oameni ai muncii, trec studenți, trec colectiviști, trec ostași, copii, pionieri și utemiști. Ei vin să privească, vin să învețe. Ei află și aici mărturii de netăgăduit : văd nenumărate documente care toate într-un glas rostesc un adevăr istoric : de 40 de ani partidul, ținînd sus steagul marxism-leninismului, luptă cu abnegație pentru înfăptuirea aspirațiilor vitale ale poporului. În condițiile grele ale ilegalității, sub crunta opresiune a statului burghezo-moșieresc, comuniștii au fost aceia care au purtat nestinsă flacăra luptei pentru lichidarea exploatării celor ce muncesc, pentru o viață mai bună, pentru independența și libertatea țării. Partidul comunist a fost inițiatorul, organizatorul și conducătorul luptei forțelor patriotice populare care a dus la victorie insurecția armată și la răsturnarea dictaturii militaro-fasciste. Partidul a organizat lupta victorioasă pentru cucerirea puterii de stat de către oamenii muncii și conduce poporul muncitor spre noi și noi izbînzi pe calea construirii socialismului. De aceea poporul nostru vede în politica partidului propria sa politică, programul viitorului său luminos, îndreptarul muncii sale pașnice și creatoare pe calea spre victoria deplină a socialismului, spre comunism.

Pășesc, alături de cei mulți cu care împreună am străbătut sălile Muzeului de istorie a partidului în lumina soarelui de primăvară. Ne întoarcem cu toții dintr-o călătorie în timp, dintr-un drum pe care l-am străbătut cu mintea ani și ani. Dar anii, și trecerea lor, și istoria, sînt vii : inima care bate în acest muzeu, gîndul pe care îl împlinește, ne înșoțește în stradă, în oraș, în țară, la fiecare loc de muncă, la strung, în mină, pe ogoare, în pădurile negre de pe creasta munților, pe înălțimea schelelor ; ducînd vestea biruințelor noastre, vestea biruințelor dobîndite sub conducerea partidului, de poporul liber, deplin stăpîn pe destinele sale...

Mama care se pleacă deasupra leagănului dorind să-și crească odrasla în pace harnicul strungar care modelează o piesă pentru un autocamion, petrolistul care lucrează sus, în înaltul turlei, betonistul cartoarnă ultimul planșeu la blocul cel nou cu sute de apartamente, harnicul tractorist care mînă caii de foc să are întinsul ogoarelor, marinarul pornit în cursă lungă pe o navă elegantă la noi în țară construită, studentul Institutului politehnic, medicul ori arhitectul de mîine, pionierul care deslușește în bucăriile cărții cei dintîi semne ale geniului uman, cu toții ori unde am fi, oriunde am munci, simțim aproape, aproape ca bătaia propriei noastre inimi, lupta partidului, învățătura îndemnul lui însuflețitor. Drumul istoric de luptă a partidului e viu ; el trăiește și se împlinește în fiecare zi. Cu toții știm că dacă țara noastră a obținut mari succese în dezvoltarea sa, dacă trăim din ce în ce mai bine și avem încredințarea că fiecare zi ne aduce noi victorii — aceasta se datorește faptului că la cîrma țării se află Partidul Muncitoresc Romîn, neobosit luptător pentru fericirea poporului.

Lumină peste țară

Am ajuns pe o culme de unde se înfățișează limpede priveliștea viitorului minunat al patriei noastre. Programul trasat de Congresul al III-lea al partidului, prevederile planului de șase ani ne arată cu claritate avîntul puternic pe care îl va lua dezvoltarea economică a țării, ridicarea tuturor regiunilor, creșterea considerabilă a producției industriale și agrare, sporirea consumului pe locuitor la principalele produse, apropiindu-ne pas cu pas de nivelul țărilor înaintate din punct de vedere economic. Țara noastră va face mari progrese în toate domeniile de activitate.

Dar să nu uităm ce-am lăsat în urmă. Să nu uităm pentru a înțelege și mai bine culmea pe care am ajuns și perspectivele pentru înfăptuirea cărora luptăm.

Să ne oprim, bunăoară, în Valea Jiului, în cunoscuta Vale a Jiului unde, scurt timp după ieșirea partidului din ilegalitate, minerii comuniști s-au pus în fruntea luptei pentru cărbune, pentru asigurarea nevoilor frontului și industriei.

„Călătoria mea în Valea Jiului (noiembrie—decembrie 1944 n.a.) *și întîlnirile cu muncitorii mineri mi-au rămas pentru totdeauna întipărite în minte"* — spunea tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Consfătuirea pe țară a muncitorilor mineri din 29 iunie 1952. *„Am văzut atunci — Romînia abia fusese eliberată de sub ghearele lui Hitler — minerii flămînzi, goi, desculți, într-o stare de mizerie nemai pomenită, urmare a exploatării capitaliste și a războiului criminal de jaf. Și acești oameni flămînzi și desculți, cărora noi nu le puteam promite nimic, pentru că nu este în obiceiul nostru și pentru că condițiile nu ne permiteau, acești tovarăși au răspuns ca un singur om la chemarea Comitetului Central al partidului, și producția a început să crească necontenit. Noi am spus atunci ca să nu vă gîndiți numai la ziua de azi, ci și la ziua de mîine, pentru că va trebui să facem din această vale a plîngerii, o vale a bucuriei".*

Voința de luptă a comuniștilor, dorința minerilor de a munci într-un mod nou, hotărîrea lor de a împlini chemarea partidului, a dat țării atunci, și-n anii ce au urmat, cărbunele trebuincios industriei. Și Valea Jiului, valea plîngerii de altădată, a început a se schimba din temelii.

Astăzi, celui ce vine în Valea Jiului, viața nouă i se înfățișează nu numai în mina de cărbune, unde mașini noi și utilaje moderne înlesnesc lucrul, unde pentru munci grele durata unui schimb e redusă la șase ore, unde mereu cadre noi de ingineri și tehnicieni studiază și aplică în practică cele mai moderne și eficiente soluții din tehnica minerității ; viața nouă o simte și-n magazine, în alimentația, în portul de fiecare zi al oamenilor. Nicăieri ca aici nu vezi atîta vînzare de slănină, de carne, de grăsime. Minerul are nevoie de hrană bună ; și pentru banii pe care-i cîștigă o capătă.

Semnul bunăstării îl vezi din îmbrăcămintea minerilor, al soțiilor și copiilor de mineri. Personal mărturisesc că nici într-un oraș din țară contrastul dintre trecut și prezent nu mi-a apărut atîta de pregnant. Aici — unde cîndva era atîta mizerie și atîta nevoie — azi, pe stradă, la teatru (în Valea Jiului, la Petroșani, e Teatrul de Stat, și încă unul bun), pe stadioane la restaurante, întîlnești femeile și fiicele minerilor cu ciorapi fini în picioare și pantofi eleganți, după ultima croială. Minerul stă într-o casă bună (s-au construit pentru mineri numai între anii 1955—1960 peste 3.000 de apartamente pe cheltuiala Statului și altele cu credite pe termen lung acordate de Stat minerilor), minerul își cumpără mobilă bună. Și e firesc să cumpere mai multe, e firesc să caute lucruri de cea mai bună calitate, de vreme ce în ultimii cinci ani cîștigul mediu al minerilor a crescut cu 75 la sută.

Dar viața nouă nu înseamnă numai atîta : feciorii minerilor și minerii mai tineri învață chiar la ei acasă în Valea Jiului la Institutul Minier — așezămînt de învățămînt superior ridicat în anii puterii populare. Pentru vechime în muncă se dau prime substanțiale, echivalînd adesea cu valoarea a două salarii. Și fiindcă la noi munca-i de laudă, pe piepturile minerilor vrednici strălucesc ordine și medalii ale țării, semn de înaltă cinstire. Viața minerilor e acum viață adevărată. Le aparține în fiecare ceas de muncă ori de repaus, după ce o sută de ani de cînd se scoate cărbune în Valea Jiului, viața lor a fost a altora, așa cum e și azi viața minerilor din țările capitaliste.

Valea Jiului — cel mai important bazin carbonifer al țării — are altă înfățișare : vale a muncii pașnice și rodnice, Valea Jiului devine o vale a fericirii.

Nu de mult am revăzut-o ; crestele Surianului, a Parîngului, a Retezatului și a Vulcanului se limpezeau în lumină. Roasă pătă sub pulberea abia simțită de cărbune, Valea Jiului străluce a tinără, neistovită.

Munca Văii Jiului durează. Pe pămînt, în văzduh, sub pămînt, cărbunele merge în lume iar truda minerilor dă laudă Văii Jiului.

Privit de la înălțime, peisajul natural ți se oferă dintr-odată, deplin, într-o rotire. Cînd privești, cu ochii minții, din creștetul vremii, peisajul istoric, îți trebuie înțelegere și cunoaștere. Să încercăm împreună, cititori dragi, să privim peisajul istoric al țării noastre din ziua cînd poporul și-a luat soarta în propriile sale mîini.

Să privim către întreprinderile industriale, către industria republicii noastre, a cărei producție întrece azi de cinci ori

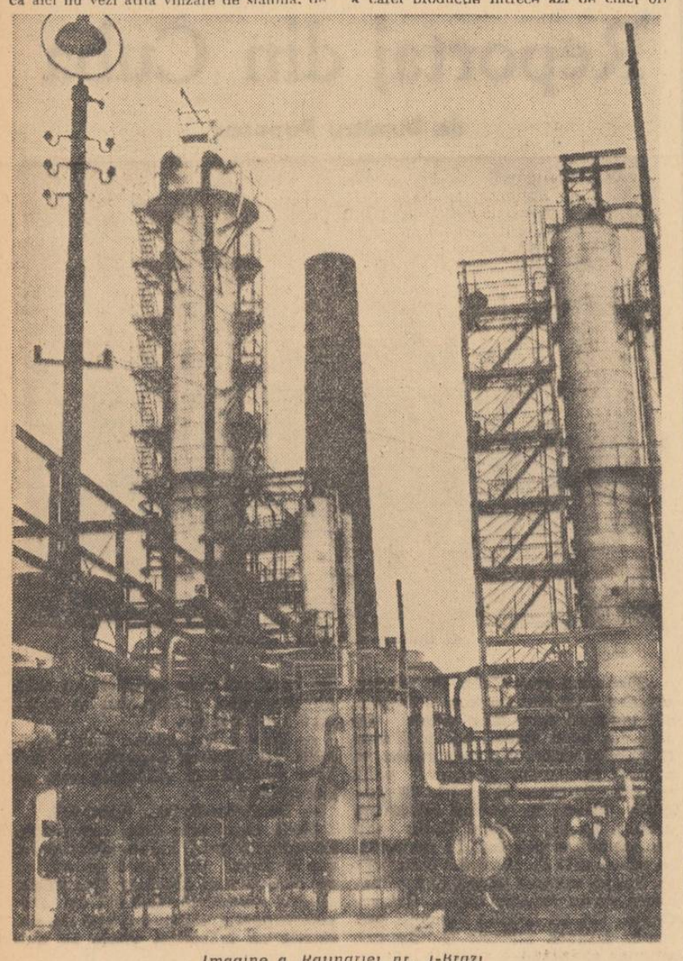

Imagine a Rafinăriei nr. 1-Brazi

nivelul producției dinainte de război. Ce erau aceste întreprinderi la finele războiului ? Bunăoară întreprinderile noastre petrolifere ? Erau, cea mai mare parte din ele, sfărîmate de război ; utilajul era vechi, în întregime fabricat în străinătate, o producție minimă și pentru viitor, din partea burgheziei, se auzeau doar prevestiri funeste : „zăcămintele sînt secătuite", „refacerea e cu neputință", „reechiparea instalațiilor nerentabilă" ; pe scurt, toate pronosticurile „specialiștilor" burgheziei voiau să spună că una din principalele bogății ale țării noastre este irevocabil pierdută. Cîtă dreptate a avut burghezia s-a văzut ! La noi în țară adevărul își pornise marșul triumfal și astfel de aprecieri pesimiste poporul nu le putea asculta. Sub îndrumarea partidului, cu sprijinul frățesc și dezinteresat al Uniunii Sovietice, industria noastră petroliferă s-a ridicat din ruine. Azi producem petrol cît niciodată pe vremea burgheziei ; regiuni noi petrolifere au fost luate în exploatare și utilajul petrolifer romînesc se impune pe piața mondială. Și cînd petroliștii romîni foează în China, cînd în India se ridică onde romînești și o rafinărie de mare capacitate, cînd specialiștii americani a-

Tractoare, tractoare pentru transformarea socialistă a agriculturii

preciază utilajul petrolifer romînesc, cînd petroliștii romîni sînt prețuiți a fi excelenți cunoscători ai tainelor meseriei, e nevoie oare să ne mai întrebăm cine a avut dreptate ? Burghezia s-a dovedit mincinoasă. Adevărul a fost cu poporul. Și el a biruit.

Dar nu numai în această privință. Cînd îndată după război s-a început într-o veche, dărîmată fabrică, construcția de tractoare romînești, s-au auzit glasuri voite a fi profetice. Un inginer burghez chiar se angaja : „de va merge primul tractor, unul singur măcar, eu mă arunc dinaintea lui". N-am impresia că și-a ținut făgăduiala pesimistul și retrogradul, politician mai mult decît tehnician. Primul tractor a mers ; mai greu, mai cu opinteli, dar a mers, a mers apoi prima mie, și încă una și încă una ; tractoare mereu mai bune, în pas cu cerințele tehnicii mondiale. Astăzi lucrează pe ogoarele patriei 43.000 de tractoare. Ele și cele 17.000 de combine pentru păioase, și cele 32.000 de semănători și alte mii și mii de mașini la noi în țară construite, sprijină agricultura țării. Tractoarele noastre, creație a regimului nostru, sprijină, în ținuturi tropicale, munca antibiotice și unde în acest an a intrat în funcțiune fabrica de mobile care produce 10.000 de garnituri pe an. Să mergem în orașe mici, în așezări semiurbane pe care harta țării nici nu le însemna. Vom întîlni întreprinderi mari, puternice, bine înzestrate tehnic, vom întîlni muncitori harnici și pricepuți, vom întîlni oameni noi, crescuți și educați de partid în vremile noi pe care le trăiește țara. Cine știa pînă mai ieri de Borzești ori de Săvinești ? Vreo cîțiva țărani care aveau treburi prin acele sate. Localitățile acestea, devenite mari centre industriale, sînt cunoscute în toată țara. Cîtă lume știa de Bicaz ? Doar turiștii. Azi nu-i om să nu vorbească de marea hidrocentrală de acolo. Dar de orașul Victoria ? Nici nu se putea auzi căci acolo unde el se întinde astăzi, cu străzi străjuite de blocuri, cu magazine mari și impunătoare, cu așezăminte social-culturele la poale de pădure, cu doisprezece ani în urmă nu era decît o colibă : adăpostul pădurarului.

Cînd s-au făcut toate ? Cine le-a făcut ? Le-a făcut poporul nostru, dînd viață planurilor partidului, care au devenit propriile sale planuri.

Belșugul ogoarelor

Chipul înnoit al țării îl afli cutreierînd și satele, satele noastre altădată înecate vara în colb, toamna în noroaie și iarna izolate de lume, în troiene. Satele cu școli mizerabile, cu babe care țineau loc de doctori, în satul altădată ros de boli și stăpînit de eresuri. Oricine poate să-și facă o imagine a satului dinainte de eliberare urmărind cîteva date statistice privind un mănunchi de așezări dintr-un ținut cuprins între munții din partea de miază-noapte a țării.

În acest ținut (raioanele Sighet și Vișău astăzi, pe atunci județul Maramureș), statisticile consemnau prin 1938 existența unei băi la o populație de aproape 160.000 de locuitori ; tot atunci, alte cifre arătau că din drumurile țînutului (216 km.) erau practicabili doar 4 kilometri (în timpul ploilor și-al zăpezilor — vreme de șase luni — întregul ținut rămînea complet izolat de restul țării). Îndată după eliberare, într-un sat, numit Poenile de Munte, un recensămînt constata existența unui procent de 92 la sută analfabeți, consecință a lipsei de localuri de școală și de învățători.

Ce întîlnește astăzi, în aceste sate, călătorul ? În Maramureșul amintit află, după în anii puterii populare, o legătură trainică a Maramureșului cu restul țării prin drumul de fier de la Vișău la Salva ; află în fiecare sat, școli noi, frumoase și încăpătoare — școli de patru și șapte ani. Află că în satele maramureșene au fost înființate cămine culturale, biblioteci sătești, stații de radioficare și că în fiecare seară funcționează 12 cinematografe.

Așa-i astăzi în Maramureșul de unde, altădată, oamenii plecau goniți de mizerie și nevoi. Așa-i, și mai frumos încă, în sudul țării, în Dobrogea, regiunea dintre Dunăre și Mare, unde agricultura e în întregime colectivizată. Aici oamenii care înainte vreme construiau numai din chirpici, ori bordee jumătate în pămînt, clădesc azi din piatră și cărămidă. Înalță case noi de locuit, cămine culturale, școli, magazine sătești, aliniază străzile, fac garduri cu soclu de piatră vădind o stăruitoare preocupare pentru înfrumusețarea satelor.

De curînd am fost aici la Comana, un sat din raionul Negru Vodă, unde din 1950, din februarie, își duce viața, dezvoltîndu-se neîncetat, gospodăria colectivă „Filimon Sîrbu". Aici am aflat că gospodăria din Comana, care avea la înființare doar 74 de familii, cuprinde astăzi satul întreg. Avuția obștească, care la înființare însuma 19.000 lei, e astăzi de peste șase milioane. Pe pămînturile secetoase ale Dobrogei unde recoltele atingeau în medie la grîu 450 kg. la ha., iar la porumb 430 kg. la hectar (datele sînt din „Enciclopedia Romîniei", 1938, vol. II, pag. 155), colectiviștii din Comana au ajuns să obțină producții de 2.215 kg. grîu la hectar, 4.280 kg. porumb boabe.

La Comana am văzut construcțiile trainice ale grajdurilor, am văzut saivanele, creșcătorie de porci, de păsări, de iepuri de casă. Sînt toate îngrijite, bine gospodărite, drept care și producția sectorului zootehnic e în continuă creștere (2.800 litri de lapte pe fiecare vacă furajată, 57 litri lapte de fiecare oaie, 3,2 kg. lînă).

Livrînd Statului anul trecut, pe bază de contract, 500 tone de grîu, 430 tone de porumb, 330 tone floarea soarelui și alte produse agro-zootehnice, harnicii colectiviști au realizat un venit de peste 4 milioane lei, valoarea zilei-muncă ajungînd la 41 lei din care 19 lei în numerar.

Dezvoltarea economică a gospodăriei a dus, cum era și firesc, la schimbarea din temelii a vieții satului ; jumătate din membrii gospodăriei și-au făcut sau și-au refăcut casele, aproape fiecare familie și-a cumpărat un aparat de radio, mobilă nouă, mașină de cusut...

Așa-i în Dobrogea, așa-i în nordul țării, așa-i în sud, așa-i la răsărit, în Moldova, așa-i la apus în satele bogate și cuprinse din Banat. Sînt sate colectivizate și cooperativizate (sectorul socialist în agricultură reprezintă astăzi peste 88 la sută din suprafața arabilă a țării) ; sate unde rodul pămîntului lucrat cu mașini și vegheat de agronomi e mai spornic ; sate unde cresc și se îngrașă vite de soi, cîrduri de păsări ; sate unde lumina electrică e la îndemînă și unde țăranul muncitor s-a deprins cu aparatul de radio și de la o vreme, și cu televizorul. Satul romînesc nu mai este muzeul etnografic ros de boli și lăsat în neștiință. Satul romînesc e așezare gospodărească, luminată ; în sat muncesc oameni destoinici, din ce în ce mai stăpîni pe știință, mai cunoscători ai regulilor tehnice și ai rostului mașinii. Din sate oameni merg la școli înalte și studiază și-n sate vin din școli înalte oameni noi : medici, agronomi, învățători și profesori, vin oameni cu meserii noi. De-ar fi să pomenim numai aceste noi figuri ale satului și noile îndeletniciri, în anii puterii populare ivite — de pildă, tractorist, bibliotecar, educator, operator de cinematograf, tehnician la stația de radioficare, socotitor la gospodăria colectivă ș.a. — și încă ar fi îndeajuns pentru a ne da seama de înnoirea din temelii a satului.

Împliniri

La București — sînt cîțiva ani de atunci — un gazetar venit din altă țară mă întreba curios: „dar oamenii de la voi cum trăiesc, oamenii din locurile care cîndva erau renumite a fi cele mai înapoiate?". I-am vorbit atunci, răspunzîndu-i, despre pescarii Deltei, i-am vorbit, îmi amintesc prea bine, despre oșeni și Țara Oașului.

De-atunci, vreme multă n-a trecut și prin aceleași locuri m-au mai purtat treburile. În cîțiva ani am întîlnit alte înoiri. Am aflat împlinirea unor năzuințe care bunilor și străbunilor le-ar fi părut vise.

În Deltă, unde pescarii de cînd se știu ei munceau din zori pînă-n noapte, înfruntînd furtunile iar stăpînii cherhanalelor numărau banii și-i trimiteau la băncile cele mari, în Deltă unde pescarii, erau veșnic datori, datori din an în an, pentru scule, pentru gazul din lampă, pentru făina de mămăligă, pentru sarea și oțetul trebuincios mîncării cea de toate zilele — peștele — stăpînește rînduială nouă. De ea se bucură pescarii și prețul ei, prețul zilelor pe care le trăiesc astăzi, sporește în ochii lor cînd își amintesc — la cei vîrstnici mă refer — cum și-au trăit tinerețea batjocorită și furată.

La Tulcea, orașul de la deschiderea Deltei, la Tulcea unde s-au construit în anii puterii populare fabrici mari precum cea de conserve de pește și unde în curînd se vor înălța alte fabrici ce vor pune în valoare bogăția stufului, la Tulcea zic, am stat de vorbă, într-o însorită duminică de toamnă cu un bătrîn pescar. Îl chema Achim Titov și era pensionar. „Pensionar ?" — îl întreb. „Da, sînt pensionar de doi ani !". „Și ce faci anume ?". „Ce să fac, mai mă plimb, mai stau de vorbă cu bătrînii ca mine, îngrijesc aici parcul monumentului și mai merg la casa de cultură să ascult un program de cor ori de teatru...".

Achim Titov era pensionar. Iată un fapt din Deltă, un fapt oarecare din anii puterii populare. În alte vremuri Achim Titov ar fi fost bucuros să-i dea copiii de mîncare și o haină veche, să-și acopere goliciunea. Acum e pensionar. Nouă îndeletnicire, nouă și mîngîietoare. Pescarii Deltei, uniți astăzi fie în cooperative de producție, fie salariați ai întreprinderilor piscicole de stat, au salarii și, la bătrînețe, pensie.

Pentru cine nu știe ce a fost Delta cu numai douăzeci de ani în urmă, s-ar cuveni pomenite doar cîteva fapte : dintre pescari, jumătate erau analfabeți, bolile sociale făceau ravagii, drumul spre oraș, spre Tulcea, în vremea verii, omul neavoiaș îl făcea în barcă iar iarna, înfruntînd lupii, viscolul și gerul, în sanie. Un om bolnav, într-un sat din Deltă, era condamnat. Frigurile n-aveau leac și reumatismul răsucea oasele celui bătrîn, niciodată aflat în stare să găsească alinare. Și-acum, acum, ce este ? Școli sînt peste tot, în fiecare sat. Și case de cultură. Pescarii au abonamente la radio și la radioficare : peste cinci mii dintre dînșii. În Deltă, vapoare pe care sînt amenajate spitale înzestrate cu aparataj modern și medici buni, vin și dau, cu regularitate, consultații ; șalupe mici, rapide, pe cei greu bolnavi îi duc la Tulcea, la spital. Și dacă-i vorba de traiul pescarilor, atunci îngăduit fie-mi să pomenesc o cifră : 206 milioane lei. Ea reprezintă valoarea bunurilor pe care dînșii și le-au cumpărat, prin magazinele comerțului de stat în anul 1959. Cifra își are semnificația. Ca și pensia lui moș Achim.

Astă iarnă, în timpul campaniei electorale, am fost în Oaș : la Negrești, la Certeze, la Bixad. În această din urmă așezare, sat cuprins, altădată cu reputație în privința înapoierii, l-am cunoscut pe Iuliu Haidu — nu pe Iuliu Haidu, vestitul miner ci pe tizul său, vrednic muncitor mecanic la întreprinderea de industrializare a lemnului din Bixad, candidat al oșenilor în sfatul popular regional. Cu el am vorbit, din una-n alta, despre participarea entuziastă a oșenilor la treburile gospodărești, referindu-mă la proverbiala lor rezistență vădită față de orice fel de ordine date de vechea administrație burgheză.

„E foarte adevărat — mi-a răspuns Haidu. Oșenii nu ascultau de nimeni. N-aveau încredere în nimeni. De ce ? Pentru că înainte și primarul și notarul și pretorul îi jecmăneau. Se lăcomeau la sărăcia lor și le luau și scoarța din perete. Oșenii n-aveau școli ; n-aveau de nici unele. În cele 34 de sate ale Oașului erau cinci circumscripții sanitare și trei din ele erau vacante. În sat la Lechința zece oameni dintr-o sută dacă știau scri și citi... Acuma-i altfel. Sînt școli mai multe decît sate. Sînt peste 50 de medici și peste o sută de tehnicieni sanitari. Și ce să vă mai spun ?". Iuliu Haidu ca să-și ajute memoria trase din buzunarul salopetei îmblănite un carnet cu coperți de pînză cafenie. Răsfoi cîteva pagini și se opri. „Iată: din satele oșene 31 de feciori de țărani au burse la universități. Sînt la biblioteci 10.000 de cititori...".

— Care-i legătura dintre aceste înfăptuiri și încrederea oșenilor în sfatul popular ? — am întrebat.

— Asta-i ușor de înțeles — mi-a răspuns Haidu. Oșenii erau, cum bine se știe, tare înapoiați. Înapoiați fiindcă erau asupriți. De asta pe ei nu-i convinge nimic mai bine decît fapta. Acum află multe de prin țară și de la dînșii, din Oaș. Știți ce zic ? Dacă se face e bine, lucrăm și noi ! Și lucrează cu tragere de inimă. Așa a fost și în Bixad. La început se lăsau greu. Deh, nici noi n-aveam prea multe să le arătăm prin '49, prin '50. Apoi una cîte una, construcțiile s-au înălțat. Oamenii au văzut cu ochii lor. Și au crezut. Și cred.

— Ce s-a realizat în Bixad în ultimii ani ?

— În primul rînd o școală, pe cheltuiala Statului. În momentul de față sînt în construcție încă două. Vor fi gata pînă-n toamnă și vom avea în total cinci școli. Anul trecut am dat în folosință un cămin cultural (are o sală lungă de 27 metri), l-am electrificat de la preventoriul T.B.C. care are un grup electrogen propriu. Din fondurile Statului a fost construit un pod de lemn lung de 25 metri și lat de 8 metri, care a fost dat în folosință în anul 1960. Aici au lucrat și oamenii voluntar și am făcut economii. Trebuie spus apoi că în satul Bixad funcționează un dispensar și o casă de naștere, instituții de care în trecut nici pomeneală nu era. Cadrele didactice sînt astăzi douăzeci și două față de doi învățători în trecut. La fel a crescut numărul elevilor : de la 85 la 555. A luat ființă o grădiniță de copii cu două educatoare și 42 copii. Căminul cultural a fost înzestrat de către Stat cu un aparat de proiecție. El dă regulat spectacole cinematografice...

Am ascultat aceste relatări ale deputatului și apoi am vizitat Bixadul. Toate cele arătate așa erau. La reîntîlnirea cu bixădenii, oameni harnici și inimoși, oameni puși pe treabă și hotărîți să facă și mai frumoasă comuna lor, — am adăugat și o părere, o părere tot a lor despre *„rîndul"* cel nou din țară : „Sfatul popular e-a nost ! Deputații sînt ai noștri ! Satul e-a nost ! Acuma le facem cu vrem noi. Partidul ne învață de bine...", — mi-a explicat un oșan.

Delta Dunării, Țara Oașului, Maramureșul, Țara Moților, cărți de vizită ale cumplitei înapoieri în care burghezia și moșierimea țineau țara... Pofteasă oricine azi să le vadă; le va afla întinerite. Va afla descrețite fruntile, va afla și aici înaripate gîndurile. Va afla în inimi bucurie și mereu proaspete nădejdile de mai bine, credința nestrămutată că acest bine cu mîinile noastre, urmînd învățătura și îndemnul partidului îl vom clădi, pentru noi și pentru urmașii noștri.

Partidul ne-a învățat din prima zi a ființei sale să privim înainte, mereu înainte, tinerește. El ne ajută să privim peste ani, în viitor, la minunatele zile ale desăvîrșirii construcției socialiste și mai departe la zilele cînd visul de aur al omenirii, comunismul, și la noi în țară va fi fapt împlinit. Putința îndeplinirii acestui viitor e în mîinile noastre. Chezășie ne sînt înfăptuirile de pînă acum, chezășie ne este prietenia de nădejde statornicită în sînul țărilor lagărului socialist, prietenia frățească cu Uniunea Sovietică, ziditoarea comunismului, patria primului cosmonaut. Chezășie ne este, așa cum ne-a fost în ani de restriște, în ani grei de muncă pentru lichidarea urmelor războiului criminal de jaf, învățătura atotbiruitoare marxist-leninistă, experiența glorioasă a Partidului Muncitoresc Romîn, inițiatorul și conducătorul luptei pentru socialism și pace, Partidul a cărui politică slujește cu credință de 40 de ani interesele celor ce muncesc, interesele patriei dragi.

Virgil DĂNCIULESCU

Chipul lui Lenin

...Un om scund, viguros, cu un cap mare, bine înfipt pe umeri, chel și cu fruntea bombată... Era îmbrăcat în haine uzate, cu niște pantaloni mult prea lungi... Un conducător neobișnuit al poporului, conducător exclusiv datorită minții sale... Un mare curaj intelectual îmbinat cu multă agerime a minții". Așa îl descrie John Reed pe Lenin în zilele eroice din Octombrie 1917. În perioada pregătirii și înfăptuirii Revoluției Socialiste din Octombrie, Lenin a apărut în fața întregii lumi ca un genial teoretician al marxismului, conducător înțelept al partidului comunist. Pe atunci Lenin avea în urma lui 30 de ani de activitate revoluționară.

O VIAȚĂ DEDICATĂ REVOLUȚIEI

Din fragedă tinerețe, Lenin s-a dedicat în întregime cauzei revoluției, cauzei clasei muncitoare. În familia sa, familia Ulianov, domnea o atmosferă democratică, înaintată. Tatăl lui Lenin a fost un pedagog remarcabil, un om cu vederi progresiste ; fratele său mai mare, Aleksandr, condamnat la moarte pentru participarea la un complot împotriva țarului era un revoluționar care, deși narodnic, reprezenta deja o cotitură spre concepțiile marxiste. Mama lui Lenin făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-și ajuta copiii în grelele încercări ale luptei revoluționare și era mîndră de faptul că toți copiii ei erau revoluționari.

...Decembrie 1887 ; pe atunci Lenin avea numai 17 ani. La Universitatea din Kazan are loc o adunare a studenților îndreptată împotriva regulamentului reacționar și a terorii polițienești. Ca unul din cei mai activi participanți la adunare Lenin este arestat și întemnițat ; în drum spre închisoare, comisarul de poliție care îl însoțea îi spune : „De ce te răzvrătești, tinere ? Nu vezi că ai în fața dumitale un zid ?" Răspunsul lui Lenin este profetic : „Da, un zid dar zidul e putred. E destul să-l atingi ca să se prăbușească".

...Activitatea lui Lenin în rîndurile proletariatului din Petersburg a început șase ani mai tîrziu, în toamna anului 1893. O trăsătură caracteristică a lui, în calitate de conducător de cercuri muncitorești, era priceperea de a nu se limita la a-i învăța ei și de a învăța în permanență de la muncitori, de a studia viața și condițiile lor de muncă.

„Nimic nu mi-am dorit atît, la nimic n-am visat atît ca la posibilitatea de a scrie pentru muncitori", **iată o afirmație caracteristică pentru Lenin, conținută într-o scrisoare trimisă în 1897 în timp ce se afla în exil la Susenskoe, în Siberia.**

...La începutul anului 1905 în Rusia izbucnește revoluția, care crește în țară ajungînd la o mare amploare în ultimele luni ale anului 1905. „În fața noastră se perindă scenele pasionate ale unuia din cele mai mari războaie civile, din cele mai mari războaie pentru libertate pe care le-a trăit vreodată omenirea" scria pe atunci Lenin.

În vara anului 1906, mișcarea revoluționară se intensifică ; s-a stîrnit un val de greve politice, țăranii au dezlănțuit lupta împotriva moșierilor, s-au produs tulburări în unele unități militare, care au culminat cu insurecțiile din iulie de la fortăreața Sveoborg și de la Kronstadt. Ambele insurecții au fost înăbușite cu o cruzime bestială, dar, după cum scria Lenin

INSURECȚIA TRĂIEȘTE, SE EXTINDE ȘI CREȘTE

Începutul lui aprilie, la Gara Finlanda din Petrograd. La apariția lui Lenin, marinarii din Kronstadt prezintă armele pentru onor, fanfara militară intonează „Marsilieza". Întreaga piață și străzile din jurul gării erau tixite de mii de muncitori și soldați din Petrograd. Răsună „Internaționala". Primirea triumfală din aprilie 1917 a lui Lenin la Petrograd însemna începutul luptei pentru pregătirea trecerii la revoluția socialistă.

Clasa muncitoare din Rusia și partidul ei aveau nevoie de o minte deosebit de ageră, ca să se poată orienta repede în situația complexă din țară și să le arate drumul. Era necesară o voință de neînfrînt și un talent organizatoric de conducător, pentru a duce masele la victoria revoluției proletare. Un asemenea titan al gîndirii și acțiunii revoluționare era conducătorul partidului, Lenin.

La începutul lui iunie 1917 se întrunește primul Congres general al Sovietelor din Rusia. La cuvintele unui membru al guvernului provizoriu, conducător al menșevicilor că „În momentul de față nu există în Rusia nici un partid politic care să spună : dați-ne nouă puterea, plecați, noi vă luăm locul...", din mijlocul sălii cufundate în tăcere, se aude glasul puternic, ferm și energic al lui Lenin : „Există un asemenea partid !"... Luptînd pentru pregătirea revoluției socialiste, Lenin arăta că în Rusia există toate premizele economice și politice ale acesteia, că nu se va găsi pe pămînt o forță care să-i poată împiedica pe bolșevici să pășească puterea. 24 octombrie (6 noiembrie) 1917. Lenin scrie : „Istoria nu va ierta vreo întîrziere revoluționarilor care puteau să învingă astăzi (și cu siguranță că vor învinge astăzi), dar care mîine ar risca să piardă mult, ar risca să piardă totul".

Muncitori și țărani în vizită la Lenin

La Smolnîi, conducătorul partidului preia în mîinile sale conducerea nemijlocită a insurecției care începuse. Două zile și două nopți a petrecut Lenin la Comitetul militar-revoluționar fără să doarmă și fără să se odihnească ; numai după ce Palatul de iarnă a fost cucerit și guvernul provizoriu arestat, el s-a dus să se odihnească cîteva ore. Dar nici atunci n-a dormit ; încet, ca să nu trezească pe nimeni, s-a așezat la masă și a scris proiectul celebrului decret asupra pămîntului.

GENIAL OM DE STAT, MARE CONDUCĂTOR

Lenin a întruchipat toate trăsăturile și calitățile omului de stat de tip nou, proletar, socialist. În el se îmbinau forța teoretică, înțelepciunea și perspicacitatea politică, voința și curajul de neclintit, cunoașterea profundă a vieții, înțelegerea intereselor fundamentale, a gîndurilor și năzuințelor celor mai intime ale poporului. El credea profund în forțele creatoare ale poporului, ca și Marx și Engels, Lenin nu „inventa" noua societate, nu o imagina cu ajutorul fanteziei. El studia temeinic creația maselor populare, procesul nașterii unei orînduiri social-economice, dezvăluia legile trecerii de la capitalism la socialism, sezisa cu perspicacitate tot ce era înaintat în creația oamenilor muncii, sintetiza pe plan teoretic experiența lor.

O dată, la Lenin au venit să se plîngă de greutățile pe care le întîmpină cîțiva muncitori trimiși să lucreze la unul din comisariatele poporului. „Nici eu n-am condus niciodată statul, dar partidul și poporul mi-au încredințat această muncă și trebuie să justific încrederea lor. Vă recomand și dumneavoastră să faceți la fel" — le-a spus **Lenin.**

Masele de oameni ai muncii nutreau o dragoste nețărmurită față de Lenin, manifestau pentru el o grijă mișcătoare. Într-o zi a venit la Kremlin un ostaș roșu care-i adusese lui Lenin jumătate din pîinea sa. „Să mănînce, că acum e mare lipsă de pîine".

Încă din primele luni după revoluție Lenin a arătat că pentru construirea socialismului și comunismului este necesară transformarea întregii economii pe baza marii industrii mecanizate, bazate pe ultimele cuceriri ale științei și tehnicii. El a enunțat celebra formulă : „Comunismul este puterea sovietică plus electrificarea întregii țări". Numind planul leninist de electrificare a Rusiei „o utopie electrică" scriitorul englez H. G. Wells scria : „Și-ar putea oare închipui cineva un proiect mai temerar în această imensă țară de șesuri, acoperită cu păduri, locuită de țărani analfabeți, lipsită de izvoare de energie hidraulică, neavînd oameni cu pregătire tehnică, o țară în care sînt sporadice stinse comerțul și industria ?... În oricare oglindă fermecată aș privi, eu nu sînt în stare să văd această Rusie a viitorului, însă un om mic de statură din Kremlin posedă acest dar. El vede cum în locul căilor ferate distruse apar altele noi electrificate, el vede cum șosele noi brăzdează întreaga țară, cum se ridică o putere nouă și fericită, o putere comunistă industrializată". Și într-adevăr această putere comunistă industrializată, nouă și fericită, înflorește astăzi, în fruntea marelui lagăr socialist și asaltează cu succes Cosmosul deschizînd orizonturi nebănuite omenirii.

Urînd din tot sufletul războiul, Lenin visa la vremea cînd nu vor mai exista războaie. El își exprima convingerea fermă că noile cuceriri ale științei și tehnicii vor face țara socialismului atît de puternică încît orice agresiune împotriva ei va deveni imposibilă. După cum arată Nadejda Konstantinovna Krupskaia, Lenin „vorbea cu mare pasiune despre acest lucru. Se vedea cît de arzătoare îi era dorința ca războiul să devină o imposibilitate".

Viața și activitatea lui Lenin constituie un exemplu strălucit de slujire plină de abnegație a umanității. El și-a închinat întreaga viață unui singur și nobil țel : cauzei eliberării oamenilor muncii de orice asuprire, cauzei luptei pentru socialism și comunism. Numele lui Lenin trăiește și va trăi în inimile și în cugetele tuturor oamenilor muncii, chemînd la luptă neobosită pentru pace și socialism, pentru un viitor mai bun, pentru o viață liberă și fericită, pentru frăție între oameni, pentru comunism.

NUMAI 72 DE ORE!

Minuțios și îndelungat pregătită invadarea Cubei a eșuat. Bandele mercenare ale cercurilor imperialiste au fost nimicite. Stăpînii lor își mușcă buzele de furie.

Mercenarilor li s-a dat misiunea de a stabili capete de pod spre a crea condițiile materiale necesare desăvîrșirii agresiunii militare. Conducătorii cercurilor contrarevoluționare au prelins, la un moment dat, că acțiunea lor agresivă nu va fi decît o „simplă plimbare militară!" Dar, în puține ore, invadatorii au încetat să se mai plimbe. Totul s-a transformat, mai curînd, într-o procesiune de înmormîntare.

Aproximativ 72 de ore au putut rezista bandele mercenare. Rămîne în grija statisticienilor să caute în arhive dacă în istoria cercurilor militariste americane a fost înregistrată o înfrîngere militară mai rapidă decît aceasta.

Presa burgheză americană mai publica încă la 18 aprilie articole fanteziste privind răscoale în interiorul Cubei, cuceriri de orașe, luări de prizonieri, marșuri teribile etc., etc. Dar moș tecii care au elaborat *direct* planurile de invazie, cei ce au condus *direct* operațiile de invazie s-au bucurat prea devreme. „New York Post" a început să bată clopotul de înmormîntare la 19 aprilie. Ziarul constata cu tristețe că „speranțele rebelilor de a invada cu succes Cuba. se sting astăzi".

Prea timpurie...

Într-o știre transmisă din Miami, un comentator al agenției „Associated Press" se plîngea că invadarea Cubei a fost „prea timpurie". Scuza e ridicolă.

Adevărul este altul. Invadarea Cubei a fost cu minuțiozitate pregătită ; perioada începerii agresiunii cu grijă a fost aleasă. Faliți specialiști în strategia războiului rece au apreciat că dacă agresiunea împotriva Cubei nu va fi dezlănțuită pînă la mijlocul lunii aprilie, mai tîrziu ar fi imposibil ca poporul cuban să fie înghițit. Pregătirile militare efectuate în Florida și Guatemala au fost completate cu pregătirea „psihologică" a cercurilor reacționare. Publicarea „Cărții albe" americane a constituit un fel de zi „H" de la care trebuia începută numărătoarea zilelor care mai rămîneau pînă la dezlănțuirea invaziei.

Indemnul fățiș la invazie

După ce forțele mercenare au fost instruite de ofițeri americani, pe teritoriul american, după ce au fost înzestrate cu armament american, stăpînii bandelor contrarevoluționare au trecut la îndemnarea fățișă a dezlănțuirii intervenției împotriva poporului cuban. Prin „Cartea albă" dată publicității la Washington în ziua de 3 aprilie, s-a încercat să se dea o „bază ideologică" intervenției. Totodată ea constituia o binecuvîntare a cruciadei îndreptate împotriva revoluției cubane și un semnal al începerii ei.

După cum era și de presupus, imediat după publicarea „Cărții albe", pregătirea invaziei a intrat în faza finală. Trăgînd concluziile, ziarul englez „Daily Mail" scria sub semnătura corespondentului său din Washington: „Pe toată această afacere se găsește lipită eticheta „Made în U.S.A."

Și totuși — în ciuda acestei etichete „Made în U.S.A." — Pierre Salinger, purtătorul de cuvînt al Casei Albe, a declarat că președintele Kennedy a aflat despre atacul cu bombe asupra Cubei din relatările agențiilor de presă. Motivul este foarte simplu: Statele Unite, care nu au relații cu Cuba, nu dispun de informații directe!

E cît se poate de ciudată această pretinsă lipsă de informații. Pe de o parte, serviciile secrete americane știau cu precizie că regimul din Cuba nu va rezista nici 24 de ore, că întreaga populație se va ralia invadatorilor, știau că Raul Castro a fost făcut prizonier, știau tot felul de alte baliverne de aceeași calitate, dar nu știau, chipurile, nimic despre... planurile militare ale Pentagonului. Pe de altă parte, luni, cînd a început invadarea Cubei, redacția agenției „United Press International" a fost mutată în birouri speciale unde lucrau 12 oameni. S-a înființat chiar și un birou secret! S-a aflat că pregătirile pentru culegerea de informații, fotografii și efectuarea de filmări au avut loc timp de o săptămînă (o săptămînă înainte de începerea invaziei...) pe baza unor informații confidențiale obținute de redactorii responsabili ai agenției. S-ar zice deci că redactorii unei agenții sînt mai bine informați chiar decît autoritățile de la Washington!

Aceasta să fie oare realitatea?

„Emigranții cubani — relata ziarul reacționar englez „Daily Sketch"—au elaborat în Florida planurile de invazie împotriva Cubei. Probabil că data invaziei a fost stabilită cu consimțămîntul tacit și, firește, cu știința guvernului S.U.A.".

Pesimism la Miami

Nu au trecut mai mult de 24 de ore și în rîndurile organizatorilor invaziei a început să domnească pesimismul în legătură cu șansele de reușită ale agresiunii militare îndreptate împotriva Cubei.

Pesimismul a fost determinat nu numai de insuccesele militare ale bandelor mercenare înarmate pînă în dinți. Pesimismul a fost provocat mai cu seamă la constatarea unei realități pe care cercurile conducătoare americane au căutat sistematic s-o ignore. Luîndu-și dorințele drept realitate, bazîndu-se pe o proastă cunoaștere a opiniei poporului cuban, organizatorii agresiunii au pronosticat și apoi au anunțat „revolte în rîndurile populației".

Numai că acestea nu au avut și nici nu puteau avea loc. Un popor care și-a cucerit prin luptă aprigă libertatea nu se ridică să lupte alături de cei ce vor să-i pună din nou jugul robiei. După cum remarca agenția „France Presse", este „evident că nu a avut loc nici o revoltă populară". Mai departe, aceeași agenție subliniază că „încercarea de invazie a Cubei nu putea reuși decît dacă forțele debarcate și-ar fi găsit un sprijin solid în interiorul țării".

Primele bilanțuri

Poporului cuban i-au trebuit mai puțin de 72 de ore pentru a-i nimici pe mercenarii cercurilor imperialiste. Ceva mai mult timp necesită însă operația de inventariere a materialului militar de proveniență americană, distrus sau părăsit de invadatori.

Mult mai greu le vine însă organizatorilor invaziei să facă bilanțul eșecului pe care l-au înregistrat. Tonul încercărilor de a minimaliza amploarea înfrîngerii a fost dat de secretarul de stat Dean Rusk.

Presa americană, precum și din alte state occidentale, nu a putut să împiedice însă publicarea unor analize mai raționale. Agenția „Associated Press" — făcînd un prim bilanț — semnala, printre altele : „Surse demne de încredere afirmă că invazia în Cuba nu a reușit să determine pînă în prezent dezertările politice și revoltele împotriva regimului Castro, pe care le așteptau conducătorii acestei operațiuni. Desigur că acest eșec este o sursă de îngrijorare și decepție pentru oficialitățile americane... Oficialitățile americane sînt afectate de faptul că operațiunea din Cuba, oricare ar fi rezultatul ei final, a pus Statele Unite într-o poziție foarte dificilă". Mai departe, agenția scoate în evidență faptul că aceste oficialități au constatat că „numeroși oameni din alte țări sînt convinși că Statele Unite se află în spatele invaziei în Cuba și că prestigiul lor este legat de succesul invaziei. Dacă operațiunea va eșua (nu arată oare acest verb pus la viitor că Washingtonul nu a abandonat încă planurile agresive ? — N.A.) prestigiul Statelor Unite va avea de suferit... A fost puternic intensificată propaganda antiamericană în sensul că campania pentru răsturnarea regimului Castro reprezintă o contrarevoluție de dreapta. Această linie propagandistică este considerată foarte eficientă în numeroase regiuni din lume, unde mișcările revoluționare echivalează cu îmbunătățirea nivelului de trai al poporului... În cazul cînd președintele va folosi forța, în anumite împrejurări, el va întîmpina reacția nefavorabilă a unei mari părți a lumii..."

Asemenea comentarii am mai putea cita la nesfîrșit. Toate demonstrează că înfrîngerea organizatorilor agresiunii împotriva Cubei nu poate fi ascunsă. Încercările de minimalizare nu vor putea determină micșorarea pagubelor suferite de cercurile militariste de peste Ocean. Acestea au putut constata, o dată în plus, că în noile condiții internaționale, în epoca avîntului necontenit al forțelor păcii și socialismului, cel mai mare stat capitalist nu mai poate dispune după bunul plac de soarta unui mic popor.

Dacă micul și bravul popor cuban a reușit să aplice o nouă corecție foștilor stăpîni, aceasta se datorește schimbării definitive a raportului de forțe pe plan mondial, în favoarea socialismului, în defavoarea capitalismului.

E timpul ca peste Ocean să nu se ignore această nouă lecție a istoriei.

Eugen PHOEBUS

Poporul romîn deplin solidar cu cauza dreaptă a Cubei eroice

Din toată inima alături de poporul cuban.

(Urmare din pag. 1-a)

uriașul miting din Piața Universității unde tinerii muncitori și studenți s-au adunat pentru a protesta împotriva agresiunii imperialiste pe pămîntul Republicii Cuba. După cuvîntările rostite, în încheierea mitingului, tinerii au hotărît să meargă la Legația S.U.A. pentru a înmîna moțiunea adoptată, în care se cerea cu fermitate curmarea agresiunii, încetarea amestecului imperialiștilor americani în treburile interne ale Republicii libere Cuba. Dar în fața Legației Statelor Unite, poarta era fericată cu un lanț gros. Demonstranții purtînd portretele lui Fidel Castro și pancarde cu chemări de solidaritate cu lupta poporului cuban au manifestat îndelung.

Ai auzit? Cuba eroică a învins!

Joi pe la orele 15,30 mă aflam în cartierul „23 August" în preajma teatrului de vară unde urma să aibă loc mitingul oamenilor muncii din Capitală. Deși mai era o oră pînă la începerea mitingului oamenii se îndreptau cu nerăbdare, ca un fluviu tumultos, spre incinta teatrului. Din coloanele demonstranților se auzeau crîmpeie de discuții :

— Ai auzit? Posturile noastre de radio au anunțat că la 19 aprilie, ora 17,30, ultimul punct de pe plaja de la Giron deținut de forțele mercenare a fost lichidat de armata revoluționară și miliția națională a Republicii libere Cuba.

— Înseamnă deci că eroicii ostași cubani au nimicit în mai puțin de 72 de ore întreaga armată de mercenari pe care Statele Unite a creat-o timp de luni de zile. Cuba eroică a învins.

— Și va ști cu vigilență sporită să asvîrle în Marea Caraibilor și alte bande de mercenari care vor mai încerca să-i încalce pămîntul...

Entuziasmul oamenilor era de nedescris. Strigăte de „Cuba învinge, ura!" se înălțau peste talazul uriaș al mulțimii ca un imn de biruință, ca un omagiu emoționant adus eroicilor fii ai Cubei ce au știut cu mîinile încleștate pe arme să-și apere libertatea cucerită cu grele jertfe. Înainte de începerea mitingului m-am întîlnit cu o veche cunoștință, vestitul strungar ION MOLDOVEANU de la Uzinele „Timpuri noi", deputat în Marea Adunare Națională. Venise să ia cuvîntul la miting și mi-a spus-o din capul locului.

— Cînd am aflat vestea că într-un timp așa de scurt Cuba luptătoare i-a zdrobit pe invadatori am simțit o mare bucurie. Nici nu se putea altfel. Dar popoarele lumii iubitoare de pace, progres și libertate sînt cu vigilența trează și vor sprijini din toată inima cauza dreaptă a Cubei eroice.

Apoi a început mitingul care a fost un dialog impresionant între vorbitori și cei prezenți, într-o atmosferă ce nu se poate uita.

— Așa e! Are dreptate vorbitorul.

— Cuba a învins. Viva Cuba!

— Trăiască Cuba liberă!

...Momente emoționante, care prin sinceritatea și spontaneitatea lor exprimă glasul puternic al poporului romîn, de profundă solidaritate cu eroicul popor cuban. Pretutindeni, în București, la Arad sau Bacău, la Timișoara și Galați, în gospodăria agricolă de la Ceacu sau la Căminul cultural din Drăgănești, oamenii muncii din țara noastră și-au afirmat încrederea lor fermă că eroicul popor cuban va învinge.

Și a învins!

D. TABACU

„AURUL" POLONIEI

În cadrul economiei naționale a R. P. Polone, un loc important îl ocupă industria chimică care în ultimii ani a cunoscut o mare dezvoltare. Între anii 1955—1960, volumul producției acestei ramuri a industriei a crescut foarte mult, iar în anul 1960 s-a pus la punct fabricația a 650 de noi tipuri de produse. În dezvoltarea industriei chimice poloneze, Combinatul de sulf de la Tarnobrzeg are o mare însemnătate.

De dezvoltarea producției de acid sulfuric este strîns legată și dezvoltarea altor ramuri cum ar fi : îngrășăminte artificiale, fibrele sintetice, coloranții, metalele neferoase, hîrtia etc. Tocmai datorită acestui fapt, statul polonez acordă o mare atenție producției de acid sulfuric. În perioada de după război, producția acidului sulfuric a crescut de la 180.000 tone cît era în 1937 la 700.000 tone în anul trecut. Cu toată această importantă creștere, se prevede că dezvoltarea industriei R. P. Polone în ansamblu, necesită o cantitate tot mai mare de acid sulfuric. Din această cauză se prevede ca peste cîțiva ani producția să se dubleze. Presa poloneză arată că acest lucru va fi posibil numai datorită exploatării zăcămintelor de sulf proprii. În această direcție, o importantă realizare a tehnicii poloneze este noua metodă de extragere a sulfului, elaborată de profesorul Stanislaw Bretschnelder. Potrivit vechii metode de înnobilare a minereului prin flotații, producția de sulf se ridică la 72 la sută, însă noua metodă poloneză permite să se ridice producția de sulf la 98 la sută.

Cu toate că R. P. Polonă dispune de importante zăcăminte de sulf, pînă nu de mult ea era silită să importe o bună parte din materiile prime necesare producției de acid sulfuric. Însă, în prezent, prin dezvoltarea producției proprii se apreciază că în decurs de numai cîțiva ani, Polonia nu numai că nu va mai importa aceste materii prime, dar va putea să și exporte.

Punerea în funcțiune a Combinatului de la Tarnobrzeg, are o mare însemnătate pentru grăbirea dezvoltării producției agricole. În această direcție, pe baza producției ieftine a acidului sulfuric, se va putea construi în Tarnobrzeg cea mai mare fabrică pentru producția îngrășămintelor fosforice din Polonia. Primele secții ale acestei fabrici vor fi puse în funcțiune în anul viitor. Se prevede ca în 1962 producția superfosfaților din Tarnobrzeg să se ridice la 110.000 tone, iar după ce fabrica va fi în întregime construită, ea să se ridice la 600.000 tone.

În afară de producția principală — acidul sulfuric și îngrășămintele fosforice — în cadrul acestui Combinat se va construi o fabrică pentru producția compușilor fluorici, necesari industriei de aluminiu, precum și una de compuși fosforici, necesară pentru producția substanțelor sintetice pentru spălat.

Combinatul de la Tarnobrzeg se compune din marea mină de sulf din Piaseczno, precum și complexul instalațiilor productive din Machow.

Construcția și dezvoltarea Combinatului vor schimba radical înfățișarea acestui ținut, a cărui industrializare va fi însoțită de mărirea rețelei de șosele, de noi construcții de locuințe, de ridicarea învățămîntului etc. Alături de bazinul tradițional al cărbunelui din Silezia și de bazinul cărbunelui brun din Silezia Inferioară, economia polonă dispune în prezent de un nou bazin minier, acela al sulfului, — „aurul" Poloniei. Această nouă realizare va avea o mare importanță pentru întreaga economie națională a R. P. Polone.

Vedere din Varșovia

Reportaj din Cuba

(Urmare din pag. 1-a)

subsemnatului. Am înțeles desigur, că în fața eventualității de a străbate spațiul aerian al S.U.A. în cabina unui avion de pasageri, statul american era întru totul îndreptățit să se pună în gardă.

După ce întregul material documentar pe care l-am elaborat în cursul zilei aceleia a fost strîns de un funcționar, consulul — făcînd uz de întreaga amabilitate diplomatică de care dispunea atunci — s-a angajat ca în circa zece zile să studieze totul cu atenție și să-și formuleze punctul său de vedere...

Și mai grea avea să fie întoarcerea. Porțile se închiseseră în urma noastră și nimeni nu mai vrea să le deschidă. La birourile de voiaj ale societăților aeriene occidentale din Havana aveam să aflu că cei ce „păcătuiseră" nu se mai puteau bucura nici măcar de... „purgatoriu". Ei trebuiau să rămînă în „iad". Instrucțiunile care la Bruxelles mi se păruseră draconice deveniseră desuete. Funcționarii aveau acum noi imprimate elaborate anume pentru cei ce se reîntorceau din Cuba.

Începusem să căpătăm imaginea adevărată a vinovăției noastre, să avem conștiința „păcatului" pe care-l săvîrșisem, să înțelegem cît de grav greșisem față de acești oameni venind în Cuba, și mai ales, dorind să plecăm din Cuba.

★

...La cele două extremități ale bulevardului... — marea arteră de gală a Havanei — se află o veche cetate spaniolă și sediul Ambasadei S.U.A. Așezate pe o limbă ascuțită de pămînt ce pătrunde adînc în ocean, zidurile de piatră ale cetății spaniole, linse de secole de valurile înspumate, se încăpățînează să supraviețuiască parcă anume pentru a evoca suratei ei tinere de la celălalt capăt al țărmului, istoria. Iar de departe, din larg, cele două cetăți, între care Havana strălucește în soare, par două gherete ale unor sentinele care și-au propus cîndva țelul absurd de a sili un popor să trăiască în lanțuri. Pe deasupra lor se învîrtesc țipînd, stoluri de pescăruși ca în jurul unor epave ce plutesc pustii pe întinderea apelor.

Pe lîngă cetatea spaniolă căreia farul din turn i-a dat pînă la urmă o utilitate pașnică, alunecă plutind încet, obosite de drumurile lungi străbătute pe apele lumii, trupurile greoaie ale vapoarelor care intră în marele port al Havanei. Ele se strecoară pe canalul tăiat în coasta de est a orașului, pe deasupra autostrăzii care străbate măruntaiele pămîntului și intră, anunțîndu-se răgușit, în radele internaționale.

Pe aici a intrat în port „Le Coubre". Marinarii vor fi ieșit pe punte, privind cu curiozitate în jur, schimbînd cu vioiciune, în frumoasa lor limbă din Le Havre sau din Marsilia sau Cherbourg, impresii despre acest nou oraș liber al lumii. Vor fi schimbat, prin semnele lor convenționale saluturi marinărești cu docherii oacheși din port, și se vor fi grăbit să arunce ancora pentru a cobori pe uscatul îmbietor.

În pîntecul larg al vaporului erau arme pentru Cuba. Ei, marinarii, nu erau decît cărăușii, salariații unui mare armator din Le Havre, sau Marsilia sau Cherbourg care transporta pentru un preț frumos o încărcătură de marfă.

Dar marinarii sînt oameni generoși care iubesc curajul. Copii legănați pe tărîmurile slobode ale oceanelor, ei iubesc libertatea mai presus ca orice. În inima lor cuvintele „arme pentru Cuba" aveau o altă rezonanță decît în urechile armatorului. Ei îi salutau pe docherii oacheși care se urcau pe puntea vaporului cu gesturi ce exprimau simpatie și solidaritate. Iar docherii le strîngeau mîinile cu efuziune, mulțumindu-le simplu, bărbătește, invitîndu-i la un păhărel de rom ca pe niște vechi prieteni.

Într-una din clipele acelea, un spasm de moarte a cutremurat măruntaiele vaporului, și ca dintr-un vulcan în erupție o trombă uriașă de foc și de fum s-a ridicat spre cerul pur al Havanei. Brațele, capetele, picioarele oamenilor au fost smulse de trunchiuri și zvîrlite în aer. Aerul încins purta valuri de miros greu de carne omenească arsă. Din cerul înegrit de funingine, căzdeau petice de haine la un loc cu cioburile păhărufelor de rom încă nebăut.

Am văzut filmul care a înregistrat clipă cu clipă toate fazele crimei de pe „Le Coubre". Am văzut expoziții de panouri cu fotografii luate de la fața locului, în clipele acelea cînd peste portul Havanei căzuse parcă apocalipsul. Am văzut scheletul negru, carbonizat al vasului, legănîndu-se ca un strigoi în rada în care marinarii aruncaseră ancora, salutîndu-i cu bucurie pe docherii măslinii.

„Le Coubre" nu este un simplu sabotaj al unei puteri imperialiste în legătură cu achiziționarea de arme. „Le Coubre" este un capitol din lupta pentru libertate și independență a popoarelor. Un capitol al secolului XX. Un document al crimei premeditate. Un certificat al monstruozității.

Privești filmul acesta... Prin valurile de fum, echipele de salvare aleargă cu tărgi pe care scot hălci de carne carbonizată. Oamenii pătrund cu măști pe obraz în calele incendiate, pentru a salva ce se mai poate.

Deodată, încă o detunătură. O nouă trombă de foc. Victime noi, proaspete, sar în aer. Din nou miros de carne omenească arsă.

Criminalii au calculat totul, au prevăzut totul. Nu numai arme au vrut să nimicească. Ci și oameni. Ceasornicul celei de-a doua bombe fusese întors astfel ca să-i aștepte pe cei ce aveau să sară în ajutorul primelor victime.

Și apoi încă o bombă a explodat. Cea de-a treia, pregătită să răpună pe cei ce veneau să-i salveze pe primii salvatori răpuși.

Priveam filmul acesta și indignarea se transforma în greață și greața în groază. Parcă asistam la apariția din afunduri necunoscute ale oceanelor, din peșteri glaciale, a unui monstru antedeluvian, care amenință însăși existența ființei umane, care pîndește din umbră și sugrumă tot ce întîlnește, scăldîndu-se cu un hohot lugubru într-o mare de sînge și de cadavre.

...Havana a îmbrăcat doliu. Carele mortuare sînt purtate de fluvii omenești. Poporul e în stradă. Tot poporul e în stradă. În mulțimi e un freamăt ca o hulă în adîncul oceanului. Oamenii privesc spre cer. Parcă de-acolo ar aștepta să vadă aripa monstrului. Un om cu o barbă frumoasă se urcă pe un piedestal și vorbește. Brațul lui arată mereu undeva, în acelaș loc și amenință cumplit. Mulțimea ridică brațele tot într-acolo și amenință. Fidel Castro spune mulțimii cine a comis crima. Mulțimea știe. Clocotește de ură și strigă : „Moarte imperialiștilor".

★

Este în Havana un hotel care a fost construit de americani pentru ei înșiși „Hotel Dauville". Hotelul turiștilor americani. Acesta a fost primul hotel naționalizat din Cuba. Aci și-a ținut Organizația Tineretului Socialist primul său Congres în legalitate. Cadrul dădea loc la reflecții. Sala Congresului era o terasă uriașă, de unde turiștii americani, tolăniți pe șezlonguri, priveau în vremurile de tihnă peisajul oceanului. Alături era o splendidă piscină de ardezie verde. Pe balustrade, pe tavan, fuseseră prinse ghirlande de hîrtie colorată, ca la o sală de serată. Tribuna se proiecta pe patru mari portrete : Jose Marti — conducătorul insurecției împotriva asupririi spaniole, Antonio Mella — eroul comunist al tineretului cuban, Fidel Castro — premierul Republicii și Juan Marinello — președintele Partidului Socialist Popular. Patru mari portrete care tronau în dimensiuni uriașe deasupra sălii.

Aci, pe terasa aceasta splendidă, la etajul al cincilea al primului hotel naționalizat din Cuba se aflau tineri de 15 și de 20 de ani, tăietori de trestie, studenți, văcari, milițieni, muncitori, intelectuali, albi, negri, mulatri, băieți și fete veniți din Oriente, din Las Villas, din Camaguai, din Matanzas. Ascultau atent cuvintele raportorului pe care le întîmpinau aplaudînd, ovaționînd, scandînd :

— Unitate, unitate, unitate!

Iată deviza Congresului. Tineretul socialist deschidea larg brațele întregii generații tinere a Cubei.

— Să ne strîngem la un loc toți cei care ne iubim patria. Să nu ne lăsăm dezbinați.

Delegații urcau rînd pe rînd la tribună și reușeau să-și ascundă cu o admirabilă artă timiditatea lor de adolescenți. Cînd învățaseră să vorbească în fața unor mase băieții aceștia de 16 ani? Își înfundau o mînă în buzunar și cu cealaltă își agitau boneta în aer.

În Cuba fiecare om pare că a fost născut pentru a fi orator. În limba lor sonoră, cuvintele cad, se rostogolesc ca niște perle ce curg dintr-un izvor inepuizabil. Gestul se încheagă cu vorbele firesc, țîșnește odată cu tonul, se ridică la aceeași înălțime, coboară la același nivel. La mitinguri și întruniri, vocea lor răsună patetică, frămîntată, încărcată de patimă. E o voce dramatică și plină de înflăcărare. În cuvintele lor răsună cu intensitate nedomolită durerea pierderii celor 20.000 de eroi asasinați de regimul tiranic al lui Batista. Multe cuvinte au încă gust amar. Oamenii simt încă nevoia să vorbească de suferințele trecutului. Amintirile mai răscolesc inimile pline de cicatrice.

Din cînd în cînd se urcau la tribună și delegați din celelalte țări ale Americii Latine. Limba lor era limba vorbitorilor cubani. Patosul, gesticulația lor erau aceleași. Ei numeau Cuba a doua patrie a lor. Dacă Cuba — spuneau ei — va avea nevoie de brațele noastre, de viața noastră, ea va putea să dispună de ele cînd va voi. În Venezuela s-a organizat un detașament voluntar de tineri — raporta cineva. În Brazilia, în Costa Rica, în Chile, au fost făcute colecte de bani — spunea altul. Cînd se auzeau strigați, delegații din America Latină ridicau două degete.

Acesta este un consemn al tineretului Americii Latine. Gestul înseamnă victorie. Gîndiți-vă! Erau tineri care pentru a veni în Cuba — la această manifestare a libertății și progresului — trebuiau să treacă prin furcile caudine ale dictaturii lui Trujilo din Republica Dominicană, să decoleze din Venezuela, ale cărei aeroporturi fuseseră închise în zilele acelea, cînd puciul unui general ameninșa și ultimele libertăți democratice cucerite de popor, să treacă pe sub privirile bănuitoare ale tuturor grănicerilor pentru care Cuba e mai rea decît o marfă de contrabandă. Și totuși, cînd aici se striga Guatemala, cineva care venise de acolo riscîndu-și libertatea, răspundea : „Victorie". Peru! — „Victorie"! Porto Rico! — „Victorie"!

Racheta „Made in U.S.A." care a explodat deasupra Cubei

Iată ce generație se ridică în America Latină, iată cum sînt, cum gîndesc și cum simt cei care pregătesc ziua de mîine a Americii Latine.

Un dictator s-ar fi îngrozit de mocrte de siguranța extraordinară cu care toată această nouă generație a Americii Latine răspundea la apel : Victorie!

În sală se găseau și tineri delegați ai Americii de Nord. Urechile lor înregistrau necontenit acuzații vehemente aduse imperialismului american. Ei înșiși veniseră acolo să-l acuze. Cîtă emoționantă gîndșie în gestul unui tînăr cubanez urcat la tribună pentru a se scuza în fața oaspeților.

— Noi nu confundăm imperialismul cu poporul american.

— Știm compareros, noi știm...

— Da da. Noi nu avem nimic împotriva poporului american. Trăiască poporul american!

Era un tînăr de undeva, din sudul sau din nordul Cubei, poate de pe acolo unde avioanele Statelor Unite ale Americii au incendiat cu napalm plantațiile de trestie de zahăr ale cooperativelor. Poate era unul dintre oamenii loviți direct de un astfel de atac agresiv și în tot cazul unul dintre cei care de-a lungul anilor trebuie să fi blestemat sau să fi auzit adesea pe părinții săi blestemînd împotriva americanilor.

Acum, coborînd de pe tribună, s-a dus și i-a îmbrățișat pe cei patru tineri din Statele Unite, asigurîndu-i că nu vede nimic comun între ei și miliardarii din Wall Street pe care-i „cinstise" cum se cuvine, cu cîteva clipe mai înainte, în discursul său.

Iată cum sînt, cum gîndesc și cum simt tinerii de 16 ani ai Cubei!

Printre cei patru delegați din S.U.A. era o tînără din New York cu un cap frumos, brunet, cu părul negru plin de cîrlionți mici ca niște melcișori. Era așa de grasă că părea un balonaș, iar pielița-i strălucea ca de sticlă. A izbucnit într-un plîns cu sughițuri, cu șiroaie de lacrimi și multă vreme n-a putut s-o mai oprească nimeni. Și-a smuls cerceii, brățara, un lănțișor de la gît, și-a scos tot ce avea prin poșetă și s-a repezit să le dea fetelor cubaneze din preajmă pe care, cu fața scăldată în lacrimi, le-a acoperit de sărutări. Tremura de emoție și repeta mereu ca pentru sine.

— Dragii de ei, dragii de ei.

Poate ați fi vrut domnilor congresmeni ca fata aceasta să le întoarcă spatele cu dispreț tinerilor revoluționari din Cuba, sau să-i improaște cu invective, sau să-i amenințe. Sigur că ați fi vrut.

Dar uite că fata aceasta îi îmbrățișa, mișcată pînă la lacrimi de prietenia pe care i-o arătau cubanezii. Și repeta mereu ca pentru sine : „dragii de ei, dragii de ei".

Cetatea Dîmboviței

Semne pe stîncile vechei Cetăți a Dîmboviței

Într-un loc deosebit de pitoresc, acolo unde valea Dîmboviței se strîmtează într-atît încît apa abia își face loc printre fețele munților, se află rămășițele legendarei cetăți feudale a lui Negru Vodă, căreia localnicii îi mai spun și Cetatea Neagră. Pietrele șlefuite de mîna omului, spre a putea fi prăvălite mai repede peste capetele inamicilor, vîrfurile de săgeți, bolțile pentru arbalete, fragmentele de cămăși de zale, pintenii din secolele 13 și 14 precum și moneta cu efigia lui Carol Robert, găsite pe aceste meleaguri, aseamănă ținutul cu locul istoricei bătălii de la Posada...

Dacă privim cu atenție blocurile de piatră prăbușite de-a lungul întregii terase a Dîmboviței observăm niște semne curioase, reprezentări tainice. Sînt așa numitele semne alfabetiforme, care aduc cu alfabetul glagolitic și sînt aidoma cu cele găsite pe cărămizile de la Slon — o cetate feudală din regiunea Buzăului. Rostul acestor semne? Unele mai vechi, altele mai noi, ele reprezintă urmele triburilor străvechi care au trecut pe aici.

Mergînd mai departe se văd semne asemănătoare pe drumul ce urcă spre Cetățuie, iar în vîrf se observă urmele unui dispozitiv asemănător cu o macara. Alături, o prăpastie adîncă, care te face instinctiv să te dai cîțiva pași înapoi.

Pe vremuri, cu sute de ani în urmă, un om sau poate mai mulți, coborau pe aici cu ajutorul frînghiilor la o adîncime de 25—30 metri pînă la deschiderea unei peșteri. Faptul este notat de istoricul Dimitrie Butculescu, care a cercetat aceste locuri, în treacăt, în anul 1876. El a observat atunci o mică fereastră săpată în stîncă și urme de zugrăveală.

Gravuri și semne străvechi se găsesc în mai multe locuri la poalele cetății. Astfel pe terasa stîngă a Dîmboviței, între Valea Chiliilor și Valea lui Coman, se pot observa distinct urmele roților carelor imprimate în piatră, care veacuri de-a rîndul au trecut pe vechiul drum Brașov-Rucăr-Tîrgoviște. Pe alt perete, în cealaltă latură a drumului, se vede chipul sculptat în piatră al unui om purtînd în mînă o sabie și deasupra lui un text cu cirilice aproape șterse de vreme...

În marginea apei, pe terasa stîngă, s-au identificat temeliile și zidurile păstrate în parte a două biserici. Una din ele, din secolul XIII — cel mai vechi monument de cult descoperit pînă acum în Țara Românească — mai păstrează urme de frescă colorate, deși s-a dărîmat în urma unei inundații provocate de apele rîului. Cealaltă, este din secolul al XV-lea.

La o depărtare de 200 metri de cele două biserici, pe malul drept, în punctul cel mai îngust al văii s-au descoperit temeliile unei construcții de mari proporții, care probabil a avut un caracter public — vamă, antrepozit sau corp de gardă. În vechime era aici un zid gros de 5 metri și care bara toată valea Dîmboviței, parte din acest zid fiind distrus pe la sfîrșitul veacului trecut cu ocazia construirii șoselei actuale Tîrgoviște-Rucăr.

Legenda spune că cetatea feudală și schitul au fost construite pentru vremuri de refugiu de Negru Vodă. Cercetînd mica biserică tăiată în stîncă, chiar de la intrare observăm pe peretele din dreapta trei fresce. Prima reprezintă un bătrîn cu barbă albă, iar textul în cirilice aproape șterse, indică: Io Nicolae Alexandru Voivod. Alături, deasupra celei de-a doua fresce scrie: Io Radu Voivod. În ceea ce privește a treia pictură, după care pictorul G. Tattarescu, care a vizitat schitul în 1860, a făcut o acuarelă, se pare că este vistiernicul Negru Vodă. Existența unui altar catolic se explică prin faptul că Doamna Clara, a doua soție a lui Nicolae Alexandru Voevod era catolică, arătînd o dată mai mult că fondatorul schitului și al cetății este fiul lui Basarab Voevod, Alexandru.

Tov. Dinu V. Rosetti, responsabilul șantierului arheologic, ne-a dat cîteva amănunte interesante despre importantele descoperiri arheologice făcute în cursul ultimelor săpături. Astfel, s-au găsit aici bogate urme de așezare din vremea dacogetică, din secolul III înainte de era noastră pînă la mijlocul secolului I era noastră. După toate probabilitățile în timpul dacilor pe aceste locuri se afla o cetate naturală, turnul pătrat și zidurile incintei fiind construite abia în secolele XIII—XIV.

În epoca daco-getică aici era o viață economică foarte intensă. Dovadă sutele de amfore găsite, vase cu care se aduceau vin și untdelemn din insula Rhodos. Pe mînușile lor, ștampilele indică proveniența de import și data: secolul II înaintea erei noastre. S-au găsit și numeroase amfore de factură locală, purtînd pe ștampile diverse decoruri geometrice, fapt ce ne face să credem că ele serveau pentru transportul vinurilor indigene. Prezența, în mare cantitate, a grîului, care nu se putea cultiva în această regiune muntoasă, se explică prin schimburile intertribale pe care le făcea acest centru economic.

Viața economică intensă de aici de acum 2000 de ani este dovedită și prin numeroasele monete de argint republicane-romane datînd din secolele 2—1 înainte de era noastră.

Afară de așezările dacică și feudală, pe înălțimile din partea dreaptă a Dîmboviței — la Cetățenii din Deal — s-a descoperit recent o așezare din epoca bronzului, din anii 1800—1600 t.e.n. Lîngă ea s-au găsit morminte din aceiași vreme, în care oamenii erau înmormîntați chircit, în cutii formate din lespezi de piatră. Vase de lut, pumnale de bronz și podoabe de aur erau lîngă oseminte. Interesant este un craniu care prezintă un început de trepanație.

★

Avînd în vedere importantele descoperiri arheologice care sînt legate de trecutul îndepărtat al strămoșilor noștri, precum și de începuturile de formare ale poporului român, cercetările vor continua. Pentru elucidarea misterului ce planează asupra peșterii suspendate, o echipă de speologi se va deplasa la fața locului imediat după reînceperea lucrărilor pe șantier, încercînd să coboare cu ajutorul frînghiilor spre peștera din prăpastie.

S. SĂVEANU

Vaccin împotriva arsurilor

Experiențele au început în urmă cu 8 ani. Atunci, doi moscoviți, Nikolai Fedorov, membru corespondent al Academiei de medicină și colaboratorul său, tînărul candidat în științe Semion Skurkovici, au început să facă experiențe în legătură cu acțiunea arsurilor asupra animalelor, la Institutul central de hematologie și transfuzii de sînge. Pentru cîinii și iepurii atinși de arsuri, perioada cea mai grea era aceea a autointoxicării. Ei mureau uciși de o toxină. Trebuia deci descoperită și studiată această toxină necunoscută. Savanții au pornit așadar la lucru. Ei au extras țesuturi arse de la cîinii morți din cauza arsurilor și au injectat serul obținut cîinilor perfect sănătoși. În felul acesta, au căpătat date prețioase în legătură cu intoxicația.

Ce s-a constatat? Spre stupefacția tuturor un cîine asupra căruia se făcuseră de acum asemenea experiențe a suportat cea de a doua arsură mult mai bine decît prima. Pornind de la acest fapt, experiența a fost repetată și cu alte animale. S-a descoperit atunci, că în general, cîinii și iepurii suportă al doilea rînd de arsuri mai bine decît primele. Aceasta a dus la ipoteza că organismul trebuie să producă factori de apărare împotriva toxinelor arsurilor. Cînd arsura se repetă acești factori care s-au păstrat de la arsura antecedentă protejează organismul. Fenomenul se aseamănă mult cu cel observat de medici în cazurile maladiilor infecțioase, cînd sîngele omului vindecat păstrează anticorpi speciali, care împiedică o nouă contaminare.

Astfel a descoperit Feodorov și Skurkovici existența unui autovaccin original împotriva arsurilor repetate.

După cum e și firesc, gîndul savanților s-a îndreptat imediat spre victimele focului, spre oameni. Dacă sîngele omului care a avut arsuri conține factori de vindecare ce-l protejează, atunci s-ar putea ca acest sînge să servească la vindecarea altor bolnavi — au presupus ei. Urmînd principiul lui Pasteur, Feodorov și Skurkovici au îngrijit cîini avînd arsuri, cu serul extras de la animale care suferiseră arsuri. Cu acest „medicament" uimitor, a fost salvată în laborator viața unor animale care în mod normal ar fi murit.

Concluzia era deci evidentă: serul este un preparat medical perfect, de care clinicile au nevoie de multă vreme. În vara anului 1954 cei doi savanți au împărtășit medicilor metoda lor.

Pentru prima oară în istoria medicinei, serul împotriva arsurilor a devenit un medicament, folosit în chirurgie. Prima care l-a încercat a fost medicul Liudmila Pușkar. Sub observația profesorului D. Grozdov, ea a injectat primele fiole oamenilor. Muncitoarea Zoia N. a fost adusă la spital cu pielea distrusă în proporție de 70 la sută. Toxinele arsurilor ar fi ucis-o cu siguranță, în mai puțin de 2 zile. S-a intervenit cu serul Feodorov-Skurkovici. La capătul unei munci de cîteva săptămîni, lupta împotriva morții a fost cîștigată. Zoia N. s-a vindecat, și-a reluat lucrul și nu de mult s-a măritat. Și în multe alte cazuri la fel de grave moartea a putut fi biruită datorită noului ser.

Treptat, treptat s-au organizat în fiecare oraș centre terapeutice împotriva arsurilor și s-au găsit și destui oameni inimoși, gata să continue opera începută în capitală. Serul lui Feodorov și Skurkovici e utilizat azi la Erevan și la Lvov, la Sverdlovsk și la Voronej, la Kiev ca și în orașele Extremului Orient. Această metodă dă rezultate deosebit de bune în toate spitalele și clinicile iar la centrele de transfuzii, ori de cîte ori se face un apel prin radio, se prezintă zeci și sute de persoane oferindu-și sîngele pentru salvarea vieții semenilor lor.

În curînd, în cazuri de arsuri, medicii nu vor mai trebui să facă apel la voluntari. Profesorii N. Feodorov și S. Skurkovici, în colaborare cu doctorul V. Freiman de la Institutul Metoșnikov din Moscova, studiază posibilitatea injectării bolnavilor cu ser obținut de la animale. Totodată savanții au încă o preocupare interesantă. Ei se gîndesc la prepararea unui vaccin care să poată ocroti împotriva arsurilor. Dacă se introduce în organismul omului o cantitate inofensivă de toxină extrasă din țesuturi arse, organismul reacționează prin producerea unor anticorpi împotriva arsurilor. Pentru omul atins de arsuri care a fost vaccinat, boala e mult mai puțin periculoasă.

Vaccinul împotriva arsurilor se află acum în experimentare în laborator.

Omul sovietic a înfăptuit un vis de milenii al omenirii

Ca un simbol al biruințelor poporului sovietic, o rachetă avînd la bord un om — înfrățire a visului cu știința cea mai înaintată — și-a luat zborul de pe bătrînul nostru Pămînt. Savanții sovietici au fost primii care au lansat sateliți artificiali ai Pămîntului, rachete spre Lună, spre Soare, spre Venus...

Tot ei sînt primii care au deschis omului calea spre stele!

„Ceea ce nu este posibil astăzi, va fi cu putință mîine", spunea genialul învățat K.E. Țiolkovski, gîndindu-se la zborurile în Cosmos, în ciuda faptului că majoritatea contemporanilor săi socoteau utopică ideea că un pămîntean ar putea păși vreodată pe un alt corp ceresc.

Dar visul de a trece barierele invizibile ale gravitații, de a ști ce taine ascund stelele și planetele, se înfiripase, din cele mai vechi timpuri, în inimile oamenilor.

Astronomia + Rachetotehnica = Astronautica

Formula, deși valabilă, este departe de a fi completă. Astronautica, știința care se ocupă de zborul în Cosmos, s-a născut într-adevăr din astronomie și din tehnica rachetelor, dar aproape că nu există ramură științifică care să nu contribuie la dezvoltarea ei.

Să vedem cum a evoluat astronomia, în drumul ei spre știința zborului cosmic.

Cu milenii în urmă, la serbările populare din China erau aprinse rachete cu pulbere, care transformau cerul într-o splendidă grădină cu flori multicolore. În Evul Mediu, rachetele erau folosite ca armă, iar în secolul al 16-lea un „visător" execută desenul unei rachete cu trepte.

Dacă, pînă în secolul trecut, în problema zborului prin forța reactivă se făcuseră doar vagi tatonări, situația se schimbă fundamental prin apariția strălucitului savant K. E. Țiolkovski, supranumit „părintele astronauticii". El este întemeietorul teoriei mișcării rachetelor în spațiul interplanetar și cel care a întocmit prima schemă a unei rachete cu combustibil lichid. În timpul vieții sale, dar mai ales în anii de după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, savantul a făcut nenumărate proiecte și experiențe, menite să apropie ziua zborului omului în Cosmos. Opera lui Țiolkovski a fost continuată de F. A. Zander și de J. V. Kondratiuc.

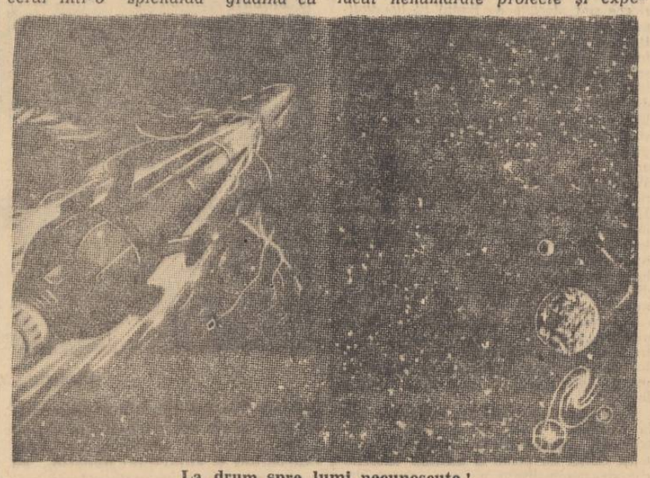

La drum spre lumi necunoscute!

Învățăturile lui Copernic, Kepler și Newton sînt deosebit de importante pentru astronautică, deoarece navele cosmice se mișcă pe o anumită orbită, ca și Luna, Pămîntul și celelalte planete, fiind supuse acelorași legi.

Veacul următor aduce ideea unei rachete cu aripi stabilizatoare și, tot atunci, sînt construite primele rachete în Rusia. Constructorul lor este „funcționarul de stat" Onisin Mihailov, căruia i se amenajează un „atelier" pentru rachete.

Prima rachetă sovietică cu combustibil lichid, construită de M. K. Tihonravov, și-a luat zborul în anul 1933 și a ajuns la o înălțime de... 13 km. De-atunci progresul este rapid. În anul 1952, rachetele zburau pînă la 217 km. iar în 1955, la 288 km.

Doi ani mai tîrziu ne aflăm în pragul primei etape a uriașului program sovietic de cucerire a Cosmosului, iar ziua de 4 octombrie 1957, cînd a fost lansat primul satelit artificial al Pămîntului, va rămîne înscrisă cu litere de aur în istoria omenirii.

Asaltul Cosmosului

Ceea ce au înfăptuit, în acest glorios miez de veac, savanții sovietici, constituie un monument ridicat geniului uman, o mărturie strălucită a superiorității sistemului socialist asupra celui capitalist, o dovadă de netăgăduit a imenselor forțe de creație a unui popor liber, stăpîn pe soarta lui.

Primele trei trepte pe drumul către alte planete îl constituie cei trei sputnici, lansați de oamenii de știință sovietici. Cel dintîi, de 80 de kg., a făcut lumea să tresară mirată, cel de-al doilea de peste 500 kg. a stîrnit senzație; căci datele furnizate de acest pionier al spațiului cosmic cu privire la procesele din straturile superioare ale atmosferei, cu privire la însușirile ionosferei, la razele cosmice, au constituit, printre altele, primul bagaj concret de cunoștințe necesare viitoarelor cuceriri pașnice a planetelor. Pasagerul acestui sputnik, ciinele Laika, a dovedit posibilitatea de rezistență a organismelor vii în condițiile zborurilor cosmice.

Cît privește cel de-al treilea satelit artificial, de aproape o tonă și jumătate, acesta a fost de-a dreptul uluitor: el a însemnat lansarea în spațiul cosmic a unui institut științific ultramodern, cu secții de fizică, radiofizică, fizică a Pămîntului, meteorologie, astronomie și încă multe altele.

Această primă etapă încheiată, la 2 ianuarie 1959 s-a început lansarea în spațiu a rachetelor cosmice. Cea dintîi a devenit satelitul Soarelui, prima planetă artificială a sistemului nostru solar. Cea de-a doua, o capodoperă din punct de vedere al calculului traiectoriei, a ajuns în Lună, pe suprafața căreia a depus fanionul cu stema Uniunii Sovietice.

A treia rachetă cosmică, pornită la 4 octombrie 1959, exact la doi ani după lansarea primului sputnik, era o stație interplanetară automată cu program special. Ea a fotografiat partea invizibilă a Lunii și a televizat imaginile pe Pămînt.

La 15 martie 1960 începe a treia etapă a cuceririi spațiului, căci în această zi este lansată o navă cosmică care depășește de trei ori greutatea rachetelor de pînă atunci. Prima navă de acest tip cîntărește 4.540 kg. — fără ultima treaptă a rachetei purtătoare; ea își continuă și azi drumul pe orbita sa în jurul Pămîntului.

Cea de-a doua navă cosmică, avînd pe bord cățelușele Belka și Streika, a dovedit posibilitatea reîntoarcerii pe Pămînt a pasagerilor, aterizînd în bune condițiuni la 20 august 1960.

Urmează alte două experiențe: una cu o navă cosmică, cîntărind 4.563 kg. (1 decembrie 1960) și a doua, cu uriașul sputnik IV, avînd greutatea de 6.483 kg. Acest gigant a fost lansat la 4 februarie 1961 și și-a îndeplinit în aceeași zi programul de cercetări.

La 12 februarie 1961, lumea a primit vestea extraordinară că o stație automată interplanetară a fost trimisă spre Venus și că se află în drum spre această planetă.

Plecarea rachetei spre Venus este o realizare măreață a științei și tehnicii sovietice. În primul rînd trebuie scoasă în evidență capacitatea de a trimite un vehicol cosmic pe o orbită atît de îndepărtată, apoi, menținerea legăturii prin radio pe distanțe de milioane de kilometri și, nu mai puțin, posibilitatea de a interveni de pe Pămînt în ghidarea rachetei cu maximum de precizie.

Ultimele două experiențe, cu nave cosmice de 4.700 kg., una avînd pe bord cățelușa „Cernușka", iar cealaltă pe „Zviozdocika", lansate la 9 și la 25 martie 1961, au reușit din plin; ambele nave au aterizat cu succes, conform programului, în regiuni dinainte stabilite.

Toate acestea au fost experiențe premergătoare mărețului eveniment de la 12 aprilie 1961, lansarea omului în Cosmos.

Infinitul își dezvăluie tainele

În vederea trimiterii unui om în spațiu, trebuiau stabilite cu precizie condițiile de zbor precum și posibilitatea întoarcerii lui, nevătămat, pe Pămînt.

Pentru a ajunge la această constatare, a fost nevoie de șiruri lungi de studii în cele mai variate domenii. S-au obținut date despre caracteristicile atmosferei înalte, despre radiația solară și cosmică, despre magnetismul terestru, despre electricitatea atmosferică și chimia aerului, despre frecvența micrometeoriților și încă nenumărate alte elemente, de care se va ține seama în viitoarele expediții cosmice ale omului.

Entuziasmul fără preget a mii de muncitori, tehnicieni și savanți sovietici, a permis construirea unor aparate și instrumente de o finețe fără precedent. Pe navele cosmice sovietice funcționează sisteme și agregate care se alimentează cu energie solară, aparate de radioemisie — recepție care lucrează pe distanțe de milioane de kilometri, instrumente de măsurat și de înregistrat cu o precizie ce depășește orice închipuire omenească, întrumente medicale pentru controlul reacțiilor complexe ale viețuitoarelor aflate la bord și alte sute de instalații, care îndeplinesc mii de funcțiuni din cele mai diferite.

Ultimele experiențe au insistat în special asupra cercetărilor medico-biologice, încercînd să stabilească influența asupra organismelor pe care o exercită intrarea pe orbită a navelor, precum și comportarea lor în timpul zborului cosmic. Cu ajutorul aparatelor de înregistrare și de televiziune, s-au obținut informații științifice referitoare la funcționarea inimii, sistemului vascular și organelor respiratorii. S-a studiat amănunțit influența vibrației, a zgomotului și a stării de imponderabilitate.

La ultima conferință de presă, ținută la Academia de Științe a U.R.S.S. s-a arătat că nici unul din animalele trimise în Cosmos n-a avut de suferit din pricina călătoriei.

Astfel, printr-o uriașă concentrare de forțe a tehnicienilor și savanților sovietici, s-au creat premizele zborului omului în spațiile interplanetare.

Misiunea omului

Acum, cînd omul a făcut primul pas în Cosmos, se pune întrebarea: Ce va face el acolo? Care va fi misiunea lui?

Această problemă a constituit obiectul unor dispute științifice aprinse. S-au ridicat voci — aparținînd de cele mai multe ori reprezentanților unor cercuri reacționare din occident — care încercau să nege importanța practică a zborurilor cosmice, numindu-le simple „jucării științifice". Atitudinea aceasta era fără îndoială generată de rămînerea în urmă a tehnicii rachetelor din S.U.A. și din alte țări capitaliste, față de tehnica sovietică.

Astăzi, lumea este conștientă de valoarea practică, alături de cea științifică pe care o prezintă zborurile interplanetare. Să enumerăm doar cîteva din invențiile practice și necesare omului, care vor fi realizate odată cu cucerirea Cosmosului.

Cercetările efectuate cu sputnici și rachete cosmice au dovedit, după cum am mai spus, posibilitatea transmiterii undelor electromagnetice pe distanțe de sute de mii și milioane de kilometri. Acest lucru înseamnă o revoluție în tehnica actuală a radioului și televiziunii, o extindere fără limită a posibilităților comunicațiilor între oameni și a transmiterii de bunuri culturale.

Tainele Cosmosului care sînt dezvăluite de om permit pătrunderea tot mai adîncă în laboratorul timpului și transformă meteorologia într-o știință din ce în ce mai precisă. Ea va putea deveni și o știință „activă", în sensul intervenției directe a omului de a provoca nori și precipitații, de a disipa ceața sau de a feri regiuni întinse de vitregiile iernii.

Prezența omului în Cosmos deschide posibilități pentru utilizarea energiei solare într-o proporție, care pe Pămînt, din pricina atmosferei absorbante, este irealizabilă.

Cucerirea Cosmosului ne mai lasă să întrevedem o dezvoltare vertiginoasă a astronomiei, atît prin studierea stelelor și planetelor de pe observatoare, cît și prin cercetarea lor... la fața locului.

Desigur că acestea constituie numai o infimă parte a importanței pentru omenire a călătoriilor interplanetare.

Plecarea omului în straturile superioare ale atmosferei, realizată de știința sovietică, este neapărat necesară pentru un studiu eficace asupra tuturor proceselor și fenomenelor care se produc aci și în spațiul cosmic. Oricît de perfecționate ar fi aparatele concepute pentru studiul Cosmosului, ele nu vor putea înlocui niciodată nici creierul, nici mîna omului. Numai oamenii vor putea descoperi sensul profund al fenomenelor complexe care au loc în spațiul cosmic. Cunoașterea lor, pe lîngă foloasele amintite, va permite un progres nebănuit al științei teoretice și va contribui la progresul tehnicii, adică la îmbunătățirea condițiilor de viață ale omului pe Pămînt.

Îndemnat de arzătoarea dorință de a cunoaște cît mai multe din tainele naturii, omul se va avînta în curînd tot mai sus și mai departe, spre Lună, spre Venus și spre Marte, spre celelalte planete ale sistemului nostru solar.

„Omenirea nu va rămîne veșnic ținută de Pămînt. În goana ei după lumină și spațiu, ea va ieși mai întîi timid în afara atmosferei pentru a cuceri apoi întregul spațiu circumsolar", a spus Țiolkovski și cuvintele sale profetice au devenit realități minunate ale glorioasului nostru veac.

Radu NOR

MAGAZIN MEDICAL

Cînd trebuie să luăm medicamentele

De multe ori sîntem dezorientați în fața unei rețete. Nu știm cum să procedăm, să luăm medicamentul dimineața pe stomacul gol, înainte sau după masă? Un răspuns potrivit la aceste întrebări vom avea atunci, cînd vom cunoaște acțiunea medicamentului, influența pe care o are asupra stomacului, și dacă se urmărește absorbția lui rapidă sau încetă. Desigur că medicamentele se iau după indicațiile medicului, dar e bine să înțelegem în linii generale semnificația acestor indicații. Vom exemplifica cîteva din medicamentele cele mai folosite pentru a înțelege importanța modului de administrare.

Astfel, se vor lua dimineața pe stomacul gol prafurile ce acționează ca un pansament gastric în caz de ulcer de stomac. Acestea sînt prafurile de bismut sau caolin. Se va mînca abia după 1/2 sau 3/4 oră după ingerarea medicamentului pentru ca în acest interval de timp substanța luată să-și poată exercita efectul. Tot dimineața pe stomacul gol se va lua apa minerală ori prafurile denumite Bourget — în caz de inflamația mucoasei gastrice sau afecțiuni ale veziculei biliare. Vom avea aceeași grijă ca să nu mîncăm imediat, permițînd astfel apei minerale sau prafurilor Bourget să-și îndeplinească rolul lor binefăcător.

Tot dimineața pe nemîncate se va face cura pentru tenie, deoarece urmărim ca intestinul să fie gol și astfel substanța introdusă să poată să-și exercite acțiunea.

Înaintea meselor se vor lua prafurile amare care datorită gustului lor, excită pe cale reflexă pofta de mîncare.

La 1/2—3/4 oră după masă, se vor ingera prafurile alcaline care au drept scop să neutralizeze aciditatea gastrică care atunci atinge valori foarte crescute.

Între felurile de mîncare se va lua preparatul acido-pepsi C.I.F. sau picăturile de acid clorhidric cu pepsină. Ele se iau în cazul unei scăderi sau lipsă de suc gastric. Se înțelege că pentru a suplini această deficiență administrarea se va face în timpul meselor.

Nu se va lua pe stomacul gol, ci între felurile de mîncare, aspirina sau orice preparat de salicilat. Ele sînt iritante pentru mucoasa gastrică și căutăm să evităm acest efect nociv, luîndu-le totdeauna cînd stomacul conține alimente.

Sedative sau calmante ale sistemului nervos (bromura, valeriana), se vor lua mai mult pe seară, avîndu-se în vedere efectul moderator asupra capacității de lucru, pe cînd excitantele (cafeină, stricnină, benzedrină) în cursul dimineții.

Somniferele cu sau fără luminal se vor lua seara înaintea culcării.

Picăturile pentru inimă de felul pentazol-ului C.I.F. nu se vor lua cu 2-3 ore înaintea culcării, deoarece sînt excitante pentru scoarța cerebrală și turbură astfel somnul.

Injecțiile cu insulină nu se vor face seara, pentru ca eventualele crize de hypoglicemie (scăderea zahărului în sînge) să nu survină în timpul nopții.

Dr. I. HARAS

Celule artificiale

La un congres internațional de biochimie, oamenii de știință japonezi au făcut o comunicare care a stîrnit legitimul interes al participanților. Ei au făcut cunoscut că au reușit să creeze celule artificiale asemănătoare cu celulele creierului și ale ficatului. Ca materie primă pentru crearea acestor celule a fost utilizată celula embrionară de broască.

Apa — un medicament

Molești de căldura zilei de vară, transpirat, obosit, cu capul greu, cu inima bătîndu-i puternic în piept, omul s-a așezat pe o bancă lîngă fîntîna arteziană. A încercat să-și facă vînt, dar nu reușește să se răcorească. După cîteva minute, ca prin miracol, a început să se simtă mai bine. Respiră mai ușor, inima a început să se mai domolească, bătăile ei au devenit mai regulate. O întîmplare? Nu. Particulele mici de apă, „praful" aproape invizibil ochiului și-a exercitat proprietățile-i curative asupra organismului obosit. Pentru că, într-adevăr, apa posedă minunate calități terapeutice. Prin pulverizarea ei cu putere în picături mici de apă se formează ioni de hidroxil și de hidroxonin, se eliberează atomi de oxigen care ajunși în organism au o influență binefăcătoare asupra sistemului nervos central și asupra activității inimii.

Nu supraalimentați copilul

Vă iubiți copilul? Auzi întrebare!

Într-adevăr, vă îngrijiți copilul cu dragoste și nu precupețiți nici un sacrificiu ca să-l vedeți voinic și sănătos. Cît despre mîncare, tot ce-i mai bun și mai proaspăt. Cît vrea el să mănînce, ba mai mult chiar decît poate mînca. Numai să nu cădem într-o anumită greșeală.

În alimentație se fac mai multe feluri de greșeli: fie în minus față de necesitățile organismului, fie în sensul unei alimentații dezechilibrate cu abuzul de unele substanțe și lipsa altora, fie — în sfîrșit — în plus, în exces. Iar dacă este vorba de copii mici, aceste greșeli pot avea urmări mai serioase.

Iată ce a făcut o mămică grijulie. Băiețelul ei creștea frumos, dar mămica lui era tare grăbită. N-a ținut seama că numai în basme feciorul crește într-o zi cît altul într-o lună și într-o lună cît altul într-un an. Și credeți că nu avea o cărticică de educație sanitară despre alimentația normală a copilului mic? Ba avea, dar ambiția era mai tare.

Am asistat la servirea unei mese. Bietul copil și biata mamă! Țipete și plînsete. Țipau și plîngeau atît mama cît și copilul. Bunica se amestecă și ea, că doar are mai multă experiență. Dar și bunica vrea să vadă farfuria goală, și asta cît mai repede. Și pentru că băiatul „se încăpățînează" — bietul — intervine tatăl care-i administrează o corecție. Mai mult simbolic, dar o corecție. Ce situație!

Deoarece lucrurile s-au repetat, masa a devenit un eveniment neplăcut pentru copil. De ce? Stomacul supus unui efort prea mare de digestie, suferă. Pereții săi musculoși sînt obligați să muncească mai mult. Cu timpul se dilată. Alimentele nu sînt evacuate normal. Și munca ficatului se încarcă. Sistemul nervos primește excitații negative. Apar și vărsături din senin. Se formează un reflex condiționat de apărare.

— Dacă l-aș lăsa de capul lui, n-ar mînca nimic, ar muri de foame — se justifică mama. Așa să fie? — Băiatul e perfect sănătos și arată admirabil. N-ai de ce te teme. Lasă-l să mănînce cît dorește — o sfătuiesc, adăugînd următoarele recomandări:

— În primul rînd trebuie să te asiguri de sănătatea copilului, ducîndu-l la consultații pentru copii sănătoși. Îți revine apoi sarcina să-i organizezi un program normal. Lasă-l să iasă în curte, la joacă, atît înainte cît și după masă. Asigură-i un somn liniștit, cel puțin o oră după masa de prînz și 9 — 10 ore noaptea. Înainte de somn aerisește bine camera. Învață-l să respecte regulile de igienă personală. Dă-i trei mese principale pe zi, dimineața, la prînz și seara. La zece dimineața și la patru după masă, numai 2—3 biscuiți sau o cană de lapte sau o felie de pîine cu unt. Masa trebuie să aibă loc totdeauna la aceeași oră, în ordine și liniște. Și — fără să comiți vreo abatere de la regulile alimentației raționale — caută să-i pregătești feluri de mîncare cît mai gustoase și mai atrăgătoare. De, băiatul are și el pretențiile lui de care trebuie să ții seama. În asemenea condiții va mînca — cu siguranță — suficient.

— Și dacă totuși nu mănîncă destul?

— În fond te interesează ca băiatul să-și păstreze mereu înălțimea și greutatea normală în raport cu vîrsta, să fie sănătos și bine dispus. Văd că ai în cartea asta un tabel cu greutatea și înălțimea copiilor, pe vîrste, care îți va fi de mare folos.

Am surprins la mămica noastră o prisire plină de rezerve.

Vreți să știți ce s-a mai întîmplat cu eroul nostru?

Ei bine, pînă la urmă rațiunea a învins. Nici nu se putea altfel.

Băiatul a scăpat de efectele unei dragoste greșit înțelese.

Dr. Dan ABULIUS

Pregătiri pentru cura balneară

Asanarea focarelor de infecție din organism

Cu toate că stațiunile balneo-climaterice sînt folosite în tot cursul anului, marea majoritate a suferinzilor de boli cronice se îndreaptă spre aceste stațiuni în special în sezonul cald.

Ne aflăm deci acum în cea mai potrivită perioadă pentru a lua din timp unele măsuri care să ne asigure o eficacitate cît mai mare a curei balneare.

În reumatismul cronic, artrită, mialgii, spondiloze, spondilite, sciatică etc., tratamentul balnear nu poate da rezultatele scontate atîta timp cît în organism continuă să existe concomitent și alte focare de inflamațiuni acute, subacute sau cronice, care prin toxinele produse întrețin și chiar agravează afecțiunile amintite.

Cu 3—4 luni înainte de plecarea în stațiuni pentru efectuarea băilor de sulf, de iod, de sare, sau de nămol, este absolut necesar să ne adresăm medicului nostru pentru a-i solicita asanarea focarelor de infecții.

Astfel, apendicitele cronice vor fi operate; la fel și vegetațiile adenoide. Se vor extirpa amigdalele la cei care fac inflamații dese ale acestor glande. Otitele, rinofaringitele și sinuzitele cronice vor fi tratate corespunzător.

Dinții cariați vor fi tratați și obturați, iar cei dureroși cu obturații vechi sau îmbrăcați, care prezintă granuloame, se vor trata prin rezecții apicale sau vor fi extrași.

Alte focare de infecții ca uretrite cronice, prostatite, anexite, colecistite și altele, vor fi de asemenea tratate.

După asanarea focarelor de infecție, este în general bine să mai așteptăm cîteva săptămîni înainte de plecarea în stațiuni.

Dr. I. LEGIC

ISTORICUL VOLEIULUI

în cuvinte și imagini

Chiar în anul în care jocul lui Morgan a căpătat denumirea de voleibal o nouă mărturie a interesului stîrnit este apariția primului articol scris de I. I. Cameron în revista de specialitate „Physical Education", care recomanda practicarea acestui joc și în aer liber. După puțin timp, numeroși erau cei care puteau fi văzuți jucînd volei

în aer liber mai ales pe plajă. Se spune, că în jocurile de pe plajă s-a născut ideea planșonului, favorizată de „podeaua" de nisip.

După ce voleiul s-a dezvoltat pe aproape întreg teritoriul Statelor Unite ajungînd la o formă mai avansată în deosebi în California, el a început treptat, treptat, să se

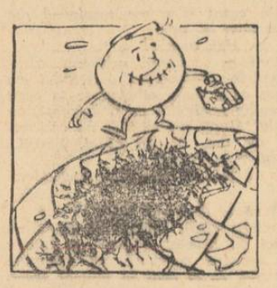

răspîndească și în alte țări ale lumii. Astfel la începutul anului 1900 au loc primele jocuri în Canada iar cinci ani mai tîrziu în capitala Cubei, Havana, au putut fi vizionate primele întîlniri între echipe de școlari. În 1910, jocul pătrunde în Peru iar în 1913 mingea de volei trece „zidul chinezesc" și ia contact cu sportivii de acolo. Din China mingea călătorește mai departe spre Tokio, unde ajunge în 1917

stîrnind o mare vîlvă. Pe continentul nostru voleiul pătrunde în timpul primului război mondial fiind adus de soldații americani veniți în Franța. El ia însă o dezvoltare mai mare datorită repatriaților din țările baltice reveniți din America.

În țara noastră, care ulterior avea să joace un rol de seamă în dezvoltarea acestui sport, jocul de volei a fost cunoscut în anul 1920. Primele echipe erau formate din elevii liceelor bucureștene care își disputau întîietatea în partide ce

durau de multe ori 3—4 ore. Demonstrațiile echipelor școlare au făcut ca voleiul să fie îndrăgit de cît mai mulți tineri, el reușind în scurt timp să se întindă pe aproape întreg cuprinsul țării. Ca toate disciplinele sportive însă și voleiul era un mijloc de distracție pentru cei avuți și abia după 23 August 1944 el avea să devină cu adevărat un sport de masă, la îndemîna tuturor.

La începuturile sale, jocul de volei n-a avut reguli bine stabilite. În diferite țări și chiar în diferite regiuni ale aceleeași țări echipele jucau după bunul lor plac. Unele erau formate din 5, altele din 9 sau chiar 14 jucători. Prin 1899 în California a fost programată o întîlnire între două echipe din regiuni

diferite care avea să pună în mare încurcătură organizatorii. În momentul apariției pe teren o echipă a prezentat 5 jucători iar alta 9. Cum nici una din ele n-a vrut să modifice numărul de componenți ai formației, partida nu s-a mai desfășurat spre marele regret al spectatorilor.

Text: Marcel RUSESCU
Desene: Matty ASLAN

(Va urma)

15 aprilie 1961: 1,87!

Mai e o oră pînă la prima săritură. Ioli e pe iarbă. Ca întotdeauna, cu mult înainte. În același colț. Colțul devenit al Iolandei. Colțul pe care l-ar indica, cu ochii închiși, și Zatopek și Kut, și O'Brien și Moens.

În mai puțin de 10 minute, formidabilul record mondial al Iolandei Balaș a căzut. Cursa de urmărire Balaș-Brumel oferă, în continuare, poate cea mai pasionantă întrecere din istoria atletismului.

Iolanda Balaș pe podiumul învingătorilor

...Am intrat în atmosfera obișnuită. Grupuri de spectatori aglomerează sectorul Iolandei. Pentru noi toți, datorită Iolandei, săritura în înălțime a ajuns să fie nu numai o zvîcnire deasupra stachetei, ci întreg preludiul lent care pregătește saltul cel mare.

Sute de ochi se îndreaptă spre Ioli. Aproape cu indiscreție. Îi urmăresc toate mișcările. Ioli caută în sacul de antrenament. Da! Pieptenele. Ioli își scoate pantoful. Îl scutură de nisipul zgurei...

Ioli aleargă cu pași mărunți. Mai insistent ca oricînd.

Își despletește corpul în mișcări de suplețe. Mai violent ca oricînd. Își măsoară pentru a zecea oară elanul. Mai pedantă ca oricînd.

Își domolește șuvițele, cu clame inexistente. Mai cochetă ca oricînd. Bătătorește sectorul de lansare. Mai grijulie ca oricînd.

De ce oare toate astea?

În fond, medalia de aur a Olimpiadei e acasă, într-o cutie căptușită cu catifea albastră.

Nici Taisia, nici Cen Fen-iun, nici Thelma nu sînt aici să-i amenințe victoria.

Deasupra tribunei mari nu flutură steagurile „internaționalelor". E un concurs obișnuit. Și totuși, Ioli e mai nerăbdătoare ca oricînd. Mai frămîntată ca oricînd.

...Gata! Nu mai e timp de gîndire. Sssst! Știți ce urmează. „În partea dreaptă a stadionului... Vă rugăm liniște". Apoi... Ba nu! Marile performanțe sportive cer relatări lapidare. Pentru că se sapă în piatră.

...Așa a doborît Iolanda Balaș recordul pe care și l-a dorit cel mai mult.

PÎNA LA 8 MAI NU MAI ERAU DECÎT 22 DE ZILE.

Ioan CHIRILA

Real Madrid și... baschetul

După echipa de fotbal pe care a montat-o cumpărînd jucători din lumea întreagă, Real Madrid are de curînd și o formație de baschet care-i calcă pe „urme".

Clubul spaniol aspiră să cîștige cumva măcar ediția în curs a „Cupei campionilor europeni" la baschet, dacă din cea de fotbal a fost eliminat anul acesta. Ce reprezintă această echipă o spun rîndurile publicate de ziarul parizian „L'Humanité" care a scris printre altele: „La Real, banii nu lipsesc. Jucătorii spanioli s-au calificat pentru semifinalele „Cupei campionilor europeni"... cu jucători ca Scheaff și Montgomery, avînd nume TIPICE (n.n. sublinierea ne aparține) spaniole".

Iată că și baschetului spaniol îi este hărăzit să aibă patronii lui, ca și la fotbal. Iar celelalte cluburi participante în competiție sînt obligate să se întîlnească cu selecționate internaționale care joacă sub titulatura lui Real Madrid.

Știați că...

● La ultima ediție a campionatelor mondiale de tenis de masă desfășurate la Pekin cel mai tînăr jucător înscris a fost ghanezul Okine Quaye în vîrstă de numai 13 ani. După cum au remarcat însă specialiștii, în ciuda vîrstei sale, Quaye a practicat un joc matur.

● Cel mai vîrstnic jucător participant a fost cunoscutul sportiv englez Victor Barna care a împlinit recent 49 de ani.

● Cea mai numeroasă echipă a fost aceea a R. P. Chineze, țara organizatoare, care a înscris 67 de jucători.

PĂREREA SPECIALISTULUI

Este totdeauna antrenorul de vină?

Ca în fiecare stagiune fotbalistică și în primăvara aceasta au început să circule diferite versiuni în legătură cu probabila schimbare a unor antrenori. După numai cîteva etape de la începutul returului campionatului, pentru că nu toate rezultatele au fost așa cum le-au dorit (justificat sau nu), conducerile unora dintre cluburile de fotbal din categoriile A și B au schimbat antrenorii respectivi sau sînt pe cale s-o facă — cel puțin așa au anunțat-o.

„Fenomenul" — cum am spus — nu este, din păcate, nou, dar nu înseamnă că trebuie să i se lase libertate de dezvoltare. Opinînd pentru aceasta mă gîndesc deopotrivă și la antrenorul care nu este lăsat să lucreze cu răbdarea și meticulozitatea ce o cere această meserie, și la urmările păgubitoare pe care o asemenea practică o are asupra evoluției fotbalului nostru.

Zilele trecute, Drubeta din Turnu Severin a repurtat o frumoasă și neașteptată victorie în campionatul categoriei B, într-o partidă jucată în Capitală cu Știința — liderul de atunci al seriei a II-a. Succesul a produs, cum era și firesc, multă bucurie susținătorilor echipei care au făcut și ei deplasarea la București, pentru a-și încuraja formația favorită. Cu acest prilej mi-a fost dat să aud, de la cîțiva dintre simplii susținători ai echipei dunărene: Ai văzut cum noul antrenor a transformat imediat echipa?

Nu e cazul să discutăm aici nici cine au fost antrenorii schimbați, nici cine e noul angajat, ci numai despre afirmația în sine, care exemplifică de fapt o mentalitate. Noul antrenor a preluat echipa de circa 2—3 săptămîni, timp în care — normal — nu a putut să cunoască măcar ca lumea jucătorii de pregătirea cărora are să se ocupe, aptitudinile și deficiențele lor. Cu atît mai puțin deci să îndrepte ceea ce nu mergea aici — din moment ce vechii antrenori au fost înlocuiți. Aceasta înseamnă, judecînd strict obiectiv, că de fapt „Drubeta" a fost beneficiara pregătirii foștilor antrenori, care n-au apucat — sau n-au fost lăsați — să culeagă roadele muncii lor.

Ar fi exagerat să pretindem că „menajul" dintre un club și antrenor să nu fie desfăcut niciodată. În fond, un antrenor se poate face vinovat de scăderi care, repetate, să impună înlocuirea lui. Mă gîndesc că s-ar putea să ducă o viață care n-ar fi o pildă bună pentru jucătorii săi sau că ar marca o continuă rămînere în urmă în însușirea învățăturilor noi ce le cere meseria lui; sau că ar lipsi curent de la procesul de instruire al echipei etc. În asemenea împrejurări cînd intervine desfacerea contractului de muncă cauzele o justifică, chiar o pretind.

Însă nu la aceste cazuri, foarte puține la număr, mă refer ci la cele care au un fond arbitrar, care se încadrează într-o obișnuință de-a face din antrenor țapul ispășitor.

La Farul Constanța a funcționat un timp cu succes antrenorul Lengheriu. În ediția 1958/59 a campionatului categoriei A echipa constănțeană a terminat pe locul III al clasamentului general, iar în ediția 1959/1960 pe locul V, situîndu-se deci în plutonul echipelor fruntașe. Cîteva eșecuri înregistrate de formația constănțeană în turul campionatului 1960/61 au pecetluit însă soarta antrenorului. Cu Lengheriu n-a fost însă un caz special la formația constănțeană. Aceasta a reușit cu prilejul adunării generale a clubului — care a avut loc în ianuarie acest an — cînd jucătorul Sever a arătat că din 1947 la echipa constănțeană s-au perindat 26 de antrenori și 148 de jucători. Cu o muncă dusă în acest fel, care mărturisește de la bun început poziția pe care s-au situat conducătorii de specialitate ai acestui club, nu e de mirare că Farul Constanța a cunoscut în cariera lui un mers sinuos, care l-a situat mai ales spre coada clasamentului competițiilor în care a participat.

Cîți antrenori, dintre foștii noștri jucători internaționali reputați, n-au trecut pe la Știința Timișoara? Să-i reamintim pe toți poate n-am reuși, dar măcar să cităm dintre ei: Deheleanu, Pavlovici, Dincă Schileru, Mladin, Bindea, Reuter etc. Să fie străină această vînjoleală de declinul de valoare ce-l marchează formația timișoreană care, nu de mult, a fost una din echipele fruntașe ale fotbalului nostru? Cred că nu!

Încă un exemplu vreau să mai aduc de la actuala echipă ploieșteana Pranova, care a mai activat și sub numele de „Concordia" și „1 Mai". Din 1956 pe aici au trecut 17 antrenori, printre care A. Șepci, Nicki Petrescu, Năimșchi, Dragan, Berla, Traian Ionescu etc. Și echipa ploieșteană a avut și are de aceea un drum întortocmai în cariera ei, deși ar fi putut să fie scutit de el, dacă antrenorii buni ce i-a avut ar fi fost ajutați în munca lor, de o conducere de specialitate care ar fi înțeles că rezolvarea situațiilor dificile prin care trece o echipă în cariera ei nu vine numai prin înlocuirea antrenorului.

Cred că nimeni nu poate pretinde că totdeauna antrenorul e de vină cînd o echipă „nu merge". Mă gîndesc, de pildă, că în unele împrejurări — ca să nu spun în multe — nu procesul de instruire e vinovat, ci unii dintre jucătorii respectivi, care se dovedesc refractari la disciplină, la viața sportivă, la sîrguința în antrenament etc. Cu toate acestea, sînt infime cazurile în care eșecurile echipei li se atribuie lor. Jucătorii aceștia găsesc aproape curent „înțelegere" la conducătorii de specialitate ai echipelor care îi „acoperă" sau chiar le dă dreptate în conflictele ce le au cu antrenorii, care le pretind îndeplinirea cu strictețe a obligațiunilor ce le revin. Și de aceea se întîlnesc situații în care antrenorii abdică de la poziția lor (ceea ce înseamnă o gravă vină) ca să nu se expună urmărilor ce le-ar putea avea pentru ei „adversitatea" jucătorilor preferați ai unui sau altui conducător de specialitate al clubului.

Întărirea poziției antrenorului, încrederea și ajutorul ce trebuie să-i fie acordate, răbdarea cu care se cuvin așteptate roadele muncii lor, trebuie să caracterizeze raporturile dintre conducerea grupărilor și antrenorii ce-i are angajați. Numai așa antrenorii vor putea face o muncă temeinică și cu perspectivă, cu un lot pe care să-l crească și să-l formeze. Numai așa nu vor fugi după rezultate imediate în jocuri. Numai așa nu vor alerga după cutare și cutare „vedetă", de la care să creadă că va veni izbăvirea echipei și a lor, promovînd în schimb, la timp și continuu, jucători tineri și talentați, ce au nevoie și de „atmosfera" partidelor oficiale ca să se formeze.

Pentru stabilitatea muncii antrenorilor federația de specialitate a luat unele măsuri. Cred însă că mai firesc — și mai eficient — ar fi ca fixarea antrenorilor la echipele lor să se facă prin înțelegerea de care ar da dovadă toate conducerile de specialitate ale cluburilor asupra rostului și rolului antrenorului. La aceasta s-ar putea ajunge relativ destul de lesne și anume prin răspunsul cu adevărat cumpănit ce l-ar da cînd s-ar afla în fața întrebării: „Este totdeauna antrenorul de vină?"

C. TEAȘCA
antrenor de fotbal

Instantanee

Un spectator ob'ectiv

Era aproape miezul nopții, cînd clopoțelul telefonului mă aruncă jos din pat. Buimăcit de somn, mă împleticesc pînă la telefon și întreb: „Allo, cine e?" „Marine, tu ești? Dormi?" „Acum nu mai dorm, casc". „Aici Costică, Marine, s-a aranjat". „Ce s-a aranjat?" „Chestia cu biletele. Ți-am făcut rost de-un bilet la meciul de mîine". „Păi nici nu te-am rugat". „Doar n-o s-astept să mă rogi, mulțumește-te-mi și gata. Ți-l aduc chiar acum" „Acum dorm". „Păi dacă stăm de vorbă, cum dormi? Doar nu vorbești din somn!".

L-am convins să nu vină la miezul nopții că-mi trezește familia, așa că mi-a trezit-o la șase dimineața, cînd a apărut fluturînd biletul în mînă. Mă asigură el: „O să fie un meci atît de tare, c-o să te arunce-n sus de pe bancă!". „Da, zic, deocamdată m-a aruncat jos din pat. Și ce echipă joacă?" „Cum, nu știi? „Avîntul". „Cu cine?" „Singură!" „Cum singură?" „Păi cînd joacă „Avîntul" cealaltă echipă e ca și inexistentă. „Avîntul" domină terenul de la primul pînă la ultimul minut!" „Totuși, cine e adversarul?" „Echipa „Elanul". Echipă slabă, dar păcat că joacă bine. „Avîntul" e formidabil însă". „O să vedem".

Se înfurie Costică: „Ce să vezi, mă, ce să vezi? Dacă începi cu chestii din astea, îți iau biletul înapoi și bună ziua". „Bună ziua". Și Costică a plecat, lăsîndu-mi biletul pe masă.

După masă ne-am întîlnit la meci. M-a salutat rece, ca un vînt de toamnă. Cînd a apărut „Avîntul", Costică a trecut de la vînt de toamnă la vijelie: „Hai „Avîntul", dă-i „Avîntul", nu te lăsa „Avîntul".

După zece minute de joc, mingea „Avîntului" nimerise de două ori în barele adverse, iar pumnii lui Costică de cinci ori în coastele mele. „Joacă brutal „Avîntul" tău", remarc eu. „Unde vezi brutal mă? Joacă bărbătește, că fotbalul e sport, nu șotron. Hai Mitroiule, șutează!..."

În aceeași clipă arbitrul fluieră. Mitroi a „șutat" în genunchiul lui Preda. Arbitrul îl penalizează pe Mitroi. „De ce n-a ferit genunchiul? strigă Costică. E-o penalizare nedreaptă! Ia uite frate, pentru-un fleac de genunchi atîta tapaj!... În definitiv are doi genunchi! Hai „Avîntul"! Hai Mitroiule!...".

După cîteva clipe, Costică mă întrebă aprins: „Ei, ce zici? Joacă tare „Avîntul". Pînă la urmă, îi bate la scor". „Nu știu unde-i bate pînă la urmă, dar pînă una alta, îi bate la fluere...".

Cu totul neintenționat, Pascu de la „Elanul" îl atinge ușor cu cotul pe Mitroi. Nimeni nu bagă de seamă, nici măcar Mitroi. Costică însă observă. „Henț!" strigă el. Mitroi a fost lovit!... Henț!... I-au dat sînge!... L-au învinețit!...". „Măi Costică, abia l-a atins". „Lasă-mă frate! Pascu ăsta e o brută! Jucăm box sau fotbal? Încă o directă ca asta și-l bagă în spital".

Pascu a ajuns în careul de 11 metri. Are mingea la picior. Fierbere.

Costică are un joc de picioare care mi-a făcut praf pantofii! „Costică, lasă-l pe Pascu și nu mai trage tu, că m-ai înnebunit!"... În aceeași clipă, Mitroi se repede și-i pune o talpă lui Pascu. Arbitrul fluieră și Costică zbiară. Arbitrul sancționează și Costică protestează.

„A fost involuntar! A fost un act reflex!"... „Ce reflex, piedică reflexă încă n-am mai pomenit!"... „Nu i-a pus piedică, a căzut premeditat!" „L-a lovit!" „Și ce vrei? Să-i plătească Mitroi medicul?... Fotbalul e joc bărbătesc! Hai Mitroi!... Bravo Mitroi!... Gol! Bravo Mitroi!... A fost un gol senzațional! Bravo „Avîntul", bravo! E un meci formidabil!" „Costică, dar golul l-a bagat „Elanul"!... „Cum? Ce? „Elanul"?... Aoleu, așa e!... Unde vezi gol?... Au tras nereglementar!... Ăsta-i gol?... Nu-i gol! Nu-i reglementar! Ăsta nu mai e meci, e țurcă"!..

Pe drum îi spun lui Costică: „Tu știi cine a jucat cel mai bine de la „Avîntul"? „Cine?" „Tu, măi Costică!" „Păi eu nici n-am jucat". „Păi ce, ei parcă au jucat?"... „Te rog să nu te legi de Mitroi că..." „Că-mi pui o piedică! Măi Costică, de ce nu ești tu spectator obiectiv?" „Ba sînt, foarte obiectiv, atît doar că țin cu „Avîntul" și nu-mi place „Elanul"... Da-n rest n-am nimic nici cu unii, nici cu ceilalți. Să mor dacă te mint...".

I. AVIAN

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10. Interior 1400.

Vestea că sportivele țării noastre, Maria Alexandru și Geta Pitică, au cucerit titlul de campioane mondiale la tenis de masă (proba de dublu) a făcut de mult înconjurul lumii. Ziarele de specialitate din cele mai îndepărtate colțuri ale globului pămîntesc au consemnat marea performanță a sportului românesc, amintind totodată că „Rominia a cucerit pentru Europa singurul titlu suprem la actuala ediție a mondialelor, dominată net de jucătorii asiatici".

ÎN CLIȘEU: Maria Alexandru și Geta Pitică, coborînd din avion la reîntoarcerea lor de la campionatele mondiale.

Romanul nostru ilustrat

Bravul soldat Svejk

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

— Vino la mine în cameră! îl pofti Lukas pe Svejk. Dar n-apucă să-și verse năduful pentru pățania cu Lux, că ordonanța îi aduse la cunoștință o nouă pățanie.

— Cu respect vă raportez, domnule locotenent, că a murit pisica. A mîncat arsenic de gheață și a crăpat. Am zvîrlit-o în pivnița vecinului...

— Svejkule, dobitocule! izbucni locotenentul, gata, gata să se repeadă în falcile ordonanței — ai furat cîinele. Știai că e un cîine de furat?

Cu privirea lui blîndă și senină, Svejk mărturisi:

— Da, știam că e de furat. Dar am ținut atîta să vă fac o bucurie, încît...

Dezarmat, locotenentul se îmblînzi. Se duse la culcare, dar avu o noapte grea, plină de vise și coșmaruri. Îl trezi Svejk cu gustarea de dimineață și văzîndu-l atît de abătut brava ordonanță își întrebă superiorul dacă n-ar dori să-i facă rost de alt cățeluș.

Furios, Lukas îl dădu afară din dormitor. Dar Svejk reveni curînd și-l anunță că a venit un curier de la cazarmă.

— Vă cheamă. Trebuie să vă prezentați de îndată în fața domnului colonel. N-o fi cumva din pricina cățelului?...

La biroul său de lucru, colonelul îl primi foarte ceremonios pe locotenent.

— Dacă îmi amintesc bine, domnule locotenent, cu vreo doi ani în urmă v-ați manifestat dorința de a fi transferat la regimentul 91 din Budejovice. De altfel, zilele trecute comandamentul suprem mi-a comunicat că la Budejovice se simte mare lipsă de ofițeri, pentru că sîrbii i-au ucis aproape pe toți. Ei bine, m-am gîndit să vă satisfac dorința. În trei zile veți fi la Budejovice — veți ajunge tocmai la timp pentru a fi încadrat în batalioanele de front care se organizează acum acolo. Nu, nu trebuie să-mi mulțumiți...

Convorbirea luă apoi sfîrșit și Lukas plecă, abătut, spre casă, unde-l întîmpină, ca de obicei, ordonanța.

— Ia spune, Svejkule, știi ce e ăia un batalion de front? Da? Ei bine, află că ai să pornești împreună cu mine spre un astfel de batalion. Nu e așa că te bucuri?

— Vă raportez cu respect, domnule locotenent, că mă bucur mult. Tare frumos o să fie cînd om muri împreună pentru majestatea sa împăratul și pentru înalta familie imperială!...

. . . . . .

În compartimentul acela de clasa 2-a al acceleratului Praga-Budejovice nu se aflau decît Lukas și un domn chel și destul de în vîrstă. Svejk sătea la ușa compartimentului, pe culoar, și nu se dumirea de ce îi tîpsește unul din geamantane.

— Ni s-a furat un geamantan, domnule locotenent, dar nu trebuie să vă necăjiți, nu se aflau în el decît oglinda și cuierul din vestibul și ambele nu sînt ale d-voastră, ci ale proprietarului. Paguba e a lui...

Privirile furioase ale lui Lukas îl făcură pe Svejk să-și întrerupă discursul. Dar atenția lui se îndreptă de îndată asupra călătorului civil din compartiment. Încercă să intre în vorbă cu el, îl întrebă dacă nu cumva e domnul Purkrabek, reprezentantul băncii Slavia și în fața mutenției acestuia, mai puse o întrebare: De ce e chel? El știe că un om normal trebuie să aibe pe cap pînă la 70.000 fire de păr. A auzit el, Svejk, că pierderea părului se datorește unei puternice emoții sufletești, nu cumva domnul...

Domnul cu chelie nu se mai putu stăpîni. Scoase un urlet îngrozitor:

— Afară! Ieși afară, porcule!

Apoi se prezentă locotenentului: era, nici mai mult, nici mai puțin decît generalul-maior von Schwarzburg și făcea o călătorie de inspecție, în civil, prin garnizoane.

Lukas auzise de el. Era cel mai aprig și mai temut general din armata imperială. Cînd inspecta o garnizoană și găsea ceva cum nu trebuie să fie, obișnuia să-l întrebe pe comandantul respectivei garnizoane, cu aerul cel mai candid:

— Aveți revolver? Da? Eu, în locul d-voastră aș ști ce să fac cu revolverul, dacă aș afla că nu conduc o garnizoană, ci o adevărată ceată de porci, ca aceia pe care o comandați dv.

De altfel, nu puțini au fost aceia care i-au urmat îndemnul și s-au împușcat.

Generalul Schwarzburg se adresă deci locotenentului Lukas și îi aminti că ofițerul e total răspunzător de actele și faptele inferiorilor săi. Îi vorbi apoi despre niște batalioane de front care se formează la Budejovice, dar Lukas nu-i dădu răgazul să se bucure de răzbunare și-l anunță că el și ordonanța lui, acolo merg, într-un batalion de front la Budejovice.

Svejk îi lăsă pe cei doi în compartiment și se retrase strategic la capătul culoarului, unde intră în vorbă cu însoțitorul vagonului. Discutară despre una,

despre alta, pînă ce ochii lui Svejk căzură asupra unui miner pe care scria: „A se trage, numai în caz de pericol". Nu cunoștea rostul minerului și ceru, de aceia, lămuriri feroviarului. După ce le primi, continuară pălăvrăgeala, dar fură întrerupți de oprirea bruscă a trenului. Fără să-și dea seama, Svejk se proptise de miner și, la o zmucitură a trenului, se opintise și trăsese semnalul de alarmă. Se constată repede că Svejk trăsese minerul și fu amendat cu 20 de coroane. La prima stație, Svejk raportă locotenentului cele întîmplate.

— Acum, trebuie să cobor. Vă fi predat șefului de gară.

Nu se poate spune că locotenentul Lukas fu necăjit cînd, după pornirea trenului, își văzu ordonanța rămasă pe peron, în mijlocul unui grup de oameni de la căile ferate.

(Va urma)

Acasă la familia Grecescu

Pentru mînuitorul condeiului, o vizită la familia Grecescu este fără îndoială o treabă aparte. Nu pentru că programul încărcat al cuplului de campioni balcanici nu ar îngădui-o, nici pentru că ei n-ar fi gazde agreabile, ori fiindcă cei doi energici și activi gemeni ar putea s-o îngreuneze într-un fel oarecare, ci pur și simplu din cauză că valorosul nostru campion de fond îi este confrate. Desigur, foarte puțini și-au putut imagina că C. Grecescu, a cărui semnătură apare de 9 ani de zile în unele ziare ca: „Sportul popular", „Flamura Prahovei", „Crișana"-Oradea, „Steagul Roșu"-Bacău, „Apărarea Patriei", ori revista „Pentru Patrie", este unul și același om cu cel pe care l-au aplaudat în vreuna din numeroasele sale curse ori l-au urmărit cu gîndul în întrecerile desfășurate departe de țară.

Dar mai mult decît atît: Crișu — cum i se spune în intimitate — a profesat corectura și stilizarea în cadrul Editurii C.G.M., fiind așa dar un veritabil coleg de „breaslă" și simțindu-se în prezența ziariștilor cel puțin la fel de bine ca și pe ovalul de zgură de pe stadioane.

În această după-amiază l-am aflat preocupat de lucrările necesitate de înfrumusețarea noii sale locuințe. Priceput în gospodărie, aproape pedant, (caracterizarea aparține antrenorului său Tintorescu) interlocutorul nostru este dominat și în aceste activități extra-sportive de tenacitatea sa care îl caracterizează pregnant.

— El nu concepe — avea să-mi spună mai tîrziu soția sa — să fie învins. În fiecare cursă pornește decis să învingă. Spre deosebire de ai, înaintea startului, eu mă gîndesc că oricare adversară mă poate depăși. Acest mod diferit de a gîndi explică uneori succesele lui neașteptate și eșecurile mele, de asemenea nescontate.

Fără a urmări o trecere în revistă a carierei sportive sau a vieții campionului care ni s-au desfășurat sub ochi, purtăm o discuție mai largă, variată, pe teme mai puțin cunoscute cititorilor. Aflăm astfel despre scrierea unei schițe literare, cu subiect inspirat din viața militară și publicată în „Șoimii patriei", schiță bine apreciată și de redacția ziarului „Romînia liberă", care i-a trimis debutantului C. Grecescu o scrisoare măgulitoare pe care el o păstrează; ni se dezvăluie preferințele sale pentru muzica ușoară și cea de operetă, pasiunea pentru călătorii (Atena, imagini despre Stockholmul risipit printre fiorduri, ori despre Roma Jocurilor Olimpice); răsfoim ziarele bulgărești în care fostul atlet Petar Spasov publică sub semnătură fotografii ale fostului său adversar, din memorabila cursă a recentului cros balcanic cîștigat de Grecescu; citim fragmente din scrisorile lui Sașa, prietenul moscovit care îl ține la curent cu pregătirile lui Bolotnikov (cîndva învins de Grecescu la București); îi descoperim preferințele pentru baschet și handbal și grijă față de gemenii săi.

— Vor împlini peste o săptămînă trei ani. Îi voi da să învețe cît de curînd înotul. Ca sport își prefera să-și aleagă tenisul ori baschetul, dar cine știe dacă nu-i va atrage fotbalul. Ica zice — deși ei nu-i place acest joc — că l-ar prefera, pentru cei mici. La fotbal se mănîncă mult mai puțin la antrenamente...

Și iată-i, parcă atrași de discuția noastră și pe cei doi frățiori. Rumeni de răcoarea serii petrecută în parcul-stadion „Dinamo", ei se recomandă un pic peltic, mărturisindu-și fără înconjur „apartenența": „Eu sînt Dan al lui tătucu", și „Eu sînt Emi, băiatul mamii". Casa se umple de larmă, dar programul de somn, la fel de sever ca și cel de antrenament al părinților, îi cheamă pe copii la odihnă. Apare un vecin care îl felicită pe Grecescu pentru recentul său succes, apoi — odată cu sosirea Floricăi — familia întreagă se află sub acoperișul cămînului.

Florica Grecescu și Constantin Grecescu (care, precum se știe, au doi băieți gemeni) au ieșit ambii victorioși în crosul balcanic.

PERFORMANȚELE FAMILIEI GRECESCU

Cine-ar putea, aci-n Balcani,
Cu voi să se asemene?
Dacă și-n sport realizați
Tot performanțe... „gemene"!!

Desen și catren de Petre STOENESCU

Cea mai proaspătă campioană balcanică este încă într-o discuție aprinsă cu președintele secției de atletism a Clubului „Dinamo", tov. ing. Cătălina, începută la sfîrșitul de la care veneau. În curînd, și ei sînt atrași în convorbirea la care participă și antrenorul Tintorescu prezent în mod obișnuit în familia celor doi campioni.

Florica își mărturisește intenția de a abandona atletismul în anul ce vine, după campionatele europene, ceea ce înnegrește fruntea tînărului ei antrenor.

— Nu știam despre asta.

— Exclusivitate pentru „Magazinul"!

— La 30 de ani nu-i totuși prea devreme?

În fapt Florica Grecescu și-a precedat soțul în sport cu trei ani: ea concurează din 1948. El din 1951. În prezența unei contabile nu-i de mirare că s-a ajuns la cifre. Socotim rezultatele mai importante ale familiei. Crișu — 7 titluri balcanice (strălucită performanță), 8 internaționale, 18 tricouri de campion al țării; Ica — 10 titluri de campioană națională și unul balcanic. Proiectele ambilor țintesc depășirea unor recorduri: ea la 800 m., el la 10.000 m și participarea la unele competiții de anvergură; ea la „europene", el la Olimpiadă, dar la proba supremă a fondului, maratonul. Și-l poate închipui cineva pe Grecescu altfel decît dezlănțuit în sprintul său de 400 m? Desigur că astăzi nu. Dar pînă în 1964 el are tot timpul să ne obișnuiască cu viitoarea sa specialitate. Atunci vom asculta doar relatările de pe parcursul maratonului fiindcă — în definitiv — sosirea tot o vom vedea. Îl vom recunoaște atunci pe Crișu în irezistibilul său finiș.

Cine-i vor fi adversarii, care-i vor fi succesele?

Em. VALERIU

CARNET PEDAGOGIC

Sentru ce?

Fiecare are, desigur, despre sine o părere. Și chiar dacă rezultatul analizei „eu"-lui său nu este întotdeauna obiectiv, totuși omul are cel puțin impresia că se cunoaște. Așa s-a întîmplat și cu mine. Nu mă socoteam de loc un om încrezut și eram convinsă că îmi pot vedea cu luciditate și părțile mele bune și cele rele. Dar m-am înșelat. În cele cîteva zile petrecute în vacanță la Sinaia, am constatat — cu durere — că nu mă cunosc. Că, de fapt, sînt o... (ei, da !) o antipatică. Să vedeți cum am aflat acest lucru.

Lîngă camera mea a fost repartizată o femeie cu un copil de 3 ani, foarte drăguț, dar foarte palid. Mămica lui mi-a spus că Ionel suferise de o pneumonie, că a ieșit de 4 zile din spital și că și-a luat concediu acum ca să poată veni cu copilul la aer. Prima și a doua zi după sosire, l-am văzut pe Ionel în parc. Purta un șorțuleț pe care era desenată o pisică și căra un „camion" cu nisip. Era vioi și se juca foarte mulțumit. A treia zi s-a organizat o plimbare la Piscul Cîinelui. Am rămas surprinsă cînd am văzut printre cei ce au pornit-o la drum și pe Ionel de mînă cu mămica lui. Mă gîndeam că dacă pentru un adult drumul nu este nici prea greu și nici prea lung, el este totuși obositor pentru un copil de 3 ani sau mai bine spus pentru un convalescent în vîrstă de 3 ani. Am căutat să-i arăt mamei lui Ionel riscurile acestei plimbări: oboseală, posibilitatea de a transpira și de a răci din nou, dar ea mi-a tăiat-o scurt :

— Lasă că o plimbare nu-i strică, o să mănînce mai cu poftă ! Și apoi eu ce să fac ? De două zile stau prin parc, m-am plictisit. Trebuie să mă distrez și eu puțin. Și privindu-mă galeș s-a îndepărtat de mine.

Seara, tocmai mă culcasem, am auzit bătăi ușoare în ușă. Era mama lui Ionel. Mă ruga, dacă am, să-i împrumut puțin spirt, să-i facă băiatului o frecție, pentru că... băiatul are puțină febră și... îl cam doare spatele. Nu m-am putut opri să nu-i amintesc că o prevenisem că s-ar putea să i se întîmple ceva copilului, dar tot atît de prompt ca în dimineața aceleiași zile mi-a răspuns :

— Ce credeți că plimbarea i-a stricat ? Așa e el bolnăvicios, seamănă familiei lui taică-său ! Da, ce ? Să nu pot să mă mișc și eu puțin ? Să nu pot să mă distrez ?

N-am avut timpul necesar să-i amintesc că, de fapt, ea venise pentru sănătatea copilului și nu pentru distracție, căci fără să-mi mulțumească a luat spirtul și a plecat. M-am culcat. N-a trecut mult și am auzit plînsete de copil. Am crezut că lui Ionel îi este rău și am vrut să văd ce face. Deschizînd ușa mi-am dat seama că zgomotul vine din alt apartament. Îngrijitoarea mi-a explicat că plînge un copil care este singur, încuiat de mama lui în cameră. De ce ? — Păi maică-sa a zis că copilul doarme și că ea se repede pînă la farmacie, că o doare capul ! Am coborît. Copilul, dinăuntru, striga printre hohote : „Mămicuța mea, unde este mămicuța mea ? !".

Am chemat portarul și l-am rugat să descuie. Potrivind cheia mormăia ca pentru sine : — Ce farmacie ? Care farmacie ? De o oră a plecat ! O să vedeți că la 11 vine. Ce nu știu eu ? E dans la Casa de cultură.

Portarul a avut dreptate. La 11 mama s-a reîntors. I-am dat copilul, (care avea între 4—5 ani) spunîndu-i că acesta se speriase foarte tare și că n-a făcut bine că l-a lăsat singur într-o casă străină fără să-l fi prevenit măcar.

— Dar ce-ți pasă dumitale dacă s-a speriat ? Și apoi smucindu-l pe cel mic : Și ce-ai făcut atîta tărăboi ? Lasă, îți arăt eu ție...

★

Peste trei zile trecînd prin parc le-am văzut pe cele două mame, despre care v-am vorbit, stînd pe bancă. Copiii se jucau. Am vrut să le salut, dar ostentativ amîndouă au întors capul. Trecînd prin dreptul băncii am auzit :

— Antipatică femeie ! spunea mama lui Ionel.

— Grozav de antipatică, aprobă cealaltă, și după toate își mai bagă și nasul unde n-o privește...

Restul nu l-am mai auzit. Mi-a fost însă destul...

Acum gîndiți-vă și dv : Ce noroc pe mine că am fost la Sinaia. Am aflat ceea ce nu știam. Am aflat că sînt (ei, da !) că sînt o antipatică ! Ce bune sînt și concediile astea !

Lili PLAIU

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

Noutăți din industria de încălțăminte

Peste 350 modele noi de încălțăminte pentru femei, bărbați și copii, iată ce a pregătit industria de încălțăminte pentru contractările de pe semestrul II al anului. Cele peste 350 de noi modele reflectă preocuparea care există în această industrie pentru satisfacerea exigențelor consumatorilor. Este demn de remarcat faptul că modelele create țin seamă de cerințele modei. Modelele pentru femei. cu vîrfuri ascuțite, tocuri înalte. sînt flexibile, foarte ușoare și au un finisaj îngrijit. Noile modele de încălțăminte pentru bărbați, cu vîrf ascuțit, puțin ridicat, sînt simple și totuși elegante.

Au apărut în magazine sandale flexibile, confecționate atît după sistemul cusut cît și după sistemul lipit. Sandalele sînt ușoare, comode la purtat.

O preocupare importantă a lucrătorilor din industria de încălțăminte este continua îmbunătățire a calității încălțămintei. În acest scop se iau măsuri multilaterale, printre care completarea proceselor tehnologice cu noi faze intermediare, întărirea controlului tehnic, sortarea riguroasă a pieilor fețe și a tălpii și altele.

Coloritul, forma, rezistența încălțămintei, constituie o grijă permanentă, pentru a putea satisface cererile consumatorilor.

Dotarea fabricilor de încălțăminte cu utilaje moderne permite introducerea unor procese tehnologice înaintate și obținerea unor produse de calitate. Strîns legată de aceasta este și preocuparea tăbăcăriilor de a realiza piei fețe în culori moderne, într-o gamă variată, care să contribuie la realizarea unei încălțăminte de calitate superioară.

Modernizările realizate în ultimii ani în industria noastră de încălțăminte, permit crearea unor modele reușite, care, sîntem siguri, vor fi mult apreciate de cumpărători. Pînă la sfîrșitul acestui an vor fi create circa 600 modele noi, care vor îmbogăți gama existentă.

Fără îndoială că meșterii pantofari care și-au creat o faimă binemeritată, prin calitatea încălțămintei pe care o realizează, vor reuși în anul 1961 să creeze noi modele de încălțăminte și mai apreciate.

A. MIHAELA

CE E NOU IN COAFURA

Pentru a răspunde la această întrebare ne-am adresat unor specialiști de la cooperativa „Higiena" din Capitală, care au luat parte la concursul internațional de coafură, ținut de curînd la Budapesta. Discuția a început cu impresiile asupra concursului, împărtășite de tovarășul Ilie Leon, președintele cooperativei.

— La concursul de la Budapesta s-au întîlnit coafori din R. P. Ungară, R. S. Cehoslovacă, R. P. Polonă, Italia, Austria, R. P. Română etc., prilejuind un schimb de experiență interesant și util. Pe noi, ca și pe colegii din Cluj și Timișoara care au participat la concurs, ne-a interesat îndeosebi tehnica execuției în coafură și am putea spune că în această direcție ne-am îmbogățit cunoștințele cu unele metode noi de lucru pe care le vom aplica în munca noastră.

Succesul obținut în cadrul concursului ne dovedește că linia adoptată de noi este reușită, fapt confirmat de altfel și de aprecierea de care se bucură modelele noastre în rîndul femeilor din întreaga țară.

— Prin ce se caracterizează coafurile lansate de specialiștii noștri ?

La această întrebare a intervenit în discuție maistrul coafor Toma Trandafirov, care a spus :

— Femeile din țara noastră preferă coafura artistică dar care să fie în același timp practică și decentă. Ținînd seama de acest considerent promovăm o coafură modernă, cu părul scurt și ondulat foarte vag, ceea ce relevă un cap îngrijit, ușor de pieptănat. La adolescente și femei tinere pieptănătura are mai puține ondulații pentru a nu se deranja cu ușurință. La aceeași categorie de femei, conturul capului mai poate fi încadrat cu cîteva „șpițuri", dîndu-le un aspect tineresc. Pentru femeile mai în vîrstă se păstrează, de asemenea, linia scurtă, cu diferența că ondulațiile au tendința spre spate. Linia scurtă nu împiedică așa cum s-ar părea — executarea unor coafuri de seară reușite. Coafurile de seară au ondulații vagi, mult tapate, iar pentru a da părului o notă mai elegantă i se adaugă o podoabă (floare, diademă etc.), după preferință.

— Ce culori sînt la modă în coafură ?

De data aceasta i-a venit rîndul să răspundă, maistrului Mircea Niculescu, specialist în vopsitul părului.

— În primul rînd culorile vii și cît mai apropiate de cele naturale. În alegerea celei mai potrivite culori intervine prețuirea coaforului care trebuie să țină seama întotdeauna de fizionomia fiecărei persoane. Închipuiți-vă cît de nepotrivit ar fi, de pildă, ca o femeie cu tenul brun să-și vopsească părul în blond platinat !

Ca o noutate puteți reține că în curînd vom folosi, în unitățile de coafură din București, culori de șampon pentru diferite ocazii, care pot fi apoi spălate, părul revenind imediat la culoarea inițială.

În continuarea discuției noastre a luat din nou cuvîntul tovarășul Ilie Leon, care a ținut să ne amintească măsurile luate de conducerea cooperaticei „Higiena" în vederea îmbunătățirii deservirii în unitățile de coafură ale Capitalei. Iată pe scurt, ce ne-a declarat dînsul :

— În unitățile mai spațioase vor avea loc periodic prezentări de modele pentru public. Intenționăm totodată să organizăm în această vară o paradă a coafurii la care vom invita și coafori din principalele orașe ale țării. În scurt timp, unitățile noastre vor fi dotate cu noi materiale și scule moderne. Printre altele vom introduce căști noi de uscat, fabricate în țară, care vor reduce timpul de uscare a părului de la 35 la 15 minute. Deosebit de aceste măsuri continuăm să lărgim rețeaua noastră de deservire a populației. Astfel, pînă la sfîrșitul anului vom deschide în cartierele din Capitală 4 noi unități moderne de coafură.

Ion POPOVICI

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul **„Secretul inginerului Mușat"** de Crișan Făgerașu

Desene de Beca RIND

41 *Un agent îi scoase revolverul din buzunar și urlă :*

— Hai, umblă !

O porni pe coridorul subteran, așteptînd glontele. Sentimentul dezastrului era amestecat cu o slabă satisfacție : în acest timp familia rominului va fi devorată, iar buzele lui Mușat vor rămîne pe veci pecetluite de ură. Numai că el, Nostril... Genunchii i se muiară.

— Ce e ? întrebă plictisit agentul. Mergi înainte !

— Să vă ia dracu pe toți !

Se prăbuși greoi, corpul lui moale nu făcu nici un zgomot. Mîna i se întinse înainte, apucînd convulsiv un zgrunțure al peretelui, ca și cînd în ultimul spasm ar fi încercat să mai apuce ceva.

— Uf, da greu mai era și ăsta ! spuse în chip de discurs funebru unul din agenții care-l cărau.

42 *Mușat fu dezlegat.*

— Domnule inginer, spuse serviabil inginerul Bigellow, ați fost preluat de serviciul secret. Torida are nevoie de formulele d-voastră.

Cu un țipăt, inginerul sări în picioare arătînd camera unde se zbăteau ai lui :

— Dați-le drumul mai iute !

— Regret, spuse foarte politicos generalul. Am instrucțiuni. Intîi formulele, pe urmă familia. Cum ați obținut înmulțirea unui țesut macromolecular ? Puteți imprima în toate culorile ?

— Nu pot răspunde așa, în două cuvinte ! strigă înnebunit Mușat. Dați-le drumul, vă spun tot !

— Regret, spuse generalul.

Inginerul căută aer, se clătină întinzînd mîinile în căutare de sprijin și căzu moale pe măsuța din fața lui, încleștîndu-și mîinile pe telefon, ca și cînd ar fi vrut să se țină de el.

Generalul îl apucă brutal de umăr, zgîlțîindu-l și vrînd să-l întoarcă spre el. Văzu un fulger negru și, pînă a-și da seama ce s-a întîmplat, simți o izbitură cumplită în cap. Mușat, cu o forță neașteptată, îi repezise telefonul în tîmplă. O clipă mai apoi, agentul de alături, care nu putuse să tragă din cauză că Bigellow stătea între el și inginer, văzuse că generalul se prăbușește. Acum putea să tragă în Mușat și trase. Imediat mai apoi răsunară de la spate cîteva împușcături.

Mușat căzu peste general.

43 *Se repeziră asupra lui Bigellow și văzură că trăiește.*

— A avut noroc — zise unul din agenți, care îi dădea primele îngrijiri — uite ce l-a scăpat ! — și arătă șnurul rupt al telefonului. Firul a oprit din forța loviturii. Al naibii tip era și rominul ăsta !

— O să dăm de bucluc, zise un ofițer. Îl vroiau viu, să le dea nu știu ce formule.

— Șefule, se minună un agent, mi se pare că individul mișcă.

— Imposibil ! S-au tras vreo zece gloanțe în el.

Mușat deschise ochii.

— Ai avut noroc, zise agentul care răspundea la numele de Ned, mie să-mi mulțumești, că te-am împușcat. Ai căzut, și celelalte gloanțe au nimerit în gol. Ia să vedem.

Intr-adevăr, Mușat n-avea decît o rană la umărul drept și o ruptură la ureche. Inginerul întoarse capul și văzu că mormanele de pînză, deveniseră amenințătoare, aproape că ajunseseră la peretele de sticlă. Mama se pusese înaintea copiilor, ca un zid viu.

— Nu m-ați nimerit, trageți, împușcați-mă odată ! răcni Mușat.

Ca un soi de răspuns, răsună o bubuitură care aproape le sparse timpanele.

(Va urma)

E bine să știți

● **Taftaua se deosebește de celelalte țesături de tip mătase, prin faptul că are un tușeu mai susținut, producînd la pipăit un foșnet caracteristic. Obiectele confecționate din asemenea țesături se curăță de obicei numai chimic. O tratare cu apă înmoaie țesătura și distruge complet tușeul, care nu poate fi refăcut ulterior. La nevoie se poate încerca și în casă spălarea cu neofalină. Se examinează în prealabil dacă obiectul poate fi spălat în casă. În acest scop se înmoaie un colț al țesăturii în apă și dacă țesătura se strînge prea tare, obiectul trebuie curățat numai chimic. Metoda de curățire este următoarea : obiectul uscat se cufundă în neofalină suficientă, spălîndu-l prin repetate înmuieri și stoarceri, prin apăsare între ambele mîini. După aceea se clătește în neofalină proaspătă, se stoarce prin apăsare între ambele mîini și se atîrnă la aer. Țesătura își păstrează caracterul inițial, nu se strînge și pierde repede mirosul de neofalină. Neofalina folosită, după așezarea la fund a murdăriei, se toarnă înapoi în sticlă și poate fi păstrată pentru o întrebuințare viitoare. (Marena — Petroșani).**

● **Pentru scoaterea petelor de vopsea vechi de pe stofe se pot întrebuința două metode și anume : petele învechite de vopsea de ulei se introduc într-un amestec de 75 părți terebentină cu 25 părți amoniac. Se freacă locul pătat, după care se înmoaie vopseaua, se rade ușor cu cuțitul, iar apoi se spală cu neofalină.**

Petele de vopsea de ulei, întărite, pot fi îndepărtate astfel : se îmbibă locul pătat cu petrol lampant (gaz) și se lasă 10-15 minute, frecîndu-se ușor între degete sau cu perie pînă la înmuierea și apoi eliminarea vopselii. Pentru îndepărtarea urmelor de petrol, colorate eventual de pigmenții vopselii, se tratează cu neofalină ; această operație poate fi locală, dar este preferabilă, dacă natura materialului o permite, tratarea integrală a țesăturii cu neofalină. (I. P. — Iași).

PENTRU DIMINEȚILE DE PRIMAVARĂ

1. Din jerseu, o rochie simplă, nepensată care se strînge cu un cordon de piele în talie. Gulerul — o bantă de bie care se deschide prin revere la spate.

2. Rochie din material cu dungi, cu guler mare cu garnituri de benzi de travers ; aceeași garnitură se repetă la mîneci și în dreptul genunchilor.

3. O simplă și totdeauna modernă rochiță închisă pe lîngă gît iar pe corsaj din cusătura de la umăr pense libere. Are cordon lat cu cataramă și buzunare tăiate orizontal.

4. Rochie tinerească sport, cu guler rabatu, buzunare aplicate și corseletă. Fusta în pliuri și pense libere care-i dau amploare. Are pe buzunare și pe linia taliei cordonașe cu catarame dintr-un material contrastant sau piele.

5. Pentru serviciu această rochiță cu guler clasic, fusta largă cu pliseuri late necălcate și petrecută pe o parte este foarte comodă și practică.

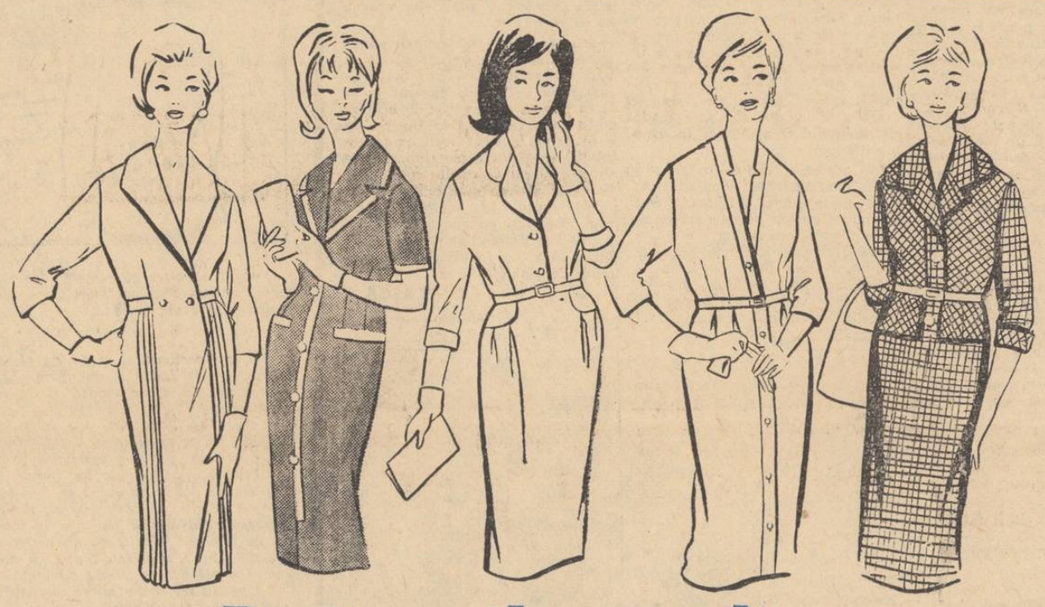

Pentru siluete pline

De la stînga la dreapta :

— Un robe-manteau cu revere late, închis la doi nasturi iar pe fusta dreaptă două grupe de pliseuri.

— Pentru servici, acest robe-mantou cu guler clasic, mîneca scurtă și buzunare tăiate orizontal. Bordajele care contureză gulerul, mijlocul feței și mîneca pot fi din același material pus în bie sau dintr-un material străin asortat.

— O rochie de după amiază cu guler și rever cu colțurile rotunjite, mîneca aplicată, cordon cu cataramă iar pe fustă, în prelungirea pensei de sub bust, tăieturi în formă de basc care dau amploare fustei.

— Această rochie se poate confecționa din jerseu avînd ca singură garnitură o bantă de bie care este crestată la gît și butonată pînă jos. Pensele libere dau iejeritate fustei, mascînd în același timp părțile pline ale corpului.

— Din clasicul material pepit se poate executa această rochie al cărei corsaj este lucrat pe fir drept și bie formînd un joc ce-o înveselește.

Desene de Ludmila OGRINJEANU

GHIDUL GOSPODINEI

Astăzi la cererea mai multor cititori, vă vom prezenta cîteva rețete dietetice pentru prepararea spanacului și a salatei. De asemenea, meniul de mai sus cuprinde diferite feluri de mîncăruri permise în alimentarea bolnavilor, mai ales primăvara.

Spanacul pe care îl vor folosi acești bolnavi, trebuie să fie tînăr și proaspăt. El trebuie fiert cît mai puțin pentru a-și menține vitaminele. Iată cîteva rețete :

SUPĂ DE SPANAC

Pentru 250 g. supă avem nevoie de 5 g. untdelemn, 8 g. făină și aproximativ 50 g. spanac tocat. Din untdelemn și făină facem un sos alb cu 250 g. supă de zarzavat. După ce spanacul a fost spălat în mai multe ape, îl vom toca și înăbuși în puțin untdelemn timp de 3 minute, adăugînd apoi supa de zarzavat gata pregătită și puțină sare. Aceasta este o porție pentru o persoană.

SPANAC CU SMÎNTÎNĂ

Cantități pentru o persoană : 250 g. spanac, 2 linguri de smîntînă și puțină sare. Se poate prepăti în două feluri. Se spală spanacul bine, apoi fie că îl fierbem în foarte puțină apă, și sare mai mult în sucul lui și îl servim la masă cu smîntînă, fie că îl servim cu puțin unt topit (15 g) și turnat deasupra.

SPANAC DIETETIC

La această rețetă, tot pentru o persoană, avem nevoie de 100 g. spanac, 10 g. untdelemn, 10 g. făină, 50 g. lapte și sare. După ce spanacul a fost bine spălat și scurs, frunzele crude vor fi trecute prin mașina de tocat carne. Într-o cratiță amestecăm untdelemnul cu făina și laptele pînă va deveni un sos compact pe care îl vom pune pe foc. Cînd fierbe adăugăm spanacul, care a fost tocat și sarea. Se mai lasă pe sobă 15 minute amestecîndu-se bine și adăugîndu-se o cantitate potrivită de lapte.

BUDINCĂ DE SPANAC

Cantități pentru 4 persoane : 60 g. unt, 4 ouă, 120 g. spanac, 3 linguri de lapte, 80 g. pesmet alb, o franzelă mică, sare și puțin unt. Spanacul spălat în cîteva ape se stoarce bine. Separat se amestecă untul cu 4 gălbenușuri de ou adăugîndu-se în cantități mici spanacul tăiat mărunt, franzela muiată în lapte și stoarsă, făina, albușurile bătute spumă, 3 linguri de lapte, sare după gust. Această compoziție, bine amestecată se toarnă într-o formă unsă și presărată cu pesmet. O acoperim cu un capac, lăsînd-o să fiarbă în baie-marie timp de o oră. Cînd se servește la masă se toarnă peste ea puțin lapte fierbinte, amestecat, cu o lingură de unt.

SALATĂ VERDE CU SOS ALB

Cantități pentru o persoană : 200 g. salată, 10 g. unt, 10 g. făină, puțin lapte și sare. După ce a fost spălată în mai multe ape salata va fi tăiată și fiartă în apă cu sare. Separat se încinge untul la care se adaugă făina. Acest amestec se stinge apoi cu lapte obținîndu-se un sos nu prea subțire. Punem sare după gust și îl lăsăm să fiarbă 15 minute. Adăugăm salata tăiată lăsînd să mai fiarbă cîteva clocote. Se va servi cu puțină zeamă de lămîie.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Salată verde cu sos alb ; musaca de carne ; mere în cuptor.

— Cremă de morcovi ; macaroane la cuptor ; compot.

— Spanac dietetic ; sărmăluțe în foi de viță ; cremă de zahăr ars.

— Supă de salată verde ; pilaf de carne ; budincă cu brînză de vaci.

— Spanac cu smîntînă ; friptură la grătar cu piure de cartofi ; compot de piersici.

— Mămăliguță cu brînză ; rasol de pește cu zarzavat ; budincă de mere.

— Supă cu zdrențe ; ciulama de pui ; cremă de cafea.

Sfaturi cosmetice

Tenul gras se caracterizează printr-o secreție exagerată de grăsime, are aspect unsuros și lucios fiind de cele mai multe ori presărat cu puncte negre și, uneori, de coșuri. În primul rînd vom ține seama de gradul de grăsime pe care îl prezintă pielea. Ca o regulă generală spălarea obrazului o putem face cu apă și săpun (fără a abuza de acest lucru, adică este suficient odată pe zi, seara). Nu vom folosi apa prea caldă, tendință foarte des întîlnită la femeile cu pielea grasă deoarece apa prea caldă moleșește țesuturile. Vom prefera apa de ploaie. În cazul în care pielea este excesiv de grasă se va adăuga în apa de spălat puțin borax (1 linguriță borax la 1 kg. apă).

Este însă recomandabil ca după ce s-a spălat fața cu o soluție boraxată sau în urma spălării cu săpun să ștergem obrazul cu o felie de lămîie. Tot în acelaș scop putem folosi o soluție de acid boric 4 la sută. Sînt persoane care nu suportă săpunul deoarece le irită obrazul și face ca pielea să se descuameze, de aceea în aceste cazuri este bine să folosim loțiuni care curățâ, închid porii și degresează în același timp pielea obrazului. Iată formula unei loțiuni de față : camfor 0,30 g, acid citric 0,50 g, mentol 0,10 g, acid salicilic 0,25 g, alcool 15 g, apă 85 g.

În cazul în care pielea obrazului prezintă porii deschiși se va adăuga la formula de mai sus 0,50 g alaun. Cantitatea de alcool se poate majora în raport cu gradul de grăsime al obrazului micșorînd în egală măsură cantitatea de apă. Dacă obrazul prezintă puncte negre, în afară de loțiunea de mai sus vom folosi seara înainte de culcare o soluție compusă din pepsină 1 g, acid citric 1 g, apă 98 g. De foarte multe ori pielea grasă prezintă o serie de pete inestetice ; în cazul acesta vom folosi tot înainte de culcare o soluție alcoolică avînd următoarea formulă : hidrochinonă 5 g, acid fosforic 1 g, alcool 50 g, apă 50 g. Odată la 2—3 săptămîni vom face obrazului o baie de abur storcînd, dacă e cazul, punctele negre. După fiecare operație de acest fel și în afară de ea odată pe săptămînă este recomandabil să aplicăm pe obraz măști absorbante formate fie din caolin 2 lingurițe, miere de albine și zeamă de lămîie cîte 1 linguriță sau măști de gălbenuș sau de albuș de ou. Părerea că un ten gras nu mai are nevoie de niciun fel de creme este complet greșită.

Într-adevăr nu sînt recomandate cremele grase însă sînt foarte indicate cremele uscate sau semigrase pe bază de stearat ca de exemplu crema de zi Elida sau Carmen pe care le găsim în comerț. Aceste creme nu vor fi însă păstrate pe obraz mai mult de ½ oră după care le vom șterge. Ca o ultimă remarcă asupra tenului gras este faptul că pielea grasă nu se ridează prea repede, totuși în jurul ochilor de cele mai multe ori apar riduri nedorite care trebuie prevenite. Acest lucru îl putem realiza ungînd aceste porțiuni cu creme grase hrănitoare ca spre exemplu crema Lanolina, sau Magnolia de seară. Procedeul folosit de unele pesoane de a-și degresa obrazul cu acetonă, alcool rectificat, eter sau tetraclorură de carbon este complet neindicat și trebuie evitat cu desăvîrșire.

Anca BOGDAN

Cutiertul nostru

MIRONA — Cluj : În mod normal, ținînd seama atît de condițiile actuale cît și de unele nepotriviri de păreri, cel mai bine ar fi să nu se întîmple ceea ce pare acum inevitabil. Dar dacă totuși oamenii de specialitate sînt categoric împotrivă, nu aveți altă soluție. Cel mai bine este deci să vă sfătuiți din nou cu aceștia din urmă pentru a găsi toate căile posibile pentru a nu risca prea mult. Credem că se poate dar este nevoie de un regim foarte sever astfel încît starea sănătății dv. să nu aibă nimic de pierdut.

M. CAROL: Vă mulțumim foarte mult pentru versurile pe care ni le-ați dedicat. Este adevărat că ne străduim să răspundem la toți cititorii, dar uneori, din cauza numărului mare de scrisori, sîntem mai telegrafici, mai puțin expliciți. Aprecierile dv. ne stimulează.

EL. PALADE: Am citit articolul dv. pe care ni l-ați promis mai de mult. Subiectul acestui articol este interesant. Din păcate însă forma de prezentare nu este cea mai bună. Este neverosimil ca un copil de vîrsta Pinuței să pună astfel de întrebări. De asemenea în partea doua dv. părăsiți tonul inițial al articolului și faceți un fel de sesizare lipsită însă de o serie de elemente și-nume concrete. Din aceste motive nu putem folosi articolul dv. nici pentru publicare dar nici ca sesizare.

M. MITRACHE : Răspunsul nostru la lunga dv. scrisoare va fi mult mai scurt. Datorită multor elemente pe care ni le-ați dat am putut analiza acest caz sub toate aspectele lui. Părerea noastră este, în urma celor ce s-au întîmplat, că orice încercări nu mai au șansă de reușită și în orice caz îmbunătățirile care eventual ar fi aduse nu ar putea fi de lungă durată. Credem deci că cel mai bine este să închideți definitiv acest capitol pentru a putea apoi să vă regăsiți liniștea necesară și să vă puteți termina studiile.

NUȚI D. : Credem că s.ar putea să ajungeți și la realizarea acestui vis al dv. Spunem „s-ar putea" fiindcă nu poate fi sigur nimic acum. Noi nu sîntem de părere să adoptați o hotărîre ca aceasta pînă cînd nu vă veți cunoaște foarte bine, pînă cînd nu veți fi ferm convinsă că nu riscați nimic sau aproape nimic. Esta bine să întrețineți în continuare relațiile de prietenie create, să le dezvoltați, să vă cunoașteți cît mai bine. Numai după aceasta luați o hotărîre definitivă.

LIVIU BARNA — Calafat : Vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte ce ni le adresați. În ceea ce privește chestiunea dacă există vreo culegere care să cuprindă piesele lui Mihail Sebastian, vă răspundem afirmativ. În 1956, în cadrul Editurii de Stat pentru literatură și artă a apărut volumul de „Opere alese" (Teatru). Volumul cuprinde întreaga operă dramatică a lui Sebastian, adică piesele „Jocul de-a vacanța", „Steaua fără nume", „Insula", „Ultima oră", „Nopți fără lună". În plus sînt cuprinse în volum o seamă de note și cronici dramatice publicate în „Viața Romînească".

Referitor la celelalte probleme, cînd vom fi în posesia datelor necesare, vă vom da toate lămuririle.

ADINA VASILESCU — București : Ne scrieți că ar fi bine dacă biletele pentru spectacolele de teatru, operă și operetă ce au loc în Capitală, s-ar pune în vînzare, pentru săptămîna care vine, duminica dimineața, în loc de sîmbătă.

Propunerea dv. o vom comunica Institutiilor respective pentru a o discuta. Întrucît nu ne-ați dat adresa pentru a vă răspunde acasă, urmăriți răspunsul tot la această rubrică.

RODICA M. — Banat. Părerea noastră este să vă înscrieți și să dați examen de admitere la facultate chiar în toamna aceasta. Este mult mai bine așa pentru amîndoi. Vă recomandăm să vă înscrieți la o facultate din Timișoara. Pentru doi oameni care se iubesc și se înțeleg foarte bine, pentru doi tovarăși de viață cu principii sănătoase, această despărțire temporară nu poate constitui o sursă de eventuale neînțelegeri. Va fi mai bine și pentru soțul dv. cînd va veni peste doi ani la aceeași facultate, îl veți putea ajuta foarte mult.

PETRE DOBRESCU și O. IACOBESCU — Cîmpulung Muscel : Am primit mica dv. însemnare despre viața și truda renumitului cîntăreț romîn Nicu Leonard. Întrucît marele cîntăreț a avut strînse legături cu orașul dv., în care au locuit în cele din urmă părinții lui, vă rugăm să ne scrieți dacă există la muzeul local documente privitoare la artist, pe care să le puteți apoi folosi în cadrul unui articol.

B. R ALINI — București : Sînt bune intențiile, dar modeste realizările. Poezia „Cartierul Bucur" înfățișează multe din realizările cetățenilor în această parte de București. Felul în care este scrisă însă este necorespunzător. Poezia seamănă a proces-verbal întocmit în versuri. Or, poeziei i se cere mai mult, infinit mai mult.

SIMION — Brașov : Citind în revista noastră la rubrica „De pretutindeni", că o familie a consumat o cantitate imensă de mîncare, ați dorit să ne relatați o întîmplare personală. Am aflat din scrisoarea dv. că aveți 112 kg. și vîrsta de 31 ani. Și dv., ne scrieți că la o masă ați consumat : 3 ouă, 1 kg. friptură, 1 kg. roșii, 1/2 kg. cîrnați de porc, 2 pui de găină (1 kg.), 2 franzele (1 kg.), 2 litri de vin. În total 6,650 kg.

Tot dv. mai spuneți că după aceea a fost nevoie să luați un concediu medical. E de prisos să mai spunem că asemenea „performanțe" nu sînt recomandabile.

GEORGETA NIȚAN — Cîmpulung Moldovenesc : Încercați să vă înscrieți la o școală populară de artă. Una din acestea se află în București, str. Cuza Vodă nr. 100.

B. DAMIANOIU — Hunedoara : Dacă în orașul dv., operatorii din cabinele de cinematograf renunță a mai prezenta genericele filmelor (ceea ce nu credem), este cazul să vă adresați direcțiilor respective.

A. REINER, str. Poetul Neculuță nr. 33 București ; VERONICA CIU, str. Cetății nr. 27 Brăila : vă publicăm adresele pentru a putea face schimb de vederi.

ILEANA C. — Brașov : Povestea despre care ați vrut să ne scrieți dv. nu este de loc clară. Ne spuneți că v-ați creat o prietenie pe care o comparați cu o floare. Ne mai scrieți apoi că floarea a început să se ofilească pentru ca în faza următoare să scrieți : „Însă din păcate, această floare s-a făcut tot mai mare și mai frumoasă". Nu am înțeles nimic din toate acestea. Explicați-ne cum a evoluat prietenia dv., care este stadiul actual și în ce privință anume aveți nevoie de sfatul nostru. Așteptăm deci o nouă scrisoare de la dv. mai clară.

GEORGETA NIȚAN — Cîmpulung Moldovenesc : Încercați să vă înscrieți la o școală populară de artă. Una din acestea se află în București, str. Cuza Vodă nr. 100.

Jocuri distractive

ALB ȘI NEGRU

Luați patru fise albe și patru negre și așezați-le așa cum vă arată desenul de mai sus: neagră, albă, neagră, albă, neagră etc. În stînga sau în dreapta lăsați un loc liber atît cît să încapă două piese. În spațiul liber puteți muta de fiecare dată *numai cîte două piese alăturate și fără să inversați poziția lor.* În patru mutări de perechi vi se cere să adunați *la rînd* piesele negre și apoi cele albe.

CÎT FACE?

Știți cît face 1.000 grame și 100 cm? (Atenție v-am întins o cursă!).

ÎMPĂRȚIRE

Acest dreptunghi trebuie descompus în două părți egale astfel ca punînd la loc aceste părți altfel decît erau așezate la început, să obținem totuși reconstituit, același dreptunghi.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 184

CELE 12 BECURI

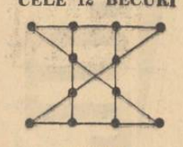

CERCURI ȘI LINII

FISELE

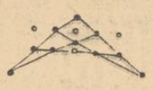

DE CE?

Pentru că prietenul respectiv murise în somn și deci el nu a putut să povestească ce a visat.

PAHARUL ȘI BUTOAIELE

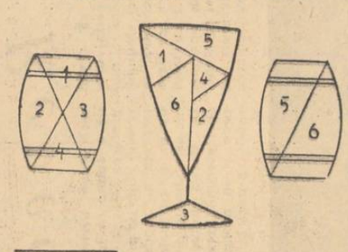

V. IIMOC

ADMIRAȚIE RECIPROCĂ

— Ce mare e pămîntul!
— Ce mare e omul!

N. ARION

Un asemenea sol trebuie primit cum se cuvine

Apărătorul lui Costel

Azi a venit Costel acasă
Și nici n-a vrut să stea la masă,
Atît de supărat era.
„Să știi că s-a-ntîmplat ceva"
Mi-am zis în gînd și-așa a fost.
Tătucu nu l-a luat la rost
Ci, mîngîindu-l, l-a rugat
Să-i spună ce s-a întîmplat.
„Hai, spune lui tăticul tău
De ce ești necăjit? Ți-e rău?
Să chem un doctor, spune, vrei?
Să-i dea tăticul lui cinci lei
Să-și ia bomboane?" Și Costel
Atunci a zîmbit nițel
Și, lăcrămînd, a povestit
Că dirigintele-a-ndrăznit
Să-i spună că e „prost crescut"
Și asta fiindcă l-a bătut
Pe un coleg al lui, Ion,
Care-i rupsese un creion.
— Și l-ai bătut? — Ba da,.. ba nu...
A spus să vii la școala tu...
— Am să mă duc și am să-i spui
Că nu dau voie nimănui
Să certe pe copilul meu
Cînd asta nu o fac nici eu.
Iar dacă s-o mai întîmpla
Și te va mai certa cumva
Să știe bine c-am să cer
Anchetă de la minister
Și-atunci a o să vadă el!

Ce mult s-a bucurat Costel
Că are drept apărător
Un tată înțelegător.

Preșcolarul D. Gheorghiță
Grupa mare. Grădiniță.
pt. conf. Florin IORDĂCHESCU

FRED GHENADESCU

— Școală Popescule, a venit primăvara!
— Ei și ce, a întrebat de mine?

MATTY ASLAN

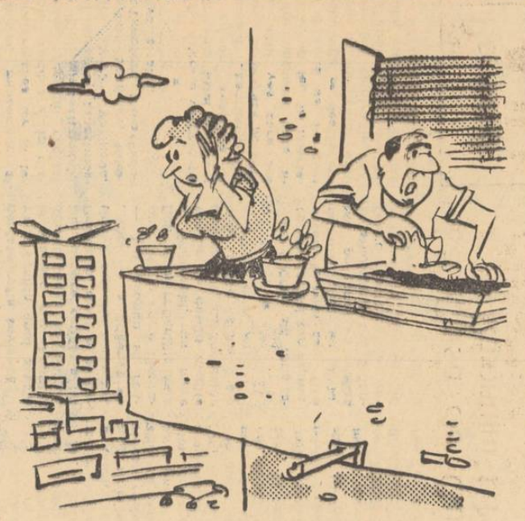

— Vai Nicule, mi-a scăpat jos o glastră și-o să se spargă-n capul cuiva...
— Nu-ți face griji, dragă, tot era crăpată...

— Popescule, am cîștigat rămășagul!!! Uite-l că a venit și a 12-a vară după referatul ăla!...

ȘAH

„Cupa Magazin"

Rezultate și clasamente

GRUPA 1. G. Maricuțoiu (Roșiori de Vede) — V. Rotărescu (București) 0—1; Suzana Makai (Oradea) — **E. Buzoianu** (Pitești) 0—1; V. Rotărescu — S. Makai 0—1; I. Ciobotaru (Bolintin) — V. Rotărescu 1—0; G. Maricuțoiu — S. Makai 0—1; I. Ciobotaru — S. Makai 0—1 (prin adjudecare). CLASAMENTUL FINAL: 1) S. Makai 5 puncte; 2) dr. Victor Maisoci (Cluj) 4½ puncte; 3—4) I. Ciobotaru și E. Buzoianu 4 puncte; 5) V. Rotărescu 2½ puncte; 6—7) G. Maricuțoiu și P. Bacalu (Baia Mare) 0 puncte (rezultatul partidei dintre ultimii doi nu ne-a parvenit).

PENTRU SEMIFINALA „CUPEI MAGAZIN" — ediția a II-a — S-A CALIFICAT SUZANA MAKAI.

GRUPA 4: C. Constantinescu (Brăila) — **S. Trandaf** (Schela Berca) 0—1. CLASAMENT FINAL: 1) Noica Nicolae (București) 5 puncte; 2) V. Mucileanu (Vlădeni) 4½; 3) S. Trandaf 4 puncte; 4) C. Constantinescu 3½; E. Macarie (Fetești) 2 puncte; 6. V. Cioclan (Oradea) 1 și 7) M. Fluieraș 0 puncte.

PENTRU SEMIFINALA „CUPEI MAGAZIN" — ediția a II-a — S-A CALIFICAT NOICA NICOLAE.

GRUPA 10: Gh. Cumbari (Sibiu) a cîștigat la **Gabriel Beregszaszy** (Buc.), **I. Toader** (Mizil) și **S. Vasilescu** (Moreni) și a făcut remiză cu **Mariș Valeriu** (Mediaș). **Adriana Ivan** (Buc.) a cîștigat la **Beregszaszy, Cumbari, Mariș, Toader, Vasilescu** și **Podaru Constantin** (Iași). Pe locul I în grupă s-a clasat Adriana Ivan. Pe locul II, Gh. Cumbari.

PENTRU SEMIFINALA „CUPEI MAGAZIN" — ediția II-a — S A CALIFICAT ADRIANA IVAN (BUCUREȘTI).

GRUPA 11: Mihai Candin (Buc.) cîștigă la **I. Bănică** (Buzău), **St. Falcan** (Cîmpina), **Virgil Melnic** (Craiova), **Gr. Ciurușniuc** (Buc.), **Visea Liviu** (Victoria) și **V. Parasceac** (Tr. Severin); Parasceac a cîștigat la Melnic, Ciurușniuc și Bănică; Melnic — Falcan 0—1; Falcan — Visea 1—0; Visea — Melnic ½—½, Falcan — Parasceac 1—0. CLASAMENT: 1) Mihai Candin (Buc.) 6 puncte din 6 posibile; 2) St. Falcan 5 puncte; 3) Parasceac 3½ puncte; 4) Visea 3 puncte; 5) Ciurușniuc 2 puncte; 6) Melnic 1½ puncte și 7) Bănică 0 puncte.

PENTRU SEMIFINALA „CUPEI MAGAZIN" — ediția a II a — S-A CALIFICAT M. CANDIN.

GRUPA 12. Popa Nicolae (Brașov) — **Gh. Lăzărescu** (Buc.) 1—0; **I. Goga** (Mediaș) — **Popa** ½—½; **Lăzărescu — Goga** 0—1; **Goga — D. Finișescu** (Buc.) 1—0; **Duța Marin** (Vintileanca) — **Goga** 0—1; **Goga — Spinei Nic.** (Craiova) 1—0; **Kessler F.** (Tr. Severin) — **Goga** 0—1. LOCURILE 1—2 S-AU CLASAT ION GOGA ȘI NICOLAE POPA, CARE S AU CALIFICAT ȘI PENTRU SEMIFINALA „CUPEI MAGAZIN" ediția a II-a.

GRUPA 13. Din această grupă s-a calificat CREANGA ANTONIU (Craiova) — căruia i se dă însă un avertisment pentru lipsă de politețe față de adversar. (A îndemnat pe unul din partenerii săi de joc, care se afla în poziție mai slabă, să cedeze partida). Pe locul II s-a clasat L. Brenner (Buc.).

GRUPA 14. Din această grupă s-a clasat pe locul I și s-a calificat pentru semifinală jucătorul ALFRED SCHOCHTER din Podul Iloaiei.

GRUPA 15. Marian Alexandru (Filipeștii de Pădure) — **Chelcan Gh.** (Buc.) 0—1; **Mircea Dabija** (Cîmpina) — **Zamfirescu** 1—0; **Dabija — Sdrula Radu** (Buc.) 1—0; **Dabija — Mende Emil** (Hunedoara) 1—0; **Dabija — Ad. Ciorănic** (Făgăraș) ½—½; **Dabija — Iliu Gh.** (Buc.) 1—0; **Dabija — Chelcon** 1—0; **Chelcon — Mende** 1—0; **Sdrula — Chelcon** 0—1; **Zamfirescu — Ciorănic** 1—0. Pe locul I s-a clasat MIRCEA DABIJA (Cîmpina) cu 5½ puncte din 6. El s-a calificat și pentru semifinala ediției a II-a a „CUPEI MAGAZIN".

GRUPA 17: Virgil Marghescu (Buc.) — **Gh. Dumitrașcu** (Iași) 1—0; **Marghescu — Bîrcă Nic.** (Pătîrlagele) 1—0; **E. Popescu** (Ploiești) — **Dumitrașcu** 1—0. Pentru alcătuirea clasamentului, jucătorii V. Marghescu și Ad. Ionescu (Buc.) sînt invitați să trimită urgent redacției mutările transmise în anul 1961.

GRUPA 18: Pop Dumitru (Arad) — **E. Popescu** (Cîmpina) ½—½; **Veturia Lucca** (Buc.) — **Pop** 0—1. S-a clasat pe locul I cu 5½ puncte și s-a calificat în semifinala „Cupei Magazin" — ediția a II-a — POP DUMITRU.

GRUPA 19: V. Breban (Bocșa Română) — **I. Frasinovici** (Dumbrăveni) 1—0; **Breban — I. Corciovei** (Iași) 1—0; **Breban — R. Feunerștein** (Luduș) 1—0; **Pîrvu Matei** (Făgăraș) — **Breban** 1—0; **Pîrvu — Corciovei** 1—0; **Feuerștein — Pîrvu** 0—1; **Schatzi G.** (Tîncăbești) — **Pîrvu** 0—1. CLASAMENT: 1) Pîrvu Matei 6 puncte; 2-3-4) Schatzi — Breban și Fenestein cu cîte 4 puncte; 5-6) Corciovei și Frasinovici cu cîte 1½ puncte.

PENTRU SEMIFINALA „CUPEI MAGAZIN" — ediția a II-a — S-A CALIFICAT PÎRVU MATEI.

Problema nr. 6

Octav Costăchel
„Sahmati U.R.S.S." 1961

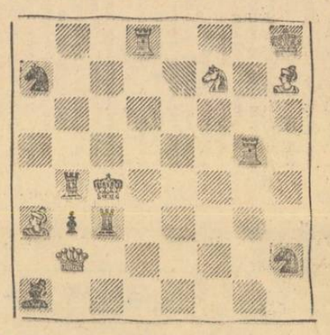

Albul dă mat în două mutări.

Problema de mai sus aparținînd conf. univ. dr. Octav Costăchel, a fost publicată în ultimul număr al revistei sovietice „Sahmati U.R.S.S." și reprodusă imediat în rubrica de șah a ziarului parizian „Libération". Conținutul strategic al problemei se bazează pe cîteva interesante deschideri și închideri de linii. Soluția în numărul viitor.

Soluția exercițiului combinativ din numărul trecut (Capoblanca—Campos): 1. D:g6!!, h:g6 2. T6 d3, Tf7 3. Cd5, Dc5 4. Th3+, Rg8 5. Cf6+, Rf8 6. Th8+ și după o mutare negrul cedează.

Studiind o partidă a lui Alehin

Într-o variantă dificilă din Apărarea franceză, urmînd linia de joc dintr-o partidă a lui Alehin (din cartea „300 partide alese"), albul a inițiat un puternic și spectaculos atac încheiat pînă la urmă cu mat.

Alb: M. Someșan (Timișoara).
Negru: Ovidiu Băciriu (Buzău).
Jucată în cadrul grupei 7 a celei de-a II-a ediții a „Cupei Magazin".

1. e4, e6	15. o—o—o, e5
2. d4, d5	16. Cf5+, Re6
3. Cd2, c5	17. Ce3, Tad8
4. Cf3, Cc6	18. Df3, Rf7
5. Nb5, Nd7	19. Cg4, Ne7
6. e:d5, C:d4	20. C:e5, Rg7
7. C:d4, c:d4	21. Dg4, Rf8
8. d:e6, f:e6	22. Cd7+, T:d7
9. Dh5+, Re7	23. d7, Tg8
10. Cb3, Db6	24. De4, Tg7
11. Ng5+, Cf6	25. Te7, Dc5
12. N:f6, g:f6	26. De8, b5
13. N:d7, R:d	27. Td8+, N:d8
14. C:d4, Re7	28. De8, mat.

Portrete în apă tare

GEORGICA...

Cînd am anunțat-o că Georgică ne vine în vizită, soția mea m-a întrebat doar atît:
— Tu l-ai invitat?

Întrebarea era de o inutilă cruzime. Soția mea știe, la fel de bine ca mine, că, la actualul nivel al tehnicii, transformarea Himalaiei în regiune de șes sau cultura de banane în Antarctica, sînt proiecte ușor realizabile în comparație cu încercarea de a-l face pe Georgică să renunțe la o vizită. Împingînd lucrurile la extrem, dacă i-aș fi spus, de pildă:

— Îmi pare rău, dar diseară voi fi mort! Georgică mi-ar fi răspuns, neturburat:

— Nu-i nimic, viu să te mai fac o șuetă pe catafalc...

Cu toate acestea, soția mea a arborat pavilionul facial, care, în codul feminin internațional înseamnă: „Ah, de ce am nimerit tocmai eu peste un astfel de bărbat?". Ca ripostă, am pavoazat și eu expresia: „Așa ești tu, veșnic nedreaptă cu mine!". Și, în această excelentă stare de spirit, am așteptat vizita lui Georgică.

De data aceasta el a fost mai puțin nepunctual ca de obicei. Nu a venit decît cu o jumătate de oră mai devreme, astfel încît eu eram aproape gata cu bărbieritul, iar soția mea nu mai avea decît o mînecă de călcat la bluză. Asta nu l-a împiedicat pe Georgică să se instaleze într-un fotoliu și să-și aprindă pipa. Georgică fumează ceva care, după miros, pare a fi un amestec de iperită cu păr de cîine. Soția mea vrednic că duhoarea aceasta nu mai poate fi evacuată din casă timp de două luni, dar cred că exagerează: eu n-am remarcat să dăinuie vreodată mai mult de trei săptămîni.

Iată vizita lui Georgică în cîteva notații sumare, care, chiar dacă omit amănuntele, redau esențialul:

Ora 20. Georgică ne povestește timp de 25 de minute anecdota cu puricii și oile, după care rîde singur alte 15 minute. Vrînd să-și bea cafeaua, răstoarnă ceașca pe covorul achiziționat de noi în urmă cu patru zile (lei 816,25).

Ora 21. Georgică se arată profund nemulțumit de felul în care televizorul nostru reglează imaginea, și se oferă să ni-l repare pe loc. Protestăm frenetic, dar în zadar: lui Georgică nici o oboseală nu i se pare prea mare, dacă e vorba să-și servească prietenii.

Ora 22.15. De acum încolo televizorul nostru va funcționa admirabil ca suport pentru vaza de cristal și fotografia de la Stînic. Cutia de lemn este singura lui parte componentă pe care Georgică, în ciuda eforturilor sale susținute, nu a reușit să o strice. Ca să ne ridice moralul, el ne mai povestește o dată anecdota cu puricii și oile. Dar probabil că e și dinsul cam descurajat, căci de data asta nu rîde decît 10 minute.

Ora 0,30. Georgică ne ține o prelegere despre felul defectuos în care sînt legate cărțile editate de ESPLA. Ca dovadă, scoate trei volume din bibliotecă, le sfîșie coperțile și le smulge cîteva zeci de pagini. Evident, una ca asta nu s-ar fi întîmplat, dacă editura ar fi avut prevederea să lege cărțile în oțel și să folosească în loc de hîrtie, plăci de tablă galvanizată.

Ora 1,15. Soția mea ne vorbește cu amărăciune despre faptul că e nevoită să plece de acasă la cinci fumătate dimineața, ca să ajungă la șapte la serviciu. Georgică o ascultă cu atenție compătimitoare și o roagă să-i mai facă o cafea.

Ora 2.00. Georgică ne arată un număr de jonglerie cu paharele, învățat recent de la un prieten. Se scuză că nu îl stăpînește la perfecție, lucru de care ne dăm și noi seama: din patru pahare utilizate, a supraviețuit unul singur, pescuit din zbor de soția mea. Georgică se oferă să ne distreze în continuare cu anecdota cu puricii și oile, dar eu îi tai elanul, declarîndu-i că am mai auzit-o undeva.

Ora 2.45. Soția mea și cu mine constatăm simultan și cu o dureroasă surpriză că Georgică are o mină foarte proastă și ne afirmăm certitudinea că acest lucru se datorește lipsei de somn. Cu o prietenească fermitate, eu îi pun pardesiul, în timp ce soția mea îi înoadă fularul. Ajuns în prag, Georgică descoperă că Yale-le nostru nu funcționează cum trebuie și, mai înainte ca noi să fi putut schița un gest, îl demontează.

Ora 3.05. În noaptea aceasta vom dormi cu un ochi rezemat de ușă. Din fericire, nu ne-au mai rămas decît două ore de somn. Pînă acum cinci minute, Georgică a căutat, fără succes, șuruburile de la Yale. Acum a plecat. Îl auzim cum rîde singur pe stradă. Probabil că își povestește anecdota cu puricii și oile.

Nicolae MINEI

Plante insecticide

După cum s-a stabilit prin calcule, 10 la sută din recolta agricolă mondială cade pradă lăcomiei paraziților. Pot fi evitate aceste pagube? Acestei probleme se străduiesc să-i găsească rezolvare savanții sovietici.

S-au pus la punct preparate eficace pentru lupta împotriva insectelor parazite. Denumite otrăvuri intravegetale, aceste preparate se utilizează fie prin stropirea terenurilor însămînțate, fie prin pulverizare. De asemenea, ele pot fi introduse în pămînt pe timp de ploaie.

Oricare ar fi procedeul folosit, rezultatele sînt aceleași. După ce pătrund prin rădăcină, tulpină și frunze în interiorul plantelor, preparatele în cauză dau sevei „imunitate". Pentru a pune la adăpost cîmpul pe timp de o vară întreagă ajunge să-l stropești o singură dată.

Grație acestor produse chimice, recoltele unor culturi au crescut cu 20—30 la sută. De subliniat e și proprietatea de stimulator al creșterii plantelor și al productivității acestora, pe care o au noile preparate.

Un nou procedeu de emailare a aluminiului

Un grup de savanți din Leningrad a descoperit o nouă metodă de a emaila aluminiul. Această nouă compoziție prezintă avantajul că aderă foarte bine la suprafața plăcii de aluminiu, este invulnerabilă la intemperii și este în același timp estetică. Plăcile emailate după noul procedeu pot fi utilizate la îmbrăcămintea exterioară a imobilelor, ca panouri decorative sau ca afișe luminoase.

● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel

AEROGARI IN SERIE

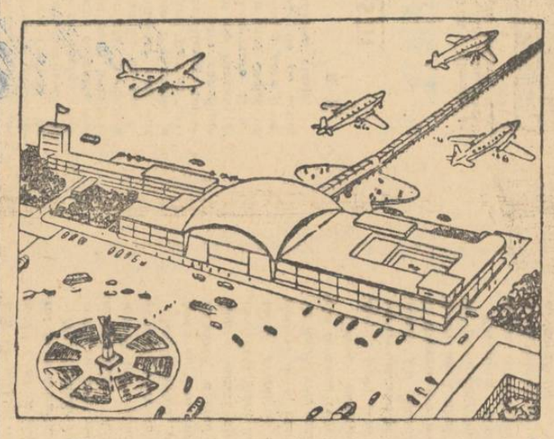

La Odesa se construiește acum o aerogară, dispunînd de construcții cu un volum de 30.000 m.c., care va fi dată în folosință în ultimul trimestru al anului. În același timp se lucrează intens și pe șantierul aerogării din Borispol, aproape de Kiev, care va fi una dintre cele mai mari din U.R.S.S. Fundația fiind de acum turnată, în curînd va începe construcția propriu zisă din panouri de beton armat prefabricate. Pereții vor fi în întregime din sticlă iar sala centrală va fi acoperită cu o cupolă asamblată cu beton armat.

O mare atenție au acordat arhitecții confortului călătorilor. Pasagerii vor străbate drumul pînă la avioane prin galerii acoperite iar decolarea și aterizarea avioanelor va putea fi urmărită de pe niște balcoane vaste. Aerogara din Borispol va fi dată în folosință în anul 1962.

Asemenea aerogări se construiesc în multe reședințe de regiuni ale Uniunii Sovietice. Recent a fost inaugurată aerogara din Ternopol iar în curînd va fi terminată cea din Cernigov. Apoi va veni rîndul celor din Poltava, Cerkasi etc.

Necunoscutul Traven

B. Traven este un nume binecunoscut în literatura contemporană. Însă, fapt curios, în nici un lexicon, în nicio enciclopedie nu se găsesc date cu privire la el, locul său de naștere, domiciliu etc. Nici măcar editorii săi, scenariștii și regizorii de film, care au prelucrat romanele sale, nici cei care au tradus din opera lui nu știu cine este.

Firește că în această situație s-au creat numeroase legende în jurul său.

Unii susțin că este vorba de un german care trăiește undeva într-un sătuleț mexican, alții că Traven este un suedez stabilit în Mexic și proprietarul unui mic local. Există și păreri după care Traven ar fi fost cîndva un artist care a jucat în Germania înainte de primul război mondial, că a editat cîndva o revistă în care făcea propagandă împotriva războiului. Traven — este un pseudonim, sînt gata să jure unii, pseudonimul unei femei, traducătoarea în limba spaniolă a operei sale. Omul cu numele de Traven a murit de mult, nuvelele și romanele sale au fost scrise nu de un scriitor, ci de un grup de ziariști, este convingerea altora.

Poate că niciodată nu se va afla adevărul pentru că așa dorește Traven, omul ale cărui cărți s-au editat în milioane de exemplare în diferite limbi.

Unicatele bibliotecii din Tomsk

Biblioteca Universității din Tomsk (U.R.S.S.) posedă cca. 22.000 volume referitoare la Marea Revoluție franceză. Unele dintre aceste volume sînt exemplare unice: operele filozofilor materialiști din secolul al XVIII-lea, editate în timpul vieții lor, o culegere completă a primei ediții a „Enciclopediei științelor, artelor și meseriilor", publicată în Franța între anii 1751 și 1776 etc.

Printre lucrările interesante aflate în posesia bibliotecii se mai află o colecție de decrete editate între anii 1789—1799, o colecție a cotidianului „Moniteur", care a apărut între anii 1789 și 1868, aproape 100 volume de memorii ale contemporanilor revoluției etc.

Mașina de scris note muzicale

Muzicologii M. Tamarișvili, V. Tamarișvili și I. Hidarișvili din Tbilisi (R.S.S. Gruzină), au inventat o interesantă mașină. Este vorba despre o mașină mecanică, proiectată pe baza sistemului mașinii obișnuite de scris care avînd deasupra o instalație specială, poate să linieze hîrtia și să scrie notele muzicale împreună cu textul în același timp.

Construcția noii mașini este așa de simplă încît orice cunoscător al scrierii notelor muzicale poate lucra pe ea.

Zambile
Fotografia: Mircea FARIA

REBUS magazin

SARE!

ORIZONTAL: 1) Împreună cu un acid, formează o sare — Sare la înălțime cel mai mult din toată Europa (2,20 m) și a stabilit cea mai bună performanță la aceeași probă, pe teren acoperit (2,25 m). 2) În combinație cu hidrații, dau naștere sărurilor — Aparat de sterilizat. 3) Sare la mîncare! (pl) — „Drag" ca sarea-n ochi. 4) Nu e de loc sărîtoare — Nume feminin. 5) Gradul de saturare a unei ape sărate. 6) Cote... parțial sărate — Suport pe care sare... maimuța. 7) 50 la sută sare! — Lin — Tese! 8) Întreg — Vecin cu sarea pe covrigi. 9) Bulgăre de sare — Zăcămînt de sare 10) Sar prin mirișteA măcina mare. 11) În ecuație! — Pun sare... în vorbe (fem. pl).

VERTICAL: 1) Sare în înălțime mai mult decît oricare din semenele ei (1,87 m) — Intră în compoziția sării de bucătărie. 2) A sări să apuci totul — Ca sarea-n ochi. 3) „Capra sare masa, iada sare casa" — Sărătură sau onomatopeea săriturii. 4) Sărurile acidului azotos — Bate toba! 5) Gata să se întîmple — Rutenium. 6) Aici — Cu sare (fig). 7) Restul de 50 la sută sare (vezi 7 oriz.)! — Sar cu prăjina, ori peste stachetă. 8) Sare după minge, la Dinamo — Vai! — Zero. 9) Varză pusă la sare — Imense depozite de apă sărată! 10) Sare-n ochi (fem.) — Do. 11) Ca marea (nu și ca sarea) — Nu sare departe de trunchi, spune proverbul.

Călin ARMEAN

Marinărească

ORIZONTAL: 1) Cîntec pe... apă — Stea... rapidă. 2) Comandanți în temă — Pasărea... monedă. 3) Luată în mod pirateresc — Conduce vasul. 4) Risipire — Nave mici cu vele. 5) Botează vasul... — Sare... — Și iar botează. 6) Măsură de greutate pentru vase — Întindere de apă. 7) Vreme nefavorabilă — Porțiune la cheu pentru acostarea vaselor — Inversai direcția! 8) Arbore cu scoarța netedă — Orificiul prin care trece lanțul ancorei. 9) Plutește pe apă — Absent (abr) — Pește de mare. 10) Soția cîrmaciului Mihai din filmul românesc „Valurile Dunării" — Ușe orizontală în puntea unei nave — De culoarea laptelui. 11) Unealtă pentru scărmănatul lînei — „...vînturilor", disc la magnetul busolei navei — Ușier. 12) Insulă de corali — Roți de metal înconjurate de armături cu cîrlig. 13) Dus de vas — Remorcarea unui vas cu ajutorul omului de pe mal.

VERTICAL: 1) Din echipajul unei nave — Dirijează vasele. 2) A lega cu parîme — Împrăștiate. 3) Răspuns — Transporturi Aeriene Române. 4) Stinjenel — In nuanță! — Apel. 5) Drapelul patriei la pupa navei — Pecete! 6) Cîntecul sirenei — Piesă de lemn fixată în vîrful arborelui navei — Sec! 7) Ie întoarsă — Ambarcațiunea din povestirea lui Jerome K. Jerome. 8) Operațiune terminată în port. 9) Propulsori cu aripi — Prora navei! — Nici ieri nici mîine. 10) Înaintaș al muzicii românești — Nave în deplasare — Drumuri neasfaltate. 11) Ana în filmul „Valurile Dunării" — Dînsa din caiac! — Emil Dragu. 12) Nave folosite la transportul petrolului — Ambarcațiune ușoară făcută din trunchiuri de copac. 13) Personaj legendar — Navă cu pînză și cu două catarge.

Mareș S. CLUCERU

Redacția: Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația: 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL
magazin

La Teatrul de Operă și Balet se montează drama muzicală „Fata cu garoafe"

Dirijorul a ridicat bagheta. Zeci de instrumente aflate în fosă sînt gata să-și reverse patetice accente. Și totuși cuvîntul îl au la început doar.., tobele. Un răpăit scurt, apoi un altul și un adevărat motiv ritmic ne sugerează, în limbaj muzical, pasul oprimării fasciste.

A început uvertura noii opere românești „*Fata cu garoafe*", realizată de compozitorul Gh. Dumitrescu, după un libret de Nicolae Tăutu. Rînd pe rînd, pe prima scenă lirică a țării se vor repeta în această diminețăi cîteva tablouri. Iată una dintre scenele cele mai emoționante : aceea în care interpreta principală

N. Tăutu

feminină execută aria Fetei cu garoafe. Cu coșul încărcat de buchete, adesea ori și de manifeste, eroina se strecoară, sub nasul fasciștilor, adresîndu-se mulțimii :

„Cumpărați garoafe roșii,
Florile speranței, flori,
Că în ele-i scris iubirea
Și al lumii adevăr".

O recunoaștem repede pe interpretă. E Maria Crișan. Lîngă ea, și-au făcut acum apariția, în pauză, cei doi autori. Ne folosim de acest prilej pentru a afla unele amănunte.

— „*Fata cu garoafe*" — ne declară *NICOLAE TĂUTU*, autorul libretului, *este o operă românească cu subiect inspirat din actualitatea imediată, dedicată partidului. Ea se înscrie în rîndul creațiilor prin care oamenii artei din țara noastră sărbătoresc aniversarea a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din Romînia. Cum era și firesc, am urmărit să surprind în libret un moment crucial din lupta poporului nostru, condus de partid, și anume momentul dramatic al marii înșelări care a dus la făurirea actului de la 23 August.*

— Ce anume v-a inspirat în realizarea libretului ?

— *Poate că o să vi se pară curios, dar faptul este cert. Am pornit de la o poezie a mea mai veche intitulată „STRADA PARTIZANEI" în care aduceam omagiu unei lupte de tinere ilegaliste. Cînd am fost pe front cu prilejul luptelor pentru eliberarea Ardealului, am aflat la Turda de povestea tragică a unei tinere necunoscute în vîrstă de 18 ani care, sub masca unei florărese, a activat în rîndul mișcării de eliberare. Toți au cunoscut-o sub numele conspirativ de Fata cu garoafe. Ca semn de recunoștință, strada în care a fost ucisă, a primit numele de Strada Partizanei. Pornind de la acest fapt, am ținut să aduc un omagiu neînfricaților fii ai poporului nostru — comuniștii — al căror înalt spirit de sacrificiu a inscris adevărate pagini de eroism în istoria poporului nostru. Nu pot încheia fără a sublinia reușita colaborării apropiate între mine și maestrul Gh. Dumitrescu din partea căruia am primit un sprijin deosebit.*

Acum e rîndul compozitorului GH. DUMITRESCU, maestru emerit al artei, ca să se destăinuiască.

— *Mă încearcă de pe acum emoția apropiatei premiere. Și nu întîmplător, întrucît noua operă vine să încheie ciclul dramelor muzicale început cu ani în urmă. Operele „DECEBAL", „ION VODĂ CEL CUMPLIT", „RĂSCOALA" și acum „FATA CU GAROAFE", alcătuiesc împreună cu oratoriul „TUDOR VLADIMIRESCU" un ciclu unitar menit să glorifice lupta dusă de-a lungul veacurilor de poporul nostru.*

Gh. Dumitrescu

In realizarea noii opere m-am străduit să compun o muzică cît mai originală, de mare accesibilitate și care, prin stilul ei specific, să constituie o expresie a operei contemporane. Am căutat ca, atît prin dramatismul ei cît și prin forța orchestrală, muzica să sublinieze cît mai pregnant momentele de intensitate emoțională. Ca atare, răzbate în melodicul operei sufletul mobilizator al cîntecelor muncitorești, cu stilul lor tradițional. Asemenea momente muzicale ca „Marșul luptătorilor din ilegalitate", „Aria manifestului", care ne vorbește de sacrificiul unui ilegalist pentru a salva afișele cu cuvîntul scris al partidului, cele două coruri mobilizatoare din finalul actului IV, care slăvesc momentul eliberării, ca și altele sînt melodii care amintesc de vechile cîntece revoluționare ale clasei muncitoare. Alături de acestea, sînt prezente numeroase momente lirice așa cum este aria „FETEI CU GAROAFE", concepută în stil romantico-revoluționar.

Maestrul JEAN RÎNZESCU, care pune în scenă opera, intervine în discuție.

— *Acum, cînd ne aflăm în fața premierei, este lesne de închipuit emoția ce ne încearcă pe toți. Este doar vorba de un spectacol pe care Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. îl dedică glorioasei aniversări a partidului. De aceea, nu precupețim nici un efort pentru a asigura o cît mai înaltă ținută artistică spectacolului. Împreună cu dirijorul Mihai Brediceanu, care girează conducerea muzicală a spectacolului, repetăm asiduu un colectiv larg de interpreți : Zenaida Palli și Mihaela Botez vor apare în rolul unei bătrîne luptătoare. Teodora Lucaciu și Maria Crișan dețin rolul Fetei cu garoafe. Valentin Teodorian, Garbis Zobian și Octavian Naghiu pe cel al lui Ștefan, un muncitor ceferist, în timp ce Ladislau Konya și N. Herlea vor interpreta pe comunistul Lazăr. În spectacol vor apare și Șerban Tassian, Mihail Arnăutu, Mircea Buciu, Nicolae Rafael, Nicolae Florei, Valentin Loghin, Ion Puican, George Mircea și alții.*

M. DAMIAN

In studiouri — pe ecrane

„Oameni" din valea mea" se intitulează noua producție a studiourilor A. Dovjenko din Kiev inspirată de lupta încununată de succes a locuitorilor din Polesia pentru asănarea mlaștinilor și transformarea lor în terenuri roditoare. În distribuția filmului realizat de Sigismund Navrotski sînt interpreți binecunoscuți : Vera Vasilieva, Evgheni Samiolov, Nikolai Timofeev, Lidia Fedoseeva și alții.

★

„O călătorie vărgată pe apă" este titlul spiritualei comedii realizate de studioul „Lenfilm". Acțiunea se petrece pe bordul unui vas care are drept pasageri zece tîlhari și un leu în libertate. O suită de aventuri pasionante se desfășoară pînă în momentul cînd ahimaleile reintră în custile lor. Protagoniștii filmului este tînăra dresoare Margarita Nazarova.

Într-un interviu acordat recent la Paris, regizoarea sovietică Iulia Solnțeva, soția regretatului A. Dovjenko și realizatoarea filmului „Anî înflăcărați" pe care cinematografia sovietică îl va prezenta anul acesta la Cannes și-a anunțat dorința de a turna un film despre copilăria lui Dovjenko, după o povestire a marelui cineast. „Apoi — a adăugat ea — îmi propun să reunesc într-o carte biografică toate reflecțiile sale și, îndeosebi, un mare număr de detalii inedite asupra pregătirilor celor mai multe filme ale sale".

★

René Clair dă luna aceasta primul tur de manivelă la noul său film intitulat „Tot aurul lumii" pe care-l va realiza în studiourile din Billancourt. Exteriorarele vor fi filmate în iunie în Lot-et-Garonne.

Pe scurt

■ În momentul de față la televiziune se pregătește spectacolul tradițional pentru 1 Mai. El va cuprinde genuri variate, muzica popoare, momente vesele, varietăți, muzică ușoară și va fi interpretat de actori frunțași ai diverselor genuri de teatru.

Direcția de scenă a spectacolului a fost încredințată regizorilor Boris Stegărescu și Valeriu Lazarov.

■ La 2 mai telespectatorii vor putea urmări pe micul ecran al televizoarelor „Fanteziile iernii", excelentul spectacol prezentat de artiștii sovietici.

La Casa de Cultură a Raionului 1 Mai

În cinstea aniversării partidului, echipa de teatru a Casei de Cultură a Raionului 1 Mai, va prezenta montajul „Om liber în patrie liberă", pus în scenă de regizorul Constantin Dinescu de la Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești. Din distribuția spectacolului fac parte printre alții, artiștii amatori : Nicolae Cosma, Marcelina Ghitaigorschi, Sanda Angelescu, Gheorghe Constantinescu, Sandu Stelănescu.

Deosebit de spectacolele ce vor fi reprezentate pe scena Casei de Cultură a Raionului 1 Mai, echipa de dansuri va face deplasări la căminele culturale din raion.

Concerte de muzică populară

Orchestra de muzică populară „Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de Stat „George Enescu" continuă prezentarea concertelor în afara sediului. Astfel, sîmbătă și mîine duminică orchestra, sub conducerea artistului emerit Ionel Budișteanu va concerta la Otopeni și Videle ; pe data de 25 aprilie va prezenta un concert de muzică populară în cinstea muncitorilor, tehnicienilor și funcționarilor de la uzinele „Bolesław Bierut" din Capitală, iar la 29 ale lunii va concerta în comuna Drăgănești-Vlașca).

Revederi

Am izbutit să revăd un vast peisaj dramatic, poate cel mai vast al actualei stagiuni: Antoniu și Cleopatra, la Teatrul Nottara, pe care l-am descoperit cu totul modificat prin apariția, în rolul reginei egiptene, a unei noi interprete, ca și prin înrădăcinarea

Ion Dichiseanu în rolul lui Antoniu

mai adîncă a celorlalți tineri actori în unele roluri covîrșitoare.

Noua interpretă a Cleopatrei este tot o actriță tînără, chiar dacă nu o începătoare (cum începătorii sînt interpreții celor două principale roluri masculine), — Marga Butuc. Prima notație care se impune e deci de ordin general : ea trebuie să consemnеze bucuria pe care o dă faptul că tînăra noastră generație de actori poate furniza, numai din rîndurile a două teatre bucureștene, două atît de promițătoare interprete ale unuia din cele mai dificile roluri ale repertoriului universal, adevărată încercare de zenit a unei cariere actoricești. E interesant de văzut cu ce mijloace luptă fiecare interpretă pentru a se apropia de țintă. Ne-am ocupat de Olga Tudorache și s-au ocupat și ceilalți confrați într-o cronică. Acum avem ocazia de a spune că în interpretarea Margăi Butuc, nivelul atins de prima interpretă nu scade cîtuși de puțin, cu toate că linia este absolut divergentă. Marga Butuc arată spectatorului, în mod limpede și în același timp subtil, că dacă în iubirea Cleopatrei pentru Antoniu există un incontestabil fond de sinceritate, acest fond este virtualmente jertfit, în orice moment, de pragmatismul politic inferior și de egoismul subiectiv sălbatic, bestial. Regina manevrează, ucigător, și chiar iubirea, cită e, se transformă în simplu auxiliar al războiului erotic. Aci interpretarea Margăi Butuc se apropie de-un adevăr complex, la a cărei redare a ajutat mult efortul actriței de a-și perfecționa dicțiunea și de a valorifica versul printr-o recitare poetică. Desigur că Margăi Butuc îi lipsește forța tragică, patosul vulcanic, violența evidentă a primei interprete, ceea ce face ca jocul său să se realizeze mai ales în prima parte a dramei.

Interesant apare, în raport cu noua sa parteneră, Ion Dichiseanu, tînărul debutant, interpretul lui Antoniu. Actor cu vocația marilor desfășurări, cu instinctul atitudinii statuare, cu o voce puternică și melodioasă, el s-a realizat pe sine însuși, dîndu-și dincoace de esența rolului, ceea ce e poate mai important decît interpretarea strictă a rolului, cînd e vorba de un tînăr. Calităților mai sus enumerate, Dichiseanu le adaugă un farmec bărbătesc, sănătos și comunicativ, care constituie elementul de fuziune și de caracterizare al jocului său încă destul de discontinuu și care îl recomandă, de pe acum pentru teatrul clasic.

R. P.

UN FILM POVESTIT

„ACOPERIȘUL"

SCENARIUL : Cezare Zavattini; REGIA : Vittorio de Sica; MUZICA: Alessandro Cicognini; IN ROLURILE PRINCIPALE : Gabriella Pallotta, Giorgio Listuzzi, Gastone Renzelli.

Luisa, o servitoare din Roma — și Natale, muncitor zidar, doi tineri proaspăt căsătoriți își caută o locuință modestă unde să locuiască. Dar acest lucru e foarte greu de obținut într-o țară capitalistă în care fondurile bănești sînt îndreptate spre alte scopuri decît acelea ale intereselor maselor populare. Tovarășii de șantier ai lui Natale îi ajută pe cei doi tineri să găsească un teren la marginea orașului unde să-și înghețe o locuință. Există o lege nescrisă după care, dacă pînă în zorii zilei se termină de construit acoperișul, locatarii sînt lăsați să locuiască, chiar dacă „apartamentul" are dimensiunea unui coteț. Ajutați de prietenii lui Natale și de vecini, cei doi tineri reușesc în cele din urmă să ridice în decurs de o noapte

acoperișul unei umile locuințe. Poliția nu mai are încotro și-i lasă pe cei doi să locuiască în această „casă". De aici, din locul unde și-au durat un cămin, Luisa și Natale contemplă orașul cu cartierele elegante ale bogătașilor, cu vile cochete și confortabile. Dar în lumea capitaliștă, aceste locuințe sînt inaccesibile oamenilor simpli ca Luisa și Natale...

Program de muzică revoluționară

Corul Filarmonicii de Stat „George Enescu" va prezenta pe data de 25 aprilie un concert de muzică revoluționară la Clubul „Finanțe-Bănci" Dirijor: D. D. Botez.

Cîteva cuvinte despre teatrul ploieștean

Am vrea să știm care au fost piesele realizate în această stagiune, l-am întrebat pe Toma Caragiu, directorul Teatrului de Stat din Ploiești.

— „Ziariștii" de Mirodan, „Fiul rătăcitor" de Egon Bannet, „Poarta" lui Paul Everac, „Domnișoara Nastasia" de Zamfirescu și „Copacii mor în picioare" a lui Cassona.

— *Firește că Teatrul de Stat din Ploiești a prezentat și cîteva premiere. Care au fost ?*

— Scrisori de dragoste" de Virgil Stoenescu, „Celebrul 702" de Al. Mirodan, „Siciliana" de Aurel Baranga, „Nila tobosara" a lui Salinski iar ultima premieră a fost „Soldatul Piccico" de Aldo Nicolaj.

— *Proiecte ?...*

— În cinstea aniversării a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din Romînia pregătim piesa „Gore" de A. O. Cindrelu. Rolul titular este interpretat de Enache Praida, iar H. Enriad semnează regia. În prima parte a piesei este vorba de lupta petroliștilor prahoveni din perioada celui de-al doilea război mondial, de acțiunile lor, conduse de P.C.R., pentru sabotarea mașinei de război germane. Ce-a de-a doua parte a piesei arată contribuția acelorași oameni la lupta întregului popor pentru instaurarea regimului democrat-popular în țara noastră.

— *Ce ne puteți spune despre estrada ?*

— Pregătim concertul-revistă „Fiat Frumos și melodia fermecată" de Sandu Anastasescu în colaborare cu Aurel Felea, Fred Firea și Jack Fulga.

— *Spectacolele pregătite de colectivul Teatrului de Stat din Ploiești au fost jucate și în deplasare ?*

— Întocmai, Piesele „Ziariștii", „Poarta", „Celebrul 702" și altele au fost prezentate și pe scenele din Tîrgoviște, Lilieșți, I. L. Caragiale, Cîmpina, Moreni, Boldești etc. Secția de estradă a teatrului a făcut de asemenea numeroase deplasări.

— *Cred că am uitat secția de păpuși...*

— Aveți dreptate. Noutatea o constituie spectacolul „Ala bala portocala".

V. TEODORU

REFLECTOR

Adevărul

Apariția „tinerilor furioși" în literatura engleză de după război nu este întîmplătoare. Unele lucruri neplăcute fuseseră spuse încă de la începutul agresiunii fasciste în Europa și mai apoi asupra insulei britanice. Opinia publică de peste Canal se săturase de demagogia politicienilor șovăielnici și tarele societății înghețate în forme răstrădiționale fuseseră denunțate cu indignare. Primejdia pierderii libertății trezise multe conștiințe și lungul proces al dezvăluirii ipocriziei burgheze se putea considera deschis.

Filmul „Drumul spre înalta societate", prezentat zilele acestea pe ecranele noastre este ecranizarea unui roman din seria acelor cărți care au pus deschis unele probleme ocolite pînă atunci în lumina lor adevărată. Mai există oare în societatea engleză diferențieri de clasă ? Evident că da, poate răspunde oricine cunoaște cît de cît conservatorismul britanic și tradițiile lui, numai că acele praguri, susțin unii s-au mai tocit și, iată că pînă și laburistul Attee a căpătat titlul de lord ! Ceea ce înseamnă că morga nobiliară a dispărut și că aristocrația banilor s-a umanizat.

Nu, răspunde John Brayne, autorul paginilor care au servit ca izvor de inspirație scenaristului. Faptele sînt neschimbate. Aceeași perdea nevăzută de dispreț arunca între oameni prăpăștii de netrecut. Fe scurt, povestea deloc nouă se înfățișează cam așa :

Joe Lampton, un Rastignac de mîna a doua, aspirează cu brutalitatea caracteristică aricistilor „înalta societate" a unui orășel de provincie englez. El vine dintr-o mizeră așezare periferică a insulei și dorește din toată inima să aibe automobil și o casă confortabilă. Postul de umil funcționar nu-l mulțumește și declară de la început colegilor că va dobîndi o situație dintre cele mai bune. Un pariu insoțește legămîntul său terminat cum se va vedea; destul de trist.

Cîteva imprejurări îi ajută și atacul se deslănțuie asupra ființei unui proprietar de fabrică. Lampton este neexperimentat și succesul său pare încert multă vreme. Un concurent de bună condiție, cinic și lucid îi sporește ura împotriva celor ce-l țin departe de lumea lor. Umilul funcționar simte multă vreme dispreț părinților fetei pe care în fond nu o iubește.

Povestirea cinematografică decurge fără lungimi, sobru, cu o logică remarcabilă. Intre timp, Joe se îndrăgostește de o femeie mai bătrînă decît el, căsătorită tot cu un om din societatea celor ajunși : Alice Aisgill. Romanța tragică se desfășoară în odăi străine, cu groaza celor doi de a nu fi descoperiți. Ceea ce părea la început un capriciu devine un sentiment profund. Intre timp, Susanne, fata milionarului cedează stăruințelor adoratorului său. Lampton a forțat ușile „înaltei societăți" și părintele nefericitei fete se tîrguiește cu el.

Scena „consimțămîntului" este remarcabilă. Cei doi oameni se urăsc dar au în minte înainte de orice prețul acestei dispute terminate după cum se vede în favoarea tînărului aventurier. Căsătoria se face însă după sinuciderea Alicei căreia Joe îi spune totul. Prețul reușitei este o tragică remușcare pe care eroul o va trăi dincolo de finalul acestei drame.

Cu stîngăcii și unele lungimi, „Drumul spre înalta societate" amintește de filmul francez „Marile familii", producție cu totul excepțională. Am recunoscut în unele scene cîte ceva din peliculele mai vechi, cum ar fi „Scurtă întîlnire" (vezi despărțirea ultimă dintre Alice și Joe) sau „Dor nestins" (scena imprumutării țigării), dar regizorul trebuie lăudat pentru discreția sa, pentru poezia unor secvențe (cum ar fi cea a plimbării prin ploaie) și mai ales prin bunul decupaj.

Simone Signoret este o actriță bine cunoscută și elogiile noastre nu-i vor spori faima. Jocul său interiorizat, plin de nuanțe place nelimitat și ajută întenționat producătorilor. A secondat-o un actor tînăr, Laurence Harvey, interpret sincer, cu un joc simplu.

Se poate spune că asemenea filme sînt foarte utile și că programarea lor este folositoare. Ca totdeauna, publicul nostru bun cunoscător al producțiilor de calitate a venit în număr mare la proiecția acestei pelicule, ceea ce înseamnă o adeziune.

Eugen BARBU

Prin orașele și satele țării

Lam întîlnit zilele acestea pe violonistul Ion Voicu, artist emerit, în Gara de Nord. Descindea tocmai din tren și purta subsoară, cu grijă, cutia cu vioara.

— *Mă înapoiez de la Arad* — ne-a spus artistul. *Am cîntat împreună cu orchestra Filarmonicii de aci, condusă de dirijorul Nicolae Brînzeu. Tot cu această formație am prezentat un concert pentru publicul din Lipova.*

...Violonistul Ion Voicu ne-a mărturisit apoi că deplasările pe care le efectuează în orașele și satele țării îi produc întotdeauna o reală satisfacție.

— *Am o mare bucurie ori de cîte ori mă întîlnesc cu iubitorii de muzică simfonică, în număr din ce în ce mai mare, de pe meleagurile patriei noastre. Este un vechi obicei al meu de a face vizite în regiunile țării, pentru a cînta în fața oamenilor muncii. Zilele acestea voi pleca la Constanța și la Tulcea unde voi da concerte. În continuarea activității mele în această direcție cu scopul de a putea contribui cît mai mult la popularizarea muzicii simfonice, voi concerta în curînd la Huși, Iași, Bacău, Piatra Neamț, precum și în alte localități* — a încheiat artistul emerit Ion Voicu.

La Teatrul Național „I. L. Caragiale"

Patru premiere originale în pregătire

— De vorbă cu regizorul Sică Alexandrescu —

Actrița Marcela Rusu și regizorul Sică Alexandrescu într-o pauză a repetițiilor piesei „Mai presus de toate"

Sala Comedia... Repetiție la spectacolul cu piesa „Mai presus de toate" de Horia Lovinescu.

Actorii sosesc cu mult înainte de ora fixată începerii repetiției. Tehnicienii sînt de asemenea la posturile lor. După măsură ce spectacolul pe care-l pregătesc prinde tot mai mult viață, discuțiile pe margine-a lui sînt mai vii, mai interesante. Nu e greu să observi la fiecare o dorință deosebită de muncă, de realizări excepționale. Fiecare, și toți la un loc își închină străduințele măreței evenimente de la 8 mai, aniversării Partidului. Și atmosfera aceasta domnește din plin la întreg colectivul Teatrului Național.

...Mai sînt cîteva minute pînă va avea loc prima intrare în scenă. Pînă atunci îl rugăm pe artistul poporului Sică Alexandrescu, directorul de scenă al spectacolului „Mai presus de toate" de Horia Lovinescu, să ne acorde un interviu pentru cititorii „Magazinului".

— Ce părere aveți despre această piesă ?

— *Piesa „Mai presus de toate" a lui Horia Lovinescu tratează probleme ale zilelor noastre. Acțiunea ei se desfășoară în mediul industrial, mai precis, într-o mare uzină din țara noastră. Oamenii sau tipurile create de Lovinescu ne prezintă o lume peste care simți că cei 17 ani care se despart de 23 August 1944 au trecut, modelîndu-le firea și concepțiile despre viață, iar problemele cele mai actuale pe care autorul le atinge în lucrarea sa sînt cu măiestrie împletite cu frămîntări ale sufletului omenesc.*

— Care este distribuția piesei ?

— *Teatrul Național a distribuit rolurile unui colectiv caloros din care fac parte printre alții : Marcela Rusu, George Calboreanu, Marcel Anghelescu, Emil Botta, Nicu Dumitriu, Emanoil Petruț, Florin Piersic, Ion Heuter, Gh. Poncici-Poenaru, Marin Negrea, N. Pereanu, Eliza Plopeanu. Sîntem fericiți că vom putea întîmpina ziua de 8 mai, ziua aniversării Partidului, cu un spectacol pe care ne străduim să-l facem cît mai strălucit.*

Pînă aci am vorbit cu regizorul spectacolului „Mai presus de toate". Aș avea și eu cîteva întrebări cu regizorul principal al primei noastre scene.

— *De altfel trebuie să știți* — continuă artistul poporului Sică Alexandrescu — *că Teatrul Național întîmpină marea sărbătoare de care ne apropiem cu o muncă foarte rodnică în domeniul dramaturgiei originale. Înainte de 8 mai, alături de „Mai presus de toate", va avea loc încă o premieră. E vorba de „Milionarii", lucrarea de debut a unui nou autor dramatic, Ion Istrati. În același timp se pregătește premiera piesei Sidoniei Drăgușanu „Fiicele ei" și premiera piesei „Neamurile" a lui Teofil Bugecan.*

— Cine semnează regia acestor spectacole ?

— *Odată cu premiera piesei „Milionarii" va avea loc începutul unei bogate activități a colectivului nostru. Vom pune în scenă piesa „Mîna garda" de Aleksandr Fadeev, dramatizare după romanul lui A. Fadeev ca și montarea celebrei tragedii shakespeariene „Hamlet" datorate lui H. Ohlopkov care va semna regia acestor spectacole ?*

— *Odată cu premiera piesei „Milionarii" va avea loc începutul unei bogate activități a colectivului nostru. Vom pune în scenă piesa „Mîna garda" de Aleksandr Fadeev, dramatizare după romanul lui A. Fadeev ca și montarea celebrei tragedii shakespeariene „Hamlet" datorate lui H. Ohlopkov au stîrnit un profund interes în rîndul iubitorilor de teatru nu numai din Uniunea Sovietică ci și în afara granițelor ei.*

Repertoriul teatrului cuprinde atît piese clasice, cît și piese aparținînd dramaturgiei contemporane. Înfățișam în fotografia noastră, un moment din spectacolul cu piesa „Viori de primăvară" de A. Stain.

Oaspeți de peste hotare

După turneele teatrelor „Mossoviet", „Vahtangov" și „Pușkin", spectatorii din țara noastră vor avea prilejul să îa cunoștință cu arta interpretativă a unui nou teatru sovietic. Este vorba de turneul pe care teatrul „Vladimir Maiakovski" din Moscova îl va întreprinde în cursul lunii mai în țara noastră.

Teatrul „V. Maiakovski" cuprinde un colectiv artistic valoros îndrumat de cunoscutul actor și regizor H. Ohlopkov, artist al poporului al U.R.S.S. Spectacolele cu „Tînăra gardă", dramatizare după romanul lui A. Fadeev ca și montarea celebrei tragedii shakespeariene „Hamlet" datorate lui H. Ohlopkov au stîrnit un profund interes în rîndul iubitorilor de teatru nu numai din Uniunea Sovietică ci și în afara granițelor ei.

Repertoriul teatrului cuprinde atît piese clasice, cît și piese aparținînd dramaturgiei contemporane. Înfățișam în fotografia noastră, un moment din spectacolul cu piesa „Viori de primăvară" de A. Stain.

Un nou film românesc în curs de realizare

În momentul de față un grup de cineaști toarnă în Banat un nou film românesc intitulat „Lada cu zestre", dedicat celei de a 40-a aniversări a partidului. Scenariul și regia filmului aparțin lui Francisc Munteanu, iar printre protagoniști se numără actorii Florin Piersic de la Teatrul Național din București, Anda Caropol de la Teatrul Național din Cluj, Eugenia Laza, V. Cosma și Gh. Pătru de la Teatrul de Stat din Timișoara, Elena Body, artistă emerită, Costel Atanasiu și Ovidiu Antoniu de la Teatrul de Stat din Arad și alții.

Filmul înfățișează aspecte din lupta pentru dezvoltarea și consolidarea unei gospodării colective, cadrele exterioare fiind luate la gospodăriile colective din Biled, Becicherecu Mic, precum și de la gospodăria de stat din Gearmăta.

Vie activitate a artiștilor plastici ieșeni

● La Atelierele C.F.R. „Ilie Pintilie" din Iași a fost deschisă o expoziție de către Uniunea Artiștilor Plastici și Fondul Plastic, Filiala Iași care va rămîne deschisă o lună.

Expoziția cuprinde picturi și lucrări de grafică ale artiștilor plastici ieșeni. Din cele 45 de tablouri expuse se remarcă lucrările : „Fabrică din Zlatna" de Mihai Cămăruț, „Se schimbă peisajul patriei" și „Pe șoseaua Bucium—Iași" de Petre Hirtopeanu, „Barajul de la Bicaz" și „Ceahlăul" de Eugen Boușcă, „La muncă cîntînd" de Nicolae Popa, „Năvodari-port" și „Ultima zi de vacanță" de Adrian Podoleanu, „Portret de colectivist" de Grigore Popovici, „Se înalță barajul" și „În munții Ceahlăului" de C. Agafiței.

Expoziția va fi apoi transportată la Bacău și Suceava.

● Muzeul de artă plastică din Iași a deschis o expoziție grafică românească contemporană la Fabrica de mobilă din localitate.

● La Casa raională de cultură din Pașcani s-a deschis o expoziție de artă plastică, care cuprinde 30 de lucrări ale pictorilor plastici și contemporani. În cadrul expoziției se vor organiza discuții în legătură cu lucrările expuse.

LUMINILE RAMPEI

● Teatrul de Comedie prezintă la 25 aprilie o nouă premieră. Este vorba de lucrarea dramaturgului V. Em. Galan intitulată *„Prietena mea Pix"*. Din distribuție fac parte: Ștefan Ciubotărașu, artist emerit, laureat al Premiului de Stat, Vasilica Tastaman, Valentin Plătăreanu, Amza Pellea, Liliana Țicău, Rozalia Avram, Tilda Radovici, Costel Constantinescu, Iurie Darie, laureat al Premiului de Stat, Al. Lungu, D. Chesa, Cezar Tătaru.

Direcția de scenă a spectacolului este semnată de Radu Penciulescu, iar decorurile și costumele de Ioan Popescu-Udrițe.

Cannes - 1961

Tradiționalul Festival Internațional al Filmului care are loc începînd din anul 1946 în pitoreasca localitate de pe malul Mediteranei își va deschide anul acesta ce a XIV-a ediție la data de 3 mai, cu proiecția filmului american „Exodus" în regia lui Otto Preminger (hors concurs). Un număr de 11 filme artistice de lung metraj au și fost înscrise pe lista competiției printre care „Ani înflăcărați" în regia lui Solnțeva (U.R.S.S.), „Centrul înotaș a murit în zori" (Argentina), „Maica Ioana" (Polonia), „Il tubesco pe Mike" (Israel), „Adolescentă tandră și zglobie" (Japonia). O serie de țări printre care Franța, Italia și Statele Unite nu și-au anunțat încă filmele selecționate.

O serie de manifestări auxiliare vor fi prilejuite de această ediție a Festivalului. Astfel, vor avea loc o retrospectivă asupra creației marelui regizor japonez Kenji Mizoguchi și aniversarea pionierului cinematografiei francez Georges Mélies de la nașterea căruia s-a împlinit un veac. În holul cazinoului municipal, Cehoslovacia va deschide o expoziție de cristaluri de Boemia, pe toată durata Festivalului.

Aproape toți membrii juriului au fost desemnați. Printre ei se numără Pedro Armendariz (Mexic), Alessandro Blasetti (Italia), Jean Giono, Claude Mauriac, Edouard Molinaro, Jean Pauihan, Raoul Ploquin, Marcel Vertex (Franța), Liselotte Polver (R. F. G.), Fred Zinneman (S.U.A.).

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

TRĂIASCĂ 1 MAI -
Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 186 ★ Sîmbătă 29 aprilie 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

„NIECH ZYJE!"

Corespondență telefonică specială

Copiii din orașul Szczecin salută călduros delegația de partid și guvernamentală a R.P.R. în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej

În această săptămînă o delegație de partid și guvernamentală a Republicii Populare Romîne condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a făcut o vizită oficială în Republica Populară Polonă. Cînd apar aceste însemnări, făcute la sfîrșitul celor cinci zile de vizită în Polonia Populară, solii poporului romîn se află în drum spre patrie.

Au fost doar cinci zile. Dar cîte nu s-au petrecut în acest timp... Au fost zilele unei puternice manifestații populare a prieteniei romîno-polone. La Varșovia, la Szczecin, la Katowice, la Bytom, peste tot, membrii delegației romîne au fost primiți cu prietenie frățească, cu multă căldură. În orice loc vizita delegației noastre a fost prilej de bucurie.

Nu cunosc limba poloneză dar pot scrie și pronunța oricînd, cu cel mai autentic accent „Niech Zyje !. Aceasta înseamnă „Să trăiască". L-am citit pe zeci de străzi scrise în litere mari și l-am auzit zilnic scandat de sute de mii de polonezi cînd treceau prin oraș membrii delegației noastre. Au fost momente emoționante, clipe de neuitat. Cu carnetul de însemnări sub ochi retrăiesc acum ca în fața unui film drag zilele cînd membrii delegației romîne au fost oaspeții poporului polonez.

Varșovia este un oraș în care apare zilnic ceva nou. Orașul acesta care a suferit atît de mult de pe urma cotropitorilor fasciști (91 la sută din clădirile orașului au fost distruse) a renăscut iar acum se dezvoltă și înflorește tot mai mult. Orașul impresionează prin bulevarde largi și moderne, prin măreția clădirilor sale.

Chiar și într-un oraș de proporțiile Varșoviei, peste 150.000 de cetățeni înșirați de-a lungul unui traseu de patru km. reprezintă o cifră importantă. Da, peste 150.000 de varșovieni au ieșit pe străzi cu flori și drapele în mîini, au salutat și aclamat delegația romînă la sosirea ei în Varșovia. Puține delegații de acest fel care au venit în Varșovia s-au bucurat de astfel de primiri. Este o apreciere ce aparține colegilor din presa poloneză și nu am făcut altceva decît să o relatez.

Puternica impresie produsă de însuflețita manifestare de prietenie frățească făcută de populația Varșoviei a însoțit delegația noastră în vizită la „Huta Varșoviei". Uzine mari metalurgice construite aci în

Stan VLAD

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Cronica străzii

Serbarea cea mare

I-am notat pregătirile începute cu săptămîni în urmă. Nu-i nevoie să întrebi, știi cărei zile festive sînt destinate. Întîi febrila punere în funcțiune a bidinelelor și mistriilor menite a integra în decorul nou al cartierelor, fațadele mai vechi ale imobilelor. Concomitent, prin parcuri, grădinari îmboldind cu îndemînări aferate primăvara : „dăi zor cu liliacul !" sau : „de ce nu atîrni mai repede castanilor candelabrele ?" sau : „nu fă economie la vopseaua tulipelor !".

Și primăvara se conformează surîzătoare, nu lasă o tufă dezbrăcată, un cotor fără podoabă, țese covorul gazonului, pune papiote albe în coafura iasomiilor, urcă în glastrele balcoanelor zorelele, begoniile.

În magazine intensă afluență la sectorul... perdelelor, sortite să înlocuiască la ferestrele frumoaselor blocuri date încă din toamnă în folosință, hîrtia provizorie, nu prea în unison cu eleganța fațadei. Merită primăvara atîta atenție — își zic cu filotimie locatarii din Piața Amzei, Brezoianu, bulevardul Magheru și din alte cvartaluri somptuoase, perdeluite de luni întregi cu... maculatură. De asemenea, înghesuială la raionul încălțămintei de sezon. „O pereche de sandale pentru mine și una pentru băiat, că mergem la 1 Mai" — subliniază clienta, ca nu care cumva vînzătorul să-i ofere marfă pentru zile obișnuite.

★

E o dublă sărbătoare : 1 Mai, aniversarea Partidului — ce-și identifică sensurile, măreția, simbolurile, în sufletul oamenilor, în elanul din întrecerile pentru promovarea calității produselor, în care s-au angajat cei din fabrici, uzine, laboratoare. Sub acest semn rodnic va manifesta populația muncitoare, el

F. Brunea—FOX

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Onești — seara

Desen de N. POPESCU

1000 de kilometri pe meleagurile patriei

Reporteri: Paul Marian și Eugen Phoebus
Fotograf: Nicu Vasile
La volanul mașinii: Tache Tănase

Priviți-le pe hartă. Brăzdează țara de-a lungul și de-a latul, șerpuitoare și capricioase printre dealuri și munți, drepte, parcă trase cu linia, atunci cînd străbat cîmpiile.

Drumuri... Sînt artere ale țării noastre unde viața pulsează tînără și viguroasă. Cît de calm, de sănătos, bate inima patriei !

Drumuri... Martore mute la marile transformări ce se petrec pe întinsul țării. Au trăit zi de zi înălțarea gigantului de la Borzești, au văzut cum OMUL îi pregătește Bistriței un piept uriaș de beton și oțel, zăgaz trainic al apelor repezi, au văzut cum apar așezări mîndre, de nimeni pînă atunci știute : Victoria, — orașul cel nou de la poalele Făgărașilor, Onești. — marea cetate a constructorilor și a chimiștilor și multe, multe altele.

Pe drumurile patriei trec în șiruri lungi vehicule purtînd bogățiile smulse naturii de oamenii vremurilor noi. Pe lîngă drumuri trec conductele de petrol ar pe șosele aleargă cisterne, purtînd aurul negru al pămîntului, trec mașini ducînd lichidul alb și gustos, materie primă pentru noile și modernele fabrici de industrializare a laptelui. Trec nașini grele ducînd spre șantiere macarale și prefabricate. Trec autocamioane purtînd spre orașe roadele tot mai bogate ale cîmpurilor. Trec autobuze cu oameni veseli care merg să soarbă în piept aerul tare al munților, care merg să-și umple ochii și inimile de bucuria frumuseților naturale ale țării, frumusești care erau oprite în trecut celor mulți.

Multe lucruri ar putea spune drumurile țării ! Pînă și faptul că ele însele sînt altfel decît erau. Sînt mai multe, sînt mai bine îngrijite. De la an la an ghidurile turistice devin și în această privință învechite.

Am pornit pe drumurile țării în zile de prag de sărbătoare cînd lumea se pregătește să sărbătorească ziua de 1 Mai și marele eveniment de la 8 Mai : aniversarea împlinirii a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din Romînia. Și chiar dacă călătoria noastră de 1000 kilometri nu a putut cuprinde decît o parte infimă din drumurile țării, chiar dacă numărul oamenilor întîlniți, al faptelor aflate, este neînsemnat în comparație cu toate cîte se întîmplă în țară în 24 de ore, socotim totuși că, chiar în aceste condiții, lucrurile ce le înfățișăm mai jos sînt edificatoare pentru a ilustra varietatea și bogăția vieții noastre de astăzi.

Populația Bacăului s-a mai înmulțit cu doi cetățeni.

Porumb, Marea Caraibilor și partizani...

Spre Urziceni, la cîteva sute de metri de marginea șoselei, la liziera unei păduri, dintr-un vagon de dormit al unor tractoriști fumul se ridica spre cerul plumburiu. Mai discutam încă despre primul „subiect" pe care am fi dorit să-l întîlnim cînd Tache, șoferul „Pobedei" cu care călătoream, a simțit că reporterul din el îl biruie pe șofer și a stăpînit brusc...

— Fum. Tractoriști. La dreapta...

Ne-am îndreptat deci, peste arătura proaspătă, spre tractoarele frumos orînduite. În cale ne-a ieșit un tînăr. Am aflat mai apoi că „încă" nu e tractorist dar că învață. Ni s-a recomandat scurt :

— Elev Ionescu V. Ion, din anul II.

Apoi ni l-a prezentat pe „nea Manoilă" — „că el e șeful brigăzii" — și și-a căutat mai departe de treabă. Văzînd lucirile de aluminiu ale lămpii de fotografiat a început să mestereasă mai departe la motorul unui tractor...

„Nea" Manoilă ne-a spus pe scurt cîteva date despre brigada pe care o conduce.

— Noi sîntem de la S.M.T. Urziceni și semănăm porumb, vreo 380 ha, pentru co-

● *(Continuare în pag. 4-a)*

MAGAZIN MEDICAL

Interesant și util de știut

...în legătură cu organismul femeii

Influența mare a glandelor sexuale asupra organismului se manifestă atît fizic cît și psihic. Glandele mamare se dezvoltă și funcționează sub influența glandelor genitale. Întregul proces al pregătirii organismului femeii pentru sarcină, evoluția sarcinei, nașterea și alăptare este conditionat de modul cum funcționează glandele endocrine, care la rîndul lor sînt dirijate de sistemul nervos central. Toi glandelor endocrine li se datoresc însă și unele tulburări mai frecvente la femeie decît la bărbați. Să amintim tulburările datorită glandei hipofize, tiroide sau ovarelor. În perioada menopauzei de pildă, în afara tulburărilor atît de neplăcute de ordin fiziologic și psihic se constată și o osteoporoză (o demineralizare prin decalcifiere) mai gravă la femei decît la bărbați, care prinde în special coloana vertebrală.

★

În ceea ce privește forța musculară se știe că femeile sînt deobicei mai slabe decît bărbații. La femei greutatea întregii musculaturi nu depășește 32 la sută din întreaga greutate a corpului, pe cînd la bărbați atinge 40—45 la sută. Mai mult decît atît munca fizică grea influențează nefavorabil asupra organismului. După legislația muncii din țara noastră, femeile în producție nu trebuie să ridice greutăți mai mari de 20 kg. De aceea mușchile fizice grele trebuie îndeplinite de bărbați.

★

Însemnate particularități prezintă și celelalte organe interne la femeie. Greutatea plămînilor este mai mică la femeie (850 gr.) decît la bărbat (1000 g.).

Greutatea inimii este și ea mai mică la femeie (220 gr. în medie) față de 300 gr. la bărbat. Acest volum mai mic al inimii face ca volumul sîngelui împins de inimă în corp, la fiecare contractare, să fie mai mic decît la bărbat. În schimb ritmul contracțiilor inimii este, la femeie, mai accelerat. Sîngele femeii conține mai puțină hemoglobină.

★

Există o boală denumită hemofilie, care se transmite „ereditar" numai prin descendenții de sex feminin, dar de care suferă... aproape numai bărbații.

Boala se manifestă practic printr-o lipsă de coagulare a sîngelui și sîngerări ce se repetă periodic. Boala a fost descrisă din cele mai vechi timpuri și pînă nu demult toată lumea era convinsă că este strict ereditară. În ultimul timp însă s-a văzut că sînt și cazuri sporadice fără legătură cu ereditatea și se cunosc și cîteva cazuri de hemofilie la femei.

Dr. V. IVANOV

Regimul de alimentație al școlarului

Școlarul trebuie să ia masa zilnic de patru ori, cu intervale de 3-4 ore între mese.

De ce este necesar acest regim alimentar la școlar?

Se știe că un consum mare de energie, așa cum se întîmplă mai totdeauna la copii, necesită înlocuirea acestei energii cu substanțe nutritive. Volumul stomacului la copii este ceva mai mic ca la adulți. De aceea, școlarii trebuie să mănînce mai des ca oamenii mari. Totodată, mesele luate mai des preîntîmpină supraîncărcarea stomacului cu hrană.

Copilul trebuie de asemenea obișnuit să mănînce zilnic la ore fixe iar între mese să nu mănînce nimic. Astfel, se formează în scoarța creierului o legătură stabilă între ora mesei și apariția senzației de foame, producîndu-se un reflex condiționat pentru alimentație la anumită oră. În acest fel, în preajma orelor de masă copilul va simți nevoia de a mînca și stomacul său începe să secrete sucuri digestive, care sînt foarte necesare unei bune digestii. Toate acestea contribuie la creșterea poftei de mîncare la copil și favorizează o mai bună asimilare a substanțelor nutritive.

Dimpotrivă, dacă școlarul mănîncă la ore neregulate, pe apucate, dacă va mînca la fiecare oră cîte ceva sau va mînca dulciuri între mese, pofta de mîncare dispare, se tulbură funcționarea normală a organelor digestive și buna asimilare a hranei. Acestea se resfrîng nefavorabil asupra bunei dezvoltări a școlarului. Tulburarea ordinei de alimentare duce aproape totdeauna și la tulburarea programului de învățătură, odihnă și somn al elevului. Într-adevăr, funcționarea sistemului digestiv, a circulației sanguine și a celorlalte organe și sisteme depind unele de altele, sînt legate reciproc. De aceea, tulburările regimului alimentar se reflectă asupra activității întregului organism.

Pentru aceste motive, este important de reținut faptul că masa de seară trebuie luată cu cel puțin ½—1 oră înainte de culcare. În caz contrar, dacă masa e luată tîrziu seara iar după copilul se culcă imediat, somnul e neliniștit. Explicația constă în faptul că alimentele ajunse în stomac provoacă funcționarea intensă a organelor digestive, a aparatului circulator și intensifică activitatea sistemului nervos.

Or, la începutul somnului, funcționarea organelor și sistemelor trebuie să fie mai puțin intensă. Dacă după cină copilul se culcă imediat, somnul e neliniștit din cauza presiunii stomacului prea plin asupra regiunii inimii și a circulației intense sanguine care îngreunează respirația.

Iată de ce, masa luată la ore fixe constituie unul din principiile esențiale ale unui regim alimentar corect.

În timpul mesei, copilul trebuie obișnuit să mănînce încet, fără grabă și să mestece bine alimentele. Alimentele prost mestecate, neîmbibate cu salivă se digeră mai greu în stomac. Stomacul este supus la un efort prea mare pentru a mistui alimentele care n-au fost bine mestecate ceea ce duce cu timpul la îmbolnăvirea stomacului și intestinului.

De asemenea, în timpul mesei este dăunătoare pentru asimilarea hranei și producerea sucurilor gastrice orice preocupare sau discuție care poate tulbura pofta de mîncare. Interesul pentru mîncare provoacă eliminarea abundentă a sucului gastric și prin aceasta îmbunătățește digestia. De aceea se va interzice copiilor să citească în timpul mesei și nu se va avea cu ei, la masă, discuții serioase care să le distragă atenția de la ceea ce mănîncă. Cu atît mai mult părinții vor evita obiceiul de a discuta la masă cu copiii despre școală sau, ceea ce e și mai neindicat, a-i dojeni sau certa pentru unele greșeli comise mai înainte.

Dulciurile se vor da copiilor numai la sfîrșitul mesei și nicidecum între mese sau înaintea mesei.

Alcoolul sub orice formă nu trebuie dat copiilor chiar și în cantități mici. Abuzul de apă scade pofta de mîncare, de aceea copiii nu vor bea apă înainte de masă. Respectarea acestor cîteva cerințe elementare ale regimului alimentar contribuie la întărirea sănătății și capacității de muncă a școlarului.

P. V.

REACȚIA BALNEARA

Se întîmplă deseori ca în timpul curei balneare, indiferent cînd este ea făcută, vara sau iarna, cu toate că tratamentul este corect aplicat, să survină unele tulburări care să ne îngrijoreze.

Aceste fenomene apar deobicei după efectuarea a 4—6 băi minerale sau aplicații de nămol, alteori cam pe la mijlocul tratamentului sau sfîrșitul lui și alteori chiar după 1—6 săptămîni de la plecarea din stațiuni.

Tulburările constau din creșterea temperaturii generale sau locale în caz că este vorba de manifestări reumatice, ușoară stare de agitație, exacerbația durerilor în articulații, migrene, stare de oboseală, insomnie, lipsa poftei de mîncare, constipație sau diaree, urticare etc.

Acest ansamblu de fenomene constituie ceea ce se numește criza balneară, reacție balneară sau febra balneară.

În cele mai multe cazuri, cînd apare criza balneară, aceasta durează cam 3—4 zile și turburările menționate se manifestă sub o formă ușoară, trecînd aproape neobservate.

Uneori medicii întrerup tratamentul pentru 2—3 zile, alteori nu.

Sînt însă și cazuri excepționale cînd aceste turburări sînt mai intense și de mai lungă durată, fiind nevoie de a fi în mod special tratate și chiar a se întrerupe cura pentru un timp mai îndelungat.

În general, ori care ar fi intensitatea fenomenelor legate de criza balneară, ele dispar fără a lăsa urme.

S-a observat că, criza balneară este produsă în special de apele sulfuroase și nămoluri. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să evităm tratamentul balnear cu apele amintite, căci categoriile din care acestea fac parte constituie unul din cele mai valoroase mijloace terapeutice existente.

Criza balneară este considerată ca un fenomen capabil de a demonstra reactivitatea organismului la tratamentul hidromineral.

În cazurile în care criza balneară produce turburări supărătoare ca cele descrise, medicii aplică tratamente diverse prin administrare de hiposulfit de sodiu și magneziu, peptonă, calciu, autohemoterapie etc.

Dr. I. LEGIC

Noutăți și realizări în problema reumatismului

Succesele prevenirii și combaterii unei boli sînt de cele mai multe ori legate de gradul de cunoaștere a naturii bolii și cauzele ei. Ce se știe astăzi despre reumatism?

Reumatismul este o boală infecțioasă. Majoritatea oamenilor de știință consideră că boala reumatismală este cauzată de un microb — streptococul hemolitic aparținînd grupei A. Acest streptococ elimină substanțe toxice (otrăvitoare) — antigene. Nu orice organism purtător al acestui microb se îmbolnăvește de reumatism. Boala apare de obicei cînd contactul dintre organism și microbii reumatismului cu toxinele sale este de mai lungă durată.

Tratat la timp reumatismul poliarticular se vindecă fără urme. Nu același lucru se poate spune în cazul în care este prinsă inima. De aceea esențialul în lupta împotriva reumatismului este prevenirea lui.

În ce constau măsurile de prevenire ale reumatismului? În primul rînd în lupta împotriva amigdalitelor. Copiii ca și adulții care suferă de amigdalite trebuie să fie controlați strict de medic.

Un alt mijloc de seamă al prevenirii reumatismului este călirea organismului prin frecții cu apă rece, practicarea disciplinelor sportive, plimbările și excursiile prin aer curat, alimentația bogată și rațională etc.

Dacă totuși boala reumatismală se declanșează, bolnavul trebuie să urmeze un tratament complet care se aplică la început în spital și se continuă apoi, circa o lună și la domiciliu.

Alături de mijloacele clasice de tratament, dintre care aspirina (3 grame pe zi) este unul din medicamentele de bază, în ultimii ani se folosesc cu mult succes multe preparate, deosebit de eficace, realizate de industria noastră farmaceutică. În tratamentul reumatismului se utilizează și preparatele hormonale al căror rezultat a însemnat o revoluție în tratamentul reumatismului fapt pentru care au fost denumite hormoni antireumatismali.

La început, cortizonul și hidrocortizonul, apoi prediuzonul și predmizolonul (folosite în doza de atac de 30 miligrame pe zi și doza de întreținere de 5—20 mgr.) și mai recent decadronul și alte preparate similare au efecte impresionante. Toate acestea trebuie însă minuite de medici specialiști.

Fiindcă întregul curs al tratamentului bolii reumatismale trebuie să se efectueze în mod obligatoriu sub controlul strict al medicului și în raport cu forma și stadiul bolii, în țara noastră au fost creați medici specialiști reumatologi și chiar o rețea de asistență medicală de specialitate.

Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale a prevăzut înființarea pînă în 1963 de servicii reumatologice pentru adulți și copii în 37 localități ca de pildă: Reșița, Hunedoara, Turda, Moinești, Comănești etc. Iar pînă în 1965 vor fi organizate servicii de consultații de reumatologie în toate centrele raionale. Vor lua ființă de asemenea în afara Centrului de reumatologie din București centre similare la Cluj și Iași cu o policlinică și spital de 150 de paturi, precum și 3 sanatorii de postcură reumatismală în regiunile Iași, Cluj și Banat. Comisia Centrală pentru studiul și combaterea bolii reumatismale dirijează și coordonează cercetările privind problemele complexe ale acestei boli.

Vecini și „vecini"

Desigur, cunoașteți sunetele care ajung de dimineață, în zori, la urechile celor ce locuiesc în centrul unui mare oraș. Zgomotul produs de tramvaiele care ies din depou, claxoanele autobuzelor sau ale autocamioanelor, obloanele prăvăliilor, pașii celor ce pleacă devreme la muncă.

Vom fi de acord însă, că, un cîntec prelung și sonor de cocoș este un lucru tot atît de neobișnuit ca și cotcodăcitul găinilor sau măcăitul rațelor.

„Ba nu este deloc neobișnuit" — sînt gata să intervină un număr de cetățeni — „pe noi ne trezește, în fiecare dimineață, cocoșul. Avem vecini care s-au îngrijit să ne ofere o asemenea sonorizare matinală. La noi, în bloc, în pivniță sau în pod, în balcon sau în baie, pe coridor sau — în sfîrșit — unde nici nu gîndești, se cresc păsări".

Iată și o discuție pe această temă:

— Vecine, nu faci bine că ai umplut pivnița cu păsări!

— Și ce te privește pe dumneata, ce te amesteci?

— Drept să-ți spun, mă amestec pentru că dumneata comiți un atentat la sănătatea noastră.

Urmează argumentele — le redăm în rezumat:

În primul rînd, acolo unde se cresc păsări este și mîncare: pîine muiată, porumb și mălai, resturi de la masă etc. Iar acolo unde este mîncare, se ivesc — vrînd nevrînd și musafiri nepoftiți: șoarecii și șobolanii care se cuibăresc încet, încet, în imobilele învecinate. Odată cu sosirea sezonului cald, încep să colcăie și și muștele. Dacă mai ținem seama de murdăria pe care o fac păsările și de faptul că musafirii amintiți mai circulă prin fel de fel de locuri, trecînd apoi și pe la cămările sau dulapurile noastre cu alimente, unde transportă feluriți microbi, nu trebuie să ne mirăm că uneori ne îmbolnăvim „fără motiv".

În al doilea rînd, păsările fac zgomot, tulburînd odihna și produc mirosuri neplăcute. Se mai întîmplă ca în apartamentele învecinate, unde locuiesc gospodari harnici, să apară, la un moment dat, ca din senin, purici. Să nu uităm și degradările ce se aduc respectivelor imobile, prin această gravă abatere de la normele de igienă.

În sfîrșit, relațiile între oameni se înveninează. În locul relațiilor plăcute și politicoase între vecini, apar discuțiile. Motive — așa cum am văzut — există destule. Credeți că acest lucru nu are nici o influență asupra stării sănătății?

Dr. Dan ABULIUS

Medicul vă sfătuiește

VASILE MEIȘESCU: În limita posibilităților vom încerca să vă satisfacem dorința. Pînă atunci urmați cu rigurozitate indicațiile medicului în supravegherea căruia vă găsiți. Medicamentele ce vi s-au recomandat sînt foarte bune.

R. STRUȚESCU — Ploiești: Înțelegem preocuparea pe care o aveți dar considerăm că nu e cazul să vă neliniștiți. Pentru a obține un rezultat nu trebuie să vă jenați a vă prezenta la medic. Vă recomandăm în concluzie un consult la un specialist endocrinolog.

INGINER X: Nu avem cunoștință de existența medicamentului de care ne vorbiți în scrisoare.

NECULAI DUMITRAN — Iași: Împotriva căderii părului și a mătreții vă sfătuim să frictionați zilnic pielea capului timp de 2—3 săptămîni, apoi de două ori pe săptămînă și în sfîrșit cîte o dată, cu următoarea soluție:

Rp. Rezorcină 8 gr.
Ac. salicilic 2,50 gr.
Biclorură de mercur 20 gr.
Ol. de ricin 7 gr.
Alcool 90 grade 250 gr.

Spălați capul odată la două săptămîni cu Birchenhaarwaser. Faceți Vit. A și luați Paraminol.

E. D. G. — Iași: Pînă nu consultați un medic specialist urolog nu este indicat să folosiți nici un medicament. Numai după un consult la un astfel de specialist veți putea face cel mai corespunzător tratament.

I. D. L.: Nu e cazul să vă gîndiți la ceea ce a fost în trecut. Manifestările pe care le aveți sînt absolut normale, încît nu trebuie să vă neliniștiți. Puteți face stricnină conform indicației medicului dv. Păstrați o odihnă de cel puțin o oră după masa de prînz.

ERFURT - 1961

În Republica Democrată Germană, nu departe de Eisenach, unde se fabrică automobilul „Wartburg", se află frumosul oraș Erfurt. Faima horticolă a Erfurtului este bine cunoscută nu numai în Europa dar și pe celelalte continente. De aceea, statele socialiste, membre ale C.A.E.R. au hotărît să organizeze aici, în anul 1961, prima expoziție horticolă internațională.

Pregătirile au început încă mai de mult. În 1959, în vechiul și frumosul parc Cyriaksburg din partea de nord-est a orașului au început primele lucrări. S-au făcut măsurătorile și a început construirea pavilioanelor. Printre numeroasele pavilioane naționale, în care se vor expune cele mai diferite soiuri de plante, legume și fructe, se va afla un „Pavilion al popoarelor". La alcătuirea lui vor contribui toate statele participante la expoziția de la Erfurt. În afară de acest pavilion și de acelea ale statelor participante vor mai exista pavilioane în care exponatele vor fi rînduite după tematici diferite: pavilioane ale mecanizării lucrărilor de horticultură, ale culturii plantelor ornamentale, ale arhitecturii peisagere etc.

Tara noastră va fi prezentă la expoziția internațională horticolă de la Erfurt cu numeroase exponate. Vizitatorii vor vedea în pavilionul țării noastre o seamă de realizări importante ale unităților socialiste. Astfel vor fi prezentate printre altele, merele produse de stațiunea experimentală din Fălticeni a I.C.H.V. care a realizat anul trecut 63.000 kg. mere la hectar. Gospodăriile de stat Popești-Leordeni, Plavia și „30 Decembrie" vor trimite pentru pavilionul romînesc de la Erfurt roșii timpurii iar gospodăria de stat Aradul Nou va prezenta castraveți de seră și de răsadniță din soiurile cele mai productive. Nu vor lipsi nici strugurii, de îndată ce în viile noastre va începe recoltatul.

Pe panourile alcătuite cu grijă va fi prezentată și brigada nr. 11 a gospodăriei de stat din Panciu, condusă de Anton Astroglu, care a obținut pe o suprafață de 62 de hectare o recoltă medie de 11.450 kg. struguri la hectar și o producție record de 26.000 kg. struguri la hectar. În afară de exponatele din incinta pavilionului, vizitatorii vor putea admira grădina ce se va întinde pe o suprafață de 900 m.p.

Un colț al parcului Cyriaksburg cu noile construcții ale expoziției internaționale de horticultură de la Erfurt

Pe o suprafață de 11 hectare întreaga viață vegetală a pămîntului, e un lucru minunat. L-au realizat și îl realizează cu fiecare an ce trece oamenii de știință și practicienii de la Universitatea „Babes-Bolyai" din Cluj și de la Grădina Botanică din același oraș.

Despre cea mai veche, cea mai mare și mai bogată grădină botanică din țară, s-a mai scris în presă și încă mult. Dar nu este an să nu afli de aici alte și alte noutăți, demne de a fi consemnate cititorilor. Iată, de pildă, noul și pitorescul complex de sere. Anul trecut, pe vremea aceasta era în plină construcție. Acum serele vechi, scunde și neîncăpătoare pentru bogăția de exponate, au dispărut. Le-au luat locul sere uriașe, construite după ultimele percepte ale tehnicii, pe o suprafață de 2000 metri pătrați. Diferite sere poartă — pentru profani — denumiri exotice și poate de aceea turbulătoare. Sera acelea impunătoare, înaltă de 18 metri, unde cresc bananieri, se numește *palmarin*. Alături, se află *calidariul* care adăpostește plante tropicale. O seră rotundă mult vizitată este cea a *plantelor acvatice*. Alta este adăpostul plantelor *mediteraniene*, alta a celor *„suculente"* și așa mai departe. La construirea noilor sere s-a ținut seamă de posibilitatea încălzirii diferențiate a serelor, după specificul plantelor și după anotimp. O inovație este și instalația de ploaie artificială. Sus, deasupra serelor, prin tuburi de metal fin găurite, ploaia curge „la comandă" după placul nesătioaselor plante. Noile sere, a căror construcție s-a terminat în toamna trecută, reprezintă un important aport adus dezvoltării științelor naturale în țara noastră.

În minunata lume a plantelor

Serele nu reprezintă însă decît o parte relativ redusă din grădina botanică, o simplă secție. Celelalte, întinse pe cele trei coline ce se ridică spre Dealul Feleacului, străbătute de pitorescul Pîriu al Țiganilor, cuprinde, într-o rigoroasă clasificare științifică, plantele care pot suporta clima țării noastre. O secție adăpostește plantele de ornament, în tot fastul lor de forme, culori și parfumuri. Alta este cea foto-geografică, care urmărește problema aclimatizării, a îmbogățirii florei indigene cu plante din toate țările lumii. Găsim aici în mic deserturile africane și grădinile japoneze, piscurile alpine și parcurile romane, flora Caucazului și cea a ținuturilor mediteraniene. O a treia secție adăpostește flora R.P.R., deosebit de bogată și valoroasă. Secția sistematică cuprinde plantele în ordinea lor filogenetică, așa cum s-au dezvoltat ele în decursul perioadelor istorice. În sfîrșit, secția economică cuprinde imensitatea de plante folositoare omului. Regimul vegetal este un complex-laborator, unde se confecționează materii strict necesare vieții pe pămînt. Secția economică adăpostește tainele acestui laborator, unde se întîlnesc laolaltă agricultura, legumicultura, pomicultura, viticultura, silvicultura, apicultura, floricultura etc.

Vizitînd aceste secții ale grădinii botanice, nu poți să nu te oprești asupra unor „exponate" vii, care atrag atenția prin ineditul lor. Iată bunăoară trestia italiană, înaltă de cîțiva metri, cu multiple utilizări. Din fibrele ei fine ca mătasea și foarte tari, se fac năvoade pentru pescuitul peștilor mari. Tulpinele ei servesc la fabricarea unor piese pentru oboi și fagot, a platinelor pentru saxofoane și clarinete. Nu de mult planta a fost introdusă în cultură și la noi, în Delta Dunării.

Cunoașteți flora țării noastre?

Plantele aflate în grădina botanică din Cluj arată că puțini pot răspunde cu certitudine în mod afirmativ la această întrebare.

Este interesant, bunăoară, că pe teritoriul țării noastre trăiesc 350 specii de plante „neaoșe", adică care cresc numai în țara noastră. Printre acestea bujorul romînesc, omagul moldovenesc, cosaciul bicazean, smirdarul, laleaua de Cazane, crucea voinicului etc. Dintre acestea, cea mai cunoscută e ultima. Crucea voinicului a fost colectată prima oară acum cca 115 ani pe dealul Timpa, lîngă Brașov și a fost apoi replantată în multe țări ale lumii.

Știți cîți ani trăiesc copacii care cresc în țara noastră? Cel mai firav e mesteacănul, care nu depășește 86 ani, iar longevitatea cea mai mare o are tisa, care trăiește nici mai mult nici mai puțin decît trei milenii. Teiul și stejarul ajung la o vîrstă de 1000 ani, iar gorunul la 2000 ani.

Demn de menționat este și faptul că la cele 10.000 forme de mere cunoscute pe glob, se adaugă 300 feluri de mere romînești.

Relații cu peste 500 grădini botanice

Grădina botanică din Cluj întreține relații de schimb cu peste 500 grădini botanice din toate colțurile lumii. În acest scop, în fiecare an se editează un catalog de semințe care se trimite tuturor institutelor interesate. Pe baza acestui catalog, grădinile botanice corespondente comandă semințele de care au nevoie, trimițînd la rîndul lor pe cele solicitate de grădina botanică din Cluj. Această rodnică colaborare științifică are o mare importanță pentru dezvoltarea studiilor botanice pe plan mondial. Printre țările cu care se întreține cea mai strînsă colaborare în acest domeniu se numără U.R.S.S. (35 grădini botanice), S.U.A., Anglia, Argentina, Australia, Brazilia etc.

M. PAULIAN

O lume pe 11 hectare

Cît de plină de originalitate este natura! E de neînchipuit cît de variate sînt creațiile ei pe toate continentele, în ce privește viața vegetală. Generații multe de naturaliști s-au străduit să descopere și să clarifice toate familiile și speciile de plante, tot mai numeroase. A intervenit și omul, care — stăpînind și modelînd natura — a creat la rîndul său nenumărate noi vegetale. Astăzi pe globul pămîntesc cresc nu mai puțin de 500.000 specii de plante.

Să îngrămădești pe 11 hectare întreaga viață vegetală a pămîntului, e un lucru minunat. L-au realizat și îl realizează cu fiecare an ce trece oamenii de știință și practicienii de la Universitatea „Babes-Bolyai" din Cluj și de la Grădina Botanică din același oraș.

Despre cea mai veche, cea mai mare și mai bogată grădină botanică din țară, s-a mai scris în presă și încă mult. Dar nu este an să nu afli de aici alte și alte noutăți, demne de a fi consemnate cititorilor. Iată, de pildă, noul și pitorescul complex de sere. Anul trecut, pe vremea aceasta era în plină construcție. Acum serele vechi, scunde și neîncăpătoare pentru bogăția de exponate, au dispărut. Le-au luat locul sere uriașe, construite după ultimele percepte ale tehnicii, pe o suprafață de 2000 metri pătrați. Diferite sere poartă — pentru profani — denumiri exotice și poate de aceea turbulătoare. Sera acelea impunătoare, înaltă de 18 metri, unde cresc bananieri, se numește *palmarin*. Alături, se află *calidariul* care adăpostește plante tropicale. O seră rotundă mult vizitată este cea a *plantelor acvatice*. Alta este adăpostul plantelor *mediteraniene*, alta a celor *„suculente"* și așa mai departe. La construirea noilor sere s-a ținut seamă de posibilitatea încălzirii diferențiate a serelor, după specificul plantelor și după anotimp. O inovație este și instalația de ploaie artificială. Sus, deasupra serelor, prin tuburi de metal fin găurite, ploaia curge „la comandă" după placul nesătioaselor plante. Noile sere, a căror construcție s-a terminat în toamna trecută, reprezintă un important aport adus dezvoltării științelor naturale în țara noastră.

În minunata lume a plantelor

Serele nu reprezintă însă decît o parte relativ redusă din grădina botanică, o simplă secție. Celelalte, întinse pe cele trei coline ce se ridică spre Dealul Feleacului, străbătute de pitorescul Pîriu al Țiganilor, cuprinde, într-o rigoroasă clasificare științifică, plantele care pot suporta clima țării noastre. O secție adăpostește plantele de ornament, în tot fastul lor de forme, culori și parfumuri. Alta este cea foto-geografică, care urmărește problema aclimatizării, a îmbogățirii florei indigene cu plante din toate țările lumii. Găsim aici în mic deserturile africane și grădinile japoneze, piscurile alpine și parcurile romane, flora Caucazului și cea a ținuturilor mediteraniene. O a treia secție adăpostește flora R.P.R., deosebit de bogată și valoroasă. Secția sistematică cuprinde plantele în ordinea lor filogenetică, așa cum s-au dezvoltat ele în decursul perioadelor istorice. În sfîrșit, secția economică cuprinde imensitatea de plante folositoare omului. Regimul vegetal este un complex-laborator, unde se confecționează materii strict necesare vieții pe pămînt. Secția economică adăpostește tainele acestui laborator, unde se întîlnesc laolaltă agricultura, legumicultura, pomicultura, viticultura, silvicultura, apicultura, floricultura etc.

Vizitînd aceste secții ale grădinii botanice, nu poți să nu te oprești asupra unor „exponate" vii, care atrag atenția prin ineditul lor. Iată bunăoară trestia italiană, înaltă de cîțiva metri, cu multiple utilizări. Din fibrele ei fine ca mătasea și foarte tari, se fac năvoade pentru pescuitul peștilor mari. Tulpinele ei servesc la fabricarea unor piese pentru oboi și fagot, a platinelor pentru saxofoane și clarinete. Nu de mult planta a fost introdusă în cultură și la noi, în Delta Dunării.

Cunoașteți flora țării noastre?

Plantele aflate în grădina botanică din Cluj arată că puțini pot răspunde cu certitudine în mod afirmativ la această întrebare.

Este interesant, bunăoară, că pe teritoriul țării noastre trăiesc 350 specii de plante „neaoșe", adică care cresc numai în țara noastră. Printre acestea bujorul romînesc, omagul moldovenesc, cosaciul bicazean, smirdarul, laleaua de Cazane, crucea voinicului etc. Dintre acestea, cea mai cunoscută e ultima. Crucea voinicului a fost colectată prima oară acum cca 115 ani pe dealul Timpa, lîngă Brașov și a fost apoi replantată în multe țări ale lumii.

Știți cîți ani trăiesc copacii care cresc în țara noastră? Cel mai firav e mesteacănul, care nu depășește 86 ani, iar longevitatea cea mai mare o are tisa, care trăiește nici mai mult nici mai puțin decît trei milenii. Teiul și stejarul ajung la o vîrstă de 1000 ani, iar gorunul la 2000 ani.

Demn de menționat este și faptul că la cele 10.000 forme de mere cunoscute pe glob, se adaugă 300 feluri de mere romînești.

Relații cu peste 500 grădini botanice

Grădina botanică din Cluj întreține relații de schimb cu peste 500 grădini botanice din toate colțurile lumii. În acest scop, în fiecare an se editează un catalog de semințe care se trimite tuturor institutelor interesate. Pe baza acestui catalog, grădinile botanice corespondente comandă semințele de care au nevoie, trimițînd la rîndul lor pe cele solicitate de grădina botanică din Cluj. Această rodnică colaborare științifică are o mare importanță pentru dezvoltarea studiilor botanice pe plan mondial. Printre țările cu care se întreține cea mai strînsă colaborare în acest domeniu se numără U.R.S.S. (35 grădini botanice), S.U.A., Anglia, Argentina, Australia, Brazilia etc.

M. PAULIAN

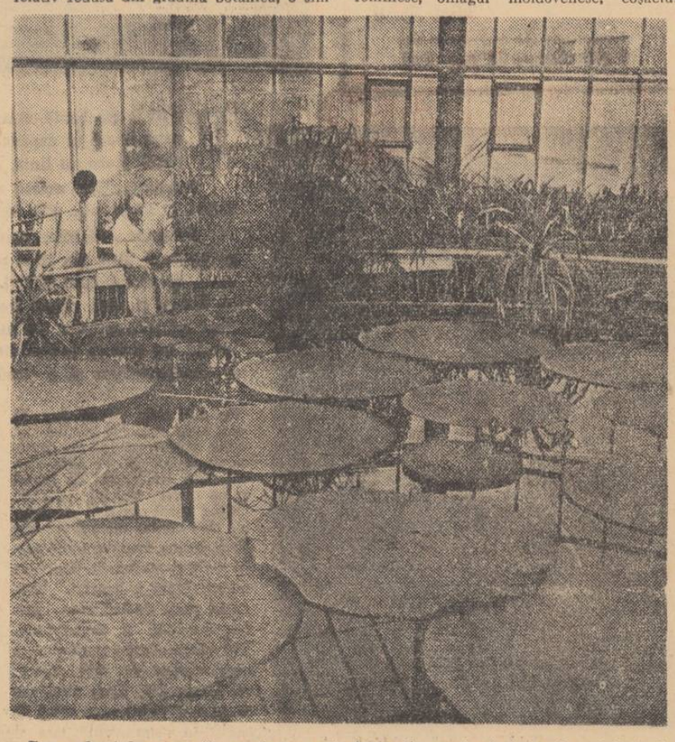

Sera plantelor acvatice este una din tre cele mai căutate de vizitatori

SERBAREA CEA MARE

(Urmare din pag. 1-a)

va fi emblema Capitalei mîine și peste o săptămînă.

L-am și văzut în pregătirile destinate a orna cadrul orașului, în atelierele din Smîrdan și 30 Decembrie ale „Pavoazării". Pictori și graficieni lucrau cu luare aminte la imensele și feluritele panouri ilustrînd prin grafice, desene și fotomontaje, bătălia pentru calitate. Aceste imagini vor alcătui expozițiile volante din Piața Universității și din alte puncte ale Capitalei. În prim plan, pe o fotografie de mari dimensiuni, reprezentînd un grup de muncitori discutînd aplecați peste un produs industrial, următorul pasaj din Directivele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din Romînia:

„În prezent dispunem de toate condițiile necesare transformării luptei pentru produse de înalt nivel calitativ într-o mișcare de masă a muncitorilor, maiștrilor, inginerilor, tehnicienilor din toate ramurile economiei naționale".

Un alt tablou înfățișează o forjă nouă de la uzinele „Mao-Tze-dun" și felurite imagini oglindind folosirea unor tehnologii avansate la uzinele „Semănătoarea", la complexul C.F.R. „Griviță Roșie", la secția de motoare a Uzinelor „23 August". Un grafic vădește mărirea randamentului motoarelor la Uzinele „Timpuri Noi".

Numeroase pancarte ne arată realizările obținute la Uzinele „Electrotehnica", în industria chimică (o mare fotografie reprezintă un laborator de cercetări destinate îmbunătățirii calității medicamentelor). Toate ramurile industriale au ținut să meargă în pas cu celelalte. Astfel, vedem că și fabricile de mobilă se străduiesc să creeze tipuri noi, confortabile, durabile și estetice, pe măsura exigențelor, din ce în ce mai sporite și din ce în ce mai adecuate posibilităților materiale ridicate ale populației muncitoare.

Mai departe, în alt atelier, pictorii decoratori terminau alte panouri, oglindind realizările din industria materialelor de construcție (o fotografie înfățișează obiecte de instalații tehnico-sanitare moderne și o serie de produse prefabricate „Progresul"). Urmează, sub deviza: *„Mărfuri mai trainice, mai bine finisate și din ce în ce mai aspectuoase"*, o serie de imagini ale industriei ușoare, momente din procesul tehnologic la noul centru de finisaj textil „Dacia", la fabrica de încălțăminte „Flacăra roșie", precum și acelea înfățișînd controlul calității și autorecepția la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej".

„Pentru o calitate superioară și constantă a produselor în industria alimentară" — este inscripția ce prezidează aspecte privind controlul tehnic al calității la combinatul de produse lactate, condițiile riguroase de igienă la fabricarea pîinii etc. N-au fost uitate nici cooperativele meșteșugărești, arătîndu-ni-se prin numeroase fotografii dezvoltarea rețelei de deservire a populației prin unitățile respective: un centru de comandă de încălțăminte, un aspect al unui atelier de croitorie, o spălătorie modernă automată.

În ce privește comerțul, sub deviza: *„Cunoașterea temeinică a cererii populației, călăuza de seamă în activitatea unităților comerciale și de alimentație publică,"* ni se dau fotografii dintr-un magazin cu autodeservire și din alte magazine: articole din mase plastice, sau un restaurant modern, sau felul cum se face transportul cu mașini speciale a cărnii, mezelurilor, laptelui, sau studierea sugestiilor date de publicul consumator la o întreprindere comercială.

★

Mi-au venit în minte trecînd prin fața unui cămin de studenți din Bulevardul Tolbuhin, condițiile în care se prăznuia altă dată ziua solidarității internaționale a muncitorilor. În clădirea pomenită, funcționa pe vremuri cumplita Siguranță și în beciurile ei, în preziua fiecărui 1 Mai, erau puși la arest „preventiv", cei care figurau în fișe ca „elemente periculoase" Statului, adicătelea luptătorii neînfricați pentru năzuințele de dreptate și de libertate ale poporului.

M-am oprit un pic în fața imobilului, prin ferestrele căruia răsunau strunele unei viori. Era pe seară, și prin poartă ieșeau în primăvara ce înmiresma cartierul, grupuri de studenți de toate culorile: albi, africani, asiatici, înmănunchiați brat la brat, ca buchetele de pansele.

Îi vom vedea la demonstrația festivă, participînd la freamătul de tinerețe, la imensul tablou plin de viață desfășurat în întregul cuprins al țării.

Sub lozinca păcii oglindită în atîtea aspecte ale fremătătoarei demonstrații (de la roadele felurite ale muncii cu care se mîndresc grupurile, la minunatul avînt al sportivilor, la bucuria de viață a tinerei generații a pionierilor) șirurile nesfîrșite vor defila prin fața tribunelor. Viu și nuanțat tablou, stindarde fluturînd la nesfîrșit, roșii și multicolore, peste capetele mulțimii.

Și iată, filfiind în văzduh stolul porumbeilor albi, pe care i-am văzut deunăzi, făcînd în cartierul columbofililor, exerciții pentru marea demonstrație de la 1 Mai.

F. Brunea—FOX

PORTRETE IN APĂ TARE

Shakespeare a avut ghinion

Shakespeare a avut ghinion! Dacă ar fi trăit numai cu 250 de ani mai mult, ar fi avut poate șansa să-l cunoască pe Alecu. Și atunci n-ar mai fi scris „Othello". Ar fi scris „Alecu".

În comparație cu Alecu, maurul din Veneția a fost un soț credul și cam gură-cască. De acord, a ucis-o pe Desdemona. Dar ca să ajungă la acest rezultat, a fost nevoie de rău-voitorul concurs al lui Iago, care l-a prelucrat timp de cinci acte.

Lui Alecu nu-i trebuie nici un fel de Iago. Căci Alecu nu e un gelos empiric, care se bizuie pe ce spun unii sau alții. El procedează cu o metodologie riguros științifică. Prietenii săi susțin chiar că el s-ar pregăti să dea publicității „Manualul gelosului — Curs de perfecționare". Acest volum de o incontestabilă valoare didactică, ar oferi revelații tulburătoare naivilor care își închipuie că femeile, în covîrșitoarea lor majoritate, sînt credincioase soților lor.

Să presupunem, de pildă, că ai fost plecat cîteva zile în delegație și că, la înapoiere, soția te sărută și-ți spune că i-a fost dor de tine. Ce dovedește asta? Că te iubește? Eroare! afirmă Alecu. Asta dovedește că soția ta are ceva de ascuns și că ascunde acest ceva sub desmierdări mincinoase. Dar dacă nu-ți spune că i-a fost dor? Atunci poți s-o crezi: nu i-a fost! Și dacă nici nu te sărută? Atunci e simplu ca bună ziua: perfida ta tovarășă de viață a ajuns într-un stadiu în care nu mai e în stare nici măcar să simuleze dragostea. Asta o știe orice copil (deși, în general, copiii nu sînt căsătoriți).

Dacă soția ta vine de la serviciu după tine, demonstrează mai departe Alecu, este evident că te înșală și că întîrzierea se datorește unei întîlniri pe care i-a acordat-o iubitului ei. Mult mai grav e însă dacă ea vine întotdeauna la timp acasă: asta înseamnă că rivalul tău este coleg de birou cu dînsa și că, văzîndu-se cîte opt ore în fiecare zi, ei nu mai simt nevoia să-și fixeze rendez-vous-uri clandestine.

*Alecu a descoperit și alte simptome, după care poți afla, dacă nu exact cine e bărbatul pe care ți-l preferă soția, măcar din ce categorie face parte. De exemplu, dacă soției îi place cum joacă Radu Beligan înseamnă că amantul ei e slab, în timp ce dacă rîde la glumele lui Mircea Crișan, fii cu ochii în patru la cei care se au decsebit de bine cu gravitația. Tot astfel, dacă la meciurile de fotbal, ea îl încurajează

meridiane

„NIECH ZYJE!“

(Urmare din pag. 1-a)

anii puterii populare. A fost o vizită lungă și interesantă datorită schimbului de păreri, de experiență făcute cu acest prilej. A fost în același timp una din numeroasele manifestări de prietenie care au avut loc în această săptămînă. Am reținut aici din discuția pe care am avut-o cu oțelarul Iozef Tyczrik cîteva cuvinte. „Acum eu sînt liber. Am ieșit din schimb de aproape două ore. După ce m-am spălat și îmbrăcat, n-am plecat fiindcă am auzit că va veni la noi delegația română. Am vrut să-i văd pe delegații romîni și mai ales pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Eu cunosc multe lucruri despre succesele poporului romîn. Mă interesează în primul rînd ce fac metalurgiștii romîni. Acestora eu le urez din toată inima succes deplin în munca lor“.

Deseori am avut prilejul în aceste zile să constatăm că munca poporului romîn, realizările sale în construcția socialistă sînt cunoscute aci, că acestea sînt urmărite cu interes și simpatie. Expoziția „A 40-a aniversare a Partidului Comunist din Romînia“, deschisă marți la Varșovia, a fost vizitată chiar din primele zile de numeroși cetățeni.

Miercuri, delegația romînă se afla la Szczecin, port de proporții impresionante, situat pe rîul Oder, în apropierea vărsării acestuia în marea Baltică. Vizitarea orașului era programată între orele 17—18. Avînd o convorbire telefonică cu redacția, nu am putut ajunge la timp pentru a însoți coloana de mașini. Am pornit la plimbare pe străzile largi ale orașului, contemplînd frumoasele clădiri în stil gotic. La un moment dat s-a produs o agitație deosebită, toți cetățenii aflați pe stradă sau în magazine la acea oră s-au îndreptat spontan spre piața de unde se vedeau venind mașinile cu membrii delegației noastre. Nu s-a putut circula mai departe.

Mulțimea s-a îndreptat spre tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, nenumărați cetățeni i-au dat flori, i-au strîns mîna și i-au urat să trăiască ani mulți. Fotografii au prins pe peliculă momente ale acestei manifestări spontane de prietenie. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a luat în brațe copiii unor cetățeni, și după ce s-a plimbat puțin cu ei a urat părinților lor fericire și sănătate.

Ne-am continuat drumul cu coloana mașinilor delegației. Însuflețirea mulțimii s-a revărsat pe toate străzile orașului. O plimbare obișnuită de cunoașterea orașului s-a transformat într-o manifestație entuziastă de prietenie, la care au participat cei mai mulți dintre cei peste 270.000 de locuitori ai orașului.

A doua zi eram încă de dimineață la Katowice, în bazinul miner silezian. O pădure deasă de coșuri fumegînde creează aci o adevărată simfonie industrială. 89 mine de cărbune și 19 mari întreprinderi siderurgice își desfășoară activitatea aci în acest grandios peisaj industrial. Acest peisaj este în continuă mișcare. Mereu se construiește, mereu apare ceva nou.

Razele soarelui își pierd strălucirea pînă ajung aci prin imensa perdea de fum. Există însă aci ceva care strălucește mai puternic decît soarele și aceasta este inima oamenilor. Toți cei care muncesc în bazinul silezian au chipurile luminate de bunătate, au o prietenie aparte, deosebit de caldă, de spontană. I-am cunoscut cînd am sosit aci cu delegația noastră de partid și guvernamentală. Silezienele au întîmpinat delegația noastră îmbrăcate în costume multicolore, iar silezienii în costume negre și chipie cu pene roșii. Chipurile lor erau strălucitoare. Primeau oaspeți dragi și au ținut să-și manifeste sentimentele de prietenie în orice făceau. Tot ceea ce constituie mai reprezentativ pentru munca și tradițiile sileziene au fost lucrate cu mare migală și oferite în dar membrilor delegației țării noastre. Vagonete de mină, cuptoare și laminoare în miniatură, păpuși în costume sileziene au fost oferite cu dragoste tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej și celorlalți membri ai delegației noastre.

17 orașe cuprinde bazinul silezian. În zece dintre acestea s-au oprit membrii delegației noastre. În fiecare zi îi așteptau sute de cetățeni. Entuziasmul cu care au fost primiți aici nu poate fi cuprins în cuvinte. În bazinul silezian, în mijlocul oamenilor, de aici s-au adăugat pagini minunate la istoria relațiilor de prietenie romîno-polone.

Aceste relații au fost sintetizate, cum nu se poate mai bine, în documentul comun semnat vineri seara de conducătorii celor două țări. Este un document care consfințește consolidarea relațiilor de prietenie, de colaborare și ajutor reciproc între Republica Populară Romînă și Republica Populară Polonă, care pune premizele unei noi și puternice întăriri a acestor relații, un document de mare însemnătate pentru unitatea lagărului socialist, pentru apărarea păcii în lume.

Stan VLAD

Varșovia, 28 aprilie.

Forțele Patet Lao au dejucat uneltirile

În știrile care au apărut zilnic în ziare cu privire la situația din Laos s-a pomenit mereu de forțele patriotice Patet Lao. Cine sînt aceste forțe care au obținut succese de mare însemnătate în lupta împotriva rebelilor finanțați și organizați de S.U.A. și de alte țări din pactul agresiv al S.E.A.T.O.? Cum s-au format ele? La aceste întrebări care sînt cu atît mai actuale cu cît situația din Laos a intrat săptămîna aceasta pe un făgaș nou, în urma publicării mesajelor sovieto-engleze, răspunde reportajul de mai jos.

Urmașele forțelor Itsala

Forțele Patet Lao sînt urmașele directe ale forțelor Itsala, constituite din partizani, care sub conducerea prințului Sufanuvong au luptat împotriva colonialiștilor francezi pînă cînd conferința de la Geneva în 1954 a pus capăt conflictului din Indochina.

Conferința de la Geneva a hotărît că Laosul trebuie să fie independent, neutru și că forțele care pînă atunci luptaseră atît împotriva cît și de partea francezilor trebuiau să se unească pentru a inaugura o nouă perioadă, de înflorire, în istoria țării. Forțele Itsala, Patet Lao de astăzi, ar fi trebuit să fie în parte demobilizate și în parte integrate în rîndul armatelor regale cu deplină egalitate de drepturi; partidul Neo Lao Itsala, care după acordul de la Geneva s-a transformat în Neo Lao Haksat (Frontul patriotic laoțian), ar fi dobîndit calitatea de partid politic legal, ar fi participat la alegeri și ar fi intrat într-un guvern de coaliție. Tocmai aceste prevederi ale acordurilor de la Geneva nu au convenit guvernului Statelor Unite, care de altfel nici nu semnase acordurile de la Geneva. Astfel S.U.A. au organizat în grabă S.E.A.T.O. care era într-o flagrantă și iremediabilă contradicție cu acele acorduri.

După cum se știe, datorită uneltirilor cercurilor imperialiste, guvernul condus de Suvanna Fuma a fost atunci răsturnat și țara a fost aruncată în războiul civil. În aceste împrejurări a început istoria uneia din cele mai faimoase batalioane ale forțelor Patet Lao — batalionul nr. 2.

Povestea batalionului Nr. 2

Batalionul nr. 2 era una din cele două unități — cealaltă era batalionul nr. 1 — care înainte să fi fost demobilizat ar fi trebuit să fie integrat în armata regală, potrivit literei și spiritului acordurilor de la Geneva și a acelora încheiate ulterior la Vientiane între cele două părți. Potrivit planurilor secrete ale dușmanilor unității Laosului, integrarea trebuia însă să fie sinonimă cu dezintegrarea.

Ca prim act al acestei „dezintegrări“ cele două batalioane au fost transferate din provincia Sam Neua și despărțite unul de altul. Batalionul nr. 1 a fost trimis în apropiere de Luang Prabang iar batalionul nr. 2 a fost mutat în Valea Ulcioarelor. Apoi, după ce batalioanele au fost despărțite s-a încercat despărțirea unității a doua de șefii ei, promovînd în acest batalion pe ofițerii din armata regală, fără a se face în același timp și integrarea ofițerilor Patet Lao în armata regală. Cînd toate aceste manevre pentru a „dezintegra“ pe cale pașnică Patet Lao au eșuat, batalionul nr. 2 a fost încadrat de mai multe batalioane regale — printre care se afla și batalionul nr. 2 de parașutiști a lui Kong Le, care în prezent luptă alături de forțele Patet Lao — înarmate cu mortiere, tunuri și mitraliere. Difuzoarele instalate în jurul barăcilor batalionului nr. 2 lansau un ultimatum: „Dacă nu vă veți preda în 24 de ore vom face uz de arme“. Sub amenințarea aceasta, strînși într-un cerc care era în mod aparent imposibil de distrus, se aflau 715 oameni din batalion și vreo 50 de femei și copii ale soldaților.

Șiretlicul

În fața ultimatumului, fiind încercuiți, ostașii Patet Lao trebuiau să cîștige timp. S-a recurs la un șiretlic. Mai întîi comandanții batalionului au pregătit o listă cu numele soldaților „dispuși să se predea“. „Fiți atenți — au spus ei inamicului, înaintîndu-i lista — există încă o minoritate ce nu e dispusă să se predea. Trebuie să discutăm între noi dar nu trageți pentru că altfel ne constrîngeți să luptăm“. Inamicul se bucura. Credea că a și cîștigat partida. Între timp în barăci se discuta cu febrilitate planul de fugă, se numărau armele, se distribuiau rezervele de orez. La ora 7 seara totul era gata, armele, orezul și bagajele. Batalionul avea ordin de a evita cît mai mult posibil lupta pentru a-și păstra intacte forțele. Au fost utilizate și alte șiretlicuri. A început marșul îndelungat către vechile baze partizane.

Fuga prin junglă

Într-o zi, în timpul acestei retrageri care avea loc în junglă și prin munți, batalionul s-a găsit la un moment dat cu drumul barat de o companie bine instruită. Era în apropierea a două sate — Tatom și Menghan — pe care le deținea inamicul; dar în timp ce la Tatom numărul soldaților era mic, la Menghan aceștia erau foarte mulți. Batalionul nr. 2 a răspîndit zvonul că ar fi atacat cu forțe importante satul Tatom. Inamicul a trimis atunci la Tatom apropae toate forțele pe care le avea la Menghan. Patet Lao a atacat acest din urmă sat, a reușit să-l ocupe, să fugă apoi în junglă și să se reorganizeze. Inamicul — în rîndurile acestuia era atunci și batalionul nr. 2 al lui Kong Le — a trebuit să suspende urmărirea.

Atunci a început reorganizarea forțelor Patet Lao. S-au reconstituit unitățile de partizani, au fost formate din nou unități regulate. Lovitura de stat a lui Kong Le de la 9 august 1960 s-a produs într-un moment în care forțele Patet Lao erau deja bine organizate și puteau să treacă din nou la ofensivă spre a reconstitui acele baze extinse și solide în provinciile Samneua și Fongsaly — pe care în trecut le controla potrivit acordurilor de la Geneva — și care le-au slujit ca punct de plecare atunci cînd în restul țării forțele reacționare au încercat să cîștige supremația. Din acel moment cele două batalioane — batalionul nr. 2 al lui Kong Le și batalionul nr. 2 al forțelor Patet Lao — au început să lupte umăr la umăr pînă la recentele victorii din Valea Ulcioarelor și din alte regiuni ale Laosului.

Angola în plină furtună

Cu cîteva seri în urmă în capitala Angolei, Luanda, a izbucnit o vie agitație. În cartierul Samba Sul unde se află majoritatea clădirilor administrației coloniale portugheze au fost incendiate niște depozite. Oamenii au ieșit pe străzi și s-au îndreptat ca un torent spre centru, afirmînd că a început atacul forțelor de eliberare națională asupra orașului.

Alarma fusese falsă dar întîmplarea e caracteristică pentru atmosfera ce domnește în Angola.

În cursul ultimelor săptămîni luptele s-au întețit în mod deosebit. Insurgenții au atacat stația de cale ferată Ukwa, situată la circa 35 km. de centrala electrică ce aprovizionează capitala coloniei. Într-o altă regiune, tot din apropierea Luandei, răsculații au organizat o ambuscadă împotriva unui detașament al forțelor colonialiste, provocîndu-le pierderi serioase. Agenția „Reuter“ care relata această știre mai adăuga că în aceiași regiune „africanii au aruncat în aer cîteva poduri și au blocat drumurile“. O încăierare crîncenă dintre răsculații care încercau să taie linia de cale ferată și serviciul de pază al gării, s-a produs la stația de cale ferată Biera-Alta. În regiunea Nambung insurgenții au avariat cu focuri de armă un avion în care se afla administratorul Societății miniere „Lobito“.

Conform ultimelor știri sosite din Angola detașamentele de africani au atacat orașele Lucunga și Nucaba iar în luptele care s-au dat în apropierea localităților Quikunzu, Quimbumbu, Nambuangongu, răsculații au provocat mari pierderi trupelor coloniliste. La fel și în vecinătatea orașului Lokunda, unde o întreagă coloană militară a colonialiștilor a căzut într-o ambuscadă a detașamentelor de insurgenți. Orașul Damba, important centru comercial din nordul Angolei a fost complet încercuit de forțele răsculaților înarmați; colonialiștii au fost puși în situația de a transporta cu avioanele armament și alimente celor din oraș. După cum transmitea agenția „France Presse“ autoritățile coloniale au fost nevoite să părăsească localitatea Bungo din centrul Angolei și orașul Puri. În ultimele zile puternice detașamente de insurgenți înarmați, care au făcut joncțiune în raionul Sera Grande, situat între orașele Makela și San Salvador, au început o serioasă ofensivă spre sudul țării.

Negri din Angola, membri ai tribului Bailumdos doboară copaci pe căile de comunicație pentru a împiedica înaintarea trupelor coloniale portugheze

În asemenea condiții nu e, așa dar, greu de înțeles de ce colonialiștii au fost cuprinși de spaimă cînd au văzut flăcările ridicîndu-se din cartierul rezidențial al Luandei. De altfel panica ce domnește în rîndurile lor crește pe zi ce trece. Recent s-a anunțat că 2.000 de albi din nordul țării și-au părăsit plantațiile și s-au refugiat în Luanda, de teama populației băștinașe. Se pare însă, că nici aici nu se simt în siguranță, fiindcă la Lisabona sosesc aproape zilnic avioane cu refugiați din Angola care au totodată grije să-și transfere și averile în metropolă...

...Și cînd te gîndești că doar cu trei luni în urmă, dictatorul Salazar declara — fără măcar să clipească din ochi —că „pacea și liniștea continuă să domnească în teritoriile africane“ ale Portugaliei. Iar presa burgheză din occident, ținîndu-i isonul, afirma sus și tare că posesiunile coloniale ale Portugaliei din Africa sînt cele mai „sigure“ colonii din lume...

Numai trei luni au trecut de atunci și iată că posturile de radio portugheze transmit în eter vocea aceluiaș Salazar. Anunțînd o serie de măsuri „dramatice“ — demiterea a trei miniștri, printre ei și ministrul de război al cărui portofoliu l-a preluat personal, demiterea șefului statului major, a doi guvernatori militari și declararea stării de alarmă în țară — dictatorul spunea: „explicația tuturor acestor măsuri e Angola“...

Panica ce domnește în cercurile conducătoare din Lisabona nu e cu nimic mai prejos de panica ce i-a cuprins pe colonialiști în Angola. În contul celor 200 milioane de scuzi alocați în grabă pentru „apărarea“ coloniilor sale, guvernul portughez trimite continuu forțe de represiune înarmate pînă în dinți spre coastele Africii. Mobilizarea rezerviștilor este în plină desfășurare și aproape zilnic se îndreaptă spre Angola nave și avioane încărcate cu trupe și armament. După cum s-a aflat guvernul portughez va trimite pînă la mijlocul lunii mai 25—30.000 de soldați în Angola, față de 6000 cît era efectivul trupelor portugheze înainte de izbucnirea răscoalei.

Cruzimea la care se dedau aceste forțe de represiune întrece orice închipuire. Așa cum a arătat Robert Holden, președintele Uniunii populare din Angola, după una din recentele manifestații din Luanda, colonialiștii au ucis 1.500 de angolezi iar în cursul unei răscoale a țăranilor ce a avut loc de curînd în provincia Amcambo Camana au fost asasinați 7.000 de băștinași. Un alt reprezentant al mișcării de eliberare a declarat acum cîteva zile că trupele coloniale au distrus 28 de sate, exterminînd populația lor. Mii de angolezi, a declarat el, stau înghesuiți în închisorile din Luanda sau sînt asasinați în mod bestial — aruncați în ocean, arși de vii sau spînzurați. Operațiile „de curățire“ întreprinse de forțele armate coloniale se efectuează cu ajutorul avioanelor, supunîndu-se unor bombardamente bestiale regiuni întregi. Teroarea cea mai sîngeroasă domnește în nordul țării unde mitralierele seceră dintr-odată sute și sute de vieți.

Pentru a scăpa de această teroare un mare număr de băștinași fuge din țară — 16.000 au fugit numai în ultimele zile. O parte din ei s-au strecurat în Congo și s-au stabilit vremelnic în trei sate situate la mică distanță de frontieră. Situația lor este disperată. Îmbrăcați în zdrențe, amenințați de spectrul foamei, covîrșiți de amintirea celor care au căzut răpuși de gloanțele colonialiștilor — ei constituie un elocvent exemplu al „misiunii civilizatoare“ a colonialismului în Africa.

În satul de frontieră Soyo o bătrînă a povestit corespondentului agenției „Associated Press“ că familia sa a fost exterminată aproape în întregime de trupele portugheze. Împreună cu soțul ei și cu doi nepoți, ea a reușit să scape fugind din Angola.

Dar în ciuda represaliilor care devin pe zi ce trece mai sîngeroase, lupta poporului angolez crește în intensitate, transformîndu-se tot mai mult într-un adevărat război de eliberare.

„În colonia portugheză Angola tensiunea crește neîncetat“, anunța zilele trecute agenția U. P. I. iar agenția „France Presse“ arată că „situația a scăpat din mîinile autorităților coloniale“.

Indignarea opiniei publice mondiale față de teroarea sîngeroasă dezlănțuită de colonialiștii portughezi împotriva mișcării de eliberare națională din Angola s-a oglindit și în adoptarea, de către Adunarea Generală a O.N.U., cu o majoritate de 72 de voturi, a unei rezoluții care cere Portugaliei să înfăptuiască în această colonie măsuri și reforme în scopul aplicării hotărîrii O.N.U. cu privire la acordarea independenței teritoriilor coloniale.

Furtuna luptei de eliberare națională care s-a abătut din plin asupra Angolei se extinde acum și asupra Mozambicului și a celorlalte teritorii din Africa, stăpînite de colonialiștii portughezi. Nu e departe momentul cînd ea îi va mătura de pe întregul continent african, zguduind din temelii și metropola.

A. STANCIU

Bună dispoziție

de Nikolai Babin

Prin aceste două cuvinte răspund prietenilor cînd mă întreabă ce m-a frapat în mod deosebit în zilele călătoriei mele prin Romînia.

Da, tocmai: „Bună dispoziție“.

Te plimbi prin parcurile Bucureștiului și în fața ochilor îți apar pe neașteptate, ca într-un cadru de film, edificii luminoase cu balcoane avîntate, policrome și elegante. Și stai și te gîndești: astfel de lucruri le pot realiza numai oameni cu bună dispoziție. Numai asemenea oameni au fost în stare să creeze noul centru al Bucureștiului, cu minunatul său ansamblu arhitectonic din jurul Sălii Palatului R.P.R., să făurească un nou litoral al Mării Negre, un basm feeric de beton și sticlă întinzîndu-se de la Mangalia la Mamaia, să construiască mii și mii de case pitorești zugrăvite în culori vii în satele Dobrogei sau ale regiunii Cluj; să amenajeze atît de atrăgător, cu atîta gust și ingeniozitate vitrinele magazinelor. (În treacăt fie zis, lucrătorii din comerț sovietici ar avea în această privință destule lucruri de învățat).

Se spune pe bună dreptate că realitatea este întotdeauna mai bogată decît orice operă literară oricît de talentat i-ar fi autorul.

Oare se poate exprima în cuvinte întreaga lume de simțăminte, gînduri și impresii pe care o lasă în inima ta întîlnirea nemijlocită cu o țară, cu centrele ei industriale și satele ei, cu oamenii ei atît de bogați sufletește?

...S-a petrecut în regiunea Cluj.

„Pobeda“ noastră gonea pe excelenta șosea asfaltată.

Razele soarelui în asfințit luminau într-o aureolă festivă dealurile și satele de o parte și alta a șoselei, se risipeau printre mlădițele verzi ale culturilor de toamnă.

Ne îndreptam spre satul Ileanda unde, în acea seară, dădea un spectacol un colectiv al Naționalului clujean. Casa de cultură, așezată la poalele unui deal acoperit de păduri, era plină pînă la refuz. Cu mult interes și spontaneitate au primit colectiviștii comedia plină de haz a lui Teofil Bușecan — „Neamurile“. Și trebuie să recunoaștem: artiștii au interpretat-o cu talent și temperament. După căderea cortinei, spectatorii au devenit critici. Și chiar, aci, la casa de cultură a început o dispută demnă de coloanele unei gazete centrale. N-am intenția să reproduc desfășurarea discuțiilor. Voi cita doar cîteva cuvinte rostite de colectivistul Pop Vlad: „Cînd aflai c-o să se joace o piesă despre colectivă, mă hotărîi s-o vedem cu toată familia. E o piesă cu tîlc! Iaca și la noi mai sînt femei ca nevasta președintelui de colectivă din piesă, care se gîndesc numai la ele. Poate că acum se vor îndrepta...“.

Noaptea tîrziu ne-am întors cu artiștii la Cluj. Autobuzul nostru gonea prin noapte și ploaie, dar dispoziția oamenilor, deși frînți de oboseală, era excelentă. „E un lucru foarte bun să dai spectacole în gospodării colective, — și-a împărtășit gîndurile artista Olimpia Arghir. Sînt întotdeauna emoționată cînd jucăm în fața colectiviștilor. E foarte bine că ei ne-au înțeles în mod just“.

Cele auzite de la Pop Vlad în Casa de cultură din Ileanda, le-a repetat în esență, însă cu alte cuvinte, un bărbat de statură ioasă, cu fața oacheșă luminată de ochi ageri, Pintea Tudor, președintele gospodăriei colective „23 August“ din satul Cumpăna, din apropierea Constanței.

Mi-am notat: „De cînd țăranii noștri au intrat în gospodăria colectivă, vădesc o deosebită dorință de a cunoaște cît mai mult, ei vor ca viața să le fie cît mai frumoasă, plantează pomi și construiesc șosele, sădesc straturi de flori de-a lungul străzilor. Privîți ce porți frumoase din piatră și lemn avem acum. Numai în anul acesta, în raionul nostru, gospodăriile colective au cumpărat pentru cluburile lor 50 acordeoane“.

Tăcînd o clipă, el a adăugat: „Precum vedeți, colectiviștii nu mai vor să trăiască în case vechi. Vor să aibe case cu cel puțin 6 camere, lumină electrică din abundență și mobilă trainică“.

Firește, într-un timp scurt, nu poți să pătrunzi lumea lăuntrică a fraților lui Mitrea Cocor. Dar poți simți din plin starea de spirit a colectiviștilor, aspirațiile lor. Tot așa cum primăvara deschide calea verii îmbelșugate, la fel, munca în colectiv a dat vieții țăranului o nouă semnificație de încredere și optimism. Visurile sale de viitor au devenit o realitate palpabilă. Filozofia colectivistului romîn din zilele noastre este filozofia unui om care înțelege tot mai bine că bunăstarea proprie este strîns legată de cea a întregii gospodării colective iar aceasta de bunăstarea întregii țări. Orizontul colectiviștilor a crescut imens. Chiar și în cele mai îndepărtate sate poți constata interesul cu care discută țăranii torentul impetuos al evenimentelor vieții internaționale. În schimb, calomniile murdare la adresa țărilor socialismului, lansate de posturile occidentale, le provoacă un zîmbet de dispreț. Țăranii au vorbit cu indignare despre acei care se fac luntre și punte pentru a-i „elibera“ pe ei, oameni liberi, care au pășit în mod ferm pe drumul socialismului.

Pe cît se vede, acești „binevoitori“ au dat pe gît prea multă țuică, îmi răspundeau colectiviștii cînd venea vorba de „tutorii“ nepoftiți de dincolo de Ocean. De mulți ani de zile tot trîncănesc ei că o ducem prost, iar noi trăim tot mai bine și mai bine. Și dvs., tovarășe din Uniunea Sovietică, să scriți ce gîndesc și vorbesc țăranii romîni. N-avem nevoie să fim „eliberați“ de tot ceea ce am făurit cu propriile noastre mîini. Asta-i tot...

Da, asta-i tot. Însă nu întotdeauna am văzut eu pe străzile Bucureștiului oameni cu bună dispoziție. Se întîmpla de pildă să întîlnesc la „Athénée Palace“ fețe indiferente, reci, aidoma frunzelor de toamnă. Erau unii turiști din Occident. Nu tuturor le sînt pe plac marile schimbări de pe pămîntul romînesc.

De cîteva ori am urmărit, vreme îndelungată, pe acești gentlemeni sclivisiți și plictisiți și mi-am adus aminte de ceea ce mi s-a povestit la Constanța despre niște turiști vest-germani.

Văzînd undeva în Dobrogea un țigan purtînd de hăț un măgar jigărit, s-au năpustit cu „Kodak“-urile lor și au fotografiat animalul speriat, din față, dintr-o parte, din spre coadă. Cînd însă acești „amatori de senzații“ au întrat în camerele pline de lumină ale creșelor, aparatele lor ultra-moderne „se defectau“ întotdeauna. Cu adevărat se poate spune și aici că „nu sînt medicamente pentru a vindeca pe cei incurabili“.

În fața acestei zarve meschine, oamenii Romîniei noi nu fac altceva decît să ridice din umeri. Calomniile răuvoitorilor socialismului nu pot strica buna dispoziție a unui popor ai cărui pași devin tot mai fermi și mai siguri.

...Au trecut rapid zilele petrecute în țara care mi-a devenit atît de apropiată.

Și iată a venit și ultima zi la București...

Noaptea abia-și predase zilei următoare ștafeta, și razele soarelui s-au și strecurat prin geamul hotelului. Adierea de primăvară aduce pînă aci respirația ritmică a marelui oraș. Pacea și liniștea se revarsă deasupra capitalei romînești. Cerul luminos și azuriu este înalt, înalt.

Te felicit de 1 Mai, minunată capitală a Romîniei noi.

23 aprilie 1961

*) **Nikolai Semionovici Babin** (născut în 1919) autorul volumelor de reportaj Curcubeul de pe Ian Tzi, Prieteni pe veci, Liber în țară liberă etc. ne-a vizitat de curînd țara. Înainte de plecare reporterul sovietic a trimis redacției revistei noastre cîteva din însemnările sale.

DE PRETUTINDENI

DACĂ este adevărat ce se spune, atunci Janos Roven și soția sa Sara au depășit toate recordurile unei vieți conjugale fericite. S-au născut amîndoi într-un sătulet din Ungaria și tot acolo au murit, el în vîrstă de 172 de ani, ea la 164 de ani. Au murit amîndoi în aceeași zi în 1825, după ce au trăit împreună în deplină înțelegere nu mai puțin de 147 de ani.

●

ÎN ULTIMII 75 de ani temperatura medie anuală a crescut pe suprafața pămîntului cu aproape jumătate de grad. În Islanda, Groenlanda și Insulele Spițberg ca s-a mărit chiar cu 3,5—7 grade.

●

AR PUTEA să pară de necrezut, dar este fapt: Strauss, ministrul de Război al R. F. Germane, a obținut interzicerea unui afiș cinematografic, reprezentînd un om în uniformă militară... un căpitan al Bundeswehrului. Dar să ne înțelegem: a obținut scoaterea afișului pentru că era reclama la filmul „Pungași în uniformă“.

●

DUPA CUM s-a aflat, filmul realizat după renumita operă a lui Gershwin „Porgy și Bess“ nu va fi prezentat pe scenele teatrelor din sudul Statelor Unite. Motivele... considerente rasiste.

●

ÎNTR-UN nou raion al Moscovei, pe prospectul Lenin, a fost deschis într-o clădire de mai multe etaje cel mai mare magazin de încălțăminte din U.R.S.S. În afara sălilor de încălțăminte pentru copii, bărbați și femei, în magazin funcționează un salon de modele, un salon de pedicură, vitrina noutăților „Moda sezonului“ și cofetării.

●

BERNARD SHAW a dispus prin testament ca o parte din averea sa să fie folosită pentru introducerea scrierii fonetice în ortografia engleză. Ca rezultat va apare la Londra, în 40.000 exemplare, piesa lui Shaw „Androcle și leul“ transcrisă cu ortografia fonetică.

●

O SOCIETATE de asigurări mexicană a pus în vestiarul tuturor arbitrilor de fotbal un afiș cu următorul text: „Ocupația dv. prezintă pericol de moarte. Nu uitați ca înainte de meci să vă asigurați viața. Agentul nostru se află pe stadion“.

●

CU AJUTORUL razelor Roentgen și al altor metode avansate, au fost cercetate cadavrele unor oameni care au trăit acum 3—4000 de ani pe malurile Nilului. S-a constatat că atît faraonii cît și supușii lor au avut de suferit de pe urma migrenelor și durerilor reumatice. Într-un raport, publicat de Societatea medicală din Marea Britanie, se arată că la un cadavru mumificat s-au găsit simptomele unei artrite a șirei spinării. O preoteasă egipteană ar fi suferit de tuberculoză. Oamenii de știință au descoperit că următoarele boli n-ar fi fost necunoscute în vremea faraonilor: guta, pneumonia, apendicita, pietre la rinichi, lepra și vărsatul.

●

CONTINENTUL cel mai puțin populat este Australia (făcînd abstracție de Antarctida, nelocuită). În ultimii 50 de ani, populația Australiei a crescut de peste 2,5 ori. Însă în ce privește densitatea populației Australia rămîne în urmă, nu numai față de Asia și de Europa, dar și față de Africa și America.

●

MASIVUL MUNTOS Kilimanjaro, văzut de pe bordul unui avion cu reacție, arată așa ca în fotografia de mai jos. Se distinge craterul vulcanului stins, în jurul său se află zăpezile veșnice.

Vulcanul se află la altitudinea de 6.010 m., cea mai ridicată altitudine din Africa. Un alt avion care a zburat deasupra muntelui și care a nimerit în obiectivul aparatului de fotografiat, pare un mic fluturaș.

●

O „IMPORTANTA“ măsură a fost luată de poliția din New York. Bastoanele agenților de poliție, care de 35 de ani aveau lungimea de 56 cm., au fost lungite cu încă... 5 cm. Aceasta, pentru ca polițiștii scunzi de statură să aibă la îndemînă un instrument mai „eficace“.

●

PESCARII sovietici au găsit în pîntecele unui cașalot pe care l-au capturat, mai mult de 100 kg. ambra-gri, care este cel mai bun fixator de parfumuri.

1000 DE KILOMETRI

(Urmare din pag. 1-a)

lectiva „7 Noiembrie" din Ciocîrlia. Acum ne stă ploaia pe cap și nu prea putem să dăm bătaie tractoarelor.

— Timp pierdut...

— Ba de loc. Am luat-o de dimineață cu îngrijitul lor. Poate după masă, poate mîine s-o face frumos și atunci să fie toate pregătite.

— Și în rest cum vă petreceți timpul ?

— Mai citim, mai mergem la oraș...

— E timp de mers la oraș tocmai acum cînd treburile cîmpului nu-ți dau răgaz ?

— Nu lăsăm noi pămîntul să aștepte degeaba. Dar la oraș tot am mers. Iată, ieri, ne-am strîns cu toții la Urziceni. Am ținut un miting. Am spus că noi sîntem hotărîți cu toții alături de Cuba și am cerut imperialiștilor să-și ia tălpășița de pe meleagurile alea...

— Au și fost alungați — adaugă tractoristul Ilie Vasile.

— Au cam intrat la apă năimiții imperialiștilor...

— Și-o să mai intre dacă nu se astîmpără ! Marea Caraibilor e... mare. Au loc...

Am mai vorbit apoi despre una despre alta. Ne-am aruncat ochii prin dormitorul micuț dar destul de bine amenajat. Un dulăpior pentru medicamente, o mică bibliotecă volantă, o sobiță de încălzit. Într-un colțișor, pe o etajeră, un volum întredeschis : „Însemnările unui partizan".

— Scria bine Ignatov. Ne-au mers la inimă istorisirile lui despre faptele partizanilor...

— Citiți cu toții literatură ?

— Toți cîți sîntem aici. Dar nu avem atîta cît ar trebui. Cu ziarele stăm cam prost. Ne vin doar de două ori pe săptămînă. Și nu-i bine. Oare cei ce distribuie ziarele ar putea trăi mîncînd numai de două ori pe săptămînă ?

Întrebarea a fost pusă. Rămîne ca cei în cauză să caute răspunsul. Dar să nu-l tot amîne pînă la strîngerea recoltei.

Cei mai tineri copii ai școlii nr. 3 din Miercurea Ciuc acordă primul lor interviu presei.

Înainte de intrarea în clasă e bine să mai arunci o privire pe carte.

Gagarin e mai tînăr

O firmă mică la poarta unei întreprinderi mari : Fabrica de mase plastice. Să fim într-adevăr la Buzău ?

Ne răscolim memoria. La Buzău erau doar niște biete ateliere de reparații ale C.F.R.-ului. Și atît. Cînd a apărut această fabrică modernă ? Și cînd uzinele mecanice pe care le-am văzut, din mersul mașinii, în alt colț al orașului ?

Cînd ? În ultimii ani. În anii noștri...

Și chiar dacă mulți oameni din țară nu știu încă că la Buzău s-a construit o fabrică modernă de mase plastice, cu siguranță că produsele ei le cunosc deja. Chiar dacă dintre ele am menționa doar mantăile și pelerinele de ploaie din policlorură de vinil.

Tovarășul Vasile Coițea, directorul adjunct al fabricii, pare foarte tînăr. Tînăr, dar după cum ne-a apărut chiar din scurta noastră convorbire, bine pregătit în tainele meseriei sale.

— De mult în fabrică ? întrebăm.

— De cîțiva ani, încă de la înființare.

— Dar păreți foarte tînăr.

Tov. Coițea zîmbește :

— Gagarin e mai tînăr ca mine și a făcut lucruri mai de seamă.

Aflăm apoi amănunte despre realizările ce s-au obținut și se obțin în fabrică în cinstea aniversării partidului. În primul rînd, o seamă de produse noi : căști de miner și căști de silvicultor din mase plastice. Avantajul ? Mai ușoare, mai comode, mai trainice. În viitorul apropiat și pompierii vor primi căști din plastic. Colectivul fabricii nu i-a uitat nici pe constructori. Pentru ei, un alt nou produs pe care oamenii din fabrică ni l-au lăudat mult, P.V.C. (policlorură de vinil) expandat, în plăci, bun izolator fonic și termic. Să vedem ce vor spune și constructorii despre acest nou produs...

Tov. Coițea ne vorbește și despre o realizare tehnică importantă a colectivului fabricii. Printre produsele fabricate aici se numără și cărbunele activ, medicinal, foarte căutat în țară și peste hotare. Numai că, în ce privește calitatea, acest cărbune nu satisfăcea totdeauna cerințele —, cum ne-a spus tov. Coițea — „farmacopeei". De ce ? Din cauza pilițiurilor de fier care se infiltrau, obraznice, în cărbune. Separatorul electromagnetic pus în funcțiune în uzină va pune pe viitor pilitura de fier la locul ei, iar „farmacopeea" va fi mulțumită.

Am mai aflat că în fabrică s-au făcut eforturi încununate de succes pentru îmbunătățirea ambalajelor din aminoplast pentru medicamente. Cromarea matrițelor precum și alte măsuri au făcut ca ambalajele să fie mai aspectuoase, mai cu „vino încoace" pentru cumpărătorii produselor farmaceutice, ceea ce nu e puțin lucru.

Deci și la fabrica de mase plastice din Buzău calitatea e la loc de cinste. Și asta e bine !

Fumatul interzis !

Acest anunț te întîmpină de cum intri în fabrica de țigări din Rîmnicu-Sărat. Toți patru fiind fumători, avertismentele ne-au cam indispus ! De aceea am început să căutăm... nod în papură, cu gîndul să găsim într-un ceas toate cauzele pentru care, din cînd în cînd, dăm peste țigări tari ca lemnul, peste altele care au foița ciuruită, peste cele cu fibre prea groase etc., etc.

Stînd de vorbă cu directorul fabricii și cu inginerul-șef am atacat de aceea, din capul locului, problema calității țigărilor.

— De ce se mai găsesc încă, uneori, destul de des, țigări proaste ? Am pus întrebarea în numele tuturor fumătorilor iar răspunsurile le transmitem așa cum le-am primit.

— În privința calității noi depindem în primul rînd de materia primă care ne este furnizată. Rolul nostru, în fabrică, nu este puțin important dar totul pornește de la calitatea tutunului și foiței primite.

Ni s-a explicat apoi, pe larg, procesul de producție.

— Tutunul primit este analizat în laborator pentru a corespunde indicilor de calitate în ceea ce privește umiditatea, fermentarea, lipsa mucegaiului, corpuri străine. Dacă la analiză tutunul nu se dovedește satisfăcător, respingem partida livrată.

— Care sînt principalele obiective pe care vă propuneți să le atingeți ?

Inginerul-șef, Vasile Drăgănescu, ne răspunde, mai întîi, printr-un singur cuvînt calitatea.

Adaugă apoi :

— Îmbunătățim utilarea și munca laboratorului de analize. Aceasta are o mare importanță pentru buna aplicare a normelor tehnologice privind amestecarea uniformă a foilor, analiza calităților foiței, controlul umidității și al consumurilor specifice.

— Bine, bine, dar nu numai de mașinile bune cu care sînteți incontinuu înzestrați depinde totul...

— Nici vorbă. Întărim de asemenea controlul calității. Fiecare operație în parte este controlată, atît de fiecare muncitor cît și de corpul de inspecție al calității.

Vizitînd fabrica ne-am convins apoi că vorbele sale corespund realității. Ciclul de producție este bine organizat. În fiecare fază este controlată calitatea. Produsele găsite necorespunzătoare sînt înlăturate.

Aceasta nu înseamnă însă că nu „mai scapă" și țigări proaste.

Fumătorii („vicioșii sînt cei mai capricioși oameni" — ne spunea directorul, el însuși fumător) să-și noteze însă angajamentul fabricii din Rîmnicu Sărat și să nu „ierte" nici o neglijență. Ar fi însă bine ca sesizările pe care le adresează fabricii să fie însoțite de pachetul de țigări la care se referă : numai astfel poate să fie căutată cauza deficienței.

Așadar, cît timp nu avem „curajul" de a ne lăsa de fumat, să nu lăsăm ca făgăduiala cu privire la îmbunătățirea calității țigărilor să se irosească precum fumul în vînt.

Aceasta e și dorința colectivului de muncitori de la Rîmnicu Sărat.

Despre vinotecă ați auzit ?

Cuvinte ca bibliotecă, discotecă, fototecă, au intrat de mult în vorbirea curentă. Dar despre vinotecă puțini au auzit desigur, inclusiv pînă nu de mult subsemnații.

Am vizitat, în raidul nostru de 1000 km, o vinotecă și vă asigurăm că merită toată atenția. Unde ? La combinatul vinicol din Focșani.

Mărturisim că la această întreprindere ambianța e foarte plăcută începînd chiar din biroul inginerului șef, tov. Vasile Apostol, unde ne-am și oprit.

— In profesiunea mea nu prea mai am de lucru, ne-a spus paznicul de vînătoare Gh. Florea din comuna Glodeanu-Sărat pe care l-am intervievat din mersul bicicletei în apropierea Urzicenilor. De luni de zile n-am mai surprins nici un infractor la normele stabilite pentru vînătoare.

Apostol. Într-o vitrină, butelii mari și mici, cu etichete care de care mai atrăgătoare : Cotnar, Murfatlar, Tîrnave, Drăgășani și alte nume de localități care spun multe, foarte multe, adoratorilor lui Bachus.

Cu ce se ocupă această întreprindere, cea mai mare de acest fel din țară ? Cu depozitarea, selecționarea și învechirea vinurilor de calitate superioară, mult cerute atît în țară cît și în străinătate. Pe lîngă cele 22 sortimente de vin produse aici, de curînd s-au mai născut încă 3 sortimente : vinurile alcoolizate alb desert, roșu desert și roșu demisec.

În uriașele cisterne izoterme de stabilizare, operația de învechire a vinului durează doar 14 zile. S-au dus vremurile cînd lichidul atît de plăcut muritorilor trebuia să stea depozitat ani mulți la număr ca să devină „vin vechi". În secțiile întreprinderii, asemănătoare cu cele ale oricărei fabrici moderne, dotate cu tot felul de filtre, pasteurizatoare, laboratoare, aparate de sterilizare, ecrane de control etc., vinul îmbătrînește repede. Și, spre deosebire de oameni, el nu se supără...

În fond această învechire artificială a vinului constă din extragerea apei din vin și deci din concentrarea lui. Plastic, acest lucru ni l-a exprimat inginerul șef al întreprinderii în felul următor :

— Noi scoatem apa din vin și dv. o puneți...

După cum se vede, tov. Vasile Apostol nu este un adept al sifonului...

Casa e frumoasă. Două camere, bale, bucătărie, încălzire centrală, apă caldă ziua și noaptea. Ce mai, ca la Athenee Palace, glumește gazda. Nici mobila nu e deloc rea. De cînd a venit aici din Lugoj — în urmă cu 7 luni — tov. Durac și-a înjghebat din nou gospodăria. Și uite că acum are și casă bună și mobilă nouă și radio. Nu mai are multe rate de plătit. Nici nu știi cum trece vremea.

Fetița cea mare, Steluța, de vreo patru anișori, i se tot învîrte printre picioare și nu-l lasă să stea de vorbă.

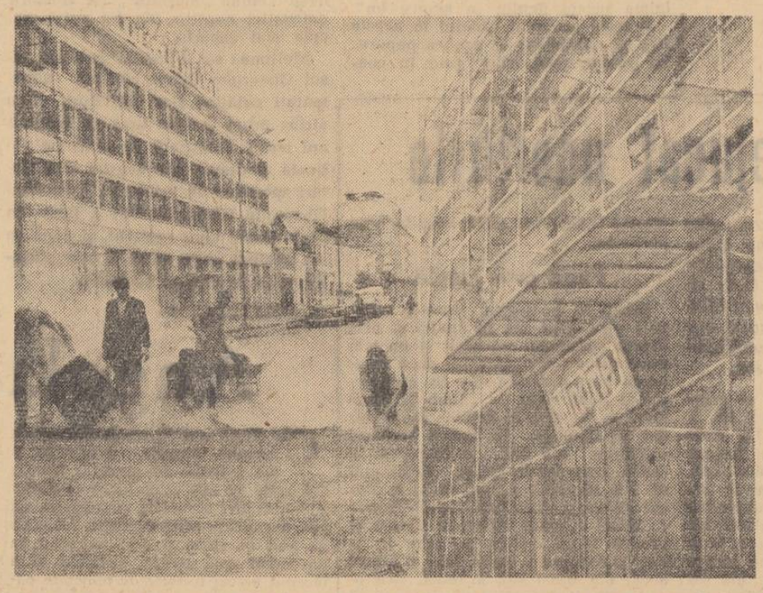

LA BACĂU: În imaginea din stînga puteți vedea un aspect matinal de pe bulevardul Mărășești. Asfaltatorii lucrează de zor pentru a grăbi terminarea lucrării. În dreapta: pe schele, constructorii mai lucrează la finisarea blocului iar jos, la parter, la cinematograf rulează filmul „Mîndrie"

Dar, luîndu-ne cu vorba, uitasem să explicăm ce e vinoteca. Cîteva săli cu pereți și rafturi din faianță sînt pline de sticle și sticluțe de care sînt legate etichete. Ele sînt probe din fiecare lot de vin ce se livrează din întreprindere, astfel ca la orice reclamație să poată fi făcută comparația cu proba din vinotecă. Aceste probe de vin rămîn depozitate timp de un an. Dar, după cum am aflat, de mult nu a mai venit în întreprindere nici o reclamație. Drept care, gustoasele probe au rămas pînă acum neturburate.

S-ar putea crede că într-o întreprindere cu un asemenea specific faptele ieșite din comun sînt excluse. Dar nu-i așa. Chiar în aceste zile un tînăr muncitor de 21 ani, Sterian Daschievici a realizat o reparație de mare însemnătate la o mașină care se defectase.

Tînărul Daschievici, abia de doi ani ieșit de pe băncile școlii profesionale, n-a vrut însă ca stația să se oprească. Bătutul scund, cu figură de copil, a dovedit multă maturitate de gîndire și multă hotărîre. Ajutat de tovarășii de muncă a confecționat după o concepție proprie o nouă piesă, în locul celei stricate și care merge acum de minune. De unde se vede că oricît ai fi de tînăr, dacă ai cunoștințe temeinice și pui mult suflet poți realiza lucruri de seamă.

Seară la Onești

E seară. În zare, privite de la ferestrele noilor blocuri, luminile rafinăriei, mii și mii de lumini care punctează contururile uriașelor instalații, par niște feerici pomi de iarnă împodobiți de ghirlande.

Onești-ul se odihnește. După o săptămînă de muncă în giganticul combinat chimic, în marea termocentrală, în combinatul de cauciuc sintetic, în rafinărie, constructorii, muncitorii chimiști și petroliști se pregătesc să-și petreacă cît mai plăcut duminica. Magazinele gem de atîta omenire. Oneștenii cîștigă bine și au de unde cumpăra de toate.

Iată-l intrînd în frumosul magazin cu autodeservire pe tehnologul Ioan Corjin din secția de ambalaje metalice a combinatului chimic. A venit după cumpărături și e nemulțumit că trebuie să facă rînd la intrare. Are dreptate. Lipsesc coșurile și lumea trebuie să aștepte minute în șir pînă le capătă.

— E așa de greu să se mai obțină niște coșuri ? — întreabă tov. Corjin.

Dar necazul îi trece repede. E om tînăr, n-are nici 25 ani și acasă nu-l așteaptă nici nevasta și nici copiii. Are timp să ne vorbească de munca lui. Muncă frumoasă, răspundere mare. În secția lui consumurile specifice și prețul de cost s-au redus mult. Distracții ? Da, sînt și distracții. La club, la cinema, la televizor. Nici nu bănuiți cîte televizoare sînt la Onești ! A văzut cu ochii lui un bloc încă în finisaj pe care se și instala o antenă de televizor. Diseară se duce la club să asculte un concert de muzică ușoară dat de formația Institutului Politehnic din Iași.

Dar ce fac alți onești ? Hai să vedem. Pornim pe bulevardul lat și drept, nou nouț, luminat cu neon și ne oprim la o ușă oarecare.

— Bucuroși de oaspeți ?

Tov. Constantin Durac e bucuros. Păcat doar că nu-i și soția acasă. E plecată cu Angelica, fetița cea mică, pînă la policlinică.

— Stai într-un loc, drăcușor mic, zîmbește gazda, înduioșat. Și apoi către noi : abia așteptă s-o vadă bunicu-său cît a crescut, căci nu ne-am mai văzut cu ei de mult. E colectivist în comuna Mireni, prin părțile Bîrladului. O veni pe la noi să vadă ce frumos ne-am aranjat.

Tov. Durac lucrează și el la combinatul chimic. E lăcătuș mecanic. E mulțumit și de muncă și de cîștig. Seara se duce la școală să mai învețe.

— Înainte n-am apucat. Acum merg la „serală" să-mi dezleg și eu băierile minții. Și n-am de gînd să mă opresc nici la școala medie. Că doar acum numai să vrei, că de învățat să tot înveți.

Sună cineva la ușă. O vecină de la etajul III. A venit după apă caldă.

— Sînteți de la I.G.O.? ni se adresează cu o expresie deloc amabilă.

— Nu, sîntem ziariști.

— Așa ? Norocul dumneavoastră.

Vecina e supărată pe I.G.O., întreprinderea de gospodărie comunală. Și alți vecini sînt supărați. Apa nu are presiune și trebuie să mergi cu găleata s-o aduci. Directorul de la I.G.O. nu se sinchisește însă. Și autobusele spre combinat merg greu, iar abonamentul e cam pipărat la preț.

— Să scrieți acolo la gazetă, că tovarășul director de la I.G.O. nu prea ne ascultă păsurile.

Am scris !

Mîndrie

Bacăul ne întîmpină cu o ploaie rece, de toamnă parcă. În ciuda ei, pe străzi continuă să se pună asfalt, pe schele mișună constructorii, în grădini se aranjează noi straturi de flori.

Iată-ne pe bulevardul Mărășești. Echipa de asfaltatori condusă de Lață Constantin lucrează grăbită, încă din zori.

— Am lărgit bulevardul — ne spune șeful echipei. Vrem ca peste o lună să-l dăm gata. Ne grăbim acum, în cinstea zilei de 1 Mai și a zilei de 8 Mai să realizăm cît mai mult.

E emoționant acest : „am lărgit" bulevardul.

Ei, propriu zis, asfaltează strada. Ceilalți constructori l-au lățit, l-au amenajat. De aceea, acest plural reflectă noțiunea de identificare a muncii unuia cu munca tuturor celorlalți, a acestui imens colectiv al poporului muncitor.

Așadar, la Bacău „am lărgit" bulevardul, am ridicat noi blocuri, am sistematizat cartiere. Acum „lucrăm" la noile blocuri de locuințe din centrul orașului.

— 1 Mai e doar aproape. Facem cît mai mult pînă atunci.

Cuvintele de mai sus ne-au fost spuse, strigate mai bine zis, de la etajul trei al unuia din noile blocuri.

Vorbea Căldăraru Zaharia. Șef de echipă. Prin el vorbea întreaga echipă. Vorbea cu o mîndrie abia perceptibilă. Mîndria celor ce înalță spre înaltul cerului noi, elegante și confortabile blocuri pentru oamenii muncii.

Iar jos, la parterul blocului, parțial dat în folosință, rula noul film romînesc „Mîndrie"...

De pe fereastra, neterminată încă, a unui apartament încă nefinisat, am mai privit o clipă, peste drum, spre blocurile noi, abia date în folosință.

Apoi, mașina ne-a purtat mai departe pe meleagurile țării.

Cei mai tineri locuitori

Despre toate cîte se întîmplă în aceste zile în orașul lor natal, doi tineri băcăuani nu știu încă nimic. Nu știu, pentru simplul motiv că au respectabila vîrstă de... 12 ore. Am vrut să-i intervievăm pe cei doi frați Ciupercă (prenumele lor n-a fost încă fixat de „consiliul de familie"), dar s-a dovedit că nu le plac reporterii : au refuzat să ne facă orice declarație.

În schimb, mama lor, tînara Elena Ciupercă, muncitoare la fabrica de hîrtie „Steaua roșie", mîndră nevoie mare de cei doi flăcăi, a acceptat să zîmbească obiectivului fotoreporterului nostru. E pe drept cuvînt bucuroasă tînăra mamă: fetița ei care așteptă cu nerăbdare un frățior s-a trezit așa, pe nepusă masă, cu doi. Mămica a fost, ca de obicei, bună și darnică.

Și vecina de pat a Elenei Ciupercă e tot atît de mîndră. Viorica Savin, de fel din comuna Hemeuș, are și ea doi gemeni: un băiat și o fată. E drept, ceva mai în vîrstă: de două zile. După cîte a auzit, soțul ei, mecanic la Întreprinderea regională auto, nu mai știe ce să facă de bucurie că are deodată și fiu și fiică.

Sub atenta supraveghere a medicilor Gh. Popa, directorul maternității, Gh. Costăchel, medic primar și a restului personalului medico-sanitar, tinerele mame și odraslele lor se bucură de cea mai atentă îngrijire. Coridoare, săli de operație, saloane, totul strălucește de curățenie.

— Am venit ieri de la București cu o veste mare, ne spune tov. Gh. Popa. Ministerul a aprobat începerea construirii unei noi maternități la Bacău. Lucrările vor începe în primăvara viitoare.

— Era necesară o astfel de lucrare ? întrebăm.

— Foarte necesară. Regiunea și orașul nostru sînt printre primele din țară în ce privește creșterea natalității.

De unde se vede că și sub aspect al numărului de locuitori Regiunea Bacău are mari perspective de dezvoltare...

Puii hidrocentralei de la Bicaz

Afară e frig și e urît. Aprilie s-a burzăluit pe neașteptate și parcă vrea să-și scoată pîrleala pentru toată vremea frumoasă de pînă acum. Pe asfaltul umed de ploaie mașina aleargă neobosită spre Piatra Neamț.

Deodată, în stînga, apar clădirile majestuoase ale uriașului complex chimic Săvinești-Roznov : combinatul de îngrășăminte azotoase, fabrica de relon, cea de rolan.

Despre aceste noi perle din șiragul marilor întreprinderi chimice din țara noastră s-a scris mult în presă. Mai puțin s-a scris despre un șantier mai puțin aspectuos, dar tot atît de important, ascuns vederii de șirul înalt de clădiri și instalații ale complexului chimic. Aici se naște unul dintre cei 10 pui ai hidrocentralei „V. I. Lenin" din Bicaz.

Ce sînt acești pui ? Mici hidrocentrale, înșirate de la Vaduri pînă aproape de Bacău, care, profitînd de îmblînzirea și regularizarea apelor Bistriței, le vor folosi pentru a produce energie electrică chiar mai multă decît hidrocentrala mamă. Pînă în prezent au fost începute lucrările la mai multe centrale hidroelectrice. Cea lîngă care ne aflăm, Roznov 1, este în stadiul cel mai înaintat : la 1 iulie va fi predată pentru montaj. Dar ceea ce e mai important este faptul că în întrecerea în cinstea aniversării partidului constructorii au scurtat mult termenele de dare în folosință a canalului de aducțiune și a celui de evacuare.

Stăm de vorbă cu tov. ing. Gh. Birca, șeful lotului aducțiune I de pe șantier. E și el, ca mai toți constructorii de aici, un „pui" al hidrocentralei de la Bicaz. Acolo a făcut o a doua școală, o școală a practicii, tot atît de prețioasă ca și facultatea.

— Obiectivul nostru numărul 1 este calitatea, ne spune el. Avem de-a face cu lucrări, ca să spun așa, aproape veșnice. De aceea dăm atîta atenție celui mai mărunt amănunt de finisaj.

— Și ce ați întreprins în această privință ?

— Multe. Dar vreau să vorbesc despre un singur aspect, care mi se pare foarte important. Și anume, despre o inițiativă care ar merita să fie extinsă și în alte locuri.

Și nouă ni s-a părut interesantă și de aceea o vom descrie în cele ce urmează. Pe acest șantier lucrează patru brigăzi de betonare a canalului care se întrec între ele, pe baza unui punctaj, pentru cea mai bună calitate a lucrărilor. „Arbitru" al întrecerii este o comisie condusă de inginerul principal al lotului și formată din înșiși cei patru șefi de brigadă. Fiecare lucrare e deci analizată de această comisie iar rezultatele sînt stabilite în ultimă instanță de cei trei șefi de brigadă cu care cea analizată se află în întrecere. Nu e nevoie să mai spunem că această analiză e foarte exigentă, iar rezultatele reflectă foarte just care e brigada cea mai bună.

— De la introducerea acestei inițiative, lucrările de betonare s-au îmbunătățit considerabil, ne-a spus tov. ing. Aurel Roșu, șeful șantierului.

Iată într-adevăr o metodă eficientă de stabilire a rezultatelor întrecerii și de stimulare a eforturilor pentru calitate care ar merita să fie introdusă și în alte locuri de muncă.

Cîntăm bucuria vremurilor noastre

— Acum vă duc la club — hotărăște Tache, conducătorul mașinii noastre. Trebuie să vedem și cum dansează oamenii, nu numai cum toarnă betoanele.

Zis și făcut. Stopăm în fața clubului sindicatului din Săvinești. Intrăm în sala clubului.

Zgomot amestecat de voci, instrumente muzicale, coruri.

— Repetiție generală ! — sîntem avertizați încă de la intrare de o mîndrețe de fată.

— Pentru ?

— ...pentru faza regională a concursului artiștilor amatori. După masă avem probă... cu public.

— Mai bine zis cu juriul...

— Dacă n-ar exista și acest juriu toato ar mai merge. Echipa care merge la concurs e formată pe scheletul brigăzii artistice de agitație a combinatului de la Săvinești. Ea e bine apreciată de muncitori. Munca ei e eficientă. Ni se spune că multe lucruri care șchiopătau au fost îndreptate după ce au fost trecute prin focul satirei.

...Acum se fac ultimele pregătiri. Conducătorul echipei mai repetă încă o dată piesa centrală a programului care va fi prezentat : „Cîntăm bucuria vremurilor noastre". Este o cantată scrisă în cinstea aniversării partidului.

Echipa este formată din muncitori, funcționari și ingineri. Citățm, la întîmplare, cîteva nume ale celora care se pregăteau că în după amiaza acelei zile să înfrunte luminile rampei teatrului din Piatra Neamț. Este vorba de operatorul mecanic Ion Dăscălescu, de operatoarele chimice Elena Nica și Eugenia Bodea, de contabilele Iuliana Constantinescu și Veronica Grigoriu, de mecanica Elena Pivnicieru și de chimistul Ion Șerban. Lista ar mai putea fi însă lungită întrucît în cadrul brigăzii artistice de agitație au fost atrași numeroși tineri.

În acea dimineață de duminică către activitatea echipei se îndreptă atenția tuturor. Conducătorii combinatului, activiști cu munci de răspundere din cadrul organizației de partid și a celei sindicale, puneau la punct ultimele măsuri organizatorice pentru ca echipa să se prezinte la concurs în cele mai bune condiții.

Deși toată lumea era mulțumită de costume, de pregătirea artistică, de automobilul care avea să-i transporte la Piatra Neamț, cineva din conducerea întreprinderii tot nu-și găsea locul :

— Ce pantofi să cumpărăm pentru brigadă, ce pantofi să cumpărăm...

Pantofii care existau erau buni, alții nu trebuiau, chiar el știa prea bine treaba aceasta... Totuși pantofii nu-i plăceau cu nici un chip...

Citeam pe chipul acelui om cu tîmplele ninse acea paslune, acea frămîntare, caracteristică oamenilor care vor ca totul să fie bine făcut, mai bine ca ieri, din ce în ce mai bine.

Nu e singurul la care am observat această frămîntare trădînd setea de mai bine, de mai frumos.

Numele acestuia: POPORUL.

Actorii repetă în birouri...

La Teatrul din Piatra Neamț actorii o duc greu... Au fost „dați afară" de pe scenă și de prin foaiere...

— Scena am pus-o la dispoziția amatorilor. Deaceea actorii repetă prin birouri — ne spune conducătorul teatrului.

Tovarășul Ion Coman ne face apoi un succint tablou al preocupărilor regizorilor și artiștilor teatrului, în aceste zile.

Imaginea de mai sus nu mai corespunde realității. Ea a fost luată în momentul cînd constructorii finisau holul noului cinemascop din Buzău. Astăzi, probabil, holul cinematografului este plin de primii săi spectatori

— Ne gîndim la două lucruri. Pe primul plan se situează pregătirea și desfășurarea fazei regionale a concursului artiștilor amatori. Toți actorii se ocupă de pregătirea echipelor. Trei echipe din raion au fost admise în faza regională. Ele au fost pregătite de tovarășii Voicescu, Coman și Negri. E vorba de echipele fabricii de relon, a combinatului de îngrășăminte și a întreprinderii „Reconstrucția".

— Dar activitatea propriu zisă a teatrului a fost lăsată la o parte ?

— Deloc. Pregătim o premieră în cinstea aniversării partidului. Este vorba de piesa lui Paul Everac „Explozie întîrziată", în regia lui Mihai Raicu. În afară de aceasta ne deplasăm prin comune. Astăzi am fost în două comune.

— Ce proiecte de viitor aveți ?

— Să îmbunătățim numeric și calitativ trupa. Pregătim un schimb de experiență cu teatrul din Botoșani între 23 mai și 15 iunie. Colectivul teatrului din Botoșani va juca în orașul nostru iar noi ne deplasăm la ei. Luăm măsuri pentru înființarea a trei studiouri pentru artiștii amatori. Lucrăm de asemenea pentru pregătirea altor două spectacole.

— Sînteți mulțumiți de sprijinul pe care îl primiți din partea organelor locale ale puterii de stat ?

— Pe deplin. Ni s-au creat condiții materiale excelente pentru buna funcționare a teatrului. Tuturor actorilor li s-au repartizat locuințe. Sfatul popular, întreprinderile, organizațiile obștești, dau de asemenea un mare ajutor pentru buna desfășurare a concursului regional al actorilor amatori.

— Vreo dorință ?

Vedere interioară a restaurantului-cramă din Brașov. Nu ar fi bine oare ca astfel de crame pitorești să se deschidă în cît mai multe orașe din țară ?

Artiștii amatori de la Săvinești fac ultimele pregătiri înainte de a înfrunta luminile rampei.

În culisele Teatrului din Piatra Neamț, înaintea intrării în scenă. Imaginea a fost luată în timpul fazei regionale a concursului artiștilor amatori.

● Continuare în pag. 5-a

pe meleagurile patriei

Urmare din pag. 4-a

— Dă. Să descoperim cît mai multe talente din rîndul actorilor amatori.

Primul interviu...

Domocoș Imre a dat primul interviu la vîrsta de cinci ani și jumătate „împliniți", după cum a ținut el să ne sublinieze.

Ne-a precizat că tatăl lui e inginer, că soră lui nu vine „încă" la școală pentru că are numai trei ani dar că el și cu fratele său, Latci, vine în fiecare zi „la clasă".

Am stat cu el de vorbă, la o măsuță mică, ce ne venea pînă la genunchi, într-o clasă pentru copiii preșcolari a școlii de 7 ani nr. 3 din Miercurea Ciuc.

Ne-a arătat, mîndru de cunoștințele sale, împărăția în care își petrece fiecare dimineață. Jucării multe, tot felul de materiale pentru desenat, pentru construcții mecanice sau din cuburi de lemn, obiecte confecționate de ei în vederea dezvoltării aptitudinilor.

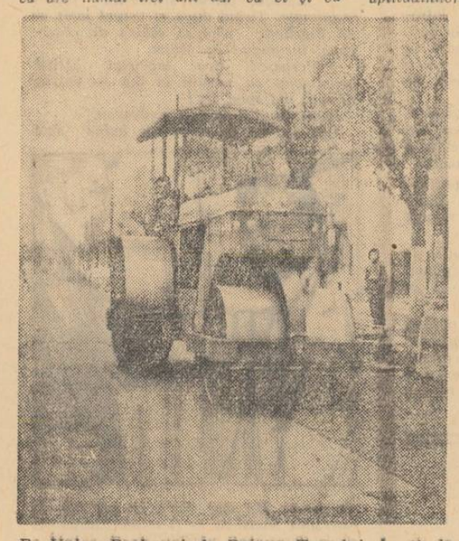

Pe Valea Prahovei, la Poiana Țapului. În ciuda ploii, tăvălugul presează asfaltul proaspăt turnat. La volanul lui se află Mihu Mihail.

Zi și noapte, mașinile și motocicletele sînt alimentate la pompele de benzină. Iată-l în imaginea de mai sus pe Sandu Gheorghe, de la stațiunea P.E.C.O. din Sinaia.

„Interviul" a luat sfîrșit în momentul cînd a apărut directorul școlii. Nimeni nu a fost însă nemulțumit. Domocoș Imre s-a întors la preocupările sale iar noi am încercat să luăm un interviu celor care se ocupă de educația lui Imre ca și a celorlalți copii din Miercurea Ciuc.

— Din 1948 și pînă astăzi am avut în grijă multe generații de copii — ne spune tov. Dorgo Albert, directorul școlii. În afară învățăturii propriu zise, noi căutăm să dăm copiilor o educație multilaterală.

Directorul școlii ne-a relatat cum cetățeanul de mîine crește nu numai învățînd tainele alfabetului. Se dezvoltă în el aptitudini gospodărești: fiecare copil a sădit cîte un pom fructifer și s-a amenajat un parc frumos pe lîngă căminul cultural. Paralel cu învățătura științelor naturale copiii au amenajat și un teren care altădată era neproductiv...

Discuția ar mai fi continuat. Da clopoțelul a sunat și copiii trebuiau să reintre în clase.

Un „turneu" de un fel deosebit

Între Gheorghieni și Tușnad, comunele se înghesuie una după alta printre dealurile pitorești, moicome ca niște mărgele înșirate în panglica cenușie a șoselei.

La intrarea într-un sat, o privelițte neobișnuită: de-a lungul șoselei, cale de un kilometru și mai bine, pe toate ulițele învecinate, sute și sute de vite așteaptă cuminte să le vină rîndul să treacă într-un loc anume. Unde, nu ne putem dumiri. Curiozitatea reporterească își spune cuvîntul și cu greu ne facem loc pînă la locul cu pricina.

Îl găsim aici pe medicul veterinar al circumscripției, tov. Ladislau Heckler, în plin exercițiu al funcțiunii. În acea zi era program de vaccinări și locuitorii comunei Sînmartin, toți țărani întovărășiți, își îndeplineau cu conștiinciozitate îndatorirea de a-și aduce vitele la vaccinare preventivă cu vaccin anticărbune emfizematos. Patru tehnicieni sanitari lucrau de zor pentru a reduce cît mai mult „coada" respectabilă ce se formase pe șosea.

— Oamenii s-au obișnuit să răspundă cu multă promptitudine la chemările noastre, ne spune medicul veterinar. Știu că este în interesul lor. Aproape că nici nu mai e nevoie să verificăm. Pot garanta că toți locuitorii comunei, pînă la unul, sînt sau vor fi prezenți aici. În 2—3 ore vom termina cu vaccinarea celor 1100—1200 bovine din comună.

— Și apoi?

— Apoi ne continuăm „turneul" în celelalte comune din circumscripția noastră sanitară. Datorită măsurilor profilactice care se iau în ultimii ani, îmbolnăvirile vitelor se pot număra pe degete.

Este și acesta un aspect — și nu de cea mai mică importanță — al luptei oamenilor muncii din agricultură pentru mai mult lapte, pentru mai multă carne.

Cînd veniți la Copșa Mică?

La Tușnad am bătut, la întîmplare, la prima vilă care ne-a ieșit în cale, la prima ușă asupra căreia ni s-au oprit privirile.

Ne-au răspuns Ion Spătaru, strungar la uzinele „21 Decembrie" din Copșa Mică și Petrică Fecioru, muncitor la căile ferate ale Întreprinderii forestiere din Roznov.

Se aflau la odihnă și tratament de două săptămîni și mai aveau înaintea lor încă șapte zile.

— Totu-i fain — ne spune Ion Spătaru. Masă îmbelșugată, bună; dacă vrei să te îngrași prea tare mai ceri o porție, o primești imediat. Doctorii se ocupă îndeaproape de noi. Facem cură de ape carbogazoase, ni se fac masaje precum și tratamente cu raze ultraviolete...

Pe nesimțite discuția alunecă spre problemele de producție. Ion Spătaru ne povestește cu entuziasm despre dezvoltarea economică a orașului său.

— Dacă n-ați mai fost de mult, veniți negreșit pe la noi. S-au făcut atîtea încît nici n-o să mai recunoașteți anumite locuri. Ce spuneți, cînd veniți la Copșa Mică?

Am promis interlocutorului nostru că uzina sa precum și orașul său vor fi trecute în programul nostru de deplasări.

Mai înainte de a ne despărți am notat doleanța gazdelor noastre de cîteva minute precum și a celorlalți cetățeni care se găseau la cură în acele zile. Este vorba de necesitatea remedierii defecțiunilor ivite în aprovizionarea cu lemne de încălzit. Revenirea timpului rece a surprins conducerea stațiunii nepregătită și din această cauză camerele nu au fost suficient încălzite.

Cei ce se ocupă cu administrarea vilelor din stațiunile de odihnă trebuie să dea toată atenția asigurării tuturor condițiilor necesare unei bune odihne a oamenilor muncii.

De la etajul cinci...

...Brașovul se vede minunat. Macaragiul Ion Lața nu are însă timp să privească prea multă vreme panorama orașului. La fiecare opt-nouă zile el ajunge cu lucrul la ultimul etaj al cîte unui bloc. Mai mult de o zi nu stă acolo și apoi trece la temelia altei clădiri.

Lața Ion lucrează în noul cartier care se construiește în marginea orașului, în cartierul „Steagul roșu". Noile blocuri sînt făcute din prefabricate.

Constructorii lor s-au angajat ca în cinstea zilei de 1 Mai să termine cîte un bloc de cinci etaje în opt-nouă zile. Aceasta reprezintă un nou record al constructorilor din Brașov. Pînă în ziua de 1 Mai ei și-au luat angajamentul să termine un bloc cu 60 de apartamente, unul de 32 apartamente și alte două blocuri de 60 apartamente.

În timp ce stăteam de vorbă cu muncitorii constructori tot locul s-a umplut deodată de glasuri tinerești. Zeci de copii de la școala elementară Nr. 3, din Săcele, veniseră să viziteze noile construcții din Brașov. Excursia era organizată ca o oră practică în cadrul cursului de geografie.

Constructorii de mîine au putut vedea cu ochii lor cum se ridică noile și mîndrele cartiere ale orașului, au putut vedea cum tații lor (sau ai altora ca ei) zidesc locuințe trainice, frumoase, moderne pentru ei și pentru ceilalți oameni ai muncii.

Învățarea geografiei, pe viu — ca să spunem așa, devine însă o treabă din ce în ce mai grea... Peste cîteva luni, peste cîțiva ani, ei vor trebui să vină din nou la fața locului spre a vedea cum oamenii schimbă neîncetat înfățișarea locurilor.

...S-a făcut tîrziu. Șoferul nostru ne-a spus că ceasurile sînt înaintate, Bucureștiul e încă depărtișor iar pînă la apariția revistei nu mai e mult. Și în afară de asta — a conchis tovarășul Tache — dacă vreți să scrieți despre toate cîte a făcut poporul muncitor în acești ani, nu v-ar ajunge nici zece reviste.

Are perfectă dreptate!

Printre alții, în vila nr. 42 din Tușnad, am întîlnit la odihnă și pe muncitorii Ion Spătaru și Petrică Fecioru.

Alături de fetița sa Steluța și de un vecin, tov. Constantin Durac pe care l-am vizitat la locuința sa din Onești, ne povestește despre munca și viața sa.

Romanul nostru ilustrat

Bravul soldat Svejk

Adaptare după Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

În gară, Svejk își susținea sus și tare nevinovăția, stîrnind compătimirea cîtorva călători civili. Unul dintre aceștia, care păru foarte de treabă, se oferi să plătească el amenda bietului soldat, ba îl și invită la bufetul gării unde îl cinsti cu niște bere. Aflînd apoi că Svejk n-are nici un ban și că actele și foaia de drum se află la locotenentul lui, care pornise mai departe cu trenul, îi mai dădu cîteva coroane care să-i ajungă pentru mici cheltuieli. Civilul cel cumsecade plecă la treburile sale și Svejk rămase mai departe la bufet, în așteptarea trenului următor. Se mai cinsti cu niște bere, pînă cînd dădu peste el o patrulă militară de ordine. Îi cerură actele, dar degeaba le explică Svejk toată pățania care-l făcuse să rămînă fără acte, că nimeni nu-l luă în serios. Îl poftiră la comandamentul militar al gării unde un locotenent țîfnos îl interogă și ajunse la o concluzie foarte cunoscută lui Svejk.

— Măi, omule, tu ești un degenerat. Știi ce e aia un degenerat?

— Știu, să trăiți, domnule locotenent. Și pe strada noastră era un degenerat. Era fiul unui conte polonez și al unei moașe. Mătura strada și cînd se îmbăta cerea să i se spună „domnul conte".

— Lasă astea, dobitocule, — veni, scurtă, replica locotenetului. Caporal, ia-l imediat pe ostașul ăsta, du-te cu el la casa de bilete să-și cumpere un bilet pentru Budejovice.

— Spune că n-are nici un ban pentru bilet, domnule locotenent.

— Atunci să-l ia toți dracii. Să se ducă pe jos.

Caporalul îl luă cu binișorul pe Svejk și-l conduse afară.

— N-ai ce-i face, camarade! Nu-ți putem da decît o rație de pîine.

După ce mai primi de la niște ostași un pachet cu tutun, Svejk o porni pe jos spre Budejovice.

O porni bravul Svejk pe șoseaua înzăpezită și tremura de mai mare mila în mantaua lui subțirică. Iar toată înfățișarea lui era parcă, a ultimului soldat din garda napoleoniană care se înapoia învinsă după campania din Rusia. Svejk nu era însă abătut, dimpotrivă, cînta vesel. Era atît de vesel încît în loc să o pornească spre nord, spre Budejovice, o porni spre sud.

Merse el ce merse și ajunse aproape de Kvetov unde întîlni o femeie bătrînă care venea de la biserică.

— Bună ziua, omule, încotro?

— Ei, bătrînico, mă duc la regimentul meu, la Budejovice, mă duc la război...

— Păi, dragule, nu mergi pe drumul cel bun, îi răspunse bătrîna. Așa cum mergi matale, tot înainte, ajungi la Klatov, în altă parte.

— Și la Klatov e bine. Ce, de la Klatov nu se poate ajunge la Budejovice?

Bătrînica mirosi repede că avea de-a face cu un dezertor. Și tare ar fi vrut să-i fie de ajutor. Începu să-l povățuiască de bine.

— Acte ai?

— N-am, măicuță!

— Păi, nu te duce pe drumul ăsta c-ai să dai de dracu. Sînt pe aci, niște jandarmi ai naibii, care nu fac altceva decît să urmărească dezertorii. Ia-o mai bine spre Radomysl și caută s-ajungi către seară, că atunci toți jandarmii sînt la crîșmă. Acolo, la Radomysl, caută măluță o căsuță vopsită cu o dungă albastră, pe ulița Doleșsi și întreabă acolo de moș Melicharek. E frate-miu. Spune-i că vii din partea mea și el o să te ajute.

Îi mai spuse bătrîna să nu plece încă, să o aștepte, că o să-i aducă și cîteceva de-ale gurii, iar nu după multă vreme se întoarse cu o legăturică, îi umplu buzunarele cu pîine și slănină, îi mai dădu și cîțiva gologani să aibe de o tuică acolo, și-i ură drum bun.

Ascultă Svejk sfatul bătrînei și o porni spre răsărit, spre Radomysl. Și nu-i fu greu acolo să-l găsească pe moș Melicharek, un bătrîn cam ciudat, care vedea în toți călătorii bandiți, hoți sau dezertori.

Cînd văzu Svejk cu cine are de-a face, se lăsă păgubaș de asemenea ajutor și o porni mai departe. Merse aproape toată noaptea și spre ziuă dădu peste un stog de fîn de unde răzbeau cîteva glasuri. Se dumiri repede, din cele ce vorbeau oamenii, că erau acolo niște dezertori ascunși, care-și făceau socotcala că într-o lună-două se termină războiul și scapă cu viața. Se vîri și Svejk în pale și adormi ca un pui. Iar dimineața cînd se trezi, nici urmă de dezertori. Plecaseră cu toți. Avuseseră însă grijă să-i lege de picior, cu o sfoară, o bucată de pîine — să aibe la drum.

Și iar o porni Svejk. Ajunse la o stînă și stătu de vorbă cu un cioban bătrîn, care îi dădu să mănînce niște cartofi și niște lapte covăsit, după care-l îmbie să se culce într-o odaie caldă, pe o laviță. În toiul nopții Svejk se trezi, se îmbrăcă și o luă spre nord, apoi din nou spre sud, ocolind orașele pe care le întîlnea în cale. Și iată așa, spre amiază, ajunse într-un sat. Cînd se uită mai bine văzu că se află din nou la Putim, acolo unde găsise stogul de fîn în care dormise alături de grupul de dezertori.

N-a avut timp să-și facă prea multe socoteli, că din spatele stogului se ivi jandarm care-l luă de scurt:

— Încotro, camarade?

— Păi, unde vrei să merg? La Budejovice, la regimentul meu.

Jandarmul rise cu răutate:

— Prea mă crezi prost. Încotro mergi d-ta și unde-i Budejovice?... De mult ai lăsat în urmă.

Îl pofti frumos la postul de jandarmi și începu să-l descoase: de unde vine, încotro merge, unde vrea s-ajungă...

Svejk îi povesti toate cele întîmplate: cum a tras semnalul de alarmă, cum a fost amendat, cum a fost dat jos din tren, cum a rămas fără acte și fără bilet de călătorie și cum a trebuit s-o ia pe jos spre Budejovice, la regiment.

Jandarmul nu se arătă prea convins de povestea ostașului. Mirosise el ceva suspect în toată pățania asta și dacă mirosise, nimeni nu i-ar mai fi putut scoate din cap bănuiala. Începu să-l înghesuie pe Svejk cu întrebările.

(Va urma)

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

Concursul cu cei mai mulți concurenți!

Însemnări de la crosul de masă „Să întîmpinăm 1 Mai"

Mai sînt 100... 50... 30 de metri. Și deodată, în uralele tumultuoase ale tribunelor, campionul sprintează irezistibil. Aparatele de filmat înregistrează momentul care va intra în eternitatea sportivă iar magnetofoanele înregistrează fidel tunetele de ovații ale spectatorilor. A învins cel mai bun! Urmează clipa cînd învingătorul primește ofranda victoriei, sus, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului.

Așa se întîmplă în marile concursuri, pe stadioanele care freamătă de entuziaștii spectatori. Dar gloria sportivă își are și ea un preludiu al ei, poate anonim și modest la prima aparență, desfășurat în liniște și tăcere.

Să ne gîndim, de pildă, că marii campioni ai curselor de fond Zatopek, Kuț, Bolotnikov au trăit și ei cu emoție ineditul primului concurs cînd perspectiva cununei olimpice era nebănuită ca o „fata morgana" a visurilor adolescente. Acolo, în freamătul crosurilor și concursurilor de masă, a mijit și apoi cu trudă, perseverență și voință neclintită, s-a călit și s-a făurit aureola marilor campioni de mai tîrziu...

La toate acestea mă gîndeam în zilele din urmă cînd am fost martorul unor episoade de la tradiționalul cros de masă cu nume primăvăratic și în plină actualitate: „Să întîmpinăm 1 Mai".

O revărsare de tinerețe în cel mai tînăr anotimp

La urma urmei ce înseamnă crosul „Să întîmpinăm 1 Mai"? Este în primul rînd un simbol și o mare revărsare de tinerețe în cel mai tînăr anotimp, cînd natura își înoiește veșmîntul multicolor cu aromă dulce de mixandre și liliac înflorit. Din secțiile uzinelor, de pe băncile școlilor, în orele lor libere, tinerii inundă terenurile de sport și se întrec în acest cros menit să improspăteze necontenit, din inepuizabilul rezervor de energie tinără, bazele sportului de performanțe din țara noastră. Și — de ce n-am spune-o — nu cred că există tînăr care pășește pentru prima oară în lumea plină de miraj a stadioanelor, a terenurilor de sport, să nu viseze că într-o zi va fi și el printre cei mai buni pentru gloria sportivă a patriei iubite.

Și pînă la urmă din acest lot de „selecționabili locali" a cîștigat tînărul muncitor Petre Nicu. De fapt cîștigători au fost și cellalți deoarece, indiferent de rezultat, au fost... cîștigați pentru sport. Momentul însă care a încununat această amplă manifestație sportivă s-a petrecut duminica trecută cînd pe stadionul „Voința" din Floreasca s-au desfășurat finalele pe Capitală. Cei mai bine calificați și-au disputat întîietatea într-o ambianță de tinerețe și entuziasm. Se cuvine așadar să le inserăm numele în ordinea categoriilor. Seniori: Teodor Haș; senioare: Carmen Reisz; juniori: Victor Marinescu; junioare: Ofelia Săvescu.

O cifră de... performanță

Nu întîmplător crosului „Să întîmpinăm 1 Mai" i se spune „Concursul cu cei mulți concurenți". Și iată de ce. Dacă am face o statistică a participanților de pe tot cuprinsul țării, din fabrici, din gospodăriile agricole colective, din orașe și sate am însuma o cifră de... performanță, adică un record între recorduri. Nu mai departe în Maramureș (știm destul de bine ce era regiunea aceasta în trecut, unde numai de sport nu putea fi vorba), există acum 3000 de instructori voluntari recrutați dintre sportivii cu mai multă experiență care îi ajută pe tinerii maramureșeni să facă cunoștință cu alfabetul atletismului, să cunoască în toată plenitudinea bucuria întrecerii sportive. În București și pe tot întinsul țării în acest prag de 1 Mai, în fazele pe asociații, pe raioane sau orășenești ale crosului din anul acesta, au fost antrenați zeci de mii de tineri care au păsit pentru prima oară într-un concurs sportiv.

Și în definitiv de ce să nu cutezăm să ne gîndim că dintre ei poate mulți vor fi campionii de mîine?

Prinos sărbătoresc

La grupul școlar metalurgic din București „pronosticurile" au fost foarte diverse.

— Cine credeți că va cîștiga?

— Eu cred că Dan Ioniță.

— Dar ce, Nicolae Viziru n-are șanse?

— Ba da, dar în vederile mele intră Petre Nicu.

Și pînă la urmă din acest lot de „selecționabili locali" a cîștigat tînărul muncitor Petre Nicu. De fapt cîștigători au fost și cellalți deoarece, indiferent de rezultat, au fost... cîștigați pentru sport. Momentul însă care a încununat această amplă manifestație sportivă s-a petrecut duminica trecută cînd pe stadionul „Voința" din Floreasca s-au desfășurat finalele pe Capitală. Cei mai bine calificați și-au disputat întîietatea într-o ambianță de tinerețe și entuziasm. Se cuvine așadar să le inserăm numele în ordinea categoriilor. Seniori: Teodor Haș; senioare: Carmen Reisz; juniori: Victor Marinescu; junioare: Ofelia Săvescu.

Să-i fi văzut cum au sărbătorit cu lacrimile inerente ale bucuriei în ochi, prima lor victorie! Prima victorie, primul concurs. Este multă poezie în toate acestea. Mi-aș îngădui să spun că este poate cel mai mișcător concurs pe care l-am văzut, în care nu numele celor care au sosit primii contează ci numele tuturor acestor entuziaști concurenți care cu dragă inimă, din tot sufletul, au venit și ei să-și aducă modestul prinos la sărbătorirea zilei de 1 Mai.

★

Îmi răsfoiesc carnetul de însemnări și mă gîndesc cu îndrăzneală. Oare despre cîți dintre ei nu vom mai scrie peste cîțiva ani? Și parcă văd stadionul arhiplin și tunetul de ovații care îl răsplătește pe noul campion.

Oare de unde îl cunosc? Ah, mi-am amintit. L-am văzut prima dată la crosul de masă din 1 Mai 1961.

Și am să scriu din nou atunci ca „primul martor ocular". Chiar așa!

D. TABACU

La Varșovia începe cursa celor trei capitale, simbol al păcii și al înfrățirii

Varșovia, orașul renăscut din propriile sale ruine în anii socialismului îi primește din nou cu bucurie pe sportivii veniți din toate părțile Europei să participe la Cursa ciclistă a Păcii. Din capitala R. P. Polone se va da startul la 2 mai în cea de a XIV-a ediție a acestei grandioase întreceri sportive care capătă o puternică semnificație în aceste zile cînd forțele negre ale războiului fac să se audă din nou zăngănitul armelor. Pe drumurile ce duc de la Varșovia spre Berlin și Praga, sportivi din Anglia, Franța, Uniunea Sovietică, Danemarca, Romînia și din alte țări vor purta solia de pace încredințată de tineretul din patria lor. Alături de ei milioane de oameni simpli, polonezi, cehoslovaci și germani își vor arăta năzuința fierbinte de a trăi în bună înțelegere și conviețuire pașnică cu toate popoarele. De 14 ani în fiecare primăvară Cursa Păcii este un memento pentru toți cei care au cunoscut urgia ultimului război mondial.

★

Anul acesta traseul cursei celor trei capitale măsoară 2385 km. împărțiți în 18 etape. Va fi un traseu rapid care va solicita viteze și eforturi mari și va impune tactici noi datorită unor elemente cu totul inedite. Este vorba în primul rînd de etapa contracronometru pe echipe care deși măsoară numai 42 km. va putea influența în mod decisiv fiind plasată la începutul întrecerii. Minutele cîștigate sau pierdute pe drumul de la Swieczie la Bydgoscz va atîrna greu în bagajul fiecărui concurent. Etapa contracronometru individual se va desfășura în a 9-a zi de cursă pe o distanță de 40 km.

Într-o întrecere de... aventura Cursei Păcii un pronostic este de la bun început hazardat. De altfel în orice cursă ciclistă cu participări de puternice selecționate cel puțin un sfert din concurenți aspiră la tricoul galben. Pe cine am putea trece totuși pe lista favoriților acum cînd zilele dinaintea startului sînt numărate? Dacă ar fi să contăm pe antecedentele mai vechi și palmarese atunci vom nota neapărat pe Gustav Schur. „Tave", cum îi spun compatrioții săi își joacă la 30 ani poate ultima șansă de a confirma dictonul: „niciodată doi fără trei", Schur fiind singurul pînă acum care a cîștigat de două ori Cursa Păcii. Alături de el îl vom trece pe Viktor Kapitonov, glorios campion olimpic de la Roma, deși încă nerestabilit după o recentă căzătură, pe bulgarul Nencio Hristov, pe Egon Adler cel care a pierdut anul trecut cursa din cauza unui baieu spart, pe Stanislav Gazda, Krolak, pe Bangsborg din Danemarca, Dachlbolm, Haskkel (Anglia) alți „vulpoi" cunoscuți ai curselor de șosea. Considerînd însă dificultățile noi ale traseului și oamenii cu posibilități proaspete care se pot adapta mai bine profilului cursei, atunci va trebui să nu uităm de Piechaczek și Jan Beker, două speranțe ale ciclismului polonez, inepuizabilul Hohner, pe francezul Le Baube, cîștigătorul Turului Tunisiei și chiar pe sovieticul Stanislav Moskin.

Echipa țării noastre se aliniază la start avînd ca lider un alergător care nu a mai participat niciodată la această cursă: Ion Cosma. Recomandat de rezultate valoroase obținute în ultimii doi ani: cîștigarea Turului R.P.R. 1959, cursa l'Humanité și locul 5 la Olimpiadă în 1960, Cosma, rutier complet, în egală măsură „rouleur" și sprinter, se află în fața unui examen decisiv al carierei sale sportive. Dacă va reuși să se acordeze la același diapazon cu așii cursei în primele patru etape avem convingerea că Ion Cosma va realiza o performanță pe măsura posibilităților și ambițiilor sale și va confirma declarația făcută la începutul acestui an că speră să se claseze între primii zece. Antrenorul Ion Voicu vizează totodată și un loc fruntaș pe echipe, bizuindu-se pe combativitatea lui Moiceanu, pe regularitatea lui Zanoni, tenacitatea lui Șerban, pe sprintul lui Șelaru și dorința de afirmare a tinerilor Ziegler, Stoica sau Braharu.

Împreună cu toți iubitorii de ciclism și noi avem speranța că echipa R. P. Romîne va lupta din toată inima pentru a obține rezultate mai bune în această a 14-a ediție a „Cursei Păcii".

I. GOGA

Cîștigătorii ediților precedente

1948: Zorici și Prosinek (Iugoslavia) pe dublu traseu
1949: Vesely (R. S. Ceslovacă)
1950: Emborg (Danemarca)
1951: Olsen (Danemarca)
1952: Steel (Anglia)
1953: Pedersen (Danemarca)
1954: Dalgaard (Danemarca)
1955: Schur (R. D. Germană)
1956: Krolak (R. P. Polonă)
1957: Hristov (R. P. Bulgaria)
1958: Damen (Olanda)
1959: Schur (R. D. Germană)
1960: Hagen (R. D. Germană)

SFATURI MODĂ COSMETICĂ GOSPODĂRIE

În excursie

Nu știu dacă poate fi ceva pe lume mai plăcut, decît să pleci în excursie... De cum se face cald și pînă încep ploile, nu e săptămînă să n-o iau razna. Ba pe Valea Prahovei, ba pe Valea Oltului, ba la Snagov, ba la Pustnicu, ba la... Dar unde nu mă duc? Am fost fericit cînd am aflat ce minunate excursii organizează O.N.T.-ul mai peste tot. Săptămîna trecută, tocmai voiam să mă duc la O.N.T., cînd mă pomenii cu nea Chistache. Nea Cristache e prietenul meu nedespărțit (ne desparte doar un zid). El e întotdeauna cu ideile, iar eu cu foloasele (citiți: ponoasele). Și de astă dată avu o idee. Ce nevoie am să apelez la O.N.T. cînd îl am pe el, un neîntrecut organizator de excursii? Cu atît mai mult cu cît intenționa chiar să facă o excursie. Nu trebuie să-mi bat capul de loc. O să aranjeze el totul. Mie nu-mi rămîne decît să-l însoțesc... Zis și făcut. Adică eu am zis da, iar nea Cristache a făcut... o listă. N-am avut altă treabă decît să cumpăr ceea ce era pe listă. Ouă, șuncă, șervețele de foiță, slănină, scobitori, crenvurști, pastă de dinți, șveițer, cremă de ghete, mușchi țigănesc, săpun de toaletă, salam italian, săpun de ras, unt, spirt denaturat, un rucsac și o cană cu șase pahare. După ce am adunat totul, nea Cristache începu cu îndrumările. Să pun pe fundul rucsacului cana cu paharele, ca să nu se spargă, pe drum. Apoi ouăle. Peste ouă spirtiera ca s-o avem la îndemînă cînd o să fierbem ouăle. La rînd, urmau celelalte, într-o ordine perfectă. Indicația fu să pun umerașele peste toate, ca să evităm șifonarea hainelor. Dar rucsacul se dovedi neîncăpător. Nea Cristache nu omitea nimic din ceea ce poate să constituie necesarul unei excursii reușite. Nu terminai bine cu împachetatul, că mă pomenii cu o nouă listă. Apoi cu alta. Nu mă pricep să organizez excursii, așa încît îi urmam indicațiile fără să cîrcnesc. Fu nevoie, în afară de rucsac, de un geamantan cu haine, de un coș cu rufe de schimb, de un balot cu pături și de o cutie mare de carton cu pălării. Umbrelele le-am luat în mînă. Cînd totul fu gata, nea Cristache, neobosit, mă puse să aduc o mașină în care, sub supravegherea sa personală, am încărcat tot bagajul.

Fiind vădit că, în afară de mine și bagaj, n-ar mai fi avut loc nimeni în mașină, nea Cristache îmi dădu adresa unui hotel din Sinaia unde să ne întîlnim. La Sinaia, am petrecut de minune. Vreo trei ore a durat despachetatul... Și asta numai pentru că nu reușeam să respect ordinea indicată de nea Cristache. A trebuit să scot întîi cana și paharele. Fuseseră la fund, dar, pe drum, ajunseseră la suprafață. E drept că nu sub forma lor inițială, ci... dezagregate în cioburi. După aceea m-am pansat. Am despachetat apoi alimentele... Spirtiera și săpunul de toaletă, prin nu știu ce simbioză, căpătaseră o formă ciudată de sculptură modernistă. Destul de complicat a fost să separ crenvurștii de pasta de dinți și săpunul de ras, de unt. Cel mai dificil a fost însă să golesc găurile șveițerului de crema de ghete cu care se umpluseră. Mai ales să scobitorile se încleiaseră cu albuș de ou și, pentru această operație, nu se dovedeau prea utile. Bine venit fu faptul că umerașele de haine, care ajunseseră la fund, se unseseră cu slănină. Hainele alunecau acum, de minune. Alte trei ore au trecut cu căutatul. Să nu vă închipuiți că am pierdut ceva. Doamne ferește. Am găsit fiecare lucrușor la locul lui. De căutat a trebuit să-l caut pe nea Cristache care nu mai sosea la hotel. În cele din urmă l-am găsit. Juca table cu un cunoscut. M-apucai să-i chibițesc. Din cînd în cînd îmi cereau părerea, îmi solicitau sfatul, apelau la arbitrajul meu. Conștient de răspunderea ce-mi revenea ca arbitru, dădeam dreptate cînd unuia cînd celuilalt, indicam ce poziție avuseseră piesele, cînd se iscau controverse, stabileam cu competență ce mișcare era mai indicată, elucidam punctajul liniilor. Cu ocazia asta am învățat și eu table. Așa a trecut toată ziua. Ne-am întrerupt doar în timpul mesei, pe care am luat-o la un restaurant unde se mănîncă foarte bine. A fost o excursie splendidă! Numai că sîmbăta viitoare plec prin O.N.T.

A. DASCALU

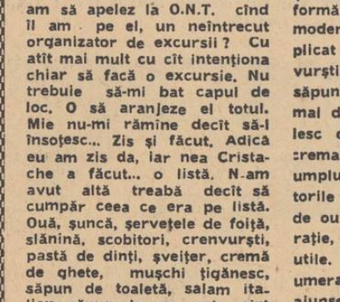

Cum ne putem amenaja un interior plăcut

Pentru a vă asigura un spațiu mai liniștit în aceeași încăpere așezați un dulap-bibliotecă în felul indicat în desenul nostru sau fixați o planșă din placaj găurit, care pornește din tavan și se oprește în dreptul mesei dvs. de lucru. Vopsiți planșa într-o culoare vie.

Folclorul — sursă de inspirație în creația textilă

Valoarea de neprețuit a elementelor artistice ale folclorului rominesc este bine cunoscută nu numai la noi în țară dar și peste hotare. Astfel articolele de artizanat, rod al măiestriei creatorilor de artă populară, sînt la loc de cinste la tîrgurile internaționale, la care participă țara noastră. De aceea nu este de mirare că și creatorii din industrie își îndreaptă tot mai mult atenția înspre această inepuizabilă sursă de inspirație, cum este cazul și în sectorul textil. Obiectele de artă populară, cunoașterea întregului proces tehnologic al meșteșugurilor artistice populare, analiza ornamenticei populare, alcătuiesc un material care deschide noi perspective de îndrumare și dezvoltare în condițiile de astăzi ale creațiilor de artă industrială. Desigur că aici nu este vorba de a idealiza formele artistice arhaice sau a reînvia, în mod artificial, o activitate desfășurată în formele industriei casnice, ci a selecționa ce este mai valoros.

Vizionînd colecțiile de țesături putem remarca astfel că pînza fină de borangic, țesută cu adevărată migală pe războaiele manuale, neîntrecuta frumusețe a maramelor, străbătute de cîteva fire aurii sau argintii, în dungi sau carouri, firele de bumbac alb, care străbat pînza subțire de culoare galbenă sau de culoarea nisipului mării, diferitele motive florale stilizate, au inspirat contexturi în carouri, din voal cu fir de acetat (viscoză). Ștergarele din toate regiunile stau la baza creației de dungă lată pe fond contrastant, brîiele oltenești, cu varietatea lor de culori și armonizare, cele moldovenești, prin echilibrul caracteristic al coloritului, au inspirat, în același timp, contexturi (îmbinări diferite de fire), cît și imprimeuri. Fotele oltenești plisate, largi jos sau strîmte, urmărind linia corpului, țesute dintr-o singură foaie, petrecută peste șolduri și deschisă în formă de unghi ascuțit, din care lasă să se vadă poalele albe ale fustei, în contrast cu dungile roșu cu negru ale fotei, cojoacele cu aplicațiuni de piele colorate, cît și cele brodate, ipingelele, vestele, dolmanele cu croiala lor armonioasă pe postav alb și ingenios decorate cu șuițaș negru, sînt de asemenea tot atîtea neasămuite mijloace de inspirație.

Varietatea acestor elemente din folclorul rominesc va avea darul să ridice și mai mult nivelul artistic al țesăturilor noastre, constituind astfel un adevărat schimb de valori artistice pe întreg cuprinsul țării.

Pentru copiii noștri

Iată trei idei, care vă vor ajuta dacă doriți să lungiți rochițele fetițelor dumneavoastră.

1) Pentru o rochiță dintr-o ștofuliță subțire va trebui să faceți următoarea operație: tăiați fusta la 10 cm. distanță de la partea de jos, măsurați lungimea fustei și apoi plisați o bandă din aceiași culoare, sau dintr-un ton care să se armonizeze cu culoarea rochiței. Lungimea benzii pe care o veți plisa dv., sau dacă nu puteți o dați la plisat, trebuie să fie de 3 ori mai mare decît a fustei. Înseilați banda și o prindeți solid în ambele părți, ca în desenul nostru.

2) O rochie de pînză, poate fi garnisită cu 3 galoane fie cumpărate, fie brodate de dumneavoastră cu o broderie foarte simplă, pentru care vă prezentăm modelul de mai sus, executat în lanț. Va trebui ca fusta să fie tăiată de trei ori, loc în care se intercalează galonul pe care l-ați cumpărat sau l-ați brodat dv. Nu uitați, că acelaș galon puteți să-l aplicați și la partea de sus a rochiței, la decolteu.

3) Pentru o fetiță mai mică, va trebui să decupați partea de jos a rochiței în cîțiva colți rotunzi, de care veți prinde în mărimea dorită un tiv dintr-un alt material, de preferință ecosez, făcîndu-se tighelul la distanța de o jumătate de cm. de margine. Din același material se confecționează un guler mic, terminat printr-un nod cu 2 capete alungite.

Curierul nostru

N. M. — **Aiud:** La primele două întrebări, veți primi răspuns la rubrica „Magazin medical". Ultima dv. întrebare ne-a fost pusă și de alți tineri. Vă răspundem și dv. ca și altora că cel mai bun, cel mai eficace mijloc de convingere sînt faptele. Dacă spuneți un lucru și faceți altul nu veți reuși niciodată să cîștigați încrederea nimănui.

ANCA R. — **Huși:** Propunerea dv. o primim și ca o critică adresată nouă pentru faptul că nu ne-am preocupat de a publica colțuri de modă destinată și femeilor mai în vîrstă. Vom ține seama de propunerea dv. în numerele următoare.

M. SYLYSCHER — **Pitești.** Dacă nu ați absolvit cursurile unei școli speciale, nu puteți avea nici diploma sau adeverința ce vă este cerută la completarea carnetului de muncă.

TITUS ST. — **Sibiu:** Sînteți încă foarte tînăr. Ați încercat să sburați ca puiul de vrabie, căruia nu i-au crescut aripile, și ați avut unele eșecuri. Dacă ne-am folosi în judecata noastră de un singur element, tinerețea și tot nu v-am da dreptate în felul dv. de a gîndi despre situația actuală. Este adevărat că starea sănătății a complicat întrucîtva lucrurile. Dar tot nu aveți dreptul să renunțați la realizarea scopului propus. Mai rămîneți acum un timp acolo unde vă aflați pentru a vă restabili complet sănătatea. Peste cîteva luni (la vîrsta dv. această întîrziere nu contează prea mult) veți putea merge din nou la întreprinderea unde ați fost sau la alta pentru a vă continua munca de calificare. Odată cu aceasta se vor rezolva apoi și toate celelalte probleme (urmarea unor studii tehnice) privind perspectiva situației dv.

ADRIAN HORHOIANU — **Craiova.** „Incrustările" dv. poetice pe un... strop de rouă nu sînt prea rezistente. Să fie oare de vină efemerul strop de rouă? Ideea ce ați vrut să o reliefați nu iese la suprafață după cum ați intenționat. Trebuie mai multă muncă asupra producțiilor dv.

RAUL JERCEA — **Constanța.** Am citit și am urmărit desenele ce însoțeau textul materialului dv. căruia i-ați dat titlul de „Strania aventură". Apreciem în mod deosebit perseverența cu care ați căutat să ilustrați aventurile, cu drept cuvînt senzaționale, ale profesorului Spinu. Ținem să vă spunem — deși poate aceasta nu este o noutate — că aveți talent, că știți să surprindeți bine chipuri și situații, că aveți în desen, așa cum se spune în mod obișnuit, „o linie frumoasă", energică.

Din păcate textul este acela care face ca lucrarea să nu fie publicabilă. Aventurile despre care vorbiți, aventuri legate de zborul primei astronave rominești spre Venus și odată cu ea a profesorului Spinu, contravin datelor științei. Apoi, raporturile create între explorator și presupușii locuitori ai planetei nu ni se par de loc normale.

Așteptăm de la dv. alte materiale, în prealabil făcîndu-ne cunoscut textul. Și încă ceva: nu s-ar putea înlocui metoda redării dialogurilor cu baloane pline de cuvinte ce ies din gură? Înlăturîndu-se procedeul, s-ar degaja desenul, ar deveni mai curat și mai clar.

Vă vom înapoia materialul pe adresa ce ne-ați indicat-o.

OPRIȚA ONISIM — **București:** Adresați-vă scriitoarei pe adresa Uniunii Scriitorilor din țara respectivă. Altă soluție nu vă putem indica.

IOLY — **Iași.** Atît în București cît și în Iași, sînt foarte multe școli medii tehnice. Pentru a afla condițiile de admitere precum și materiile la care să vă pregătiți (în funcție de specificul școlii alese), mergeți la secția de învățămînt a sfatului popular orășenesc Iași care vă poate da toate relațiile necesare. Prin secția de învățămînt a regiunii Iași puteți afla și ce școli există în alte orașe ale țării.

MIRELA RACOVIȚĂ — **Galați:** Pasiunea cu care vă ocupați de educarea copiilor ce v-au fost dați în îngrijire merită toate laudele și felicitările. Nu ne îndoim nici o clipă că veți obține succese și mai mari decît cele de pînă acum. Sînteți abia la începutul carierei dv. și cu timpul alături de entuziasm și pasiune se va adăuga și experiența. Am apreciat străduința și metodele folosite de dv. în îndreptarea lui Marian, copilul nedisciplinat. Continuați pe această linie și veți reuși cu siguranță. Stați de vorbă și cu părinții lui arătîndu-le cît de mult dăunează propriului lor copil prin atitudinea lor. Trebule făcuți să înțeleagă că nu este cîtuși de puțin în interesul lor să aibă un copil rău. Poate că astfel vă vor ajuta în munca dv. Vă rugăm să ne mai scrieți despre fapte din activitatea dv., trimițîndu-ne și adresa pe care să vă putem răspunde.

Rame și perdele

O bună gospodină trebuie să dea aceeași atenție îmbrăcării ferestrei, ca și propriei sale toalete. În funcție de forma ferestrei, de mobilierul încăperii, de stilul clădirii chiar, vom alege perdele dintr-o singură sau din două bucăți. Desigur că linia modernă a locuințelor, ca și avantajul practicului, ne înclină să dăm preferință, ori unde este posibil, perdelelor dintr-o singură bucată. Astăzi, industria noastră s-a îmbogățit și în domeniul perdelelor, cu materiale sintetice (terilen), care completează armonios pe cele clasice. Folosirea fibrelor sintetice pentru confecționarea perdelelor prezintă reale avantaje pentru gospodina modernă. Perdelele nu mai „intră" la spălat, se spală cu ușurință cu apă și săpun și nu mai necesită complicatele operații de călcare, ele putînd fi agățate, încă în stare umedă. Acest lucru este cu atît mai ușor, cu cît putem simplifica modul de prindere a acestor perdele. Astfel, putem să le confecționăm, la partea superioară o bandă încrețită, prin interiorul căreia se trece bara de susținere. În felul acesta înlăturăm operațiile de coasere și descoasere a inelelor. Actualmente s-au realizat prototipurile de rame metalice, care asigură aceste posibilități.

O problemă importantă, care se pune la cumpărare, este stabilirea metrajului. Va trebui să rezervăm un plus de cca. 15 cm. pentru a acoperi banda despre care am pomenit mai sus. Apoi va trebui să adăugăm între 20 și 40 cm., pentru garnitura de jos. Ca lățime trebuie să socotim că pentru a realiza pliurile normale ale perdelei — și cu cît o asemenea perdea va fi mai încrețită, cu atît va fi mai frumoasă — este necesar aproximativ o dată și jumătate lărgimea ferestrei.

Folosirea perdelelor duble este indicată ori de cîte ori dorim să dăm impresia unei alte mărimi a ferestrei. Astfel, dacă fereastra e prea strîmtă, ramele trebuie să o depășească de fiecare parte, cu aproximativ 20 cm. O asemenea încadrare va mări impresia spațiului ocupat de fereastră. Dacă în schimb fereastra e prea mare sau dacă dorim să jucăm — în anumite ore — din luminozitatea încăperii, vom petrece perdeaua cît mai mult peste fereastră. În acest scop vom lăsa garnitura de sus mai largă, iar deschiderea perdelelor o vom face cît mai jos posibil. Dacă fereastra e plasată prea jos, va fi suficient să fixăm rama chiar sub plafon și să lăsăm perdeaua să cadă pînă jos. În sfîrșit să reținem că perdelele duble se pretează foarte bine la dublare cu căptușeală ceea ce le dă o notă mult mai pretențioasă. O asemenea adăugire de material o vom face deci, numai în cazul cînd ea se armonizează cu arhitectura încăperii și stilul mobilei.

Doina POPA

Ghidul gospodinei

Odată cu sosirea timpului frumos turiștii își fac rucsacul și se gîndesc încotro s-o apuce. Poate veți face și dv. o excursie de cîteva zile. Atunci gîndiți-vă la alimentele pe care va trebui să le luați cu dv. Dacă vă hrăniți bine veți fi „în formă", bine dispuși și veți profita din plin de cele cîteva zile petrecute în aer liber. Nu plecați deci fără a avea asigurat echipamentul adecuat pentru prepararea și combinarea alimentelor, în cele mai bune condițiuni. Trebuie să mîncați consistent, alimente ușoare și cît mai des. Dar atenție! Vă încărcați rucsacul! Luați un volum mic de alimente, dar care să aducă organismului maximum de calorii. Excursioniștii trebuie să mănînce de 5 ori pe zi.

● Dulciurile trebuie să cuprindă două treimi din rația de alimente. Putem să alegem dintre acestea: zahărul, ciocolata, mierea (în tuburi), dulceața, fructe proaspete sau uscate.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

- **Clorbă de miel; stufat de miel; tort de portocale.**
- **Ouă umplute cu pate de ficat; drob de miel cu salată verde; ruladă cu gem de vișine.**
- **Ridichi și ceapă verde cu brînză; mîncare de fasolică cu smîntînă; fructe.**
- **Clorbă de lobodă; mîncare de spanac cu carne, cornulețe cu dulceață.**
- **Cașcaval pane cu salată verde; limbă cu sos de roșii; fructe.**
- **Supă de găină; pilaf de pasăre cu salată; compot de caise.**
- **Ochiuri rominești cu mămăliguță; friptură de miel la cuptor cu salată verde; kek.**

● Nu consumați alimente reci fără a le însoți de o băutură caldă.

● Înlocuiți pe cît e posibil pîinea cu biscuiți uscați.

Micul dejun trebuie să aducă organismului în jurul a 650 calorii care se găsesc în următoarele meniuri:

● Fulgi de ovăz cu zahăr sau lapte concentrat îndulcit.
● Biscuiți cu dulceață.
● Lapte cu ciocolată, pîine cu unt și dulceață, fructe proaspete.
● Cafea sau ceai cu lapte, tartine unse cu lapte concentrat, fructe proaspete sau uscate.

Și acum să vă sugerăm cîteva produse care trebuie neapărat să fie luate în rucsac. Pentru o persoană.

Biscuiți: 100 g. = 420 calorii.
Dulceață: 100 g. = 280 calorii.
Marmeladă: 100 g. = 300 calorii.
Fructe proaspete 100 g. = cca. 50—60 calorii.
Fructe uscate 100 g. = 280 calorii.
Nuci 100 g. = 700 calorii.
Zahăr bucăți o bucată de 5 g. = 20 calorii și se asimilează aproape imediat.
Lapte concentrat îndulcit 100 g. = 327 calorii.
Ciocolată 100 g. = 500 calorii.

În afară de aceste alimente, în rucsacul dvs. trebuie să se mai găsească: o friptură rece, brînză, conserve de pește, ouă.

Și iată acum cîteva mici sfaturi turistico-gospodărești care sînt foarte folositoare:

● Pentru a face să dispară gustul de pește al unei farfurii de metal, flambați-o cu puțin alcool.
● Păstrați untul proaspăt învelindu-l într-o cîrpă udă și introduceți-l într-o cutie bine închisă.
● Păstrați friptura învelind-o în hîrtie de staniol.
● Pentru a feri alimentele de furnici, agățați-le.
● E bine să aveți întotdeauna lapte praf și cafea rișnită sau cacao. Se poate prepara oricînd o ceașcă de băutură reconfortantă.
● Nu este nevoie să ștergeți vasele după ce le-ați spălat: întindeți-le la soare. În cîteva minute vor fi uscate.
● Pentru a nu înegri cutia de excursie, din aluminiu, nu puneți sare la alimente decît după ce au fost preparate.
● Aveți grijă, pe cît e posibil, ca toate alimentele să fie împachetate în pungi din material plastic și în cutii de aluminiu pentru a nu păta îmbrăcămintea din rucsac.

Și acum porniți la drum!

E bine să știm...

● PENTRU a răsi repede o mîncare, așezați cratița respectivă într-una mai mare care conține apă rece și un pumn de sare.

● PENTRU a desface din ambalajul de hîrtie untul, carnea conservată prin frig etc. fără greutate și fără a pierde nimic din produsul respectiv, puneți cîteva minute pachetul sub un jet de apă rece.

● DACĂ veți pune un vîrf de cuțit de sare în albușurile de ou, chiar la acelea pe care le folosiți la prăjituri, ele vor fi mult mai ușor bătute spumă.

● O BUNĂ gospodină este bine să aibă la bucătărie un mic caiet în care să-și însemne ceea ce lipsește din cămară, pe măsură ce le constată, pentru ca atunci cînd pleacă în oraș, lista de cumpărături să o poată face mult mai ușor.

● DORIȚI să preparați ușor și repede o delicioasă cremă de vanilie? O veți putea obține în cîteva minute bătînd cîteva albușuri de ou cu zahăr vanilat și cu frișcă.

● PENTRU a prepara mai repede salata verde, vă sfătuim să pregătiți într-o sticlă untdelemn și oțet, în proporția dorită. Acest sos, ce nu se alterează, îl puteți întrebuința de mai multe ori.

SFATURI COSMETICE

Tenul uscat este predispus la formarea ridurilor sau zbîrciturilor. În cazul tenului uscat nu se vor folosi soluțiile alcoolice, săpunul, apa caldă, glicerina, toate acestea agravînd gradul de uscăciune a pielii. Curățirea și demachierea obrazului se va face cu o cremă de curățat grasă sau cu un lapte de demachiat.

Indicăm mai jos două formule, una de cremă și una de lapte de demachiat. I.: Unt de cacao 10 gr., ulei de parafină 20g., ceară albă 5 g., vaselină 60 g., apă 5 g. Se încălzesc toate substanțele pînă la topire apoi se amestecă pînă la răcire. II: Lanolină 10g., săpun 1 g., unt de cacao 4 g., borax 0,50 g. apă 87 g. Se topesc la un loc lanolina, săpunul și untul de cacao. Se dizolvă boraxul în apă, se încălzește și se varsă peste amestecul de grăsimi. După curățire obrazul se va spăla cu apă obișnuită după care va fi uns cu o cremă grasă hrănitoare ca spre exemplu crema Magnolia sau crema polivitaminată Velur. Ne putem prepara și singure o cremă grasă hrănitoare din 10 g. lanolină amestecată cu 10 g. vaselină, 10 g. ulei de parafină și 10 g. apă. La sfîrșit vom adăuga o fiolă de vitamină A și 1/2 flacon de vitamină F. Crema se va masa ușor pe obraz pentru a înlesni pătrunderea ei în piele.

Dacă tenul este foarte uscat crema va putea rămîne pe obraz și în cursul nopții. Dacă însă obrazul nu este prea uscat atunci crema se va șterge înainte de culcare cu excepția porțiunilor din jurul ochilor care trebuie să rămînă unse. În timpul zilei obrazul trebuie de asemenea uns cu cold-cremă sau cremă hrănitoare. Nu se vor folosi creme uscate pe bază de stearați deoarece pot produce iritații, înroșiri sau descuamări ale pielei.

Folosirea măștilor dă rezultate excelente. Sînt indicate măștile de caolin cu grăsime (caolin 20 g., lanolină 5 g., miere de albine 5 g., apă pînă se obține o pastă). Cataplasmele de ulei sau masca de parafină caldă (parafină solidă 10 g., ulei de parafină 20 g., lanolină 10 g.), sînt de asemenea foarte indicate. Această mască va fi aplicată pe fața unsă în prealabil cu cremă.

Se va evita abuzul de pudră, deoarece pudra usucă pielea. Persoanele care totuși o folosesc nu se vor pudra decît dacă în prealabil și-au uns obrazul cu cremă. Cei care lucrează în aer liber își vor unge neapărat obrazul ferindu-l împotriva soarelui puternic și a intemperiilor deoarece toate acestea fac ca pielea să se rideze de timpuriu. Persoanele cu pielea uscată care fac sport și care în genere neglijează îngrijirea obrazului vor lua de asemenea măsuri de protejare a pielei evitînd astfel ridarea ei.

Anca BOGDAN

TAIOARE DE VARA

Din țesături de bumbac uni și imprimate vă puteți confecționa încîntătoare taioare de vară. Vă sfătuim să folosiți, ca dublură a jachetelor, țesături din mătase vegetală sau din fire sintetice, la fel ca și bluzele.

1.— O jachetă dreaptă la o fustă pe corp. Bluza, căptușeala jachetei și manșetele, din mătase în buline.
2.— O jachetă scurtă din șantung sau olandă bleumarine. Calota pălăriei și reverele jachetei se confecționează din olandă bleumarine cu dungi albe sau roșii.
3.— Taior din olandă bej, cu bluza și garnitură la revere din mătase neagră cu buline bej.
4.— Taior de vară din olandă albă. Bluza — gen marinăresc — dublura jachetei și garnitura de la revere din olandă albastră cu dungi albe.

Desene de Tanți PFENNINGS

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul
„Secretul inginerului Mușat"
de Crișan Făgerașu
Desene de Beca RIND

44 *Impușcături răzlețe, apoi un adevărat uragan.*

Agenții, pălind, schimbară priviri îngrijorate. Tirînd după ei corpul inert al lui Bigellow, părăsiră cabina de observație, încuindu-l pe Mușat.

— Vorbesc! țipa inginerul bătînd neputincios cu pumnii în ușă — dați-le drumul, vă spun tot!

Impușcăturile nu mai conteneau.

Ușa cabinei de observație bubui dată

de perete. Un om înalt, cu păr alb, în care soții Shershow ar fi recunoscut pe cel ce le cumpărase prăvălia, își trecu pistolul mitralieră sub braț și puse o mînă pe umărul inginerului, strigîndu-i în cea mai curată limbă rominească:

— Tovarășe inginer, am săpat o galerie subterană, sînteți salvat!

Salvarea, faptul că auzise limba patriei, emoțiile, îi răpiseră lui Mușat puterea de a vorbi. Arătă înfrigurat spre scena groaznică ce se desfășura la mai puțin de un metru depărtare.

45 *Zece minute mai apoi, erau cu toții împreună.*

— Gata! zise omul cu păr alb, care, îmbrăcat într-o salopetă albastră, părea să fie un muncitor. Soția și-a revenit, să fugim. Ai putere? Te lasă rana de la umăr?

— Dați-mi o țigară! ceru slab inginerul. Și un foc...

Căpătînd chibrituri, aprinse unul și îl aruncă pe neașteptate peste grămezile de pînză palpitantă. Cu o viteză neverosimilă, flăcări portocalii și albastre goneau peste valurile de pînză, lăsînd în urma lor un scrum argintiu.

— Ce faci, ce faci? strigă omul.

— Nu vreau să rămînă pînza asta în

mîinile lor. Aș putea oricînd să produc alta.

— Foarte bine! Dar n-a rămas vreo fișie în laborator?

— Se topește la primul reactiv.

Se auzi de afară vuiet de sirene.

— Să fugim, spuse omul.

Rămaseseră în viață vreo 25 de oameni, toți în salopete, cu pistoale mitralieră. Schimbau neîncetat focuri cu agenții, mai puțin numeroși, ai lui Bigellow. La adăpostul acestei gărzi, Mușat cu ai săi porniră prin peretele măcinat de explozie, de-a lungul galeriei pe care salvatorii săi o săpaseră pe furiș.

46 *In sala uriașă a concernului „Wessemer", Orsini, șeful suprem, anunță în mijlocul strigătelor de protest că trustul de textile „Wessemer" se va lăsa înghițit de trustul rival, „Textinghouse", al lui Rockepont.*

— Vîndem toate acțiunile, zise Orsini în mijlocul tumultului, și rămînem cu băncile, fabricile de armament și petrolul.

— Trădare! Te-ai învoit cu Rockepont!

Zîmbind blînd, catifelatul Orsini așteptă să se facă liniște și spuse pe un ton dulce, muzical parcă:

— Domnilor, dimpotrivă, îl vom ruina pe Rockepont. Sîntem în posesia unei

descoperiri care schimbă complet situația industriei textile...

Un beculeț roșu se aprinse pe masă în fața lui.

— Mă scuzați, zise el apăsînd un buton. Din tavanul sălii se desprinse lin un soi de clopot plastic care-l acoperi pe marele financiar, separîndu-l de restul consiliului — putea vorbi oricît de tare fără să fie auzit.

— Bigellow a dat greș, îi spuse o voce la telefon. O bandă necunoscută a făcut să explodeze un coridor subteran al poliției și a năvălit acolo printr-o galerie. Am reperat locul de pornire: o măcelărie deschisă chiar azi dimineață în spatele sediului de poliție.

— Idiotul! gîndi Orsini cu voce tare, pe același ton blînd.

— Acum, în fața măcelăriei stă un camion frigider uriaș. Cred că pe-acolo vor să-l scoată pe romîn.

— Poliția știe?

— Nu cred. Îl așteaptă prin față, cu o adevărată armată în cap cu prefectul.

— Cîți oameni aveți?

— Optsprezece. Să atacăm?

— De ce așa puțini?

— M-am bizuit pe serviciul secret.

— V-am spus de o mie de ori că „Wessemer" e „Wessemer" și serviciul secret e serviciul secret. Lăsați camionul să porească. Urmăriți-l, dați atacul mai la marginea orașului. Vă trimit urgent întăriri.

(Va urma)

Jocuri distractive

ȘTIȚI CUM ?

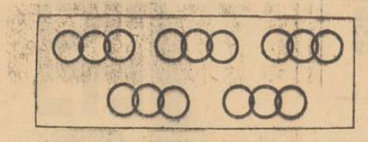

În fața dv. se află cinci grupuri de verigi care trebuie unite într-un singur lanț, fără a se folosi verigi suplimentare. Această operație se poate face în numai 6 operațiuni. Știți cum ?

ÎNTREBARE

Un tren a pornit de la București spre Ploiești cu o viteză de 30 kilometri pe oră, fără oprire. Un alt tren a plecat în sens invers adică de la Ploiești spre București tot cu o viteză de 30 de kilometri pe oră, de asemenea fără oprire.

Care va fi distanța dintre trenuri cu o oră înaintea întîlnirii lor ?

DEMONSTRAȚIE

Așezați 2 chibrituri alături astfel încît ele să alcătuiască o linie dreaptă și demonstrați prin raționamente justețea construcției dv. Pentru demonstrare este necesară o construcție suplimentară de chibrituri pentru care puteți folosi orice număr de chibrituri.

ÎN CARE MÎNĂ ?

Dați unui prieten două monede — una cu soț (de exemplu 10 bani) și alta fără soț (o monedă de 25 de bani) și rugați-l să le ascundă una în mîna stîngă, iar alta în mîna dreaptă.

Îi veți comunica că puteți ghici în care mînă ține moneda cu soț și în care mînă pe cea fără soț. În acest scop, îl veți ruga să tripleze valoarea monedei din mîna dreaptă, și să dubleze valoarea monedei din mîna stîngă, iar rezultatele obținute să le adune și să vă comunice numai totalul.

Dacă totalul este o cifră cu soț, atunci în mîna dreaptă se găsește moneda de 10 bani, iar dacă suma este fără soț, atunci moneda de 10 bani se găsește în mîna stîngă.

Cum vă explicați acest lucru ?

MEREU 38

Înscrieți în fiecare casetă cifrele între 1 și 17 astfel ca fiecare linie dreaptă să dea totalul 38. Pentru ușurința dv. cifra 1 a și fost plasată. Restul completați dv.

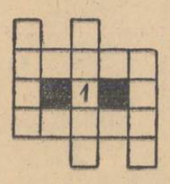

CÎT FACE ?

Rezultatul este un kilometru ! (kilo și metru).

ÎMPĂRȚIRE

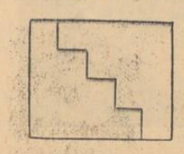

ALB ȘI NEGRU

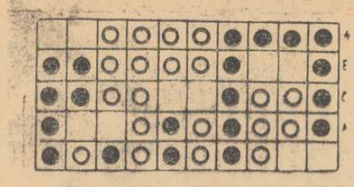

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 185

FRED GHENADESCU

NEDUMERIRE

— Asta înseamnă la tine „puțină odihnă la iarbă verde" ?

„Iubitorii naturii" se întorc de la iarbă verde.

— Nu tîrguiți niciodată aici ?

— Așa ! Nici vînzători, nici coadă. Aici cînd ești enervat n-ai cu cine să te certi !...

S. NOVAC

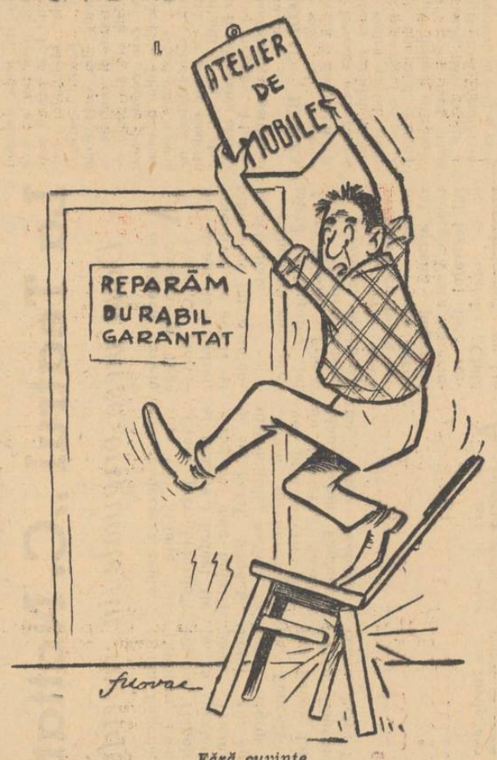

Fără cuvinte

MATTY ASLAN

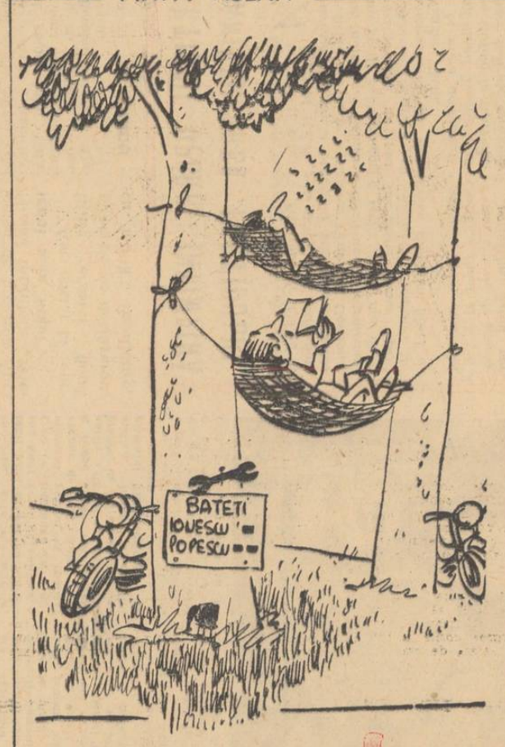

Fără cuvinte

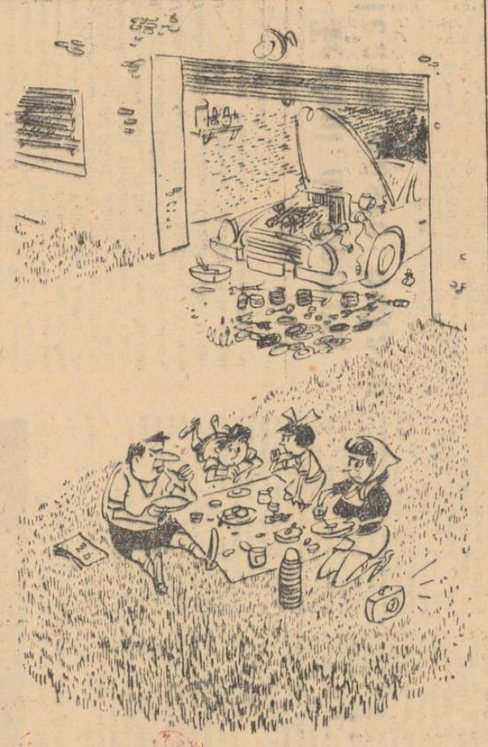

Fără cuvinte

● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel ● Fel de fel

„Bombyx mori"... de Băneasa

Mult timp s-a crezut — pînă cînd secretul a trecut de zidul chinezesc — că firul de mătase este extras dintr-o plantă necunoscută. Apoi, oamenii au aflat că larva unui fluture de noapte pe nume „Bombyx mori" are darul de a preface frunza de dud în fir de mătase cu care își împletește o căsuță mică : gogoașa.

În țara noastră se pare că turcii au fost aceia care au contribuit la răspîndirea creșterii viermilor de mătase. Dar această îndeletnicire s-a practicat sute de ani după metode primitive. În anii puterii populare, sericicultura se dezvoltă pe baze științifice, datorită grijii existente pentru producerea seminței de viermi de mătase și pentru aplicarea unor metode avansate.

Una din problemele de actualitate în creșterea viermilor de mătase este înlocuirea raselor și hibrizilor cu gogoși galbene, cu rase și hibrizi cu gogoși albe de înaltă productivitate. Aceasta, deoarece industria poate obține din gogoși albe mătase naturală de cea mai bună calitate, pe care o vor folosi la confecționarea diferitelor produse. Rezolvarea acestei probleme nu este din cele mai ușoare. Totuși, prin munca intensă a cercetătorilor de la Stațiunea centrală de sericicultură și apicultură din Băneasa, precum și a colaboratorilor de la stațiunile existente în țară, în această privință s-a făcut un serios pas înainte. În urma cercetărilor efectuate, bunăoară, la stațiunea experimentală sericicolă — apicolă din Orșova — a fost creată o rasă de viermi de mătase cu gogoși albe. Rasa de viermi de mătase „Alb nr. 1 Orșova" — cum au botezat-o creatorii ei, se caracterizează prin aceea că este destul de precoce și de productivă (la gramul de sămînță crescut se obțin 3,3 kg. gogoși).

Dar aceasta nu este singura rasă de viermi de mătase cu gogoși albe creată în țara noastră. La sesiunea științifică a Stațiunii centrale de sericicultură și apicultură care a avut loc nu de mult, s-au prezentat rezultatele privind lucrările efectuate în vederea creării unei noi rase de viermi de mătase. Este vorba de rasa sintetică de viermi de mătase „Alb de Băneasa". La crearea acestei rase de viermi cu gogoși albe a lucrat timp de cinci ani un colectiv de cercetători condus de inginerul Cleopatra Priadcencu, șef de laborator în cadrul stațiunii centrale.

La început s-au făcut creșteri în masă din rasa Alb japonez în vederea extragerii de linii pe calea selecției individuale. Apoi, familiile extrase au fost înmulțite timp de trei ani prin împerecheri înrudite. Pentru a aprecia puterea combinativă a liniilor înrudite, la un moment dat s-au făcut încrucișări cu rasa de viermi de mătase cu gogoși albe „Imeruli" creată în Uniunea Sovietică. Interesant de arătat că o parte din hibrizii obținuți au fost tratați cu acid clorhidric. Aceasta era necesar pentru a-i stimula pentru creșterile de vară. În sfîrșit, hibrizii obținuți din sămînță de primăvară și cei rezultați din sămînță de vară au fost încrucișați între ei, ceea ce a însemnat totodată crearea unei noi rase de viermi de mătase.

Dar cu aceasta lucrările nu puteau fi considerate încheiate. Era necesar ca să se verifice calitățile „Albului de Băneasa". Sămînța s-a dat în creșteri de producție în raza de activitate a stațiunii și în special în Raionul Oltenița. S-a constatat că la noua rasă de viermi s-a îmbunătățit mult (față de rasa de la care s-a pornit) ecloziunea ouălelor, s-a asigurat o omogenitate a masei de gogoși etc. Crescătoarele de viermi din comuna Curcani — Margarita Ologu, Maria Barnac și altele — au obținut de la fiecare gram de sămînță 3,560—3,780 kg. de gogoși. Pentru a stabili ce cantitate de gogoși este necesară pentru obținerea unui kg. de fir de mătase s-au trimis probe preindustriale la filatura de mătase naturală din Lugoj și la cooperativa „Borangicul" din Turnu Măgurele. Rezultatele comunicate au întrecut așteptările. S-a stabilit că la rasa „Alb de Băneasa" consumul specific a fost de 2,600—2,700 kg. gogoși față de un consum de 3,500 kg cît este în cazul raselor de viermi de mătase cu gogoși galbene.

Adesea ne oprim în fața vitrinelor. Admirăm cupoanele de Crepe de Chine, satin sau tafta. Sînt produse la care și-au dat contribuția nu numai crescătoarele de viermi, filatoarele și textilistele, ci și cercetătorii științifici din domeniul sericiculturii.

Ing. Th. MARCAROV

Opere puțin cunoscute ale compozitorului Prokofiev

Cu prilejul aniversării a 70 de ani de la nașterea marelui compozitor, care a avut loc la 23 aprilie, la Moscova s-au executat pentru prima dată unele compoziții, mai ales fragmente de muzică pentru filme și piese de teatru, puțin cunoscute de marele public.

În anul 1936, Prokofiev a scris muzica pentru poemele „Evghenii Oneghin" și „Boris Godunov" de Pușkin și a compus muzica pentru filmul „Dama de pică", iar în anul următor a compus muzica pentru piesa „Hamlet" de Shakespeare. Prin aceste lucrări, compozitorul a perfecționat forma operelor sale, imprimîndu-le mai multă sobrietate și expresivitate. Prokofiev acorda o mare importanță muzicii pentru spectacolele dramatice.

Pînă de curînd, muzica pentru poemele lui Pușkin n-a fost prezentată în concerte publice. Dirijorul Ghenadi Rojdestvenski a făcut de curînd un montaj al acestei lucrări sub forma unei suite, căreia i-a dat numele de „Pușkiniana". Prezentată recent în cadrul unui ciclu de concerte dedicat lui Prokofiev, această operă s-a bucurat de mult succes.

★

Despre Prokofiev, marele Eisenstein a spus: „Prokofiev nu este numai unul dintre marii compozitori moderni, ci este — după părerea mea — de asemenea unul dintre cei mai buni compozitori de muzică pentru filme". *El se referea la muzica filmelor „Ivan cel cel Groaznic" și „Alexandr Newski". Prokofiev și-a propus să scrie și o operă „Ivan cel Groaznic". Muzica sa pentru acest film ar fi putut fi interpretată de altfel și în sălile de concert asemenea muzicii compuse pentru Alexandr Newski din care făcuse o Cantată și a muzicii pentru filmul „Locotenentul Kije", devenită o simfonie. Alte proiecte intervenite pe parcurs l-au împiedicat însă, să-și realizeze această dorință.*

După moartea compozitorului, dirijorul Stasevici a unit aceste bucăți într-un oratoriu cu titlul „Ivan cel Groaznic". Prima audiție a acestui oratoriu care a avut loc anul trecut s-a bucurat de o bună apreciere din partea publicului.

★

Vorbind despre primele audiții de bucăți inedite ale lui Prokofiev, trebuie menționat „Concertino pentru violoncel și orchestră", care a rămas neterminat și fără instrumentație din cauza morții compozitorului. Terminată de M. Rostropovici și instrumentată de D. Kabalevski, această lucrare a fost inclusă în programul concursului violoncelиștilor sovietici. Interesantă e și soarta concertului 4 pentru pian. În anul 1931, pianistul austriac Paul Wittgenstein, care-și pierduse mîna dreaptă în timpul primului război mondial, a comandat la trei compozitori — Prokofiev, Ravel și Richard Strauss — un concert pentru mîna stîngă. Pentru aceasta a compus Prokofiev concertul nr. 4. Spirit conservator, Wittgenstein i-a înapoiat partitura spunînd : „Vă sînt profund recunoscător, dar n-am înțeles nimic din ea, nici măcar o singură notă".

Prima audiție a Concertului pentru mîna stîngă de Prokofiev, compus în urmă cu 20 de ani a avut loc anul acesta.

Radiocinematografia și radiotelevizіunea în medicină

În bolile tubului digestiv se produc tulburări sau apar uneori leziuni extrem de mici care trec neobservate la un examen medical obișnuit, chiar dacă acesta este executat foarte minuțios.

Iată însă că — pentru prima dată la noi în țară — a fost introdusă o metodă de investigație și cercetare bazată pe radiocinematografie și radiotelevizіune. Metoda, permite descoperirea din timp a leziunilor, care nu se pot depista cu aparatele de radiologie obișnuite.

Laboratorul în care a fost instalată aparatura respectivă, aparține clinicii a 5-a medicală de la Spitalul „Vasile Roaită" din Capitală. Să vedem cum funcționează această instalație. Ea are un ecran electronic cuplat cu un aparat de cinematografie. Se pot obține astfel secvențe, care redau dinamica diferitelor organe ale tubului digestiv. Întreaga instalație este la rîndul său cuplată cu o cameră de televiziune, cu ajutorul căreia se transmite întregul examen medical în sala de curs în fața studenților. Ei au astfel posibilitatea să studieze în amănunt cazurile dificile, fără ca bolnavul sau medicul consultant să fie stingherit.

Imaginile transmise, sînt mărite pe un ecran de 1,20 x 1,60. Totodată, instalația fonică de intercomunicare permite transmiterea în amfiteatru a comentariilor făcute de medicul specialist cu privire la examenul pe care-l efectuiază.

Aparatul de radiotelevizіune cuplat cu un electromanometru face posibilă studierea și culegerea unor date de un interes deosebit în cercetarea bolilor esofagului, stomacului și intestinului.

Noul laborator al clinicii a 5-a medicală permite nu numai examinarea bolnavilor cu elemente de tehnică perfecționată, dar crează cadrelor din învățămînt posibilitatea de a desfășura — și în domeniul bolilor aparatului digestiv — o bogată activitate științifică.

A. M.

Eranitul, un nou material plastic

În partea de sud a orașului Erevan (capitala R.S.S. Armene) se află cartierul industrial cu clădirile din tuf trandafiriu. Aici, alături de marea fabrică de cauciuc sintetic, s-a înălțat fabrica de polivinilacetat, al cărei principal produs este polivinilspirtul. Această materie, pe care specialiștii o numesc „materia viitorului", dă la rîndul ei numeroase alte produse.

Unul din aceste produse este eranitul (fir de Erevan), un material plastic cu calități superioare mătăsii și lînei, inventat de inginerul chimist Akop Akopian.

Un fir asemănător eranitului a fost creat de mult în Germania ; apoi în Japonia s-a creat un material și mai superior.

Dacă firul artificial creat în Germania se muia în apă, inventia japonezilor era lipsită de acest impediment ; ea da o țesătură superioară nailonului, mai ieftină ca bumbacul și rezistentă la apă.

Eranitul se deosebește de produsul japonez — vinilon.

Mai întîi, invenția inginerului armean, avînd toate calitățile vinilonului, se obține prin mijloace tehnologice mai simple. Dacă tehnologia vinilonului se compune din 18 „treceri", a eranitului are numai 12 „treceri". Procesele de bază ale vinilonului sînt în număr de 7, ale eranitului — 4. Procesul de producție la japonezi, de la materia primă pînă la produsul final, durează 80 de ore, pe cînd la eranit numai 12 ore.

Astfel eranitul costă de cîteva ori mai puțin, iar înaltele sale calități — rezistență și frumusețe — întrec calitățile firului japonez.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17 60 10 Interior 1400.

REBUS magazin

„Monovocalică"

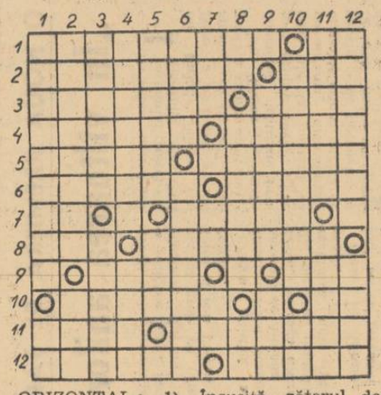

ORIZONTAL : 1) Însușită în mod complet și exclusiv, în dauna altora. — La revedere ! 2) Cu multe cărări (fem.) — Băț gros. 3) Alipită — Seara în Moldova ! 4) Eroina poemului „Demonul" de Lermontov — Cu pete. 5) Odată pe an — Specie enigmistică în versuri. 6) Pierdută — Apărat. 7) Acum ! — A expune, a dezvolta o lucrare științifică. 8) Boris Godunov, de pildă — Lacrimă (pop.) 9) Susține vița de vie — Funcționar superior (od.). 10) Loc de muncă subteran — Posed. 11) Pronumele compozitorului Haciaturian — Nici neagră, nici albă ! 12) Insemnată cu data — În basme este de aramă, argint sau aur.

VERTICAL : 1) Cățărată — Prepoziție latină. 2) Partea metalică a centurii — A lucra ogorul. 3) Spoit cu aramă — Oraș în Maroc. 4) „Vînzătorul de păsări" — Cadru pentru fotografii. 5) Munți în Armenia — Întins. 6) Pasăre de curte — Asaltată. 7) Iță — Rece ! — Jianu Aurora. 8) Posesiv — Bătaie (fig.) — Roman Petru. 9) Cu sare ! — ...de Barbu, cîntăreață romînă de operă. 10) Pătăranie, pățanie — Articol. 11) Prezintă moda — A acăța. 12) Indicată — Iubit.

C. MIRONESCU

Din vorbă în vorbă

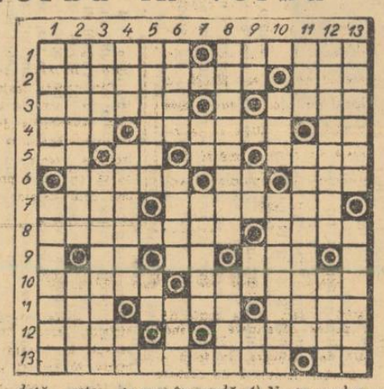

ORIZONTAL : 1) Vorbește răspicat — ...iar acesta cu reținere. 2) Accident în estetica vorbirii — Cap în Africa. 3) Are un debit de cuvinte amețitor — Aduce vorba din eter 4) Drug de fier — Vorbesc prostii — Repetat la retor ! 5) Cicero în temă ! — Fes ! — Nu aduce el, ce aduce ceasul, spune o vorbă din bătrîni — Limba... unui cuțit. 6) Vorbind de ea, spunem Ioli — Textilă — Funcționar superior (od.). 7) De la ea adunată și iarăși ei dată, este motto-ul ciclului de proverbe din „Povestea vorbei" a lui Anton Pann — Vorbesc de momeli ! 8) Snoavă — Pentru urechile celor ce nu vor să asculte. 9) Poftim, pe vorba nepoliticosului — La flecari ! — Cuier pentru... cercei 10) Vorba lui Moș Ion Roată — A spune vorbe neplăcute, a se certa. 11) Fluviu în Franța — Îți ia vorba din gură ! — Din neamul alanilor. 12) Repede — Îți plac vorbe alese. 13) Vorbe de clacă — În avocat !

VERTICAL : 1) Vorbă urîtă — „Să n-avem vorbă !". 2) Două vorbe la despărțire — Nor 3) Comună în Belgia — A spune vorbe care te pun în gardă. 4) Nume suedez — Vorbă lungă ! — Albia Senei ! 5) Vorbă supărătoare — E unt dedesubt ! 6) Vorbe trandafirii — O vorbă care te îndeamnă la muncă — Reavăn pe jumătate. 7) A nara, puțin — Morală. 8) Spune vorbe „cu duh", dar numai naivilor — Aici 9) Doi piepteni ! — Coajă de nuc ! — Liviu Rebreanu — Scule ! 10) Uniunea Internațională a Studenților — Vorbesc ca „alter ego" (fem.) 11) Face parte integrantă din orice vorbă rostită — Vorbiri cu tîlc 12) Ascultă debitul de la 3 orizontal (masc.) — Cîntă vioara întîia... acasă. 13) Vorbe cu ecouri repetate (sing.) — Dus cu vorba.

I. LOCKAR

SAH

Cupa Magazin : Rezultate și clasamente

GRUPA 3. Dan Nestor (Buc.) — **I. Solomon** (Reghin) 0—1 ; **D. Nestor — I. Dănilă** (Cluj) 1/2—1/2. Pe locul I în clasament se află Dan Nestor cu 5 1/2 puncte din 7 posibile.

GRUPA 5. Bololoi St. (Lugoj) — **T. Dumitru** (Iași) 1—0 ; **I. Vișan** (Fevesel) — **Bololoi** 0—1 ; **Gabriel Gheorghiu** — **Bololoi** 0—1 ; **Bololoi — Mustățea St.** (Buc.) 1—0.

GRUPA 6. M. Buzilă (Dumbrăveni) — **Prodan Anatolie** (Alimpești) 1—0. M. Buzilă a obținut 5 puncte din 6 posibile.

GRUPA 7. Maria Someșan (Timișoara) — **Ovidiu Băcioiu** (Buzău) 1—0 ; **Băcioiu — Nic. Chera** (Sibiu) 1—0; **Gh. Manafu** (Tr. Severin) — **Băcioiu** 0—1. **I. Boloni** (Buc.) — **Sandu Eugenie** (Buc.) 0—1 ; **Eugenie — Chera** 1—0 ; **Eugenie — Puiu Răduică** (Cujmir) 1—0 ; **Eugenie — M. Someșan** 0—1. **Maria Someșan** a obținut 5 puncte din 6 posibile.

GRUPA 8. Beștea Const. (Blidari) — **Ilie Chivu** (Tr. Severin) 1—0 ; **Andrei Rugină** (Roman) — **Dumitru Mănescu** (Buc.) 1—0 ; **Ieșenca Ciurel** (Pojejena) — **Mănescu** 0—1 ; **Mănescu — Chivu** 1—0 ; **Beștea — Ciurel** 1/2—1/2 ; **Chivu — Ciurel** 1/2—1/2.

Ultimul număr al revistei „Șahul în U.R.S.S." sosit la redacție cuprinde un articol intitulat „Scriitorul și șahul", consacrat maestrului Mihail Sadoveanu. Articolul evocă pasiunea pentru șah a marelui scriitor, contribuția sa la dezvoltarea mișcării șahiste din țara noastră, fragmente din articolele șahiste.

GRUPA 9. M. Tomescu (Buc.) — **Ion Ciurel** (Pojejena) 1/2—1/2 ; **Schlösser Norbert** (Sibiu) — **Ciurel** 1—0 ; **Ciurel — Romașcanu Radu** (Iași) 1—0 ; **Adrian Porcescu** (Craiova) — **Schlösser** 1/2—1/2; **Schlösser — Romașcanu** 1—0; **Schlösser Enăchescu** (Fieni) 1—0).

GRUPA 21. Hang Eugen (Cluj) și **T. Munteanu** (Buc.) au cîștigat la **D. Popovici** (Tim.), **D. Mandalian** (Brașov) **B. Atanasiu** (Tîrgoviște), **Dona Șerban** (Buc.) și **Cristescu Cristian (Buc.)** și au remizat partida dintre ei, clasîndu-se pe primele două locuri. **Hang** și **Munteanu** s-au calificat pentru semifinala celei de-a doua ediții a „Cupei Magazin".

GRUPA 22. T. Costa (Buc.) — **F. Elemer** (Tim.) 1—0 ; **Costa — Zaharia Vasile** (Iași) 1—0 ; **I. Stoian** (Năsăud) — **Costa** 1—0. **Ion Stoian** s-a clasat pe locul I cu 6 puncte **Traian Costa** cu 5 puncte. Pentru semifinală s-a calificat **Stoian.**

GRUPA 23. Rimmel Zaharia (Pîncota) — **Trandaf Dinu** (Schela Berca) 0—1 ; **N. Ștefănescu** (Buc.) — **Trandaf** 1—0 ; **Rimmel — Tulici Ludovic** (Orașul dr. Petru Groza) 0—1.

GRUPA 24. I. Turcaș (Arad) — **T. Ilieș** (Petroșani) 1—0 ; **N. Trandaf** (Berca) — **Turcaș** 0—1 ; **Turcaș — Petrovici Valeriu** (Buc.) 1/2—1/2 ; **Turcaș — Bidiu V.** (Manoleasa) 1—0. **Trandaf — B. Rățulea** (Brașov) 1—0.

GRUPA 25. Din această grupă s-au calificat pentru semifinale **Dan Nițescu** (Tulcea) și **Pașca Traian** (Or. dr. Petru Groza).

Lupta între turn și pion

1 2

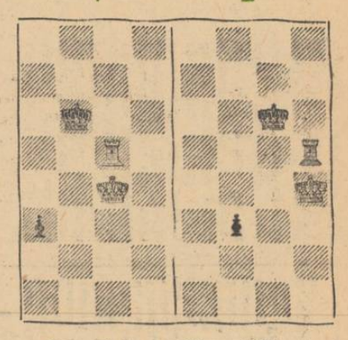

În ambele poziții negrul este la mutare. În poziția nr. 1 negrul cîștigă jucînd 1...a2 după 2.Tb5+, Ra6 3.Tb8, Ra7 albul nu mai poate evita transformarea pionului în damă. În poziția nr. 2 albul reușește totuși să facă remiză. De ce ?

Albul joacă și cîștigă

În studiul de mai sus, al fostului campion mondial Em. Lasker, în care albul cîștigă, întîlnim o manevră înrudită. Aceiași idee, cu același final favorabil albului, și în studiul de mai jos, compus încă în urmă cu un secol de Gorvitz și Kling. Soluțiile în numărul viitor.

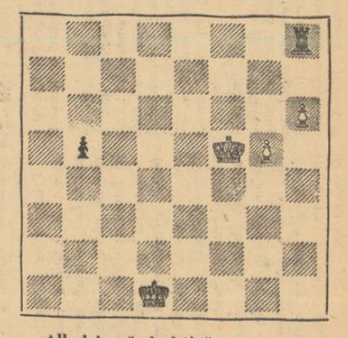

Albul joacă și cîștigă

Soluția problemei din numărul trecut (O. Costăchel) 1.Ng8 ! cu amenințarea 2.Ch6 mat.

Redacția : Piața Scînteii, Tel. 17.60.10. Administrația : 17.60.20. Interior 1.400. Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"

SPECTACOLUL
magazin

Cîntece închinate Partidului

În cinstea aniversării Partidului compozitorii noştri au scris numeroase lucrări închinate acestui măreţ eveniment. Dintre acestea notăm: „Spre slava ta, Partid biruitor" *de Ion Chiriescu pe versuri de Eugen Frunză*; „Prinos Partidului" *de Hilda Ierea, pe versuri de Marcel Breslaşu*; un ciclu de patru cîntece *de Alfred Mendelsohn pe versuri de Ion Brad şi Nina Cassian*; „Cîntăm Partidului slavă" *de Dumitru Bughici pe versuri de Petre Ghelmez*, „Partid, lumina vieţii noastre", *de Ovidiu Varga pe versuri de Dan Deşliu*, „Cîntec tineresc pentru Partid" *de Laurenţiu Profeta pe versuri de Eugen Frunză*, „Partid, te cîntă azi poporul", *muzică şi text de Teodor Brata*, „Partid măreţ al clasei muncitoare" de V. Timiş *pe versuri de Păuna Răzcan*; „Cîntăm Partidul" *de Vasile Popovici pe versuri de Florin Petrescu*, „Neînfrînt Partid, Partidul meu" *de Sergiu Sarchizov pe versuri de Vlaicu Bîrna*; „Partidul ne cheamă" *de Radu Şerban pe versuri de Constantin Cîrjan*; „Partid al libertăţii" *de Eugen Teger pe versuri de Ion Socol.*

Prinos Partidului

În aceste zile premergătoare aniversării celor 40 de ani de la înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia, oamenii de artă şi cultură, alături de întregul popor muncitor, dedică partidului noi şi noi realizări.

Iată cîteva declaraţii ce ne-au fost făcute:

Scriitoarea şi autoarea dramatică LUCIA DEMETRIUS, laureată a Premiului de Stat:

— Întreaga noastră muncă literară e luminată şi îndrumată de partid. El i-a dat un continut nou, o măreţie pe care altădată nu o avea, învăţîndu-ne cum să slujim prin ea interesele poporului.

Scriitorul de azi simte adînc demnitatea rostului său. În cinstea aniversării partidului, pentru slăvirea lui, încerc şi eu, după puterile mele, să zugrăvesc oamenii socialismului, să surprind realitatea în tot ceea ce are ea expresiv şi nou, încerc s-o fac mai bine, mai atent şi mai concentrat. Nu socotesc această o sarcină de moment numai, ci una care priveşte toată activitatea mea viitoare.

Artistul poporului COSTACHE ANTONIU:

— Partidului îi purtăm o mare recunoştinţă şi noi actorii cei virstnici, şi cei tineri, cît şi viitorii actori, cei care învaţă cu nesaţ pentru a sluji în viitor cît mai bine scena romînească. În calitatea mea de rector al Institutului de artă teatrală şi cinematografică „I. L. Caragiale", zi de zi, timp de opt ani, mă aflu mereu în mijlocul tinerelor vlăstare care şi-au ales frumoasa profesiune de actor. Condiţiile de învăţătură create de partid, sprijinul şi dragostea cu care înconjoară pe viitorii actori, sînt de-a dreptul emoţionante. Studenţii Institutului nostru au teatrul lor unde, încă de pe acum, fac practică, întreprind turnee, avînd posibilitatea să-şi îmbogăţească mijloacele artistice. Aniversarea partidului constituie pentru noi toţi un prilej fericit de a omagia realizările în toate domeniile de activitate şi de a ne încorda puterile în vederea unor noi înfăptuiri.

Artistul poporului GEORGE VRACA:

— Ca slujitor al scenei tin să mărturisesc că datorită partidului, datorită învăţăturii marxist - leniniste, aprofundării artei realist-socialiste, am înregistrat o întreagă schimbare în felul de a concepe viaţa şi bineînţeles în ceea ce priveşte misiunea teatrului. Puterea populară a investit teatrul cu o înaltă misiune socială şi educativă. Teatrul nostru de astăzi este pus în slujba celor mai înalte idei, el constituind un mijloc eficient de educaţie comunistă. Mă străduiesc din toate puterile şi cu toată inima să răspund acestor sarcini cît mai bine, atît în calitatea mea de actor, cît şi în aceea de director al Teatrului „Constantin Nottara".

Compozitorul ZENO VÂNCEA, maestru emerit al artei:

— Îndrumîndu-mă spre izvoarele veşnic vii ale ştiinţei marxist-leniniste, partidul m-a ajutat să-mi formez o concepţie nouă despre lume şi societate, să-mi cunosc mai bine îndatoririle de artist-cetăţean, să-mi definesc rosturile de creator, să fiu pătrums de dorinţa de a servi prin creaţia mea mersul înainte al societăţii, măreţul ideal al construirii socialismului în patria noastră.

Compozitoarea HILDA IEREA, laureată a Premiului de Stat:

— Cîndurile mele se adresează măreţului eveniment prin muzică. „Prinos partidului" este una dintre compoziţiile închinate aniversării de la 8 mai. Această lucrare, pe versurile lui Marcel Breslaşu, evocă avîntul înflăcărat al poporului, strîns unit în jurul partidului.

Pe o altă temă, ilustrînd bucuria vieţii noi am scris un scurt balet pentru copii intitulat „Mulţumim partidului". Baletul reflectă momente din viaţa şcolii din trecut în contrast cu aspectele noi ale şcolii de azi în care porţile sînt larg deschise fiilor de muncitori şi ţărani către o nouă cultură, către cultura socialistă. Cu aceste modeste contribuţii şi cu un efort sporit în activitatea obştească, mă pregătesc să întîmpin aniversarea partidului nostru drag.

NICOLAE HERLEA, prim solist al Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R.

— Întreaga mea carieră o datorez partidului, iubitului nostru partid, sprijinului permanent ce mi l-a dat la tot pasul. Partidului i-am dedicat şi îi dedic toată munca mea, toate străduinţile puse pentru a-firmarea artei noastre interpretative în ţară şi peste hotarele ei. Sînt fericit că în cinstea aniversării partidului mi s-a încredinţat un rol căruia doresc să-i aduc o mare strălucire: rolul comunistului Lazăr din noua operă romînească „Fata cu garoafe" a compozitorului Gheorghe Dumitrescu.

N. SANDU

Aspect de la repetiţiile cu piesa „Cîntă privighetorile" de Lucia Demetrius

La Teatrul „C. Nottara"

Două piese originale în repetiţie

Am poposit zilele acestea la Teatrul „C. Nottara" şi am găsit întreg colectivul de actori şi tehnicieni într-o intensă activitate.

— După recenta premieră cu lucrarea lui Aurel Mihale „Primăvara", teatrul nostru va prezenta, în cursul lunii mai, alte două premiere cu piese originale — **ne-a declarat artistul poporului George Vraca, directorul teatrului.** Este vorba de comedia **„Cîntă privighetorile"** de Lucia Demetrius cu mizica de Aurel Giroveanu şi de lucrarea Anei Novac intitulată **„Prietenul meu hoţul".**

...Am asistat la repetiţiile acestor două piese ce se desfăşurau, cu multă insufleţire, sub conducerea regizorilor Gh. Cheţa (la „Cîntă privighetorile") şi George Rafael (la „Prietenul meu hoţul") şi am notat, totodată, distribuţiile. Astfel, în „Cîntă privighetorile" vor juca actorii: Sandu Sticlaru, Sandina Stan, Sabin Făgărăşanu, Toni Zaharian, Sanda Băncilă, Rodica Ţuţuianu, Elena Nica-Huzum, Napoleon Creţu. În spectacolul cu piesa „Prietenul meu hoţul" vor apărea actorii: George Constantin, Eugenia Marian, Ion Panea, Liliana Tomescu, Eugenia Bosinceanu, Petru Popa ş.a.

Filmul „Setea" în pragul premierei

Aflat încă în febra premierei noului său film, regizorul Mircea Drăgan disimulează involuntar emoţia pe care o încearcă: este, deocamdată, mult prea ocupat cu obţinerea unor copii de calitate a ceea ce, împreună cu o numeroasă echipă, a realizat vreme de mai multe luni. E firesc aşadar ca răspunsurile sale să nu poată cuprinde în întregime problematica legată a creaţiei primului film romînesc în cinemascop.

— Cititorii noştri şi, desigur, şi romanului „Setea", vor să ştie dacă filmul este o adaptare a cărţii. În acest sens, am dori să ne

Iuliana (Flavia Buref) şi Mitru (Ilarion Ciobanu) într-o scenă din film

împărtăşiţi concepţia filmului.

— **De comun acord cu autorul romanului şi al scenariului nu ne-am propus nici ne departe să ecranizez romanul. Obiectivul a fost cu totul altul. Scriitorul Titus Popovici a încercat şi a izbutit pe deplin să păstreze în cele 70–80 pagini ale scenariului doar problematica principală a romanului, chintesenţa sa artistică, mizeul său ideologic şi personajul central. Linia principală a filmului rămîne deci problema smulgerii puterii din mîinile burgheziei de către clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare. Actul revoluţionar aj reformei agrare serveşte în scenariu nu ca o simplă consemnare cu mijloace artistice a unui eveniment de o însemnătate deosebită, ci pentru a dezbate problema necesităţii istorice a preluării puterii de către clasa muncitoare condusă de partid în împrejurările cunoscute şi a afirma astfel, pe planul artei, ceea ce s-a verificat practic: capacitatea clasei muncitoare în frunte cu partidul ei de a conduce poporul spre o viaţă nouă, luminoasă.**

— Prin ce mijloace subliniaţi filmul ideile scenariului?

— **Tratarea regizorală este dinamică, cu un montaj foarte ritmat, cu o coloană sonoră viguroasă în care zgomotele şi muzica subliniază avîntul de nebiruit al maselor.**

— Distribuirea rolurilor a ţinut seama de cerinţele fundamentale ale acţiunii? **Fireşte, deşi nu ne-am propus să creăm figurile filmului cu ajutorul unor actori cunoscuţi, ci pentru că personajele din film erau menite să capete contururi virtuale în imaginea cinematografică a satelor Răsinari şi Poplaca din raionul Sibiu. Acest raţion, atît în ceea ce priveşte aspectul satelor cît şi al peisajului cuprinde majoritatea elementelor caracteristice pentru Ardeal.**

— O ultimă întrebare: aţi ales tehnica cinemascopului pentru efecte plastice deosebite?

— **Ecranul lat se potriveşte, după cum este binecunoscut, filmelor de amploare cu scene de masă, cu multe exterioare, cu un peisaj deschis etc. Filmul nostru întruneşte aceste condiţii: gara, momentele din tîrg, de pe uliţa mare, urmărirea şi altele presupun o largă desfăşurare, o concentrare mare de oameni, multe planuri generale al căror conţinut bogat poate fi înţeles mai mai bine decît pe format normal. Astfel, dintr-un mijloc tehnic, ecranul lat se transformă într-un procedeu artistic care ne permite să zugrăvim în toată amploarea lor evenimentele care au dus la înfăptuirea unor importante idei revoluţionare.**

★

...Întrucît nu ne mai despart decît cîteva zile de premieră, am socotit util să nu anticipăm în această convorbire numeroase alte aspecte interesante ale filmului cărora sîntem siguri că spectatorul le va aprecia el însuşi valoarea. Nu rămîne deci decît să urăm cel mai deplin succes primului film romînesc de lung metraj în cinemascop.

Sorin ROIBU

ARTIŞTII OPEREI ÎNTÎMPINĂ ANIVERSAREA PARTIDULUI

Alături de toţi oamenii muncii din patria noastră şi artiştii Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R. s-au pregătit să întîmpine marea sărbătoare a poporului nostru, aniversarea a 40 de ani de la înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia. Pentru a cinsti acest eveniment, interpreţii primei noastre scene lirice, aşa după cum se ştie, au pus în scenă nouă lucrări romînească „Fata cu garoafe", realizată de compozitorul Gh. Dumitrescu după un libret de Nicolae Tăutu.

În afara prezentării acestei opere omagiale, colectivul Teatrului de Operă şi Balet al R.P.R. va susţine în perioada 1-8 mai o serie de spectacole dedicate aniversării partidului. Astfel, vor avea loc trei recitaluri de canto şi balet după cum urmează: 1 Mai la Teatrul de Vară „Nicolae Bălcescu"; 2 mai la Parcul „Ţavor"; 7 mai la Casa Prietenei Romîno Sovietice. De asemenea, va mai avea loc şi un recital de canto pe data de 8 mai la Teatrul de Vară „23 August". În cadrul acestor recitaluri îşi va da concursul un colectiv larg de solişti printre care: artistul poporului Petre Ştefănescu-Goangă, Carbis Zobian, Mihail Ştirbei, Octav Enăşărescu, Nicolae Rafael, Cornelia Gavrilescu, Iolanda Mărculescu, Matilda Onofrei, Maria Sindilaru, Victoria Drăgănescu-Zimţea, Geta Marinide, Zoe Dragotescu, Iulia Bucicueanu, Anaida Cherpicean, Cornel Stavru, Constantin Gabor, Viorel Ban, Al. Enăceanu şi alţii.

Teatrul de Operetă pleacă peste hotare

Teatrul de Operetă prezintă un turneu în R.P. Polonă. În acest scop, întregul colectiv depune străduinţe pentru a reprezenta cu cinste arta noastră interpretativă peste hotare.

Turneul Teatrului de Operetă în R. P. Polonă va constitui un eveniment important pe linia schimburilor culturale reciproce dintre poporul nostru şi poporul polonez. Teatrul va pleca în ţara prietenă cu un ansamblu numeros. În drum, la ducere, interpreţii se vor opri la Budapesta, unde vor susţine cîteva spectacole. Aceasta va fi a doua mare dep'asare pe care teatrul o va face peste hotare, la cea din anul trecut. Intreprins la Moscova cu operetele *„Lăsaţi-mă să cînt !"*, *„Columba"* şi *„Vînătorul de păsări"*.

Noul turneu va contribui şi la afirmarea peste hotare a operetei noastre noi. Astfel, în repertoriul turneului figurează, printre altele, trei dintre cele mai reprezentative lucrări ale creaţiei noastre operetistice noi: *„Lipitoarea"* şi *„Lăsaţi-mă să cînt !"* de Gherase Dendrino şi *„Pluta şul de pe Bistriţa"* de Filaret Barbu. Alături de acestea, vor fi reprezentate şi două lucrări clasice *„Vînzătorul de păsări"* de Zeller şi *„Boccaccio"* de Suppé.

În total ansamblul va cuprinde circa 200 de solişti, balerini, corişti şi membri ai personalului tehnic. Cu toţii simt de pe acum răspunderea mare ce le revine şi de aceea nu precupeţesc nici un efort pentru a reprezenta cum se cuvine arta operetei noastre peste hotare.

M. DAMIAN

Maia Plisetskaia în baletul „Trandafirul sălbatec"

„DRUMUL SPRE MARELE BALET"

Acesta este titlul unui film cinematograf în culori care va înfăţişa minunata lume a baletului sovietic. Pelicula, realizată de L. Kristi — de altfel şi autorul scenariului — va prilejui desfăşurarea unor scene de balet, alternînd cu secvenţe documentare din viaţa de fiecare zi a artiştilor.

Astfel, o vom vedea pe neasemuita balerină Galina Ulanova, dansînd, împreună cu Boris Hohlov, un vals de Chopin — dar şi în calitatea ei pedagogică, arătîndu-i tinerei Katia Maximova un pas dificil din baletul „Gisèle".

Raisa Strucikova va interpreta gavota actriţei din baletul lui Asafiev „Plăcăriţa Parisului". Maestrul de balet Lavrovski şi picturul scenograf Rindin au pus în scenă suita „Paganini", dansată de talentatul baletist Seh pe muzică de Rahmaninov.

Alături de renumiţii soliţi ai baletului — Ulanova, Plisetkaia, Ciabukani, Lepeşinskaia, Strucikova — apar tinerele, dar atît de înzestratele mlădiţe ale marii şcoli de balet sovietice: Fadeiceva, Seh, Kondratieva, Volodia Vasiliev şi Katia Maximova.

DO-RE-MI

Între 10 şi 23 iulie va avea loc la Prades (Franţa) cel de-al II-lea festival muzical, care va coincide cu cea de-a 85-a aniversare a lui Pablo Casals.

În afară de concursul marelui violoncelist, la festival vor participa Yehudi Menuhin, Iulius Katchen, Wilhelm Kempf, Horzowski şi marea cîntăreaţă Victoria de Los Angeles.

IN STUDIOURI · PE ECRANE

● REGIZORUL filmului, „Cronica unor bieţi îndrăgostiţi", Juliano Montaldo, realizează în prezent filmul „Tirul porumbeilor" a cărui vedetă e Jacques Charrier.

● NOUL film al lui Vittorio de Sica „La ora 18 începe ultima judecată" cuprinde în distribuţia sa nu mai puţin de 130 actori. Printre interpreţi întîlnim nume ale unor artişti de mare renume ca: Simone Signoret, Silvana Mangano, Toto, Alberto Sordi, Fernandel etc.

● HARRY Belafonte, cunoscut şi consecvent luptător împotriva discriminării rasiale, intenţionează să închine un film scriitorului său preferat. Este vorba de A. Purkin.

● TÎNĂRA cinematografie chineză abordează subiecte din cele mai variate. Un reuşit film colorat, turnat în ultima vreme, este „Sărori pe gheaţă". Scenariştii Wu Dshan-di şi Fang Jüliang şi regizorul Wu Dshan înfăţişează în acest film o imagine a vieţii sportivelor chineze.

Distribuţia cuprinde o serie de tinere şi talentate patinatoare.

● O NOUA producţie a studiourilor Defa din Berlin. De astă dată e vorba de un documentar despre Buchenwald regizat de Peter Ulbrich şi Peter Sbrzessy, cu titlul „Weimar-ul este situat lîngă Buchenwald".

● IN NOUL film al regizorului american Stanley Kramer, „Procesul de la Nürnberg", rolul principal îl deţine actorul Montgomery Clift. Alături de acesta mai apar Richard Widmark, Marlene Dietrich, Spencer Tracy, Burt Lancaster şi Maximilian Schnell.

● FILMUL lui Grigori Kosinţev după nemuritorul roman a lui Cervantes „Don Quichotte", s-a bucurat de mare succes în S. U. A. Criticii din New York i-au făcut cronici elogioase în coloanele presei.

● 50 DE TARI vor participa la „Festivalul internaţional al filmului" care va avea loc anul acesta între 9 şi 23 iulie, la Moscova. De o atenţie deosebită se va bucura la acest festival tînăra cinematografie a ţărilor asiatice şi africane care şi-au cîştigat independenţa.

Aspecte de teatrul cuban

Nouă şi croiesc drum pe scenele Cubei. O dovadă grăitoare o constituie piesa lui Marcos Bemaras „Cortina din coji", pusă în scenă la teatrul „El Sotano" de acelaşi Pako Alfonso. Piesa reprezintă un pamflet virulent la adresa serviciului de spionaj al S.U.A., care încearcă să ascundă în poporului american şi poporelor Americii Latine, prin informaţii false, adevărul despre revoluţia cubană.

În primul act, autorul înfăţişează vizita a doi americani la centrul din New York al agenţiei „Horrible Press", demascînd bucătăria murdară, unde se pun la cale calomniile anticomuniste şi anticubane. Locul central în piesă îl ocupă actul doi, a cărui acţiune se petrece în Cuba. Soseşte corespondentul special al agenţiei, Mike Matrek, „specialist în problemele Cubei". Este un personaj care nu cunoaşte viaţa poporului, însă este gata oricînd să inventeze absurdităţi despre Cuba. Se înveşmîntează într-un costum „naţional" cubanez, în realitate într-un costum de carnaval.

Biruind dificultăţile, teatrul Cubei se îndreaptă cu paşi siguri pe calea artei realiste, cheziăe că ea se va dezvolta cu succes.

REFLECTOR

„Primăvara"

Decada dramaturgiei originale a prilejuit teatrului „NOTTARA" punerea în scenă a poemului dramatic „Primăvara" de Aurel Mihale. Autorul, prozator cunoscut, se află la prima sa piesă. Alegîndu-şi un subiect dificil din punct de vedere dramaturgic, folosind versul acolo unde se simţea nevoia eloginului direct făcut eroilor, punînd în mişcare un număr impresionant de actori în acţiunile de masă şi avînd grije să-i individualizeze cu mijloace sobre, Aurel Mihale a avut de înfruntat multe dificultăţi.

„Primăvara" reconstituie viaţa unui activist de partid, Radu Necula şi a ţăranului sărac, Vasile Bălaşa, într-unul din momentele istorice de după 23 August 1944, şi anume, momentul răsturnării guvernului reacţionar al lui Rădescu. Numai enunţarea simplă sorbeşte destul despre obiectivele autorului. Oricum, aducerea pe scenă a mulţimii care a demonstrat şi a fost întîmpinată cu gloanţe de către generalul-călău Ilieamână un act de curaj şi pe o scenă mai mare, cu un ansamblu actoricesc mai numeros, cu o încenţie regizorală mai îndrăzneaţă, finalul piesei lui Mihale ar fi căpătat dimensiunile adevărate. Aşa, trebuie spus, el rămîne numai retoric deşi semnificaţia morţii lui Necula nu poate scăpa niciunui spectator.

Pe scurt despre ce este vorba: o întîmplare face ca un comunist arestat înainte de Eliberare, să fie lăsat în libertate de către însoţitorul său: un ţăran fără pămînt, căruia vorbele primului i-au arătat ce are de făcut în viitor. Acţiunea se petrece după aceea, în anul 1945, cînd partidele „istorice" caută să îngele mai departe masele şi nu mai reuşesc pentru că apărurseră de-acum, liberi, cei mai luminaţi reprezentanţi ai proletariatului. Radu Necula este unul dintre aceştia.

„Primăvara" constituită ca o suită de scene aproape independente, înfăţişează filmul luării puterii de către popor la oraşe şi sate. În acest sens aş reproşa autorului că nu s-a oprit numai la lumea ţăranilor şi a soldaţilor atît de bine cunoscută, secvenţele ocupării şi apărării uzinei Malaxa, apărînd în spectacol exterioare, necesare numai pentru a-i da comunistului Necula o biografie bine precizată.

Spaţiul nostru limitat ne obligă la observaţii stricte şi nu vom lungi vorba. Ne-a plăcut foarte mult limba personajelor, de o autenticitate şi o prospeţime ce se cer subliniate. Aurel Mihale a ştiut să caracterizate şi fără unele cozi ce mai pot fi încă operate de către regie (cum ar fi povestirea din primul tablou a lui Bălaşa şi monologul Zamfirei) — poemul dramatic „Primăvara" ni se pare echilibrat. Ni s-au impus două momente de o mare forţă poetică: acela al stabilirii secolului partidului comunist în casa lui Vasile Bălaşa, cînd acesta scrie cu cărbune pe o scîndură numele organizaţiei săteşti şi scena ocupării primăriei şi a postului de jandarmi, cînd Lambie-Cojocaru este numit părintele comunei şi are prima concordire cu noile autorităţi necăzute. Aplauzele la scenă deschisă au mărturisit calda bucurie a publicului.

Regia lui George Vraca a fost atentă şi minuţioasă. O mai precisă şi mai energică mişcare de ansamblu în final ar îmbunătăţi mult spectacolul. Dintre interpreţi ne-au plăcut foarte mult: George Demetru în rolul lui Bălaşa, care şi-a alcătuit cu minuţie personajul şi Dan Nicolaie, actor masiv, mişcîndu-se la largul său sub chipul unor oameni simpli. Dorin Maga a ajutat textul şi dacă ar renunţa la tonul patetic al ultimelor replici, ar fi şi mai reuşit. Foarte bună apariţia Elenei Chiosa în Zamfira şi jocul plin de umor al lui Nae Constantinescu în rolul sentinelei. Portarul Spiricâ în interpretarea lui Constantin Guriţă a dovedit încă odată că şi pe întinderea mică, un actor poate fi ţinut minte dacă face un rol cu suplinteare. L-am redreptăţit pe Constantin Irod dacă nu am spune că în rolul primarului, fără mult text ne-a impresionat.

Despre decorurile lui Mircea Marosin nu putem afirma nimic deoarece în seara premierei, fundalul scenei a fost acoperit cu un desen rudimentar.

Trebuie salutată de asemenea ideea regizorilor de a juca piesa fără pauze. Dacă şi schimbările de decor ar fi mai scurte, tehnicienii teatrului ar merita şi mai multe aplauze.

Eugen BARBU

O NOUĂ PREMIERĂ PE ŢARĂ:

„În vîltoarea anilor"

În cinstea aniversării partidului colectivul Teatrului de Stat din Bîrlad „Vivian Ion Popa" a prezentat joi, 20 aprilie, cea de a 7-a premieră a sa din acest an.

Tov. Traian Chiţescu, directorul teatrului, ne-a spus printre altele: „Plecînd de la premiza că promovarea dramaturgiei originale este o sarcină de onoare şi de răspundere a fiecărui teatru am considerat că realizarea unei premiere pe ţară şi promovarea unui autor local care şi-a axat tematica lucrării sale pe lupta plină de eroism şi sacrificii a comuniştilor în condiţiile ilegalităţii, constituie darul cel mai de preţ pe care-l oferă un teatru spectatorilor săi în aceste zile de întîmpinare a marii aniversări".

Subiectul piesei lui Gheorghe Iancu „În vîltoarea anilor", aşa cum spune şi autorul, îşi are rădăcinile adînc înfipte în realitatea vremii de tristă amintire. Aducerea în scenă a unor momente eroice, reprezentative, din viaţa comuniştilor în condiţiile crîncene ale luptei ilegale, conturarea cît mai veridică a personajelor piesei, a comuniştilor, a caracterelor şi dîrzeniei lor de luptă, prezentarea celor mai tipice scene care să emoţioneze şi să convingă de înalta ţinută morală a oamenilor care nu şi-au cruţat viaţa luptînd pentru o societate liberă fără exploatare, sînt tot atîtea sarcini grele pe care autorul şi le-a propus să le rezolve.

Regia artistică a lui Cristian Nacu, scenografia semnată de Adriana Leonescu, întreaga distribuţie din piesă au contribuit la realizarea unui spectacol reuşit.

Piesa „În vîltoarea anilor" se va prezenta şi la Bucureşti în cadrul „Decadei dramaturgiei originale".

CONCERT DE LIEDURI

În cinstea aniversării Partidului, Filarmonica de Stat „George Enescu" organizează pe data de 3 mai, în sala Ateneului R. P. R., un concert de lieduri cu muzica de compozitori romîni, pe versuri de poeţi romîni. Îşi vor da concursul: Aura Florescu, Iolanda Mărculescu, Ion Piso, Martha Kesler, Nicolae Galton, Marius Rintzler. La pian: compoziţoarea Hilda Jerea. Printre altele vor fi cîntate lucrări de George Enescu, Mihail Jora, Paul Constantinescu, Zeno Vancea, D. Gheciu, Tudor Ciortea.

Scurtă convorbire cu autorul piesei „Procesul"

Colectivul Teatrului de Stat din Ploieşti, pregăteşte în cinstea aniversării partidului, premiera pe ţară „Procesul", întîmplare dramatică în 3 acte de A. O. Cindrelu, piesă inspirată din lupta petroliştilor.

L-am întîlnit pe autorul piesei „Procesul" la teatrul ploieştean. El este un vechi petrolist, venit pe meleagurile Prahovei din Sibiu, acum aproape 30 de ani. Lucrează într-o schelă petroliferă de lîngă Ploieşti.

L-am rugat pe autor să ne răspundă la cîteva întrebări în legătură cu noua premieră pe ţară.

— *Cum aţi scris piesa „Procesul"?*

— „Procesul" nu-i scrisă numai de mine. Au scris-o petroliştii în februarie 1933, cînd sîngele lor a stropit caldarîmul Ploieştiului. Au scris-o prin lupta lor de rezistenţă din anii 1940 — 1944. O scriu cu o însufleţire negalată începînd din anul 1948, cînd anul negru a început să curgă numai pentru ei, o scriu succesele lor de fiecare zi. Eu trăiesc acolo în familia lor şi nu am făcut altceva decît să aştern pe hîrtie cu puţinele mele mijloace o faimă trăită din marele lor elan. Eroii piesei au trăit. O parte din ei mai trăiesc şi astăzi. Faptele lor au scris piesa.

— *Cine este Soare?*

— În anul 1943, Soare îşi păştea capra printre sondele schelei vechi. Tatăl lui — comunistul ilegalist Pahonţu, — este arestat şi executat. Utecistul Soare, împreună cu meşterul Dobre şi cu ceilalţi comunişti luptă pentru ca ţiţeiul sarmaţianului descoperit de ei să nu ajungă în mîinile hiteriştilor. Aşa începe piesa. Dar nu e cazul să o povestim acum. Destul că astăzi Soare este inginerul şef al schelei vechi. Dar nici schela nu se mai numeşte aşa. Nu mai e veche.

— *Cum vi se pare realizarea scenică a piesei?*

— Repetiţiile sînt în toi. Sub direcţia de scenă a lui H. Eliad şi în scenografia lui Sergiu Zinger piesa se naşte din nou, parcă mai proaspătă decît am scris-o. Teatrul de Stat din Ploieşti m-a ajutat şi m-a îndrumat necontenit de la prima lectură şi pînă la forma ei definitivă. Dar despre acestea, să lăsăm să vorbească mai mult spectatorii.

Viorel LUPU

Ulisov cîntînd

Intrecerea celor mai buni

În faţa Casei de cultură „N. Bălcescu" s-a oprit un autobus modern. E al C. A. S. Popeşti-Leordeni. Din el au coborît fete şi băieţi, bobinatorul Dinu Velescu, pulitoarea Iliuca Osefciuc şi ceilalţi artişti amatori, pentru a putea prezenta cu cinste programul artistic al brigăzii ?

artiştii gospodăriei colective „Ştiinţa" din comuna Berceni, filatoarele de la „Viscofil", muncitorii de la fabrica „Bucureşti". Au intrat pe scenă îmbujorăţi

Membrii juriului împreună cu artiştii amatori

veseli... Sînt membrii brigăzii artistice, veniţi la întrecerile fazei raionale a celui de al VI-lea concurs al formaţiilor artistice de amatori.

Iată-i pe scenă. Cîntă şi dansează, spun cuplete şi dau glas fluierului. În fiecare melodie, în fiecare cuvînt se simte bucuria vieţii tot mai îmbelşugate.

Iată brigada gospodăriei colective „G. Coşbuc" din Berceni. Apar copiii colectivistilor, pionieri cu cravata roşie, cu ochii sticălucitori, plini de viaţă.

În luminile rampei Casei de cultură „N. Bălcescu" s-au perindat zile de-a rîndul zeci de brigăzi artistice.

Cu cîtă migală s-o fi pregătit, de cîte ori o fi repetat cu grijă textul filatoarea Mândiţa Vergu, turnătorul Florin Farkaş, Comisia concursului înseamnă notele şi uneori chiar răsplătesc cu aplauze producţia artiştilor amatori.

Şi-au spus cuvîntul, prin cînt şi poezie — muncitorii de la Uzinele „Tudor Vladimirescu", brigada medicilor, metalurgiştii de la Uzinele „Steaua roşie", de emoţie, dar cu cîtă mîndrie în vorbeau de succesele lor, cu cîtă căldură mulţumeau partidului pentru viaţa fericită pe care o au azi. A fost o adevărată întrecere a celor mai buni.

Sandu MARIAN
Fotografii: Boris CIOBANU

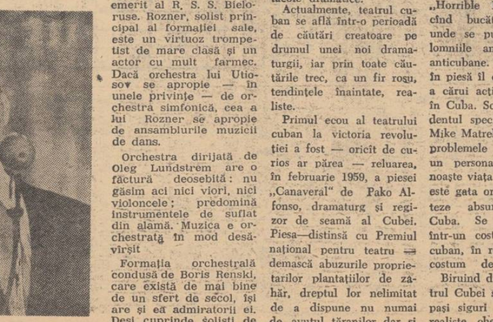

Brigada artistică de amatori „Popeşti Leordeni"

Muzica de estradă sovietică

În timp ce în occident sînt în „vogă" excentricităţile muzicale — o sensibilă reducere, pe alocuri chiar suprimare aproape cu desăvîrşire a melodiei — în U.R.S.S., dimpotrivă, melodia, elementele lirice, eroice şi romantice, constituie esenţa muzicii, inclusiv celei de estradă.

Reprezentanţul cel mai de seamă al acestei orientări este Leonid Utiosov, artist al poporului al R.S.F.S.R. Orchestra de muzică de estradă pe care o dirijează, a luat fiinţă acum treizeci de ani. La început, această echipă nu era formată decît din zece instrumentişti. Pe parcurs, orchestra s-a mărit de trei ori şi, înainte de toate, au fost încluse unele instrumente. În locul banjoului au apărut ghitara electrică şi contrabasul. Vioara şi violoncelul au început să domine, iar saxofoanele au fost din ce în ce mai mult înlocuite cu clarinete.

Orchestra execută compoziţii dintre cele mai dificile, cum ar fi transcripţiile de muzică simfonică. Aşa, de pildă, spicuim din ultimul ei program: „Visare" de Debussy, Marşul din opera „Dragostea celor trei portocale" de Prokofiev, „Concertul pentru clarinet şi orchestră" al compozitorului american Shaw.

Orchestra lui Utiosov are în repertoriu lucrări de Şostakovici, Haciaturian, Hrennikov, Soloviov-Sedoi, şi ale altor compozitori sovietici.

Formaţia orchestrală a lui Utiosov este compusă din excelenţi muzicieni care mai sînt şi excelenţi actori; ei ştiu să susţină un dialog, să comunice cu partenerii lor, să interpreteze mici scene comice.

Utiosov, acompaniat de orchestra sa, se produce şi ca solist vocal. Umorul, stilul dramatic şi patetic, îi sînt deopotrivă familiare, dar înlremul este adevăratul său element.

În afara acestei orchestre şi alte ansambluri se bucură de preţuirea publicului, ca, de pildă, formaţia condusă de Eddy Rozner, artist emerit al R. S. S. Bieloruse. Rozner, solist principal al formaţiei sale, este un virtuoz trompetist de mare clasă şi un actor cu mult farmec. Dacă orchestra lui Utiosov se apropie — în unele privinţe — de orchestra simfonică, cea a lui Rozner se apropie de ansamblurile muzicii de dans.

Orchestra dirijată de Oleg Lundstrem are o făctură deosebită: nu găsim aci nici viori, nici violoncele; predomină instrumentele de suflat din alamă. Muzica e orchestrată în mod desăvîrşit.

Formaţia orchestrală condusă de Boris Renski, care există de mai bine de un sfert de secol, îşi are şi ea admiratorii ei. Deşi cuprinde soliştii de talent, această formaţie excelează mai ales în acompaniament, punînd în valoare cele mai diverse numere dintr-un spectacol de estradă.

S-a vorbit aci, pe scurt, despre patru orchestre de estradă, dar se înţelege de la sine că numărul lor e cu mult mai mare.

Aspecte de teatrul cuban

În prezent, în Havana fiinţează zece teatre.

Un număr care n-ar părea mic la o populaţie de un milion de oameni. Însă toate teatrele din Havana înoalată nu au cu mult peste 1000 de locuri. De obicei, şiruri săli adăpostite în parterele clădirilor, săli care, de regulă, au 80—200 de locuri. Există şi o excepţie — Teatrul Naţional. Construcţia sa nu s-a terminat încă, dar sala mică a teatrului, care va avea 7—800 locuri, a fost dată în folosinţă. Aici au loc reprezentaţii de balet, iar uneori şi spectacole dramatice.

Actualmente, teatrul cuban se află într-o perioadă de căutări creatoare pe drumul unei noi dramaturgii, iar prin toate căutările trec, ca un fir roşu, tendinţele înaintate, realiste.

Primul ecou al teatrului cuban la victoria revoluţiei a fost — oricît de curios ar părea — reluarea, în februarie 1959, a piesei „Canaveral" de Pako Alfonso, dramaturg şi regizor de seamă al Cubei. Piesa — distinsă cu Premiul naţional pentru teatru — demască abuzurile proprietarilor plantaţiilor de zahăr, dreptul lor nelimitat de a dispune nu numai de avutul ţăranilor dar şi de viaţa lor.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

TRĂIASCĂ A 40-A ANIVERSARE A PARTIDULUI

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul V — Nr. 187 ★ Sîmbătă 6 mai 1961 ★ 8 pagini — 1,50 lei

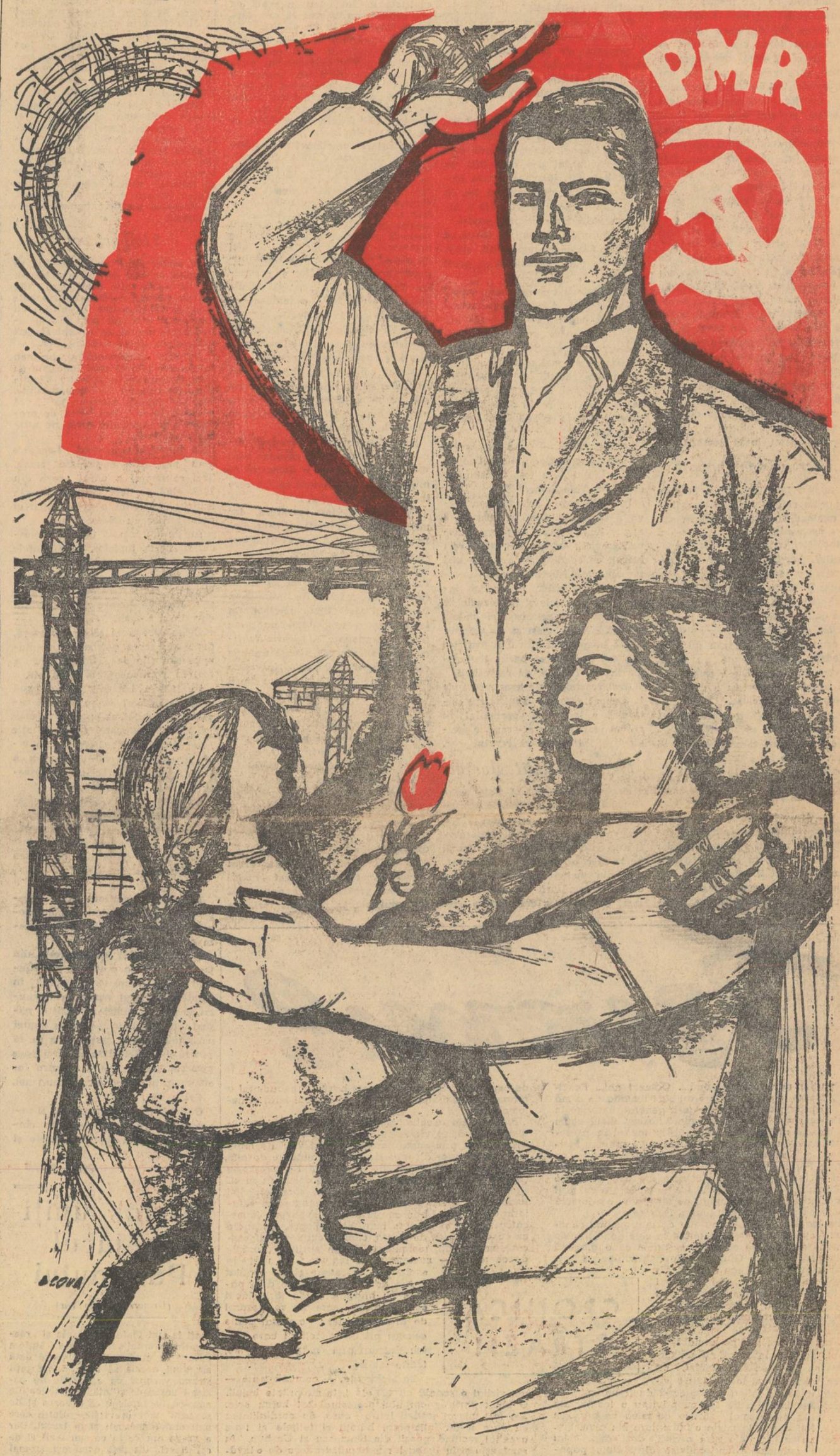

Desen de I. COVA

Strîns uniți în jurul Partidului

Acad. Al. Graur

O aniversare în vederea căreia țara se pregătește de multă vreme, pe care toți o așteptăm cu nerăbdare și care stîrnește un entuziasm neasemuit al întregii populații a țării noastre: se împlinesc 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din Romînia.

Dacă admitem că a fost legal din 1921 pînă în 1924, cînd — măcar parțial — activitatea lui nu era interzisă, constatăm că exact jumătate din existența lui, de la început și pînă astăzi, partidul a fost ținut în ilegalitate. Aceasta nu l-a putut opri de a se dezvolta, de a se întări și de a cîștiga tot mai adîncă influență în mediul tuturor celor care muncesc. Iar în perioada de după eliberare, făcînd în mod concret dovada capacității sale de conducere a țării, partidul s-a impus în conștiința imensei majorități a locuitorilor țării ca singura formă de organizare capabilă să îndrumeze spre binele tuturor viața noastră politică.

Continuator al celor mai nobile tradiții de luptă ale poporului nostru, și în același timp călăuzitor pe căile greu de descifrat ale viitorului, Partidul Muncitoresc Romîn a elaborat în politica sa linia care corespunde totdeauna intereselor vitale ale maselor și a deschis cele mai largi perspective pentru dezvoltarea multilaterală și rapidă a țării. N-am uitat timpurile cînd Romînia era o țară „eminamente agricolă", al cărei destin era să producă ieftin cereale pentru ca, în schimbul lor, să obțină cu prețuri ridicate produsele industriale fabricate în străinătate. Iar astăzi, mulțumită politicii duse de partid, acele timpuri nu mai stăruie decît în amintirea oamenilor mai în vîrstă. Cînd s-a inițiat construirea de tractoare, ziarele vechilor partide, care mai sperau să întoarcă roata istoriei, umpleau pagini întregi cu hohotele lor de rîs: „auziți prostie, Romînia să fabrice tractoare!" N-au trecut mulți ani și producem zeci de mii de tractoare. Acest singur caz poate fi considerat ca reprezentativ pentru întreaga evoluție a economiei românești în ultimii șaptesprezece ani, sub îndrumarea partidului.

Dezvoltînd larg industria socialistă, în strînsă colaborare și într-ajutorare frățească cu țările lagărului socialist și în primul rînd cu Uniunea Sovietică, înfăptuind reunirea petecelor de pămînt individuale în mari unități colective, lucrate în cea mai mare parte cu mijloace mecanice, poporul nostru, sub conducerea partidului, a pus bazele materiale ale construirii socialismului. Au fost puse în practică numeroase măsuri pentru ridicarea substanțială a nivelului de trai al populației. Prin înfăptuirea vastului program de activitate trasat de hotărîrile Congresului al III-lea al partidului, țara noastră înaintează cu pași repezi pe calea desăvîrșirii socialismului.

La un loc cu aceste cuceriri, lichidarea analfabetismului, generalizarea învățămîntului de șapte ani, extinderea largă a învățămîntului mediu și superior, dezvoltarea substanțială a Academiei R.P.R. și a unei vaste rețele de institute de cercetări a ridicat țara noastră la un nivel cultural categoric superior, atît în ce privește masele largi ale populației, cît și în ce privește creația științifică. Deși specialitatea mea, lingvistica, nu este legată de necesitățile imediate de dezvoltare a economiei, totuși este ușor de văzut că astăzi avem și în această ramură cel puțin de zece ori mai mulți activiști decît în trecut, iar lucrările care se publică, depășesc simțitor, atît cantitativ cît și calitativ, nivelul cunoscut înainte de eliberare.

Să pomenim și de îngrijirea sănătății; dintr-un domeniu clasic al babelor doftoroaie, Romînia a devenit o țară cu o largă rețea de spitale, policlinici, dispensare, unde toată populația poate obține asistență medicală. În mai multe rînduri am văzut surpriza vizitatorilor apuseni care, avînd nevoie de medicamente, au constatat că acestea sînt la noi extrem de ieftine, la îndemîna oricui, ceea ce, arătau ei, în țările lor este de neconceput. Amintesc că la noi, în trecut, despre un negustor care vindea scump, indiferent ce, se spunea că e spițer, adică farmacist.

★

Conducîndu-ne după învățătura clasicilor marxism-leninismului, în strînsă legătură cu celelalte țări socialiste și avînd în frunte glorioasa Uniune Sovietică, partidul și statul nostru promovează o politică externă îndreptată în întregime spre consolidarea păcii.

Glasul nostru se aude ferm și neabătut în toate adunările internaționale și cu efect din ce în ce mai mare. De unde în trecut Romînia nu era luată în seamă de nimeni, astăzi se vorbește peste hotare cu respect de noi.

Aș putea vorbi cam în același fel despre știința noastră. Sîntem pre-

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Ce n-am scris în mai anul trecut

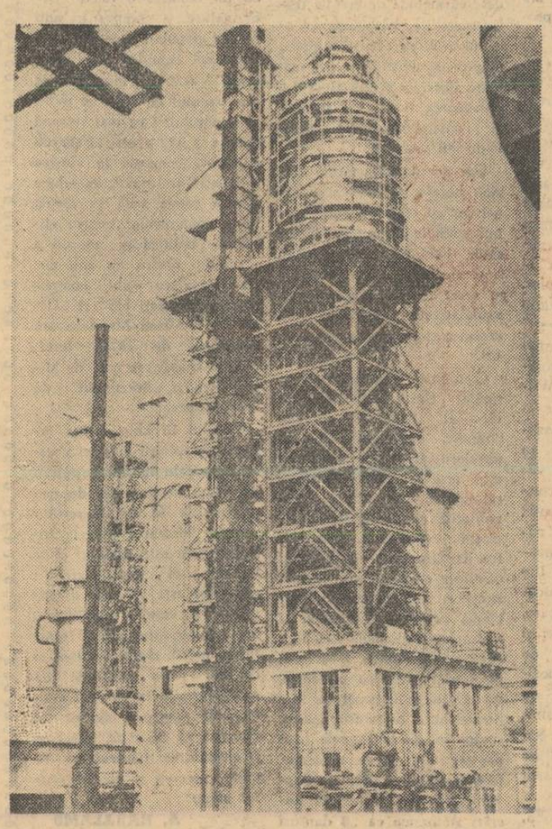

Noua instalație de cracare catalitică de la Onești

Rîndurile strînse sub titlul de față nu-s, dragi cititori, o restanță de informare cu întîrziere achitată. Nici un bilanț nu sînt. Ele țintesc să înfățișeze fapte, înnoiri în viața noastră de toate zilele, despre care anul trecut, în mai, nu puteam scrie pentru că ele nu existau.

Consemnăm, de pildă, în primele zile ale primăverii, apariția celui dintîi excavator pe Grivița. Dădea de veste că planuri începeau să se împlinească. Greu se putea însă împlini, de la acest fapt pornind, imaginea uriașului șantier de azi, patetica poemă a înnoirii Griviței pe care vreme de un an mii de constructori au înălțat-o și o înalță întru mîndria edificării Bucureștiului socialist.

Stăteam pe atunci de vorbă, pe proaspătul șantier, cu maistrul constructor Pavel Constantinescu. Încercam să visăm împreună privind fotografia machetei Griviței viitoare, apărută în ziare.

— Aici — spunea constructorul — aici unde sînt literele A. B. C., vor fi blocuri. La anu, în mai, au să aibe locatari...

...Pe Grivița, în dreptul literelor A. B. C. din plan erau încă niște căscioare...

Într-un an au dispărut. Literele A. B. C. s-au împlinit întocmai din beton și cărămidă.

Dar nu numai aici...

Să trecem Podul Grant. În celălalt capăt, în mai anul trecut, se întindea amărîtă, năpădită de bălării și dudăe „groapa lăptarului". S-ar fi putut scrie oare ceva despre ea? Nu. Dar azi? Fără îndoială că da. Și cum să nu scrii despre orășelul care întregește harta Capitalei numindu-se cu modestie „cvartalul" Giulești. Dacă anul trecut pe vremea asta muncitorii Zamfir Moldoveanu și Cristache Cucu ar fi trecut pe aici, n-ar fi bănuit, desigur, că pe aceste locuri, în blocuri noi, în mai 1961, vor locui în apartamente spațioase și confortabile împreună cu ai lor.

Virgil DÂNCIULESCU și D. TABACU

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Partidului

Sînt doar pîrîu minuscul de văzu-ți limpezit,
iar viața-mi se revarsă în matca-ți tumultoasă,
în fiecare undă un cîntec am ivit,
...îți dăruiesc din unde pe cea mai luminoasă!

Un strop sînt din văpaie iar tu ești nucleu,
incandescența-mi suie din forțele-ți solare,
în fiecare rază e visu-mi curcubeu,
...îți dăruiesc din raze pe cea mai sclipitoare!

Un ram sînt în grădina ce-n slăvi ai înălțat
îți datorez cu trunchiul și seva infinită,
în fiecare frucță e-un gînd neîntinat,
...îți dăruiesc din fructe pe cea mai aurită!

Sînt doar un spic din holda crescută înzecit
pe-ogoarele unite ca mîinile în horă,
în fiecare boabă o rîvnă am dospit,
...pe cea mai coaptă boabă îți-o dăruiesc din floră!

O palmă-s din zidirea ce-o crești ca un titan
urcîndu-mă pe schele m-ai nemurit în zare,
în orice cărămidă am pus adînc elan,
...îți dau din cărămizi s-alegi pe cea mai tare!

Și-un pumn sînt din oțelul încins de lupta ta,
ce arcuit în poduri pătrunde-n veșnicie,
în fiece tărîmă eu mi-am durat o stea,
...îți dau s-alegi din stele pe cea mai purpurie!

Sau nu! Mai bine astăzi buchet îți le adun,
primește-le pe toate și nu doar cîte una,
căci tot ce am în mine, înălțător și bun
îți aparține ție și pentru totdeauna!

Nicolae TĂUTU

UZINE VII

Cui nu i-a rămas în memorie chipul adînc mișcător al muncitorului Bozan din nuvela lui Sahia — „Uzina vie"? Parcă-l vezi, urcat pe scara de sîrmă, la comanda podului rulant, purtînd în aer blocurile de fier înroșit. Într-o zi însă, podul cu care a călătorit paisprezece ani deasupra cazanelor cu mineral topit s-a prăbușit și odată cu el și omul care se mișca printre norii groși ai aburilor cocîți, printre stelele false ale becurilor electrice. După unsprezece luni de spital, piciorul drept ce i s-a împlîntat în lava încinsă de plumb i-a fost amputat. Trebuia să poarte, așadar un picior de lemn. Dar acesta costa, iar patronul i-a spus-o răspicat și lui și delegației de muncitori ce i s-a înfățișat:

— Fabrica nu dă și picioare!

Refuzul patronului a revoltat masa muncitorilor. Drept urmare, uzina a devenit vie, a trecut la luptă. Curînd, gloanțele jandarmilor aveau să se audă, să se simtă. Și Bozan, cel fără un picior, a închis ochii răpus de gloanțele acestora. S-a sfîrșit astfel o viață, ca atîtea altele, în încleștarea crîncenă, de clasă. Dar în cîte locuri oare, în anii umilitoarei asupriri, nu se întîmplaseră asemenea situații?

Să răsfoim paginile istoriei pentru a cunoaște cîteva doar din numeroasele uzine vii, locuri unde s-au desfășurat lupte acerbe.

„Nici un pas înapoi"

6 august 1929. Minerii de la Lupeni s-au ridicat la luptă împotriva exploatării burghezo-moșierești. Criza economică își întinsese și aici tentaculele, înrăutățind viața muncitorilor. Aproape jumătate din numărul lor fuseseră aruncați în stradă. În acest an, din 3.614 muncitori existenți, doar 1.936 lucrau. Ca o concesie făcută de stat, li s-au acordat cu mărinimie... „certificate de cerșetor". Dar, un rău nu vine niciodată singur, spune un vechi proverb romînesc. După ce au fost dați afară din serviciu a urmat și evacuarea din locuințe.

Cine a avut fericirea să rămînă în slujbă trebuia să suporte o puzderie de rețineri rămînînd chiar și dator, după o lună de muncă istovitoare.

Desigur starea de mizerie a dat naștere acelei uzine vii despre care scria Sahia. Trebuia începută greva!

În ziua fixată, la îndemnul comuniștilor, majoritatea muncitorilor n-a mai coborît în mină. Membrii organizației P.C.R. din Lupeni au preluat deschis conducerea luptei. În mai puțin de 3 ore greva a devenit generală. S-au ridicat la luptă toți muncitorii. Ei au pornit mai întîi spre centrala electrică pe care au ocupat-o. Lozinca lansată era: „Să nu se miște nici un muncitor de la fața locului pînă cînd nu se rezolvă revendicările".

Pentru înăbușirea grevei sînt trimise două companii de grăniceri și o companie de jandarmi. Dar minerii nu au cedat acestor presiuni. La porțile uzinei au fost instalate baricade. Două tabere stăteau așadar față în față.

La 6 august, în zori, prefectul județului Hunedoara, Rozvany, a somat pe mineri să părăsească uzina. Somația lui n-a avut nici un efect. Înfuriat, Rozvany a scos pistolul și a descărcat primul foc în capul unui muncitor. Aceasta a însemnat semnalul începerii luptei.

Jandarmii turmentați de alcool au dezlănțuit atacul, împușcînd, spintecînd cu baioneta, lovind cu patul armei.

Surprinși cu mîinile goale, minerii au trebuit să se retragă, urmăriți pînă departe cu focuri de armă. Lîngă uzină au rămas 21 de cadavre ale greviștilor, iar în zilele următoare au mai murit și alții ce erau grav răniți. În august 1929, au căzut uciși la Lupeni peste 30 de muncitori și răniți peste 100. Orașul a devenit o adevărată tabără de război.

„Valea Jiului — după cum arăta un manifest al Comitetului Central al partidului — a fost transformată într-o Vale a morții".

În ciuda terorii autorităților, greva a continuat pînă în ziua de 9 august cînd, apăsați de foame și nevoi, greviștii au fost nevoiți să reia lucrul, cu condiția de a nu se mai face noi concedieri. În ziua înmormîntării victimelor criminalei intervenții, patrulele și cordoanele de jandarmi n-au permis nici măcar familiilor celor uciși să se apropie. Toată noaptea, cimitirul a fost pus sub cea mai severă pază... Satrapilor le era frică și de cei căzuți.

Deși reprimată sîngeros, greva de la Lupeni a fost o manifestare puternică a influenței partidului în rîndul maselor muncitorești, o afirmare a spiritului lor revoluționar.

Mai tare decît glonțul

Amară și grea a fost viața muncitorilor de la fosta fabrică de încălțăminte „Dermata" din Cluj. Pentru a stoarce cît mai multe profituri, patronii nu s-au dat înapoi de la nici o mașinație. Bunăoară, una din metode era aceea de a concedia lucrătorii cu salarii mai mari pentru ca a doua sau a treia zi să-i reprimească la muncă cu salarii scăzute, fără drepturi de vechime.

În 1930 a fost introdus un sistem abject de salarizare: sistemul Bedeaux. În baza lui, muncitorii trebuiau să producă în 8 ore o cantitate de încălțăminte egală cu cea produsă în 10 sau 12 ore, fără ca diferența să le fie plătită.

Fiind constrînși să facă operații tot mai accelerate, unii muncitori au căzut victimă accidentelor, pierzîndu-și capacitatea de muncă și chiar viața. Nici o măsură de protecție a muncii nu era luată pentru a-i pune la adăpost de aceste nenorociri. Cît despre despăgubiri, ce să mai vorbim!

Exploatarea nemiloasă ce se exercita la „Dermata", lipsa de drepturi și de grijă față de condițiile de muncă, a declanșat lupta. Celula de partid de la „Dermata", sub directa îndrumare a organizației locale a Partidului Comunist din Romînia, ce activa ilegal, a devenit motorul acestei mișcări. Astfel, în octombrie 1932, muncitorii de aici au căutat să impună prin luptă îmbunătățirea situației lor. Un comitet de acțiune, în fruntea căruia se aflau comuniștii, a întocmit un proiect de contract colectiv.

La 14 octombrie 1932, pe zidurile fabricii, în secții și ateliere, manifestele chemau la discutarea contractului colectiv. A doua zi, un exemplar al acestui contract a fost pus pe masa direcției, urmînd ca pînă în ziua de 17 octombrie, orele 18, să fie dat răspunsul.

Dar, cum era și de presupus, direcția n-a dat nici un răspuns ceea ce a determinat ca o delegație de muncitori să se prezinte spre a cere începerea tratativelor.

Delegația a fost respinsă iar membrii ei amenințați cu concedierea. Vestea aceasta s-a răspîndit ca fulgerul în întreprindere.

La 19 octombrie începe greva. Patronii „Dermatei" s-au folosit de cunoscutele măsuri de intimidare. Pe loc au fost făcute arestări. Cu toate acestea, muncitorii nu s-au lăsat impresionați. Pe poarta fabricii, patronii au pus atunci un afiș care arăta că „întrucît încetarea muncii este ilegală, iar muncitorii care au încetat munca au rupt prin aceasta ei înșiși contractul de muncă cu întreprinderea, se concediază imediat toți cei aflați în grevă, iar salariile sînt reținute sub formă de despăgubire".

Nici afișul acesta ultimativ nu a schimbat atitudinea muncitorilor care au trebuit să lupte totodată și împotriva trădătorilor, a spărgătorilor de grevă, social-democrați de dreapta.

În ziua de 26 octombrie, drept măsură de represalii, sînt trimise la sediul grevei, cărțile de muncă ale unui număr de muncitori. Cu alte cuvinte se decisese concedierea lor. O zi mai tîrziu, o coloană masivă de demonstranți s-a îndreptat spre clădirea uzinei. Aici a fost întîmpinată de poliție și jandarmi. Delegația care a pătruns la direcție a realizat începerea tratativelor. Aceasta însemna însă o încercare de a se cîștiga timp, căci la 31 octombrie răspunsul patronilor a fost rostit de pușile jandarmeriei. 1.800 de muncitori au fost transportați și închiși în curtea cazarmei unde au fost bătuți cu bastoanele de cauciuc și cu tocul pistoalelor, tot cursul nopții.

Greva a fost înfrîntă. Nu însă pentru mult timp căci după trei luni, reîncepe. Muncitorii „Dermatei", ieșind în stradă, s-au solidarizat cu luptătorii ceferiști și petroliști care în 1933 au ridicat sus steagul luptei. Glonțul nu a reușit să înfrîngă voința celor ce luptau pentru idealul scump al libertății, al dreptății sociale, împotriva exploatării.

Timpuri noi

Pe malul stîng al Dîmboviței se întindea cu zeci de ani în urmă un șir de magherițe din lemn. Ele purtau numele exploatatorului belgian Leon Lemaître în unire cu Jeannotte, pripășiți prin părțile acestea cu gîndul de a exploata cît mai cîinos vlaga muncitorilor.

„Fabrica" se prezenta într-un mod jalnic. Zidurile ei erau înnegrite de fum. Acoperișurile stricate. Condițiile de muncă — insuportabile. Ziua de muncă ajunsese la 12, 14 și chiar 16 ore. Nici urmă de protecție a muncii, nici urmă de asistență sanitară.

În întreprinderea lui Lemaître s-au organizat numeroase greve. Trei săptămîni a durat greva din 1929, cînd pe baza curbelor de sacrificiu, patronul a redus salariul muncitorilor cu 28 la sută.

An de an, această uzină a cunoscut fierbereа luptelor. Făgăduințele deșarte, momeala bănească, măsurile „forte" nu și-au atins țelul. Unitatea muncitorească de luptă și-a spus de fiecare dată cuvîntul energic și hotărît.

Uzina care avea să se numească, după alungarea patronală cu numele simbolic de „Timpuri Noi", a fost în permanență o uzină vie.

În 1930 a izbucnit aici o nouă grevă. Muncitorii voiau să pună capăt arbitrariului, să pună capăt măsurilor discreționare. Ca și în alte întreprinderi ei au cerut acceptarea contractului colectiv pentru a le fi apărate drepturile. Dar aceasta a iritat conducerea.

La ordinele ei a fost ucis mișelește tînărul muncitor Petre Ionescu.

În ciuda opoziției îndîrjite a patronilor, contractul colectiv a fost impus și victoria a fost de partea maselor muncitorești.

*

Pe zidurile multora din întreprinderi sînt așezate azi plăci comemorative. Pe altele se vor așeza de acum înainte.

Istoria mișcării muncitorești din țara noastră ne arată că pretutindeni clasa muncitoare, avînd în frunte nebiruitul partid, a înfruntat uraganul miniei capitaliste, pășind cu fermitate pe calea luptei neabătute pentru răsturnarea de la putere a acestei clase al cărei apus apăruse încă de mult, pentru instaurarea mult doritelor timpuri noi.

Uzine vii...

Cîte mii și mii de pagini ar fi necesare pentru a cuprinde în rîndurile lor atîtea lupte, suferințe și victorii?

Const. SÎRBU

ENCICLOPEDIE

O dată memorabilă: 9 mai 1877

Acum 84 ani, la 9 mai 1877, Mihail Kogălniceanu, pe atunci ministru de externe, rostea următoarele cuvinte de o mare importanță pentru poporul nostru însetat de libertate: *„Sîntem independenți. Sîntem națiune de sine stătătoare"*.

În acea zi, Parlamentul țării a hotărît să rupă orice legătură cu Poarta și să proclame independența statului romîn.

Sala parlamentului era plină pînă la refuz, iar de jur împrejurul clădirii se adunase o mare masă de cetățeni din Capitală și din provincie. Farcy, corespondentul ziarului „Le Constitutionnal" din Constantinopole scria cu uimire: *„Nu vă puteți face idee de indignarea care domnește în București contra turcilor. Lumea e hotărîtă la cele mai mari sacrificii pentru a cuceri independența"*. Aceasta o simțeau și acei reprezentanți ai burgheziei și moșierimii care se situau pe poziții ostile. Ei mergeau pînă acolo încît, spre a se opune războiului împotriva Porții otomane, au cerut ocuparea Romîniei de armatele habsburgice. Vocile de protest ale miilor de oameni pătrundeau prin ferestrele Parlamentului, pînă la ei, în sala unde se decideau destinele patriei. Sub presiunea maselor populare, reacțiunea a fost înfrîntă.

Independența a fost proclamată. În fapt însă, abia de atunci ea trebuia cucerită.

Armata romînă a fost mobilizată și trimisă la Dunăre pînă la venirea oștilor ruse. Împreună cu acestea, bravii noștri dorobanți și roșiori au dat bătălii răsunătoare. În focul luptelor s-a cimentat și mai mult prietenia de arme romîno-rusă. Încă o dată, în decursul istoriei, poporul romîn a primit un ajutor frățesc din partea marelui popor de la răsărit. Dar relațiile prietenești dintre cele două popoare au fost denaturate, răstălmăcite sau pur și simplu ignorate cu bună știință de istoriografia burgheză.

Mărturiile vremii arată că alături de soldatul rus Ivan Oveiunikov, care a cucerit steagul turcesc în lupta de la Gorni-Dubnik s-au evidențiat sergenții și soldații romîni Bălan Constantin, Oprișan Dimitrie și Bîlciu Stoica. Sergentul major Giurcă din regimentul 8 dorobanți, în noaptea de 8—9 octombrie a salvat cu prețul vieții doi soldați ruși răniți, rămași între redută și tranșee. Subofițerii ruși Naletov, Osetzov și Grigorenko au salvat la rîndul lor, în condiții extrem de grele, viața citorva ostași romîni, tîrîndu-i cu ei sub focul ucigător al tunurilor turcești.

În memoriile unui participant romîn la război se spunea printre altele: *„Mă împrietenisem cu vreo cîțica ruși și nu trecea zi la mîjloc fără să ne vedem. Dacă nu mă duceam eu în tabăra lor, ei, negreșit, trebuiau să vină la mine să mă vadă și stam pe lîngă foc... Ori de cîte ori ne întorceam de la vreo luptă, îndată ne cercetam unul pe altul"*.

Regimul burghezo-moșieresc nu a dat sprijin luptătorilor care-și jertfeau viața pe cîmpurile de luptă din Balcani. Într-unul din documentele vremii se spunea textual: *„Întîmplările noastră își aducea aminte de noi foarte rar, trimițîndu-ne pîine mucedă și brînză vie. Soldații se hrăneau care cum puteau"*. Nu puține cazuri au fost cînd soldații au pierit de foame în tranșee. Salvarea a venit din partea trupelor rusești care au pus la dispoziție o mare cantitate de alimente.

Cu toate aceste vicisitudini, ostașii romîni, avînd sprijinul celor ruși, au înscris o pagină glorioasă de luptă în istoria patriei. O pagină care nu se va putea șterge niciodată.

Vii vor rămîne în memoria noastră numele căpitanului Valter Mărăcineanu, a maiorului Sonțu, a sublocotenentului Dumitru Lemnea, a soldatului Grigore Ion Alucăi și a multor altora. În iureșul de foc al asalturilor, ei au căzut eroic pe cîmpul de luptă.

Dar independența de stat a Romîniei, cucerită cu prețul atîtor sacrificii, a fost trădată de clasele dominante și de monarhia Hohenzollernilor, care au batjocorit năzuințele celor ce au luptat în războiul din 1877.

Coaliția burghezo-moșierească a răspuns acestor năzuințe de libertate, de viață mai bună, prin gloanțe și teroare. În 1888, 1907, 1918, 1933 și în multe alte rînduri au căzut nenumărate victime. Jugul otoman a fost înlocuit cu jugul capitalismului autohton și străin. Romînia a rămas mai departe aservită, lipsită de independență.

Numai în urma insurecției armate de la 23 August 1944 și a victoriei Uniunii Sovietice asupra fascismului în cel de-al doilea război mondial, numai în urma luptei duse de mase, sub conducerea partidului pentru instaurarea regimului de democrație populară, poporul romîn și-a cucerit adevărata independență.

Țara noastră liberă și independentă sărbătorește cu entuziasm glorioasa aniversare a partidului, conducătorul încercat și iubit al poporului romîn. Ea pășește pe drumul continuei înfloriri, stăpînă pe soarta sa, avînd în față zorii luminoși ai comunismului.

C. ȘERBĂNESCU

N. GRIGORESCU — *Atacul de la Smîrdan*

Creația muzicală contemporană în țara noastră

Mărețele sărbătoare a celei de a 40-a aniversări a înființării Partidului Comunist din Romînia, — eveniment de importanță istorică decisivă pentru destinele poporului nostru, — este un prilej binevenit de a face bilanțul înfloririi extraordinare a muzicii, în noile condiții create în țara noastră în anii puterii populare.

În cele patru decenii de glorioasă existență, de lupte și acțiuni eroice, partidul revoluționar al clasei noastre muncitoare și-a cucerit, prin devotamentul său neclintit față de cauza ridicării materiale și culturale a tuturor celor ce muncesc, dragostea fierbinte și încrederea fără margini a întregului popor.

Sentimentul dragostei și al încrederii în partid, în învățătura marxist-leninistă atotbiruitoare, care-i inspiră acțiunile și hotărîrile, constituie motorul dezvoltării neîntrerupte a creației noastre muzicale. Ca o consecință directă a acțiunii educative și călăuzitoare a partidului, masa creatorilor noștri și-a însușit metoda de creație realist-socialistă, a strîns continuu legătura cu viața poporului, și numai astfel a putut făuri, pe temeiul cunoașterii adîncite a tradiției artistice populare, o mare varietate de lucrări, ce reflectă în conținutul lor bogăția clocotitoare a vieții noi, socialiste.

În decursul anilor scurși de la cucerirea puterii politice și economice de către clasa muncitoare, în frunte cu Partidul Muncitoresc Romîn, nenumărate cîntece de masă, cantate, oratorii, simfonii, poeme, opere și operete au dovedit că în viața înfloritoare a patriei noastre muzica îndeplinește un rol social-educativ, alături de literatură și celelalte arte.

Preluînd și dezvoltînd creația vocală și corală a unor maeștri clasici ca G. Musicescu, D. G. Kiriac, I. Vidu, Gh. Dima și Gh. Cucu, însușindu-și tradiția cîntecului revoluționar, care a însoțit de aproape dezvoltarea mișcării muncitorești din patria noastră, compozitorii noștri au făurit înaripate cîntece, ce sînt tot atîtea arme în lupta pentru socialism și pace.

Cîntecele scrise de artistul poporului Ion Chirescu, de Sabin Drăgoi, Matei Socor, Mauriciu Vescan, Alfred Mendelssohn, Hilda Jerea, Laurențiu Profeta, Anatol Vieru, Vasile Popovici, Sergiu Sarchizov, își iau zborul de pe buzele miilor de coriști ce însuflețesc larga mișcare artistică de amatori ce a înflorit, sub călăuzirea partidului, pe întinderile țării.

Din germenul cîntecului de masă, cu caracter mobilizator, s-a dezvoltat printr-un proces natural, genul vocal-simfonic al cantatei și oratoriului. La rîndul lui, genul vocal-simfonic a înflorit ca o consecință firească și directă a revoluției culturale conduse de partid, revoluție în cursul căreia s-au creat filarmonici de Stat în principalele orașe și centre industriale și culturale ale țării, s-au înființat coruri profesionale și mii de formații corale de amatori.

Este limpede că numai în noile condiții culturale și artistice făurite prin lupta și biruința partidului, au putut fi compuse și cîntate lucrări vocal-simfonice de mare ampioare, ca oratoriile „Tudor Vladimirescu" de Gheorghe Dumitrescu, „Sub soarele păcii" de Hilda Jerea, „Horia" și „1907" de Alfred Mendelssohn, „Scînteia eliberării" de Ovidiu Varga, „Stejarul din Borzești" de Matei Socor, „Pe lespedea eroilor" de Sergiu Sarchizov, „Ștefan Furtună" de Wilhelm Berger.

Compozitorii noștri, aparținînd tuturor generațiilor, au scris cantate și alte lucrări vocal-simfonice cu un bogat conținut de idei și sentimente, strîns legat de luptele și năzuințele maselor. Amintim poemul-cantată „Mierla lui Ilie Pintilie", o evocare a eroicului fiu al clasei muncitoare, ucis între zidurile Doftanei și „Cantata anilor-lumină" de Anatol Vieru, balada vocal-simfonică „Gheorghe Doja" de C. Palade, poemul vocal-simfonic „Mama" de Matei Socor, „Balada haiducească" de Mihail Jora, cantatele „Glasul lui Lenin" și „Marele Octombrie" de Alfred Mendelssohn, cantata „Prind visurile aripi" de Tiberiu Olah, „Cantata Patriei" de Laurențiu Profeta, „Cîntecul păcii" de Zeno Vancea.

Toate aceste lucrări, însuflețite de tema luptei partidului pentru fericirea și bunăstarea poporului muncitor, de dragostea și recunoștința față de genialul Lenin și de discipolii lui, făuritorii partidului revoluționar din țara noastră, inspirate de dragostea pentru patria socialistă și de admirația în fața poporului care a luptat veacuri de-a rîndul împotriva împilărilor interne și externe, dovedesc în ce măsură partidul a lărgit sfera tematicii în creația muzicală.

Prin diversitatea limbajului lor melodic, armonic și orchestral, lucrările amintite dovedesc că metoda de creație realist-socialistă, bazată pe contactul nemijlocit cu viața reală, asigură compozitorilor cea mai mare libertate și inițiativă în exprimarea bogatului conținut al contemporaneității, printr-un stil personal.

Dar nu numai genurile muzicii bazate pe îmbinarea sunetului cu textul poetic s-au îmbogățit în ultimii ani. Folosind limbajul instrumental, simfonic, compozitorii noștri au creat lucrări programatice valoroase strîns legate de lupta eroică a gloriosului nostru Partid.

Compozitorii noștri s-au orientat către studiul adîncit al bogatului folclor țărănesc, neexplorat încă și nevalorificat pe deplin în muzica noastră cultă. Folclorul sătesc, folclorul tuturor naționalităților conlocuitoare și folclorul revoluționar, iată cele trei izvoare care au fecundat căutările creatoare ale compozitorilor, preocupați de problema caracterului popular și a formei naționale. Legătura cu folclorul, imens rezervoriu de tradiții artistice naționale, se reflectă în îmbogățirea fără precedent a literaturii noastre simfonice, de la formele simple ale suitei de jocuri și cîntece populare, pînă la Rapsodii, Simfonii, Concerte. Lucrări simfonice ca „3 dansuri romînești" de Theodor Rogalski au trecut granițele patriei.

Cele 7 simfonii ale lui A. Mendelssohn, cele 3 ale lui Sigismund Toduță, „Simfonia primăverii" de Martian Negrea, Simfonia și Simfonietta lui Ion Dumitrescu, Simfonietta lui Zeno Vancea, Simfoniile lui N. Buiciiu, concertele pentru orchestră și pentru instrument solistic scrise de P. Constantinescu, A. Vieru P. Bentoiu, Aurel Stroe, Doru Popovici, Ovidiu Varga, ne apar ca un rezultat al politicii de stimulare a creației, dusă cu nedezmințită consecvență de partid.

Opera și baletul, genuri muzicale dintre cele mai accesibile, au înflorit și ele în noul climat. Compozitorul Gheorghe Dumitrescu, dotat cu un remarcabil talent de dramaturg, a compus în anii puterii populare operele „Ion Vodă cel cumplit" și „Răscoala" (1907), inspirîndu-se din trecutul de lupte și jertfe al poporului. Cea mai recentă creație a sa, opera „Fata cu garoafe", compusă în cinstea gloriosaei aniversări, va aduce pentru prima oară în scenă, lupta comuniștilor pentru eliberarea politică și socială a poporului nostru. În anii puterii populare s-au compus baletele „Harap alb" și „Călin" de Alfred Mendelssohn, „Haiducii" de Hilda Jerea, „Cînd strugurii se coc" de Mihail Jora și „Priculiciul" de Zeno Vancea.

Trasînd în chip sumar tabloul dezvoltării creației noastre muzicale în anii puterii populare, ne amintim de răspunsul dat de marele scriitor proletar Maxim Gorki, la întrebarea ce este partidul și ce înseamnă el pentru artiști: *„Partidul este sistemul nervos central al masei muncitoare. Scopul partidului este să transforme în cel mai scurt timp o cît mai mare cantitate de energie fizică în energie intelectuală, pentru a lăsa să se dezvolte în libertate talentele și aptitudinile fiecărui om în parte, precum și ale întregului popor"*

A. HARALAMB

Izvoare

Cartier nou.... Viață nouă.... Oameni noi... Fascinante realități. De cîte ori simt tentația de a mă apropia de sursa care le-a generat, îmi vine în minte episodul unui drum reportericesc făcut acum doi ani pe meleagurile Sucevei, în tovărășia președintelui sfatului popular al Raionului Cîmpulung Moldovenesc. Episodul se referă la un popas încîntător pe obcina Feredeului, unde își au leagănele unul lîngă altul — le desparte nici cincisprezece coți — riurile Moldova și Suceava. Sălașul lor de naștere e cuibărit la o altitudine de 1200 metri, pe un platou ce domină o comună ce se cheamă, firește, Izvoarele.

Am stat să mă uit cu nu știu ce intraductibil sentiment (ceva ca o duioșie paternă) la cele două firicele gemene de apă, pe care le asemuiam cu o gingașă salivație de sugari. Gîngureau prelingîndu-se pe trosc
cotul pajiștei, adormeau o clipă sub o tufă de ferigi (așa mi-i închipui pe Romulus și Remus după ce-i alăpta lupoaica) și, trezite, se tîrau nițel ca s-o apuce unul într-o parte, celălalt în altă parte.

M-am luat un pic pe urma Moldovei. Șclipea în iarbă ca un termometru. Se pitea sub pămînt, ca să se ivească mai încolo într-o viroagă, unde nu mijea mai groasă decît un cuțit de argint. Am însoțit-o de sus cu privirea o lecuță de timp, pînă n-am mai zărit-o de mică ce era. Am zîmbit. Îmi venise în minte o întîmplare din ajun. Plecasem cu președintele spre o altă destinație. Mai erau în camionetă un activist al Sfatului popular, un inginer agronom și un al treilea, a cărui meserie cred că era tot ingineria, însă de altă specialitate, hidroconstrucție sau așa ceva.

La cîțiva kilometri de oraș ne-am oprit. Cei din mașină s-au dat jos. Am rămas lîngă șofer, nedumerit. Ce le-a venit să poposească în zăvoiul Moldovei?

Grupul a traversat șoseaua, a înaintat cîțiva pași spre prundișul riului. Președintele a spus ceva arătînd cu brațul către o direcție din susul apei. Inginerul (hidrograf) a dat din cap aprobativ, desenînd și el o linie curbă în aer, care o completa, s-ar zice, pe cea a președintelui. A intervenit cu un dosar extras din servietă și celălalt inginer...

Ce-o fi asta? m-am mirat uitîndu-mă la ei și căutînd să dibăcesc o explicație din decorul locului. Topografie banală... Dincolo de șoseaua puțin în pantă, Moldova unduia pe ditai albie cît un bulevard, o apșoară subțire cît o talie de fetișcană (o slăbise, mi s-a explicat ulterior, soarele din august). În aval, la un cot, malul era mai ridicat și riul se învolbura puțin în acel punct. Apoi zăvoiul ce se resfira printre verze și barabule pînă-n munții mereu prezenți, mai depărtați sau mai apropiați în acest ținut carpatin. Nimic deosebit.

— Se proiectează aici o termocentrală, mă lămuri tînărul șofer. E vorba de un bazin de captare în locul ăsta.

— Aha!

Și ca prin minune mi-a apărut alt fel peisajul, apa, spațiul. Căpătaseră dintr-o dată prestigiul cu care geniul și rîvna omului transfigură industrial stepele, genunele, rocile, Valea Bistriței, a Trotușului și, iată, că și a Moldovei.

După o bucată de vreme tovarășii s-au întors și discuția a mai continuat în mașină. Cei doi ingineri dezbăteau în contradictoriu o idee tehnică îndrăzneață, emisă de un constructor în legătură cu vastul rezervor de captare. În loc de pod peste bazin, constructorul a propus un tunel subacvatic pentru traficul feral și automobilistic.

Președintele asculta, zîmbind visător. Vechi comunist, — depășise vîrsta de 50 de ani —, desigur că i se perindau prin minte peripețiile unei vieți de luptă și amarnice greutăți profesionale în condițiile de altă dată a muncii din fabricile exploatate de burghezie (fusese muncitor la joagăr), pe care le compara cu viziunile măreți de astăzi ale victoriilor socialiste. Îmi rămăseseră și mie cîteva imagini minunate din călătoria făcută cu el prin aceste peisaje sucevene fermecătoare. Sate și comune mari, electrificate, înzestrate cu case frumoase de piatră, cămine culturale, dispensare, maternități, restaurante. M-am oprit la fabricile de cherestea — numeroase în regiune; am urcat la exploatări forestiere și am ospătat și am dormit în cabanele din pădure cu brigadierii țăpinari, flăcăi cum îs brazii, care nu se despart de armonica lor; am stat multe ceasuri printre muncitorii care croiau drumuri prin măguri virgine, foarte înalte.

CRONICA STRĂZII

La Moldovița, — comună mare — am vizitat o școală cu 400 elevi, în majoritate huțuli. O bună parte a corpului profesoral tot huțan este. Am fost mișcat intrînd într-o casă, de cordialitatea cu care m-au întîmpinat băieții și fetițele și i-am ascultat recitînd poezii din Eminescu și Coșbuc, în romînește și în limba lor maternă, traduse de o învățătoare cu păr blond și ochi albaștri.

Părinții copiilor lucrează la pădure sau la cherestea, sau la șoseluiri, prezidează sfaturi populare, sînt destoinici activiști de partid. Și toate aceste lucruri, oamenii aceștia de la joagăre, de la diversele exploatări forestiere, de la carierele de piatră, îți dau o imagine nouă și vibrantă a unei regiuni nu prea cunoscute turistic, unde întîlnești, ca pretutindeni, același freamăt puternic al muncii, același elan creator, ce schimbă, te miri cînd, economia regiunilor, viața poporului, rodindu-le, îndestulîndu-le.

Președintele ascultă în mașină discuția specialiștilor. La un moment dat a scos din buzunarul fulgarinei un carnețel și a notat niște cifre. Metamorfoza visului creator în valori practice. Realizat de niște oameni noi, care, ca și rîul ăsta crescut puternic din șipotul originar, au pompat entuziasmul și energia fecundă de la izvorul mănos al Partidului.

Cu 40 de ani în urmă Partidul, născut din sînul poporului, zămislit în focul bătăliilor de clasă din acei ani, ieșea la lumină ca un izvor. Nimic n-a fost în stare să-i stăvilească torentul, pentru ca albia lui impetuoasă să devină largă, adîncă și fecundă. Oameni, ogoare, furnale, grădini, cărți cu poeme și știință, artă, s-au născut și înfloresc în matca lui generoasă.

Uite aici, în București încă un bloc înalt pe locul unde fusese hanul vechi cu „paturi de închiriat". Uite încă un magazin elegant cu bunătățuri pentru gură, cu dichisuri pentru trup. Uite copii gonind cu trotineta în piața dintre cvartalurile moderne. Uite florile din ferestrele apartamentelor muncitorești. Și șurșul fericit al mamelor plimbîndu-și pruncii în Cișmigiu.

Începutul, dragii mei, a fost Partidul.

F. Brunea-FOX

Strîns uniți în jurul Partidului

(Urmare din pag. I-a)

zenți la mai toate congresele și reuniunile internaționale, unde sîntem primiți cu cinste. Nu o singură dată am avut ocazia să aud pe delegații străini vorbind cu admirație de oamenii noștri de știință, de publicațiile noastre. Se înțelege că e vorba și de savanții mai în vîrstă, dintre care unii erau cunoscuți și în trecut. Dar e vorba din ce în ce mai mult și de cei tineri, tot mai numeroși și mai capabili. Pentru a da iarăși un singur exemplu din propria mea experiență: în toamna trecută s-a ținut la Eforie conferința internațională a societăților de studii clasice, unde tineretul nostru a avut o comportare apreciată favorabil de toți oaspeții, ajungînd chiar, în unele ședințe, să domine complet discuțiile.

Marile succese ale țării noastre, pe toate terenurile, sînt prezente în mintea tuturor și ele explică entuziasmul cu care este întîmpinată cea de a patruzecea aniversare a partidului. Pretutindeni, în întreprinderi, se desfășoară largi întreceri socialiste, punîndu-se accentul pe calitate. Zilnic citim în ziare despre succesele oamenilor muncii care, îndeplinindu-și și depășindu-și angajamentele, cinstesc marele eveniment care se apropie și, în același timp, pun baze trainice pentru viitoarele lor succese, și mai răsunătoare. Și oamenii de știință, pe umerii cărora apasă sarcini importante, își manifestă entuziasmul și dragostea față de partid, îmbunătățindu-și munca, dînd importante lucrări, care contribuie la dezvoltatrea economiei și la desăvîrșirea revoluției culturale. Niciodată nu s-a simțit mai bine decît în aceste zile solidaritatea întregului nostru popor, strîns unit în jurul Partidului Muncitoresc Romîn.

„LEBĂDA ALBĂ"

E oare vorba despre o adevărată lebădă, alunecînd domol și grațios pe luciul străveziu al apei? Sau de vreo balerină, care pe oglinda strălucitoare a scenei, execută cu gingășie, în acordurile melancolice ale harpei, dansul lebedei? Ori de celebrul balet al ilustrului compozitor Ceaikovski, „Lacul lebedelor"? Nu, nicidecum. Este vorba de o lebădă „sui generis" și anume: de marele magazin universal „Lebăda albă" din Praga.

Călătorul care poposește în orașul de pe malurile Vltavei nu se poate să nu fie tentat să viziteze „Lebăda albă". Situat pe una din cele mai aglomerate artere comerciale ale „Orașului de aur" marele magazin universal „Lebăda albă" poate fi găsit foarte ușor. Pe acoperișul plat al marii clădiri cu șase etaje străjuiește majestuoasă o lebădă albă, de neon, cu o mică coroniță pe creștet, care se rotește tot timpul.

„Lebăda albă" este un magazin în care poți găsi o adevărată trecere în revistă a celor mai diverse obiecte necesare traiului cotidian. Nu e deloc exagerat să afirmi că aici cumpărătorul găsește tot ceea ce poftește. Garniturile de mobilă, care de care mai elegante și mai confortabile, covoarele persane cu motive, unele mai pitorești decît altele, ultimele tipuri de televizoare, aparate de radio și de fotografiat, mașini de cusut și de spălat, minunatele obiecte de ornament și porțelanuri, noile modele de încălțăminte și îmbrăcăminte, produsele de silon, articolele de uz casnic, jucăriile pentru copii și cîte și mai cîte alte lucruri frumoase, aranjate cu gust în magazin, nu te pot lăsa în nici un caz indiferent, ci, dimpotrivă, îți stîrnesc admirație, te atrag, te îmbie să le cumperi.

Bineînțeles că „Lebăda albă" nu este singurul magazin universal din Praga. Există mai multe magazine de acest gen. Fără îndoială însă că „Lebăda albă" este cel mai cunoscut și mai popular magazin din acest oraș. Mărturie acestei afirmații stă simplul fapt că „Lebăda albă" este zilnic frecventată de mii de oameni. Forfota și zgomotul torentului de vizitatori, care se perindă prin raioanele celor șase etaje ale magazinului, nu mai contenesc de dimineață, cînd își deschide porțile și pînă cînd se anunță închiderea. Oamenii vin cu plăcere la „Lebăda albă", fiind ispitiți de bogatul sortiment, de calitatea și de atractiva prezentare a mărfurilor, ca și de serviciul ireproșabil al personalului care deservește magazinul. Vin aici nu numai praghezi și nu numai cetățeni din diferite colțuri ale Cehoslovaciei. Adeseori se aude vorbindu-se rusește, românește, nemțește, franțuzește, ungurește, englezește, în limba arabă sau în alte limbi. Și fiecare găsește, într-unul sau altul din raioanele acestui magazin, ceva pe placul său.

Aspect al uzinei de gaze de la Uzina (R. S. Cehoslovacă)

Unii oameni vin la „Lebăda albă" doar pentru a vizita magazinul, pentru a lua cunoștință de lucrurile noi și interesante. Ei pot să se convingă de calitatea unei stofe, să încerce o încălțăminte, să admire figurinele din China, India și R. D. Vietnam, meșterite cu migală din fildeș, sau grațioasele umbrele și vazele cu desene reprezentînd Dragonul chinez, ori frumoasele porțelanuri din Karlovy-Vary. Și, tot aici o să afle ce este la modă, ce este demodat sau se va demoda în curînd, ce se poartă mai bine și ce model îi aranjează mai bine. O să spuneți că e poate exagerat, dar mulți din cei ce intră în acest magazin nu pot rezista tentației și pînă la urmă ceva, ceva tot le „face cu ochiul", și ei se simt îndemnați să se îndrepte spre casă pentru a face formele de cumpărare.

Cînd, cutreierînd magazinul, vizitatorul a obosit, mai face un mic efort, urcîndu-se la ultimul etaj, unde îl așteaptă restaurantul bine aprovizionat cu tot ceea ce îi poftește inima, inclusiv renumita bere de Pilsen.

E. G.

CAZUL Dr. HEYDE

Atenția opiniei publice din Germania occidentală este atrasă de faptul că, deși a trecut aproximativ un an și jumătate de cînd a fost demascat și arestat fostul brigadenführer S.S., prof. dr. Werner Heyde (care a trăit și a practicat nestingherit medicina timp de 12 ani, sub numele fals de dr. Fritz Sawade, în orașul vest-german Flensburg) acest medic criminal hitlerist, ucigaș a circa 100.000 de oameni, n-a fost încă judecat! Cazul său se află încă în stadiul „cercetărilor judiciare preliminare". Ba mai mult. După cum semnalează unele ziare vest-germane, există o serie de indicii — și chiar „dosarul" cercetărilor ce-l întocmește procuratura din Frankfurt pe Main care se ocupă de cazul acestui criminal — că se fac eforturi serioase de minimalizare a oribilelor fapte ale acestui medic ucigaș, căutîndu-se implicit o justificare pentru pseudo-teoriile rasiste de tristă faimă, ridicate la rangul de politică de stat a fostului Reich hitlerist, în numele cărora el a acționat.

După părerea revistei vest-germane „Der Spiegel", procesul lui Heyde (bineînțeles dacă el va avea loc) va da la iveală unele fapte care vor stîrni în Germania occidentală senzație.

„Acțiunea de eutanasie"

Heyde este unul din principalii conducători și executanți ai „acțiunii de eutanasie" — uciderea sistematică și în masă a bolnavilor mintali și a altor bolnavi incurabili — inițiată de Hitler în persoană, pe baza unui decret ce poartă semnătura lui și data de 1 septembrie 1939 (ziua dezlănțuirii celui de-al doilea război mondial). Ea este una din multiplele măsuri bestiale luate de naziști împotriva persoanelor considerate de hitleriști „inferioare din punct de vedere biologic — național și rasial", în vederea menținerii „purității sîngelui german". Dar, spre deosebire de alte crime în masă, ale căror victime au fost populația evreiască și popoarele considerate de „rasă inferioară" din teritoriile cotropite de hitleriști, prin acțiunea de „eutanasie" au fost exterminați în mare majoritate germani „arieni". Aceștia, datorită infirmităților mintale sau corporale, periclitau — conform elucubrațiilor „teoretice" naziste — „rasa superioară" și, în plus, erau socotiți ca fiind „vieți nefolositoare".

„T 4"

În vederea realizării acestei monstruoase crime în masă a luat ființă așanumita „organizație a Reichului, pentru instituții sanitare și spitalicești", în atribuțiile ei intra selecționarea celor sortiți asasinării precum și organizarea uciderii lor. Ea avea sub ordinele ei directe „Centrala de Eutanasie", instalată într-o casă ce nu atrăgea prin nimic atenția, situată în Berlin, str. Tiergarten 4, instituție camuflată sub denumirea „T 4". Aici soseau — purtînd adresa nevinovată „T. 4", Căsuța poștală 101 Berlin W 9" — miile de chestionare complectate în mod obligatoriu pentru anumite categorii de bolnavi de către fiecare instituție sanitară și spitalicească de pe tot cuprinsul Germaniei. Și tot aici trona, în calitate de „expert șef" criminalul prof. dr. Werner Heyde, pe atunci șeful catedrei de psihiatrie de la universitatea din Würzburg, care împreună cu un alt „expert șef" prof. dr. Paul Nitsche (acesta a fost arestat, condamnat la moarte și executat îndată după înfrîngerea hitleriștilor) hotăra, în ultimă instanță, asupra vieții sau morții celor vizați de chestionare.

Alături de acești doi „șefi experți" mai lucra un grup de alți „experți", de asemenea cadre medicale superioare, membri ai corpului didactic universitar, **calitate pe care unii dintre ei, o mai mențin și astăzi.** Astfel de pildă, dr. Berthold Franz Kihn **este în prezent profesor la Erlangen** iar dr. Friedrich Kautz **este profesor titular la catedra de neurologie și psihiatrie a universității din Münster!** (Pînă de curînd a profesat încă unul din ei, prof. dr. Werner Catel, care a fost însă recent arestat, după ce se constatase că a continuat cu aplicarea „eutanasiei" în cazul a 56 de copii în spitalul Rotenburgsort din Hamburg).

O cruciuliță cu creion roșu

Cum procedau „experții" de la „T 4"? După o sumară cercetare a chestionarelor (și nu consultarea bolnavului care se afla undeva într-un spital poate îndepărtat) ei aplicau pe chestionar un semn: un + cu creionul roșu însemna sentința de moarte, un — cu creionul albastru însemna că bolnavul nu urma să fie lichidat. Acest din urmă semn era însă foarte rar și deobicei se transforma într-un + roșu după ce chestionarul ajungea în mîna „expertului șef" Heyde.

Ce se întîmpla în castelul Grafeneck

Dar monstruoasa activitate a acestui criminal și a colaboratorilor săi nu se termina aici. Tot ei s-au ocupat de organizarea și după aceea de controlarea și săvîrșirea acțiunii propriu-zise de exterminare a nenorociților vizați.

Pentru aceasta au fost instituite pe teritoriul Germaniei mai multe centre de exterminare. Cel mai cunoscut dintre ele, la a cărui organizare și funcționare Heyde a jucat un important rol, a fost instalat în idilicul castel Grafeneck, pînă atunci spital al „Fundației Samaritanilor din Stuttgart". În castelul propriu-zis au fost amenajate birourile și camerele personalului „T 4" iar cam la 300 m. distanță de el, în dosul unui gard solid, pe care se putea citi „Pericol, boli contagioase" se afla fabrica morții propriu-zisă. Ea se compunea dintr-o baracă pentru primirea bolnavilor aduși aici, în dube sanitare, de pe tot cuprinsul Germaniei, sub pretextul transferării în alte spitale. Medicii le făceau un simulacru de consultație spre a nu da nimic de bănuit bolnavilor. De aici erau trecuți într-o clădire masivă, deservită de personal S.S. și introduși într-o sală de așteptare, amenajată pentru 50 de persoane, drăguț mobilată, iar pe unul din pereți atîrna tabloul lui Hitler... Aceasta era anticamera morții. Odată ce-i treceau pragul, bolnavii se pomeneau într-o încăpere cu dușuri, cu nimic deosebită de oricare baie. Numai că în loc de apă, după închiderea ermetică a ușilor, din rozetele dușurilor, se revărsa asupra nenorociților oxid de carbon care îi ucidea în cîteva minute, după care erau arși în cuptoare speciale, asemănătoare cu cele de la Auschwitz.

100.000 victime și ocrotitorii ucigașilor

Fabrici ale morții similare au mai funcționat și în alte localități din Germania hitleristă. Conform datelor cunoscute pînă în prezent numărul celor uciși în cadrul „acțiunii de eutanasie" este de 20.600 la centrul de la Grafeneck și cel de la Hadamar, la cele din Brandenburg și Bernburg în total 20.000; iar la Hartheim și Sonnenstein cîte 20.000. Alți circa 10.000 de oameni au fost uciși în cadrul unei acțiuni asemănătoare, așa-numita acțiune „tratament special 14 f. 13" — victimele medicilor criminali cifrîndu-se la un total de circa 100.000.

Caracteristic pentru situația ce domnește azi în Germania occidentală este pe de o parte faptul că principalul criminal, dr. Heyde, a reușit să trăiască liniștit timp de 12 ani sub un nume fals și că o serie de colaboratori ai săi continuă să activeze nestingheriți. S-a aflat că adevărata identitate a acestui criminal camuflat sub numele de dr. Sawade, era binecunoscută multor oficialități din landul Schleswig Holstein, unde se află localitatea Flensburg în care trăia, inclusiv procurorului general al landului, Adolf Foss, precum și unui ministru din guvernul landului.

Pe de altă parte, e grăitoare atitudinea autorităților, în special judiciare, vest-germane față de cazul medicilor implicați în monstruoasa acțiune hitleristă de „eutanasie". Astfel, cu prilejul recentei descoperiri a cazului colaboratorului lui Heyde, prof. dr. Werner Catel din Hamburg, ministrul culturii landului Schleswig Holstein, Edo Osterloh, a găsit de cuviință să declare în legătură cu faptele acestui monstru cu chip de medic, că „în sens moral, el n-a comis nici o nedreptate"! Cit privește tribunalul din Hamburg care cercetează cazul lui Catel, el e de părere că faptele comise de medicii hitleriști vor putea fi cu greu condamnate deoarece „îndepărtarea vieților inapte pentru viață era practicată și în antichitate de către greci și romani" și că în fond nu era vorba decît de niște... „învelișuri omenești lipsite de conținut".

După cum se vede există temei pentru îngrijorarea opiniei publice vest-germane alarmată de tărăgănarea cercetărilor în cazul criminalului dr. Heyde.

A. STANCIU

An școlar fără examene...

Se pare că în Franța ar putea avea loc o grevă de un fel deosebit. După cum semnalează ziarele franceze, dacă nu vor fi satisfăcute cererile profesorilor privind sporirea salariilor, 1.300.000 de tineri nu-și vor putea trece examenele de sfîrșit de an în urma „grevei examenelor" care va fi declanșată de corpul didactic.

Greva ce se profilează la orizont a determinat ca atenția opiniei publice să se îndrepte nu numai către revendicările justificate ale profesorilor ci și către situația generală a învățămîntului francez. Presa semnala cîteva date semnificative în acest sens. În 1960, de exemplu, din 3.400 de catedre de matematică, 1.028 au fost ocupate de suplinitori iar din 2.068 de catedre de fizică 387 nici măcar nu au fost ocupate. Se aprecinză că în școlile elementare fiecare a patra catedră este ocupată de un suplinitor. S-a constatat că într-un gimnaziu din Paris orele de matematică sînt predate de un fost general și de un colonel pensionar...

În timp ce nu se găsesc credite pentru sporirea salariilor, în timp ce pregătirea intelectuală a tineretului e pusă sub semnul întrebării, pentru războiul din Algeria și pentru cursa înarmărilor, în general, continuă să se cheltuiască însă sume imense.

În aceste condiții nu poate să ne mai mire situația dificilă în care se găsește învățămîntul francez.

Leonardo da Vinci și... America de Sud

Un profesor universitar de la Universitatea Alberto din orașul Edmonton, Canada, a avut într-o bună zi curiozitatea să cerceteze nivelul cunoștințelor generale ale studenților în domeniul istoriei.

Răspunsurile pe care le-a primit au avut darul să-l cam pună pe gînduri.

Un mare număr de studenți au fost de părere că Winston Churchill și Isaac Newton au fost președinți ai Statelor Unite. Alții au susținut cu toată convingerea că Leonardo da Vinci a fost, nici mai mult nici mai puțin, cuceritorul... Americii de Sud. Oliver Cromwel a fost trecut în rîndul marilor reformatori americani!

Exemple s-ar mai putea cita. Ele sînt sugestive nu numai pentru nivelul intelectual al tinerilor din Canada. Constatările profesorului din Edmonton ar fi putut fi făcute — și cu diverse prilejuri au și fost făcute — și în multe alte țări apusene.

În fond este vorba de educația pe care burghezia o dă tineretului, de felul cum tînăra generație este pregătită pentru a înfrunta viața.

Slaba calitate a învățămîntului constituie însă doar un singur aspect al problemei.

REPULSIA FAȚĂ DE CITIT...

Burghezia cultivă cu grijă la tineret repulsia față de citit. Nu e vorba însă de citit, în general. Atenția burgheziei e îndreptată mai cu seamă spre îndepărtarea tineretului de la lectura serioasă, de la cunoașterea clasicilor literaturii beletristice și politice. În schimb, se pune la dispoziția tineretului o cantitate imensă de literatură pornografică, de aventuri, de falsificare a istoriei și de răstălmăcire a realităților.

Este edificatoare în acest sens o anchetă întreprinsă într-un mare oraș din Germania occidentală în rîndul tinerilor între 15 și 18 ani. Ancheta, ale cărei rezultate au fost date publicității de ziarul vest-german „Deutsche Woche", a fost făcută în scopul de a se stabili gradul de interes al tineretului față de literatură.

Rezultatele au fost calificate drept „surprinzătoare". S-a constatat că 38 la sută din băieți și 31 la sută din fete nu posedau nici o carte; 24 la sută aveau în proprietatea lor mai puțin de trei cărți; 18 la sută mai puțin de cinci cărți; 14 la sută mai puțin de zece cărți. Numai 6 la sută din cei interogați dețineau în biblioteca lor peste zece cărți proprii.

Nu mai puțin interesante au fost răspunsurile date de tineri la alte întrebări. Numai 12 la sută au declarat că citesc cîte ceva în timpul lor liber în timp ce 56 la sută au declarat că nu citesc absolut nimic. În schimb, 67 la sută au spus că citesc reviste ilustrate iar 59 la sută din tineri au recunoscut că interesul lor se limitează la romane polițiste, romane erotice sau romane „de război".

Este cît se poate de clar că această situație este stimulată pe toate căile de către cercurile conducătoare. Literatura pornografică pusă în mîna tinerilor este înșoțită de producțiile prezentate la televiziune sau pe ecranele cinematografelor.

100 ORE LA TELEVIZIUNE...

Analiza programelor prezentate timp de 100 de ore la posturile americane de televiziune este edificatoare. Bilanțul este următorul: 12 asasinate, 16 lupte cu pistoalele, două strangulări, un asasinat cu cuțitul, trei sinucideri, o crimă prin spînzurare și patru aruncări... în mare. Aceste programe au fost difuzate tocmai în orele în care programele de televiziune sînt vizionate și de tineri.

O anchetă pe care au întreprins-o trei psihologi de la Universitatea Stanford în rîndul a 6000 de copii și tineri, 2000 de părinți și 300 profesori a arătat că tinerii și copiii între 3 și 16 ani își petrec a șasea parte din zi în fața televizoarelor! S-a calculat că tot atîta timp este necesar tinerilor și pentru facerea lecțiilor...

★

Aceste cîteva exemple ne arată de ce este posibil ca unii tineri canadieni să creadă că America de Sud a fost cucerită de Leonardo da Vinci!

C. I. A. și-a fript iarăși degetele

● Fapte revelatoare despre Agenția Centrală de Investigații din S.U.A. ● Cînd se vorbește despre C.I.A.... ● Sub impulsul dosarului verde-gri ● „Spionul nr. 1 al Americii"

Membrii Comisiei Senatului S.U.A. pentru afacerile externe au în aceste zile de lucru pînă peste cap. A început ancheta cu privire la cauzele eșecului invadării Cubei. Din motive lesne de înțeles, audierile se desfășoară cu ușile închise, la adăpostul privirilor indiscrete ale ziariștilor. Cu toate acestea, unele amănunte răzbat afară. Astfel a devenit cunoscut că în cursul anchetei s-a acordat o deosebită atenție activității Agenției Centrale de Investigații — sau, mai pe scurt, C.I.A. — fiind chemați să facă depoziții Allen Dulles, directorul agenției, și Richard Bissel, adjunctul său.

Despre C.I.A. s-a scris și s-a vorbit mult în ultimele săptămîni. Planul „operațiunii Cuba" îi aparține. L-a elaborat încă de la începutul anului trecut și — după cum relatează „New York Herald Tribune", Kennedy, ajuns președinte, l-a găsit pe biroul său printre documentele ultrasecrete. Un alt ziarist american, W. Caroll, corespondentul lui „New York Times", confirmă că „planul de ajutorare a emigranților, adversari ai lui Castro, pentru crearea unui important cap de pod în Cuba, a fost elaborat de Agenția Centrală de Investigații încă în timpul guvernului Eisenhower. S-a dat o autorizație oficială. Timp de mai multe luni s-au făcut pregătiri sub conducerea lui Richard Bissel... Emigranții au fost instruiți pentru a efectua operațiuni de debarcare, au învățat tactica ducerii războiului de partizani, au urmat cursuri de telecomunicații și conducătorii emigranților au fost asigurați că Statele Unite le vor crea posibilitatea de a debarca în condiții prielnice." Citatul e mare dar e concludent.

Dar despre C.I.A. se vorbește în aceste zile nu numai în legătură cu organizarea atacului nereușit asupra Cubei. Numele lui Allen Dulles a fost pomenit și în legătură cu puciul generalilor ultracolonialiști din Algeria. După cum scria ziarul englez „Sunday Dispatch", Challe, conducătorul generalilor rebeli, a recunoscut fățiș că sprijinul acordat de personalități influente din Pentagon l-a determinat să înceapă puciul fascist. Interesantă este și declarația unui diplomat american, adversar al invaziei organizate de S.U.A. în Cuba, declarație citată de ziarul tunisian „Afrique Action": „Agenția Centrală de Investigații este un stat în stat. În Laos ea l-a creat pe Fumi Nosavan, în Congo — pe Mobutu, în Cuba a încercat să-l plăsmuiască pe colonelul Artimez. De ce nu ar încerca să-l plăsmuiască în Franța pe generalul Challe?"

Despre C.I.A. s-a vorbit și cu prilejul zborului tîlhăresc al avionului „U-2" deasupra teritoriului U.R.S.S. Inițialele C.I.A. au fost pomenite cu prilejul agresiunii americane în Liban, a răsturnării guvernului progresist al Guatemalei în 1954, cu prilejul rebeliunii antiguvernamentale din Indonezia din anul 1958 și al atentatului eșuat împotriva președintelui Sukarno. Mîna Agenției Centrale de Investigații este prezentă întotdeauna atunci cînd e vorba de acțiuni împotriva păcii, de uneltiri împotriva independenței popoarelor, de provocări împotriva țărilor socialiste.

Ce reprezintă C.I.A., această importantă pîrghie în întregul mecanism de stat al S.U.A., pîrghie ce se află în mîinile celor ce laolaltă cu generalii din Pentagon, fac parte din cele mai agresive cercuri ale imperialismului american?

Agenția Centrală de Investigații — organul cel mai important de spionaj al S.U.A. — dispune de împuterniciri aproape nelimitate în sistemul de stat al S.U.A. Condusă de Allen Dulles — C.I.A. este scutită de orice formă de control și verificări din partea Congresului Statelor Unite și se situează deasupra tuturor celorlalte organe guvernamentale ale S.U.A. Numit de președinte, singurul față de care răspunde și care-l poate revoca, membru în Comitetul național al securității, cel mai înalt for de conducere al S.U.A., conducătorul C.I.A. e considerat omul cel mai influent din Washington, omul care are de spus ultimul cuvînt în tot ce se referă la adoptarea unor hotărîri importante în domeniul militar și al relațiilor internaționale. Departamentul de stat, Pentagonul și chiar președintele acționează sub impulsul dosarului verde-gri în care C.I.A. prezintă zilnic, mai succint, sau săptămînal mai amplu, referate, purtînd stampila „secret absolut", despre tot ce se petrece în lume.

Materialele din care se întocmesc aceste rapoarte parvin pe cele mai diferite canale, de pretutindeni unde „caracatița neagră" — cum e denumită deseori C.I.A. — și-a întins sinistrele ei tentacule. Or, aceste tentacule sînt numeroase, Allen Dulles, de pildă cumulează dubla funcțiune de director al C.I.A. și președinte al Comitetului Consultativ de Informații care cuprinde celelalte servicii de spionaj americane. Lui îi sînt astfel subordonate, direct sau indirect, alte organe americane de spionaj ca: serviciul de informații al grupului mixt al șefilor statelor majore, serviciile de informații ale armatei (G—2), marinei (ONI) și al aviației militare (AFI); serviciile de informații ale Comitetului pentru energia atomică, ale Departamentului de Stat; Biroul federal de investigații (cunoscutul F.B.I.) și altele. Nu e deci de mirare că în afară de clădirea de pe malul Potomacului, unde se află cartierul general al „spionului nr. 1 al Americii", C.I.A. mai dispune de 30 de alte sedii la Washington și de 20 de filiale în străinătate.

Cei ce deservesc toate aceste oficine ale spionajului american sînt și ei deosebit de numeroși. Conform datelor publicate de revista americană „Newsweek" numărul lor se ridică la aproximativ 100.000 de oameni iar pentru finanțarea activității lor S.U.A. cheltuiesc anual uriașa sumă de 3 miliarde dolari (din care circa jumătate înghite C.I.A. singur). Suma depășește de 5—6 ori alocațiile guvernului federal pentru nevoile învățămîntului și culturii.

Omul aflat în fruntea aparatului de spionaj al Statelor Unite, Allen Welsh Dulles, a început să practice meseria de spion încă din tinerețe, îmbinînd-o, așa cum fac mulți din subalternii săi de azi, cu diplomația. Dulles a primit prima sa „misiune secretă" în 1916, aceea de a intra în contact cu acele cercuri austriece care urmăreau ruperea Austro-Ungariei din alianța ei cu Germania. Apoi, în anii următori, 1917—1918, tot în calitate de diplomat, de data aceasta la Berna, Dulles îndeplinea o altă misiune de spionaj, aceea de a aduna informații despre situația din Europa de sud-est. Începutul odată făcut, el n-a mai abandonat activitatea sa pe tărîmul spionajului nici în perioada următoare a carierei sale diplomatice, nici mai tîrziu cînd a părăsit diplomația pentru mai bănoasa îndeletnicire de avocat al marilor trusturi, pe care a practicat-o împreună cu fratele său John Foster, în cadrul cunoscutei firme juridice americane „Sullivan and Cromwell".

Curînd după intrarea Statelor Unite în cel de-al doilea război mondial, Allen Dulles s-a reîntors la vechea sa meserie. El a fost trimis în calitate de agent principal al serviciului de spionaj american O.S.S., la Berna, unde a îndeplinit una din cele mai murdare misiuni ale sinistrei sale cariere: a purtat tratative secrete cu naziștii — cu emisarii personali ai lui Hitler și Himmler — în vederea încheierii unei eventuale păci separate.

Este cît se poate de semnificativ că într-una din consemnările convorbirii dintre Dulles și Hohenlohe — diplomat nazist — aflate în arhiva Germaniei hitleriste capturată în timpul războiului, se spune textual că Dulles „nu respinge național-socialismul în ideile sale fundamentale și în acțiunile sale" iar într-o altă consemnare se arată că Dulles îl consideră pe Führer o „personalitate genială" iar convorbirea lui cu Hohenlohe atestă „respectul față de importanța istorică a lui Adolf Hitler și a operei sale"!!!

ALLEN DULLES — un om foarte... „însemnat!"
(Desen de V. TIMOC)

Legăturile ce și le-a făcut printre naziști și aparatul lor de spionaj s-au dovedit a fi fost prețioase pentru viitoarea activitate a celui ce este astăzi șeful serviciului de spionaj al Statelor Unite. Allen Dulles a instalat cele mai importante și active filiale ale serviciului său de spionaj în Germania occidentală și în Berlinul de vest. Nenumăratele oficine de provocări, diversiune și spionaj care activează azi pe teritoriul Republicii Federale și în Berlinul occidental sînt legate în marea lor majoritate direct sau indirect de organizațiile conduse de Allen Dulles și îndeplinesc misiunile primite de la acesta.

Felul în care „Spionul nr. 1 al Americii" știe să păzească interesele marilor monopoluri americane este ilustrat printre altele de rolul jucat de el personal și serviciul său în lovitura de stat reacționară din 1953 în Iran, care a dus la îndepărtarea guvernului Mossadik, cel ce a hotărît naționalizarea întreprinderilor petrolifere deținute de marile monopoluri petrolifere occidentale. Înștiințat de agenții săi despre ce se va întîmpla în Iran, Dulles a plecat cu soția sa în .. concediu în Alpii elvețieni. În același timp „s-a hotărît" să-și petreacă un weekend în același loc și ambasadorul S.U.A. la Teheran, Loy Henderson. Și tot acolo a apărut, în același timp, ca din întîmplare, și o altă vilegiaturistă, sora geamănă a șahului Iranului, prințesa Ashraf. Ca urmare a acestor evenimente... din lumea mondenă, fostul general american, H. Normann Schwarzkopf (care pe vremuri a reorganizat poliția iraniană) a plecat la Teheran să „viziteze niște prieteni..." Și așa s-a întîmplat că unul din prietenii personali ai lui Schwarzkopf, generalul maior Zahedi a devenit — la cîteva zile după vizita acestuia la Teheran — succesorul lui Mossadik la conducerea guvernului iranian...

★

Activitatea Agenției Centrale de Investigații condusă de Dulles este multilaterală. Așa cum s-a vădit însă, uneltirile criminale ale agenturii conduse de Allen Dulles au suferit eșecuri după eșecuri. Aceste eșecuri au provocat ampie dezbateri în S.U.A. Comentatorii americani consacră acum multe coloane articolelor în care analizează necesitatea reorganizării agenției. Se vorbește chiar de înlocuirea lui Dulles. Se caută responsabilități și vinovați pentru ultimul eșec al Agenției — invazia în Cuba — care a adus un imens prejudiciu prestigiului S.U.A.

Dar, presa burgheză se sfiește să arate cu degetul pe adevăratul vinovat pentru toate aceste eșecuri: politica agresivă a imperialismului american, în cadrul căreia C.I.A. nu este decît o unealtă.

Stan UDRESCU

meridiane

DE PRETUTINDENI • DE PRETUTINDENI

MULTILATERAL, așa este ajutorul pe care Uniunea Sovietică îl acordă multor țări. Nu numai țărilor socialiste, dar și Indiei, Birmaniei, Nepalului, Ceylonului, Indoneziei, Etiopiei, R.A.U., Turciei, Guineei, Irakului și multor state. În afară de cunoscutul Combinat metalurgic de la Bhilai (India), amintim spitalele din Cambodgia și Birmania, Institutul tehnic din Rangoon. Un grup numeros de specialiști sovietici lucrează în Africa. Ei înalță clădirea școlii tehnice din Etiopia (cu 1.000 locuri) și efectuează explorări petrolifere. În Guineea vor construi un stadion, un hotel, o fabrică de conserve, un combinat de încălțăminte, întreprinderi frigorifice etc.

●

CASA lui Victor Hugo, situată într-un cartier insalubru din orașul Metz, se află în curs de demolare. Autorul „Legendei secolelor" și-a petrecut în ea cîțiva ani din viața sa. Placa comemorativă cuprinde o greșeală de ortografie. Pe ea stă scris: „Victor Hugot".

●

MUZICANTUL H. J. Mephedron din Noua Zeelandă cîntă în același timp la 13 instrumente. „Orchestra", compusă din pian, chitară electronică, orgă, acordeon etc. funcționează cu ajutorul unui sistem complicat din sîrme și tevi.

●

UN SCANDAL cu totul neprevăzut provoacă mari emoții conducerii Muzeului din Caracas (Venezuela). Frances Melchioni, premiat la o expoziție recentă, a comunicat presei că sculptura premiată, „Balerina", nu este creația sa, „opera" abstractă pe care a trimis-o din glumă la expoziție, nefiind altceva decît o piesă deformată din fier vechi, achiziționată la piața de vechituri.

●

DMITRI ȘOSTAKOVICI lucrează în prezent la cea de-a 12-a simfonie a sa, închinată Marii Revoluții din Octombrie și lui Lenin. Simfonia se va compune din patru mișcări: sosirea lui Lenin la Petrograd în aprilie 1917 și întîlnirea marelui conducător cu clasa muncitoare a orașului, evenimentele istorice din 7 Noiembrie, războiul civil, triumful revoluției.

●

UN ZIAR din Albany (capitala statului New York) a organizat o anchetă în rîndurile populației orășenești pentru a stabili cîți oameni

știu unde se găsește regatul Laosului. O locuitoare a răspuns candid: Nu știu unde se găsește Laos, dar precis că nu locuiește pe aici. Întrebați la vecinii de peste drum.

●

DUPĂ CUM anunța revista Newsweek, dictatorul spaniol i-a trimis fostului președinte Eisenhower o invitație: „Veniți în Spania cînd doriți, puteți sta aici cît poftiți — totul e la dispoziția dv.". Amintim că asemenea invitații au fost trimise de Franco unor căpetenii hitleriste în ajunul prăbușirii Germaniei fasciste. Mulți dintre aceștia au dat curs amabilei invitații și se află și astăzi în Spania. Printre rîndurile invitației, adresată de Franco lui Eisenhower, se poate citi: „Veniți, o să aveți o societate aleasă".

●

POPULAȚIA Uniunii Sovietice este deservită de 400.000 de medici, ceea ce reprezintă o treime din numărul medicilor din întreaga lume și 50 la sută din toți medicii din Europa. În prezent, în U.R.S.S. există 1.750.000 paturi de spital. În toate țările dezvoltate din punct de vedere economic, U.R.S.S. este țara cu cea mai mare natalitate: 24,9 la o mie de locuitori.

●

JEAN GAUGUIN, fiul renumitului pictor francez Paul Gauguin, a murit de curînd, la scurt timp după cea de-a 80-a aniversare a zilei sale de naștere. El era considerat ca unul din sculptorii de frunte ai Danemarcei.

●

RECENT, 200 de oameni de știință din 14 țări au ținut la Siracuza, în Sicilia, o consfătuire dedicată marelui fiu al acestui oraș: matematicianul și fizicianul Arhimede. După 2.200 de ani de la moartea sa, descoperirile științifice ale acestui geniu al antichității formează și azi un bun nepieritor al întregii omeniri.

●

CEA MAI veche sticlă de vin „Napoleon" care există în lume se află în Polonia. Ea are vîrsta de 152 de ani.

●

UN BALET, avînd ca sursă de inspirație cel de-al VI-lea Festival mondial al tineretului și studenților, ce a avut loc la Moscova, a fost realizat de către cunoscutul compozitor sovietic V. Soloviov-Sedoi. Acțiunea baletului, care dezvoltă tema prieteniei între tinerii din lumea întreagă, se desfășoară în Uniunea Sovietică și în Italia.

DE ZIUA VICTORIEI

ÎMI AMINTESC...

— Mai trage și tu, că eu mă duc s-ascult pianul... Să-mi mai ung inima de dor..., i-a spus-o așa, să-i facă în necaz, că și el i-a zis-o ieri

Sergentul Stancu nu plecase de capul lui de pe poziție. Îi venise rîndul la odihnă, așa după cum stabilise comandantul de pluton. Neacșu, celălalt sergent, odihnit, încălzit, nu-i întoarse vorba, ci îi răspunse printr-un zîmbet cu o mie de înțelesuri.

Dar unde se petrecea această întîmplare? Unde, decît pe linia întîi de pe poziția de la Torna Györgő, din miazănoaptele Ungariei, lîngă frontiera cu Cehoslovacia. Dar pianul unde se afla? Tot în fișia de teren a primei linii a companiei mele. Curios la prima vedere, dar totuși adevărat. Fasciștii aveau poziția, cum îi spuneam noi, în „cer" — pe creasta unei înălțimi înpădurite ce pornea în sus, de la marginea satului, pînă la 700 de metri. La poale se afla prima linie a trupelor noastre. Restul satului, înglobat și el în poziția regimentului. Altfel nu se putea. De aceea satul era deseori zguduit de mine de brand, stropit de plumbii armelor automate. De cele mai multe ori însă loviturile treceau peste sat. Dar și artileria și aruncătoarele noastre îi ciomăgeau serios pe dușmani. Cît privește pianul, el făcea parte din dispozitivul companiei. Participa și el la luptă. De cîte ori nu acompania duruitul mitralierelor, tobele exploziilor de brand, răpăiala puștilor! Și nu se afla cumva în vreun adăpost. Se odihnea calm, fără să-i pese, într-o căsuță. O căsuță ghemuită înapoia unui dîmb pe care-și proptea spatele o parte a primei linii. Casa nu era pustie. Fremăta de viață: acolo roboteau de zor tata, mama, două fete și un băiat. N-au vrut să plece, în ruptul capului, de-acolo. Toate rugăminile noastre au fost zadarnice.

— Să dăm înapoi, să ne punem pielea la adăpost în timp ce voi vă bateți pentru noi? Nu. Stăm aici, dăm ajutor la ostași, le facem ceai, îi încălzim, pe rînd, în odăițele noastre, tragem și noi în fasciști... Apoi vom veni după voi...

Așa ne-au vorbit și părinții și copiii. Era o familie cehoslovacă refugiată aici, în nordul Ungariei, ca să scape de furia hitleriștilor. Se împăca bine cu populația maghiară care, la rîndul ei, se bucurase mult că a scăpat de hitleriști.

Nu mai reții numele nici unuia din acea familie, dar chipurile lor, căldura și dragostea cu care ne-au înconjurat nu vor putea fi șterse niciodată din inimile noastre.

...Era în noaptea de 27 decembrie 1944. Focul își cînta în sobă cîntecul străvechi în timp ce viforul urla nebun afară. Sergentul Stancu și oamenii lui, în drum spre adăpost, s-au oprit și la cehi. Fata cea mai mare, o frumoasă blondină de vreo douăzeci de ani, i-a primit cu prea cunoscuta melodie românească „Vine, vine primăvara...". O învățase de la ostașii noștri. S-a pornit o cascadă de rîsete. Apoi fata i-a privit lung de tot, lung și gînditoare, pe ostașii noștri. Mîinile ei au început să mîngîie din nou clapele. Cît de răscolitor executa ea „Rapsodia română" de Enescu. Eram emoționați pînă la lacrimi. Enescu al nostru era adus pe clape de pian de o fiică a poporului cehoslovac pînă la noi, în prima linie. Bezna parcă se transforma în lumină, viforul în mîngîiere a sufletului. Dar... tocmai atunci... un trăsnet îngrozitor a stins lampa, a scos ușile din țîțîni, a făcut țăndări geamurile, ne-a bușit pe toți de dușumea.

Pe o astfel de vreme s-au gîndit fasciștii să încerce un atac prin surprindere. Se hurducăia pămîntul de explozii. Un tunet continuu, urzit cu șuiere stridente de arme automate, sfîșia întinderile negre ale nopții. Stancu și ai lui au și zburat la luptă. Ai noștri răspundeau cu tot armamentul — tunuri, aruncătoare de mine, mitraliere...

Și bătrînul și copiii voiau să iasă afară, să se avînte în șanțuri, să tragă și ei în hitleriști. Nu i-au lăsat ostașii din companie. Nu era cazul. Atunci au trîntit pe jos plapomele, pernele, preșurile — să fie pentru răniți, au spus ei. Au pus oale cu apă la fiert pentru ceai, pentru spălarea rănilor. Forîoteau prin întuneric cu niște năluci.

Cînd uraganul de foc s-a mai potolit, prin ferestrele sparte au țîșnit, cu o forță impresionantă, gravele acorduri ale „Vltavei" de Smetana. Palele de vifor le înșfăcau și le răspîndeau pe cîmpul de bătaie.

— Pianul!... Pianul!... Cîntă pianul!, se repetau, într-un ecou prelung, strigările oamenilor din prima linie. Mai bubuiau brandurile, mai șuierau gloanțele, mai vuia viforniță, dar pianul le biruia pe toate. Începu să răzbată ca un fior de îmbărbătare și vocea înaltă a fetei și corul întregii familii. Focul slăbea. Corul și pianul au trecut pe nesimțite la melodia românească „Vine, vine primăvara..."

Împreună în Munții Tatra

Horna Jaraba, februarie 1945: peste 1000 m. altitudine. Bubuie furtuna albă de zăpadă. Cade greu întunericul des pe văile munților. Clipește stins o luminiță undeva — pe fir de vale ori coastă de munte, nu poți ghici. În sfîrșit patrula de cercetare se întoarce, raportează că satul nu este ocupat de inamic.

Acolo am întîlnit o unitate de alpiniști sovietici, schiori, toți din preajma Moscovei. Unitatea, în frunte cu maiorul Zinoviev, urma să atace a doua zi pe vale către comuna Mito, iar noi pe pantele muntelui, de peste șosea, tot către același sat. Multe ne-am povestit în camerele bine încălzite din sat, în aburii de ceai picurat cu șliboviță și însoțit de pîine caldă oferită de gazde. Un tînăr sovietic a scos și acordeonul. A început să cînte; cîntam cu toții. Cu ochii atenți spre depărtări vedeam, ca aevea, țara noastră, poporul nostru... Ni se părea grozav de depărtate.

N-am avut parte de odihnă pînă dimineața. Pe la miezul nopții — alarmă de luptă... Urcam cu greu în zăpada pînă la brîu. Geana alburie a zorilor începu să clipească printre brazii de pe coastă.

Unde-or fi?... Pe unde și-au instalat avanposturile? Oricînd ne pot surprinde...

Acestea erau întrebările ce-mi frămîntau mintea în timp ce înaintam cu greu către spatele poziției fasciste din sectorul satului Mito.

— Culcat!, am strigat șoptit oamenilor mei.

Printre brazi începură să se distingă, aproape nedefinit, contururi de oameni. A șclipit repede și un oțel. Eram gata de a deschide focul. I-am lăsat să se apropie. Ne-a revenit inima la loc. Erau partizanii cehoslovaci ai căpitanului Frantișek. A fost o nespusă bucurie. Ne-am îmbrățișat, ne-am vorbit din ochi, din inimă, am rupt cuvinte slovace, ungurești, nemțești — ne-am înțeles foarte bine...

...Și încă ce furtună! Atacul de la Mito a început a doua zi în zori. Cunoșteam multe din poziția dușmană. Făcusem recunoașterea prin luptă împreună cu partizanii cehoslovaci. Mito era o poziție-cheie în drumul către Banska-Bistrica. Satul era împînzit cu trupe hitleriste de infanterie, artilerie, pionieri, fortificații, tancuri. Pe crestele munților, noi românii și partizanii cehoslovaci, iar de partea celălată a satului, neînfricata unitate de schiori sovietică întîlnită la Horna Jaraba.

De peste munte trăgea artileria noastră, de dincolo aruncau foc aruncătoarele de mine ale maiorului Zinoviev. Aviația ne sprijinea răscolind, în trombe de explozii, pozițiile dușmane. Văzduhul clocotea, hăuia. Nevăzută, pîndind pesemne pe după munți, moartea își ascuțea coasa. Atacul — și al nostru și cel de dincolo, al sovieticilor — se prăvale către sat bubuind, tunînd, vîjîind. Partizanii cehoslovaci erau cu noi. Arătau ce știau numai ei: lîngă pod o poziție cu tunuri antitanc, lîngă biserică o altă poziție întărită. Trăgeam asupra lor. Trăgeau și ei, partizanii. Întreaga poziție dușmană era numai fum și foc. Din rîndurile partizanilor se ridică unul mai înalt și, împreună cu sergentul-major Constandoiu, se aruncă în salturi către marginea de sat ce se prelungea în sus, către munte. De acolo au început să plece șiruri lungi de cartușe luminoase către fereastra din turla bisericii. Bombele dușmane nu mai cădeau asupra noastră... Atacul, oprit o clipă, a dat iureș în sat. Ne-am întîlnit cu toții pe ulița principală. Românii, sovietici, cehoslovaci. Un ura înfricoșător, scos din toate piepturile, a însemnat continuarea asaltului către marginea cealaltă a satului. Treceam în fugă peste tancuri explodate, peste tunuri și arme sfărîmate, peste trupurile lighioanelor fasciste. Cu noi, într-o uriașă avalanșă, mergea tot satul. Ne îmbrățișau, ne urmau. Satul fusese eliberat. Cupola de nori negri crăpase în bucăți. Peste noi se cernea lumina sîngerie a unui asfințit obosit. S-așternu liniștea căutării și numărării morților... Maiorul Zinoviev căzuse în centrul satului. Alți ostași, răniți, erau îngrijiți de populație. Acolo, sus, lîngă brațul însîngerat de sat, care urca spre munte, rămăseseră pentru totdeauna Constandoiu și partizanul cehoslovac.

Am continuat atacul. Urale nesfîrșite de victorie... Dar prin minte și în auz parcă-mi bătea ritmic melodiile pianului din linia întîi, din căsuța de la intrarea pe pămîntul Cehoslovaciei.

★

Alături de partizani, și mai apoi împreună cu Corpul de armată cehoslovac, am dus lupta alături de gloriosa Armată Sovietică pînă la cucerirea măreței victorii asupra fascismului.

La 9 Mai 1945, pornit din căldura cu care l-au primit locuitorii satului Nemcice din Moravia, regimentul nostru, cot la cot cu corpul de armată cehoslovac, a dat ultimul asalt — asaltul postului de radio Donau de pe cota 310 — lîngă localitatea Dobromilice. În ceața luptelor dinspre seară a sunat și pentru noi trîmbița marii victorii. Poate că atunci cîntau victoria și clapele pianului, în acordurile grave ale „Vltavei" ce-și purta maiestos unduirile înspumate pe sub Praga eliberată de fascism.

Ion Gh. PANA
locotenent-colonel în rezervă

Pe sub portalul noii gări din Constanța, se zărește silueta elegantă a blocurilor

Ce n-am scris în mai anul trecut

(Urmare din pag. 1-a)

Constatări asemenea putem face și-n alte părți, nu numai în București. La Onești, bunăoară. Aici, într-un an s-au clădit 1440 de apartamente. Adică, din luna mai 1960 pînă în luna mai 1961 în fiecare zi de lucru s-au construit 4 apartamente, în fiecare săptămînă un bloc. Anul trecut, despre acest ritm, n-am scris. Acum îl consemnăm și-l acordăm cu ritmul general de dezvoltare a țării, ritm imprimat de hărnicia celor ce muncesc, de îndemnul pururi însuflețitor al partidului.

Anul trecut, cam tot pe-acuma, (cu precizie la 3 mai) notam — era o noutate — că prima oară, primii trei mii de spectatori ascultau un concert în noua sală a Palatului Republicii Populare Române. Cînta Oistrah. De atunci cifra de 3000 s-a înzecit și s-a însutit. Bucureștenii — și cu ei o dată mii de oameni din satele și orașele țării, mii de oaspeți străini — participă aproape în fiecare seară la spectacolele ce au loc în acest veritabil monument arhitectonic al Bucureștiului nou.

Dar, s-ar putea spune, faptul era previzibil, despre el se putea scrie...

Previzibile erau, fără îndoială, și-o seamă de noi construcții industriale; erau planificate și planurile ne-am deprins să le știm îndeplinite totdeauna, chiar înainte de termen. Totuși anul trecut, la 1 Mai, despre fabrica de cherestea de la Preajba-Tg. Jiu (cea dată în folosință cu 100 de zile înainte de termen), despre linia electrică Bacău-Suceava, despre Combinatul de produse lactate din București, despre fabricile de zahăr de la Luduș și de la Bucecea, despre uzina de sodă electrolitică de la Borzești, despre fabrica de celuloză de la Palas, despre cea de mobilă de la Iași (care produce anual 10.000 de garnituri), despre fabrica de conserve de lapte „Rarăul" din Cîmpulung nu puteam scrie decît ca despre niște șantiere unde se lucrează intens. Azi toate fabricile produc. Mobilele de la Iași împodobesc casele; zahărul de la Bucecea îndulcește ceaiul, în magazine produsele fabricii de lactate din București se bucură de prețuire.

Privind aceste bunuri, mulțumindu-te de ele și de rostul lor în viața de toate zilele, să ne gîndim la machetele pe care anul trecut le priveam, la șantierele despre care se scria. Imagini defilează dinaintea ochilor minții... Gînduri și vise s-au materializat, au căpătat forme și chip și viață, s-au integrat definitiv în avîntul general al luptei pentru mai bine, pentru progres și bunăstare.

Despre ce n-am mai scris în mai anul trecut? Să răspundem împreună...

Și ca să ne fie mai ușor, hai să ne gîndim că anul trecut cineva a plecat din țară într-o călătorie lungă; pentru un an. Acum, cînd s-a întors, dornic să afle noutăți, pornește la drum...

Călătoria și-o începe pe malul Dunării. Iată, o elegantă navă, sub pavilion românesc, plutește amonte. Omul îi citește numele: „Oltenița". De orașul Oltenița a auzit, și de șantierul naval de acolo, dar despre un vas cu asemenea nume, nu.

— E nou? întreabă.

— Desigur. „Oltenița" e cel mai mare vas fluvial din țară. Capacitatea: 200 de cabine. Adevărat hotel.

— Și cînd a fost construit?

— Anul trecut, la Șantierul naval din Oltenița.

Mergem mai departe. Iată-ne într-o gară.

— De unde vin vagoanele astea încărcate cu țevi sudate?

— De la București. A început să producă nouă fabrică de țevi sudate.

— De mult?

— De anul trecut, dinspre vară.

La Ploiești, „surpriza" este și mai mare. Noul centru al orașului și schelele care împînzesc străzile din celelalte părți ale orașului îți oferă imaginea unui vast șantier.

La rafinăria nr. 10 din Onești încă o noutate: instalație modernă de cracare catalitică.

— Și asta-i nouă!

— Da, și asta. Și metoda de muncă folosită. Aici s-a făcut montarea și instalarea unor piese grele la înălțimi de peste 40 de metri.

De la Onești sărim degrabă — pe drum de slovă se poate! — tocmai în partea de apus a țării la băile „Victoria", cele aflate în megiașia Oradiei.

În fagetul tînăr, nu departe de cunoscutele pavilioane ale băilor, lucește un lac. Un lac răsărit ca peste noapte.

— Cînd s-a făcut? Cum?

— Muncind, firește. Și cît e el de mare (5000 metri pătrați suprafață, vestiare și instalații pentru 4500 de persoane) a costat puțin. Au lucrat aici voluntar, mii de orădeni. Lacul e o veche dorință a lor pe care și-au împlinit-o. Dar lacul acesta-i un pitic pe lîngă cel de la Bicaz. Acela e lung de 22 de kilometri și adînc de 60 de metri. S-a umplut în vara anului trecut. Dacă vrei, acum poți să te plimbi în voie cu vaporașul pe el.

— Și pentru că tot a venit vorba de apă, ce-ar fi să mergem la Constanța? Anul trecut știu bine că din tren coborîsem tocmai la Palas. Gara veche era desființată...

— Acum e gata gara nouă! Construcție în ton cu litoralul. Sticlă, aluminiu, nichel, pardoseli și pereți îmbrăcați cu travertin dobrogean...

— Și litoralul?

— Nu-i nevoie să-l vezi tot. Ajunge Mamaia. Să-ți spunem o cifră. Nu de plan. Ci corespunzătoare unei împliniri. Sînt acuș, acuș gata, pentru sezon, încă 5000 de locuri!...

În drum spre Constanța, ne oprim la Fetești, în gara nouă și de-aici mergem în oraș. Un afiș ne întîmpină: „Valurile Dunării".

— De Ivanovici?

— Nu, e un film românesc.

— Cînd a fost turnat?

— Anul trecut. A fost distins cu premiul I la festivalul de la Karlovy Vary. Despre asta, anul trecut de 1 Mai se știa?

Ne oprim aici. Semnele marilor înnoiri petrecute în țară în anul care a trecut sînt multe, atîta de multe încît — de ce n-am recunoaște-o — prezentîndu-le numai îți pare că-i lesne să fii reporter...

Dar din cîte s-au făcut într-un an numai despre construcții să vorbim? Numai despre noile așezăminte de cultură, despre noile produse industriale și noile creații artistice? E puțin. Și faptele atestă și alte înnoiri. Schimbări au loc și-n felul de a gîndi, în felul de a munci. Să privim de pildă lupta pe care o dau în toate întreprinderile mii și mii de harnici lucrători, de pricepuți maiștri, de ingineri și tehnicieni destoinici: lupta pentru calitate în cadrul întrecerii pornite în întîmpinarea celei de-a 40-a aniversări a partidului. E un uriaș efort de gîndire creatoare, de exigență, o permanentă și febrilă căutare, o dorință arzătoare de a produce mereu mai bun, cît mai bun. E munca ridicată pe o treaptă nouă, corespunzătoare conștiinței noi a omului epocii noastre. Congresul al III-lea al partidului a deschis poporului nostru o perspectivă grandioasă, a înfățișat viața noastră a viitorului în lumina anilor ce vin, în lumina desăvîrșirii construcției socialiste. Această imagine de viitor, chipul patriei înfloritoare, viața de progres și bunăstare a celor ce muncesc dă aripi. Munca avîntată rodește. De aceea în anul ce vine un reportaj asemeni acestuia de față va avea de consemnat cu siguranță și mai multe victorii. Spre bucuria cui îl va scrie și a cui îl va citi.

Virgil DĂNCIULESCU
și D. TABACU

E plăcut peisajul dunărean? Firește, atunci cînd îl admiri de pe noua navă fluvială „Oltenița"

Mai mult ca în 7 secole

Nu-ți vine să crezi că uneori 17 înseamnă mai mult decît 700. Și totuși este posibil acest, în aparență, paradox. Se poate verifica pe viu, pe concret, cum se spune. Cînd și unde? Oricînd și în foarte multe locuri din țara noastră. Să mergem, de pildă, undeva, în Ardeal. Acolo unde și acum cîteva zile mi-am dat seama că „paradoxul" este o foarte palpabilă realitate. Este vorba despre Valea Lungă, o comună de lîngă Blaj. Am cunoscut-o pentru prima oară, în octombrie 1944, în trecere cu unitatea noastră de la Mediaș spre Tîrnăveni, în vederea marilor lupte ce-au urmat pe Mureș.

N-am avut timp atunci să mă interesez în ce secol s-a născut comuna, ci doar să-mi notez din fugă în carnet: „Și asta-i un sat nenorocit, sărac, ca vai de el..."

Valea Lungă se afla atunci tot pe valea în care se află și astăzi. Numai că de la gară nu puteai ghici încotro e satul. L-am descoperit cu prilejul unei recunoașteri. Și, culmea, era chiar lîngă stație. Dar nu-ți sărea în ochi de loc. Atît de bine era dosit de încremenirea locurilor, din jur, a vieții și a secolelor trecute peste el. Cum arăta? Trist, mohorît, coșcovit de bătrînețe și de sărăcie. Ferestrele caselor, ca niște orbite negre din care pieriseră de mult lumina. Dealurile, roase ca de vărsat, văile înfundate de furia puhoaielor.

In fața unui panou

Dar lume, viață nu era în sat? Că doar satul acesta dăinuiește de prin secolul al XII-lea. Era, cum să nu fie! Poftiți în fața panoului mare, instalat în centru, care ne vorbește pe scurt, în cifre, despre trecutul și prezentul comunei. Să vedeți cum arăta și ce s-a înfăptuit în Valea Lungă după 700 de ani, în decursul a șapte veacuri de istorie, a 7 secole de exploatare a omului de către om. Citiți rubrica din stînga: 2 moșieri care dețineau 252 ha. de pămînt și foloseau 80 de slugi, 35 de chiaburi, 11 cămătari, 2 mașini agricole, 10 circiumi, 2 biciclete, 3 aparate de radio, primărie, școală primară, 600 de analfabeți, 200 de copii nescolarizați.

Și acum să citim rubrica din dreapta, rubrica altei epoci de istorie, epoca nouă, a socialismului victorios în țara noastră. Citiți ce s-a înfăptuit aici, în 17 ani, sub conducerea partidului:

— 1 G.A.S.
— 1 G.A.C.
— 4 întovărășiri agricole,
— 62 mașini agricole,
— 4 ateliere de reparat mașini și unelte agricole,
— 1 cooperativă cu 9 magazine,
— 1 moară bine utilată,
— 1 depozit de lemne,
— 1 centru de prelucrare a laptelui,
— 1 brutărie,
— 1 farmacie,
— 1 frizerie,
— 1 școală de 7 ani cu 3 secții: română, maghiară și germană și un internat,
— 3 școli de 4 ani și 1 grădiniță de copii, cu 29 cadre didactice din care 4 profesori,
— Nici un analfabet,
— 4 cămine culturale cu 25 formații artistice de amatori,
— un cinematograf,
— 2 biblioteci cu 12.208 volume,
— 1 dispensar medical uman,
— 1 casă de naștere cu 2 medici și 6 tehnicieni sanitari,
— 1 dispensar veterinar,
— peste 200 biciclete,
— peste 100 de aparate de radio,
— 270 de case noi construite,
— Valea Lungă în întregime electrificată.

Tot în anii puterii populare Valea Lungă a dat patriei și un număr frumos de cadre noi printre care 2 profesori, 1 inginer, 4 învățători, zeci de absolvenți a școlii medii, 13 studenți, 100 absolvenți ai școlilor profesionale.

Nu vă vine să credeți? Mergeți la fața locului și veți vedea încă alte multe lucruri noi. Dar măcar după comparația conținutului celor 2 rubrici nu sînteți de acord că paradoxul aparent nu mai este un paradox, ci o realitate de toată frumusețea?...

Aspecte semnificative

Să prindem cîteva aspecte din această viață nouă.

— Cu 20 de ani în urmă, își amintește Vasile Ferenț, președintele colectivei, nu știu să fi fost în sat măcar un singur abonat la vreun ziar sau revistă, necum să se mai vîndă ziare și cărți ca acum, la librăria noastră. Astăzi în Valea Lungă sînt aproape 1.000 de abonați la peste 40 de ziare și publicații diferite.

Și cum putea să existe așa ceva înainte cînd peste două treimi din locuitori erau analfabeți, iar cei care mai prinseseră ceva cunoștințe în școala primară le uitau cu timpul, ofilindu-se în viața stătută a satului?

Cele două biblioteci din comună, care numără peste 12.000 de volume, în cele trei limbi, sînt zilnic vizitate. Cărțile circulă necontenit. În 1960 au fost împrumutate 9139 de cărți cu peste 1000 de titluri, iar în primele luni ale acestui an peste 3000 de cărți.

In aceeași clipă la Valea Lungă ca și la București

— Azi auzit vestea cea mare?!... Uniunea Sovietică a trimis un om în Cosmos!... Și-apoi l-a adus teafăr pe Pămînt! Extraordinar!... Nemaipomenit!...

Cu aceste cuvinte m-a întîmpinat, chiar la poarta cinematografului din comuna Valea Lungă, un sătean roșcovan, între două vîrste, cu mîinile ridicate în semn de nespusă uimire.

Aci am luat și eu cunoștință cu vestea cea mare, din gura unui colectivist din Valea Lungă. Chiar în aceeași clipă în care au luat cunoștință cetățenii Capitalei, ai tuturor orașelor, ai întregii noastre patrii, ai lumii întregi.

Iuri Gagarin devenise îndată cunoscut, familiar, apropiat tuturor celor din Valea Lungă. Și unde mai pui siguranța, ușurința cu care cei mai mulți discutau despre învingerea legilor gravitației, despre imponderabilitate, despre drumul navei cosmice pe orbită etc. Da, vorbeau cu aceeași claritate, cu care vorbesc despre muncile și viața lor frumoasă, și brigadierul zootehnist Ion Prihoi și Onichia Rusu și Ștefan Suciu — mulgători fruntași ai G.A.C. „Victoria Socialismului" și... toți ceilalți din Valea Lungă

★

Dacă acum 17 ani trebuia să descoperi unde-i Valea Lungă, astăzi îi simți prezența înainte de-a ajunge în gară. De o parte a căii ferate, o cîmpie fără hotaruri, de toată frumusețea. Sînt mănoasele ogoare ale colectiviștilor. De cealaltă parte, dealuri ce-și răsfață în soare terasele încărcate cu vestita viță de Tîrnave. La poale, nu departe de stație, aproape terminată, silueta modernă a celui mai mare complex viticol din Ardeal. Pe schele și în jur, muncitorii din Valea Lungă. Mai încolo, pe fruntea larg bombată a altui deal, încărcat de livezi, este împregnată, din pietre albe, ca o imensă medalie, o inscripție: „G.A.S. Valea Lungă". Mai jos de „medalie", lîngă calea ferată, o bogată bază de recepție, cu forfota-i caracteristică de oameni, căruțe și mașini. Iar prin gura văii, de sub deal, se îndeasă astăzi către sat șirurile de stîlpi ai rețelei electrice, ai firelor de telefon și... peste cîteva luni și ai rețelei de radioficare...

Valea întunericului a devenit o vale a luminii...

De aceea oamenii din Valea Lungă, la fel cu toți oamenii din patria noastră, urmează și slăvesc partidul.

I. PANDELE

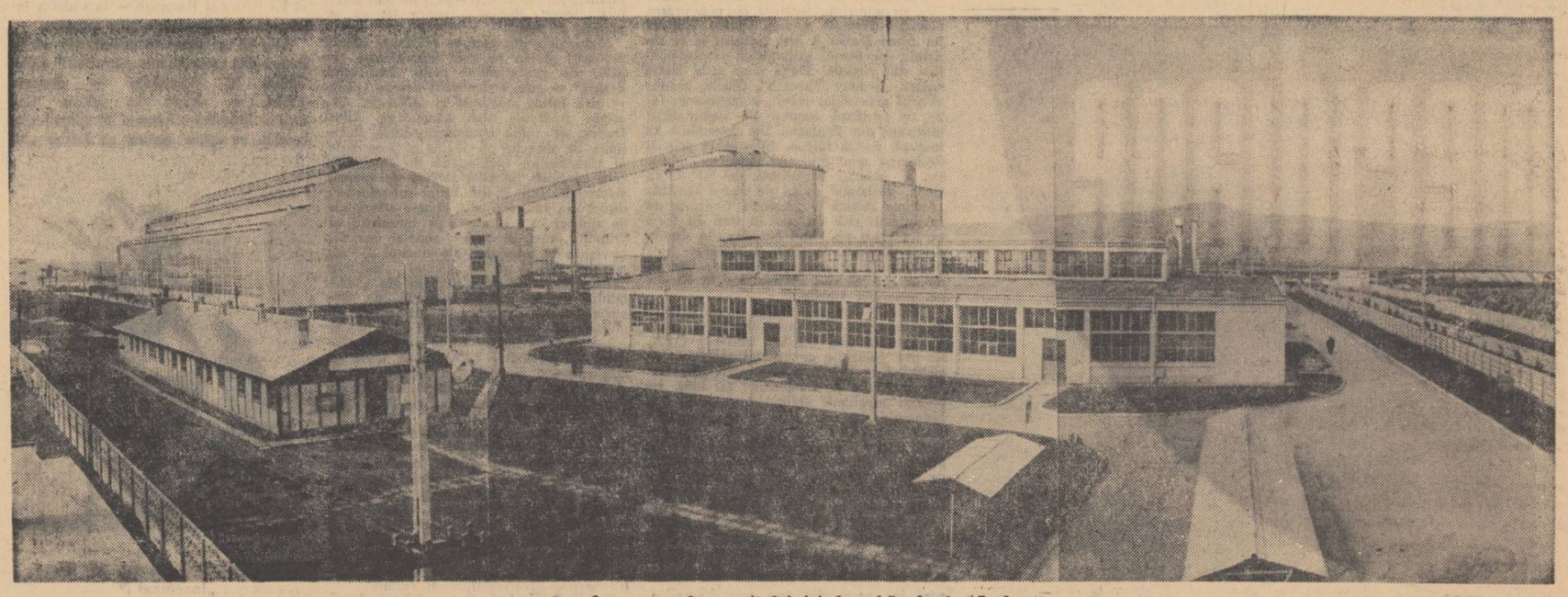

O vedere generală a noii fabrici de zahăr de la Luduș

ISTORICUL VOLEIULUI

în cuvinte și imagini

Continuo dezvoltare a voleiului atrage după sine o permanentă modificare a regulilor de joc. In Filipine, țara care numai după 5 ani de la introducerea voleiului a ajuns să aibă peste 150.000 practicanți, se stabilește pentru prima oară o regulă de joc care avea să rămînă valabilă pînă în zilele noastre. Este vorba de numărul de 3 lovituri permise unei echipe de a lovi mingea înainte de a o trece peste plasă în terenul advers. Toți jucătorii insulelor filipineze au fost aceia care au „descoperit" un procedeu tehnic care de asemenea este valabil și astăzi. Ei fiind foarte înalți au început să lovească balonul foarte puternic în momentul

în care îl trimiteau în terenul advers. Astfel s-au născut primele „bombe". Pe vremea aceea jucătorii filipinezi nu aveau însă voie să utilizeze asemenea lovituri din apropierea fileului. Și pentru că am amintit de înălțimea proverbială a jucătorilor filipinezi este bine de știut că majoritatea echipelor căutau să fie formate din tineri cu o înălțime de peste 1,95 m.

Cu toate că de la înființarea voleiului s-au scurs foarte mulți ani, unele din regulile de joc născute atunci ad-hoc și-au continuat existența pînă astăzi în unele țări din Orientul îndepărtat. Astfel, în această parte a globului terenul de

joc continuă să aibă dimensiuni mai mari (242 m.p.) plasa se află ridicată la înălțimea de 2,32 m. iar numărul jucătorilor unei echipe este de 9.

An de an voleiul a cunoscut o tot mai mare dezvoltare, echipe din diferite țări au început să se întîlnească între ele, federațiile naționale de specialitate au început să întrețină relații tot mai strînse, să discute și să analizeze împreună diferite probleme legate de acest joc. S-a simțit nevoia — în primul rînd — să se uniformizeze regulele de joc. Reprezentanții federațiilor din 6 țări, printre care și delegatul țării noastre — au fost invitați în 1946 la Praga, la o consfătuire ce avea să stabilească oficial regulile jocului de volei.

Tot cu prilejul consfătuirii de la Praga, reprezentanții federațiilor de specialitate reuniți aici, au perfectat o serie de întîlniri internaționale. Acest moment a însemnat un nou pas în dezvoltarea continuă a voleiului deoarece de aici încolo contactele internaționale între reprezentativele diferitelor țări vor fi tot mai numeroase și ele vor prilejui pe de o parte cunoașterea unor noi procedee tactice folosite de diverse echipe, iar pe de altă parte vor contribui la stabilirea relațiilor de prietenie între sportivi.

Una din cele mai mari competiții din istoria voleiului a fost găzduită — în anul 1946 — de țara noastră. Este vorba de Balcaniada de la București, competiție care a reunit 4

reprezentative naționale masculine și 3 feminine. Pentru voleiul nostru acest eveniment a însemnat un mare succes. Echipele țării noastre au dominat cu autoritate competiția ocupînd primul loc fără a cunoaște înfrîngerea.

Text: Marcel RUSESCU
Desene: Matty ASLAN

(Va urma)

Handbaliștii și handbalistele purtînd în brațe prețioasele trofee cîștigate anul acesta, ovaționați pe stadionul „23 August"

Fotografia: Boris CIORNEI

„Îți mulțumim, partid iubit!"

Pe marile stadioane din lume, prezența sportivilor romîni la diferitele competiții internaționale de mare răsunet este așteptată și urmărită cu viu interes. Victoriile romînești strălucite, obținute pe toate continentele, au făcut să filfîie drapelul țării pe cele mai înalte catarge ale stadioanelor de la Moscova, Melbourne, Pekin, Roma, Praga, Londra, Varșovia, Paris, Budapesta, Sofia, Belgrad, Amsterdam, Atena, Copenhaga, Istanbul etc. Ele au făurit și au consolidat acest prestigiu internațional în continuă creștere al sportivilor noștri.

I-am văzut, i-am auzit vorbind, am discutat cu ei cînd reveneau victorioși acasă după disputele cu cei mai valoroși sportivi din lume. Aduceau cu ei trofee și titluri de prestigiu, olimpice, mondiale, continentale. Vajnicii eroi ai stadioanelor, care ridicaseră în picioare asistențe de zeci și zeci de mii de spectatori ai unor țări unde ei erau numai oaspeți, care făcuseră să vorbească în mod elogios ziarele și revistele, radioul și televiziunea diferitelor continente despre măestria, dîrzenia, ardoarea și puterea de luptă de care dăduseră dovadă în momentele hotărîtoare ale aprigilor întreceri susținute, reveneau purtînd în inimi și în priviri ecourile strălucitelor biruințe, ale triumfului lor.

Odată sosiți pe pămîntul țării, la fel ca și în clipa de după izbîndă, în depărtări fiind, pe podiumul învingătorilor, primele lor cuvinte, gînduri de adîncă mulțumire și recunoștință sînt adresate patriei și partidului. Și aproape totdeauna glasurile lor trădează emoția, bucuria și fericirea ce-i stăpînește cînd cuvintele exprimă sentimentele: **„Pentru scumpa noastră patrie...", „Mulțumim din inimă partidului".**

Prinosul acesta de recunoștință e al tuturor sportivilor noștri, al milioanelor de tineri și tinere, cărora partidul le-a deschis porțile stadioanelor, le-a pus la îndemînă cele mai bune condiții pentru desăvîrșirea măiestriei lor sportive, i-a ajutat și-i ajută — prin condițiile asigurate mișcării de cultură fizică și sport — să urce pe culmile cele mai înalte ale gloriei sportive. Îmi amintesc de rîndurile scrise în prag de August 23 al anului 1959, de Simion Ismailciuc, maestru emerit al sportului: **„Uneori prin față mi se perindă imagini din anii copilăriei. Sînt amintiri triste. Revăd atunci căsuțele dărăpănate din Chilia Veche, bălțile Caraormanului, unde stăpînea malaria, cherhanalele la care oamenii trudeau din primele ceasuri ale dimineții pînă noaptea tîrziu. Așa se trăia în urmă cu un deceniu și jumătate. Era viața aspră a Deltei din vremea regimului burghezo-moșieresc. Ce puteam să aștept de la o asemenea viață? Nimic. Dar într-o zi lucrurile au început să se schimbe. Era o zi frumoasă de august. Acum 15 ani. Ce s-a întîmplat de atunci și pînă astăzi? Copilul care înfrunta apele cu lotca bătrînească primejduindu-și chiar viața pentru o bucată de pîine, este astăzi ofițer al armatei noastre populare. La 18 decembrie 1956 am primit titlul de maestru emerit al sportului. Ei, da! Copilul acela necăjit, unul din feciorii bătrînului pescar și vînător Artimon, poartă tricoul cu stema republicii noastre dragi, a luat parte la marile întreceri din îndepărtata Australie și din multe alte țări ale lumii. Sînt fericit că trăiesc în această țară unde poporul este stăpîn. Ca și ceilalți sportivi ai patriei, îmi îndrept gîndurile cu caldă recunoștință către partidul nostru drag, căruia îi datorăm viața noastră nouă, liberă și fericită pe care o trăim astăzi".**

Simion Ismailciuc, care a ajuns pe treptele cele mai înalte ale măiestriei sportive, cucerind titlul de campion european, mondial și olimpic, e unul din milioanele și milioanele de tineri anonimi care au descoperit sportul datorită grijii și atenției partidului pentru dezvoltarea mișcării noastre sportive.

Pentru această mare masă de sportivi, în continuă creștere, s-au asigurat și se asigură stadioane de mari proporții, complexe sportive, arene de sport, săli de gimnastică mari și luminoase, bazine acoperite și în aer liber, antrenori specializați, echipament etc.

Bucureștiul este, pe bună dreptate, denumit orașul stadioanelor. E vorba aici și de marele stadion „23 August", și de complexul sportiv „Dinamo" și de patinoarul artificial, și de sala sporturilor Floreasca, și de poligonul Tunari, însă toate acestea într-o statistică generală de care Capitala noastră poate fi mîndră, înseamnă: 21 arene cu piste de atletism; 44 terenuri simple; 57 terenuri de baschet; 40 terenuri pentru tenis de cîmp; 44 terenuri de volei; 5 terenuri pentru handbal în 7; 14 bazine de înot; 19 săli de sport; 34 arene de popice; 8 poligoane; 30 săli școlare de gimnastică etc. De aceea, mereu mai frumoasei noastre capitale i se acordă organizarea multor competiții internaționale.

Dar mari construcții sportive n-au fost făcute numai în București. Ele pot fi găsite la Constanța, la Iași, la Ploiești, la Hunedoara, la Cluj, la Galați, la Bacău, la Baia Mare, la Oradea etc., așa cum mii și mii de construcții sportive sînt semănate pe tot cuprinsul țării.

Despre dezvoltarea sportului în țara noastră în anii puterii populare, vorbesc cu elogii cei ce ne vizitează sau ne cunosc prin prizma întîlnirilor cu sportivii noștri. A spus, de pildă, Avery Brundge (S.U.A.), președintele comitetului olimpic internațional, care ne-a vizitat țara: **„Am găsit în București un excelent spirit olimpic, o prietenoasă și caldă ospitalitate precum și o mare dezvoltare a sportului. Înainte de a veni aici am avut prilejul să ascult multe rapoarte, foarte favorabile despre campionatele internaționale de atletism ce se țin aici. Și am fost fericit de a fi avut prilejul să văd eu însumi și să-mi dau seama personal de ce sportivilor le place atît de mult să vină la București și de ce Bucureștiul a devenit unul din cele mai importante orașe sportive din Europa".**

Cu diferite prilejuri, am reluat și alte declarații făcute presei de cei ce au avut prilejul să cunoască dezvoltarea sportului și pe sportivii noștri. Profesoara de gimnastică Ema Beretta a declarat revistei italiene „Il Gimnasta", după întîlnirea R.P.R.-Italia, care a avut loc la București: **„Toți ne-am întors entuziasmați de zilele petrecute în București și ne simțim obligați să mulțumim, în numele gimnaștelor, gazdelor și federației noastre care ne-au dat posibilitatea a-cestei noi și admirabile experiențe".**

Doi oaspeți din martie 1960 au fost Robert Robertson (președintele federației de box scoțiene) și atletul turc Muharrem Dalhilic. Primul a declarat, după întîlnirea de box R.P.R.-Scoția, cîștigată de echipa țării noastre cu rezultatul de 6—4: **„Noi așteptăm vizite cît mai dese ale boxerilor romîni. Și de ce n-aș spune: cînd este vorba de ales, preferăm o echipă romînească decît una americană. Asta puteți s-o scrieți la ziare; este nu numai părerea mea personală, ci și a altora. Sportivii romîni se poartă întotdeauna „fair". Celălalt,** participant la ediția a V-a a crosului balcanic, a spus: **„Am concurat pentru a treia oară la București și aș mai concura aici de zeci și zeci de ori. E un oraș vesel, un oraș îndrăgostit de sport, în care m-am simțit de fiecare dată minunat".**

Ion Dumitrescu, Dumitru Pîrvulescu și Iolanda Balaș, cîștigători ai medaliilor de aur la J.O. de la Roma

În același an, după memorabila victorie obținută de echipa de rugby a R.P.R. asupra reprezentativei Franței, fundașul Michel Vannier din echipa Franței a declarat: **„Felicit echipa romînă pentru această strălucită victorie. În ultima vreme n-am mai cunoscut înfrîngerea. La București, ne-a fost rezervată o mare surpriză, care ne-a uluit."**

Aceasta cam în aceleași zile cînd „Sport en Sport Woreld" din Olanda scria, după ediția a III-a a campionatului mondial de handbal feminin în 11, disputat în Olanda: **„Romînia, cîștigînd campionatul mondial, a demonstrat cît de frumos poate fi handbalul în 11".**

Toate aceste victorii, ca și atîtea altele cîte au urmat, au fost închinate partidului, ca prinos al recunoștinței fierbinți și dragostei sportivilor noștri. După victoria de la Amsterdam amintită mai sus, cînd handbalistele noastre au cucerit pentru a doua oară consecutiv titlul de campioane mondiale, ele au trimis un mesaj telefonic la București: **„Sîntem fericite, nespus de fericite de acest succes, pe care-l închinăm din toată inima Congresului partidului nostru iubit, ca o modestă contribuție la realizările obținute de întregul nostru popor muncitor în cinstea acestui mare eveniment. În jocul decisiv pentru titlul de campioană a lumii — ca de altfel în toate celelalte partide ale campionatului mondial — ne-am străduit să răspundem printr-o comportare cît mai bună grijii părintești pe care partidul o poartă mișcării de cultură fizică și sport din țara noastră".**

Același eveniment, cel de al III-lea Congres al partidului, i-a închinat la 6 iunie 1960, campioana noastră olimpică a stabilit, pe stadionul Republicii din Capitală, cel de-al doilea record mondial al său (de astădată 1,87 m.), gîndul ei a fost pentru un alt mare eveniment: cea de-a 40-a aniversare de la înființarea Partidului Comunist din Romînia, eveniment căruia Iolanda Balaș i-a închinat această excelentă performanță.

Nu este posibil să vorbim aici despre toate marile biruințe repurtate de sportivii noștri în anii regimului democrat-popular, pentru că lista lor e lungă. Vom aminti numai cîteva dintre ele. La Jocurile Olimpice de la Helsinki, din 1952, Iosif Sîrbu a cucerit prima medalie olimpică de aur pentru țara noastră, alături de care s-au situat, la aceeași olimpiadă, o medalie de argint și două de bronz. În 1956, la Jocurile Olimpice de la Melbourne, sportivii noștri au cucerit cinci medalii de aur, trei de argint și trei de bronz, situînd țara noastră pe locul 11 în clasamentul pe națiuni. La Roma, la Jocurile Olimpice din 1960, sportivii noștri au cîștigat trei medalii de aur (Iolanda Balaș, Dumitru Pîrvulescu și Ion Dumitrescu), una de argint și șase de bronz, obținînd locul 10 pe națiuni din 84 de țări participante. În același an în care handbalistele noastre au cîștigat titlul de campioane mondiale, sportivii noștri au mai reușit, printre altele, să stabilească patru recorduri mondiale, două europene și 15 balcanice.

În acest început de an, 1961, cînd întregul nostru popor s-a întrecut în realizări în cinstea celei de a 40-a aniversări a partidului, sportivii noștri nu s-au lăsat mai prejos. La Dortmund, campionatul mondial de handbal în șapte masculin a fost cîștigat de echipa țării noastre; la Praga, echipa Știința București a cîștigat la handbal în șapte feminin prima „Cupă a campionilor europeni", iar la Pekin, perechea Maria Alexandru-Geta Pitică a cîștigat titlul de campioană mondială la dublu fete, aducînd țării noastre singurul titlu (din șapte) cucerit de europeni la aceste campionate ale tenisului de masă. De asemenea, Constantin Grecescu și Florica Grecescu au cîștigat la Sofia titlurile de campioni balcanici la cros, ca și echipa feminină a țării noastre. Tuturor acestora li se adaugă minunatul record mondial al Iolandei Balaș, despre care am amintit mai sus.

După victoria de la Dortmund, Petre Ivănescu din echipa țării noastre a scris, printre altele: **„La floarea minunată a realizărilor poporului, sportul este o strălucitoare petală... Sportul se sprijină pe temeliile solide ale activității de masă, înălțîndu-se ca o piramidă uriașă. Milioanele de participanți la întreceri, sutele de terenuri amenajate și prin munca patriotică a tineretului și marile stadioane ridicate prin mîinile harnicilor noștri constructori, promoțiile de antrenori și tehnicieni cu o înaltă calificare, cucerirea culmilor științei sportive și, pe deasupra, entuziasm, entuziasm, entuziasm... iată „secretul" tuturor marilor victorii ale sportului romînesc.**

Fiecare ne-am amintit de toate acestea în momentul solemn cînd cupa de campioni ai lumii ne era înmînată și fiind acolo, departe de patrie, ascultam cu emoție imnul patriei noastre dragi și vedeam drapelul tricolor cu stema țării înălțîndu-se falnic pe catargul cel mai înalt. Iar gîndul se îndrepta cu recunoștință și nemărginită dragoste către partid, conducătorul nostru încercat și înțelept, făuritorul vieții noi pe care o trăim, al tuturor succeselor cu care ne mîndrim".

Cifre care vorbesc de sute de mii, de milioane de participanți, sînt înscrise în palmaresurile competițiilor de masă ale țării noastre. La crosul „Să întîmpinăm 1 Mai" s-au întrecut 454.000 de participanți în 1957, apoi 823.000 în 1958, după care 920.000 în 1960. La Spartachiada de vară a anului 1959 au fost 2.611.000 participări! Și tot aici s-ar putea aminti că Uniunea de Cultură Fizică și Sport numără astăzi peste 2.500.000 de membri, ca și faptul că, dacă în anul 1951 au fost 52 de maeștri emeriți și maeștri ai sportului, în 1961 numărul acestora a crescut la 866.

Nu e vorba de niște simple cifre, ci de oameni care pentru condițiile ce le sînt asigurate în practicarea sportului și în ridicarea măestriei sportive, pentru viața nouă pe care o trăiesc, spun astăzi, la a 40-a aniversare a partidului, așa cum totdeauna vor spune cu recunoștință fierbinte: **„Îți mulțumim, partid iubit".**

I. BOCIOACĂ

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

Redacția și administrația, piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10 Interior 1400.

ROMANUL NOSTRU ILUSTRAT

Adaptare după „Bravul soldat Svejk" de Jaroslav Hasek

Desene de Gh. CHIRIAC

— Dar de ce toate ocolurile astea? Cu cine te-ai văzut? Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu cine să stau de vorbă? Cu oameni, cu soldați ca mine...

— Și despre ce anume ai vorbit, mă rog frumos?

— Despre una, despre alta... despre cum merge cu războiul... Pe soldați i-am întrebat din ce regimente sînt, unde se duc...

— Dar nu i-ai întrebat cumva și ce efective au regimentele lor și cum sînt ele împărțite?

— Asta nu, asta o știu de mult.

— Aha, va să zică d-ta ești perfect informat asupra compoziției și organizării armatei noastre...

— Nici nu mai încape vorbă, domnule jandarm!

Așa se lămuri șeful de post că are de-a face cu un periculos spion și chiar în aceeași seară întocmi un proces verbal în toată regula, în care arăta că a descoperit un ofițer inamic avînd misiunea de a spiona în spatele frontului, și că ține pe acest spion la dispoziția comandamentului raional Pisek.

Îl poprira pe Svejk într-un arest oarecare, îl ținură pe mîncare și pe băutură și nu-l slăbiră cu interogatoriile, care de fiecare dată aduceau noi lumini asupra intențiilor criminale ale spionului. Noaptea, întăriră paza, iar șeful de post nici pînă la crișmă, să-și bea rachiul, nu-și îngădui să se ducă, de teamă ca nu cumva să-i scape spionul. Avu totuși grijă să stabilească o legătură permanentă între postul de jandarmi și crișmă, astfel că proviziile de băutură fură tot timpul asigurate. Băură cu toții zdravăn, bău și Svejk și adormiră tun. A doua zi șeful de post continuă interogatoriul și ajunse la concluzia că raportul trebuie completat. Svejk declarase că știe să și fotografieze.

— Dar o gară? O gară știi să o fotografiezi? îl întrebă jandarmul.

— Auzi întrebare! Nimic mai ușor... N-ai nevoie să-i spui nici măcar „zîmbiți, vă rog!" Gara nu mișcă...

Așa se făcut că în raport apăru și observația că Svejk se îndeletnicea cu fotografierea gărilor strategice și că acesta era motivul pentru care tot dădea tîrcoale centrelor urbane din raion.

Îl trimiseră dară pe spion, sub escortă, la comandament. Escorta era un brigadier de treabă, care mergea și sporovăia și de unele și de altele. Ajunseră la un han și brigadierul fu de părere că, pe gerul acela, n-ar strica un păhărel. Dădură ei pe gît cîte 12 și constatînd că se înserase și că oricum n-o să-l mai prindă la servici pe șeful postului regional de jandarmi, își dădură cu părerea că ar fi mai bine să înopteze la han. În han era plăcut. Soba dogorea, iar hangiul avea de toate și mai ales rachiuri dulci și tari. Brigadierul avea poftă de un stoș de-l mîncau buricele degetelor. Porniră o partidă de-i merse fulgii. În sfîrșit o luară din nou din loc, cherchelițî de nu se mai puteau ține pe picioare. Jandarmul se temea să nu-și piardă arestatul și îi expuse chiar lui Svejk temerea lui:

— Tare mi-e grijă să nu ne rătăcim unul de altul.

— Zău? Stai că am o idee, găsi Svejk soluția. N-ai cumva niște cătușe?

Jandarmul își aminti că are asupra lui cătușe și Svejk îl învățâ să-și prindă cu ele mîinile unul de altul. Și așa, ca doi frați siamezi, unul trăgînd la dreapta și celălalt la stînga, mai răsturnîndu-se, mai împletindu-se, mai trăgîndu-se

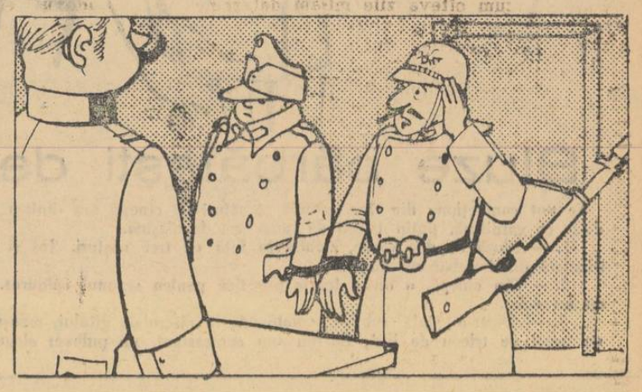

unul pe altul, merseră ei mai departe și ajunseră în sfîrșit în Pisek, la comandamentul jandarmeriei.

Acolo, tragedie: constatară că nu-și pot desface cătușele. Se prezentară astfel împreună în fața brigadierului de jandarmi, care văzîndu-i în ce hal se află nici nu voi să-i bage în seamă. Îi băgă înă, pe amîndoi, la arest...

Comandantul acesta de jandarmi din Pisek, în fața căruia fusese trimis Svejk, era un porc și jumătate. El se socotea, de altfel, răspunzător pentru disciplina și liniștea întregului raion. Cît era el însă de aprig, cînd a primit raportul șefului de post din Putim cu privire la arestarea unui periculos spion, și-a dat de îndată seama că acel zelos șef de post era complet idiot și că pretinsul spion nu era decît un dezertor ca oricare altul.

Cînd i se înfățișă din nou arestatul, căpitanul de jandarmi îl luă deci la sigur:

— Ascultă, măi leat: tu de la care regiment ai dezertat?

— N-am dezertat cituși de puțin, domnule căpitan, să trăiți, — raportă, cu un zîmbet blajin pe buze, Svejk. Eu, din contra...

— Cum adică, din contra?

— Din contra. Eu vreau să-mi găsesc regimentul. Umblu tot timpul după el...

Și Svejk începu să-i povestească pe îndelete întîmplarea. Căpitanul își dădu

seama că Svejk nu-l minte — că era doar puțintel scrîntit. Întocmi la rîndu-i un raport către comandantul regimentului din Budejovice, prin care cerea să i se aprobe decontul cheltuielilor făcute în unitatea sa cu hrana deținutului, îi dădu o foaie de drum și un jandarm care să-l însoțească, și-l expedie pe Svejk la Budejovice, cu primul tren.

La regimentul 91 din Budejovice era în ziua aceea ofițer de serviciu pe cazarmă vechea noastră cunoștință, locotenentul Lukas. În fața acestuia ajunse, așadar, Svejk, intrînd în cancelaria regimentului.

— Cu respect raportez — i se adresă Svejk cu figura inundată de bucurie — că am venit din nou la dv.!

Locotenentul Lukas era să leșine de emoție și dacă nu mai erau cîțiva ostași pe acolo, fără îndoială că s-ar fi apucat cu mîinile de cap. După ce îi dădu pe toți afară și rămase singur cu Svejk, locotenentul îi explică ordonanței sale, cu tonul cel mai rece, că acum i s-a înfundat. Nimeni și nimic nu-l va mai putea scăpa.

— Nu te-ai prezentat la timp și ai dat de dracu! Eu, chiar să vreau nu-ți mai pot veni în ajutor. Mergi direct la arest și așteaptă acolo pedeapsa disciplinară. Ai să ieși la raportul regimentului.

(Va urma)

PLISEURI ȘI CUTE

Mai zilele trecute, la raionul de confecții al unui mare magazin, am observat o femeie care, după ce a încercat succesiv o fustă plisată în linie dreaptă, o alta în „acordeon", o a treia „soleil", și, în sfîrșit o a patra în cute duble, le-a refuzat, plictisită, pe toate, spunînd vînzătoarei că o „îngroașă".

Cu toate că moda s-a pronunțat hotărît pentru pliseuri și cute, abandonînd, — cel puțin în această primăvară — linia dreaptă, fusta-furou, trebuie să recunoaștem că pliseurile nu se potrivesc tuturor femeilor.

Sînteți înaltă și subțire? Nu există nici o problemă. Toate pliseurile vă vin bine. Dimpotrivă, uneori, împlinesc o siluetă mai subțire.

Sînteți mică, dar subțire și bine proporționată? Renunțați la cutele late care scurtează silueta și alegeți, de preferință, pliseurile „soleil" înguste.

Sînteți înalte și mai corpolente? Alegeți o fustă ale cărei pliseuri sînt tighelite pînă la 30 cm. de la talie. În felul acesta șoldurile vor părea cu atît mai drepte cu cît amploarea fustei va porni mai de jos.

În sfîrșit, dacă aveți mai mult ca 100 cm. în jurul șoldurilor, alegeți o fustă plisată numai în față sau numai cu clini plisați.

Bluze bărbătești de vară

Se pot confecționa din doc, olandă, țesături de cînepă sau dintr-o stofă subțire, adăugîndu-le ca garnitură, puțin tricou de mînă sau de mașină.

1. — Bluză de doc verde, închisă în față cu trei nasturi. Jos și la mînecuțe, o bentiță tricotată din bumbac maron

2. — Din cînepă, o bluză foarte practică pentru sezonul călduros. Buzunarul se încheie cu un ecler.

3. — Dintr-o stofă subțire, combinată la răscroiala gîtului, mînecuțe și în partea de jos cu benți de tricou de lină, într-un ton contrastant, un pulover elegant și practic totodată.

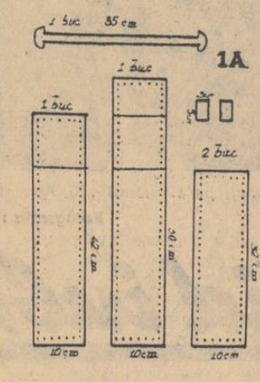

Răspuns cititorilor

1) U.M. — Brașov. Pentru a transporta sticla de lapte pe care o primiți de la instituția la care lucrați, confecționați din fetru sau „sibir" o cutie, în care să încapă bine sticla. Pe margine ascundeți cusăturile cu un feston de lînă sau cu fișiuțe subțiri dintr-o geantă veche din material plastic. Vedeți mai sus tiparul și dimensiunile. (Fig. 1 A.).

2) OLGA P. — Bacău. Scaun de bucătărie transformat într-o mică scară. Se taie partea de deasupra, se încheie cu balamale spre a putea fi ridicată. Pe stinghiile de jos se adaugă o treaptă. (Fig. 2).

3) MARIA — Galați. Din cele 4 lădițe pe care le aveți puteți face acest colț plăcut. (Fig. 3).

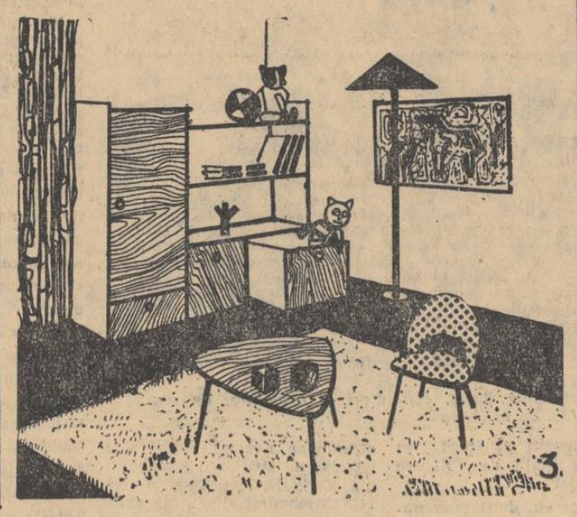

Ghidul gospodinei

MENIUL SĂPTĂMÎNII

— Supă de sparanghel; mîncare de rinichi; clătite cu rom.

— Suflé de spanac; cotlete de porc la grătar cu salată verde; compot de piersici.

— Supă de verdețuri; ostropel de miel; găluști cu prune.

— Ochiuri pe urzici; chiftele cu sos de roșii; fructe.

— Suflé de brînză; sărmăluțe în foi de știevie; plăcintă de cireșe.

— Ciorbă de perișoare; friptură înăbușită cu salată verde; compot de vișine.

— Ouă umplute cu ciuperci; pui cu sos de smîntînă; ecleruri.

Aluat pentru pateuri

Dedicăm rubrica noastră de astăzi tovarășei Elvira Ionescu care dorește să știe cum se prepară aluatul pentru pateuri. Credem că această rețetă va mulțumi numeroase gospodine care vor putea să pregătească și alte prăjituri din el: plăcintă cu carne, brînză sau mere; cornulețe cu marmeladă etc.

Pentru ca acest aluat să reușească trebuie să îndeplinim următoarele condiții: făina să fie foarte bună, iar untul, sau eventual untura să fie proaspete.

Pe o planșetă punem o jumătate kg. de făină cernută. La mijloc se face o gaură în care turnăm o lingură de untdelemn și apă călduță cu puțină sare — la o jumătate kg. de făină este nevoie de aproximativ un pahar de apă. Frămîntăm acest aluat bine de tot pînă ce devine o cocă compactă pe care o lăsăm să se odihnească un sfert de oră. Între timp se ia o bucată de o jumătate kg. unt pe care o presărăm cu făină și cu ajutorul unui șervet îi dăm o formă dreptunghiulară. Întindem coca pe planșetă în formă pătrată și punem deasupra untul pe care-l vom acoperi cu marginile aluatului. Astfel pregătit îl lăsăm la rece un sfert de oră. Este de preferat să-l punem pe o farfurioară direct pe gheață. Presărăm din nou puțină făină pe planșetă, luăm aluatul de pe gheață și cu vergeaua începem foarte atent să întindem o foaie mai mult lungă decît lată, cu o grosime de aproximativ 3 degete. Această foaie se împăturește de 3-4 ori și se pune din nou la gheață timp de 15 minute. Operația se repetă cel puțin de 4-5 ori, deoarece numai în acest mod vom putea obține cît mai multe foi. Dacă se întîmplă ca foaia să se rupă puțin și untul să iasă pe deasupra, presărăm imediat puțină făină pe locul respectiv.

După ce am împăturit coca de cinci ori o lăsăm să se răcească bine trecînd apoi la operația finală, în care vom pune din nou pe planșetă puțină făină întinzînd apoi aluatul de grosimea unui creion. Cu un cuțit cald vom tăia coca în pătrate sau dreptunghiuri, în al căror mijloc vom pune compoziția dinainte pregătită, brînză sau carne, întorcînd cealaltă parte peste umplutură. Apăsăm foarte ușor cu degetul, de jur împrejur. Cu o pană ungem pateurile pe deasupra cu gălbenuș de ou. Le vom așeza pe o tavă neunsă, punîndu-le apoi la cuptorul care a fost în prealabil bine încins. Nu vom deschide ușa cuptorului cel puțin 15 minute după ce am introdus pateurile pentru a nu lăsa aerul rece să intre peste ele.

Dacă pateurile nu se servesc imediat, se pot reîncălzi.

Pentru a fi siguri de reușita acestui aluat va trebui să-l pregătim la rece și în cît mai puțin timp. Dacă dorim ca pateurile să aibă o formă rotundă, va trebui să tăiem coca cu forme de fursecuri încinse puțin la foc.

Tricotaje pentru copii

Tricotajele reprezintă o îmbrăcăminte ușoară, comodă și în același timp atrăgătoare. Tocmai de aceea industria de tricotaje din țara noastră se dezvoltă rapid, satisfăcînd tot mai bine cerințele consumatorilor. În anul 1961, de pildă, producția de tricotaje înregistrează un nou spor, de 31 la sută la cele de bumbac, circa 38 la sută la tricotajele din fire sintetice etc.

Fabricile producătoare, întregul sector al tricotajelor, acordă o atenție deosebită îmbunătățirii permanente a calității produselor. În cadrul acestor preocupări au fost luate măsuri multilaterale în vederea fabricării unor tricotaje de calitate superioară pentru copii. De pildă, lîngă fabrica „Varga Katalin" din Cluj a fost înființată anul trecut o secție de tricotaje de lînă de calitate superioară, avînd o capacitate de producție de circa 3.000 articole pe lună. Secția a introdus în producție în primul trimestru al anului 1961, peste 20 modele noi de tricotaje pentru copii. Jachetele, vestele, puloverele, scampolourile, rochițele din lînă fină produse aci sînt mult apreciate de consumatori.

Tricotajele din fire mercerizate de bumbac sînt foarte apreciate de cumpărători. Pentru a satisface cît mai bine cererile, a fost înființată pe lîngă fabrica de tricotaje „Fonaghi Ion" din Timișoara o secție pentru tricotaje din fire mercerizate de bumbac. În primul semestru al anului 1961 vor apare (o mare parte au și apărut) 30 modele de costumașe, jachete, veste, scampolouri din aceste fire pentru copii.

La fabrica „Tricotajul Roșu" din Capitală a început producția de jachete, pulovere, veste din tricot imitație de piele de căprioară pentru copii.

În general pentru primul semestru al anului 1961 au fost contractate 178 modele noi de tricotaje pentru copii. O mare parte din aceste modele au și fost puse în fabricație, îmbogățind sortimentul existent.

A. MIHAELA

Mica bibliotecă

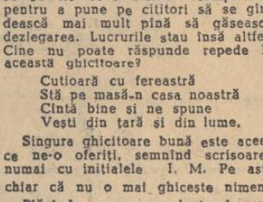

Bateți două șipci de lemn în perete. Fixați în balamale etajerele. Acestea, ca să nu cadă, sînt prinse de șipci cu un lănțișor fixat într-un belciug. Puteți înmulți etajerele după necesitate. Ca să albă un aspect frumos, această bibliotecă poate fi vopsită în culori de ulei sau arsă cu lampa.

Cutiersul nostru

I. M. — **București.** Într-o scrisoare în versuri, făceați unele spirituale observații pozitive în legătură cu conținutul revistei noastre. Printre altele ne semnalați și o lipsă:

Însă după cîte-mi pare
Pot să spun, o lipsă mare!
„N-are nici o ghicitoare"
De aceea-am socotit
Că e foarte nimerit
Îndată să vă transmit
Ghicitori spre publicare
Cari, sper că vor apare
În numerele viitoare".

Ne așteptăm ca ghicitorile trimise să fie ceva mai... complicate, pentru a pune pe cititori să se gîndească mai mult pînă să găsească dezlegarea. Lucrurile stau însă altfel. Cine nu poate răspunde repede la această ghicitoare?

Cutioară cu fereastră
Stă pe masă-n casa noastră
Cîntă bine și ne spune
Vești din țară și din lume.

Singura ghicitoare bună este aceea ce ne-o oferiți, semnînd scrisoarea numai cu inițialele I. M. Pe asta chiar că nu o mai ghicește nimeni.

Plăcîndu-ne corespondența dv., vă rugăm să ne mai scrieți.

MARIA — **Oradea.** Prin aceasta vrem doar să vă anunțăm că am primit scrisoarea dv. în care ne rugați să vă dăm unele sugestii pentru transformarea mobilei. Răspunsul pe care îl doriți dv. îl vom publica într-unul din numerele viitoare ale revistei noastre, astfel ca și alte cititoare să poată folosi sfaturile cerute de dv.

MADA — **T. M.:** Din păcate, altă soluție decît cea la care v-ați gîndit și dv. nu există. Cele întreprinse de dv. pînă acum, discuțiile pe care le-ați avut au fost foarte bine gîndite. Faptul că nu au dus la nici un rezultat arată că lucrurile nu mai pot continua mult timp în acest fel. Poate că numai această ultimă hotărîre a dv. ar mai putea schimba cu ceva situația. Pus în fața unui fapt de această natură, va trebui desigur să gîndească mai temeinic la ce a făcut și mai ales la ce intenționează să facă. Avînd garanții foarte ferme de îndreptare, va trebui să vă gîndiți bine la o eventuală revenire a hotărîrii luate. Dacă nu, continuați-vă drumul dv. Sînteți încă foarte tînără și aveți suficient timp să vă creați o situație nouă și bună.

LEONTIN G. — **Alesd:** În revista noastră, am mai scris despre felul în care trebuie să ne pregătim pentru excursie. Cele scrise au valabilitate și pentru dv. deși obiectul excursiei este cu totul altul. Nu uitați să luați în plus și cele necesare pentru înnot și eventual pentru pescuit.

LIA POP — **Tr. Severin:** Pentru moment situația dv. vă crează multe semne de întrebare. Tocmai, pentru a elimina toate aceste semne de întrebare, noi înclinăm spre urmarea cursurilor de calificare la o întreprindere și intrarea direct în producție. După ce vă veți însuși o calificare, veți putea urma cursurile serale ale unei școli medii și apoi poate și ale unei facultăți. Aceasta depinde de dv., de munca și învățătura dv. Noi credem că aceasta este calea de urmat și că pe această cale veți putea obține cu timpul mari succese.

CAROL CHERJI — **Brăila.** Ceea ce vă preocupă pe dv. este de domeniul Direcției Difuzării Filmelor, căreia vă sfătuim să-i scrieți (Direcția se află în București, strada Iulius Fucik, Raionul 1 Mai).

HERTA și MAGDA — **Brăila:** Pentru a face parte din corul Teatrului de operă din Galați trebuie să îndepliniți anumite condiții strict obligatorii. E vorba în primul rînd de specializare, despre necesitatea căreia credem că nu mai este cazul să vorbim. Și, în al doilea rînd, dacă mai sînt posturi vacante. Această de a doua problemă o puteți rezolva adresîndu-vă direct instituției respective.

ALARMĂ ÎN TORIDA

Adaptare după romanul
„Secretul inginerului Mușat"
de Crișan Făgerașu
Desene de Beca RIND

47 *Oameni cu șorțurile însîngerate încărcau grăbiți în camion niște saci bine închiși. Un domn care admira o vitrină de cosmetice făcu un semn spre colțul străzii, unde se înghesuiseră, contrar regulilor de circulație, mai multe mașini de turism.*

Ușa din stînga a camionului, pe care scria CAR și cea din dreapta pe care scria Ne se închiseseră; uriașul camion se puse în mișcare. După cîteva minute, șoferul opri la o stație de benzină cu bar anexă, să ia o gustare, și nu se mai întoarse.

Oamenii societății „Wessemer", simulînd o ciocnire între două mașini, blocară drumul camionului. Cu revolverele în mîini, ținînd publicul la o distanță respectuoasă, deschiseră prudent ușile. Nu se auzi nici o împușcătură. La fel de prudent, agenții scoaseră primul sac și-i deslegară gura. Un om sări în picioare dar, pocnit cu dexteritate în moalele capului, căzu la loc în sac. Al doilea sac, al treilea... — aceeași soartă. La al șaselea sac nu sări nimeni în picioare.

Agenții desfăcură pînza grosolană și deteră peste un om care stătea parcă adormit, cu un soi de fes alb, medical, pe cap.

— Bigellov! exclamară uimiți și furioși agenții. Generalul! Am fost păcăliți: ăștia din saci sînt oamenii serviciului secret. Unde-o fi rominul?

48 *Se întoarseră în grabă la măcelărie. Locul era barat de polițe, oamenii „Wessemer"-ului trebuiră să se înalțe pe vîrful picioarelor ca să vadă ce se petrece.*

Între două cordoane de polițiști, inginerul Mușat cu familia și cîțiva oameni în salopete erau mînați de trei polițiști cu puști-mitralieră. Cu lovituri și injurături, îi îndesară în magazinul de cosmetice așezat peste drum de măcelărie.

— Da' ce fac acolo! — întrebă șeful agenților de la Wessemer.

— E formidabil! răspunse încîntat un cetățean. Era acolo un sediu secret al poliției. Să vezi în strada de alături: sînt sute de polițiști, motociclete, blindate!

Un agent ieși afară să tragă obloanele și, fiindcă nu izbuteau, cîțiva polițiști din cordon săriră să-l ajute.

49 *— Mai repede! strigă omul înalt cu părul alb, care-l salvase pe Mușat. Avem două-trei minute pînă o să-și dea seama ce s-a petrecut.*

Își dezbrăcară în grabă costumele de ofițeri de poliție, rămînînd toți în salopete, care nu le ținau mișcările.

— Pe-aici! zise conducătorul grupului și, dînd la o parte un raft încărcat cu parfumuri și borcănele, deschise un chepeng.

50 *— Cine a plasat cordoane acolo la măcelărie? strigă furios șeful poliției în fața sediului unde domnise nu de mult inspectorul Nostril.*

— Chiar el! raportă în poziție de drepți un ofițer. În subteran, în luptele cu oamenii lui Nostril, au dezbrăcat cîțiva polițiști împușcați.

— Bine, bine, dar cordoanele?

— Păi... ca să fie siguri că nu-i deranjează nimeni, a venit unul în costum de ofițer și a cerut cîteva plutoane, chipurile că să păzească strada din spate. Le-am dat, au făcut cordon și... au șters-o.

— Cu ajutorul poliției! bombăni furios șeful poliției.

(Va urma)

MAGAZIN MEDICAL

Cifre grăitoare

● *FAȚĂ de 1938 în 1960 numărul paturilor de spital a crescut de la 33.125 la peste 133.850.*

În 1959 funcționau 81 de spitale de întreprinderi și șantiere, cu un total de peste 4.700 de paturi. Spitale noi de întreprinderi au fost construite în anii puterii populare la Brașov, Comănești, Hunedoara, Baia Mare, București și multe alte centre muncitorești.

● *În perioada 1960—1965 capacitatea de spitalizare în țara noastră va crește cu circa 18.000 paturi, se vor construi circa 100 de policlinici orășenești și raionale, se va îmbunătăți continuu asistența medicală.*

● *DEȚINEM unul din cei mai buni indici din lume în privința duratei medii de viață care a ajuns la peste 68 de ani, față de 42 de ani cît era la începutul secolului acestuia.*

● *TIFOSUL exantematic a scăzut cu peste 99 la sută față de trecut cînd se înregistrau anual 80.000 de cazuri noi. De asemenea astăzi se înregistrează cu 80 la sută mai puține cazuri de sifilis față de trecut.*

● *NUMĂRUL farmaciilor din instituțiile sanitare a crescut de la 528 în 1949 la 600 în 1959, al celor publice de la 582 în 1949 la 1.126 în 1959, însumînd la orașe 570 unități și în sate 556 unități. La acestea se mai adaugă 4.090 puncte farmaceutice, dintre care la sate 3.977 puncte farmaceutice.*

● *ÎN PERIOADA 1956-1959 prin grija statului și-au petrecut concediul de odihnă sau au beneficiat de cură balneo-climatică 400.000 oameni ai muncii și 134.000 de copii. Numărul celor care vor merge la odihnă și cură în 1965 va fi cu peste 30 la sută mai mare față de anul 1959.*

● *În 1959—1960 peste 17.000 de medici au trecut prin examene și concursuri de specializare. A crescut și numărul global al medicilor la 25.000, ceea ce reprezintă 1 medic la 740 de locuitori față de 1 medic la 1.900 de locuitori în 1938 cînd numărul total al medicilor era de 8.234.*

● *ÎN 20 DE ANI regimul burghezo-moșieresc n-a putut să formeze decît 970 de surori de ocrotire în 4 centre din țară. Numai în acest an în școlile tehnice sanitare din R.P.R. urmează cursurile 13.330 de elevi și eleve — viitoare cadre medii de nădejde.*

Lărgirea accesibilității asistenței medicale în țara noastră

„În ultimii 10 ani, în S.U.A. taxele de spitalizare au crescut de peste două ori, iar costul asistenței medicale — cu 40 la sută". Și un fapt: „Pentru o operație de apendicită și 7 zile de spitalizare, John Stringer, funcționar la o bancă din New York, a trebuit să plătească de două ori salariul său lunar".

Ce ciudat sună pentru noi aceste informații! Cu totul de neînțeles ar putea apare aceste date pentru un muncitor tînăr din Hunedoara, oraș care are astăzi un spital cu 11 secții, două policlinici, o stație de salvare, creșe, cămine de zi etc. iar numărul medicilor a trecut de 100. Un muncitor mai virstnic al acestui vechi centru muncitoresc i-ar putea însă spune că înainte de 1944, în Hunedoara era din toate acestea... un singur medic de circumscripție. Cunoscînd acestea și multe alte lucruri noi care au apărut în acest oraș vom înțelege de ce mortalitatea generală a scăzut de la 20,1 la mie în 1938 la 4,5 la mie în 1959, iar în ultimii 4 ani numărul zilelor de concediu medical s-a redus la jumătate.

Viața s-a schimbat și în satele maramureșene, altădată bîntuite de epidemii și lipsite de ajutor medical. De mult nu s-a mai auzit ca o femeie să nască fără supraveghere medicală, deoarece în Regiunea Maramureș sînt 100 case de naștere și sute de cadre medico-sanitare.

Romînia menținută veacuri de-a rîndul în înapoiere economică, înaintează azi cu pași repezi pe calea progresului. Astfel a fost posibilă crearea și consolidarea unui sistem statal de ocrotire a sănătății capabil să asigure o asistență medicală gratuită, accesibilă și calificată, precum și să organizeze cu sprijinul maselor largi de oameni ai muncii măsurile de prevenire și combatere a bolilor epidemice.

În anii puterii populare orașele mari și centrele industriale au fost încadrate și dotate la nivelul cerințelor medicinii moderne, iar cadrele medicale și sanitare au fost aduse în toate satele și centrele urbane ale țării, care altă dată nu au cunoscut nici o formă de asistență medicală.

Ingrijirea medicală a devenit accesibilă pentru un număr uriaș de oameni ai muncii care primesc acest ajutor în mod gratuit.

În țara noastră nu existau în 1938 decît 1209 circumscripții sanitare. Numărul acestora a crescut pînă în prezent la 3.400 și mai mult de jumătate din acestea sînt încadrate cu cîte doi medici.

Pentru ocrotirea sănătății muncitorilor din întreprinderi au fost create 79 spitale de întreprindere și 560 dispensare de întreprindere deservite de medici și însumînd peste 6.400 paturi.

Pentru combaterea bolilor transmisibile și controlul condițiilor igienico-sanitare în toate raioanele și orașele țării s-au înființat centre sanitaro-antiepidemice cu cadre și mijloace moderne necesare unei largi activități de profilaxie, de prevenire a bolilor profesionale și accidentelor de muncă, de ridicare a nivelului cultural-sanitar al oamenilor muncii.

În trecut, ocrotirea mamei și copilului nu a reprezentat o preocupare pentru regimul burghezo-moșieresc. De aceea, în anul 1938 exista o mortalitate infantilă de 18 la sută. În anii puterii populare numărul medicilor pentru copii a crescut de peste 4 ori și față de circa 1.300 paturi pentru copii existente în 1938, astăzi dispunem de aproape 16.000 paturi. La sate au fost înființate 1.800 case de naștere și anual sînt trimiși la odihnă un număr de 134.000 copii.

Paralel cu înființarea de noi unități medico-sanitare în care numărul de paturi a crescut de la 33.125 în 1938 la 133.850 în 1960, numărul de medici a sporit de la circa 8.200 în 1938 la circa 25.000 în 1960. Creșterea numărului de medici și repartiția lor judicioasă pe întreg teritoriul țării a mărit substanțial accesibilitatea asistenței medicale prin faptul că un număr de locuitori din ce în ce mai mic a revenit în sarcina unui medic. Proporția de 1 medic la mai puțin de 740 locuitori, existentă astăzi, față de 1 medic la aproape 1.900 locuitori, cît revenea în 1938, situează țara noastră pe un loc de frunte din acest punct de vedere.

În condițiile ridicării permanente a nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii, lărgirea accesibilității asistenței medicale a contribuit activ la reducerea morbidității și mortalității și la prelungirea duratei medii a vieții de la 42 de ani, cît a fost în anii 1931 — 1932, la 63 de ani, cît arată datele ultimului recensămînt.

Dr. A. PESCARU

Interesant și util de știut

● **PROBLEMA** regenerării organelor preocupă numeroși oameni de știință. Savantul sovietic Lev Lioznev a obținut astfel la șobolani regenerarea splinei după ce prin extirpare nu mai rămăsese decît a zecea parte din acest organ. Rezultate similare au fost dobîndite, la animale de experiență, prin extirparea unor porțiuni din rinichi sau din testicule. Scotind la șobolani un rinichi complet și o parte din al doilea, prof. Lioznev a observat că după o perioadă de vreme rinichiul rămas și-a sporit volumul și a preluat funcțiile ambilor rinichi.

● **TOT** prof. N. Sinitin a realizat o operație originală de transplantare în infarctul miocardic provocat experimental. Extirpînd porțiunea bolnavă din peretele inimii el a înlocuit-o apoi cu diferite țesuturi. Cîinii operați au trăit timp îndelungat și unele cățele au făcut și pui.

Lucrările experimentale ale prof. N. Sinitin deschid perspective noi în tratamentul chirurgical al infarctului miocardic și în genere în chirurgia reparatoare a inimii.

În chirurgia inimii, ceea ce pînă ieri părea o utopie devine astăzi realitate. Un grup de cercetători au reușit astfel să mențină în viață timp de 14 ore un cîine la care au introdus o inimă din material plastic care a fost suturată la venele și arterele respective. În timpul celor 14 ore, cîinele s-a comportat normal.

Această operație sugerează calea spre crearea unei inimi mecanice, artificiale care ar putea fi acționată și controlată cu ajutorul unor aparate stimulatoare electrice.
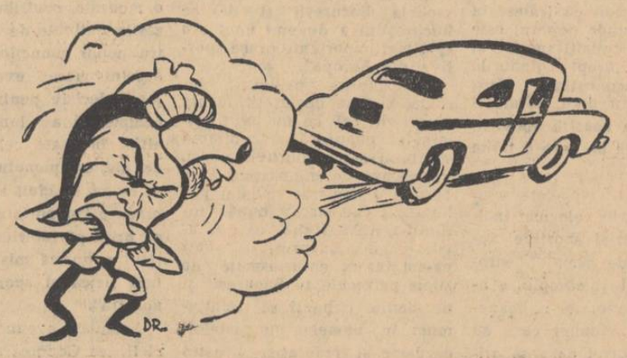
● **INIMA** poate și ea să-și refacă țesuturile. La această concluzie a ajuns de asemenea un savant sovietic prof. N. Sinitin de la Institutul de medicină din Gorki. Experimentînd pe cîini, savantul sovietic a extirpat mici porțiuni din mușchiul cardiac și le-a înlocuit cu diferite țesuturi, mușchi sau materiale plastice. În toate cazurile materialul transplantat a servit drept suport pentru dezvoltarea țesutului conjunctiv, care ulterior se umplea cu fibre musculare. Peretele format era rezistent și participa la contracția inimii.